F. C. Boch

Nyt
Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,
Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

1874.

Kjøbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.

Indholdsfortegnelse.

1874. **Nyt** Nr. 1.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 3die Januar.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen AS. 821/73 Procurator Winther Actor ctr. de Tiltalte Jørgen Peter Jørgensen og Niels August Ericsson.

(Analogien af Straffelovens § 253 anvendt paa 2de Tiltalte, der havde borttaget et Stykke Oxekjød, som de i det Øjeblik, de satte sig i Besiddelse deraf, ikke havde til Hensigt at tilegne sig, hvilket de derimod først senere bestemte sig til.*)

(Paadømt den 10de October 1873.)

Under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraret hertil indankede Sag actioneres de Tiltalte, Jørgen Peter Jørgensen og Niels August Ericsson, for Beskadigelse af fremmed Ejendom og for Tyveri.

Det er i saa Henseende ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt under Sagen Oplyste tilstrækkelig godtgjort, at de Tiltalte 2de Aftener i afvigte Vinter have i en noget beruset Tilstand anrettet endel Skade ved for-

---

*) jfr. Domme i H. R. T. 1866, 558; 1867, 506; 1872, 162; 1873, 134, samt J. U. 1873 p. 382.

skjellige ud til Gamle Kongevej og Falconeeralleen liggende Ejendomme, og navnlig itubrukket eller beskadiget Stakitter, aftaget Portlaager og Vinduesskodder, væltet en Gitterdør og afbrækket Espalietræer m. v., hvilken Skade er anslaaet til Noget over 20 Rdl. Paa samme Maade er det oplyst, at de Tiltalte en af de nævnte Aftener ere gaaede ind i Haven til Ejendommen Nr. 158 paa Gamle Kongevej, hvor de fra et aabentstaaende Vindue i Ejendommen have borttaget et der ophængt Stykke raat Oxekjød af Vægt omtrent 11 ℔ og af Værdi 3 Rdl. Efter de Tiltaltes Forklaringer, som efter Omstændighederne ikke kunne forkastes, var det imidlertid ikke deres Hensigt, strax da de toge Kjødet, at tilegne sig det, og vel bare de det derefter ud ad Frederiksberg til, ligesom de, da de der gik ind paa et Værtshus, forinden gjemte det under en Bro paa Lampevejen, men de vare efter deres Forklaring dengang saa berusede, at de ikke tænkte over, hvad de gjorde. Det var først senere, efterat de havde forladt Værtshuset, at de, ved paany at erindre Kjødet, bestemte sig til at tilegne det, hvorfor de delte det imellem sig, og senere have benyttet det i deres Husholdninger. Ligesom det herefter maa billiges, at de Tiltalte for det sidstommeldte Forhold ikke ved Underretsdommen ere fundne skyldige i Tyveri, men derimod ansete med Straf efter Analogien af Straffelovens § 253, saaledes findes de iøvrigt for den udøvede Beskadigelse af fremmed Ejendom rettelig ansete efter samme Lovs § 296, cfr. den af Amtet under 29de Decbr. 1871 stadfæstede Politivedtægt for Frederiksberg Communes Bydistrikt § 43. Da derhos Straffen for de Tiltalte, der ere fødte henholdsvis den 10de Novbr. 1841 og 19de Juni 1844 og ikke tidligere tiltalte eller straffede, ved Underretsdommen skjønnes passende bestemt til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for hver, og da

Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, der ere paalagte dem in solidum, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste. I Salair til Actor og Defensor for Overretten ville de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, have at betale 5 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Birketingsdommen bør ved Magt at stande.

I Salair til Procuratorerne Winther og Hvalsø for Overretten betale de Tiltalte, Jørgen Peter Jørgensen og Niels August Ericsson, En for Begge og Begge for En, 5 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. $\frac{246}{72}$ Sognepræst for Farum og Værløse Menigheder, E. Mau, ctr. Gaardejer Ole Johansen.

(En Del af en Sag af Overinstansen afvist ex officio fra Underretten som liggende udenfor Forligsklagen, uanset at vedkommende Part ingen Indsigelse havde rejst mod den under denne Del af Sagen nedlagte Paastand. — Undersøgelse af, hvorvidt en Handel om nogle Parceller af en Præstegaardslod for en af Parcellernes Vedkommende angik hele Parcellen eller kun en Del af samme indtil et Parcellen gjennemskjærende Vandløb, som af Parterne var antaget at falde sammen med Parcelskjellet. Efter Omstændighederne antaget, at det havde været Parternes Mening, at Afhændelsen kun skulde omfatte Parcellen indtil Vandløbet. — Udtalt, at den Omstændighed, at vedkommende Ministeriums Approbation paa Udstykningen angik hele den paagjældende Parcel, ikke kunde medføre nogen Forandring i, hvad der efter Parternes Villiesbestemmelse maatte antages at være Gjenstand for Handelen. — Antaget, at den yderligere Udstykning af den delvis solgte Parcel, som maatte blive en Følge af det i Dommen saaledes antagne Resultat, maatte være at foranstalte af Sælgeren og paa hans

Bekostning, uden Hensyn til at det efter Contracten paalaa Parterne hver med det Halve at bekoste Udstykningen, — eftersom derved kun kunde være tænkt paa den for Salgets Skyld i og for sig nødvendige Udstykning, men ikke paa den, som nødvendiggjordes ved Mangler i denne, for hvilke Sælgeren ifølge sin Hjemmelspligt bar Ansvaret.)

(Paadømt den 13de October 1873.)

Efter meddelt Tilladelse fra Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet afhændede Citanten, Sognepræst for Farum og Værløse Menigheder, E. Mau, ved Kjøbecontraet af 13de April 1865, der fuldbyrdedes ved Skjøde af 19de Juni 1866, til Indstævnte, Gaardejer Ole Johansen, til Arvefæste med Ret til at sælge og pantsætte Parcellerne Nr. 1 e, 1 f, 1 g og 1 h af Farums Præstegaardsjorder, hvilke Parceller ved en af Landindspectør Seerup i Januar 1865 foretagen, af Indenrigsministeriet den 4de Febr. s. A. approberet Udstykningsforretning vare ansatte til Hartkorn 1 Td. 2 Skpr. 2 Fdkr. $1\frac{1}{4}$ Alb. med et Areal af $28\frac{810}{14000}$ Tønder Land geometrisk Maal.

Allerede den 1ste April 1865 vare Parcellerne blevne overleverede Indstævnte og af denne tagne i Besiddelse, saaledes at Parcellen Nr. 1 e overleveredes ham indtil en paa Parcellen værende Rende eller Grøft, der tjener til Afløb for Vandet for den endel Lodsejere i Farum tilhørende „Præstegaardsmose" til Farum Lillesø, idet denne Rende antoges at udgjøre Skjellet mod Øst mellem Parcellen Nr. 1 e og Parcellen Nr. 1 d, der forblev ved Præstegaarden.

Da Indstævnte imidlertid senere var bleven opmærksom paa, at det af Landinspectør Seerup paa Udstykningskortet afsatte Skjel mellem Parcellerne Nr. 1 e og 1 d formentlig ikke faldt sammen med Renden, henvendte han sig i Aaret 1867 til Citanten om at erholde udleveret det mellem Renden og Parcelskjellet liggende

Jordstykke af 3 à 4 Skpr. Lands Størrelse; men da Citanten vedblivende paastod, at Renden dannede Skjellet, og at der i hvert Fald kun var solgt til denne, vilde han ikke gaa ind herpaa.

Efter at derpaa forskjellige Forligsunderhandlinger havde fundet Sted men uden Resultat, anlagde Indstævnte efter Forligsklage af 8de Septbr. 1868 og Stævning af 26de Octbr. 1869 ved Frederiksborg Birketing som 1ste Instans nærværende Sag mod Citanten, hvem der blev meddelt Bevilling til fri Proces, til Udlevering af det omhandlede Jordstykke og Erstatning for dets Afsavn og Forringelse, og ved Birketingets den 30te Novbr. 1871 afsagte Dom blev Citanten ogsaa tilpligtet under en daglig Mulkt af 1 Rdl. til Frederiksborg Amtsfattigkasse inden 6 Uger efter Dommens Forkyndelse at overlevere Indstævnte Jordstykket samt at betale ham Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn for Afsavnet af Jordstykket fra den 1ste April 1865 og for den Forringelse, det havde lidt ved den Brug, Citanten havde gjort deraf, navnlig til Tørveskjæring, indtil Afleveringen sker, ligesom Citanten endvidere blev tilpligtet inden 8 Uger efter Dommens Forkyndelse, ligeledes under en daglig Mulkt af 1 Rdl. til Amtsfattigkassen, at foranstalte og bekoste den Indstævntes Skjøde paa Parcellerne Nr. 1 e—h ved Tinglæsningen givne Retsanmærkning (om nogle Behæftelser) annulleret samt at godtgjøre Indstævnte de for Retsanmærkningen betalte 3 Rdl. 4 ℔ 13 ß.

Endelig bleve Sagens Omkostninger ophævede og Citantens befalede Sagfører, Procurator Schmidt, eller, da han under Sagens Drift var død, hans Bo samt Cancelliraad Procurator Jørgensen, der efter Ordre havde givet Møde for Citanten under et Tingsvidne, tillagte i Salair henholdsvis 40 Rdl. og 4 Rdl. af det Offentlige.

Denne Dom har Citanten derefter ved Stævning af

20de Febr. f. A. indanket her for Retten, hvor der ligeledes er meddelt ham Bevilling til fri Proces, og gaar hans Paastand ud paa, at han tilpligtes at lade den ved Tinglæsningen af Skjødet paa Parcellerne givne Retsanmærkning annullere paa sin Bekostning og godtgjøre Indstævnte de for Anmærkningen betalte 3 Rdl. 4 ℔ 13 ß — forsaavidt maa han altsaa antages at procedere til Stadfæstelse af Underretsdommen — men at iøvrigt Sagen, forsaavidt angaar Indstævntes Fordring med Hensyn til det omqvæstionerede Jordstykke, enten afvises fra Underretten eller at der forsaavidt tillægges Citanten Frifindelse, i ethvert Fald imod at han halvt med Indstævnte bærer Omkostningerne ved Kortets Regulering overensstemmende med Forholdene i Marken og en eventuel forandret Hartkornsansættelse.

Saa har Citanten ogsaa paastaaet sig — som det hedder — tillagt Sagens Omkostninger for begge Instanser, som om Sagen ikke havde været beneficeret, derunder Salair til hans for Overretten beskikkede Sagfører, Procurator Simonsen, hvilket denne eventuelt har paastaaet sig tillagt af det Offentlige.

Derimod har Indstævnte efter udtagen Contraappelstævning paastaaet, principaliter at Underretsdommen stadfæstes, og at Hovedcitanten tilpligtes at betale Contracitanten Sagens Omkostninger for begge Instanser skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, derunder 7 Rdl. 32 ß for en Landmaalerforretning, og subsidiairt, at Contracitantens subsidiaire Paastand for Underretten — der gik ud paa, dels at Hovedcitanten tilpligtes paa egen Bekostning at lade foretage en ny Udstykning af Parcellen Nr. 1e efter den nævnte Rende som Skjel, eller hvis Indenrigsministeriet nægtede en saadan ny Udstykning, at overlevere Contracitanten det omhandlede Jordstykke, dels at Hovedcitanten tilpligtes at erstatte Contracitanten de Skatter og Afgifter, han fra 1ste April 1865

havde betalt formeget af Jordstykket samt at tilbagebetale Contracitanten en forholdsmæssig Del af Kjøbesummen og Arvefæsteafgiften for hvad Parcellerne Nr. 1 e—h efter den nye Udstykning kom til at indeholde mindre end 28 Tdr. Land geometrisk Maal — tages til Følge, men at Underretsdommen iøvrigt stadfæstes, og at Hovedcitanten tilpligtes at betale Omkostninger som anført.

Da Contracitantens ved Underretsdommen til Følge tagne Paastand om, at Hovedcitanten tilpligtes at bekoste den Skjødet paa Parcellerne ved Tinglæsningen givne Retsanmærkning annulleret og at godtgjøre Contracitanten de for Anmærkningen betalte 3 Rdl. 4 ¥ 13 ß, imidlertid ikke ses at have været Gjenstand for Forligsmægling, idet Paastanden ligger udenfor Forligsklagen af 8de Septbr. 1868 og Continuationsklage ikke ses at være udtagen, vil denne Del af Sagen, uanset at Hovedcitanten, der ingen Indsigelse har fremsat mod Paastanden, forsaavidt procederer til Underretsdommens Stadfæstelse, ex officio være at afvise fra Underretten.

Hovedcitantens Paastand om Sagens Afvisning fra Underretten, forsaavidt angaar Contracitantens Fordring med Hensyn til det omhandlede Jordstykke, er støttet paa, at Angivelsen paa den under Sagen fremlagte Kopi af Matrikulskortet af de forskjellige Skjellinjer og disses Paavisning i Marken først med retlig forbindende Virkning for Hovedcitanten kan anses at have fundet Sted ved en af Landinspectør Bentzon henimod Slutningen af Underretsproceduren foretagen Forretning, hvorfor der formentlig, efter Bestemmelsen i Frd. 10de Juli 1795 § 21 ikke kan antages at have fundet nogen gyldig Forligsmægling Sted.

Da det imidlertid saavel af Beskrivelsen i Forligsklagen som af det ovennævnte Kort, der, efter hvad der er in confesso, har været tilstede under Forligsmæglingen, og paa hvilket Renden, hvorom der alene

kan være Spørgsmaal, alt dengang var afsat saaledes, som den ved Landinspectør Bentzons Forretning er befunden at ligge i Marken, med tilstrækkelig Tydelighed maatte fremgaa, hvilket Areal det var, Contracitanten gjorde Fordring paa, kan Forligsmæglingen ikke siges at have lidt af nogen Mangel, der skulde kunne bevirke Afvisning enten ex officio eller efter Hovedcitantens Paastand, hvilken sidste iøvrigt heller ikke har været fremsat for Underretten.

Hvad da angaar Realiteten af denne Del af Sagen, bemærkes, at det for Overretten er in confesso, hvad Hovedcitanten idetmindste under Begyndelsen af Underretsproceduren ikke havde villet erkjende, at den omhandlede Rende er beliggende i Marken saaledes, som den i Aaret 1868 af Landinspectør Waltz er afsat paa den under Sagen fremlagte Kopi af Matrikulskortet, hvor den er betegnet med en blaa Linje og afsat saaledes, at den mod Nord ved Udløbet fra „Præstegaardsmosen“ skjæres af det paa Kortet afsatte Parcelskjel i en spids Vinkel af ubetydelige Grader og derefter fortsættes i en temmelig lige Linje, men i skraa Retning mod Parcelskjellet indtil henimod Farum Lillesø, hvor den gjør en mindre Bugt og derpaa udmunder paa en Side af Søen, omtrent 50 Alen Nord for Parcelskjellet, hvilket sidste derimod udmunder i en Vinkel, der dannes af Søens Sider.

Efter denne Beliggenhed afskjærer Renden ifølge en under Sagen fremlagt Attest fra Landinspectør Bentzon dels ca. 200 □ Alen af Parcellen Nr. 1 d, dels ca. 6,360 □ Alen af Parcellen Nr. 1 e, og er det dette sidste Areal, som Contracitanten har anset Hovedcitanten pligtig at udlevere og hvorfor han ved Underretten har faaet Dom.

Hovedcitanten har imidlertid gjort gjældende, at ligesom han altid, i al Fald indtil Contracitanten i Aaret 1867 begyndte at omtale, at det ikke skulde være Tilfældet,

har staaet i den Formening, at ved Udstykningen af Præstegaardsjorderne i 1865 Skjellet mod Øst mellem Parcellerne Nr. 1 e og 1 d var lagt i Renden som et naturligt Skjel mellem disse 2 Parceller, fra hvilken Forudsætning han derfor ogsaa ved Handelens Afslutning med Contracitanten er gaaet ud, saaledes maa Sidstnævnte ogsaa, efter hvad der dengang forelaa, antages at være gaaet ud fra den samme Forudsætning, og da Handelen mellem dem saaledes kun kan anses afsluttet om Parcellerne med Renden som Grændse mod Øst mellem Parcellerne Nr. 1 e og 1 d, kan den Omstændighed, at det senere har vist sig, at Skjellet mellem disse Parceller, som det af Hovedcitanten paastaas, ved en Misforstaaelse af Landinspectør Seerup — der iøvrigt, efter hvad Hovedcitanten uimodsagt har anført, nu skal opholde sig i Amerika, hvorfor han ikke har kunnet føres som Vidne — dog ikke paa Kortet er blevet afsat i Renden, formentlig ikke bevirke, at han skulde være pligtig at udlevere et Jordstykke, som hverken han har villet sælge eller Contracitanten kjøbe.

At nu Hovedcitanten uanset Kortets Udvisende — hvilket han ikke kan antages at have været i Besiddelse af nogen særegen Kundskab til at bedømme, hvorfor der heller ikke kan tages noget videre Hensyn til de Argumenter, som Contracitanten, navnlig for Overretten, har villet hente fra Kortets Beskaffenhed mod Hovedcitantens gode Tro — virkelig kan have staaet i den af ham paaberaabte Formening, at Parcelskjellet ved Udstykningen var henlagt i Renden, findes heller ikke at kunne forkastes, navnlig naar henses til, at Renden, selv om den ikke maatte være af den Bredde og Dybde, som antages i en af Hovedcitanten under Sagens Drift for Underretten foranstaltet Opmaalingsforretning, hvis Rigtighed Contracitanten imidlertid ikke har villet erkjende, i al Fald naar der maales udenfor Overkanterne, dog

efter hele sin Beskaffenhed som et større Vandløb, der tværs over Præstegaardsmarken leder Vandet fra „Præstegaardsmosen“ til Farum Lillesø, og som saadant ikke kan aflægges, vel synes at egne sig til at afgive et naturligt Skjel mellem Parcellerne, samt til, at det ved et af Hovedcitanten optaget Tingsvidne maa anses tilstrækkelig oplyst, at der ved den af Landinspectør Seerup til Udførelse af Udstykningen foretagne Forretning i Marken hverken ved Pæle eller paa anden Maade er bleven afsat nogen Grændse i Marken mellem Parcellerne Nr. 1 e og 1 d, uagtet Saadant skete mellem de andre Parceller, i al Fald, efter det ene Vidnes Forklaring, med Undtagelse af den nordlige Grændse for Parcellen Nr. 1 h, der grændsede til Contracitantens Jorder, hvor der var en gammel Jordvold, hvilken Undladelse, efter Hovedcitantens Paastand, der vel, mod Contracitanten Benægtelse, ikke kan anses bevist, men dog bestyrkes ved den af Vidnet, Høker Peder Christian Hansen, afgivne Forklaring, netop skete efter Hovedcitantens Forlangende til Landinspectøren om at Renden skulde afgive Grændsen.

Naar dernæst henses til, at det i Hovedcitantens Skrivelse af 2den Marts 1865, der indledede Forhandlingerne med Contracitanten om Salget, udtrykkelig hedder: „om De (Contracit.) vil gjøre noget Bud, og i saa Fald hvilket, paa det Yderste af Præstegaardsmarken indtil Renden“, — at Contracitanten, efter hvad han selv har indrømmet, var fuldkommen bekjendt med Terrainet i Marken og saaledes ogsaa vidste, hvor Renden laa, — at Contracitanten, da det, som ovenfor bemærket, er oplyst, at der ved Udstykningen ikke var afsat nogen Grændse i Marken mellem Parcellerne Nr. 1 e og 1 d, overhovedet ikke kunde vide, hvor Grændsen for de til Salg udbudte Parceller var, naar det ikke var Renden, — samt endelig, at Contracit. den 1ste April 1865 uden Indsigelse

har ladet sig overlevere Parcellerne indtil Renden som Grændse mod Øst — findes det heller ikke med Føje at kunne betvivles, at saavel Contracitanten, hvad han iøvrigt heller ikke for Overretten kan anses med Bestemthed at have benægtet, som Hovedcitanten, efter hvad denne har paastaaet, ved Handelens Afslutning ere gaaede ud fra den Forudsætning, at Handelen kun angik Parcellerne indtil Renden som Grændse mod Øst, og at det derfor ogsaa kun er Parcellerne indtil denne Grændse, som Hovedcitanten har villet sælge og Contracitanten kjøbe.

Da det herefter maa anses stemmende med hvad der efter Parternes Viljesbestemmelse var Gjenstand for Handelen, naar det i Kjøbecontracten af 13de April 1865 hedder, at Hovedcitanten overdrager Contracitanten til Arvefæste med Ret til at sælge og pantsætte „den yderste Del af Farum Præstegaards Jorder intil den store Rende eller Grøft som naturligt Grændseskjel mod Øst ved Præstemosen“, er det ufornødent at undersøge, hvilken Betydning der, under en modsat Forudsætning, maatte kunne tillægges den Omstændighed, at Contracitanten efter sin Paastand — hvis Rigtighed Hovedcitanten hverken har turdet benægte eller bekræfte, men uden at han dog har villet have dette betragtet som en Indrømmelse — vil have underskrevet denne Contract uden at gjennemlæse den i Tillid til Hovedcitantens Forsikkring, at Contracten, alene med Undtagelse af en af Stiftsøvrigheden begjært Forandring med Hensyn til Betalingsfristen og det stemplede Papir, iøvrigt var ordlydende med den tidligere af Parterne underskrevne Contract af 30te Marts s. A. — i hvilken, efter hvad der er in confesso, den overfor citerede Sætning ikke fandtes og at det derfor var overflødigt, at den blev oplæst før Underskriften.

Contracitanten har nu vel forment, at Hovedcitanten i hvert Fald paa Grund af, at Indenrigsministeriet har

approberet Udstykningen og Kirke- og Undervisningsministeriet Salget af Parcellerne saaledes, som de vare afsatte paa Udstykningskortet, maatte være pligtig at afhænde dem med den paa Kortet afsatte Grændse; men dette beror paa en Miskjendelse af den retlige Betydning, der maa tillægges en saadan Approbation, idet der ikke herved tilsigtes at give Retshandlen noget nyt, af Parternes Viljesbestemmelse uafhængigt Indhold, men derimod kun at give Retshandlen den efter Lovgivningen nødvendige Sanction fra det Offentliges Side, for at den kan opfyldes, som den af Parterne er indgaaet.

Ligesaa lidt kan der, hvad Contracitanten endvidere har paaberaabt, hjemles ham nogen Ret til det omhandlede Jordstykke derved, at Parcellernes Areal indtil Renden som Grændse kun vil blive noget over 27½ Tdr. Land eller, som det af Contracitanten selv er opgivet, 27 Tdr. 8650 □ Alen, medens derimod Arealet i Hovedcitantens Skrivelse til Contracitanten af 2den Marts 1865 er opgivet til 28 Tdr. 1¾ Skp. Land og i Kjøbecontracten af 13de April 1865 til omtrent 28 Tdr. Land; thi, foruden at den sidstnævnte Arealangivelse — omtrent 28 Tdr. Land — vel ogsaa kan siges at passe paa 27 Tdr. 8650 □ Alen, er det i hvert Fald klart, at naar Parterne kun have contraheret om Parcellerne indtil Renden som Grændse, maa den af Landinspectør Seerup i Henhold til Udstykningskortet foretagne Arealberegning, der, efter hvad der maa anses in confesso, er lagt til Grund for Hovedcitantens Opgivelse af Arealet, reduceres med det Areal, der ligger mellem Renden og Parcelskjellet, idet Contracitanten under den ovennævnte Forudsætning ingen Ret har til dette Areal, men kun til Arealet indtil Renden, og han maa derfor, naar han faar det sidstnævnte Areal, der, som bemærket, af ham selv er opgivet til 27 Tdr. 8650 □ Alen, anses at have erholdt hele det omcontraherede Areal.

Efter det Anførte kan Hovedcitanten saaledes ikke anses pligtig at udlevere Contracitanten det omhandlede Jordstykke eller at give Erstatning for dets Afsavn og Forringelse. Derimod maa der gives Contracitanten Medhold i, at den af Hovedcitanten foretagne Overdragelse maa medføre en Forpligtelse for ham til at forskaffe Contracitanten en behørig Adkomst paa det, der maa antages at have været Gjenstand for Overdragelsen, og denne Forpligtelse har Hovedcitanten ikke fyldestgjort ved Meddelelsen af det foreliggende Skjøde til Contracitanten, aldenstund dette omfatter hele Parcellen 1 e, hvorimod det maa paahvile Hovedcitanten at foranstalte en ny Udstykning, hvorved det, som han paastaar at have solgt, kommer til at fremtræde som en selvstændig Ejendomsgjenstand. Naar Hovedcitanten har villet gjøre gjældende, at det skulde følge af Post g. i Kjøbecontracten af 13de April 1865, — hvorefter Halvdelen af Omkostningerne ved Præstegaardens Udstykning i Anledning af Salget skulde bæres af Kjøberen, Contracitanten —, at denne maatte bære Halvdelen af Omkostningerne ogsaa ved denne nye Udstykning, da kan dette ikke billiges, eftersom hin Bestemmelse kun kan antages at have Hensyn til den for Salgets Skyld i og for sig nødvendige Udstykning af Præstegaarden, men ikke til Udstykninger, der foranlediges ved Mangler i denne, for hvilke Sælgeren ifølge sin Hjemmelspligt maa bære Ansvaret overfor Kjøberen. Ligeledes bør Hovedcitanten godtgjøre Contracitanten de Skatter og Afgifter, som denne fra 1ste April 1865 har betalt formeget af Jordstykket. Contracitantens hertil sigtende subsidiære Paastand vil derfor være at tage til Følge, dog med Undtagelse af den Del deraf, der gaar ud paa Tilbagebetaling af en Del af Kjøbesummen, hvorpaa Contracitanten efter det oven Anførte intet Krav har. Fristen findes efter Omstændighederne passende at kunne bestemmes til 6 Maaneder og Tvangs-

midlet til en Amtsfattigkassen tilfaldende Mulkt af 1 Rdl. daglig.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil der være at tillægge Hovedcitantens befalede Sagfører for Overretten, Procurator Simonsen, et Salair af 30 Rdl., der, ligesom de ved Underretsdommen Procurator Schmidt, eller nu dennes Bo, samt Cancelliraad, Procurator Jørgensen tillagte Salairer af henholdsvis 40 Rdl. og 4 Rdl., bliver at udrede af det Offentlige.

Forsaavidt Sagen i 1ste Instans har været beneficeret, attesteres, at Behandlingen sammesteds ligesom den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Det fornødne stemplede Papir er her for Retten forbrugt.

Thi kjendes for Ret:

Forsaavidt angaar Paastanden om, at Hovedcitanten, Sognepræst for Farum og Værløse Menigheder, E. Mau, tilpligtes at foranstalte og bekoste den Contracitanten, Gaardejer Ole Johansens, Skjøde af 19de Juni 1866 paa Parcellerne Nr. 1 e — h af Farum Præstegaardsjorder ved Tinglæsningen givne Retsanmærkning annulleret og at godtgjøre Contracitanten de for Retsanmærkningen betalte 3 Rdl. 4 ℔ 13 ß, afvises Sagen fra Underretten.

Hovedcitanten bør inden 6 Maaneder fra denne Doms lovlige Forkyndelse under en Frederiksborg Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af 1 Rdl. for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, enten lade paa egen Bekostning foretage en Udstykning af den af ham til Contracitanten solgte Parcel Matr.-Nr. 1 e efter den oven omhandlede Rende eller Vandløb, der paa den under Sagen fremlagte Copi af Matrikulskortet er betegnet ved en af Landinspectør Weltz afsat blaa Linje, eller til

Contracitanten udlevere det Stykke af Parcellen Matr.-Nr. 1 e, som ligger Øst for denne Rende eller Vandløb, samt derhos i første Tilfælde inden samme Frist erstatte Contracitanten den paa det nysnævnte Stykke faldende Andel af de af ham fra 1ste April 1865 udredede Skatter og Afgifter. Iøvrigt bør Hovedcitanten for Contracitantens Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Der tillægges Procurator Simonsen for Overretten et Salair af 30 Rdl., der tilligemed de ved Underretsdommen Procurator Schmidt, eller nu dennes Bo, samt Cancelliraad, Procurator Jørgensen tillagte Salairer af henholdsvis 40 Rdl. og 4 Rdl., udredes af det Offentlige.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Overretssager.

Sagen $\frac{288}{72}$ Justitsraad Birkedommer Malling som Skifteforvalter i Frysenborg-Faurskov Birk ctr. Kammerjunker Birkedommer Drechsel som Skifteforvalter i Silkeborg Birk.

(En Skiftedecision ophævet, forsaavidt Skifteforvalteren ved samme havde afgjort en mellem ham og en anden Skifteforvalter opstaaet Tvist om hvem af dem der maatte være competent til at behandle det paagjældende Bo, hvilket Spørgsmaal formentlig maatte henhøre under administrativ Afgjørelse.)

(Paadømt den 28de Juli 1873.)

Efterat Enken Mette Kiilsgaard, født Jensen, der hensad i uskiftet Bo efter sin i Aaret 1867 afdøde Mand, Bygmester P. Chr. Kiilsgaard, den 6te Januar 1872 var afgaaet ved Døden paa Gaarden Skovfryd, hvor hun da opholdt sig hos sin Søn, Arkitekt Chr. Kiilsgaard, blev der samme Dag gjort Anmeldelse om Dødsfaldet saavel til Skifteretten i Frysenborg—Faurskov Birk, under hvilken Jurisdiction Gaarden Skovfryd ligger,

som til Skifteretten i Silkeborg Birk, under hvilken Jurisdiction Gaarden Peterslyst, der tilhørte Dødsboet, og hvor den Afdøde saavel tidligere, medens hendes Mand levede, som senere i en lang Aarrække havde boet, er beliggende. Strax efter Dødsfaldet vare derhos alle Vedkommende, navnlig saavel begge de paagjældende Skifteforvaltere, henholdsvis i Frysenborg—Faurskov Birk og i Silkeborg Birk, Citanten, Justitsraad Malling, og Indstævnte, Kammerjunker Drechsel, som Arkitekt Chr. Kiilsgaard og de øvrige Arvinger enige i, at Hovedskiftet vilde være at behandle under Silkeborg Birk, idet det forudsattes, at den Afdødes Bopæl havde været paa Peterslyst, og i Overensstemmelse hermed tilstillede Citanten under 11te Januar f. A. Indstævnte Udskrift af en Registreringsforretning, der den 8de s. M. var afholdt paa Skovfryd over de der beroende Effecter, tilhørende den Afdøde, saavelsom endel Documenter, der under Forretningen vare forefundne i den Afdødes Gjemmer, hvorefter Indstævnte, der ligeledes den 8de Januar havde afholdt en Registreringsforretning over den Afdødes paa Peterslyst beroende Ejendele, under 12te s. M. gjennem vedkommende Aviser udstedte Indkaldelse til en Skiftesamling i Boet den 14de Febr. paa Silkeborg Birks Contoir.

(Sluttes.)

☞ Af dette Ugeskrift udkommer 15 Nr. (Ark) i Qvartalet, nemlig i Reglen et ugentligt og 2 Gange qvartaliter et Dobbeltnummer. Prisen er 7 Mk. 8 Sk. for Qvartalet, og Subskription, bindende for 30 Nr., modtages paa alle kongelige Postcontoirer, i Bogladerne og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 2.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 10de Januar.

Viborg Overretssager.

Sagen $\frac{283}{72}$ Justitsraad Birkedommer Malling som Skifteforvalter i Frysenborg-Faurskov Birk ctr. Kammerjunker Birkedommer Drechsel som Skifteforvalter i Silkeborg Birk.

(Sluttet. — Se forrige Nr.)

Citanten gjorde imidlertid i en Skrivelse til Indstævnte af 25de Januar gjældende, at det havde vist sig at være en Misforstaaelse, naar det tidligere var blevet antaget, at den Afdøde havde været i et Besøg paa Skovfryd, da hun døde, idet nemlig Forholdet var det, at hun i de sidste to Aar havde havt sit Hjem der, hvorfor Skiftebehandlingen formentlig burde foretages ved Frysenborg-Faurskov Birks Skifteret, og den 27de Januar afgav Arkitekt Chr. Kiilsgaard i denne Skifteret en Erklæring, der gik ud paa, at den Afdødes personlige Værneting havde været Frysenborg-Faurskov Birks Ret, idet hun for mere end et Aar siden var flyttet med sine Mobilier til ham paa Skovfryd for der at tilbringe sine sidste Levedage. Efter det saaledes Fremkomne berammede Citanten en Skiftesamling i Boet

til den 7de Febr. ved Frysenborg-Faurskov Birks Skifteret, hvorom han udsendte Tilsigelser til Arvingerne, ligesom han ved en Skrivelse af 30te Januar underrettede Indstævnte derom. Af nogle af Arvingerne i Boet, for hvem den sidstnævnte Indkaldelse var bleven forkyndt, blev der imidlertid i en Skrivelse til Silkeborg Birks Skifteret af 30te Januar ført Besværing over, at Citanten befattede sig med Hovedskiftet, og andraget paa, at Indstævnte vilde drage Omsorg for -- enten ved Aftale med Frysenborg-Faurskov Birk eller ved Overøvrighedens Hjælp — at Saadant ophørte, og at Hovedskiftet, som hidtil, blev behandlet ved Silkeborg Birk, hvorhos disse Arvinger i en Skrivelse til samme Ret af 1ste Febr. nærmere søgte at begrunde, at den Afdøde kun havde havt midlertidigt Ophold paa Skovfryd, men var vedbleven at have sin egentlige Bopæl paa Peterslyst indtil sin Død, og at Hovedskiftebehandlingen derfor henhørte under Silkeborg Birks Skifteret, ligesom de endelig udtalte den Forventning, at bemeldte Ret uden Hensyn til Citantens Indblanding vilde fortsætte Behandlingen. Den 4de Febr. blev derefter Skiftet foretaget i Silkeborg Birks Skifteret i Anledning af, at en af de ommeldte Arvinger havde fremsat Begjæring om, at den af Citanten rejste Tvivl om Indstævntes Competence til at behandle Boet blev afgjort ved Skifterettens foreløbige Decision, og da den nævnte Arving mødte og gjentog denne Begjæring, idet han iøvrigt henholdt sig til de ovenberørte Skrivelser, afsagde Indstævnte en Decision, ved hvilken det fastsattes, at Skiftebehandlingen af det ommeldte Dødsbo, i alt Fald indtil videre, blev at fortsætte af Silkeborg Birks Skifteret.

Denne Decision tilligemed den forudgaaende Skiftebehandling, forsaavidt samme vedrører det omtvistede Competencespørgsmaal, har Citanten nu indanket for Overretten, hvor han har paastaaet Decisionen enten

pure annulleret eller Sagen i Forbindelse dermed hjemvist til yderligere Behandling ved Skifteretten og til ny Paakjendelse af det omtvistede Competencespørgsmaals Realitet eller ogsaa Decisionen forandret derhen, at Citanten som Skifteforvalter i Frysenborg-Faurskov Birk anses berettiget til som rette Hovedskifteforvalter i Boet at erholde dette extraderet af Silkeborg Birks Skifteret til videre Behandling. Indstævnte har, næst at modsætte sig at Decisionen annulleres, erklæret Intet at have imod, at Tvisten afgjøres af Overretten enten ved at dømme om, hvor den Afdøde havde sit personlige Værneting, da hun døde, eller ved at henvise Sagen til administrativ Afgjørelse eller ved at henvise Spørgsmaalet til definitiv Afgjørelse af Silkeborg Birks Skifteret.

Citanten har til Støtte for sin Paastand om Decisionens Annullation gjort gjældende, at det opstaaede Competencespørgsmaal, saaledes som det forelaa, henhørte under administrativ Afgjørelse, og at Indstævnte derhos paa det Tidspunkt, da Decisionen afsagdes, ikke havde indhentet saadanne Oplysninger om de faktiske Forhold, som vare nødvendige med Hensyn til Spørgsmaalets Afgjørelse, saa at dette paa hint Tidspunkt end ikke kunde lovligen paakjendes i Realiteten.

Det skjønnes nu ej heller rettere, end at Indstævnte, saafremt Striden paa Sagens daværende Standpunkt alene havde drejet sig mellem de to paagjældende sideordnede Skifteretter om, hvilken af dem der var competent til at behandle Skiftet, maatte være ubeføjet til ved sin Decision at afgjøre samme med bindende Virkning ligeoverfor Citanten, hvorimod Tvisten i saa Fald burde have været gjort til Gjenstand for administrativ Afgjørelse; men efterat nogle af Arvingerne, som ovenfor berørt, havde gjort bestemt Fordring paa, at Skiftet vedblivende behandledes af Silkeborg Birks Skifteret, findes Indstævnte ikke at have savnet Føje til ved sin

Kjendelse at afgjøre, hvorvidt han som Skifteforvalter i Silkeborg Birk ansaa sig beføjet til, uanset de af Skifteretten i Frysenborg-Faurskov Birk foretagne Skridt, fremdeles at vedblive at behandle det paagjældende Bo, og paa en saadan rent foreløbig Afgjørelse af den fra de ommeldte Arvinger fremkomne Paastand maa den paaankede Decision ogsaa nærmest anses at gaa ud, hvorimod den ikke kan anses at tilsigte nogen endelig Afgjørelse af den mellem de paagjældende Skifteretter opstaaede Meningsulighed om, hvilken af dem der overhovedet efter samtlige faktiske Forhold var beføjet til at behandle Hovedskiftet. Den paaankede Decision vil saaledes, forsaavidt den alene gaar ud paa en foreløbig Paakjendelse af den af den ovenommeldte Arving nedlagte Paastand om, at Indstævnte paa Sagens daværende Standpunkt skulde vedblive den paabegyndte Skiftebehandling — til hvilket Spørgsmaals Afgjørelse det ej heller kunde være absolut nødvendigt, at Indstævnte selvstændigt søgte andre Oplysninger end dem, der allerede da vare for Haanden — ikke egne sig til efter Citantens Paastand at annulleres. Saaledes som Sagen foreligger for Overretten, er der imidlertid ikke Spørgsmaal om Arvingers, Creditorers eller andre i Boet umiddelbart Interesseredes Interesse med Hensyn til Boets Behandling af den ene eller den anden Skifteret, hvorimod Tvisten her for Retten alene drejer sig mellem Citanten og Indstævnte om, hvem af dem der som Skifteforvalter er berettiget og saaledes tillige forpligtet til at behandle Boet. Afgjørelsen af dette Spørgsmaal maa imidlertid bero paa en selvstændig fra det Offentliges Side iværksat Undersøgelse af samtlige faktiske Omstændigheder vedkommende den Afdødes seneste Bopæl, og vil derimod ikke kunne gjøres afhængig af de henholdsvis af Citanten og af Indstævnte — der begge kun kunne anses at have en middelbar Interesse i

Spørgsmaalets Afgjørelse — under Proceduren for Overretten tilvejebragte Oplysninger i saa Henseende. Den mellem Parterne opstaaede Competencestrid egner sig saaledes ikke til at afgjøres endelig af Overretten, hvorimod den maa anses at henhøre under administrativ Afgjørelse; men da den paaankede Decision, uagtet Spørgsmaalet om hvilken af de paagjældende Skifteretter der er competent til at behandle Boet, som meldt, ikke kan anses endelig paakjendt ved samme, dog efter de i Decisionen brugte Udtryk maa anses, saalænge den staar ved Magt, at være til Hinder for, at det ommeldte Spørgsmaal afgjøres af den dertil competente administrative Autoritet — fra hvilken Anskuelse ogsaa Justitsministeriet, til hvis Afgjørelse Citanten havde indstillet det omtvistede Spørgsmaal, i dets Svarskrivelse af 26de Marts f. A. maa antages at være gaaet ud — findes den ved Decisionen stedfundne Afgjørelse af Spørgsmaalet at maatte ophæves, hvorefter Tvisten vil kunne endelig afgjøres af rette Vedkommende.

Processens Omkostninger for Overretten vilde efter Omstændighederne være at ophæve.

Med Hensyn til de under Sagen for Overretten fremlagte Documenter sees ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Thi kjendes for Ret:

Den ved den paaankede Skiftedecision stedfundne Afgjørelse af Spørgsmaalet om Silkeborg Birks Skifterets Competence til at fortsætte Behandlingen af det paagjældende Bo ophæves.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Sagen $\frac{200}{72}$ Holstebro Kjøbstads Skifteret ctr. Skiftecommissionen i den jydske Kjøbstadcreditforenings Bo.

(Spørgsmaal om, hvorvidt nogle til et Farveri henhørende dels mur- og nagelfaste dels løse Inventariegjenstande kunde anses indbefattede under det ved en til en Kjøbstadcreditforening udstedt Panteobligation givne Pant.)

(Paadømt den 4de August 1873.)

Efterat de Indstævnte, Skiftecommissionen i den jydske Kjøbstadcreditforenings Bo — der ifølge en af Farver J. L. Petersen af Holstebro til bemeldte Creditforening udstedt Panteobligation af 10de Febr. 1869, tinglæst den 16de s. M., havde 1ste Prioritets Panteret i den ham da efter Skjøde af 5te Mai 1868 tilhørende Ejendom, Gaarden Matr.-Nr. 96 med Grund og Have paa Vestergade i Holstebro, tilligemed, som det hedder, Ejendommens Leje- eller Forpagtningsafgifter og anden Interesse samt Inventarium saavelsom samtlige pantsatte Gjenstandes Assurancesummer m. v., hvilken Panteobligation var forfalden til skadesløs Betaling paa Grund af Udeblivelse af de Renter og Afdrag, der skulde have været erlagte i 11te Decbr. Termin 1871 — den 29de Januar f. A. havde ladet gjøre Udlæg for den efter Panteobligationen da skyldige Restcapital med Renter og Omkostninger eller ialt 4964 Rdl. 5 ß i den nævnte Ejendom med Grund, Have og Gaardsplads samt endel dels mur- og nagelfaste dels løse Gjenstande, hvoraf den største Del udgjorde Inventariet til et i Gaarden drevet Farveri, have Citanterne, Holstebro Kjøbstads Skifteret, der behandler bemeldte Farver J. L. Petersens Fallitbo, under nærværende Sag indanket den ommeldte Udlægsforretning her for Retten, hvor de under Paaberaabelse af, at ingen af de udlagte til Farveriet henhørende Inventariegjenstande ere indbefattede under det Creditforeningen ved den ommeldte Panteobligation

givne Pant, principaliter have paastaaet Udlægsforretningen ophævet, forsaavidt den angaar disse Gjenstande, hvorhos Citanterne in subsidium have nedlagt Paastand om, at Udlægsforretningen ophæves, forsaavidt angaar en Hestegang med Jernhjul, Drev og Jernaxe med Drivremme, samt en Skylle- og en Kradsemaskine, idet disse Gjenstande formentlig ikke kunne betragtes som mur- og nagelfaste Appertinentier til den faste Ejendom og derfor under ingen Omstændigheder skulde kunne henregnes til Creditforeningens Pant eller i alt Fald forsaavidt angaar Skyllemaskinen og Kradsemaskinen, der efter Citanternes Anbringende ere anskaffede af Farver J. L. Petersen efter Udstædelsen af den ommeldte Panteobligation, og hvori han ved et under Sagen fremlagt Skadesløsbrev af 22de Septbr. 1870, tinglæst den 23de s. M., har givet en anden af sine Creditorer 1ste Prioritets Panteret. De Indstævnte have derimod procederet til Udlægsforretningens Stadfæstelse.

Til Støtte for deres Formening om, at der ved det i Panteobligationen brugte Udtryk „Inventarium" ikke skulde være sigtet til de til Farveribedriften henhørende dels mur- og nagelfaste dels løse Inventariegjenstande, men alene til det Inventarium, der uden særlig at vedrøre Farveribedriften maatte anses som Tilbehør til den faste Ejendom og de paa samme opførte Bygninger, have Citanterne navnlig paaberaabt sig, at der efter de for Creditforeningen gjældende Statuter af 19de Novbr. 1852 ikke ved Udlaan i Kjøbstadejendomme skal tages Hensyn til, hvilken Næring eller Fabrikvirksomhed der drives i Ejendommen, og at derfor de til Næringens eller Fabrikvirksomhedens Udøvelse hørende Inventariegjenstande heller ikke skulde inddrages under Pantsætningen, ligesom Citanterne ogsaa særlig have gjort gjældende, at da der, hvad der er in confesso, ikke i Anledning af den omhandlede Pantsættelse har fundet no-

gen Taxation Sted, idet Farver J. L. Petersen, efterat have kjøbt den omhandlede faste Ejendom, hvormed iøvrigt fulgte det daværende Farveriinventarium, ved den ovenommeldte Panteobligation overtog den Restgjæld, som den tidligere Ejer skyldte til Creditforeningen efter Panteobligation af 12te Januar 1857, tinglæst den 13de s. M., maa den Taxationsforretning, der blev afholdt i Anledning af den sidstnævnte Panteobligations Udstedelse, og til hvilken der i denne Obligation er henvist, formentlig betragtes som Grundlag ogsaa for den ved Farver J. L. Petersens Panteobligation skete Pantsættelse, og at der derfor ikke under denne Pantsættelse skulde være indbefattet andet Inventarium end det, der i bemeldte Taxationsforretning havde været Gjenstand for Taxation, hvoraf vilde følge, at da der i Taxationsforretningen foruden selve Ejendommen, af hvis Bygninger to angives at være indrettede til Farveri, ikkun er nævnt Kakkelovne og lignende mur- og nagelfaste Appertinentier, der ikke umiddelbart vedrøre Farveribedriften, medens der derimod ikke i Taxationsforretningen indeholdes nogen Oplysning om de til Farveriet henhørende Inventariegjenstande, skulde disse heller ikke kunne anses indbefattede under Creditforeningens Pant.

Ligesom det imidlertid fremgaar af Sagens Oplysninger, at der ved den af den tidligere Ejer af den omhandlede Ejendom til Creditforeningen udstedte Panteobligation var givet Pant ikke blot i Ejendommen med Grund og Have, saaledes som Bygningerne, Grunden, Haven og — som det hedder — „øvrige Tilbehør“ er beskrevet i den ommeldte Taxationsforretning, tilligemed Ejendommens Leje- og Forpagtningsafgifter og anden Interesse, men ogsaa i „Invèntarium“, hvorved der maa antages at være sigtet til Andet end det tidligere som pantsat nævnte Tilbehør, samt i „Produkt-

beholdning", hvilken sidste ikke omtales i Taxationsforretningen, saa at altsaa Pantsættelsen omfattede Andet, end hvad der havde været Gjenstand for den skete Taxation, saaledes følger det ogsaa af Forholdets Natur, at der, i Mangel af modsat Bestemmelse i Statuterne, ikke er noget til Hinder for, at Creditforeningen betinger sig Panteret i andre Inventariegjenstande end dem, til hvilke der efter Statuterne altid skal tages Hensyn ved Taxationen af den faste Ejendom, og det findes derfor ikke at kunne komme i Betragtning, at der ikke i den ommeldte Taxationsforretning, til hvilken der iøvrigt end ikke er henvist i den af Farver J. L. Petersen til Creditforeningen udstedte Panteobligation, er nævnt de til Farveribedriften henhørende Inventariegjenstande, eller at der efter Statuterne ikke ved vedkommende faste Ejendoms Vurdering skal tages Hensyn til Inventariegjenstande, der henhøre til en i samme dreven Næring eller Fabrikvirksomhed, hvorimod Spørgsmaalet om, hvorvidt de omhandlede Inventariegjenstande henhøre til Creditforeningens Pant, maa afgjøres alene efter Ordene i Panteobligationen. Da nu denne som Gjenstand for Pantsættelsen nævner „Inventarium" uden nogen dertil knyttet indskrænkende Bemærkning, mangler der ikke blot al Hjemmel til at anse de til Farveribedriften henhørende mur- og nagelfaste Inventariegjenstande, der allerede efter deres Beskaffenhed og Bestemmelserne i Frd. 28de Juli 1841 § 3 maa betragtes som Tilbehør til den faste Ejendom og altid maa formodes at være pantsatte sammen med denne, som udelukkede af Creditforeningens Pant, men Formodningen maa ogsaa være for, at det har været de Contraherendes Mening, at Pantet skulde omfatte de løse Gjenstande, der henhørte til Inventariet til Ejendommen, saaledes som denne faktisk var indrettet, og altsaa, idet det, som meldt, er in confesso, at to af de til Ejen-

dommen hørende Bygninger — som i Taxationsforretningen angivet — vare indrettede til Farveri, ogsaa de til dette henhørende løse Inventariegjenstande, hvilket derhos yderligere bestyrkes derved, at det i det ovennævnte af Farver J. L. Petersen til en Trediemand udstedte Skadesløsbrev af 22de Septbr. 1870, hvorved der foruden 1ste Prioritets Panteret i en Skyllemaskine og en Kradsemaskine gaves bemeldte Trediemand Panteret i den omhandlede faste Ejendom med Tilbehør bl. A. næstefter Pantegjælden til Creditforeningen, udtrykkelig er bemærket, at der i det sidstnævnte Pant var indbefattet Kakkelovne, Komfur samt alt Farveriinventarium og Farveriredskaber.

Da det nu derhos maa blive uden videre Betydning, om det maatte forholde sig som af Citanterne anbragt, at Skyllemaskinen og Kradsemaskinen først ere anskaffede af Farver J. L. Petersen efter Udstedelsen af hans Panteobligation til Creditforeningen, idet denne Panteret omfattede det til enhver Tid tilstedeværende Farveriinventarium i sin Helhed og ikke blot de enkelte Inventariegjenstande, som Farver J. L. Petersen havde paa den Tid, da Pantsættelsen fandt Sted, vil ingen af Citanternes Paastande kunne tages til Følge, og den paaankede Udlægsforretning vil derfor overensstemmende med de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes at burde ophæves.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Udlægsforretning bør ved Magt at staude.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Sagen $\frac{2?}{7?}$ Landsoverretsprocurator Fasting Actor ctr. Tiltalte Andreas Peter Gjørup.

(En paa Landet bosat Bager, der tillige havde Borgerskab som Bager i en Kjøbstad, ikke anset at have gjort sig skyldig i uberettiget Næringsbrug ved at lade det af ham selv paa Landet tilberedte Rug- og Sigtebrød sælge i Kjøbstaden ved Forhandlere.*)

(Paadømt den 11te August 1873.)

Under nærværende Sag tiltales Møller Andreas Peter Gjørup af Nørretranders for uberettiget Næringsbrug ved at lade forhandle Brød i Aalborg.

Tiltalte har paa Foreholdelse af en Besværing fra to Bagere i Aalborg over at en Kone den 2den Novbr. f. A. paa Nytorv i Aalborg havde fra opstillede Kurve forhandlet Brød, navnlig Sigtebrød, og angivet, at dette skete for Tiltalte, erkjendt, at bemeldte Kone og hendes Mand forhandlede saavel Sigtebrød som Rugbrød for ham mod derfor at oppebære visse Procenter, samt ikke villet modsige, at dette ogsaa kan have fundet Sted, som paaklaget, i Aalborg, men Tiltalte har paaberaabt sig, at han den 22de Mai 1867 har erhvervet Borgerbrev som Bager i Aalborg, samt forment, at han paa Grund heraf maatte være berettiget til at forhandle Brød sammesteds, hvorhos han med Hensyn til sin Berettigelse til at afsætte det paa den anførte Maade ved Forhandlere, har anbragt, at det altid har været anset tilladt for Bagerne i Aalborg at sælge Brød ved Forhandlere, der enten gaa omkring med det eller falbyde det fra et Stade paa Gade eller Torv. Dette er nu ogsaa oplyst at være Tilfældet, og da Tiltalte, som af ham anført, har erhvervet Borgerskab i Aalborg som Bager, og saaledes ifølge Næringsloven af 29de Decbr. 1857 § 23 er berettiget til sammesteds at forhandle Brød uden Hensyn til hvor det er tilberedt, og navnlig ogsaa det af ham selv paa Landet — hvor Rug- og Sigtebrøds-

*) jfr. J. U. 1873 p. 297.

bagning maa antages at være fri Næring — tilberedte Rug- og Sigtebrød, vil Tiltalte være at frifinde for det Offentliges Tiltale i nærværende Sag, hvorhos Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, 5 Rdl. til hver, efter Omstændighederne findes at maatte udredes af det Offentlige.

Under Sagens Behandling ved Politiretten og den befalede Sagførelse for Overretten har intet Ophold, som vil bevirke Ansvar, fundet Sted.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte, Andreas Peter Gjørup, bør for det Offentliges Tiltale i nærværende Sag fri at være.

Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Fasting og Justitsraad Neckelmann, 5 Rdl. til hver, udredes af det Offentlige.

Sagen $\frac{44}{73}$ Ritmester Allan Dahl ctr. Aalborg Bys og Omegns Sparekasse.

(Antaget, at en Prioritetshaver i en fast Ejendom maatte være uberettiget til ved den over Ejendommen efter Rekvisition af en bedre prioriteret Udlægshaver afholdte Auction at forlange, at den Hejstbydende skulde stille Sikkerhed for, hvad Buddet muligen maatte overstige Rekvirentens Fordring. *)

(Paadømt den 18de August 1873.)

Efterat der ifølge Rekvisition af Kongens Foged var gjort Udlæg for kongelige Skatter og Arvefæsteafgifter for 1ste Halvaar 1872 for Konge- og Kirke-Korntiende samt Præste-Korntiende og for Fourage til Ranum Skole for 1871 i Arvefæsteejendommen Livø i Bjørnsholm Sogn af Hartkorn 17 Tdr. 1 Skp. 3 Fdkr. 1$\frac{3}{4}$ Alb., der tilhørte Proprietair Schrøder, som imidlertid maa antages efter Udlægsforretningens Afholdelse at være afgaaet ved Døden, blev bemeldte Ejendom,

*) jfr. Præmisserne til Højesteretsdom af 3die Decbr. 1861 (J. U. 1862 p. 206).

der ved den under 9de Septbr. f. A. afhjemlede Vurderingsforretning er ansat til en Værdi af 25,000 Rdl., ifølge Rekvisition af bemeldte Udlægshaver stillet til Auction, og ved den derpaa den 25de Octbr. f. A. afholdte 3die Auction bleve de Indstævnte, Aalborg Bys og Omegns Sparekasse, der havde 1ste Prioritet i Ejendommen næstefter Bankhæftelsen og Arvefæsteafgiften for 22,000 Rdl., Enestebydende med 1000 Rdl., men da den for Nationalbanken i Kjøbenhavn, der ifølge Obligation af 19de August 1858 havde 2den Prioritets Panteret i Ejendommen for en Restfordring, 3773 Rdl., mødte Sagfører begjærede en 4de Auction afholdt, blev en saadan ogsaa berammet til den 15de Novbr. f. A. Paa denne Auction blev der, efterat der var fremlagt Tillægsconditioner, hvori bl. A. bestemtes, at Bortsalget skete absolut, saaledes at Hammerslaget approberede Buddet, af de Indstævnte fremsat den Paastand, at der, da Bortsalget skete absolut, maatte af den Højstbydende, forinden Hammerslaget gaves, stilles fuldkommen betryggende Sikkerhed ej alene for den Del af Auctionsbudet med Omkostninger, som udfordredes til Dækning af de Fordringer, hvorfor Ejendommen var stillet til Auction, men ogsaa for hvad Buddet muligen maatte overstige dette Beløb, og som, indtil Sparekassens Prioritetsfordring var dækket, tilkom denne. Imod denne Paastand protesterede Citanten, Ritmester Allan Dahl, der imidlertid af Nationalbanken havde erholdt Transport paa den ommeldte 2den Prioritetsfordring, stor 3773 Rdl., idet han formente, at den stillede Fordring om Sikkerhedsstillelse udover Auctionsrekvirentens Fordring maatte være stridende imod Bestemmelsen i Frd. 11te Septbr. 1833 § 3, og der blev derpaa ved Auctionsrettens Kjendelse eragtet, at den Højstbydende vilde have at stille saadan Sikkerhed, som omhandles i Frd. 11te Septbr. 1833, ikke blot til Dækning af Rekviren-

tens Fordring men ogsaa for den Del af Beløbet, der maatte tilkomme Aalborg Bys og Omegns Sparekasse som 1ste Prioritetshaver. Ved det derefter stedfundne Opraab bleve de Indstævnte Enestebydende med 1000 Rdl., hvorpaa der blev givet Hammerslag.

Denne Kjendelse samt Auction har Citanten derefter indanket her for Retten, hvor han har paastaaet, at den ovenanførte ved 4de Auction over Livø afsagte Kjendelse og det derefter for Aalborg Bys og Omegns Sparekasse gjorte eneste Bud paa bemeldte Ejendom kjendes uefterrettelig og annulleres, samt at Auctionsdirectøren paalægges at fortsætte nævnte 4de Auction efter Tilstanden, som den var, forinden Kjendelsen blev afsagt, eller alternativt, at Tilslaget ved 4de Auction annulleres, og at den indankede Kjendelse forandres overensstemmende med Citantens Paastand ved Auctionen. De Indstævnte procedere derimod til Stadfæstelse af de paaankede Retshandlinger.

Til Støtte for sin Paastand har Citanten navnlig paaberaabt sig, at det efter Bestemmelserne i Frd. 11te Septbr. 1833 formentlig ikke kunde paalægges Kjøberen at stille den af de Indstævnte forlangte Sikkerhed, hvorhos han endvidere har anbragt, at han, der ønskede at kjøbe Ejendommen og derfor havde tilforhandlet sig den ommeldte 2den Prioritetsobligation af Nationalbanken, ved den afholdte 4de Auction mødte med et Beløb af 3000 Rdl., som han, der ikke havde gjort Regning paa at stille Sikkerhed for hele 1ste Prioritetsfordringen, 22,000 Rdl., ansaa tilstrækkeligt til at dække endog hele Rekvirentens Fordring eller mere, end der lovlig kunde fordres Sikkerhed for, men at han, da Kjendelsen fik det Udfald, at Sikkerhed forlangtes stillet for de Indstævntes hele Fordring, var ude af Stand til at byde paa Ejendommen.

De Indstævnte have derimod paaberaabt sig, at

der i Conditionernes Post 9 bestemmes, at „efterat Restancerne ere afholdte af Kjøbesummen, afgjør Kjøberen Resten af samme med Panthavere eller vedkommende Retshavere efter Conditioner, som disse maatte foreskrive, da Auctionsskjøde ej forinden udstedes“, samt i Post 12, at „den Højstbydende er pligtig at stille saadan Sikkerhed for sit Bud og disse Conditioners Opfyldelse, som omhandles i Frd. 11te Septbr. 1833“, og at der heri formentlig indeholdes endog en ligefrem Opfordring for dem til at forlange den omhandlede Sikkerhedsstillelse for deres Fordring.

Det skjønnes imidlertid ikke, at de omhandlede Bestemmelser i Auctionsconditionerne indeholde nogen Beføjelse for de Indstævnte til at gjøre Fordring paa større Sikkerhedsstillelse, end der er hjemlet ved Frd. 11te Septbr. 1833 § 3, og da det efter denne Lovbestemmelse ikkun kunde paahvile Kjøberen at stille Sikkerhed for en Del af Rekvirentens Tilgodehavende, burde Citantens Protest imod de Indstævntes ommeldte Fordring have været taget til Følge, og den paaankede Kjendelse samt den derefter afholdte Auctionsforretning tilligemed det derunder givne Hammerslag vil derfor være at ophæve.

Processens Omkostninger for Overretten findes de Indstævnte efter Omstændighederne at burde erstatte Citanten med 30 Rdl.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Kjendelse af 15de Novbr. f. A. og den derefter samme Dag afholdte Auction samt det derunder givne Hammerslag, hvorved Ejendommen Livø tilsloges de Indstævnte, Aalborg Bys og Omegns Sparekasse, ophæves.

I Procesomkostninger for Overretten betale de Indstævnte til Citanten, Ritmester Allan Dahl, 30 Rdl.,

der udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Meddelelser.

Den 19de Decbr. f. A. er Exam. juris V. C. A. Jensen autoriseret som Fuldmægtig hos Overretssagfører Shaw.

Den 31te Decbr. f. A. er Cand. juris H. C. Wegener autoriseret som Fuldmægtig hos Overretssagfører Heine, hvorved den til Exam. juris Lund udstedte Fuldmagt er tilbagekaldt.

Den 2den Januar er Exam. juris C. H. Dieterichsen autoriseret som Fuldmægtig hos Overretssagfører Samson.

☞ Af dette Ugeskrift udkommer 15 Nr. (Ark) i Qvartalet, nemlig i Reglen et ugentligt og 2 Gange qvartaliter et Dobbeltnummer. Prisen er 7 Mk. 8 Sk. for Qvartalet, og Subskription, bindende for 30 Nr., modtages paa alle kongelige Postcontoirer, i Bogladerne og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43.

Kjøbenhavn. — S. Trier's Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 3.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 17de Januar.

Viborg Overretssager.

Sagen $\frac{8}{1}\frac{1}{3}$ Gaardejer Jens Nielsen Aase af Saaby ctr. Gaardejer Hans Pedersen sammesteds.

(Antaget, at der ikke i Bestemmelserne i Lov om private Vejes Istandsættelse af 14de April 1865 § 5 Nr. 2 og 5 indeholdes Hjemmel til mod de Vedkommendes Indsigelse at fordre en saadan Vej fremtidig tillagt en større Bredde end den, der hidtil havde kunnet fordres, eller navnlig til i saadant Øjemed at fordre Jord afstaaet af de til Vejen stødende Grundejere.)

(Paadømt den 18de August 1873.)

Efterat et Udvalg af Østbirk-Yding Sogneraad den 24de Juli 1869 havde i Medfør af L. 14de April 1865 afholdt et Aastedsmøde i Anledning af en Klage fra Indstævnte, Gaardejer Hans Pedersen af Saaby, betræffende en Markvej, der over Citanten, Gaardejer Jens Nielsen Aases Ejendom, Matr.-Nr. 7 i Saaby, fører til Indstævntes Eng under Matr.-Nr. 6 sammesteds, afsagde Sogneraadet ifølge Sagens Oplysninger under 12te August s. A. en Kjendelse, hvori det hedder, at Vejen findes udlagt paa det gamle Udstykningskort, men da Udstykningsforretningen for Saaby ikke kunde skaffes

tilveje, skjønnede Udvalget overensstemmende med den bekjendte Udstykningsforretning for Yding, at Markvejen maatte være udlagt med 6 Alens Bredde, hvorefter det vedtoges, at Vejen skulde have 6 Alens Bredde, ligesom nærmere Bestemmelse vedføjedes angaaende Grøft og Stenkiste. Denne Kjendelse indankede imidlertid Citanten, der under Forretningen havde gjort Indsigelse mod, at der til Vejens Udvidelse disponeredes over nogen Del af hans tilstødende Grund, til Amtsraadet, hvis Kjendelse af 26de Novbr. s. A. gaar ud paa, at da Forskrifterne i L. 14de April 1865 § 8 ikke vare blevne iagttagne af Sogneraadet, idet der af Citanten var gjort Indsigelse mod at afgive Grund til Vejen, ligesom der var fremkommet Indsigelse mod at Ejeren af Matr.-Nr. 4 og 5 af Saaby skulde have Ret til at færdes paa Vejen, blev Sogneraadets foranførte Kjendelse erklæret ugyldig og Sogneraadet givet Paalæg om paany at foretage Sagen og at forelægge Vedkommende en passende Frist til at indbringe Spørgsmaalet for Domstolene, hvorefter Sagen iøvrigt af Sogneraadet blev at fremme paa den i Loven foreskrevne Maade. Efterat Sogneraadet havde ladet denne Kjendelse forkynde for Citanten og forelagt ham en Frist til Spørgsmaalets Indbringelse for Domstolene, har Citanten under denne Sag i 1ste Instans paastaaet Indstævnte kjendt uberettiget til at forlange den ommeldte private Vej givet en større Bredde, end den hidtil har havt (4 Alen), samt tilpligtet at tilbageføre den Jord, han i en Bredde af 2 Alen langs den østre Side af Vejen havde indkastet paa denne fra Citantens tilstødende Mark, ligesom han endvidere paastod Østbirk-Yding Sogneraad ved dets Formand, Jægermester Friis til Lillerup, kjendt uberettiget til at indtage Jord af hans Mark til Udvidelse af Vejens tidligere Bredde. Ved Underretsdommen er det antaget, at den omhandlede

Vej navnlig ifølge Proceduren, og idet den i Sogneraadets Kjendelse paaberaabte Analogi fra Bestemmelserne i Udskiftningsforretningen for Yding By ikke kunde komme i Betragtning, ikke kan anses at være udlagt over Citantens Jord med en større Bredde end 4 Alen, og at Citantens Forpligtelse med Hensyn til Vejen, saalænge anden Bestemmelse i Henhold til Lov 14de April 1865 ikke er taget, ikke gaar udover en saadan Bredde, hvorimod Citantens ovenanførte Paastande om, at Indstævnte kjendes uberettiget til at forlange Vejen udvidet til en større Bredde, samt at Indstævnte tilpligtes at tilbageføre den paa Vejen indkastede Jord, ikke ere tagne til Følge, i hvilken Henseende det i Dommen er bemærket, at Spørgsmaalet om Vejens Udvidelse mod Erstatning maa staa aabent ved Sogneraadets yderligere Forhandlinger om Ordningen, og at disse ogsaa vilde kunne præjudiceres, naar Bestemmelse ved Dommen toges angaaende den paa Vejen indkastede Jord. Denne Dom har Citanten nu — idet han tillige har indstævnet Proprietair Friis til Lillerup som Formand for Yding og Østbirk Sogneraad for Navns Nævnelses Skyld og forsaavidt Sogneraadet maatte finde Anledning til at møde — indanket for Overretten, hvor han, næst at tilkjendegive, at han Intet har at erindre mod Dommen, forsaavidt det ved samme er statueret, at den omhandlede Markvej over hans Ejendom ikke kan anses udlagt med en større Bredde end 4 Alen, derimod dels har nedlagt Paastand om, at den hertil ved Dommen knyttede Indskrænkning „saalænge anden Bestemmelse i Henhold til L. 14de April 1865 ikke er tagen“ bortfalder, og dels gjentaget sin for Underretten nedlagte Paastand om, at Indstævnte tilpligtes under Tvang og inden en kort Frist at tilbageføre den Jord, han i en Bredde af 2 Alen langs den østre Side af Vejen har indkastet paa denne

fra Citantens Mark. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Som i Underretsdommen antaget, er der nu saavel efter Proceduren som iøvrigt efter Sagens Oplysninger ikke mod Citantens Benægtelse Føje til at antage, at den paagjældende Markvej i sin Tid er udlagt med eller overhovedet tidligere har havt en større Bredde end, som af Citanten erkjendt, 4 Alen, og vel er det i L. 14de April 1865 § 5 Nr. 2 og 5 udtalt, at den af Sogneraadet tagne Bestemmelse, hvad enten Sagen afgjøres ved Forlig eller Kjendelse, efter de forhaandenværende Omstændigheder maa indeholde Regler bl. A. for Vejens Begrændsning i Henseende til Endepunkter og Bredde samt for hvorledes Udgifterne til Erstatning for Jords Afgivelse til en nødvendig befunden Udvidelse af Vejens Bredde skulle fordeles mellem de Vedkommende, men ligesom Loven efter sit hele Indhold overhovedet kun nærmest har Istandsættelsen og Vedligeholdelsen af de i samme omhandlede private Veje for Øje, saaledes maa det navnlig ogsaa anses at følge af Bestemmelsen i Lovens § 8 om at fremkomne Indsigelser mod at afgive Grund til Vejen skulle henvises til Afgjørelse ved Domstolene, at der ikke i Loven haves Hjemmel for mod de Vedkommendes Indsigelse at fordre en slig Vej tillagt en fremtidig større Bredde end end den, der efter de bestaaende privatretlige Forhold hidtil har kunnet fordres, eller navnlig til i saadant Øjemed at fordre Jord afstaaet af de til Vejen stødende Grundejere. Indstævnte maa som Følge heraf anses uberettiget til at fordre den ommeldte Vej over Citantens Grund givet en større Bredde end 4 Alen, hvorhos han efter Citantens Paastand vil være at tilpligte under en daglig Bøde af 1 Rdl. til Amtets Fattigkasse at tilbageføre den Jord, han i en Bredde af 2 Alen

langs østre Side af Vejen har indkastet paa denne fra Citantens Mark.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Sagens Omstændigheder være at ophæve.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Gaardejer Jens Pedersen, bør være uberettiget til at fordre den under Sagen omhandlede Markvej over Citanten, Gaardejer Jens Nielsen Aases Grund givet en større Bredde end 4 Alen, og bør Indstævnte under en Bøde af 1 Rdl. til Amtets Fattigkasse for hver Dag, han i saa Henseende sidder denne Dom overhørig, tilbageføre den Jord, han i en Bredde af 2 Alen langs østre Side af Vejen har indkastet paa denne fra Citantens Mark.

Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Højesteretsdomme.

Den 18de Novbr. f. A. blev i Sagen, Grosserer Mansfeld-Büllner ctr. Thora Mathilde Søegaard (J. U. 1871 p. 755) afsagt følgende

Højesteretsdom.

For Højesteret er det uomtvistet, at en offentlig erklæret Forlovelse mellem Parterne havde fundet Sted flere Aar og endnu bestod paa den Tid, da Indstævnte henimod Slutningen af Aaret 1868 blev besvangret af Citanten, og det er under Sagen givet, at der, da dette foregik, var forløbet over et Aar, siden Citanten opnaaede 25 Aars Alderen. Efter disse Omstændigheder og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde samt med Bemærkning, at de Bevisligheder, hvorved Citanten efter Sagens Indankning til

Højesteret har søgt at godtgjøre, at Indstævnte ved sit Forhold skulde have paadraget sig Vanrygte — jfr. Frd. 5te Marts 1734 § 8 — efter samtlige foreliggende Omstændigheder og navnlig efter Indholdet af de i modsat Retning fremkomne Oplysninger ikke kunne bevirke nogen Forandring i det antagne Resultat, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste, dog at Processens Omkostninger i foregaaende Instans efter Omstændighederne blive at ophæve, og det ved Dommen bestemte Salair at udrede af det Offentlige, hvorhos den Citanten forelagte Frist af 6 Uger til Opfyldelse af det ham givne Paalæg bliver at beregne fra Højesteretsdommens Forkyndelse.

Processens Omkostninger for Højesteret ville ligeledes være at ophæve, og det Advocat Klubien for Højesteret tilkommende Salair bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Lands-Over- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes at Processens Omkostninger ophæves, og at det Procurator Lange tillagte Salair udredes af det Offentlige, hvorhos den bestemte Frist af 6 Uger beregnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse.

Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.

Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Advocat Klubien tillægges i Salair for Højesteret 80 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Den 19de Novbr. blev i Justitssagen mod Tandlæge Kjær (forr. Aarg. p. 687) afsagt følgende

Højesteretsdom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at den efter Overretsdommens Afsigelse skete Tilbagekaldelse af Tiltaltes tidligere afgivne Tilstaaelse efter de foreliggende Oplysninger ikke kan komme i Betragtning, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde bestemmes til 12 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 12 Aar.

I Salair til Advocaterne Hindenburg og Levinsen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

Den 24de Novbr. stadfæstedes Dommen i Justitssagen mod Hans Larsen (forr. Aarg. p. 881).

Den 26de Novbr. blev i Sagen, Ribe Byraad ctr. Gaardejerne A. Andersen og A. J. Skak (J. U. 1872 p. 828) afsagt følgende

Højesteretsdom.

Det er fra Citanternes Side vel fremhævet, at der skulde tilkomme Ribe Kjøbstad saadan særlig Adkomst med Hensyn til Ribe Aa, at de af de Indstævnte paaklagede Foranstaltninger derved maa anses hjemlede, men den anførte Omstændighed er under nærværende Sag ikke af Citanterne særligen gjort gjældende som Grund for den af dem fremsatte Indsigelse imod Sagens Behandling ved Landvæsenscommission. I Henhold hertil og idet Højesteret forøvrigt i det Væsentlige billiger de Grunde, hvorpaa den indankede Kjendelse er støttet, samt med Bemærkning, at der ikke vil kunne tillægges de her for Retten fremkomne nye Oplysninger nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Citanternes Paastand om Behandlingens Annullation og Sagens Afvisning fra Landvæsenscommissionen ikke kunne tages til Følge.

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Den af Citanterne nedlagte Paastand om den skete Behandlings Annullation og Sagens Afvisning fra Landvæsenscommissionen kan ikke tages til Følge.

Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rdl.

S. D. blev i Justitssagen mod Hans Eskesen eller Eskildsen (forr. Aarg. p. 805) afsagt følgende

Højesteretsdom.

Da der ikke vil kunne være Spørgsmaal om for det under nærværende Sag omhandlede Forhold at paalægge Tiltalte noget Ansvar, som udgjør objectum ap-

pellabile for Højesteret, vil Sagen her fra Retten være at afvise.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

Etatsraad Buntzen og Advocat Hindenburg tillægges i Salair for Højesteret hver 15 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Den 27de Novbr. blev i Justitssagen mod C. F. S. H. Jeppesen (forr. Aarg. p. 645) afsagt følgende

Højesteretsdom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at det Procurator Jacobsen som subsidiair Defensor tillagte Salair maa som uhjemlet i Lovgivningen bortfalde.

Thi kjendes for Ret:

Lands-Over- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at det Procurator Jacobsen tilkjendte Salair bortfalder.

I Salair til Advocaterne Brock og Levinsen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

Den 1ste Decbr. stadfæstedes Dommen i Justitssagen mod Ole Sørensen af Melby (forr. Aarg. p. 824).

Den 8de Decbr. blev i Sagen, Sagfører Schmitto ctr. Lands-Over- samt Hof- og Stadsrettens Skiftecommission, der behandler Enken Rosent's Dødsbo (forr. Aarg. p. 835) afsagt følgende

Højesteretsdom.

Da Contracitanterne, efterat Hovedcitanten havde udtaget Stævning, hvorved den i nærværende Sag afsagte Lands-Over- samt Hof- og Stadsrets Dom af 1ste Septbr. d. A. paaankes til næste Højesteretsaar til Underkjendelse og Forandring, ifølge dertil meddelt og behørig forkyndt Anticipationsbevilling have under 5te f. M. contrapaaanket bemeldte Dom til Stadfæstelse, og Hovedcitanten, skjøndt lovlig varslet, ikke ved Sagens Foretagelse i Højesteret har givet Møde, vil den af Contracitanterne nedlagte Paastand om Dommens Stadfæstelse være at give Medhold, hvorhos Hoved-

citanten bliver at tilpligte at betale Contracitanterne efter deres Paastand Processens Omkostninger for Højesteret, der bestemmes til 100 Rdl.

Thi kjendes for Ret:

Lands-Over- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedcitanten til Contracitanterne med 100 Rdl.

Saa betaler han og til Justitskassen 5 Rdl.

Den 10de Decbr. blev i Sagen, Skifteretten i Odense, der behandler Kjøbmand Weeke's Fallitbo ctr. Kjøbmand Chr. Mogensen (forr. Aarg. p. 404) afsagt følgende

Højesteretsdom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke findes at kunne lede til andet Resultat end det deri antagne, vil Dommen være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Lands-Over- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.

Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rdl.

Den 12te Decbr. blev i Sagen, Parcellist Jacob Clausen ctr. Krigsministeriet og Finantsministeriet (J. U. 1872 p. 639) afsagt følgende

Højesteretsdom.

Efter samtlige foreliggende Oplysninger kan den under Sagen omhandlede Nedbrydelse af Citantens Bygninger, hvilken først er bleven iværksat efter Krigens Udbrud, ikke betragtes som en Expropriation, der i Medfør af Lovgivningen kunde begrunde nogen Erstatningspligt for den danske Statskasse. Som Følge heraf og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved intet Væsentligt findes at erindre, vil Dommen, hvis Bestemmelse om Ophævelse af Processens Omkostninger billiges, kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Lands-Over- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.

Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den 16de Decbr. blev i Justitssagen mod C. L. Steiness (forr. Aarg. p. 910) afsagt følgende

Højesteretsdom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændighederne findes at kunne nedsættes til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Lands-Over- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar.

I Salair til Advocaterne Henrichsen og Levinsen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

Den 23de Decbr. blev i Sagen, Odense Amtsraad ctr. Gaardmand H. Lorentzen (J. U. 1872 p. 114) afsagt følgende

Højesteretsdom.

I Henhold til det i den indankede Dom derom Anførte maa det antages, at der ikke kan tilkomme Indstævnte Erstatning i Anledning af det i Dommen omhandlede Leds Nedlæggelse, medmindre særlige Omstændigheder maatte begrunde saadant Krav.

Forsaavidt det i saa Henseende fra Indstævntes Side er berørt, at der i sin Tid ved den paagjældende Vejs Anlæg skulde være gjort Brud paa et allerede bestaaende Hegn, bemærkes, at der herom mangler enhver nærmere Oplysning. Forøvrigt har Indstævnte alene paaberaabt sig Leddets Tilværelse i Alders Tid; men idet den tidligere Lovgivning, jfr. Frd. 13de Decbr. 1793 § 84, sammenholdt med Frd. 29de Octbr. 1794 § 8, hjemlede Adgang til Anbringelse af Led paa Biveje, findes den Omstændighed, at Leddet i Henhold hertil har bestaaet i Alders Tid, ikke at kunne give Indstævnte nogen Ret til under en forandret Lovgivning at fordre Erstatning af det Offentlige for dets Borttagelse.

Ifølge det Anførte vil der være at tillægge Citanterne Frifindelse for Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanterne bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger for alle Retter ophæves.

Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

Den 24de Decbr. blev i Sagen, Skomagermester Bremer ctr. Assessor i Criminal- og Politiretten Wallick (forr. Aarg. p. 399) afsagt følgende

Højesteretsdom.

Den af Hovedcitanten i forrige Instans nedlagte Afvisningspaastand er ikke af ham fastholdt for Højesteret, og der findes ej heller Anledning til ex officio at afvise Sagen fra bemeldte Ret.

Med Bemærkning, at der ikke er Føje til efter den af Hovedcitanten nedlagte principale Paastand at hjemvise Sagen til ny Behandling og Paakjendelse, da den den 7de Octbr. 1872 afsagte Kjendelse, som han til Støtte for denne Paastand særlig har paaanket, findes tilstrækkelig begrundet, vil den indankede Dom i Henhold til de i samme angaaende Sagens Realitet anførte Grunde, som i det Væsentlige tiltrædes, idet navnlig tilføjes, at de af Hovedcitanten fremførte Anker over Contracitantens Adfærd under den i Dommen ommeldte ældre Sag maa anses aldeles ubeføjede, være at stadfæste, saaledes at Fristen for Udredelsen af den idømte Bøde bestemmes til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Hovedcitanten have at tilsvare efter Reglerne for beneficerede Sager samt det Contracitantens befalede Sagfører her for Retten tilkommende Salair, der bestemmes til 60 Rdl.

Thi kjendes for Ret:

Lands-Over- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Udredelsen af den idømte Bøde bestemmes til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse.

I Salair til Advocat Klubien for Højesteret betaler Hovedcitanten 60 Rdl.

Saa betaler han og det Retsgebyr og Skriversalair, der skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, der skulde have været brugt eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Contracitantens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret.

Endelig betaler han til Justitskassen 5 Rdl.

Gjældscommissionssager.

Sagen $\frac{1662}{73}$ Captain, Hotelejer W. T. Fiedler ctr. Skuespiller og Balletdirigent Gustaf Ullberg.

(Udtalt, at et Laan, naar ingen Betalingstid er vedtaget, skal betales, naar Creditor forlanger det.)

(Paadømt den 9de October 1873.)

Ifølge Transport fra Jackson Haines, dat. Berlin den 31te Juli d. A., søger Citanten, Captain, Hotelejer W. T. Fiedler, Indstævnte, Skuespiller og Balletdirigent Gustaf Ullberg, til at betale 52 Rdl. 1 ₰ 3 ß, som han ifølge et den 23de Juni d. A. i Christiania udstedt Gjældsbevis har modtaget til Laans af bemeldte Jackson Haines, med 5 pCt. Renter p. A. fra Klagens Dato, den 12te August d. A., indtil Betaling sker, og denne Sags Omkostninger.

Indstævnte har erkjendt, at have udstedt det omhandlede Gjældsbevis, der i Oversættelse fra Svensk er saaledes lydende:

> „Undertegnede har af Hr. Jackson Haines modtaget som Laan 26 Speciesdaler 12 ß norsk, som herved reverseres",

men da han ikke anser sig pligtig til nu at betale Fordringen, idet Beviset Intet indeholder om Gjældens Betalingstid, hvorom heller intet Særligt blev vedtaget

mellem ham og Creditor, paastaar han Frifindelse, i alt Fald for Tiden, og sig tillagt Sagens Omkostninger.

Da det imidlertid, naar der ikke er vedtaget Noget om Betalingstiden af et Laan, maa antages, at dette skal betales, saasnart Creditor forlanger det, vil Indstævnte være at dømme efter Citantens Paastand, saaledes at Gjældsbeviset med paategnet Transport vil være at extradere i kvitteret Stand, naar Betaling finder Sted, og at Sagens Omkostninger fastsættes til 2 Rdl. 71 ß.

Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Thi kjendes for Ret.

Mod Extradition i kvitteret Stand af det ovennævnte Gjældsbevis med paategnet Transport bør Indstævnte, Skuespiller og Balletdirigent Gustaf Ullberg, til Citanten Captain, Hotelejer W. T. Fiedler, betale de paastævnte 52 Rdl. 1 ℳ 3 ß med 5 pCt. Renter p. A. fra 12te August d. A., indtil Betaling sker. Saa betaler han ogsaa Citanten Sagens Omkostninger med 2 Rdl. 71 ß.

Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $^1\frac{80}{72}{}^3$ Vognmand F. Blyt ctr. Vognmand Th. Jacobsen.

(Spørgsmaal om Bevisbyrden for, at et Contractsforhold var afbrudt).

(Paadømt den 23de October 1873.)

Ved Contract af 15de Decbr. 1865 overdrog Indstævnte, Vognmand Th. Jacobsen, til Citanten, Vognmand F. Blyt, for Tidsrummet indtil Januar 1871 Ret til at benytte den ham som Medlem af Vognmandsforeningen tildelte Holdeplads mod en aarlig Godtgjørelse af 40 Rdl. og ved Paategning af 20de Juli 1868 blev

bemeldte Contract fornyet indtil 1ste Januar 1877, til hvilket Tidspunkt det aarlige Vederlag blev betalt. Derhos tilføjedes det i Paategningen, at dersom Contractsforholdet paa Grund af uforudsete Begivenheder afbrødes inden den forlængede Tidsfrist, beholder Citanten Krav paa Indstævnte, stort 40 Rdl., for hvert Aar, der maatte være tilbage af den forlængede Tid, hvilket Beløb erlægges med 20 Rdl. halvaarlig.

Under nærværende Sag har nu Citanten, under Opgivende af, at Politiet den 7de August 1870 har frataget ham den nævnte Holdeplads, søgt Indstævnte til at refundere 60 Rdl. af det forudbetalte Beløb samt betale ham 13 Rdl. 5 ℔ 8 ß, som Indstævnte skylder ham for Kjørsel, ialt 73 Rdl. 5 ℔ 8 ß med Renter 5 pCt. aarlig.

Indstævnte, der har benægtet, at den Grund, hvorfor Holdepladsen er frataget Citanten, er en uforudseet Omstændighed, idet han paastaar, at den ligger i Citantens eget forsømmelige Forhold, procederer til Afvisning, fordi Sagen ikke skal være behørigt deduceret, og subsidiairt til Frifindelse.

Afvisningspaastanden er uden tilstrækkelig Hjemmel, og da Indstævnte ikke har modsagt, at han skylder de 13 Rdl. 5 ℔ 8 ß for Kjørsel, vil han blive at dømme til at betale dette Beløb, hvorimod Indstævnte forøvrigt vil være at frifinde, fordi det maatte blive Citantens Sag at oplyse, at den Betingelse var tilstede, hvorunder Contracten tillægger ham Tilbagebetaling, men et saadent Bevis er ikke præsteret. Af Beløbet svares Rente fra Klagens Indleveringsdato, den 10de Mai 1873, til Betaling sker.

Sagens Omkostninger ophæves.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Thi kjendes for Ret.

Indstævnte, Vognmand Th. Jacobsen, bør til Citanten, Vognmand F. Blyt, betale 13 Rdl. 5 ℳ 8 ß med Renter heraf, 5 pCt. aarligt fra den 10de Mai 1872, til Betaling sker, men forøvrigt for hans Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger ophæves.

At udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{1034}{73}$ Glarmester C. V. Møller ctr. Snedker E. T. Møller.

(En i et Cautionsbevis indeholdt Tidsbestemmelse forstaaet som en med Betalingen indrømmet Henstand, ikke som en Grændse for Bevisets Gyldighed.)

(Paadømt den 23de October 1873.)

Under nærværende Sag har Citanten, Glarmester C. V. Møller, sagsøgt Indstævnte, Snedker E. T. Møller, til ifølge Bevis af 2den Septbr. 1870 som Cautionist og Selvskyldner for Glarmester L. Nielsen for til denne leveret 2 Kister Glas at betale 16 Rdl. 3 ℳ med Renter heraf, 5 pCt. p. a., fra Klagens Dato den 14de Mai d. A., til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger.

Det omhandlede Bevis lyder saaledes:

„Efter Anmodning har Hr. Glarmester L. Nielsen bedt mig at være Cautionist og Selvskyldner for 2 Kister Glas 13—17 Tommer til Bygningen Hjørnet af Kalkbrænderivejen hos Hr. Tømmermester Holm, som skal blive betalt i Løbet af 6 Uger.

Den 2den Septbr. 1870.

E. T. Møller,
Snedker.“

Indstævnte har paastaaet Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han vel har erkjendt at have udstedt det omhandlede Bevis som Selvskyldnercautionist for Glarmester Nielsen's heromhandlede Gjæld til Citanten, men har gjort gjældende, at Beviset nu er ugyldigt, idet det efter sit Indhold kun var bindende for Indstævnte i 6 Uger fra dets Udstedelse; han har derhos paastaaet, at Nielsen i al Fald selv har afbetalt 1 Rdl. paa Gjælden.

Under Proceduren maa Citanten antages at have erkjendt, at Nielsen selv har betalt et Afdrag af 1 Rdl., men da Citanten maa gives Medhold i, at den i Beviset indeholdte Tidsbestemmelse maa forstaas som en med Betalingen indrømmet Henstand, ikke som en Grændse for Bevisets Gyldighed, vil Indstævnte være at tilpligte mod Extradition af Beviset at betale Citanten 15 Rdl. 3 ℔ med Renter som paastaaet.

Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Thi kjendes for Ret:

Mod Extradition i kvitteret Stand af det ovenomhandlede Bevis af 2den Septbr. 1870 bør Indstævnte, Snedker E. T. Møller, til Citanten, Glarmester C. V. Møller, betale 15 Rdl. 3 ℔ med Renter 5 pCt. p. a., fra den 14de Mai d. A., til Betaling sker.

Sagens Omkostninger ophæves.

Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 4.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 24de Januar.

Gjældscommissionssager.

Sagen 1660/73 Ølhandler P. Nielsen ctr. Ølhandler S. L. Hansen.

(En Bestemmelse i et Skjøde, at Kjøberen skulde betale Skatter og Afgifter af Gaarden fra 1ste Octbr., indtil hvilken Tid de skulde udredes af Sælgeren, forstaaet saaledes, at ikke Forfalds- eller Betalingstiden skulde være det Afgjørende, men derimod om det Tidsrum, for hvilket Skatterne skulde svares, faldt før eller efter 1ste Octbr).

(Paadømt den 30te October 1873).

Citanten, Ølhandler P. Nielsen, der under 19de Octbr. 1868 af Indstævnte, Ølhandler S. L. Hansen, fik Skjøde paa Arvefæstegaarden Vindekilde i Søsum By, Steenløse Sogn, og under 2den Januar 1869 har betalt samtlige af Gaarden gaaende Amtstueskatter og Afgifter for 2den Termin 1868 med 88 Rdl. 90 ß, søger under nærværende Sag Indstævnte til i Henhold til det imellem dem oprettede Skjøde at betale Halvdelen heraf med 44 Rdl. 45 ß tilligemed Renter 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato, den 24de Juni f. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostuinger, medens Indstævnte, der ind-

rømmer at have udstedt det nævnte Skjøde, og at Citanten har præsteret den anførte Betaling, procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han formener, at Skjødet ikke indeholder nogen Forpligtelse for ham til at refundere Citanten Noget, endsige Halvdelen af det anførte Skattebeløb.

Den Bestemmelse i Skjødet, om hvis Forstaaelse nærværende Sag drejer sig, indeholdes i sammes § 2, og hedder det deri:

„Kjøberen betaler Skatter, Afgifter og Brandpræmie af Gaarden fra 1ste Octbr. d. A. (1868), indtil hvilken Tid de udredes af mig, Sælgeren."

Efter disse Udtryk findes det Afgjørende med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvem af Contrahenterne Skatternes Udredelse paahviler, ikke at være Forfalds- eller Betalingstiden, men derimod om det Tidsrum, for hvilket Skatterne skulle svares, falder før eller efter den 1ste Octbr., idet det efter den engang anordnede Beregning af Skatterne til 1ste Octbr. og 1ste April ikke uden udtrykkelig Overenskomst kan tillægges nogen Betydning, om nogle af dem beregnes for den forløbne Tid og andre for den tilkommende, og da Indstævnte iøvrigt ikke har fremsat nogen Indsigelse imod Størrelsen af det fordrede Beløb, der udgjør Halvdelen af det til 1ste Octbr. 1868 paalignede Skattebeløb, vil han blive at dømme efter Citantens Paastand, dog saaledes at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Ølhandler S. L. Hansen, bør til Citanten, Ølhandler P. Nielsen, betale de paastævnte 44 Rdl. 45 ß med Renter deraf, 5 pCt. p. a., fra den 24de Juni f. A., til Betaling sker.

Sagens Omkostninger ophæves.

Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen 1852/1873 Sandafgiftsforpagter J. Andersen ctr. Sandgraver M. Bruun.

(**Antaget, at der ikke skulde svares Afgift af noget til Refshaleøen indført Sand** *).

(Paadømt den 30te October 1873).

Som Forpagter af den ved Pl. 16de Marts 1811 paabudte Sandafgift har under nærværende Sag Citanten, J. Andersen, paastaaet Indstævnte, Sandgraver M. Bruun, tilpligtet at betale dels 22 Rdl. 2 ℔ i Afgift af 134 Læster Sand, som Indstævnte i Tidsrummet fra 1ste Mai til 8de Juli f. A. skal have indført her til Staden, dels 40 Rdl. 5 ℔ i Afgift af 245 Læster Sand, som Indstævnte i Tidsrummet fra 5te Juni til 12te Juli f. A. skal have indført til Refshaleøen paa Stadens Grund, ialt 63 Rdl. 1 ℔, med Renter 5 pCt. aarlig fra Klagens Dato den 18de Juli f. A., indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger. Indstævnte derimod paastaar Frifindelse for Citantens Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst.

Med Hensyn til de til selve Staden indførte Ladninger har Indstævnte gjort gjældende, at han har erlagt Afgift af det Sand, som han har indført, men at han paa de i den fremlagte Regning anførte Dage intet Sand har indført, derimod Søballast, bestaaende af Grus, Ler, Sten, Mudder, Jord, Tang o. s. v., hvilken Sort Ballast han ikke anser afgiftspligtig; og da nu Citanten ikke har bevist, at de Ladninger, af hvilke han under denne Del af Sagen fordrer Afgift, have været af anden Beskaffenhed end af Indstævnte angivet, og Frd. 15de

---

*) jfr. J. U. 1872 p. 628, 653 og 655 samt forr. Aarg. p. 894.

Decbr. 1724 og Pl. 16de Marts 1811 ikke angaa en Blanding som den anførte, vil Indstævnte ikke kunne tilpligtes at betale den paastaaede Afgift af 22 Rdl. 2 ℔, men bliver i saa Henseende at frifinde, uden at der findes Anledning til, som af Citanten subsidiairt paastaaet, at gjøre Sagens Udfald afhængig af Indstævntes Ed.

Hvad dernæst angaar det til Refshaleøen indførte Sand, har Citanten erkjendt, at han har leveret sammesteds 245 Læster Sand, men han formener dog, at Citanten er uberettiget til at fordre Afgift af samme, da Sandet skal være opgravet ved Saltholm og herfra ført uden om Batterierne „Prøvesten" og „Mellemfort" til den sydøstlige Pynt af Opfyldningen paa Refshaleøen, der skal ligge over 150 Alen udenfor Batteriet „Sixtus" ud imod „Kongedybet", og da Citanten ikke har afbevist eller engang bestemt modsagt denne Indstævntes Fremstilling, og det omhandlede Sand herefter ikke kan siges at være, saaledes som Frd. 15de Decbr. 1724 og Pl. 16de Marts 1811 forudsætter, indkommet til Kjøbenhavn, i hvilken Henseende det maa være uden Betydning, at en Del af Refshaleøen, efter hvad der fremgaar af en Attest fra Stadsconducteuren, er bleven matriculeret under Christianshavns Kvarter, vil Indstævnte ogsaa under denne Del af Sagen være at frifinde.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at hæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Sandgraver M. Bruun, bør for Citantens, Sandafgiftsforpagter J. Andersen's, Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger ophæves.

Sagen 318/73 Urtekræmmer W. T. Salmonsen ctr. Assistent C. P. Holmgren.

(En Mand fritaget for at betale nogle af hans Hustru paa Credit kjøbte Husholdningsvarer, som uden hans Vilje og Vidende vare fortærede udenfor hans Hus).

(Paadømt den 4de December 1872).

Under nærværende Sag har Citanten, Urtekræmmer W. T. Salmonsen, paastaaet Indstævnte, Assistent C. P. Holmgren, tilpligtet at betale 29 Rdl. 4 Mk 5 ß som skyldige ifølge Contrabog for leverede Varer med Renter heraf, 5 pCt. aarlig, fra Klagens Dato, den 7de Febr. d. A., og Sagens Omkostninger.

Indstævnte har paastaaet sig frifunden i al Fald mod at betale 10 Rdl. 4 Mk 1 ß, idet han herfor har paaberaabt, at Varerne ere modtagne af hans Hustru paa Credit uden hans Vidende og Vilje, idet han vil have givet hende contante Penge til Indkjøb af Urtekramvarer og andre Fornødenheder, og at derhos endel af Varerne, til et Beløb af 19 Rdl. 4 ß, ere fortærede udenfor hans Hus uden hans Vilje og Vidende, saa at kun Resten af Varerne, til et Beløb af 10 Rdl. 4 Mk 1 ß, ere anvendte, som han har udtrykt sig, „til hans Hustrus og hans fælles Nytte og uomgjængelige Fornødenhed.“

Mod Indstævntes Benægtelse er det nu heller ikke bevist, at han har været vidende om, at hans Hustru havde den Contrabog med Citanten, efter hvilken Varerne ere udleverede, eller at han paa anden Maade har samtykket i den paa Varerne givne Credit, ligesaa lidt som at Udleveringen af Varerne er sket efter hans egen Rekvisition, og han vil derfor alene være at tilpligte i Henhold til L. 5—1—13 at betale det ovennævnte Beløb af 10 Rdl. 4 Mk 1 ß med Renter som paastaaet, men iøvrigt være at frifinde for Citantens

Tiltale i denne Sag, hvorhos Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Assistent C. P. Holmgren, bør til Citanten, Urtekræmmer W. T. Salmonsen, betale 10 Rdl. 4 ℳ 1 ß med Renter heraf, 5 pCt. aarlig, fra den 7de Febr. d. A., til Betaling sker, men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger ophæves.

At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen 639/73 Chr. N. Abildhauge ctr. Finantsminister Krieger paa Statskassens Vegne.

(Antaget, at det ikke kan anses som en Betingelse for den Bøndergaarde indrømmede Frihed for Bygningsafgift, at Ejerne udelukkende skulle ernære sig af Avlsbrug*).

(Paadømt den 4de December 1873).

Citanten, Chr. N. Abildhauge, har under nærværende Sag paastaaet den under 10de Septbr. 1869 af Branddirectøren foretagne Opmaalingsforretning til Bygningsafgiftsansættelse af Stuehuset paa den ham tilhørende Bondegaard i Randrup By, Vestervig Sogn, Refs Herred, med tilliggende Jorder af Hartkorn under Matr.-Nr. 9 a, 9 b og 9 c 2 Tdr. 3 Skpr. 2 Fdr. annulleret samt Indstævnte, Finantsminister Krieger paa Statskassens Vegne, tilpligtet at tilbagebetale ham den ham for Tidsrummet fra 1ste April 1869 til 1ste April 1872 affordrede, af ham erlagte Bygningsafgift af bemeldte Ejendom med ialt 19 Rdl. 66 ß med Renter heraf, 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato, den 21de Febr. d. A., ind-

*) jfr. J. U, 1872 p. 347.

til Betaling sker; saa har han og paastaaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst. For Indstævnte har den const. Kammeradvocat givet Møde og paastaaet Indstævnte paa Statskassens Vegne frifunden og hos Citanten tillagt Sagens skadesløse Omkostninger, derunder Kammeradvocatens Salair.

Hvad angaar den første Del af Citantens Paastand, nemlig om Opmaalingsforretningens Annullation, vil Sagen være at afvise ex officio, da Retten i Henhold til Frd. 6te August 1824 § 1 mangler Competence til at tage denne Del af Paastanden under Paakjendelse.

Med Hensyn til den øvrige Del af Paastanden fremgaar det af de af Citanten tilvejebragte Oplysninger, at Citanten siden 1839 har været Lodsoldermand ved Thyborøn Canals Lodseri, at han siden 1842 har ejet og med Familje beboet den heromhandlede Ejendom i Randrup, paa hvilken han har erholdt Skjøde den 18de Decbr. 1843, men fra hvilken han en stor Del af Aaret er fraværende, naar han driver Lodseri, at Ejendommen, hvis Hartkorn er som ovenangivet, er en Bondegaard, at Bygningerne, der ere opførte paa Matr.-Nr. 9a, ikke ere større end nødvendigt til Ejendommens Drift og en Bondefamiljes Brug, at navnlig Stuehuset ikke er større end almindeligt for Bøndergaarde af lignende Størrelse, at Ejendommen ligger ca. 600 Alen fra Stranden og ca. 1¼ Mil fra Thyborøn Canal, samt at der af Ejendommen ikke er svaret Bygningsafgift tidligere end 1869, i hvilket Aar Ejendommens Stuehus blev opmaalt til Bygningsafgift, som er svaret fra 1ste April 1869 med 3 Rdl. 27 ß halvaarligt.

Citanten mener nu, at efter det Oplyste om, at hans Ejendom er en Bondegaard, maa den i Henhold til Frd. 1ste Octbr. 1802 § 35 være fri for Bygningsafgift, uanset at han tillige ernærer sig ved Lodseri, og heri findes ogsaa at maatte gives ham Medhold. Selv

om nemlig, som af Kammeradvocaten gjort gjældende, den nævnte § i Frd. 1ste Octbr. 1802 ikke hjemler Bøndergaarde en ubetinget Frihed for Bygningsafgift, maa dog Reglen i §'en medføre, at Bøndergaarde ere fri for denne Afgift, naar der ikke kan paavises en særlig Hjemmel for det Modsatte. En saadan Hjemmel skjønnes imidlertid ikke, som af Indstævnte paaberaabt, at indeholdes deri, at Citanten foruden at drive sit Avlsbrug tillige har nogen Indtægt ved Lodseri; thi paa den ene Side kan det efter § 35 i Frd. 1ste Octbr. 1802 ikke anses som en Betingelse for den Bøndergaarde indrømmede Frihed for Bygningsafgift, at Ejerne udelukkende skulde ernære sig af Avlsbrug; og paa den anden Side er det saa langt fra, at der er paavist nogen ved Citantens Lodserivirksomhed foranlediget Indretning ved hans Bondegaard, saaledes som Frds. § 36 forudsætter, at det tvertimod som oven anført er godtgjort, at der paa Gaarden kun findes de for Avlsbruget og Gaardens Drift fornødne Bygninger, og at navnlig Stuehuset ikke er større end almindeligt for Bøndergaarde af lignende Størrelse, saa at Bygningernes Indretning, Brug og Benyttelse er aldeles uafhængig og upaavirket af Citantens Lodserivirksomhed. Da nu ingen anden Hjemmel for at paalægge Citantens Bondegaard Bygningsafgift er paaberaabt, maa Gaarden antages fri for denne Afgift, hvorfor Citantens Paastand om Tilbagebetaling af den af ham erlagte Afgift vil være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og Kammeradvocaten vil intet Salair kunne tillægges.

Stempellovgivningen er ikke overtraadt under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Foraavidt angaar Paastanden om Annullation af den den 10de Septbr. 1869 foretagne Opmaalingsforret-

ning til Bygningsafgiftsansættelse af Stuehuset paa Citantens, Chr. N. Abildhauge's, Bondegaard i Randrup, afvises Sagen.

Indstævnte, Finantsminister Krieger paa Statskassens Vegne, bør til Citanten betale de paastævnte 19 Rdl. 66 ß med Renter 5 pCt. p. a. fra den 21de Febr. d. A., til Betaling sker.

Sagens Omkostninger ophæves.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen AS. $\frac{476}{73}$ Procurator P. A. Petersen Actor ctr. Tiltalte Gaardmand Jens Peder Bjergsted.

(En Tiltalt, der havde givet en til Drik forfalden Arbejdsmand en Trepæglеflaske Brændevin, for at han skulde tømme den i Løbet af et Kvarter, straffet efter Straffelovens § 198, da Arbejdsmanden døde, efter at have tømt Flasken i 1½ Minut*).

(Paadømt den 17de October 1873).

Under nærværende, fra Artz og Skippinge Herreders Extraret hertil indankede Sag tiltales Gaardmand Jens Peter Bjergsted for at have gjort sig skyldig i det i Straffelovens § 198 omhandlede Forhold.

Det er i denne Henseende ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han, da han den 19de Juli d. A. om Aftenen omtrent Kl. 7 var tilstede ved en paa hans Mark værende Mergelgrav, hvor 2 Arbejdsmænd, af hvilke den ene, Christen Pedersen, efter hvad der var Tiltalte bekjendt, var meget forfalden til Drik, vare beskjæftigede, og Talen faldt mellem dem om at drikke Brændevin, i hvilken Henseende Christen Pedersen roste sig af at kunne drikke

*) jfr. D. i H. R. T. 1872 p. 37 (J. U. 1872 p. 358), der forandrer Dom i J. U. 1872 p. 78.

en Flaske Brændevin paa en Gang, hvilket han saa tidt vilde have gjort, har paa Opfordring af Christen Pedersen, for at denne kunde vise sin Dygtighed, ladet ham faa en Trepægleflaske, fyldt med Brændevin, for at tømme denne i et Kvarter, idet Christen Pedersen vel først forlangte 1 Time og derefter ½ Time til at tømme Flasken i, men hvorpaa Tiltalte ikke vilde gaa ind, ligesom han heller ikke vilde indvillige i, at Christen Pedersen, der, efter hvad der var Tiltalte bekjendt, alt den Dag havde nydt endel Brændevin, fik Mad til Brændevinen.

Efter at have faaet Flasken tømte derpaa Christen Pedersen, siddende i Mergelgraven, Flasken i 4 Slurke i Løbet af 1½ Minut, uden at Tiltalte, der controllerede Tiden paa sit Uhr, foretog Noget for at forhindre det, idet han alene yttrede, at det var for galt.

Christen Pedersen kunde dog, efter at have tømt Flasken, uden Hjælp gaa til Tiltaltes Gaard, der laa i en Afstand af ca. 500 Skridt; men efter at være ankommen der, maa han antages hurtig at have tabt Bevidstheden, og omtrent 20 Minutter efter Ankomsten fandtes han død i Foderloen.

Efter de af vedkommende Distriktslæge, efter Afholdelsen af en legal Synsforretning, afgivne Erklæringer, og navnlig den sidste af disse af 31te Juli d. A., samt efter hvad der iøvrigt foreligger, maa det anses utvivlsomt, at Christen Pedersens Død er bevirket ved Nydelsen af Brændevinen paa den ovennævnte Maade, hvorhos Distriktslægen har erklæret, at Virkningen vistnok vilde være bleven den samme, om bemeldte Pedersen havde brugt et Kvarter til at drikke de 3 Pægle Brændevin.

Tiltalte har nu vel forklaret, at han, dengang han indvilgede i at give Chr. Pedersen Brændevinen, ikke tænkte paa, at det kunde medføre nogen Fare, hvor-

imod han vel nu kan indse, at han har gjort sig skyldig i en stor Uforsigtighed; men dette vil dog ikke kunne disculpere ham, da det er klart, at han burde have indset, at Chr. Pedersens Liv udsattes for aabenbar Fare, naar han i saa kort Tid som et Kvarter skulde drikke et saa stort Kvantum Brændevin; og vel har Distriktslægen ikke med den samme Bestemthed kunnet erklære, at Døden ogsaa vilde været indtraadt, hvis Chr. Pedersen havde benyttet det ham tilstaaede Kvarter, men heller ikke dette kan fritage Tiltalte for at bære Ansvaret for Chr. Pedersens Død som en Følge af den af ham udviste Uagtsomhed, da han, uagtet det maa antages at have staaet i hans Magt, aldeles Intet har foretaget for at forhindre, at Chr. Pedersen tømte Flasken saa hurtig som sket, men derimod alene indskrænket sig til den ovenfor refererede Yttring.

Efter det Anførte maa det billiges, at Tiltalte, der er født i Aaret 1843 og ikke tidligere straffet, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 198; og da den valgte Straf af 14 Dages simpelt Fængsel ligesom Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at betale i Salair til Actor og Defensor for Overretten, 5 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande.

I Salair til Procuratorerne P. A. Petersen og Delbanco for Overretten betaler Tiltalte, Gaardmand Jens Peter Bjergsted, 5 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen 140/73 Tjenestekarl Jørgen Jørgensen ctr. Brændevinsbrænder Marcussen af Lønsgaard.

(En Sag mod et mindreaarigt Tyende, betræffende dets fra Tyendeforholdet hidrørende Forpligtelser, afvist, da Tyendet var stævnet uden Curator *). — Antaget, at en af en Umyndig efter Bemyndigelse af Værgen indgaaet Tyendecontract — uanset Ordene i Tyendelovens § 1 — ikke kan have større forbindende Kraft end en af Værgen paa den Umyndiges Vegne stiftet Tyendecontract).

(Paadømt den 20de October 1873).

Citanten, Tjenestekarl Jørgen Jørgensen, der fra den 1ste Novbr. 1870 som umyndig af sin nu afdøde Fader havde været fæstet til 1 Aars Tjeneste hos Indstævnte, Brændevinsbrænder Marcussen af Lønsgaard, og var forbleven i denne Tjeneste til 1ste Mai d. A., har under nærværende Sag ved Frederiksborg Birks Politiret søgt Indstævnte tilpligtet at betale ham Restbeløbet af hans for Halvaaret fra 1ste Novbr. 1872 til 1ste Mai 1873 tilgodehavende Løn med 16 Rdl. og under en daglig Mulkt at udlevere ham hans Skudsmaalsbog, samt at betale ham Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte, der paastod Frifindelse for Citantens Tiltale, contrasagsøgte ham, som den, der uberettiget havde forladt sin Tjeneste, til at tilbagebetale de af Vinterhalvaarets Løn oppebaarne 4 Rdl., til at have hele Lønnen forbrudt, og til at betale Indstævnte Halvdelen af Lønnen for hele den vedtagne Tjenestetid med 22 Rdl. 3 ℳ, samt til at betale en passende Mulkt og Sagens Omkostninger skadesløst.

Ved Politirettens Dom af 30te Juni d. A. blev Indstævntes Paastand givet Medhold, forsaavidt at han frifandtes for Citantens Tiltale, og Citanten tilpligtedes til ham at betale 22 Rdl. 3 ℳ, foruden at have den fortjente Løn forbrudt, samt at bøde til Birkets Politikasse 5 Rdl. og at erstatte Indstævnte Sagens Omkostninger med 4 ℳ 4 ß.

Denne Dom har Citanten efter Stævning af 23de Juli d. A. og erhvervet Bevilling til fri Proces indbragt her for Retten, hvor han har paastaaet den forandret, principaliter saaledes at det af Indstævnte anlagte Contrasøgsmaal afvises fra Underretten, og at Indstævnte tilpligtes at betale Citanten de af hans Løn resterende 16 Rdl. og under en daglig Mulkt at udlevere Citanten hans Skudsmaalsbog, og subsidiairt saaledes at Ci-

*) jfr. Scheel Personret p. 208 ff., Nellemanns Processens alm. Del p. 350 ff.

tanten frifindes for Indstævntes Tiltale, og at de oven fremsatte Paastande iøvrigt tages til Følge, hvorhos han i begge Tilfælde har paastaaet Indstævnte tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger for Underretten og Salair til Citantens beskikkede Sagfører, Højesteretsadvocat Nellemann, der i alt Fald har paastaaet sig dette tilkjendt af det Offentlige.

Indstævnte, der findes lovlig stævnet, har ikke mødt eller ladet møde her for Retten, og Sagen vil derfor i Medfør af L. 1—4—30 og Frd. 3die Juni 1796 § 2 være at paakjende efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, navnlig Underretsdomsacten.

Da det af denne fremgaar, at Citanten i December f. A. fyldte sit 18de Aar, burde det af Indstævnte anlagte Contrasøgsmaal, hvorunder Citanten er stævnet uden Curator, have været afvist fra Underretten, og Citantens Paastand i saa Henseende vil derfor være at tage til Følge.

Med Hensyn til Hovedsagen ses det, at Citanten i August Maaned f. A., altsaa forinden han havde fyldt sit 18de Aar, med Bemyndigelse af sin senere afdøde Fader fæstede sig i Indstævntes Tjeneste for 1 Aar fra 1ste Novbr. f. A. til 1ste Novbr. d. A. for en Løn af 20 Rdl. for Vinterhalvaaret og 25 Rdl. for Sommerhalvaaret, men at han efter i Decbr. at have fyldt sit 18de Aar, i Januar Maaned d. A. opsagde Tjenesten til afvigte 1ste Mai og forlod denne, hvortil han ansaa sig berettiget efter Bestemmelsen i L. 10de Mai 1854 § 1 om at den for en Umyndig indgaaede Tyendecontract ikke er forbindende for Tyendet længere, end at det efterat have opnaaet en Alder af 18 Aar kan med sædvanligt Varsel opsige Tjenesten til den første almindelige Skiftetid.

Der maa ogsaa gives ham Medhold heri, idet der ikke, som af Indstævnte forment og i Underretsdommen antaget, er Grund til at gjøre Forskjel imellem, om Tyendecontracten er indgaaet af Forældre eller Værge paa den Umyndiges Vegne eller af den Umyndige selv efter forudgivet Bemyndigelse af Værgen, saaledes at den paaberaabte Bestemmelse i den citerede Lovs § 1 kun skulde gjælde for det første Tilfælde, da Loven uanset dens Udtryk, „en for en Umyndig indgaaet Tyendecontract“, ikke kan antages at have havt en saadan ellers i Lovgivningen ukjendt Adskillelse for Øje,

og da det er en Selvfølge, at Værgen ikke kan bemyndige den Umyndige til at indgaa Tyendecontracter med større Forpligtelser end de Contracter medføre, som Værgen selv indgaar for ham. Citanten findes saaledes at have været berettiget til efter den skete Opsigelse at fratræde Tjenesten, hvorfor Indstævnte vil blive at tilpligte at betale ham den resterende Løn til 1ste Mai med 16 Rdl. og at udlevere ham hans Skudsmaalsbog under en daglig Mulkt, der findes at kunne bestemmes til 1 Rdl. og vil tilfalde Frederiksborg Amts Fattigkasse.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at maatte ophæves, og tillægges der Højesteretsadvocat Nellemann, hvis Sagførelse har været forsvarlig, i Salair 8 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Det af Indstævnte, Brændevinsbrænder Marcussen af Lønsgaard, for Underretten anlagte Contrasøgsmaal bør være afvist fra Underretten.

Indstævnte bør til Citanten, Tjenestekarl Jørgen Jørgensen, betale 16 Rdl. og under en Mulkt af 1 Rdl. til Frederiksborg Amts Fattigkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, udlevere Citanten dennes Skudsmaalsbog.

Sagens Omkostninger ophæves.

Højesteretsadvocat Nellemann tillægges i Salair 8 Rd. af det Offentlige.

At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. $\frac{480}{73}$ Procurator Lange Actor ctr. Tiltalte Gaardmand Hans Hansen af Ørbek.

(Antaget, at Modtagelse af Skadesløsbrev i fast Ejendom til Sikkring af Gjæld efter Vexler, der lyde paa et højere Beløb end den givne Valuta, ikke medfører Strafansvar for Aager efter L. 6te April 1855 § 1 *).

(Paadømt den 24de October 1873).

Under nærværende, fra Skovby Herreds Politiret hertil indankede, mod Tiltalte, Gaardmand Hans Han-

*) jfr. D. i U. f. R. 1868 p. 753; Justitsmin. Skriv. 21de Aug. 1855, 15de Octbr. 1862 og i modsat Retning Indenrigsm. Skriv. 10de Febr. 1872.

sen af Ørbek, for Aager anlagte Sag kan der efter de foreliggende Oplysninger ikkun blive Spørgsmaal om at anse ham som skyldig i denne Forseelse med Hensyn til tvende af forhenværende Gaardmand, nu Husmand Hans Frederiksen i Kjøng, den 20de Decbr. 1869 og 11te Juni 1870, henholdsvis for 440 Rdl. og 200 Rdl., udstedte Obligationer med Panteret i Debitors da ejendes Gaard i Kjøng og trende af samme Mand den 12te Juni 1869, 19de s. M. og 27de Decbr. 1870 for resp. 200 Rdl., 250 Rdl. og 1000 Rdl. udstedte Vexler, der ved Skadesløsbreve af samme Datoer vare sikkrede ved Pant i den samme Gaard.

Med Hensyn til Panteobligationerne gaar Sigtelsen ud paa, at Tiltalte har modtaget bemeldte Obligationer og senere oppebaaret deres paalydende Beløb, skjøndt han i Virkeligheden ikkun har laant Debitor 300 Rdl. paa den første og slet Intet paa den sidste Obligation; men imod Tiltaltes Benægtelse af ikke at have givet fuld Valuta for disse Obligationer, i hvilke der ikkun var betinget 4 pCt. Rente p. a., er der ikke ført noget Bevis eller tilvejebragt saadan Formodning for Aagersigtelsen, at der kan blive Spørgsmaal om Anvendelse af Ed fra Tiltaltes Side, og da nu Sagen, efterat Obligationerne ere indfriede, ikke kan faa dette Udfald paa Grund af den forhenværende Debitors blotte Sigtelse, maa Tiltalte forsaavidt være at frifinde.

Hvad dernæst angaar de anførte Vexler, der ligeledes ere betalte, har Tiltalte tilstaaet, hvad der ogsaa stemmer med det iøvrigt Oplyste, at han for 3 Laan af henholdsvis 180 Rdl., 225 Rdl. og 300 Rdl., altsaa tilsammen 705 Rdl., har ladet Debitor udstede til sig bemeldte Vexler og Skadesløsbreve til et samlet Beløb af 1450 Rdl., hvorved dog bemærkes, at Vexlen og Skadesløsbrevet af 27de Decbr. 1870 ifølge et af Tiltalte under samme Dato udstedt Contrabevis kun skulde være gjældende for 700 Rdl., saa at det Beløb, som Tiltalte har oppebaaret udover de mod Vexlerne givne Laan, ikkun udgjør 445 Rdl.; men da Loven af 6te April 1855 § 1 ikkun begrændser Rentefoden for Udlaan i faste Ejendomme, imedens Vexelgjæld — hvoraf Discontoen er ubegrændset — er af en for sligt Udlaan forskjellig Beskaffenhed, der ikke væsentlig forandres ved at der ved Skadesløsbrev gives Sikkerhed i fast Ejendom, maa det billiges, at der ved Underretsdom-

men i det Hele er tillagt ham Frifindelse, og da Dommens Bestemmelser med Hensyn til Sagens Omkostninger ligeledes billiges, vil denne i det Hele være at stadfæste.

Actor og Defensor for Overretten tillægges i Salair hver 5 Rdl., der efter Omstændighederne findes at burde udredes af Tiltalte.

Sagens Behandling ved Politiretten og den befalede Sagførelse her ved Retten har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Politiretsdommen bør ved Magt at stande.

Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Lange og H. H. Nyegaard, tillægges i Salair hver 5 Rdl., der udredes af Tiltalte, Gaardmand Hans Hansen af Ørbek.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

I foranstaaende Sag blev der den 5te Januar afsagt følgende

Højesteretsdom.

Idet Højesteret billiger de Grunde, paa hvilke Tiltaltes Frifindelse i den indankede Dom er støttet, og med Bemærkning, at det herefter bliver overflødigt at afgjøre, hvorvidt ogsaa andre Grunde maatte kunne lede til det samme Resultat,

kjendes for Ret:

Lands-Over- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salair til Advocat Levinsen og Etatsraad Buntzen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

☞ Af dette Ugeskrift udkommer 15 Nr. (Ark) i Qvartalet, nemlig i Reglen et ugentligt og 2 Gange qvartaliter et Dobbeltnummer. Prisen er 7 Mk. 8 Sk. for Qvartalet, og Subskription, bindende for 30 Nr., modtages paa alle kongelige Postcontoirer, i Bogladerne og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 5—6.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 31te Januar.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen A8. $\frac{878}{73}$ Odelsbonden Peder Pedersen af Fuglefjord ctr. Kjøbmand A. W. Skibsted.

(En Paastand om en Sags Afvisning, fordi Forligsklagen ikke var underskreven af Parten selv, men af en Anden per procura, uden at Fuldmagt saas at være produceret, ikke givet Medhold, eftersom Retten maatte gaa ud fra, at Forligskommissionen havde paaset det Fornødne. — Antaget, at en for det eventuelle Tab ved en Kommissionshandels Opgjørelse indgaaet Cautionsforpligtelse, der ikke indeholdt nogen anden Reservation end Cautionens Indskrænkning til et vist Beløb, ikke kunde statueres alene at skulle angaa den Underballance, der var opstaaet efter Cautionens Indgaaelse).

(Paadømt den 27de October 1873).

Citanten, Odelsbonden Peder Pedersen af Fuglefjord, der ved en inden Maanedstinget i Thorshavn den 1ste Octbr. f. A. afsagt Dom er tilpligtet at betale Indstævnte, Kjøbmand A. W. Skibsted, 100 Rdl. med 6 pCt. Renter p. a. fra 8de Mai 1871, indtil Betaling sker, medens Processens Omkostninger ere ophævede, har efter meddelt Bevilling til fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Procurator Meyer, indbragt denne

Sag her for Retten, hvor hans principale Paastand gaar ud paa, at Sagen afvises fra Underretten og Citanten tilkjendes Kost og Tæring, medens han in subsidium har paastaaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale, og at denne tilpligtes at betale Sagens Omkostninger for Underretten skadesløst og for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til den beskikkede Sagfører.

Da Indstævnte, skjøndt lovlig stævnet, hverken er mødt eller har ladet møde her for Retten, vil Sagen i Medfør af D. L. 1—4—30 og Frd. 3die Juni 1796 § 2 være at paadømme efter de fremlagte Breve og Bevisligheder og navnlig Underretsacten, idet bemærkes, at der intet Hensyn kan tages til den uden Bevilling for Overretten fremlagte Skrivelse fra J. Joensen Skaale af 25de Marts d. A. og de af Citantens Indsigelser, der maa betragtes som nye for Overretten, uden at der er erhvervet Bevilling til deres Fremsættelse.

Af Acten fremgaar det da, at der under 2den Juli 1866 mellem Indstævnte og Joen Joensen Skaale blev oprettet en Contract, hvorefter denne for Indstævntes Regning skulde drive en Commissionshandel i Fuglefjord og sælge de ham betroede Varer til nærmere opgivne Priser mod en vis Provision, og at denne Contract den 23de Marts 1869 af Citanten tilligemed en ustævnt Mand er forsynet med følgende Paategning:

„Som Selvskyldnere og Cautionister indestaa vi Undertegnede Peder Pedersen og Hans Peder Pedersen Hr. Kjøbmand Skibsted for rigtig Betaling hver med 100 Rdl. er et hundrede Rigsdaler Rm. ved fornævnte Handels Opgjørelse.“

Efterat Indstævnte den 22de Juli s. A. havde hævet bemeldte Handel, opgav Joensen sit Bo som fallit til Skifterettens Behandling, og da der ved den under 3die August 1870 afsagte Repartition for Ind-

stævntes Fordring, stor 3147 Rdl. 23 ß, kun blev udlagt 1630 Rdl. 29¼ ß, saa at hans Resttilgodehavende udgjør 1516 Rdl. 89¾ ß, har han sagsøgt Citanten til at opfylde sin Forpligtelse.

Forsaavidt Citanten her for Retten har forment, at Sagen ex officio bør afvises fra Underretten, fordi Forligslovgivningen ikke behørigen er iagttaget, da Klagen ikke er underskreven af Indstævnte selv, men pr. pr. A. W. Skibsted: H. Christiansen, uden at nogen Fuldmagt for dem er fremlagt eller paaberaabt, og Christiansen derhos i Forligelsescommissionen er mødt for Indstævnte, uden at det ses, at han har produceret nogen Fuldmagt, skjønnes der dog ingen Grund at være til at nægte Forligsmæglingens Gyldighed, da det maa antages, at Forligscommissionen har paaset det Fornødne, og Sagen vil derfor ikke være at afvise, men at paakjende i Realiteten.

Citanten har for Overretten støttet sin Paastand om Frifindelse navnlig paa, at hans Cautionsforpligtelse ikke skulde strække sig til den Underballance, som allerede var tilstede, da Cautionen den 23de Marts 1869 blev indgaaet, men derimod kun til den Gjæld, som Debitor senere maatte have paadraget sig i Tidsrummet fra den nævnte Dato og til den 22de Juli s. A., da Handelen blev ophævet, og har derhos gjort gjældende, at Debitor i dette Tidsrum ikke har havt nogen Underballance, og at det i alt Fald maatte være Indstævntes Sag at bevise, at det Tab, som han har lidt ved Samhandelen med Debitor i mernævnte Tidsrum, har udgjort det anførte Beløb; men i disse Paastande, der maa antages under Proceduren fra Indstævntes Side at være tilstrækkelig imødegaaede, kan der ikke gives Citanten Medhold. Ligesom nemlig Cautionsforpligtelsen, der er tegnet paa selve Handelscontracten, efter sin Ordlyd angaar Opfyldelsen af denne i sin Helhed, uden at der er tagen

nogensomhelst anden Reservation end Cautionens Indskrænkning til et bestemt Beløb, og det selvfølgelig bliver uden Betydning, at Citanten som Almuesmand ikke vil have været kjendt med de i Paategningen benyttede Lovudtryk, saaledes er det ikke lykkedes Citanten, navnlig ved det af ham optagne Tingsvidne, at tilvejebringe noget Bevis for, at Meningen, da han underskrev Cautionspaategningen, har været, at Cautionsforpligtelsen skulde have den af Citanten paastaaede Begrændsning, hvorved endnu kan bemærkes, at det af Indstævnte uimodsagt er avanceret, at der heller ikke den 23de Marts 1869 har fundet nogen Opgjørelse af Status Sted, som kunde constatere Underballancens Størrelse den nævnte Dag, hvilket vilde have været nødvendigt, hvis Cautionsforpligtelsen kun skulde angaa Underballance fra den 23de Marts 1869.

Da det herefter maa antages, at Cautionen ikke kan indskrænkes som af Citanten paastaaet, vil det ikke være fornødent at undersøge, hvorvidt der var nogen Underballance for Tidsrummet fra den 23de Marts 1869 til den 22de Juli s. A., men Underretsdommen, der rettelig har hævet Sagens Omkostninger, vil i det Hele være at stadfæste. Sagens Omkostninger her for Retten ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve, og efter dens Udfald vil der ikke kunne tillægges Citantens beskikkede Sagfører, Procurator Meyer, hvis Sagførelse har været lovlig, noget Salair.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{422}{72}$ Snedkermester J. Knudsen ctr. Materialisterne F. Bang og Gjerulff.

(I en Tvist mellem Modtagerne af noget Snedkerarbejde og vedkommende Leverandør om de for Arbejdet beregnede Priser antaget, at intet Hensyn kunde tages til den af Modtagerne over Arbejdet optagne Skjønsforretning, forsaavidt denne havde ansat enkelte Poster til en højere Værdi end Regningen, og at Modtagerne maatte betale de af Leveranderen fordrede Priser, skjøndt disse efter Skjønsforretningen vare højere end de sædvanlige, da Modtagerne, for at faa Arbejdet færdigt i rette Tid uagtet den indtraadte Arbejdsstandsning, havde indvilget i at gaa over den sædvanlige Pris. Modtagerne derimod fritagne for at betale for det Arbejde, som var opført paa Regningen mere, end hvad der efter Skjønsmændenes Opmaaling virkelig var præsteret).

(Paadømt den 27de October 1873).

Under nærværende Sag søger Citanten, Snedkermester J. Knudsen, de Indstævnte, Materialisterne F. Bang og Gjerulff, til, En for Begge og Begge for En, at betale 353 Rdl. 5 ¥, som de skulle være ham skyldige til Rest paa en Regning for leveret Snedkerarbejde, med 5 pCt. Renter p. a. fra Klagens Dato, den 31te Juli f. A., til Betaling sker, og Søgsmaalets Omkostninger skadesløst.

Det er in confesso, at Citanten har for Indstævnte udført en Del Snedkerarbejde ved en Boutiks Indretning og à Conto modtaget 300 Rdl., men da de Indstævnte have fundet Regningen, som bestaar af 18 Poster og udgjør 653 Rdl. 5 ¥, altfor høj, have de under Sagen ladet optage en Skjønsforretning over Arbejdet til Fastsættelse af Betalingen. Ifølge denne er hele Arbejdet vurderet til 579 Rdl. 4 ¥ 7 ß, idet Skjønsmændene, tildels paa Grund af urigtige Opmaalinger paa Regningen, have nedsat forskjellige Poster (1, 3, 5—8, 10, 17) med 97 Rdl. 5 ¥ 13 ß, men paa den anden Side have ansat andre Poster (2, 4, 9, 11 og 16) til en højere Værdi med i Alt 23 Rdl. 5 ¥ 4 ß, saa at Forskjellen

mellem Totalsummen paa Regningen og efter Skjønsforretningen i det Hele udgjør 74 Rdl. 9 ß.

De Indstævnte paastaa principaliter, at det paastævnte Beløb nedsættes med 108 Rdl. 2 ℔ 13 ß, in subsidium med 100 Rdl. 5 ℔ 13 ß eller 97 Rdl. 5 ℔ 13 ß, allermest in subsidium med 74 Rdl. 9 ß, og at Citanten i alle Tilfælde tilpligtes at godtgjøre dem Sagens Omkostninger, der for Skjønsforretningens Vedkommende andrage 19 Rdl. 1 ℔ 9 ß.

Forsaavidt de Indstævnte formene, at der for ingen Post kan tilkomme Citanten mere, end han selv har beregnet sig, maa der heri gives dem Medhold, og der kan derfor ikke tages Hensyn til, at Skjønsforretningen har ansat enkelte Poster til en højere Værdi end paa Regningen.

Da det ved et af Citanten optaget Tingsvidne maa anses bevist, at de Indstævnte efterat være gjort opmærksom paa, at Arbejdet paa Grund af de indtraadte Arbejdsstandsninger vilde fordyres, hvis der skulde sættes mere Kraft paa det, have indvilliget i at betale noget højere Priser end de sædvanlige, idet det ikke kom saa nøje an paa, hvad det vilde koste, naar det blot blev færdigt til den aftalte Tid, findes Skjønsforretningen, forsaavidt nogle Poster ere nedsatte, fordi Arbejdet paa Regningen er beregnet noget højere end efter den opgivne Priscourant, ikke at kunne komme i Betragtning, og da det ikke af de Indstævnte er godtgjort, at de beregnede Priser efter de for Haanden værende Omstændigheder ere ubillige, vil der forsaavidt ikke kunne ske nogen Nedsættelse i Regningen.

Det fremgaar imidlertid tillige — som ovenfor antydet — af Skjønsforretningen, at der under flere Poster i Regningen er anført mere Arbejde, end der efter Skjønsmændenes Opmaaling findes leveret, og da det ikke kan antages, at de Indstævnte, ved fra 2den Juni

f. A. til 31te Juli s. A. at have havt en specificeret Regning med angivne Maal i Hænde uden i denne Tid at have gjort nogen Indsigelse mod disse, skulde have stiltiende anerkjendt disses Rigtighed og have tabt deres Ret til enhver senere Protest mod samme, og det heller ikke er godtgjort, at de Indstævnte i Mellemtiden fra Arbejdets Fuldførelse og til Skjønsforretningens Foretagelse have mistet eller borttaget nogen Del af Arbejdet, og der selvfølgelig ikke kan tilkomme Citanten Betaling for Arbejde, som han ikke har præsteret, vil der i Regningen være at fratrække efterfølgende Beløb:

Under Post 1 i Regningen er anført 274¼ □ Alen Hylder og Skillerum, medens der efter Skjønsforretningen kun findes 201¾ □ Alen, hvorfor fragaar 72½ □ Alen à 5 Mk 4 ß	63 Rdl. 2 Mk 10 ß
— Post 6 — — — 31¼ Alen Lisener — — — 25 Alen — — — 6¼ Alen à 1 Mk	1 — „ - 4 -
Post 7 — — — 25½ Alen Gesims, — — — 24½ Alen — — — 1 Alen à 5 Mk	„ — 5 - „ -
— — — Post 8 — — — 23 Alen Gesims under Bladene — — — 19 Alen — — — 4 Alen à 1 Mk . . .	„ — 4 - „ -
— — — Post 9 — — — 107 □ Alen Bagklædning — — — 98 □ Alen — — — 9 □ Alen à 2 Mk	3 — „ - „ -
— — — Post 10 — — — 15¼ □ Alen Nøddetræs Blad, medens der efter Skjønsforretningen kun er 13 □ Alen, hvorfor der, da hele denne Post paa Regningen er ansat til 66 Rdl. 12 ß, vil for 2¼ □ Alen være at fradrage	9 — 4 - 8 -
tilsammen . . .	78 Rdl. 4 Mk 6 ß,

hvilket Beløb altsaa maa fraagaa i de paastævnte 353

Rdl. 5 ℔, saaledes at de Indstævnte ville have at betale Citanten 275 Rdl. 10 ß med Renter som paastaaet, men iøvrigt være at frifinde for hans Tiltale, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte, Materialisterne F. Bang og Gjerulff, bør, En for Begge og Begge for En, til Citanten, Snedkermester J. Knudsen, betale 273 Rdl. 10 ß, med 5 pCt. Renter p. a., fra 31te Juli f. A., til Betaling sker, men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger ophæves.

Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. 475/78 Procurator Beyer Actor ctr. Tiltalte, Lem i Maribo Amts Tvangsarbejdsanstalt, Cigarmagersvend Peter Vilhelm Hansen.

(En Portner ved en Tvangsarbejdsanstalt antaget ikke at kunne henregnes til de i Straffelovens § 100 ommeldte Bestillingsmænd).

(Paadømt den 28de October 1873).

I nærværende, imod Tiltalte, Lem i Maribo Amts Tvangsarbejdsanstalt, Cigarmagersvend Peter Vilhelm Hansen, for Vold og Trudsel om Vold samt for Undvigelse af bemeldte Anstalt anlagte og fra Musse Herreds Extraret hertil indankede Sag er det ved de fremkomne Oplysninger, navnlig ved de i Sagen afgivne Vidneforklaringer, tilstrækkeiig bevist, at Tiltalte, der efter Foranstaltning af hans Hjemsteds Sogneraad var indlagt i den nævnte Tvangsarbejdsanstalt, og den 28de Juli d. A. havde set Lejlighed til at undvige ved at krybe over Porten paa Muren, men blev eftersat af

Anstaltens Portner, Peder Hansen, har ved et Led paa Vejen til Stenstrupskoven stillet sig op med en fra Anstalten medtagen Kniv, hvis Blad ikke kunde lukkes, i den ene Haand og en temmelig stor Sten i den anden og truet med at slaa Peder Hansen, — at han, efter at være sprungen over Leddet og have fortsat Flugten, nu forfulgt af flere Personer, der ved Hansens Raab vare ilede til, stillede sig ved det sidste Led til Skoven paa samme Maade og med samme Trudsel imod Forfølgerne, — samt at han, efter at være sprungen over Leddet, efterfulgt af Peder Hansen, der greb ham om Haandleddene, forsætlig saarede denne, idet Tiltalte drejede sin Haand og med Kniven, der var en af dem, Fangerne paa Anstalten benytte under deres Arbejde, flængede Hansens Underarm. Saaret var 1½ Tomme langt og havde gjennemtrængt samtlige Hudens Lag, men kan efter Lægens Erklæring ikke antages at ville formindske Brugbarheden af Armen.

Som alt anført, maa det, skjøndt Tiltalte har benægtet det, ansees bevist, at Saaret er tilføjet med Forsæt, hvorimod det ikke er bevist, at han har medtaget Kniven med den Hensigt at bruge den imod eventuelle Forfølgere, og Overretten er enig med Underdommeren deri, at Portner Peder Hansen, der efter sin Instrux maa henregnes til Tyendeklassen, ikke kan sættes lige med de i Straffelovens § 100 ommeldte underordnede offentlige Bestillingsmænd. Tiltalte, der er født den 16de Decbr. 1839, og tidligere, foruden oftere at være straffet for Løsgjængeri, Betleri og Overtrædelse af Frd. 10de Decbr. 1828, har været anset ved Maribo Kjøbstads Extraretsdom af 26de Juni 1867 for Tyveri med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og ved Holbæk Kjøbstads Extraretsdom af 4de Febr. 1870 for voldelig og fornærmelig Adfærd imod Vægtere med samme Straf i 3 Gange 5 Dage, er derfor ved Underretsdommen

rettelig anset efter Straffelovens § 203, medens derimod Tiltaltes Undvigelse som saadan ikke findes at kunne være Gjenstand for offentlig Tiltale; og skjønnes Arrestantens Straf passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Med den heraf følgende Ændring vil bemeldte Dom, ved hvilken Straffen er fastsat til saadant Fængsel i 5 Dage, men hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, billiges, være at stadfæste. Tiltalte vil derhos have at betale Salair til Actor og Defensor ved Overretten med 5 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans og Sagførelsen ved begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage.

I Salair til Procuratorerne ved Overretten, Beyer og Bloch, betaler Tiltalte, Lem i Maribo Amts Tvangsarbejdsanstalt, Cigarmagersvend Peter Vilhelm Hansen, 5 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{109}{73}$ Horbelev-Falkerslev Sogneraad ctr. det Classenske Fideicommisses Godsbestyrelse ved Geheimeraad, Kammerherre P. H. Classen.

(Antaget, at en i vedkommende Vejregulativ som »Vej til Stranden« betegnet offentlig Bivej maatte forudsættes at føre helt til Stranden og ikke at kunne ende i en privat Skovvej ca. 80 Al. fra Stranden, samt at den Omstændighed, at den Stranden nærmest tilgrændsende Del af Vejen ingensinde havde været anlagt eller var bleven vedligeholdt som offentlig Bivej, ikke kunde medføre et forandret Resultat).

(Paadømt den 3die November 1873).

Citanterne, Horbelev-Falkerslev Sogneraad, paaanke under nærværende Sag en ved Stubbekjøbing Herredsret den 10de Juni d. A. afsagt Dom, hvorved Indstævnte, det Classenske Fideicommisses Godsbestyrelse ved Geheimeraad, Kammerherre P. H. Classen, er frifunden for deres Tiltale i en Sag, hvorunder de søgte Indstævnte tilpligtet under en daglig Mulkt at borttage en efter deres Paastand paa en offentlig Bivej anbragt Bom, der paa et under Sagen fremlagt Situationskort er betegnet med e—f, og at bøde efter Straffelovens § 116 for den uberettigede Afspærring af Vejen, samt at betale Sagens Omkostninger skadesløst.

Da Indstævnte, der findes lovligen stævnet, hverken er mødt eller har ladet møde her for Retten, vil Sagen i Medfør af L. 1—4—30 og Frd. 3die Juni 1796 § 2 være at paakjende efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, navnlig Underretsdomsacten.

Det er oplyst, at den paagjældende Vej, der tidligere var privat og gik paa Fideicommissets Grund, i et Sogneforstanderskabs Møde, hvor Indstævnte var repræsenteret, den 24de Septbr. 1842 blev optaget blandt de offentlige Biveje, og det maa anses erkjendt, at den siden stadigen har været opført paa Vejregulativerne under Benævnelse „Vejen fra Bregninge til Stranden“ eller „fra Vejen Nr. 3 i Horbelev Sogn forbi Skovfoged Hans Hanbergs Hus til Stranden“, uden at Indstævnte har rejst nogen Indsigelse derimod. Der hvor den Del af Fideicommissets Skovvej, der er erklæret for offentlig, ophører, er en Nedkjørsel til Stranden, for hvilken Indstævnte har anbragt den paaklagede Bom, medens Citanterne paastaa, at denne Nedkjørsel er en Del af hin offentlige Vej, og at dette netop er tilkjendegivet ved Benævnelsen „Vej til Stranden“, da Vejen i modsat Fald ikke fører til selve Stranden, hvor Beboerne pleje at hente Sand, Grus og deslige.

Indstævnte har derimod ment, at Betegnelsen „til Stranden“ alene er brugt for at vise den Retning, hvori Vejen gaar fra Bregninge, og anført, at den Fideicommisset tilhørende Strimmel Jord, der er imellem Vejen og Stranden og kun har en Bredde af ca. 80 Alen, ikke nogensinde er istandsat eller indgrøftet paa nogen Del som en offentlig Vej, samt at Længden af det Stykke af Vejen fra Bregninge, der er optaget som offentlig, af Citanterne i 1860 er opgivet til 1209 Favne, medens Længden af Vejen til Nedkjørslen er 1219 Favne.

Det skjønnes imidlertid ikke rettere end, at naar Vejen i samtlige Vejregulativer siden Aaret 1842 er bleven betegnet som Vej „til Stranden“, maa herved med tilstrækkelig Tydelighed være tilkjendegivet, at Vejen skulde føre lige til Stranden og ikke, som Resultatet vilde blive efter Indstævntes Procedure, ende i en privat Skovvej ca. 80 Al. fra Stranden. Da nu derhos ingen Indsigelse er bleven fremsat fra Indstævntes Side mod Vejens Optagelse paa Regulativet — uanset at dette oprindelig skete i et Sogneforstanderskabsmøde, i hvilket Indstævnte var repræsenteret — eller imod dens Optagelse paa den ifølge L. 21de Juni 1867 § 6 affattede Vejfortegnelse, ved hvis Bekjendtgjørelse den lovbefalede Fremgangsmaade er iagttaget, maa til Vejen antages at henhøre Strækningen lige til Stranden, altsaa ogsaa den omhandlede Nedkjørsel, og heri findes den Omstændighed, at denne Del af Vejen ikke er bleven anlagt som andre offentlige Biveje eller vedligeholdt som disse, ikke at kunne medføre nogen Forandring, da Vejens Egenskab som offentlig Bivej ikke kan præjudiceres derved, at dens Anlæg og Vedligeholdelse er noget mangelfuld, navnlig hvor dette, som in casu, maa antages at hidrøre fra lokale Forhold, der ere til Hinder for Vejens Indgrøftning. Ej heller skjønnes der at kunne tillægges den Omstændighed nogen afgjørende Vægt, at

Vejens Længde paa en af Amtet udgiven Fortegnelse over de offentlige Veje i Maribo Amt er angivet til 1209 Favne, medens Vejlængden efter en af Landinspectør foretagen Opmaaling udgjør 1219 Favne, eftersom den til Efterretning for Sognebeboerne af Sogneraadet bekjendtgjorte Vejfortegnelse, der maa være Rettesnoren for Forholdet mellem Sognet og den Private, ikke har nogen saadan Angivelse af Vejlængden, og det i Amtets Fortegnelse optagne Maal, efter hvad er oplyst, støtter sig til en af vedkommende Sognefoged foretagen Opmaaling, som selvfølgelig i Nøjagtighed ikke kan stilles ved Siden af den af en Landinspectør foretagne.

Som Følge af det Anførte maa den indstævnte Godsbestyrelse anses at have været uberettiget til paa det paaklagede Sted at anbringe den omhandlede Bom, og den vil altsaa være at tilpligte at borttage denne under en daglig Mulkt af 2 Rdl. til Maribo Amts Fattigkasse, hvorimod den paa Grund af den Vildfarelse, hvori den efter Omstændighederne kan have svævet med Hensyn til Vejens Længde, ikke findes at have paadraget sig Strafansvar for Selvtægt efter Straffelovens § 116 og altsaa forsaavidt vil være at frifinde.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at hæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Thi kjendes for Ret:

Den indstævnte Godsbestyrelse for det Classenske Fideicommis bør under en Mulkt af 2 Rdl. til Maribo Amts Fattigkasse for hver Dag, nærværende Dom siddes overhørig, borttage den omhandlede, paa det under Sagen fremlagte Situationskort med e—f betegnede Bom, men iøvrigt for Citanterne, Horbelev-Falkerslev Sogneraad's, Tiltale i nærværende Sag fri at være.

Processens Omkostninger ophæves.

At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{654}{72}$ Commerceraad, Kjøbmand J. U. Gerdes i Aarhus ctr. Overformynderiet ved dets Bestyrer, Overformynder Etatsraad Lunn.

(I et Tilfælde, hvor vedkommende Kjøbstad-Overformynderi var blevet underrettet om, at en Person, der eventuelt var berettiget til en Del af en i Overformynderiet indestaaende Kapital, havde borttransporteret denne sin Ret til en Trediemand, antaget, at Ansvar ikke kunde gjøres gjældende af Transporthaveren mod Overformynderiet i Kjøbenhavn — som imidlertid var traadt istedetfor det locale Overformynderi — fordi dette havde udbetalt Beløbet til Cedenten.)

(Paadømt den 3die November 1873.)

Ved et den 12te Januar 1825 oprettet, den 15de Marts s. A. med kgl. Confirmation forsynet Testamente bestemte Billardholder og Kjøbmand Carl Vilhelm Suhr i Nestved, at Renten af hans Bos Beholdning skulde tilfalde tvende navngivne Personer hver med det Halve, saalænge de levede, og at, efterhaanden som disse tvende Personer afgik ved Døden, skulde den Kapital, hvoraf de indtil deres Dødsdag havde oppebaaret Renten, tilfalde Testators Brodersøns, Capitain Peter Adolph Suhrs Børn, samt Rector ved Vordingborg lærde Skole Suhrs Børn eller Børnebørn, om han skulde efterlade sig nogle, og saafremt nogen af bemeldte Børn skulde være døde paa den Tid, da Arven falder, hvilket skulde anses at være ved Testators Død, og have efterladt sig Børn eller Børnebørn, skulde disse træde i deres Forældres Sted og arve de dem tilfaldne Lodder. — Ved Testators kort efter indtrufne Død efterlod Rector Suhr sig ingen Livsarvinger, hvorimod Capitain Suhr efterlod sig 4 Børn. Boets Beholdning, 5083 Rdl. 5 ℔ 11 ß,

blev derpaa indsat i Nestved Overformynderi til Behandling overeensstemmende med Testamentet. Efterat et af Capitain Suhrs Børn, Vejbetjent B. Suhr, og hans Hustru vare afgaaede ved Døden, overdrog deres eneste efterladte Barn, Carl Joachim Diederich Suhr, ved en notarialiter bekræftet Transport af 4de April 1863 — der den 5te Octbr. s. A. er bleven tinglæst inden Nestved Byting — den ham efter afdøde Billardholder og Kjøbmand N. Suhr tilfaldne Arv af ¼ af Kapital 5083 Rdl. 5 ℔ 11 ß, altsaa 1270 Rdl. 5 ℔ 15 ß, til Citanten, Commerceraad, Kjøbmand J. U. Gerdes i Aarhus, „til fuldkommen Ejendom". Ved Skrivelser af 29de Septbr. 1863 og 2den Januar 1864 underrettede Citanten — idet han fremsendte Copi af Transporten, Døbeattesten og Skifteextracten, og derhos bemærkede, at den originale Transport var indsendt til Nestved Byfogedcontoir til Tinglæsning — Nestved Overformynderi om den skete Overdragelse og anmodede det om at meddele ham Underretning om, naar en af Rentenyderne maatte afgaa ved Døden, for at han da kunde træffe Foranstaltning til at komme i Besiddelse af den ham overdragne Kapital. Herpaa svarede Nestved Overformynderi under 9de Januar 1864, at, selv om Overdrageren, C. J. D. Suhr, maatte være en Descendent af Capitain Suhr eller Rector Suhr, hvilket ikke fandtes legitimeret ved det Foreliggende, kunde Overformynderiet dog aldeles ingen Notits tage af den til Citanten udstedte Transport, idet Overformynderiet efter Rentenydernes Død ikke vilde kunne udbetale Kapitalen directe til dem, der meldte sig som Arvinger, fordi det manglede Competence til at indkalde Arvingerne og til at bedømme de fremkommende Legitimationspapirer, hvorimod Kapitalen i sin Tid af Overformynderiet vilde blive udbetalt til vedkommende Skifteret. Paa en senere Anmodning om, at der dog maatte blive ham meddelt

Underretning om Rentenydernes eventuelle Død, modtog Citanten fra Nestved Overformynderi et afslaaende Svar, idet det iøvrigt gjentog, at Kapitalen ved deres Død vilde blive overdragen til vedkommende Skifteret. I Begyndelsen af forrige Aar erfarede Citanten, at den ene af Rentenyderne i 1870 var afgaaet ved Døden, og henvendte sig da til det indstævnte Overformynderi, hvilket i Henhold til Lov 26de Mai 1868 var traadt i Stedet for de ved samme Lov ophævede særlige Overformynderier, for at gjøre sin Ret gjældende, men erfarede da, at Kapitalen af det indstævnte Overformynderi var bleven udbetalt til Capitain P. A. Suhrs Børn og Børnebørn, der for Overformynderiet havde legitimeret sig som de dertil berettigede; navnlig var den ved den ene Rentenyders Død frigjorte Halvdel af den C. J. D. Suhr tilfaldende Arvelod udbetalt til en med hans Fuldmagt forsynet Mand.

Idet Citanten nu bemærker, at C. J. D. Suhr ikke opholder sig her i Landet, og at hans Opholdssted i Udlandet ikke kjendes, har Citanten under nærværende Sag efter Stævning til de Indstævnte, Overformynderiet ved dets Bestyrer, Overformynder Etatsraad Lunn, der tillige er anmeldt for de tidligere Overformyndere i Nestved, paastaaet det indstævnte Overformynderi tilpligtet at betale ham ⅛ af 5083 Rdl. 5 ℳ 11 ß eller 635 Rdl. 2 ℳ 15½ ß med Renter deraf 4 pCt. p. a. fra den 11te Decbr. 1870 til Forligsklagens Dato, den 5te Marts f. A., og 5 pCt. fra dette Tidspunkt til Betaling sker, og denne Sags Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte, hvem der er meddelt fri Proces, paastaa sig derimod principaliter frifundne for Citantens Tiltale, in subsidium kun tilpligtede at betale Citanten det samme Beløb, der er blevet udbetalt til C. J. D. Suhr, nemlig contant 509 Rdl. 81½ ß, en Østifternes Creditforeningsobligation 2den Serie Litr. C

à 100 Rdl. og Udlæg i en værdiløs Fordring for 8 Rdl. 12 ß; i ethvert Fald paastaa de Citanten paalagt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til den beskikkede Sagfører, Procurator Engberg. Til denne subsidiaire Paastand har Citanten subsidiairt sluttet sig, dog med Paastand om Renter af det, der tilkjendes, som ovenanført, og om Sagens Omkostninger.

Citantens Paastand er væsentlig begrundet paa, at det efter den skete Underretning til Nestved Overformynderi om den ham meddelte Transport maatte være dettes Pligt ikke at udbetale Kapitalen til Andre end Citanten, og at denne Nestved Overformynderis Forpligtelse tilligemed alle dets andre Forpligtelser og Rettigheder maa være gaaet over paa det indstævnte Overformynderi, som er traadt i Stedet for det. Begge disse Sætninger bestrides derimod af de Indstævnte, som derhos have fremhævet, at der ikke fra Nestved Overformynderi er blevet dem meddelt nogen Underretning om den skete Anmeldelse, saalidt som der i de dem overgivne Documenter indeholdes nogen Antydning derom.

Der findes nu heller ikke at kunne gives Citanten Medhold i nogen af de anførte Sætninger. Naar Citanten navnlig har henvist til, at en Cessus eller Depositarius formentlig altid skulde være uberettiget til at udlevere Tingen eller betale til den oprindelig Berettigede, naar han har erholdt Underretning om, at denne har overdraget sin Ret til en Anden, er det af de Indstævnte med Føje indvendt herimod, at Overformynderinstitutionens Stilling i denne Retning ikke kan stilles lige med Cessi eller Depositarii. Overformynderiet har nemlig ikke overfor Kapitalejeren paataget sig nogen Forpligtelse i saa Henseende, og det maa antages at ligge udenfor den det ved Lovgivningen

anviste Opgave at føre Bog over de Dispositioner, som der af Kapitalejerne maatte blive truffet over de indestaaende Kapitaler. Men, selv om det desuagtet antages, at Overformynderne i Nestved maatte have begaaet en Fejl ved ikke at notere den anmeldte Transport eller sætte det Overformynderi, som traadte i Stedet for Nestved Overformynderi, i Kundskab derom, har det i alt Fald ingen Hjemmel enten i Forholdets Natur eller i Loven af 26de Mai 1868, navnlig ikke i dens § 5, at antage, at Ansvaret for en slig Forsømmelse skulde være gaaet over paa det nye Overformynderi. Som Følge heraf — og idet det endnu bemærkes, at, forsaavidt Citanten i sit første Indlæg har antydet en Indsigelse mod de Indstævntes Fremfærd, hentet fra at de formentlig burde have afgivet Kapitalen til vedkommende Skifteret til videre Behandling og Fordeling, maa denne Indsigelse i alt Fald anses frafalden under den senere Procedure, og forsaavidt han har fremført det som en Fejl fra de Indstævntes Side, at de have udbetalt Kapitalen til C. J. D. Suhr, uagtet hans Bo var taget under Fallitbehandling og ikke extraderet ham, kan denne Indvending i alt Fald kun gjøres gjældende af Fallitboet — ville de Indstævnte være at frifinde for Citantens Tiltale.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at hæve, og der tillægges de Indstævntes beskikkede Sagfører, hvis Sagførelse har været lovlig, et Salair af 15 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte, Overformynderiet ved dets Bestyrer, Overformynder Etatsraad Lunn, bør for Tiltale af Citanten, Commerceraad, Kjøbmand J. U. Gerdes i Aarhus, i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger ophæves.

Der tillægges Procurator Engberg et Salair af 15 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Sagen AS. $\frac{405}{78}$ Procurator H. H. Nyegaard Actor ctr. Tiltalte Gaardmand Mads Peter Hansen af Hunderup.

(Antaget, at Straffebestemmelsen i L. 6te April 1865 § 1 for Aager ikke kommer til Anvendelse paa en ved Skadesløsbrev i fast Ejendom sikkret Vexelfordring, af hvilken i Disconto er indvunden mere end 4 pCt. Rente *).

(Paadømt den 7de November 1873).

Under nærværende, fra Odense Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Gaardmand Mads Peter Hansen af Hunderup for Aager. Det er i saa Henseende oplyst, at Tiltalte har forstrakt forhenværende Gaard- og Teglværksejer Hans Andersen af Simmersholm med et Laan af 2000 Rdl. imod en af Husmand Peder Larsen af Ugerup den 11te Januar 1871 til Tiltalte eller Ordre udstedt 3 Maaneders Vexel, stor 2000 Rdl., der blev accepteret af Andersen. Tiltalte beregnede sig en Disconto af 20 à 25 pCt., som han afkortede i Laanet, og modtog et af Andersen ligeledes den 11te Januar 1871 udstedt Skadesløsbrev, ved hvilket Andersen til Sikkerhed for Vexlens promte og skadesløse Indfrielse gav Prioritet næstefter 21000 Rdl. i Gaarden Simmersholm m. m. Det blev derhos aftalt, at Vexlen skulde fornyes en Gang uden Udgift for Andersen, hvilket ogsaa skete, hvorefter Sidstnævnte indfriede Vexlen i Juni 1871 ved at udbetale Tiltalte dens Paalydende 2000 Rdl.

Ligesom en Transaction som den foreliggende var lovlig før Loven af 6te April 1855, idet Vexeldisconto ifølge Pl. 6te Decbr. 1799 ikke var bunden til den al-

*) jfr. ovenfor p. 62.

mindelige Rentefod og det før 1855 var irrelevant med Hensyn til Rentens Størrelse, om der til en Transaction knyttede sig Pant i en fast Ejendom eller ikke, saaledes kan det ikke antages, at den omhandlede Transaction er ulovlig efter Loven af 6te April 1855. Bemeldte Lovs § 1 fastsætter kun, at den ved Frd. 5te Januar 1813 § 21, cfr. Pl. 22de Novbr. 1820 § 2, bestemte almindelige Rentefod af 4 pCt. for Fremtiden ikkun skal være gjældende for Udlaan i faste Ejendomme, hvorimod Rentefoden ved andre Udlaan skal være fri, og Lovbestemmelsen angaar følgelig kun de Tilfælde, hvor den almindelige Rentefod af 4 pCt. tidligere var gjældende, altsaa ikke et Forhold som nærværende. Tiltalte maa derfor blive at frifinde.

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, hvorved Tiltalte er anset efter Lov af 6te April 1855 § 4 med en Mulkt af 1280 Rdl. til Politikassen, være at forandre. Derimod findes han rettelig at være tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger, ligesom han i Salair til Actor for Overretten vil have at udrede 5 Rdl., medens der Intet vil være at bestemme om Salair til Defensor, idet Tiltalte har ladet møde for Overretten ved en privat engageret Sagfører.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse her for Retten har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte, Gaardmand Mads Peter Hansen af Hunderup, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være.

I Henseende til Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande, og bør Tiltalte derhos udrede i Salair til Procurator H. H. Nyegaard for Overretten 5 Rdl.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. $\frac{466}{73}$ Kjøbenhavns Magistrat paa Fattigvæsenets Vegne ctr. Justitsraad C. D. Meinig, Herredsfoged og Skriver i Leire Herred, Ridder af Dbg.

(Antaget, at det ikke kunde paahvile en Politimester, der havde forsynet en til ham som blottet for Subsistentsmidler afleveret Person med Tvangspas til Kjøbenhavn, hvorhen Personen selv ønskede at komme tilbage, at erstatte Kjøbenhavns Fattigvæsen de Omkostninger, som bleve en Følge af, at Politiet i Kjøbenhavn efter hans Ankomst hertil overgav ham til Forsørgelse af Fattigvæsenet).

(Paadømt den 10de November 1873).

I nærværende, i 1ste Instans ved Roeskilde Byting den 5te Juni d. A. paakjendte Sag have Citanterne, Kjøbenhavns Magistrat paa Fattigvæsenets Vegne, efter dertil meddelt fri Proces, søgt Indstævnte, Justitsraad C. D. Meinig, Herredsfoged og Skriver i Leire Herred, Ridder af Dbg., til at betale Omkostningerne ved Tjenestekarl Peter Tychsens Ophold paa Ladegaarden ved Kjøbenhavn fra den 13de Decbr. 1871 til 10de April f. A. til Beløb 20 Rdl., med Renter deraf, 5 pCt. aarlig, fra Forligsklagens Dato, den 21de Febr. d. A., indtil Betaling sker, samt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager; men ved Bytingsdommen er Indstævnte, der ligeledes procederede efter meddelt fri Proces, frifunden for Citanternes Tiltale i Sagen og Processens Omkostninger ophævede samt de beskikkede Sagførere, Procuratorerne Sørensen og Hude, hver tillagte i Salair 10 Rdl. af det Offentlige.

Denne Dom have Citanterne ved Stævning af 29de August næstefter indbragt her for Retten, hvor de have paastaaet den underkjendt, tilsidesat og forandret i Overensstemmelse med deres for Underretten nedlagte Paastand, og har deres beskikkede Sagfører, Procurator Seidelin, paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale Søgsmaalets Omkostninger for Overretten, deriblandt Salair,

hvilket han i alt Fald har forventet sig tillagt hos det Offentlige.

Indstævnte, skjøndt han findes lovlig stævnet, er hverken mødt eller har ladet møde her for Retten, hvor Sagen derfor i Medfør af L. 1—4—30, jfr. Frd. 3die Juni 1796 § 2, bliver at paadømme efter den af Citanterne fremlagte Underretsact.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Ovennævnte Tjenestekarl, der er født i Slesvig, men efter foregaaende Erklæring om at ville være dansk Undersaat er udvandret til Danmark, har fra Mai 1870 havt Ophold her i Landet, hvor han er optagen i Staden Kjøbenhavns Lægdsrulle, og havde sit Erhverv her i Staden fra den 2den Septbr. 1870 til 10de Decbr. f. A., da han for at søge Arbejde rejste til Roeskilde og derfra til Glim, uden at dette dog lykkedes ham, hvorimod han som blottet for Subsistentsmidler blev den paafølgende Dag af Sognefogden bragt til Herredsfogden, Indstævnte Justitsraad Meinig. Han ønskede selv at komme tilbage til Kjøbenhavn, og blev af Indstævnte forsynet med Tvangspas her til Staden, hvis Politi overgav ham som trængende til Forsørgelse til Kjøbenhavns Fattigvæsen, hvorefter han blev indsat i Tvangsanstalten paa Ladegaarden.

Citanterne formene nu, at Indstævnte er pligtig til at godtgjøre Kjøbenhavns Kommune den derved foranledigede Bekostning, fordi han har undladt at sende den Paagjældende til Rorup-Glim Sogn, hvor denne i Følge Pl. 28de Decbr. 1827 § 2, da han ikke havde vundet Forsørgelse her i Landet, i det mindste foreløbig maatte have været taget under Forsørgelse som det Sted, hvor han fandtes trængende; men, da Meddelelsen af Tvangspasset under de givne Omstændigheder var beføjet, idet den Paagjældende, der vel var blottet for Subsistentsmidler, men ikke havde begjært

offentlig Understøttelse, selv ønskede at sendes til Kjøbenhavn, samt da hans Fremsendelse hertil ikke i og for sig var tilstrækkelig til at paaføre Stadens Kommune en Udgift som den heromhandlede, hvilken derimod maa tilskrives den paafølgende Politiforanstaltning i Forbindelse med Citanternes Forsøg paa igjennem ministeriel Afgjørelse at skaffe sig Refusionen fra Rorup-Glim Sogn — hvad ikke lykkedes — skjønnes det ikke, at nogen personlig Forpligtelse, hvorom i nærværende Sag er Spørgsmaal, kan paahvile Indstævnte ligeover for Citanterne til at betale de omspurgte Omkostninger.

Overretten kommer derfor til samme Resultat som Bytingsdommen, og da Dommens Bestemmelse angaaende Sagens Omkostninger i 1ste Instans ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten blive efter Omstændighederne at ophæve, og vil der efter Sagens Udfald ikke kunne tilkjendes Procurator Seidelin noget Salair.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse ved begge Retter har været lovlig.

Her for Retten foreligger ingen Overtrædelse af Lovgivningen om det stemplede Papirs Brug.

Thi kjendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Sagen $^{823}/_{72}$ Overretsprocurator Herforth som Curator i Boet efter afdøde Bøssemager Joseph Fleron og ligeledes afdøde Hustru Marie Elisabeth Fleron, født Loua, ctr. Krigsministeriet.

(Efter Omstændighederne*) antaget, at Intet kunde være til Hinder for, at der under Appellen af en ifølge Krigsministeriets Rekvisition foretagen Forretning, hvorved Ministeriet var indsat i Besiddelse af en Del af en Bygning, der stod paa en exproprieret Grund, med vedkommende Parters Samtykke afgjordes et udenfor bemeldte Forretning liggende Spørgsmaal om Bygningejerens Ret til Erstatning for selve den i det Hele nedrevne Bygning. — Bevis ikke tilvejebragt for, at der af Krigsbestyrelsen var meddelt Tilladelse til den omhandlede paa Demarkationslinjeterrænet beliggende Bygnings Opførelse med Forbehold af dens Nedrivelse uden Erstatning, forsaavidt Fæstningens Forsvar eller andre militære Hensyn fordrede det. — Antaget, at Bygningens Henstaaen i over 20 Aar ikke paa Grund af Reglerne om Hævd kunde medføre, at de ved Forbudsbestemmelserne i Pl. 13de Octbr. 1824 hjemlede Indskrænkninger i Byggefriheden paa Demarkationsterrænet maatte betragtes som hævede for dens Vedkommende**).

(Paadømt den 10de November 1873).

Citanten, Overretsprocurator Herforth som Curator i Boet efter afdøde Bøssemager Joseph Fleron og ligeledes afdøde Hustru Marie Elisabeth Fleron, født Loua, paaanker under nærværende Sag, en af Kongens Foged her i Staden den 12te Mai 1870 efter Rekvisition af Oberst Owesen paa Krigsministeriets Vegne foretagen Forretning, under hvilken bemeldte Bo, der er Ejer af Ejendommen Matr.-Nr. 114 e Lod 3 i Udenbys Klædebokvarter, er bleven sat ud af Besiddelsen af en Del af

*) Den Hindring, som Forligslovgivningen kunde frembyde mod at tage et saadant udenfor Fogedforretningen liggende Spørgsmaal under Paakjendelse, maatte nemlig in casu, hvor Sagen faldt ind under Undtagelsesbestemmelsen i Frd. 10de Juli 1795 § 22, falde bort.

**) jfr. D. i H. R. T. 1871 p. 231 (se p. 233, 3die Stykke).

denne Ejendom og Ministeriet derimod indsat i Besiddelsen af denne Del, og gaar Citantens Paastand her for Retten ud paa, at Fogedforretningen kjendes uefterrettelig og Udsættelsesdecretet ophæves, samt at det indstævnte Ministerium tilpligtes at betale Boet Erstatning for Tort og Tab, det sidste bestemt til 2500 Rdl. eller i alt Fald ved uvillige Mænds Skjøn, samt Sagens Omkostninger skadesløst.

Det indstævnte Ministerium, i hvis Sted nu ifølge Bekjendtgjørelsen af 8de Juli 1870 her i Sagen er indtraadt Finantsministeriet, har paastaaet sig frifundet og Fogdens Decret stadfæstet samt Citanten tilpligtet at betale Sagens Omkostninger skadesløst.

Det er under Sagen oplyst, at der den 25de Mai 1869 blev ved den i Medfør af Loven af 6te Juli 1867 etablerede Taxationscommission af den forommeldte Ejendom exproprieret et Stykke Jord, hvorpaa en Del af en Bygning, der blev gjennemskaaret omtrent i Midten, stod. Det er fremdeles oplyst, at Jorden efter den tagne Bestemmelse skulde afgives i ryddelig Stand den 1ste Novbr. s. A., og at denne Frist paa Andragende af Citanten prolongeredes til 1ste Mai 1870, til hvilken Dag Bygningen, forsaavidt den laa paa det exproprierede Terrain, skulde være nedbrudt. Det er derhos in confesso, at saadan Nedbrydelse ikke fra Citantens Side var sket den 1ste Mai 1870, og at det indstævnte Ministerium derfor ved den nu paaankede Fogedforretning lod sig sætte i Besiddelse af den exproprierede Del af Ejendommen og derefter lod den paa denne Del staaende Bygning nedrive.

Naar Citanten under Sagen har forment, at Expropriationen paa Grund af Mangler ved Maaden, hvorpaa Taxationscommissionen har udført det den overdragne Hverv, skulde være ugyldig, og at som Følge heraf Fogedforretningen — der efter Citantens Formening des-

uden skulde være urettelig rekvireret og ikke afholdt i Rekvisiti eller nogen paa dennes Vegne competent Persons Nærværelse — være en Nullitet, da findes Citantens Formening i disse Henseender at være ubegrundet; og da det er utvivlsomt, at de Indstævnte efter det for Taxationscommissionen Passerede maatte være berettigede til efter den 1ste Mai 1870 at sætte sig i Besiddelse af det exproprierede Arreal, og — eftersom Citanten havde undladt at borttage Bygningen – selv besørge dennes Nedbrydelse og Grundens Rydning, vil Citanten ikke i Anledning af Fogedforretningen og den til Grundens Ryddeliggjørelse nødvendige delvise Nedbrydelse af Bygningen kunne tilkomme nogen Erstatning, hvorimod bemeldte Forretning vil blive at stadfæste.

Forsaavidt dernæst Citantens Paastand her under Sagen gaar ud paa, at Boet bliver tilkjendt Erstatning for selve den – senere i det Hele — nedrevne Bygning, bemærkes, at Citanten under Mødet den 25de Mai 1869 forlangte Bygningen inddraget under Expropriationen og Taxationen, men at Commissionen ikke herpaa indlod sig; og skjøndt dette Spørgsmaal saaledes ligger udenfor den indankede Fogedforretning, finder Retten dog, da Finantsministeriet under Proceduren udtrykkeligt har erklæret, at der fra Sammes Side Intet haves at erindre imod, at Spørgsmaalet afgjøres her i Sagen, at der efter dennes Beskaffenhed ikke er Noget til Hinder for en saadan Afgjørelse.

Citanten har under denne Del af Sagen paastaaet, at der i sin Tid er meddelt Loddens Ejer den ifølge Pl. af 13de Octbr. 1824 fornødne Tilladelse til Opførelse af den nu af Militæretaten nedrevne Bygning, og at de paa Ejendommens Conto i Pantebøgerne som tinglæste optagne Reverser eller Declarationer, der ere udstedte i Anledning af den givne Tilladelse, udtrykkeligt indeholde, at Bygningen kun kan fordres nedreven

uden Erstatning, forsaavidt Fæstningens Forsvar eller andre militære Hensyn maatte gjøre Nedrivelsen nødvendig; og da nu Bygningens Borttagelse in casu er sket af Hensyn, der ligge udenfor Forsvarsvæsenets Interesser, formener Citanten, at der maa tilkomme Boet Erstatning for den ommeldte Bygning. De Indstævnte have imidlertid efter anstillet Undersøgelse i de paagjældende Arkiver benægtet, at der i sin Tid er givet Tilladelse til Opførelse af den omqvæstionerede Bygning, og denne Benægtelse findes efter Beskaffenheden af Proceduren angaaende det heromhandlede Spørgsmaal ikke at være for sent fremsat.

Herimod er der fra Citantens Side under Sagen produceret en Panteattest, ifølge hvilken der paa Ejendommen Nr. 114 e Lod 3 i Udenbys Klædebokvarter den 17de Juli 1843, 8de Juli 1844, 22de Decbr. 1845, 26de April 1847 og 4de Novbr. 1850 er læst 5 Declarationer, i hvis Følge daværende og efterkommende Ejere ere forpligtede til, saasnart det til Fæstningens Forsvar eller af andre militære Hensyn maatte forlanges, uden Erstatning at nedrive de paa Ejendommen opførte Bygninger. Endvidere har Citanten fremlagt en Obligation af 19de Febr. 1845, hvorved gaves Pant i Ejendommen Nr. 114 e Lod 3 og hvori omtales de den 17de Juli 1843 og 8de Juli 1844 tinglæste Reverser, samt et Skjøde af 13de Decbr. 1849 paa bemeldte Ejendom, i hvilket nævnes, at de opførte Bygninger ifølge tinglæste Documenter skulle uden Erstatning nedrives, naar det til Fæstningens Forsvar eller af militære Hensyn anses fornødent. Af de her ommeldte Reverser er under Proceduren fremlagt det den 4de Novbr. 1850 og det den 22de Decbr. 1845 tinglæste, hvorimod de øvrige ikke ere fremkomne.

Ligesom det nu ses, at Reverset af 1850 handler om en Staldbygning af Tømmer og Bredder og altsaa

ikke angaar Bygningen qvæstionis, saaledes maa det antages, at Declarationen af 1845, efter Beskrivelsen af den i samme nævnte Bygning og ifølge hvad der i Sagen fra Ingeniørcorpsets Side er oplyst, sigter til en anden Bygning end den nu nedrevne, og desuden paalægges Ejeren ved den sidstnævnte Declaration en Forpligtelse til uden Erstatning at nedrive Bygningen, naar forlanges, uden at det antydes, at en saadan Forpligtelse skulde være betinget af, at Forlangendet skete af Hensyn til Forsvarsvæsenet*).

Da det nu hverken af Panteattesten, Obligationen eller Skjødet kan ses, hvilke Bygninger paa Lodden de øvrige omtalte Reverser eller Declarationer angaa, findes Citanten ikke at have bevist, at der i sin Tid er givet nogen Tilladelse fra vedkommende Autoriteter til den omqvæstionerede Bygnings Opførelse, hvad Pl. af 13de Octbr. 1824 udtrykkeligt fordrer, og ligesaalidt er der i Sagen fremkommet noget Datum, hvoraf et stiltiende Samtykke fra Autoriteternes Side til Bygningens Henstaaen kunde udledes**).

Citanten har imidlertid gjort gjældende, at selv om Tilladelsen til Bygningens Opførelse ikke tilstrækkeligt var oplyst at være given, maatte Bygningens Henstaaen i over 20 Aar, som han formener at være godtgjort, ifølge Lovgivningens Regler om Hævd medføre, at den nu ikke kunde fordres nedbrudt uden ved Expropriation af selve Bygningen og imod fuld Erstatning. Men hertil maa bemærkes, at selv om den paaberaabte Hævd kunde anses bevist her i Sagen, findes Citantens Formening dog ikke at kunne gives Medhold ligeoverfor de udtrykkelige Forbuds- og Straffebestemmelser i Pl. af 13de Octbr. 1824. Her er nemlig ikke Spørgsmaal

---

*) jfr. D. i H. R. T. 1871 p. 485—87.

**) jfr. D. i H. R. T. 1871 p. 281 (se p. 233, 2det Stykke).

om Boets Ejendomsret til Bygningen, men om en vedvarende Ejendomsbyrde, navnlig om og hvorvidt de Indskrænkninger, der efter de gjældende Bestemmelser som en Byrde paahvilede Ejendomme udenfor Demarkationslinjen, in casu maatte paa Grund af det siden Bygningens Opførelse forløbne Tidsrum betragtes som hævede. Disse Lovbestemmelser indeholde imidlertid ikke nogen Antydning om, at Ansvaret for det ulovlige Byggearbejde nogensinde kunde præskriberes, og de almindelige Regler om Præskription findes ikke at kunne gives en saadan Udstrækning, at Forbuds- og Straffebestemmelser i en endnu bestaaende Lov derved skulde anses ophævede, og Loven følgelig, uden at være tilbagekaldt, i et givet Tilfælde betragtes som sat ud af Kraft.

Da Boet efter alt Foranførte ingen Hjemmel har havt til Bygningens Opførelse eller til dens Henstaaen, har Citanten saaledes ejheller med Føje kunnet fordre Bygningen exproprieret, og der vil som Følge heraf ikke kunne tillægges Boet nogen Erstatning for den nævnte Bygning, hvorfor de Indstævnte under denne Del af Sagen blive at frifinde for Citantens Tiltale.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at maatte ophæves.

Det fornødne stemplede Papir er i Sagen forbrugt.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Fogedforretning bør ved Magt at stande, og bør Finantsministeriet for Tiltale af Citanten, Overretsprocurator Herforth som Curator i Boet efter afdøde Bøssemager Joseph Fleron og ligeledes afdøde Hustru Marie Elisabeth Fleron, født Loua, i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger ophæves.

Sagen AS. $\frac{300}{73}$ Procurator Engberg Actor ctr. Arrestanten, Bødker Peder Andersen af Nyborg.

(Spørgsmaal om Anvendelse af den i Straffelovens § 299 omhandlede Forebyggelsestvang. En for Mishandling af sin Hustru actioneret Person frifunden paa Grund af Utilregnelighed foranlediget ved Brændevinsdrik, men derimod undergivet Øvrighedens særlige Tilsyn i Henhold til Straffelovens § 38.)

(Paadømt den 11te November 1873.)

Under nærværende fra Nyborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten, Bødker Peder Andersen af Nyborg, for Mishandling af sin Hustru samt med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt den i Straffelovens § 299 omhandlede Forebyggelsestvang i Overensstemmelse med den af de Vedkommende derom fremsatte Begjæring bliver at bringe til Anvendelse imod ham i Anledning af den af ham mod Slagter Bøgsteds Hustru, Ulrikke Caroline, født Dyrhauge, og Arbeidsmand Anders Hansens Hustru, Karen Marie, født Petersen, fremførte Trudsel.

Hvad angaar Actionens sidste Del findes imidlertid Arrestanten at burde frifindes, da der, selv om det kunde anses tilstrækkelig oplyst, at han, saaledes som de i Actionsordren nævnte 2 Personer have forklaret, ved en Lejlighed har brugt den Yttring til dem, at Mord og Brand skulde fortære dem eller deslige, dog ikke deri kan antages at ligge nogen Undsigelse eller Trudsel med et Onde, som Arrestanten selv vilde paaføre dem. Forsaavidt Arrestanten derimod sigtes for Mishandling af sin Hustru, maa det, uanset hans Benægtelse, ved flere Vidners Forklaringer anses tilstrækkeligt godtgjort, at han i alt Fald en enkelt Gang har gjort sig skyldig i dette Forhold, idet han navnlig har stødt eller kastet sin Hustru ud af deres fælleds Lejlighed og over mod en Muur, saa at hun blev forslaaet

og blodig i Ansigtet. Det maa imidlertid herved bemærkes, at Arrestanten, efter hvad der under Sagen er oplyst, dengang han udførte denne Handling, maa antages at have befundet sig i en paa Grund af Brændevinsdrik utilregnelig Tilstand. I denne Henseende bemærkes, at det under en tidligere mod Arrestanten ligeledes for Mishandling mod hans Hustru anlagt Sag, som havde hans Frifindelse til Følge, af det kgl. Sundhedscollegium er udtalt, at Arrestanten lider af chronisk Alcoholisme med jævnlig indtrædende acute Anfald eller delirium tremens af større og mindre Intensitet, og at de Excesser, han under saadanne Anfald begaar, ere ham utilregnelige. Til denne Erklæring har Sundhedscollegiet, hvis Betænkning ogsaa i Anledning af nærværende Sag er indhentet, henholdt sig, og endvidere udtalt, at hans Tilstand viser sig uforbederlig under hans nuværende Livsforhold, og da de stadigt tiltagende Paroxysmer ved den dermed forbundne ustyrlige Voldsomhed gjør ham til en for sine Omgivelser farlig Person, maa Collegiet tilraade, at han tages i Forvaring af Øvrigheden. I Henhold til denne Erklæring maa det vel bifaldes, at Arrestanten ved Underretsdommen ikke er anset med Straf for sit ovennævnte Forhold mod sin Hustru, men det findes dog ikke fornødent at bestemme, at Arrestanten, der, naar han ikke er beruset, maa, efter vedkommende Læges Erklæring, anses sund paa Legeme og Sjæl, sættes under egentlig Forvaring, hvorimod det maa være tilstrækkeligt, at han i Medfør af Straffelovens § 38 undergives Øvrighedens særlige Tilsyn.

I Henseende til Actionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte det Offentlige, vil Underretsdommen være at stadfæste.

Salairerne til Actor og Defensor for Overretten, 5 Rdl. til hver, blive at udrede af det Offentlige.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Arrestanten, Bødker Peder Andersen af Nyborg, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være; dog bør han være Øvrighedens særlige Tilsyn undergiven.

I Henhold til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande.

Procuratorerne Engberg og Leth for Overretten tillægges i Salair 5 Rdl. hver, der udredes af det Offentlige.

Højesteretsdomme.

Den 6te Januar blev i Sagen, Administrationen for Haandværkerforeningens Industrilotteri ctr. Uhrmager Springborg (J. U. 1872 p. 575) afsagt følgende

Højesteretsdom.

Ved kgl. Ordre af 8de Juni 1872 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Hverken efter de gjældende Bestemmelser for det i den indankede Dom omhandlede Varelotteri eller efter Forholdets Beskaffenhed havde de Spillende Føje til at antage, at de i Lotteriplanen anførte Værdiansættelser paa Gevinsterne, hvilke ifølge Planen udstilledes offentlig før Trækningen, havde den Betydning, at Bestyrelsen paatog sig en ubetinget Garanti for sammes Rigtighed. Et Ansvar i saa Henseende vilde alene kunne gjøres gjældende mod Bestyrelsen, naar den ved at ansætte Værdierne havde gjort sig skyldig i en Tilsidesættelse af de den paahvilende Pligter. Til i nærværende Tilfælde at statuere en saadan Pligtovertrædelse mangler der imidlertid Føje, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at det er givet, at Bestyrelsen havde indkjøbt det omhandlede Uhr med Kjæde for den Pris, der i Planen var opgiven som dets Værdi; og at der imellem denne Kjøbepris og Værdien i Handel og Vandel skulde være et saadant Misforhold, at dette maatte have været Bestyrelsen indlysende, give Sagens Oplysninger ikke tilstrækkelig Grund til at antage.

Ifølge det Anførte maa det af Indstævnte mod Citanterne rejste Søgsmaal anses ubegrundet, og der vil derfor efter disses Paastand være at tillægge dem Frifindelse. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanterne bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. **Nyt** Nr. 7.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 7de Februar.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen AS. $\frac{478}{73}$ Forhenværende Kammertjener Christian Eriksen af Grænge ctr. Nysted Byraad.

(Spørgsmaal om, hvorvidt et en Commune tidligere tilhørende Grundstykke kunde fravindes denne ved Hævd *). Antaget, at det, naar den 20aarige Besiddelse er godtgjort, maa være Modpartiets Sag at bevise Tilstedeværelsen af Omstændigheder, som skulle betage Besiddelsen dens hævdsstiftende Virkning **).

(Paadømt den 17de November 1873.)

Efter meddelt fri Proces paaanker Citanten, fhv. Kammertjener Christian Eriksen af Grænge, under nærværende Sag ved sin befalede Sagfører, Procurator Simonsen, en inden Nysted Byting af den beskikkede Sættedommer, Cancelliraad, Herredsfoged Platou, den 10de Marts d. A. afsagt Dom, hvorved de Indstævnte, Nysted Byraad, der af Citanten søgtes d e l s til at fra-

---

*) jfr. D. i Jur. Tidsskr. 37 p. 271, hvorved det er antaget, at Hævd kan komme til Anvendelse med Hensyn til Jord, der henhører til en Præstegaard.

**) jfr. Domme i J. Tidsskr. 24 p. 137 (se p. 144), J. U. 1859 p. 375 (se p. 380).

vige og overlevere ham et ham formentlig tilhørende Grundstykke, hvoraf de Indstævnte i April Maaned f. A. havde sat sig i Besiddelse, dels til i den Anledning at give ham Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn, ere frifundne for hans Tiltale og Processens Omkostninger hævede samt Citantens beskikkede Sagfører tillagt i Salair 20 Rdl. af det Offentlige; og har Citanten her for Retten paastaaet bemeldte Dom derhen forandret, at hans i 1ste Instans nedlagte Paastand tages til Følge, hvorhos han har paastaaet de Indstævnte paalagt at udrede Sagens Omkostninger for begge Retter efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til Procurator Simonsen, hvilket Salair er paastaaet i alt Fald udredet af det Offentlige.

De Indstævnte ere, skjøndt lovligen stævnede, hverken mødte eller have ladet møde for Overretten, og Sagen vil derfor i Medfør af L. 1—4—30, cfr. Frd. af 3die Juni 1796 § 2, være at paakjende efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, navnligen Underretsacten.

Det ommeldte Grundstykke af Areal 233 □ Alen er beliggende i Nysted under nyt Matr.-Nr. 108 ligeoverfor Citantens Ejendom, nyt Matr.-Nr. 107, adskilt fra denne ved en offentlig Spadserevej. Det maa, efter hvad der under Sagen ved Tingsvidne er oplyst, antages, at bemeldte Grundstykke i Aaret 1832 blev af den daværende Ejer af Citantens Sted, Snedker Møller, med Byautoriteternes Samtykke — dog uden at noget Skriftligt herom foreligger — omdannet til Have, og det maa derhos anses bevist, at denne Have siden Aaret 1842, da Stedet Nr. 107 solgtes til Grev Raben, er bleven vedligeholdt og benyttet af Ejerne eller Beboerne af bemeldte Sted, indtil den, som ovenanført, i April 1872 toges i Besiddelse af de Indstævnte som Byens Ejendom, og navnligen har en saadan Be-

nyttelse fundet Sted i hele den Tid, Citanten har været Ejer af Nr. 107, nemlig fra 8de Febr. 1852.

Det er nu ikke under Sagen oplyst, at de Indstævnte i den saaledes forløbne Tid have udøvet nogen Disposition over Grundstykket eller have foretaget noget retligt Skridt for at forhindre, at dette frahævdedes Communen, og ejheller er der med Hensyn til Citantens Besiddelse af det omtvistede Areal oplyst nogen Omstændighed, der maatte udelukke Erhvervelse ved Hævd.

Citanten — der altid vil have staaet i den Formening, at Nr. 108 var et Appendix til 107, og at han følgelig som Ejer af det sidste ogsaa ejede det første — har navnlig benægtet, at Ejerne eller Beboerne af Nr. 107 siden Aaret 1842 have besiddet Nr. 108 i anden Egenskab end som Ejere eller Beboere af Nr. 107, og de Indstævnte have ikke modbevist dette Assertum, og navnligen have de ikke bevist, at den nævnte Besiddelse har været begrundet i nogen siden 1842 given Overdragelse fra Communens Side.

Herefter findes Citanten at maatte betragtes som den, der ved 20aarig Hævd er bleven Ejer af Matr.-Nr. 108, og de Indstævnte ville følgelig blive at tilpligte under en daglig Mulkt af 5 Rdl. til Nysted Kjøbstads Fattigkasse at fravige og overlevere Citanten det omhandlede Grundstykke samt give ham en ved uvillige Mænds Skjøn fastsat Erstatning for — som han har paastaaet og som ikke er modsagt — den Grunden tilføjede Beskadigelse og Ødelæggelse af Hegn og Plantning saavelsom for Afsavnet.

I Henseende til Processens Omkostninger i 1ste Instans vil Underretsdommen være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten blive efter Omstændighederne at ophæve, og vil Procurator Simonsen

være at tillægge i Salair 20 Rdl., der blive at udrede af det Offentlige.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Herfor Retten foreligger ikke nogen Overtrædelse af Lovgivningen om det stemplede Papir.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte, Nysted Byraad, bør under en Mulkt af 5 Rdl. til Nysted Kjøbstads Fattigkasse for hver Dag, de sidde denne Dom overhørige, fravige og til Citanten, fhv. Kammertjener Christian Eriksen af Grænge, overlevere Grundstykket Matr.-Nr. 108 i Nysted samt give Citanten for Grundens Beskadigelse og Ødelæggelse af Hegn og Plantning saavelsom for Afsavn en saadan Erstatning, som uvillige, af Retten udmeldte Mænd maatte bestemme.

I Henseende til Processens Omkostninger i 1ste Instans bør Underretsdommen ved Magt at stande.

Sagens Omkostninger for Overretten ophæves, og tillægges Procurator Simonsen i Salair af det Offentlige 20 Rdl.

At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{493}{73}$ Overretsprocurator H. F. Møller som Mandatarius for Fabrikant Fr. Rudolph i Høchst til Mortification.

(En Sag angaaende Mortification af en Vexel i Henhold til Frd. 7de Febr. 1823 § 6 afvist fra Hof- og Stadsretten, da Vexlen ikke var udstedt heri Staden).

(Paadømt den 17de November 1873).

Ved kgl. Bevilling af 4de Juli 1872 er det tilladt Citanten, Overretsprocurator H. F. Møller som Mandatarius for Fabrikant Fr. Rudolph i Høchst, ved Stæv-

ning til vedkommende Ret, som trende Gange efter hinanden skal indrykkes i „den Berlingske politiske og Avertissementstidende“ med Aar og Dags Varsel at indkalde den eller dem, som maatte have i Hænde en af Fr. Rudolph paa Th. Hamann heraf Staden trukken og af denne accepteret 3 Maaneders Prima-Vexel, dateret Høchst den 30te Decbr. 1871, stor 500 Gylden, hvilken Vexel under 2den Febr. 1872 er endosseret af fornævnte Fr. Rudolph til Hr. Carl Rudolphs Ordre, og under 6te Febr. 1872 endosseret af bemeldte C. Rudolph til Hr. Marc. Berlés Ordre, og er bortkommen, til dermed at fremkomme og deres lovlige Adkomst dertil at bevisliggjøre, saaledes at der, saafremt Ingen inden foreskrevne Tids Forløb dermed skulde melde sig, maa paa bemeldte Vexel erhverves Mortificationsdom.

Citanten har herefter udtaget Stævning til nærværende Ret og forholdt sig efter Bevillingen med Hensyn til Stævningens Bekjendtgjørelse og det fastsatte Varsel; men da nærværende Ret efter Frd. 7de Febr. 1823 § 6 ikke kan anses som „vedkommende Ret“ eller som Sagens rette forum, idet Vexlen ikke er udstedt heri Staden, og Retten heller ikke i Bevillingen har nogen særlig Hjemmel til at paadømme Sagen, vil denne ex officio være at afvise.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

Sagen AS. $\frac{249}{78}$ Høker Bodenhoff ctr. Betjent ved Vridsløselille Fængsel, P. Larsens Hustru Christine Caroline, født Jacobsen.

(En Anmeldelse til Politiet om, at man har en en Person mistænkt for Tyveri, ikke antagen at indeholde nogen strafbar Æreforнærmelse *). Sigtelsen derfor kun mortificeret).

(Paadømt den 17de November 1873).

Ved Kjøbenhavns Amts søndre Birketingsdom af 17de Januar d. A. er Indstævnte, Betjent ved Vridsløselille Fængsel, P. Larsens Hustru Christine Caroline, født Jacobsen, der sagsøgtes af Citanten, Høker Bodenhoff, for at have beskyldt hans Hustru for at have stjaalet Tørv af hendes Tørvebeholdning, frifunden for Citantens Tiltale i Sagen og Omkostningerne ophævede.

Forsaavidt Citanten har paastaaet Dommen annulleret eller hjemvist, vil der ikke kunne tages Hensyn til denne Paastand, der baade er fremkommen for sent og uretteligen fremsat som subsidiair Paastand. Da nu Overretten ikke i Realiteten kan paakjende noget andet Factum end det, som Underdommeren har paakjendt, og da Retten maa være enig i, at Indstævntes for Politiet gjorte Anmeldelse om, at hun havde Citantens Hustru mistænkt for det ommeldte Tyveri, ikke kan statueres at indeholde nogen strafbar Æresfornærmelse, vil Dommen blive at stadfæste, dog at den i den skete Anmeldelse indeholdte Sigtelse findes at maatte mortificeres.

Omkostningerne for Overretten ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at den ovennævnte Sigtelse mortificeres.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

---

*) jfr. D. i Jur. Tidsskr. 30 p. 127.

Sagen AS. $\frac{340}{78}$ Procurator Herforth Actor ctr. de Tiltalte Nr. 1 fhv. Hjælpelærer i Skjævinge Gottlieb Heinrich Willadsen, nu i Sorø, Gaardmændene Nr. 2 Peder Andersen, Nr. 3 Jens Nielsen, Nr. 4 Ole Hansen, Nr. 5 Anders Pedersen, Nr. 6 Ole Olsen og Nr. 7 Niels Hansen, alle af Skjævinge, Nr. 8 Hans Hansen, Nr. 9 Niels Nielsen, Nr. 10 Ole Israelsen, Nr. 11 Niels Hansen, Nr. 12 Niels Pedersen samt Nr. 13 Afbygger Peder Larsen, alle af Gjørløse, samt Nr. 14 Gaardmand Lars Larsen og Nr. 15 Afbygger Mads Hansen, begge af Borup.

(Anvendelse af Straffelovens § 226).

(Paadømt den 18de November 1873).

Anledningen til nærværende, fra Frederiksborg Birks Extraret hertil indankede Sag, hvorunder de Tiltalte, Nr. 1 fhv. Hjælpelærer i Skjævinge Gottlieb Heinrich Willadsen, nu i Sorø, Gaardmændene Nr. 2 Peder Andersen, Nr. 3 Jens Nielsen, Nr. 4 Ole Hansen, Nr. 5 Anders Pedersen, Nr. 6 Ole Olsen og Nr. 7 Niels Hansen, alle af Skjævinge, Nr. 8 Hans Hansen, Nr. 9 Niels Nielsen, Nr. 10 Ole Israelsen, Nr. 11 Niels Hansen, Nr. 12 Niels Pedersen samt Nr. 13 Afbygger Peder Larsen, alle af Gjørløse, samt Nr. 14 Gaardmand Lars Larsen og Nr. 15 Afbygger Mads Hansen, begge af Borup, der alle ere langt over criminel Lavalder og ikke findes tidligere straffede, actioneres for Overtrædelse af Straffelovens § 226, og Nr. 1 tillige for Overtrædelse af Frd. 15de Decbr. 1820 § 2, er et til Hs. Maj. Kongen directe indgivet Andragende af 4de Juli 1871 fra 84 Beboere i Skjævinge og Gjørløse Sogne, saalydende:

„Undertegnede Medlemmer af Skjævinge og Gjørløse Menigheder tage os den allerunderdanigste Frihed herved at frembære for Deres Kongelige Majestæt vor inderlige Bøn om, at den nuværende Sognepræst til disse Menigheder, Hr. Pastor Henningsen, maatte blive afløst af en Præst og Sjælesørger, til hvem vi kunne slutte os med Tillid, og for hvem vi kunde have Agtelse og føle Hengivenhed.

„Med dyb Bekymring have vi af Hr. Pastor Henningsens hele Færd og Omgængelse ligefra det første Aar, han kom her, følt vore religiøse Følelser saarede, vor Tillid til hans opbyggende Virksomhed som Evangeliets Forkynder mere og mere svækket, og Agtelsen for ham stadig aftage, indtil vi nu ganske føle os frastødte fra ham, og med Sorg over Savnet af en sand Sjælesørger og „Ordets“ Forkynder, hvilket vi formedelst vore Formuesomstændigheder ikke kunne faa afhjulpet ved at danne en Frimenighed, ikke vide bedre Raad, end allerunderdanigst og med fuld Fortrøstning at overgive denne vor inderlige Bøn til Deres Majestæt, vor allernaadigste Konge.“

Da Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, til hvem dette Andragende blev sendt, efter indhentede Oplysninger antog, at Klagen var aldeles grundløs og fremkaldt ved den hadefulde Stemning, som nogle Beboere nærede mod Sognepræsten paa Grund af hans Nidkjærhed i hans Embedspligter, blev Sagen efter Sammes Anmodning af Justitsministeriet gjort til Gjenstand for en criminel Undersøgelse, hvis Resultat efter de Tiltaltes Tilstaaelser i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er følgende.

Da Tiltalte Nr. 1 Willadsen, der i flere Aar som Hjælpelærer havde ledet Undervisningen i Skjævinge Skole, men ved Slutningen af Juli Maaned 1871

skulde fratræde denne Bestilling, den 8de Juli s. A. var i et tilfældigt Besøg hos Tiltalte Nr. 2 Andersen, under hvilket Nr. 14 Larsen senere kom tilstede, blev der mellem dem truffen en Aftale, om at der skulde indgives et Andragende angaaende Præstens Fjernelse og i denne Anledning den følgende Dag hos Andersen afholdes et Møde, hvortil de, som maatte ønske at deltage i Andragendet, skulde indbydes, og blev det tillige bestemt, at dette, hvortil Willadsen foreløbig opsatte et Concept, skulde ombæres, for at der kunde samles Underskrifter paa samme i Menigheden.

Andersen og Larsen besørgede herefter de fornødne Tilsigelser til Mødet, som ogsaa blev afholdt den følgende Dag. Ved dette vare samtlige Tiltalte tilstede med Undtagelse af Nr. 8 H. Hansen, Nr. 10 Israelsen og Nr. 15 M. Hansen, og blev det af Willadsen i ovenanførte Form omarbejdede Andragende, der var tilstede i 4 Exemplarer, oplæst og uden nogen videre Discussion vedtaget, hvorefter de Tilstedeværende med Undtagelse af Willadsen underskrev samme, og vare de Alle enige om at samle Underskrifter paa det i et saa stort Antal som muligt, idet de imellem sig fordelte Sognene i 4 forskjellige Kredse, hvori Underskrifterne skulde erhverves.

I Overensstemmelse med denne Aftale have de Tiltalte — af hvilke Nr. 8, Nr. 10 og Nr. 15 ogsaa senere have underskrevet Andragendet — undtagen Nr. 1 og Nr. 4, hvilken sidste paa Grund af Sygdom heri blev forhindret, gaaet omkring, i Almindelighed 3 samlede, og erhvervet Underskrifter, saaledes at Andragendet, der i Afskrift af Nr. 2 efter Bemyndigelse blev indsendt directe til Hs. Maj. Kongen, i alt var forsynet med 84 Underskrifter, derunder indbefattet de Tiltaltes egne.

En stor Del af dem, som saaledes have under-

skrevet, har ikke forstaaet Andragendet, som end ikke for Flere er blevet læst op. Til Nogle er det blevet sagt, at det kun var et Bønskrift om at skaffe Præsten et andet og endog, efter hvad Enkelte have udsagt, et bedre Embede. Flere have underskrevet af Føjelighed og for ikke at gjøre Sogneraadet, hvoraf nogle af de Tiltalte vare Medlemmer, imod. Nogle have ladet sig bevæge til at underskrive, efter at det var dem sagt, at de ligesaa godt kunde underskrive som Andre, at det kun var Mængden af Underskrifter, hvorpaa det kom an, at de ikke havde Noget at risikere ved at underskrive Andragendet, som ikke kom videre og kun tilsigtede at opnaa Enighed mellem Sogneraadet og Præsten og gjøre denne mere føjelig. Endelig have ogsaa Flere tiltraadt Andragendet, fordi de ikke kunde lide Præsten og ved en eller anden Lejlighed troede sig fornærmede af ham eller i alt Fald ikke kunde billige hans Adfærd mod dem.

Derimod har Ingen af dem, som saaledes have underskrevet, kunnet anføre, end sige bevise nogetsomhelst Factum, hvorpaa de med Føje kunde begrunde de i Andragendet gjorte Udtalelser, idet de Fleste have erkjendt, at Pastor Henningsen er en god Prædikant, og at der ikke er Noget at udsætte paa hans Embedsvirksomhed eller private Levnet. Det maa derfor ogsaa antages, at Andragendet ikke er sat i Gang, fordi de Tiltalte have følt en Trang til at faa en anden Sjælesørger, da deres nuværende Sognepræst ej var i Besiddelse af de hertil fornødne Kvalificationer, men at det alene er fremkaldt ved en Misstemning mod Pastor Henningsen, der allerede kom frem kort efter at han i 1867 havde tiltraadt sit Embede, i Anledning af at han i et Sogneforstanderskabsmøde strængt paatalte, at dets Medlemmer kom for sent, og i et senere traadte op med Strænghed, fordi man havde forbigaaet at høre hans

Mening i en foreliggende Sag, men som fik en ny Næring ved hans Optræden mod Willadsen. Allerede i længere Tid havde Sognepræsten været utilfreds med den Maade, hvorpaa han ledede Undervisningen, og da der privat fra Sognebeboerne var indløbet Klage over Skolens Tilstand, medvirkede han til, at Willadsen skulde fratræde Undervisningen ved Udgangen af Juli Maaned 1871; men at disse Skridt, som Pastor Henningsen i Embeds Medfør har foretaget, vare fuldkomne berettigede, fremgaar tilstrækkelig af en under Sagen fremlagt Erklæring fra vedkommende Provst, der den 13de Juli over Skolens Tilstand holdt Visitats, ved hvilken iøvrigt hverken Willadsen eller de Tiltalte Nr. 5 og Nr. 14, der vare Medlemmer af Skolecommissionen, skjøndt tilsagte, gave Møde.

Det foreliggende Andragende kan ikke, som Defensor har villet gjøre gjældende, alene betragtes som et Bønskrift, thi selv om dets egentlige Hensigt var at faa en anden Præst, indeholder det i sin Begrundelse saadanne bestemte Sigtelser saavel med Hensyn til Pastor Henningsens Embedsvirksomhed som hans private Levnet, at det maa anses som en Klage mod ham.

Ligesom der nu ikke i Andragendet er angivet noget Factum, der skulde retfærdiggjøre slige Yttringer som, at de af Pastor Henningsens hele Færd og Omgjængelse have følt deres religiøse Følelser saarede, deres Tillid til hans opbyggende Virksomhed mere og mere svækket og Agtelsen for ham stadig at aftage, saaledes har heller ingen af de Tiltalte kunnet anføre Nogetsomhelst, hvorpaa de med Grund kunne støtte disse Sigtelser, der, hvis de vare sande, formentlig maatte bevirke hans Afskedigelse og ikke hans Forflyttelse til et andet Embede, og det maa derfor antages, at Klagen er aabenbar falsk, og da det nu fremdeles maa statueres, at de Tiltalte, der vare bekjendte

med dets Indhold, have indset, at Klagemaalet var falsk, idet det maatte være dem klart, at den mindre gunstige Stemning mod Sognepræsten ikke kan begrunde Yttringer som de anførte, og det er erkjendt, at Pastor Henningsen er en dygtig Prædikant og hans private Liv uden Dadel, maa Overretten med Underdommeren være enig i at anse de Tiltalte efter Straffelovens § 226, for Tiltalte Willadsens Vedkommende cfr. § 47, hvorimod der ikke skjønnes, efter hans Deltagelse i selve Foretagendet, at kunne paalægges ham særlig Straf efter Frd. 15de Decbr. 1820 § 2 for at have conciperet Andragendet.

Da derhos Straffene for de Tiltalte ved Underretsdommen skjønnes passende bestemte til Bøder, for Andersens Vedkommende til 40 Rdl. og for de øvrige til 25 Rdl., idet Tiltalte Nr. 1 tillige efter sidstnævnte Frd. er anset med en Mulkt af 10 Rdl., og da Dommens Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger, der ere paalagte dem in solidum, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom med Undtagelse af den Tiltalte Nr. 1 idømte Mulkt af 10 Rdl., der bortfalder, iøvrigt være at stadfæste.

I Salair til Actor og Defensor for Overretten ville de Tiltalte ligeledes in solidum have at betale 15 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Nr. 1, fhv. Hjælpelærer i Skjævinge Gottlieb Heinrich Willadsen, nu i Sorø, bør til Statskassen bøde 25 Rdl. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. Iøvrigt bør Underretsdommen ved Magt at stande.

I Salair til Procuratorerne Herforth og Alberti for Overretten betaler fornævnte Tiltalte og de Tiltalte Nr.

2 Peder Andersen, Nr. 3 Jens Nielsen, Nr. 4 Ole Hansen, Nr. 5 Anders Pedersen, Nr. 6 Ole Olsen og Nr. 7 Niels Hansen, alle af Skjævinge, Nr. 8 Hans Hansen, Nr. 9 Niels Nielsen, Nr. 10 Ole Israelsen, Nr. 11 Niels Hansen, Nr. 12 Niels Pedersen samt Nr. 13 Afbygger Peder Larsen, alle af Gjørløse, samt Nr. 14 Gaardmand Lars Larsen og Nr. 15 Afbygger Mads Hansen, begge af Borup, in solidum 15 Rdl. til hver.

De idømte Mulkter at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{507}{73}$ Appellationsraad, Procurator Juel Actor ctr. Tiltalte Bodil Marie Christiansdatter eller Olsdatter, Husmand Hans Nielsens Hustru.

(En Tiltalt, der havde disponeret over nogle til 5 β vurderede Gjenstande, som hun uberettiget havde udtaget af et Dødsbos Effecter, anset efter Straffelovens § 256).

(Paadømt den 18de November 1873).

Under nærværende, ved Artz og Skippinge Herreders Extraret i 1ste Instans paakjendte Sag, som der tillige angik en Medtiltalt, for hvis Vedkommende Dommen ikke er paaanket, er Tiltalte, Bodil Marie Christiansdatter eller Olsdatter, Husmand Hans Nielsens Hustru, sigtet for bedrageligt Forhold.

Da Dommen alene er indanket efter Tiltaltes Begjæring, foreligger kun til Paakjendelse det Forhold, hvorfor hun er anset strafskyldig, og som bestaar i, at hun, efter hvad der ved hendes Tilstaaelse og øvrige fremkomne Oplysninger er godtgjort, har tilegnet sig og bortgivet 2 Syringe og 1 Brev Hægter, af Værdi ialt 5 β, af forskjellige Gjenstande, som hun uberettiget havde udtaget af Boet efter hendes afdøde Svoger, Kludesamler Peder Nielsen af Svallerup Fattighus. Da det

maa billiges, at hun, der er født den 27de Octbr. 1818 og ikke findes tidligere straffet, herfor er anset efter Straffelovens § 256 med en Bøde til Statskassen af 1 Rdl., saaledes at hun i Mangel af fuld Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 2 Dage, og Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger for hendes Vedkommende bifaldes, vil den, forsaavidt den er paaanket, blive at stadfæste.

I Salair til Actor og Defensor for Overretten bliver Tiltalte pligtig at betale 5 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans og Sagførelsen ved begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande.

I Salair til Procuratorerne, Appellationsretsraad Juel og Justitsraad Nyegaard for Overretten, betaler Tiltalte, Bodil Marie Christiansdatter eller Olsdatter, Husmand Hans Nielsens Hustru, 5 Rdl. til hver.

Den idømte Mulkt at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

* * *

Da det i Dommen omhandlede Forhold under ingen Omstændigheder vilde kunne henføres under nogen strængere Straffebestemmelse end den af begge Instanser anvendte § 256 i Straffeloven, og Sagen herefter i 1ste Instans burde have været undergivet politiretlig Behandling, jfr. L. 16de Febr. 1866, synes Salairerne til Sagførerne ved Underretten for Tiltaltes Vedkommende at burde have været paalagte det Offentlige.

Sagen AS. 1872/73 Procurator Christensen Actor ctr. Tiltalte Skibstømrer Marcus Prehn.

(Spørgsmaal om Ansvar for et Medlem af en Forenings Bestyrelse med Hensyn til en af Bestyrelsens Formand, de andre Medlemmer uafvidende, foretagen Overtrædelse af et Politiforbud mod at benytte en Fane ved en af Foreningen foranstaltet Fest).

(Paadømt den 21de November 1873).

Under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Politiret hertil indankede Sag, der i 1ste Instans har været anlagt mod samtlige 6 Medlemmer af Bestyrelsen af den nu ophævede internationale Arbejderforening her i Staden, blandt hvilke var Tiltalte, Skibstømrer Marcus Prehn, for Overtrædelse af et nedlagt Politiforbud, men som kun er appelleret for denne Tiltaltes Vedkommende, er han, der er født i Aaret 1830 og ikke ses tidligere at være straffet, ved bemeldte Birks Politirets Dom af 14de August d. A., efter Loven af 4de Febr. 1871 § 7 anset med 14 Dages simpelt Fængsel og tilpligtet in solidum med de 5 andre Tiltalte at betale Sagens Omkostninger.

Den 25de Juli f. A. blev af den constituerede Birkedommer i fornævnte Birk i Henhold til den citerede Lov udstedt et Forbud, hvorved det blev Foreningen forbudt under Strafansvar efter Loven, specielt nysnævnte Lovs § 7, at benytte dens røde Fane med Indskrift „Frihed, Lighed og Broderskab", ikke blot ved en den 28de s. M. paatænkt Fest i Jægersborg Dyrehave men ogsaa ved nogensomhelst anden Lejlighed i Jurisdictionen, og er dette Forbud den 26de s. M. ved Kjøbenhavns Politidirectør forkyndt for Foreningens daværende Formand Carl Würtz.

Det er nu vel under Sagen oplyst, at Fanen trods dette Forbud, som ikke senere er hævet, ved en af Foreningen den 5te Juni sidstleden afholdt Grundlovsfest i Jægersborg Dyrehave er bleven benyttet, efterat

den af Bestyrelsens Formand hemmelig var bragt ud til Foreningens Samlingsplads ved Klampenborg, hvor den holdtes tilhyllet indtil det Øjeblik, da Festtoget afgik til Festpladsen ved den slesvigske Sten, idet den afhylledes og bares i Optog tilligemed flere andre Faner til fornævnte Plads, hvor den opplantedes ved Talerstolen og først blev nedtagen, efterat Politimesteren havde befalet dens Borttagelse under Trudsel af Magts Anvendelse, hvis Befalingen ikke strax blev efterkommen.

(Sluttes.)

Højesteretsdom.

Den 7de Januar blev i Sagen, Gaardmand P. Skjøt m. Fl. ctr. Gaardejer Chr. Andersen (J. U. 1872 p. 297) afsagt følgende

Højesteretsdom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke findes at kunne bevirke et andet Resultat end det deri antagne, vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret.

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rdl.

Meddelelser.

Den 27de Januar er Exam. juris L. C. V. G. Schiellerup autoriseret som Fuldmægtig hos Overretsprocurator Beyer, hvorved den til Cand. juris Møller udstedte Fuldmagt er tilbagekaldt.

Den 30te Januar er Cand. juris K. K. L. Jürgens autoriseret som Fuldmægtig hos Overretsprocurator Myhlertz, hvorved den til Cand. juris Meng udstedte Fuldmagt er tilbagekaldt.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. **Nyt** Nr. 8.

Juridisk Ugeskrift,

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 14de Februar.

Sø- og Handelsretssager.

Sagen $\frac{161}{73}$ Kjøbmand M. G. Nymann ctr. Skibsfører B. J. Goll.

(En Skibsfører, som havde paataget sig at føre en Ladning Sild fra Norge til Stettin og at afsætte dem der, men som havde solgt den største Del af samme i Kjøbenhavn, frifunden for Ladningsejerens Erstatningssøgsmaal, da denne ikke havde godtgjort at have lidt noget Tab derved.)

(Paadømt den 8de October 1873).

Indstævnte, Skibsfører B. J. Goll, der i Novbr. f. A. gjennem Expeditøren i Stavanger, Ulstrup, modtog af Sagsøgeren, Kjøbmand M. G. Nymann sammesteds, 200 Tdr. Sild, som han paatog sig at føre med sit Skib „Bergenhus“ til Stettin og der afsætte for Nymanns Regning, og som kun har solgt 15 Tdr. paa Bestemmelsesstedet, medens Resten, 185 Tdr., er afsat her i Kjøbenhavn, søges under nærværende Sag af Kjøbmand Nymann tilpligtet at betale ham det ham herved paaførte Tab, idet Tolden for de her i Kjøbenhavn solgte 185 Tdr. Sild efter Forhandlingsregningen udgjorde 1 Rdl. pr. Td., medens Forhandlingsregningen for de i Stettin

solgte Sild udviser, at Stadsafgifterne der kun beløb sig til 1 Sgr. pr. Td., hvorved fremkommer en Merudgift af 176 Rdl. 4 ₰ 1½ ß i Sagsøgerens Disfaveur. Da Fragten for Sildens Overførelse til Kjøbenhavn maa være mindre end for dens Overførelse til Stettin, hvorfor var betinget 72 ß norsk pr. Td., har Sagsøgeren endvidere paastaaet sig refunderet 12 ß norsk pr. Td. eller 37 Rdl. dansk eller i alt Fald efter Rettens eller uvillige Mænds Skjøn, hvorhos han har paastaaet sig tilkjendt Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato, den 4de August d. A., indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har derimod paastaaet sig frifunden, i al Fald imod at betale Fragtdifferencen, og sig tilkjendt Sagens Omkostninger, idet han har gjort gjældende, at han efter den trufne Aftale var berettiget til at sælge Sildene i Kjøbenhavn, at Sagsøgeren i hvert Fald intet Tab herved har lidt, og at der heller ikke kan tilkomme ham nogen Godtgjørelse for Fragtdifferencen, da Fragten fra Stavanger til Kjøbenhavn og til Stettin er den samme.

Vel har Indstævnte nu ikke godtgjort, at der var truffet nogen Aftale, der stod i ligefrem Strid med Bestemmelsen i Connossementet, hvorefter Varerne skulde bringes til Stettin, men Sagsøgerens Erstatningspaastand kan ikke tages til Følge, da han ikke har godtgjort, at der er tilføjet ham noget Tab derved, at Varerne ere solgte i Kjøbenhavn istedetfor i Stettin, i hvilken Henseende det naturligvis er uden Betydning, om der i Stettin svares Told af Sild eller ikke; thi det hvorpaa det kommer an, er, om der i Stettin kunde efter Fradrag af mulige Udgifter være opnaaet en højere Pris for Sildene end i Kjøbenhavn efter Fradrag af de der paaløbende Udgifter. Vel har Sagsøgeren til Støtte for sin Paastand henvist til Forhandlingsregningen over de

i Stettin solgte 15 Tdr. Sild, men heraf kan Intet udledes, da de efter Indstævntes Forklaring først ere solgte efterat have været oplagte i Stettin i omtrent 3 Maaneder, og Indstævntes Paastand om at det var fordelagtigst at sælge Sildene i Kjøbenhavn, bestyrkes endog ved en af ham fremlagt Erklæring fra et Handelshus i Stettin, hvorefter Prisen paa Sild dengang var betydeligt lavere i Stettin. Heller ikke kan der tilkjendes Sagsøgeren nogen Godtgjørelse for Fragtdifferencen, allerede af den Grund at Fragten fra Stavanger til Kjøbenhavn dengang, efter hvad der er oplyst, var den samme som til Stettin.

Indstævnte vil derfor være at frifinde for Sagsøgerens Tiltale.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Det stemplede Papir er rigtig forbrugt under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Skibsfører B. J. Goll, bør for Sagsøgeren, Kjøbmand M. G. Nymanns, Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger ophæves.

Sagen $\frac{7}{18}$ Handelsfirmaet Wm. Bird & Co. i London ctr. Grosserer N. F. Munck.

(Spørgsmaal om nogle Indsigelser mod en fra Udlandet leveret Maskines Contractmæssighed vare for sent fremsatte. Forskjellige Indsigelser mod det over Maskinen optagne Skjøn, støttede paa, at Maskinen var flyttet fra Toldboden og opstillet i en Fabrik, hvor Skjønnet først nogen Tid efter optoges, forkastede, da Sagsøgeren ikke havde godtgjort at have lidt noget Tab ved det forsinkede Skjøn og de constaterede Mangler vare af en saadan Beskaffenhed, at de ikke kunde være opstaaede i Mellemtiden).

(Paadømt den 23de October 1873.)

Sagsøgeren, Handelsfirmaet Wm. Bird & Co. i London, paastaa under nærværende Sag Indstævnte, Grosserer N. F. Munck, tilpligtet at betale dem £ 82 6 sh., som han skylder dem til Rest paa Kjøbesummen for en af dem til ham solgt og leveret Høvlemaskine, med Renter heraf, 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 2den Mai d. A., indtil Betaling sker, og Sagens skadesløse Omkostninger. Indstævnte har paastaaet sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger, idet han har reserveret sin Ret til at gjøre sin Fordring paa Tilbagebetaling af den erlagte Del af Kjøbesummen gjældende mod Sagsøgerne, ligesom han har forbeholdt sig Regres hos Sagsøgerne for enhver Erstatning, som han paa Grund af Sagsøgernes Misligholdelse af den indgaaede Handel maatte komme til at udrede til H. Rudolph Koefoed & Co., for hvem Indstævnte har kjøbt Maskinen.

Ifølge hvad der under Sagen er oplyst tilbød Sagsøgerne ved Skrivelse af 14de Febr. d. A. Rudolph Koefoed & Co. en Høvlemaskine for en Sum af 165 £ foruden Omkostninger ved Indpakning og Bringen ombord, af hvilken Sum Halvdelen skulde erlægges ved Ordrens Afsendelse og Halvdelen ved Afskibsningsdocumenternes Modtagelse. Paa dette Brev svarede Indstævnte, til hvem Koefoed & Co. havde henvendt sig for at faa Sagen ordnet, at han kunde bruge en saadan Maskine, hvorfor han bad Sagsøgerne om at sende den, idet han fremsendte Halvdelen af Betalingen 82 £ 10 sh. Denne Maskine var imidlertid solgt til en Trediemand, men ved Telegram af 3die Marts d. A. tilbød de Indstævnte en anden næsten ny Høvlemaskine for 160 £ at levere paa samme Conditioner. Dette Tilbud modtog Indstævnte og Maskinen blev derefter afskibet fra Hull. Ved Ankomsten her paa Toldboden fandt Indstævnte, at den sendte Maskine var ucontractmæssig, og at den, istedetfor at være næsten ny, var en meget

gammel Maskine, og han underrettede derfor strax i Skrivelse af 28de Marts d. A. Sagsøgerne herom med Tilføjende, at han kunde modtage den til 85 £, at han Dagen efter vilde lade optage Syn over den ved de af Staten valgte Mænd og at han, naar disse bekræftede, at Maskinen var gammel, vilde lade den henstaa paa Toldboden til Sagsøgernes Disposition. Et saadant Syn lod han imidlertid ikke optage Dagen efter, men henflyttede Maskinen til Rudolph Koefoed & Cos. Fabrik, hvor han lod den opstille, efter Sigende fordi den ikke kunde synes, naar den ikke var opstillet, og først den 12te April d. A. begjærte han Skjøn over Maskinen, hvilket derefter blev optaget den 15de April og gik ud paa, at Maskinen befandtes, foruden at være af en meget forældet Konstruktion, tillige saa medtaget af Slid og Overlast, at samme i dens daværende Tilstand maatte erklæres for ubrugelig, men da den kunde sættes i brugbar Stand for en Bekostning af ca. 300 Rdl., ansatte Skjønsmændene den i dens daværende Tilstand til 500 Rdl. Mændene have under Afhjemlingen yderligere erklæret, at Maskinen var ligesaa forskjellig fra en Maskine af denne Art, saaledes som de nu forfærdiges, som en Dampmaskine, der var 30 til 40 Aar gammel, vilde være fra en Dampmaskine, saaledes som de nu forfærdiges, at den i det Hele maatte anses for at være af ringere Værdi end en af de nu brugelige, da den ikke kan levere saa akkurat Arbejde, og at den derfor, selv om den var aldeles ny, vilde være af ringere Værdi end en tilsvarende Maskine, forfærdiget efter de nyere Principer. Endelig have de fremhævet, at Tænderne i Drivbevægelsen vare for en stor Del brækkede eller beskadigede samt tildels erstattede med Jerntapper, og at Udvexlingsbevægelsen var opslidt.

Om Udfaldet af Skjønnet underrettede Indstævnte Sagsøgerne ved Brev af 17de April d. A. Sagsøgerne

formene nu, at Indstævnte ikke har godtgjort, at Maskinen er ucontractmæssig, og at hans Indsigelser i hvert Fald ere for sent fremsatte, idet de burde være fremkomne, da Maskinen leveredes i Hull, og at Indstævnte i hvert Fald burde, overensstemmende med sin Skrivelse af 28de Marts d. A., have ladet optage Syn Dagen efter paa Toldboden og lade Maskinen forblive henstaaende der, men istedet herfor har han efter Sagsøgernes Paastand solgt Maskinen til Trediemand, henflyttet den til dennes Lokale, hvor den er tagen i Brug og først begjært Syn den 12te April, Alt uden herom at underrette Sagsøgerne, der i et Brev til Indstævnte af 7de April udtalte, at da de ikke siden Brevet af 28de Marts havde hørt fra Indstævnte, formodede de, at han var kommen til en anden Beslutning.

Efter Rettens Formening maa det imidlertid ved det optagne Skjøn anses tilstrækkeligt godtgjort, at Maskinen var aldeles ucontractmæssig, ikke blot da Skjønnet blev optaget, men ogsaa da den ankom hertil; thi de væsentligste af de af Skjønsmændene fremhævede Mangler ere af en saadan Beskaffenhed, at de ikke kunne være opstaaede i Mellemtiden. Heller ikke findes det, bortset fra Indstævntes Skrivelse af 28de Marts d. A., at Indstævntes Indsigelser ere for sent fremsatte; thi der er Intet oplyst om, at Maskinen skulde modtages af Indstævnte i Hull, i hvilken Henseende bemærkes, at det ej kan anses for afgjørende, at Afskibningen i Hull skete for Indstævntes Regning og Risico, og det er heller ikke mod Indstævntes Benægtelse godtgjort, at han efter Modtagelsen har solgt Maskinen til Trediemand eller at den er bleven brugt, ligesom det ogsaa efter de særegne Omstændigheder findes antageligt, at han har maattet flytte Maskinen for at faa den opstillet, og at dette var nødvendigt, for at der kunde blive optaget ordentligt Skjøn over den. Derimod fin-

der Retten vel, at Indstævnte i Henhold til sit Brev af 28de Marts d. A. allerede den næste Dag burde have gjort Skridt for at faa Skjønnet optaget paa Toldboden, og han burde ikke have flyttet Maskinen, førend det af Skjønsmændene var erklæret umuligt paa Toldboden at optage et virkeligt Skjøn; ej heller kan Retten give Indstævnte Medhold i, at Forsinkelsen er ham utilregnelig. Sagsøgerne have imidlertid end ikke paastaaet, langt mindre bevist, at Forsinkelsen fra Indstævntes Side har paaført dem noget Tab enten ved Conjuncturforandring eller ved at berøve dem mulig Regres mod Andre eller paa anden Maade, og under disse Omstændigheder finder Retten ikke at burde tilpligte Indstævnte for fuld Betaling — og nogen subsidiær Paastand er ikke fremkommen — at modtage en Maskine, hvis fuldstændige Ucontractmæssighed Sagsøgerne, der af sig selv tilbød Indstævnte Maskinen, og som ifølge deres Brev af 7de April d. A. til Indstævnte have ladet Maskinen undersøge af en Tekniker, ikke kunde være eller i al Fald ikke burde have været uvidende om. Indstævnte vil derfor være at frifinde for Sagsøgernes Tiltale i denne Sag, hvorimod Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Det stemplede Papir er rigtig forbrugt under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Grosserer N. F. Munck, bør for Tiltale af Sagsøgerne, Handelsfirmaet Wm. Bird & Co. i London, i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger ophæves.

Sagen $\frac{4}{8}$ Urtekræmmer M. Østberg ctr. Hofbagermester, Dampmøller A. E. Bruun.

(En Ejer af et Bageri tilpligtet at betale noget til Bageriet leveret Mel, da hans Indsigelse, at Ordinatøren af Melet var Forpag-

ter af Bageriet og ikke hans Bestyrer af samme, ikke kunde gives Medhold).

(Paadømt den 11te December 1873).

Sagsøgeren, Urtekræmmer M. Østberg, paastaar under nærværende Sag Indstævnte, Hofbagermester, Dampmøller A. E. Bruun, tilpligtet at betale 380 Rdl. 4 ₰ 9 ß, som han skylder for Varer, der i en gros Partier ere solgte og leverede ham til Brug i hans Bageri, „Kongens Bageri“ kaldet, med Renter 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato, den 25de Juli d. A., og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte paastaar sig derimod frifunden og tillagt Sagens Omkostninger, idet han gjør gjældende, at han allerede for flere Aar siden har fratraadt Driften af det saakaldte „Kongens Bageri“ og givet det i Forpagtning til Bager Meinung, der senere er gaaet fallit og selv har erkjendt sig som Debitor for det herombhandlede Beløb, og i hvert Fald var Meinung efter den med Indstævnte indgaaede Contract uberettiget til paa Indstævntes Vegne at kjøbe de herombhandlede Varer paa Credit. At Indstævnte selv eller ved Fuldmægtig har bestilt de omhandlede Varer er ikke af Sagsøgeren godtgjort, men den Omstændighed, at Nogen uden Bemyndigelse fra Indstævnte har bestilt Varer, er ikke tilstrækkelig til at befri ham for at betale dem, hvis han har modtaget dem og forbrugt dem. I saa Henseende bemærkes, at det er givet under Sagen, at Varerne ere leverede til og forbrugte i „Kongens Bageri“, at dette Bageri i en lang Aarrække har været og endnu er af Civillisten bortforpagtet til Indstævnte, og at Indstævnte ikke har udstedt nogen Bekjendtgjørelse og navnlig heller ikke gjort nogen særlig Meddelelse til Sagsøgeren om, at han har bortforpagtet Bageriet til Meinung. Det maa derfor være Indstævntes Sag at oplyse, at de til Bageriet leverede og der forbrugte Varer ikke ere leverede til og forbrugte af ham.

Til Oplysning herom har han nu fremlagt den mellem ham og Meinung samt en Trediemand, der imidlertid senere er fratraadt Bageriets Drift, indgaaede Contract, der er dateret den 9de Septbr. 1871 og som er ophævet i Begyndelsen af 1873, medens de herombandlede Varer ere leverede i Marts 1873. Denne Contract gaar ud paa, at Indstævnte antager Meinung og en Trediemand som „Bestyrere“ af sit Bageri; i 1ste Post bestemmes det, at Alt hvad der i Forretningen indkommer pr. Kasse daglig skal afleveres til Indstævnte eller den af Indstævnte lønnede Kasserer, der afholder alle Udgifter Forretningen vedkommende, saasom til Indkjøb af Varer til Bageriet og Husholdningen, og fører nøjagtigt Regnskab over Indtægter og Udgifter. I 2den Post bestemmes det, at der foruden et vist Kvantum Brød skal daglig betales Indstævnte 3 Rdl. 5 ß, og efterat disse Beløb tilligemed Skatter forlods ere afholdte og Kassereren har affattet Forretningens Kvartalsregnskab, er det Tiloversblevne Bestyrerens Løn. I 3die Post hedder det, at Indstævnte med Hensyn til de nærmere Regler for Bageriets Bestyrelse indskrænker sig til at bestemme, at Bestyrerne skulle gjøre de fornødne Indkjøb efter forudgaaet Aftale med Kassereren, der under denne Forudsætning betaler contant. Bestyrerne maa ikke kjøbe Varer paa Credit og kunne overhovedet ikke paadrage Forretningen nogen Gjældsforpligtelse. De skulle modtage Mel fra „Lille Mølle“, og er det en Selvfølge, hedder det, at jeg (Indstævnte) hver Dag af Kassebeholdningen tilbageholder det Beløb, der svarer til Prisen for det leverede Mel. Efterat det i 4de Post er bestemt, at Bestyrerne kunne afskediges med 3 Maaneders Varsel til en hvilkensomhelst Tid, og at de skulle holde Indstævnte skadesløs for deres Bestyrelse, hedder det i 5te Post, at Bestyrerne til Sikkerhed for Opfyldelsen af deres Forpligtelse og

at Intet forkommer af det dem Anbetroede skulde deponere hver 1000 Rdl., som de ved Fratrædelsen erholde tilbage med Fradrag af hvad de have at tilsvare.

Efter Rettens Formening kan det ikke antages, at Indstævnte ved denne Contract har bortforpagtet Bageriet, saaledes at han skulde være fritaget for at tilsvare den ved Bageriets Drift foranledigede Gjæld. Ikke blot kaldes de, til hvem Bageriets Drift overdrages, Bestyrere og ikke Forpagtere, ligesom det i § 4 hedder, at de kunne afskediges til hvilkensomhelst Tid, hvilket ikke kan siges om Forpagtere, men Bestemmelsen i § 1, at Alt hvad der indkommer pr. Kasse daglig skal afleveres til Indstævnte eller den af ham lønnede Kasserer, der afholder alle Udgifter, Forretningen vedkommende, og i § 3, at Bestyrerne skulle gjøre de fornødne Indkjøb efter Aftale med Kassereren, og at de ikke maa kjøbe Varer paa Credit, tale bestemt imod, at Bageriet har været bortforpagtet; ja det kan neppe engang siges, at dets Drift i egentlig Forstand har været overladt til Bestyrerne. Vel har Indstævnte gjort gjældende, at det er Noget, der oftere forekommer, naar man bortforpagter eller bortlejer en Forretning, t. Ex. en Theater-Entreprise, til Trediemand, paa hvis Soliditet man ej stoler, at man da ansætter en Kasserer, der modtager Indtægten og deraf tilbageholder den vedtagne Afgift; men i nærværende Tilfælde skulde Kassereren ikke blot tilbageholde Afgiften, men ogsaa afholde alle Forretningen vedkommende Udgifter, saasom til Indkjøb af Varer til Bageriet og Husholdningen, og naar den Gjæld, der stiftedes, var Indstævnte uvedkommende, sees det ikke, hvorfor han i Contracten forbyder dem at stifte Gjæld eller tage Varer paa Credit. Hertil kan endnu føjes, at Meinung først lang Tid efter Contractens Oprettelse tog Borgerskab som Bager, at Indstævnte har indrømmet at have kvitteret Regninger for det Brød,

som Bageriet leverede til Civillisten, og at Indstævnte har erkjendt, at hvis han ved Slutningsopgjørelsen mellem ham og Meinung den 3die April d. A., da han udbetalte Meinung Værdien af de i Bageriet forefundne Varer m. m. og den stillede Sikkerhed efter Fradrag af hvad Meinung skulde tilsvare, havde vidst, at Meinung skyldte det under denne Sag omhandlede Beløb — hvorved dog bemærkes, at det af den af Indstævntes Kasserer førte Regnskabsbog fremgaar, at Sagsøgeren ofte først i den næste Maaned har faaet Betaling for hvad han i den foregaaende Maaned har leveret — vilde han ved Opgjørelsen have tilbageholdt Beløbet. Efter Rettens Opfattelse af Forholdet mellem Indstævnte og Meinung bliver det uden Betydning, om Sagsøgeren har kjendt dette Forhold. Indstævnte vil derfor være at tilpligte at betale det paastævnte Beløb med Renter, hvorimod Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Det stemplede Papir er rigtig forbrugt under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Hofbagermester, Dampmøller A. E. Bruun, bør til Sagsøgeren, Urtekræmmer M. Østberg, betale de paastævnte 380 Rdl. 4 ℔ 9 ß, med Renter heraf, 5 pCt. p. a. fra den 25de Juli d. A., indtil Betaling sker.

Sagens Omkostninger ophæves.

At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen AS. $\frac{482}{73}$ Procurator Christensen Actor ctr. Tiltalte Skibstømrer Marcus Prehn.

(Sluttet. — Se forrige Nr.)

Selv om imidlertid Tiltalte, hvad dog mod hans Benægtelse ikke kan antages, havde været vidende om det omhandlede Forbud — om hvilket det maa antages, at Würtz ikke i sin Tid har meddelt de andre Medlemmer af Bestyrelsen Underretning, ligesaa lidt som der blandt Foreningens Papirer eller i dens Forhandlingsprotokol er fundet Noget til Oplysning om Forbudet — eller i al Fald tilsidesat en Pligt ved ikke at skaffe sig Kundskab derom, saa at den paaberaabte Uvidenhed ikke kunde komme ham tilgode — findes det dog ikke, naar henses til, at det er givet, at han ikke personlig har overtraadt Forbudet, men at det alene er i hans Egenskab som Medlem af Bestyrelsen, at han drages til Ansvar, at han kunde have paadraget sig saadant, med mindre det var godtgjort, at han enten havde deltaget i en Beslutning af Bestyrelsen om Fanens Afbenyttelse eller dog paa anden Maade samtykket heri; men da dette ikke er Tilfældet, idet det tvertimod maa anses tilstrækkelig oplyst, at Afbenyttelsen af Fanen ved den omhandlede Lejlighed er sket Tiltalte aldeles uafvidende, som det maa antages, ved en egenmægtig og hemmelig Handling af Bestyrelsens Formand, vil Tiltalte være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag, dog med Forpligtelse til at deltage i Udredelsen af Sagens Omkostninger, saaledes som ved Politiretsdommen bestemt.

I Salair til Actor og Defensor for Overretten vil Tiltalte have at betale 5 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse her for Retten har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte, Skibstømrer Marcus Prehn, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være.

I Henseende til Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande.

I Salair til Procuratorerne Christensen og Nissen for Overretten betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{408}{73}$ Gaardmand Anders Rasmussen af Jordløse ctr. Aftægtsmand Søren Pedersen i Søboløkke.

(Antaget, at Sager om Krænkelse af Husfreden henhøre under Politirettens Omraade *). Statueret, at ogsaa den, der i lovligt Ærinde har indfundet sig i en Andens Hus, gjør sig skyldig i Krænkelse af Husfreden, naar han, uagtet dertil opfordret, ikke forføjer sig bort).

(Paadømt den 24de November 1873).

Under nærværende Sag har Citanten, Gaardmand Anders Rasmussen af Jordløse, her for Retten indbragt en ved Salling Herreds Politiret den 12te Januar d. A. afsagt Dom i en Sag Indstævnte, Aftægtsmand Søren Pedersen i Søboløkke, havde anlagt imod ham for Krænkelse af Husfreden og reelle Injurier til Strafs Lidelse efter Straffelovens §§ 221 og 200, ved hvilken Dom Citanten er anset efter bemeldte § 221 med en Bøde af 10 Rdl. og tilpligtet at betale Indstævnte Sagens Omkostninger med 6 Rdl., men iøvrigt frifunden for Indstævntes Tiltale.

Citanten har principaliter paastaaet Dommen annulleret, fordi der skulde mangle Hjemmel til at paakjende Spørgsmaal om Husfredens Krænkelse ved Politiretten, men til denne Paastand vil der imod Indstævntes Pro-

---

*) jfr. D. i J. U. 1867 p. 455; 1871 p. 348.

test intet Hensyn kunne tages, da ingen Paastand om Sagens Afvisning af denne Grund er fremsat i Underinstansen; og til ex officio at afvise Sagen fra Politiretten findes ingen Anledning, da Krænkelser af Husfreden efter Lovgivningens Aand og navnlig Straffelovens 21de Capitel ere at anse som Æreformærmelser i vidtføftig Forstand og nærmest maa sættes i Classe med saadanne Fornærmelser i Gjerning, som efter Bestemmelsen i Frd. 20de Octbr. 1819 § 1 skulle paatales ved Politiretten.

Subsidiairt har Citanten paastaaet Dommen forandret saaledes, at han frifindes for Indstævntes Tiltale, og at Sagens Omkostninger i begge Instanser tillægges ham hos Indstævnte skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Indstævnte har efter erhvervet Bevilling til fri Proces paastaaet Politiretsdommen stadfæstet og Citanten tilpligtet at udrede Omkostningerne efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til hans beskikkede Sagfører, Procurator J. Meyer.

Det Forhold, der af Indstævnte er paaklaget, skal være udvist af Citanten den 30te April d. A., da han indfandt sig hos Indstævnte for at betale skyldig Aftægt til Indstævnte, ved hvilken Lejlighed han havde med sine tvende Svigersønner, for at have Vidner paa at Afgiften til Indstævnte, med hvem han stod i et mindre godt Forhold, blev betalt. Citanten har vel benægtet at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold, men da det ved de nævnte Mænds Vidnesbyrd er godtgjort, at han, da Indstævnte efter en kort Ordvexel ved den ommeldte Lejlighed opfordrede saavel ham som Vidnerne til at forlade Stuen, dels selv undlod det, dels betydede Vidnerne, at de kunde tøve og se ham betale Aftægten, og endogsaa, da Indstævnte tog ham i Vesten for at føre ham ud, satte sig til Mod-

værge, maa det, da det ikke kan disculpere ham i denne Henseende, at han var kommen i et lovligt Ærinde, billiges, at han ved den paaankede Dom er anset efter Straffelovens § 221 med en Bøde af 10 Rdl til Statskassen, og tilpligtet i Mangel af fuld Betaling at afsone den med simpelt Fængsel i 3 Dage, samt at betale Indstævnte Sagens Omkostninger med 6 Rdl.

Politiretsdommen vil derfor efter Indstævntes Paastand være at stadfæste, og findes Citanten at burde betale Sagens Omkostninger her for Retten efter Reglerne for beneficerede Sager, og derunder Salair til Procurator J. Meyer, hvis Sagførelse har været forsvarlig, med 10 Rdl.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Thi kjendes for Ret.

Politiretsdommen bør ved Magt at stande.

Saa bør Citanten, Gaardmand Anders Rasmussen af Jordløse, betale det Retsgebyr og Skriversalair der skulde være erlagt, dersom Sagen ikke for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Overretten, og i Salair til Procurator J. Meyer 10 Rdl.

Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen ⅔ Ane Marie Larsdatter, Skræddersvend Nielsen's Hustru ctr. Barber August Roszuerki.

(Antaget, at en gift Kone — i alt Fald forsaavidt hun ikke kan betragtes som forladt Hustru — mangler Kompetence til uden Mandens Medvirkning at anlægge Sag om Underholdningsbidrag til et af hende med en Anden end Manden avlet Barn).

(Paadømt den 24de November 1873).

Under Angivende af at være Skræddersvend Nielsen's fraseparerede Hustru har Citantinden, Ane Marie Larsdatter, hvem der er meddelt Bevilling til fri Proces,

anlagt nærværende Sag mod Indstævnte, Barber August Rosznerki, hvem hun har paastaaet tilpligtet at betale i Underholdningsbidrag til et af hende den 21de August 1872 født Barn, kaldet Laura Amalie Larsen, hvortil Indstævnte skal være Fader, fra dets Fødsel indtil dets fyldte 14de Aar et saadant Beløb, som af Øvrigheden nærmere maatte bestemmes. Saa har hun og paastaaet Indstævnte idømt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til hendes beskikkede Sagfører, Procurator Tvermoes. Det er imidlertid oplyst under Sagen, at Citantinden ikke er separeret fra Skræddersvend Nielsen, idet et af hende i Aaret 1871 indgivet Andragende om Separation efter de stedfundne Forhandlinger ikke førte til, at denne bevilgedes, hvorfor Sagen som anlagt af en gift Kone uden hendes Mands Medvirkning maa blive ex officio at afvise. Det kan derhos saameget mindre antages, at Citantindens Mand skulde være enig i Sagens Anlæg, som han ifølge en under Sagen fremlagt Skrivelse fra Kjøbenhavns Overpræsident under et Møde for denne har erklæret, at han ikke er villig til at indtræde i den af hans Hustru anlagte Sag; og at bemeldte Skræddersvend Nielsen, der boer heri Staden, under Mødet for Overpræsidenten tillige har forklaret, at han ikke siden Separationsforhandlingerne i 1871 har levet sammen med Citantinden og heller ikke agter nogensinde at fornye Samlivet, findes ikke at berettige til her under Sagen at betragte hende som forladt Hustru, der kunde anlægge Sagen uden Mandens eller en hende beskikket Værges Medvirkning. Efter Indstævntes Paaastand bliver der at tillægge ham Kost og Tæring, der bestemmes til 5 Rdl.

Det attesteres, at Procurator Tvermoes har fremmet Sagen uden Ophold, og at der ikke foreligger nogen Stempelovertrædelse under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

I Kost og Tæring bør Citantinden, Ane Marie Larsdatter, Skræddersvend Nielsen's Hustru, til Indstævnte, Barber August Rosznerki, betale 5 Rdl., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 9.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 21de Februar.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen $\frac{108}{72}$ Manufacturhandler J. G. Richter, Grosserer N. H. A. Schwartz, Inspectør C. G. F. Schwartz, Bogbindermester V. F. Schwartz, Alle heraf Staden, Premierlieutenant H. S. Schwartz i Odense, J. E. M. Langkilde, født Schwartz, Enke efter afdøde Bagermester Langkilde i Helsingør, og Bageribestyrer P. D. Løsekraut heraf Staden paa sin Hustru H. J. M. Løsekraut, født Schwartz, hendes Vegne ctr. Bestyrelsen for Stiftelsen for gamle Haandværksmestre og deres Enker i trange Kaar.

(Undersøgelse af, hvorvidt et en Person eventuelt tilfaldende Arvebeløb maatte betragtes som allerede falden eller som ventendes Arv. Dette Sidste antaget og en i Beløbet foretagen Execution derfor i Henhold til L. 1 – 24 - 31 annulleret.)

(Paadømt den 24de November 1873.)

Ifølge § 4 i det af afdøde forhenværende Stenhugger J. F. Scheller under 22de Juli 1859 oprettede, samme Dag notarialiter attesterede Testamente er i Kjøben-

havns Overformynderi indsat en Capital, stor 10,000 Rdl., hvoraf den Afdødes Hustru, Mette Marie, født Mathiesen, tidligere i Ægteskab med afdøde Kunstdrejermester Schwartz, nyder Renten med en Halvdel i hver 11te Juni og hver 11te Decbr. Termin, saalænge hun lever, hvorimod Kapitalen ved hendes dødelige Afgang tilfalder hendes 9 Børn eller de af dem, som maatte overleve hende, til lige Deling mellem dem uden Hensyn til Kjøn. Sin øvrige Formue har den Afdøde derimod hovedsageligen testamenteret til Stiftelsen for gamle trængende Haandværksmestre og deres Enker heri Staden paa visse nærmere Vilkaar.

Efterat bemeldte Stiftelse ved Repartitionen i Boet af 13de Marts 1868 blandt andre Pengeeffecter havde erholdt udlagt tvende Obligationer, som Citanten Grosserer N. H. A. Schwartz under 7de Januar og 9de Octbr. 1866 for Laan havde udstedt til den Afdøde, og hvorpaa skyldtes til Rest henholdsvis 2200 Rdl. foruden 1000 Rdl. i Østifternes Creditforeningsobligationer 2den Serie og 650 Rdl. med Renter, og Debitor ikke havde opfyldt sine Forpligtelser efter Forskrivningerne, sagsøgte de Indstævnte, Bestyrelsen for fornævnte Stiftelse, ham her ved Retten, ved hvis under 13de Marts 1871 afsagte Dom han tilpligtedes til at indfri Obligationerne med Renter og Sagens Omkostninger. Der blev derpaa under 5te Juni s. A. paabegyndt en Executionsforretning, som continuerede den 27de Juli næstefter, og da der ikke paa hans Bopæl kunde paavises Effecter, hvori Udlæg kunde ske for det skyldige Beløb m. v., ialt 4015 Rdl. 1 ℔ 12 ß, begjærte de Indstævnte Udlæg i den Andel af ovennævnte 10,000 Rdl. med eventuelt vedhængende Renter, som ved Enken Schellers Død vilde blive at udbetale til Rekvisitus, der er et af hendes fornævnte Børn, og blev der ogsaa af Kongens Foged heri Staden gjort Execution i den Rekvisitus tillagte

Andel i ovennævnte i Stadens Overformynderi til Administration indsatte Midler til Fyldestgjørelse af det Æskede og et Anmeldelsesgebyr, 1 Rdl. 1 ℔ 4 ß, saavidt fornødent gjøres eller tilstrække kan.

Denne Executionsforretning have Citanterne, Manufacturhandler J. G. Richter, Grosserer N. H. A. Schwartz, Inspectør C. G. F. Schwartz, Bogbindermester V. F. Schwartz, Alle heraf Staden, Premierlieutenant H. S. Schwartz i Odense, J. E. M. Langkilde, født Schwartz, Enke efter afdøde Bagermester Langkilde i Helsingør, og Bageribestyrer P. D. Løsekraut heraf Staden paa sin Hustru H. J. M. Løsekraut, født Schwartz, hendes Vegne, hvis Berettigelse til at optræde som Citanter i nærværende Sag er tilstrækkelig godtgjort og heller ikke bestridt af de Indstævnte, indanket her for Retten, hvor de paastaa Executionsforretningen ophævet, og at de Indstævnte tilpligtes at betale dem Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævntes Paastand gaar derimod ud paa, at Forretningen stadfæstes, og at Appellanterne tilpligtes in solidum at godtgjøre de Indstævnte Sagens Omkostninger skadesløst.

Medens Citanterne hovedsageligen gjøre gjældende, at der, da den omhandlede Arv efter Testamentet ikke endnu er tilfalden Citanten N. H. A. Schwartz, men hele Capitalen indtil Rentenyderindens Død tilhører afdøde Schellers Bo, er gjort Udlæg i Noget, som ej tilhører denne Citant, og som han kun mulig kan komme til at arve, og at Executionen derfor er ugyldig, jfr. ogsaa L. 1—24—31, 5—2—81 og Frd. 21de Mai 1845 § 14, paastaa de Indstævnte, at der ikke er Spørgsmaal om nogen bemeldte Schwartz eventuelt tilkommende Arv, der kan betragtes som ventendes Arv, hvorimod den Afdøde ved sit Testament har tillagt denne Citant et Legat, bestaaende i en Qvotadel af en vis Capital, og efterat Testator er død, er Rettigheden ikke

længere nogen ubestemt Mulighed, men kommen til fuld Existents og er derved gaaet ind som en Bestanddel i den Paagjældendes Formue, hvorfor den ogsaa som enhver anden Formuerettighed egner sig til at være Gjenstand for Udlæg. For at Executionen skulde kunne rokkes, maatte det efter Indstævntes Formening ligefrem grundes paa, at Rettigheden trods dens Karakter som Formuerettighed ifølge Forholdets Natur eller Lovgivningen er undtagen fra Execution, men dette er ej Tilfældet, ligesom endelig den Omstændighed, at Rettigheden er knyttet til Betingelser, ikke kan faa nogen Indflydelse, da der Intet er til Hinder for at gjøre Udlæg i betingede Rettigheder.

Det, som efter Rettens Skjøn alene faar Betydning ved det foreliggende Spørgsmaals Afgjørelse, er, om hvorvidt den Andel, som oftnævnte Citant under visse Eventualiteter kan faa i den omhandlede Capital, kan betragtes som en Arv, der allerede er falden ved Schellers Død eller først falder, naar hans Enke ved Døden afgaar, og naar henses til Testamentets Ord, hvorefter Capitalen først ved Enkens Død tilfalder Børnene eller de af dem, som overleve hende, til lige Deling, hvoraf atter er en Følge, at Børnenes Arvinger ingen Ret have til Capitalen, og at denne, hvis Enken overlever alle sine Børn, ved hendes Død maa fordeles mellem Arvingerne i Schellers Bo, der saaledes for Tiden maa betragtes som Capitalens Ejer, kan det ikke antages, at Arven allerede er falden ved Testators Død, hvorimod Saadant først vil ske ved Enkens Død; men der kan da i Henhold til L. 1—24—31 ikke gjøres Udlæg i den som Noget, der først skal arves.

I Henhold til det Anførte vil den paaankede Executionsforretning være at ophæve.

Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Thi kjendes for Ret:

Det ved den paaankede Executionsforretning de Indstævnte, Bestyrelsen for Stiftelsen for gamle Haandværksmestre og deres Enker i trange Kaar, givne Udlæg i den Andel, som efter afdøde fhv. Stenhugger J. F. Schellers Testamente af 22de Juli 1859 er tillagt Citanten, Grosserer N. H. A. Schwartz, i en til Rentenydelse for Enken Scheller i Kjøbenhavns Overformynderi til Administration indsat Capital, stor 10,000 Rdl., bør være ophævet.

Sagens Omkostninger ophæves.

Sagen AS. 502/72 Væver Jørgen Clausen af Asminderød ctr. Tømrer Peder Pedersen sammesteds.

(Antaget, at en Kjøber af en fast Ejendom ikke kunde være pligtig at respectere i det fulde Omfang en ikke tinglæst Lejecontract af længere Varighed end den ordinære, da hans Adkomstdocumenter vel viste, at Lejeforholdet existerede, men ikke indeholdt Noget om det særegne med Hensyn til Lejetiden, hvilket ej heller paa anden Maade havde været ham bekjendt*). Antaget, at 1ste Mai er den almindelige Flyttedag paa Landet**), idet de i Pl. 26de April 1817 foreskrevne April og October Flyttetider maa anses hævede ved den senere Lovgivning og Praxis.)

(Paadømt den 24de November 1873.)

Citanten, Væver Jørgen Clausen af Asminderød, paaanker under nærværende Sag en af Kongens Foged i Kronborg østre Birk efter Rekvisition af Indstævnte, Tømrer Peder Pedersen sammesteds, den 2den og 4de Mai f. A. hos Citanten som Lejer af et Hus foretagen Udkastelsesforretning samt en derunder af Fogden sidstnævnte Dag afsagt Kjendelse, hvorved eragtedes, at bemeldte Forretning burde nyde Fremme; og gaar Citan-

*) jfr. D. i J. U. 1861 p. 897.

**) jfr. D. i J. U. 1856 p. 869; 1857 p. 491.

tens Paastand her for Retten ud paa, at den skete Udsættelse ophæves, samt at Indstævnte tilpligtes inden en vis Tid under daglig Mulkt at gjenindsætte Citanten i Besiddelsen og Brugen af Hus med Haveplads med Rettighed til der at forblive boende uopsagt i 20 Aar fra 1ste April 1868 at regne eller i alt Fald indtil han opsiges med ½ Aars Varsel enten til efterfølgende 1ste April eller en April eller October Flyttedag. Citanten har derhos paastaaet Indstævnte paalagt at betale ham en Erstatning af 200 Rdl. eller efter uvillige Mænds Skjøn for Tab, Tort og Creditspilde i Anledning af den formentlig ulovlige Udsættelse samt Sagens Omkostninger.

Indstævnte procederer til Fogedkjendelsens Stadfæstelse med Tilkjendelse af Sagens Omkostninger.

Det er in confesso i Sagen, at Citanten ved Lejecontract af 21de Januar 1868 — der ikke er tinglæst — lejede af daværende Ejer fra 1ste April s. A. et Hus med tilliggende Have paa Asminderød Mark, i hvilken Contract bestemmes, at, naar Lejen betales i rette Tid, er Lejemaalet fra Ejeren og tilkommende Ejeres Side uopsigelig i 20 Aar fra 1ste April 1868, medens Lejeren skulde kunne opsige med ½ Aars Varsel til hvert Aars 1ste April. Den 2den Mai 1872 blev Huset, efterat det i Mellemtiden flere Gange havde skiftet Ejer, i Henhold til Kjøbecontract af 27de Januar 1871 tilskjødet Indstævnte, som ved en den 14de Octbr. 1871 udstedt Opsigelse, der er forkyndt Citanten den 16de s. M., opsagde denne Huset med Have til Fraflytning den 1ste Mai 1872; og da Citanten vægrede sig ved at efterkomme Opsigelsen, foretoges derpaa den nu indankede Forretning.

Da den ommeldte Lejecontract ikke er tinglæst, — da Indstævntes Adkomstdocumenter ikkun vise, at Huset var udlejet, men Intet indeholde om det Særegne med [illegible] Lejetiden, — da der derhos ikke imod Ind-

stævntes Benægtelse er tilvejebragt Bevis eller Formodning for, at han har kjendt Indholdet af Lejecontracten, forinden Citanten efter Indstævntes Kjøb af Ejendommen fremkom med Contracten, — samt da det ejheller er bevist, at Indstævnte, efterat have kjøbt Huset, har givet sit Samtykke til Lejecontractens Vedbliven, hvortil det ikke vil kunne regnes, at Indstævnte har modtaget den halvaarlige Leje, eller at han først nu, efterat Citanten havde vægret sig ved at oprette ny Lejecontract paa sædvanlige Betingelser, opsagde ham Lejemaalet, findes Indstævnte at have været berettiget til i Medfør af Frd. 4de Decbr. 1795 at opsige Citanten med lovlig Varsel til næste Flyttetid.

Spørgsmaalet bliver herefter, om den foregaaede Opsigelse kan betragtes som lovlig, hvad Citanten paastaar, at den ikke er, idet han formener, at Opsigelsen — da han, efter hvad Amtsraadet i Henhold til Frd. 27de Mai 1848 § 12 har udtalt i en under Fogedforretningen fremlagt Skrivelse af 12te Januar 1871, ikke kan betragtes som Husmand eller Inderste — burde være sket enten til 1ste April, hvorpaa Contracten lyder, eller i alt Fald til April Flyttedag. Men hertil maa bemærkes, at om det end antages, at April og Octbr. Flyttedage efter Pl. 26de April 1817 maatte være rette Fardage paa Landet i et Tilfælde som nærværende, medens dog 1ste Mai saavel efter den senere Lovgivning, cfr. Frd. 25de Novbr. 1831 § 1 og Frd. 27de Mai 1848 § 4, som den stedfindende Praxis nu i Reglen maa anses som den almindelige Flyttedag paa Landet, skjønnes dog den Omstændighed, at Citanten ved Opsigelsen in casu, der, hvad han ikke har benægtet, er sket med lovligt Halvaars-Varsel selv forud for April Flyttedag 1872, har faaet en nogle Dages længere Frist til Fraflytningen, end han kunde tilkomme, ikke at kunne gjøre Opsigelsen ugyldig.

I Henhold til det saaledes Anførte vil Citantens Paastand ikke kunne tages til Følge, hvorimod Fogedforretningen bliver at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Det fornødne stemplede Papir er her for Retten forbrugt.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Fogedforretning bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Gjæsteretssag.

Sagen v. Handelsfirmaet Erichsen Wilhjelm & Co. ctr. Føreren af Barkskibet „Jamaica", Captain Wooldrigde, og Grosserer og Skibsprovianteringshandler P. de Nully Brown, Indehaver af Firmaet P. Brown & Co.

(En Sag afvist fra Gjæsteretten som henhørende under Sø- og Handelsretten, da den paagjældende, en Dampkran tilføjede Skade var bevirket ved 2de Skibes Paadrivning.)

(Paadømt den 6te Februar 1874.)

Da den Skade, der den 27de f. M. skal være tilføjet en Citanterne, Handelsfirmaet Erichsen Wilhjelm & Co., tilhørende Dampkran paa Øen Christiansholm og Plankeværket udenfor samme, og for hvilken de under nærværende Sag søge Erstatning, er opgivet at være foranlediget ved, at det udfor Ejendommen fortøjede, af Indstævnte Capitain Wooldrigde førte Barkskib „Jamaica", i hvilket Indstævnte Grosserer P. de Nully Brown har gjort Udlæg, drev løs imod det ved Bolværket liggende Dampskib „Agdanes", hvis ene Mast knækkede og styrtede over mod Kranen og Planke-

værket, idet Citanterne derhos støtte deres Paastand paa, at Skaden er foranlediget ved en uforsvarlig Ligegyldighed, udvist af de Indstævnte, idet de have undladt at sørge for, at Barkskibet var forsvarlig fortøjet og forsynet med tilstrækkeligt Mandskab til at møde paakommende Tilfælde, og Sagen saaledes drejer sig om Følgerne af Paasejling eller Paadrivning, findes den efter L. 19de Febr. 1861 § 12, cfr. L. 4de Bogs 3die Capit., at henhøre under Sø- og Handelsrettens Omraade, og den vil derfor efter de Indstævntes derom nedlagte Paastand være at afvise her fra Retten.

Efter de Indstævntes Paastand vil der derhos blive at tilkjende dem Kost og Tæring med 5 Rdl. til hver.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

I Kost og Tæring betale Citanterne, Handelsfirmaet Erichsen Wilhjelm & Co., til de Indstævnte, Føreren af Barkskibet „Jamaica“ Capitain Wooldrigde og Grosserer og Skibsproviantcringshandler P. de Nully Brown, Indehaver af Firmaet P. Brown & Co., 5 Rdl. til hver, der udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

I Rettens 2det Vidnekammer afsagdes den 9de Febr. d. A. en Kjendelse, hvori det hedder:

„Efter Lovens 1—13—8 er det vel den almindelige Regel, at de, der agtes førte som Vidner, ikke maa paahøre andre Vidners Forklaring, hvorfor Hans Jensen ogsaa aftraadte, saasnart Retten var kommen til Kundskab om, at han agtedes ført som Vidne, medens dog selve den Omstændighed, at Hans Jensen har overværet Afhøringen af nogle tidligere Vidner, ikke i og for sig kan udelukke

ham fra at lade sig føre som Vidne herunder Sagen, i hvilken Henseende bemærkes, at det efter Frd. 19de Juli 1793 ikke kan formenes en Sagfører selv at fremstille sig som Vidne for sin Mandant, efterat have ført andre Vidner for denne, hvorimod det vil være at afgjøre under Hovedsagen, hvilken Indflydelse det maatte kunne tillægges paa Hans Jensen's Troværdighed, at han har paahørt flere tidligere Vidners Forklaring." *)

Skiftedecisioner.

(Antaget, at bevislig Kundskab om, at det ulovlige Skrift er udkommet, uden at dette har været offentligt bekjendtgjort til Salg, ikke kan bevirke, at den i Eftertryklovens § 22 ommeldte Præscriptionsfrist begynder at løbe.)

(Afsagt af den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsrets Skiftecommission den 9de Januar 1874.)

I Boet efter afgangne Traad- og Visehandlerske Margrethe Jørgensen har Bogtrykker Løser nedlagt Paastand om Erstatning for det Indgreb i hans Forlagsret, der skal være sket derved, at den Afdøde har forlagt og udgivet en Roman, betitlet „Stokhusslaven Søren Vintyv eller Forbryderens fjollede Datter", i hvilket Skrift omtrent helt og holdent skal være optaget en af Løser forlagt original Novelle, betitlet „Erindringer fra Grosserer Flindts Hus". Da der i det Hele skal være trykt 1500 Exemplarer af den nævnte Roman, hvoraf Afdøde antages at have solgt 1300 og Boet Resten, har Bogtrykker Løser, der gaar ud fra, at mindst Halvdelen af hvad Bogen indeholder er hans lovlige Ejendom, og derhos har angivet Prisen for Bogen til 3 ₰, paa-

---

*) jfr. Kjendelse i Jur. Ugeskr. VIII p. 673—75. Nellemann's Proces p. 445 og det der Citerede, cfr. p. 397 samt Eunomia IV p. 580—1.

staaet Erstatningen beregnet til Halvdelen af dette Beløb for hvert solgt Exemplar eller til 375 Rdl.

Derimod har Procurator Rothe, som paa Boets Vegne har givet Møde under Disputen, paastaaet Boet frifundet for Bogtrykker Løser's Tiltale, idet han principaliter har benægtet, at „Søren Vintyv“ er nogen Compilation af det nævnte ældre Skrift. In subsidium har Procurator Rothe gjort gjældende, at selv om der antages at foreligge nogen Overtrædelse af Eftertryksloven af 29de Decbr. 1857, vilde Ansvaret formentlig være præscriberet i Henhold til Lovens § 22, fordi Paatale ikke skal have fundet Sted inden Aar og Dag, efterat „Søren Vintyv“ var bekjendtgjort til Salg, hvorhos han har tilføjet, at der i al Fald, dengang „Søren Vintyv“ blev trykt, skal være hengaaet over 30 Aar siden Forfatteren til „Erindringer fra Grosserer Flindts Hus“ var afgaaet ved Døden, og at Værkets Afbenyttelse i Medfør af Bestemmelserne i Eftertryksloven derfor skulde være fri. Mest in subsidium har Procurator Rothe protesteret mod Størrelsen af den paastaaede Erstatning, og navnlig imod, at det solgte Oplag beregnes til 1500 Exemplarer og ethvert Exemplar til en Pris af 3 ℔.

Af en Sammenholdelse af de 2 nævnte Skrifter findes det nu klarligen at fremgaa, at „Erindringer fra Grosserer Flindts Hus“, naar undtages nogle ganske enkelte Blade, iøvrigt i Et og Alt omtrent ordret er optagen i „Søren Vintyv“, og det maa derfor statueres, at den stedfundne Benyttelse af førstnævnte Skrift er i Strid med Eftertryksloven. Da det nu ej heller kan antages, at Adgangen til Paatale af den skete Forurettelse skulde være præscriberet i Medfør af Lovens § 22, aldenstund det end ikke fra Boets Side er oplyst, at „Søren Vintyv“ nogensinde offentlig er bleven bekjendtgjort til Salg, saa at den i §'en foreskrevne Tidsfrist kunde begynde at løbe, samt da det ej heller er oplyst,

at der paa den Tid, „Søren Vintyv“ blev trykt, skulde være forløbet 30 Aar, siden det eftertrykte Skrifts Forfatter var afgaaet ved Døden, maa Bogtrykker Løser, som ved en under Sagen fremlagt Erklæring fra nysnævnte Forfatters Enke tilstrækkelig har godtgjort at være i Besiddelse af Forlagsretten til hans Skrift, anses berettiget til Erstatning for det gjorte Indgreb i denne Ret. Hvad angaar Erstatningens Størrelse bemærkes, at det, efter hvad der foreligger, maa antages, at der er solgt omtrent 1500 Exemplarer af „Søren Vintyv“, men at „Erindringer fra Grosserer Flindts Hus“ dog kun skjønnes at udgjøre omtrent en Trediedel af „Søren Vintyv's“ Indhold, og at der efter den af Løser selv anstillede Beregning derfor ej heller vil kunne tilkjendes ham mere end en Trediedel af den Pris, hvortil han har ansat det sidstnævnte Værk, nemlig 3 ℔ pr. Exemplar, imod hvilken Pris efter Omstændighederne Intet findes at erindre. Erstatningen vil saaledes være at bestemme til 250 Rdl., for hvilket Beløb Løser, da Boet er insolvent, dog kun vil være at kjende berettiget til at erholde Dækning i Boet ligemed de andre i samme anmeldte simple personlige Creditorer.

Under Sagen foreligger ingen Overtrædelse af Stempellovgivningen.

Thi eragtes:

Bogtrykker Løser bør for den af ham anmeldte Erstatningsfordring, beregnet til 250 Rdl., være berettiget til i afgangne Traad- og Visehandlerske Margrethe Jørgensens Bo at erholde Dækning ligemed de andre i samme anmeldte simple personlige Creditorer.

I et Tilfælde, hvor en Vexel var anmeldt i Debitors Fallitbo, men Creditor havde ladet 5 Aar forløbe efter Fallitboets Extradition uden paany at paatale Fordringen, antaget, at Vexelkravet overensstemmende med Frd. 18de Mai 1825 § 73 var præscriberet, samt at ejheller Fordringen, for hvilken ingen anden Skyldaarsag laa til Grund end Pengelaan, kunde være holdt i Kraft som Regningskrav i 20 Aar fra Anmeldelsen i Fallitboet*).

(Afsagt den 27de Januar 1874.)

I Kammerraad, Theaterdirectør Hans Vilhelm Langes og Enkes Bo, der behandles af Skiftekommissionen, er der af Procurator H. F. Møller paa kgl. Lods H. Meyers Vegne fordret Udlæg for en af bemeldte Lange under 12te Mai 1866 til Meyer udstedt 3 Maaneders Vexel, stor 275 Rdl., med Renter 5 pCt. fra 4de Febr. 1867 til 12te April d. A. 101 Rdl. 4 ℔ 8 ß, ialt 376 Rdl. 4 ℔ 8 ß, med Renter 5 pCt. fra sidstnævnte Dag, indtil Betaling sker, hvorimod Boets Curator, Procurator Berggreen, har forment, at den nævnte Vexel er præscriberet, og at der for samme ikke kan fordres Udlæg i Boet.

Vel er Vexelen under 4de Febr. 1867 anmeldt i Kammerraad Langes daværende Fallitbo, men da Vexelen, efterat Fallitboet under 6te Marts 1868 var extraderet til Langes fri Raadighed, ikke er paatalt inden Forløbet af 5 Aar, idet den først er anmeldt i nærværende Bo den 15de og 19de April d. A., maa Curators Formening om, at den overensstemmende med Vexelanordningens § 73 maa anses præscriberet, gives Medhold, eftersom der, da Vexlen — efter hvad der foreligger — ikke har andet Fundament end ydet Laan, ikke vil kunne blive Spørgsmaal om, at Fordringen ved

---

*) cfr. J. U. 1867 p. 134 og 1871 p. 687, hvor et modsat Resultat blev statueret, da Vexlernes Fundament var Varegjæld.

Vexlens Anmeldelse skulde være holdt i Kraft som Regningsgjæld.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Thi decideres:

Den af Procurator H. F. Møller for kgl. Lods H. Meyer nedlagte Paastand om i nærværende Bo at erholde Udlæg for den ommeldte Vexel med Renter kan ikke tages til Følge.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen AS. $\frac{158}{71}$ Boelsmand Rasmus Olsen i Gudbjergskov ctr. Proprietair Langkilde til Langkildegaard.

(Tilbagesøgning af en erlagt Pengepræstation efter Omstændighederne nægtet, da Betingelserne for condictio indebiti ikke forelaa.*)

(Paadømt den 1ste December 1873.)

Under Opgivende af efter Enken Maren Nielsdatter i Høie, hendes Død at have udbetalt Citanten, Boelsmand Rasmus Olsen i Gudbjergskov 600 Rdl., som bemeldte Enke havde overgivet ham og anmodet ham om efter hendes Død at udbetale som en Gave til Citanten, har Indstævnte, Proprietair Langkilde til Langkildegaard, der senere havde fundet sig foranlediget til at indbetale det af Enken ham overleverede Pengebeløb til Skifteretten i hendes Dødsbo, under nærværende Sag i 1ste Instans søgt Citanten til at tilbagebetale Indstævnte Beløbet. Ved Sunds Gudme Herredstingsdom af 24de Novbr. 1870 blev Citanten, der mødte ved Sagens Incamination og paa Begjæring erholdt Anstand, men se-

---

*) Jfr. Grams Formueret II 2det Bind p. 813 ff., Domme i J. U. 1849 p. 297; 1854 p. 801 (stadfæstet i H. R., se Schlegels Samling 1846—56 p. 638); 1862 p. 212.

nere udeblev, dømt til at betale Indstævnte Beløbet med Renter og i Procesomkostninger 12 Rdl.

Denne Dom har Citanten efter meddelt Bevilling til for Overretten at fremkomme med de Indsigelser og Benægtelser, som han, naar han havde givet Møde for Underretten den Dag, Sagen blev optagen til Dom, sammesteds kunde have fremsat, samt Bevilling til at føre nye Vidner og fremlægge nye Documenter, indanket her for Retten, hvor han, efterat en af ham fremsat Annullationspaastand ved Kjendelse af 1ste Mai 1871 er forkastet, procederer til Frifindelse, medens Indstævnte procederer til Stadfæstelse af Underretsdommen.

Citanten har erkjendt at have modtaget det ommeldte Pengebeløb af Indstævnte, men han har benægtet at have modtaget det som en Gave til sig eller overhovedet som en Dødsgave, og gaar hans Fremstilling i det Væsentlige ud paa, at Enken Maren Nielsdatter i Høie for Citanten havde opgivet at ville hjælpe en ustævnt Mand med 800 Rdl. til hans Indfæstning, og at Citanten dertil havde i Januar 1869 modtaget 200 Rdl., som han for den ustævnte Mand havde indbetalt paa vedkommende Godscontoir. Samtidig havde Enken meddelt ham, at Indstævnte sad inde med 600 Rdl., som hun havde opsagt til Juni Termin, og at hun havde anmodet ham om at afgive Beløbet til Citanten, for at han kunde indbetale det paa Godscontoiret, hvilken Indbetaling Citanten ogsaa, efterat paa Enkens Begravelsesdag, Løverdag før 1ste Paaskedag 1869, Beløbet var ham leveret af Indstævnte, foretog alt den 2den Paaskedag.

Der foreligger ingen andre Oplysninger om Forholdets Beskaffenhed end Parternes modstaaende Forklaringer. Om der nu end kunde siges at være sket en Fejltagelse med Afleveringen af Pengebeløbet til Citanten, saa kan denne Fejltagelse dog i alt Fald ikke

statueres at have været af en saadan Beskaffenhed, at det skulde kunne fordres, at den ikke kunde eller ikke burde være undgaaet Citantens Opmærksomhed. Da det nu derhos er givet i Sagen, at Pengene ere blevne modtagne af Citanten i god Tro til at han dertil var berettiget, og af Indstævnte udbetalt i den Formening, at han dertil var forpligtet, vil Citanten være at tillægge Frifindelse for Indstævntes Tiltale i Sagen, hvorhos Omkostningerne for begge Retter ville være at ophæve.

Herfor Retten foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Thi kjendes for Ret:

Citanten, Boelsmand Rasmus Olsen i Gudbjergskov, bør for Tiltale af Indstævnte, Proprietair Langkilde til Langkildegaard, i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Meddelelser.

Den 10de Februar er Exam. juris R. P. M. Haar autoriseret som Fuldmægtig hos Overretssagfører V. S. Salomonsen.

Den 14de Februar er Cand. juris C. C. Græbe autoriseret som Fuldmægtig hos Overretssagfører Dyrlund, hvorved den til Cand. juris Sylow udstedte Fuldmagt er tilbagekaldt.

☞ Af dette Ugeskrift udkommer 15 Nr. (Ark) i Qvartalet, nemlig i Reglen et ugentligt og 2 Gange qvartaliter et Dobbeltnummer. Prisen er 7 Mk. 8 Sk. for Qvartalet, og Subskription, bindende for 30 Nr., modtages paa alle kongelige Postcontoirer, i Bogladerne og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. **Nyt** Nr. 10—11.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 28de Februar.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen AS. 178/73 Oberst F. F. H. Baller ctr. Odense Byraad.

(Antaget, at en ved en i en Kjøbstad garnisonerende Bataillon ansat Chef, der havde taget Ophold paa et Hotel i Byen, medens hans Familje forblev paa dens tidligere Opholdssted, hvortil Bataillonschefen efter nogle Maaneders Ophold i Kjøbstaden ligeledes begav sig med Orlov, med Rette var inddragen under den første efter hans Tilflytning i Kjøbstaden foretagne communale Skatteligning. Derimod statueret, at han paa Grund af Bestemmelserne i L. 26de Mai 1868 § 26 maatte være berettiget til at fordre den for Aarets 1ste Kvartal erlagte Skat tilbagebetalt, da han paa Grund af Forflyttelse atter forlod Kjøbstaden, forinden han i Skatteaaret havde havt 4 Maaneders Ophold i samme.*)

(Paadømt den 1ste December 1873).

Under nærværende Sag har Citanten, Oberst F. F. H. Baller, efter meddelt Bevilling til fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Procurator Heckscher, paaanket en inden Odense Byting som 1ste Instans den 4de Novbr. f. A. afsagt Dom, ved hvilken de Indstævnte, Odense

*) jfr. H. R. D. i Tid. for 1873 p. 197.

Byraad — der af Citanten, hvem der ligeledes for Underretten har været meddelt Bevilling til fri Proces, vare sagsøgte til at tilbagebetale ham 7 Rdl. 89 ß af den af ham, efter at være truet med Udpantning, med 16 Rdl. 89 ß erlagte Formue- og Lejlighedsskat til Odense Commune for Januar Kvartal 1871, men af hvilket Beløb de Indstævnte igjen have tilbagebetalt ham 9 Rdl. som den af ham for samme Tidsrum erlagte Indkomstskat til Kjøbenhavns Commune, hvorimod de have vægret sig ved at tilbagebetale Resten, 7 Rdl. 89 ß — ere frifundne for hans Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger ere ophævede og Citantens befalede Sagfører, Kammerassessor Jespersen, tillagt et Salair af 5 Rdl. af det Offentlige.

Citantens Paastand her for Retten, der ved kgl. Ordre af 29de Januar d. A. er bemyndiget til at tage Sagen under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ej at udgjøre summa appellabilis, gaar ud paa, at Underretsdommen forandres derhen, at de Indstævnte tilpligtes at betale Citanten 7 Rdl. 89 ß, med Renter heraf, 5 pCt. aarlig, fra Paaklagens Dato, den 24de Mai f. A., til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger skadesløst for begge Instanser efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Sagførersalair.

De Indstævnte procedere derimod til Underretsdommens Stadfæstelse med Tilkjendelse af Sagens Omkostninger.

Det er under Sagen in confesso, at Citanten, efter at være beskikket til Chef for en af de i Odense garnisonerende Batailloner, den 21de August 1870 tog Ophold deri Byen, hvor han indlogerede sig paa et Hotel, medens hans Familje blev boende i Kjøbenhavn, — at han den 17de Decbr. 1870 med 3 Maaneders Orlov forlod Odense for at tage til Kjøbenhavn til sin Familje, — at han i Slutningen af Marts 1871 igjen vendte til-

bage til Odense og atter tog Ophold paa Hotellet, samt endelig at han i April 1871, efter at være udnævnt til Chef for en af de i Fredericia garnisonerende Bataillоner, forlod Odense og begav sig til Fredericia.

Naar nu Citanten har villet gjøre gjældende, at hans Ophold i Odense ikke har været af den Beskaffenhed, at han, i Henhold til Lov om Kjøbstadscommunernes Styrelse af 26de Mai 1868 § 26, retteligen skulde kunne være inddragen under den, i Henhold til samme Lovs § 27, i Novbr. 1870 foretagne Ligning af Formue- og Lejlighedsskat for Aaret 1871, vil der ikke heri kunne gives ham Medhold.

Det er nemlig klart, at naar Citanten, efter at være udnævnt til Chef for en af de i Odense garnisonerende Batailloner, har begivet sig til denne By for at tiltræde denne sin Embedsstilling og taget Ophold der, maa ogsaa denne By fra dette Øjeblik af betragtes som hans faste Opholdssted, som han heller ikke har forladt, før han af Krigsbestyrelsen blev forflyttet til et andet Garnisonssted, undtagen forsaavidt han, som ovenfor bemærket, efter særlig Tilladelse for et bestemt begrændset Tidsrum er rejst bort fra Odense, hvilket imidlertid saameget mindre kan paaberaabes af Citanten, som denne Afrejse fandt Sted efter Ligningens Foretagelse, cfr. Lov 26de Mai 1868 § 27, og selve den Omstændighed, at Citanten kun kunde forlade Odense efter særlig Tilladelse, netop viser, at han der havde fast Ophold.

Derimod findes Citantens Paastand om at erholde den af ham for Januar Kvartal 1871 betalte Formue- og Lejlighedsskat til Odense Commune tilbagebetalt at have tilstrækkelig Hjemmel i Lov 26de Mai 1868 § 26, da han har forladt Odense inden Udløbet af 4 Maaneder af dette Aar, for hvilket Skatten var ham paalignet. Naar det nemlig i bemeldte Lovs § 27 siges, at Byraadet kan bestemme, at der i den sidste Halvdel

af hvert Aars Juni Maaned skal foretages en Tillægsligning paa de Personer, som efter Hovedligningens Affattelse ere tilflyttede Communen, og som ere skattepligtige i Henhold til § 26, er det ved Henvisningen til denne § bestemt tilkjendegivet, at de almindelige Regler om Skattepligten indeholdes i § 26; den i denne § indeholdte Bestemmelse om, at fast Ophold af kortere Varighed end 4 Maaneder ikke kommer i Betragtning, og som der navnlig ikke findes tilstrækkelig Føje til at indskrænke til kun at angaa det i det umiddelbart forudgaaende Punktum omhandlede Tilfælde, at Vedkommende i Skatteaaret har havt fast Ophold i en eller flere andre Communer i Riget, maa saaledes anses at indeholde den almindelige Regel om Varigheden af det faste Ophold, der kan begrunde Skattepligten til en Commune. Den fra de Indstævntes Side herimod fremsatte Erindring, at en saadan Regel ikke kunde bringes i Overensstemmelse med de i Lovens § 29 indeholdte Bestemmelser om, at den en Afgiftspligtig paalignede personlige Skat helt bortfalder, naar han er fraflyttet Communen inden Aarets Begyndelse, samt om at den, der fraflytter Communen i Aarets Løb, kun er pligtig til at udrede Skatter indtil Udløbet af det Fjerdingaar, i hvilket han flytter, findes derhos ikke at kunne tillægges nogen Betydning, da disse Bestemmelser saavel efter deres Plads i Loven som det i samme brugte Udtryk, en „Afgiftspligtig“, maa antages at forudsætte, at den, om hvis Fraflytning der er Spørgsmaal, efter de i Loven iøvrigt indeholdte Regler overhovedet er pligtig til at svare Formue- og Lejlighedsskat til vedkommende Commune.

Efter det Anførte ville de Indstævnte saaledes have at tilbagetale Citanten de omhandlede 7 Rdl. 89 ß med Renter som paastaaet, medens Processens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve saavel

for Underretten som for Overretten, og Citantens beskikkede Sagførere, for Underretten Kammerassessor Jespersen og for Overretten Overretsprocurator Heckscher, ville være at tillægge i Salair af det Offentlige henholdsvis 5 og 10 Rdl.

Sagens Behandling for Underretten, forsaavidt Sagen for samme har været beneficeret, og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte, Odense Byraad, bør til Citanten, Oberst F. F. H. Baller, betale 7 Rdl. 89 ß, med Renter deraf, 5 pCt. aarlig fra den 24de Mai f. A., indtil Betaling sker.

Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Procuratorerne Kammerassessor Jespersen og Heckscher tillægges i Salair af det Offentlige henholdsvis 5 og 10 Rdl.

Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{660}{78}$ Industribanken i Kjøbenhavn ctr. Murmester P. Gudnitz.

(En Sag, hvorunder Indstævnte, der søgtes til at indfri en Vexel, udeblev, afvist paa Grund af Uoverensstemmelse mellem Stævningens Angivelse af Datoen for Vexelens Protest og den i selve Protesten angivne Dato.)

(Paadømt den 8de December 1873).

Citanterne, Industribanken i Kjøbenhavn, paastaa Indstævnte, Murmester P. Gudnitz, tilpligtet at indfri en af ham under 4de Juli d. A. til D'Hrr. Glameyer & Co. eller Ordre udstedt, af disse til Citanterne eller Ordre endosseret Sola-Vexel paa 264 Rdl. 1 ¥, protesteret de non solutione den 12te Octbr. d. A., ved at

betale Vexlens Paalydende, ½ pCt. i Provision og Courtage, Protestomkostninger 4 Rdl. 1 ß samt Renter 6 pCt. aarligt fra Stævningens Dato, den 1ste Novbr. d. A., til Betaling sker, og denne Sags Omkostninger skadesløst.

Da Indstævnte, skjøndt lovligen varslet, hverken er mødt eller har ladet møde, vil der være at give Citanterne Dom i Medfør af D. L. 1—4—30 og Frd. 3die Juni 1796 § 2 efter det Fremlagte, og da derefter Protesten er optagen den 14de Octbr. d. A., medens i Stævningen paaberaabes en Vexel, der angives protesteret den 12te s. M., vil Sagen være at afvise.

Imod Stempelloven foreligger ingen Overtrædelse.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

* * *

Det vilde formentlig have været korrektere at frifinde Indstævnte, fordi Citantens Søgsmaalsgrund ikke var hjemlet ved det Fremlagte, jfr. Nellemanns Proces 1ste Udg. p. 164, Sø- og Handelsrets Dom i Tid. 1865 p. 175; men Praxis navnlig ved Lands-Over- samt Hof- og Stadsretten er tilbøjelig til at betragte en Uoverensstemmelse som den her foreliggende som en Mangel ved Sagens Deduction, der maa medføre Afvisning.

Sagen AS. $\frac{570}{78}$ Husmand Peder Jørgensen af Brudager ctr. Husmand Rasmus Jørgensen sammesteds.

(I en Appelsag, hvor Appellanten udeblev Sagens 1ste Tægtedag, Kost og Tæring tillagt ikke Indstævnte, men Indstævntes beskikkede Sagfører, der var mødt og derom havde nedlagt Paastand.)

(Paadømt den 8de December 1873.)

Da Citanten, Husmand Peder Jørgensen af Brudager, hverken er mødt eller har ladet møde den 17de ds., paa hvilken Dag en af ham til Overretten paastævnt og i 1ste Instans den 9de Januar d. A. inden Sunds-Gudme Herreders Ret afsagt Dom i en Sag mellem Citanten og Indstævnte, Husmand Rasmus Jørgensen sammesteds, var berammet til at falde i Rette, vil det i Overensstemmelse med L. 1—4—32 blive at bestemme, at Citanten bør have tabt Sagen, til han stævner lovlig igjen, hvorhos han vil have til Indstævntes beskikkede Sagfører, Procurator Bøcher, der er mødt og derom har nedlagt Paastand, at betale i Kost og Tæring 5 Rdl.

Der foreligger ingen Overtrædelse af Lovgivningen om det stemplede Papirs Brug.

Thi kjendes for Ret:

Citanten, Husmand Peder Jørgensen af Brudager, bør have tabt Sagen, indtil han stævner lovlig, og bør han til den for Indstævnte, Husmand Rasmus Jørgensen sammesteds, beskikkede Sagfører, Procurator Bøcher, betale Kost og Tæring med 5 Rdl., der udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. $\frac{651}{72}$ Gaardmand Jens Nielsen ctr. Udflytternes Brandforsikkringsforening for rørlig Ejendom i Sjællands Stift (Bornholm undtaget.)

(Den af en Brandlidt under et criminelt Forhør afgivne Erkjendelse af, at den ham udbetalte Branderstatning oversteg, hvad der retteligt kunde tilkomme ham, antaget ikke uden videre at kunne lægges til Grund som et retsstiftende Samtykke under en af Forsikkringsselskabet anlagt civil Sag til Tilbagebetaling af det formeget Oppebaarne. Derimod efter Omstændighederne antaget, at denne Erkjendelse og Brandlidtes i Forbindelse dermed afgivne Erklærin-

ger om Skadens Størrelse maatte kunne lægges til Grund som Bevis i denne Henseende. — Uagtet Branderstatningen efter vedkommende Forsikkringsselskabs Love vilde være at udfinde saaledes, at de reddede Gjenstandes Taxationsværdi fradroges Assurancesummen, — antaget, at der dog, naar det var givet, at den lidte Skade var mindre end det herved udkommende Beløb, efter Forholdets Natur kun kunde tilkomme den Forsikkrede den virkelig lidte Skades Beløb. — Antaget, at den større Mangel paa Kjendskab til Tabets virkelige Størrelse, som Forsikkringsyderen maa have, sammenlignet med Forsikkringstageren, maa medføre, at et Forsikkringsselskab ikke paa Grund af Reglerne om retentio soluti kan være udelukket fra at søge tilbagebetalt, hvad det ved en nøjagtigere Opgjørelse maatte befindes at have erlagt formeget i Branderstatning.)

(Paadømt den 8de December 1873.)

Efterat den af Citanten, Gaardmand Jens Nielsen, i Fæste havende Gaard paa Orup Mark var afbrændt den 14de Mai 1869, blev der i Erstatning for den Skade, der herved var paaført hans i den indstævnte Forening, Udflytternes Brandforsikkringsforening for rørlig Ejendom i Sjællands Stift (Bornholm undtaget), forsikkrede Løsøreeffecter, udbetalt ham af Foreningens Formand 1959 Rdl. 10 ß. Da det imidlertid under en imod Citanten m. Fl. indledet criminel Undersøgelse i Anledning af den stedfundne Ildebrand antoges oplyst, dels at der var blevet udbetalt Erstatning for adskillige Gjenstande, som det senere viste sig vare blevne reddede fra Branden, og dels at en Del af de brændte Gjenstande ikke havde havt den Værdi, hvorfor der var givet Erstatning, forfattede vedkommende Forhørsdommer efter de af den Brandlidte og sammes Hustru under Forhørerne afgivne Forklaringer en Fortegnelse med vedføjet Værdiangivelse over samtlige brændte Løsøregjenstande, og da Forsikkringsforeningens Formand i Henhold hertil paastod principalt den hele udbetalte Branderstatning tilbagebetalt, og subsidiairt Differencen

mellem de brændte Gjenstandes saaledes udfundne Totalværdi og den udbetalte Erstatningssum refunderet med 954 Rdl. 15 ß, erklærede Brandlidte i et under 19de Febr. 1870 optaget Forhør, at „han ikke kunde indvillige i den paastaaede Tilbagebetaling af hele Assuranceerstatningen, 1959 Rdl. 10 ß, men maatte lade Domstolene afgjøre saadant; derimod erkjendte han, at han var pligtig til at tilbagebetale, hvad der var oppebaaret formeget i Assurance“ med Tilføjende, at han „i saa Henseende Intet havde at erindre mod den paastaaede Sum 954 Rdl. 15 ß i Henhold til de af ham erkjendte Opgjørelser“, ligesom han under et paafølgende den 4de April næstefter optaget Forhør, gjort bekjendt med at Foreningens Formand paa Grund af senere Oplysninger havde forhøjet sin Paastand til 984 Rdl. 15 ß som Hovedstol, erklærede, at „han Intet havde at erindre mod sammes Størrelse“.

Da Foreningen derefter anlagde Sag imod Jens Nielsen til Betaling af det paastaaede Beløb, blev denne ved en inden Stevns-Faxe Herreders ordinære Ret den 20de August f. A. afsagt Dom tilpligtet at betale Foreningen 984 Rdl. 15 ß med 5 pCt. Henstandsrenter fra den 29de Juli 1871, til Betaling sker, samt at erstatte Foreningen de med Tinglæsningen af en under 19de Mai 1871 hos Jens Nielsen foretagen Arrestforretning forbundne Omkostninger med 4 Rdl. 1 ℳ 1 ß, hvorimod Sagens Omkostninger iøvrigt ophæves.

Denne Dom har Citanten ifølge Stævning af 4de Novbr. f. A. indanket her for Retten, idet han har paastaaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale i al Fald for Tiden og sig tillagt Sagens Omkostninger i begge Instanser, medens Indstævnte derimod procederer til Underretsdommens Stadfæstelse med Tilkjendelse af Appellens Omkostninger.

De Indstævnte have nu her for Retten ligesom for

Underretten gjort gjældende, at Citantens ovennævnte Erkjendelser og Erklæringer under det criminelle Forhør maatte være bindende for ham som Samtykke, men i alt Fald som Bevis for den ham tilkommende Erstatnings Størrelse. Derimod har Citanten anført, at vel ere flere mindre betydelige Gjenstande samt en Ko ikke blevne medtagne under den Vurdering, der blev foretaget af de reddede Gjenstande, og at der saaledes, da Erstatningen er bleven fastsat ved at drage Værdien af de reddede Gjenstande fra Forsikkringssummen, er bleven ham udbetalt et noget større Erstatningsbeløb end Værdien af det Brændte, samt at han er villig til at tilbagebetale, hvad han saaledes har oppebaaret for meget, naar det oplyses, hvor meget dette andrager, hvilket ikke er sket under nærværende Sag; men at han maa protestere imod Størrelsen af det paastaaede og ved Underretsdommen under Henvisning til de af ham under de ovennævnte Forhører afgivne Erklæringer Indstævnte tillagte Beløb, da det langt overstiger, hvad der maatte kunne tilkomme Indstævnte. Idet han protestere mod, at de af ham under Forhørerne afgivne Erklæringer og Erkjendelser kunne betragtes som et Samtykke, paastaar han kun at kunne være bunden ved en i Overensstemmelse med den indstævnte Forenings Love stedfunden Opgjørelse af, hvad han skal tilbagebetale, og denne kan efter hans Formening kun ske paa den Maade, at det Reddedes ved Vurdering af Foreningens Taxationsmænd fastsatte Beløb fradrages Assurancesummen. Endelig har han gjort gjældende, at den stedfundne Betaling maatte betragtes som en for de Indstævnte bindende Afgjørelse af Retsforholdet, der ifølge Grundsætningerne om retentio soluti ikke kan anfægtes, om han end, som bemærket, er villig til at tilbagebetale, hvad han maatte have oppebaaret ud-

over Forskjellen mellem Assurancesummen og det Reddedes Værdi.

Vel maa der gives Citanten Medhold i, at de under de ommeldte Forhører afgivne Tilstaaelser ikke uden Videre, som ved Underretsdommen antaget, kunne lægges til Grund som et til Størrelsen af det paastævnte Beløb givet retsstiftende Samtykke, idet disse af Citanten — for den første Erkjendelses Vedkommende endog som Arrestant — under criminelt Forhør afgivne Erklæringer mangle den til et contractmæssigt Samtykke fornødne Vilje. Men, naar Citanten paastaar, at ingen anden Opgjørelsesmaade efter Foreningens Love er tilstedelig end den, hvorved det Reddedes ved Taxation af Foreningens Taxationsmænd fastsatte Værdi fradrages Assurancesummen, er det herimod af de Indstævnte med Føje indvendt, at det efter Forholdets Natur ikke kan være Lovens Mening, at en Brandlidt skulde have Krav paa Mere end Erstatning for den virkelig lidte Brandskade — hvad ogsaa forskjellige Bestemmelser i Lovene bestyrke —, og om end den af Citanten paastaaede Opgjørelsesmaade er den, der sædvanlig maa følges, kan det ikke være udelukket, at der, naar det oplystes, at den lidte Skade var mindre end det Beløb, der herved vilde udkomme, kun kunde tilkomme den Brandlidte den virkelig lidte Skades Beløb.

Naar nu henses til, at Citantens Erklæringer ere fremkomne som Resultat af en netop paa at udfinde Hvad og Hvormeget, der er brændt, rettet Undersøgelse, og ere afgivne angaaende Forhold, hvorom den Erklærende i alt Fald i det Væsentlige maatte have fornøden Kundskab, maa det ved dem anses godtgjort, ikke blot at Citanten har modtaget Mere, end der kunde tilkomme ham — hvad han jo ogsaa selv indrømmer — men ogsaa hvormeget Mere. Af den under Sagen fremlagte Extractudskrift af de i Anledning af Branden optagne

Forhører fremgaar det nemlig, at den af Forhørsdommeren forfattede Fortegnelse over de brændte Gjenstande og sammes Værdi, Post for Post er bleven erkjendt af Citanten eller af dennes Hustru, hvis Erklæringer derefter ere blevne ratihaberede af Citanten, og der kan selvfølgelig intet Hensyn tages til dennes af Intetsomhelst støttede Paastand om, at Erklæringerne ere ham fravristede under ulovlig Fængsel og Tvang. Da nu Citanten hverken har godtgjort eller engang bestemt assereret, at der er brændt flere Gjenstande end de paa Fortegnelsen opførte, eller med Hensyn til nogen enkelt Gjenstand nærmere oplyst eller angivet, at de med Hensyn til disse stedfundne Værdiansættelser ere urigtige, maa det ved de herpaa støttede af Citanten i de ommeldte Forhører som „af ham erkjendte“ nævnte Opgjørelser anses constateret, at det for meget Oppebaarne udgjør det paastaaede Beløb 984 Rdl. 15 ß.

Heller ikke kan der gives Citanten Medhold i, at den fra Foreningens Side stedfundne Betaling maa betragtes som en for de Indstævnte bindende endelig Opgjørelse, der skulde udelukke en condictio indebiti. Thi vel er der efter Udfaldet af den mod Citanten for Assurancesvig anlagte Sag — under hvilken han ved Højesteretsdom blev frifunden med Paalæg af Actionens Omkostninger — ikke Føje til at imputere Citanten sviggagtigt Forhold; men, ligesom det ligger i Beskaffenheden af et Forsikkringsforhold, at den Forsikkrede ikke bør nyde mere end Erstatning for virkelig lidt Tab, saaledes medfører ogsaa den Mangel paa Bekjendtskab med dettes Størrelse, som Forsikkringsgiveren, sammenlignet med Forsikkringstageren, maa have, at man ikke mod Førstnævnte kan paaberaabe sket Udbetaling som Indvending mod nøjagtigere Opgjørelse.

Som Følge heraf maa det bifaldes, at Citanten ved den indankede Dom er bleven tilpligtet at betale Ind-

stævnte dette Beløb med 5 pCt. Renter fra Forligsklagens Datum, til Betaling sker, ligesom ogsaa Bestemmelsen om Erstatning for Omkostninger ved Forligets Tinglæsning — mod hvilken ingen særlig Erindring er fremsat her for Retten — vil være at stadfæste, hvorhos bemeldte Doms Bestemmelser om Sagens Omkostninger billiges. Dommen vil derfor kunne stadfæstes.

Forsaavidt endelig ogsaa den indankede Doms Bestemmelse om, at tvende af Procurator Larsen i Nestved for Underretten fremlagte Indlæg ville være at forsyne med yderligere Stempel med Hensyn til de i samme indeholdte Fuldmagter for en Trediemand til at møde og fremlægge dem, er bleven henstillet til nærværende Rets Prøvelse, idet Procurator Larsen har paaberaabt sig, at Stempellovens § 14 mbr. 2 og 3 formentlig hjemle Fritagelse for slig yderligere Stempling af bemeldte Indlæg, da skjønnes det ikke rettere, end at bemeldte Fuldmagter ikke kunne karakteriseres som „sigtende til den i selve Documentet omhandlede Retshandels Ordning og Fremme“, og at den paaberaabte Lovparagrafs 1ste mbr. derfor medfører, at de omhandlede Documenter bør stemples baade som Indlæg og som Fuldmagter, og vil Underretsdommen derfor ogsaa i saa Henseende være at stadfæste.

Sagens Omkostninger her for Retten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen her for Retten.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

I en den 8de Decbr. 1873 afsagt Dom i Sagen 162/73, Proprietairerne V. Trolle og E. Lakjer ctr. Birkedommer Møller, som Skifteforvalter i Gaardejer Johan Jensens og afdøde Hustrus Bo, bemeldte Gaardejer Johan Jensen i Ludserød samt dennes Sønner Jens og Hans Johansen, under hvilken det blandt Andet var paastaaet, at et Beløb af 250 Rdl. til Enkemandens Begravelse skulde udgaa af den indankede Repartitions Udgifter, hedder det:

„De under Nr. 4 opførte 250 Rdl. til Enkemandens Begravelse skjønnes derimod i Medfør af L. 5—2—24 retteligen at være førte til Udgift for det fælles Bo, eftersom Bekostningen af lignende Størrelse til den Afdødes Begravelse ligeledes er regnet det fælles Bo tillast, og desuden er Indstævnte Johan Jensens Paastand herpaa for Skifteretten ikke af Citanterne imødegaaet“.

Sagen AS. 28/72 Gaardmændene Peder Mortensen og Hans Christian Jørgensen af Sentved ctr. Justitsraad Lange af Ørbeklunde.

(Under en Sag om ulovlig Jagt antaget, at den Omstændighed, at de Tiltalte ikke havde manglet Føje til at betvivle Gyldigheden af den Adkomst, hvorpaa den Jagtberettigede støttede sin Ret til at jage paa deres Grund, ikke kunde diskulpere dem, eftersom de, naar de, uanset hvad der forelaa om Jagtberettigelsen, vilde jage paa Grunden, maatte gjøre dette paa eget Ansvar, saafremt Jagtretten blev befunden ikke at tilkomme dem. — Udtalt, at der ikke haves Hjemmel til i en Jagtsag at tilkjende skadesløse Sagsomkostninger.)

(Paadømt den 15de December 1873.)

I Henhold til Oprejsningsbevilling af 25de Septbr. 1871 paaanker Citanterne, Gaardmændene Peder Mortensen og Hans Christian Jørgensen af Sentved, ifølge Stævning af 14de Octbr. s. A., en den 12te Juni s. A.

inden Vindings Herreds Politiret afsagt Dom, ved hvilken Citanterne under en mod dem af Indstævnte, Justitsraad Lange af Ørbeklunde, anlagt Sag for ulovlig Jagt ere idømte hver især en Bøde af 10 Rdl. til Indstævnte og tilpligtede in solidum at udrede Sagens Omkostninger skadesløst.

Denne Dom paastaa Citanterne overensstemmende med deres for Politiretten nedlagte Paastande forandret derhen, principaliter at de frifindes for Indstævntes Tiltale og tilkjendes Sagens Omkostninger, subsidiairt at Bøderne ikke fastsættes over Minimum af den lovbestemte Straf; mere subsidiairt at Sagens Omkostninger for Politiretten hæves, ligesom de i ethvert Fald protestere mod, at de ere tilkjendte skadesløst; derhos paastaa de sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten. Indstævnte procederer derimod til Politiretsdommens Stadfæstelse med Tilkjendelse af Sagens Omkostninger skadesløst for Overretten.

Det er in confesso, at Citanterne den 2den Febr. 1870 i Forening og for at udøve Jagt have passeret deres Gaardes Jorder, paa hvilke Indstævnte ifølge ældre Adkomstdocumenter, navnlig et Skjøde af 4de Septbr. 1810, formener at Jagtretten tilkommer ham, og at de have skudt efter et Raadyr uden dog at fælde det. Forsaavidt nu Citanterne saavel for Politiretten som i Begyndelsen af deres Procedure her for Retten til Støtte for deres Frifindelse principaliter have paaberaabt sig, at Jagtretten paa deres Jorder formentlig tilkom dem selv og ikke Indstævnte, da maa denne Indsigelse antages frafalden, efterat det — hvad der er in confesso mellem Parterne — ved tvende Domme, der, medens denne Sag henstod for Overretten, ere afsagte af nærværende Ret, er blevet statueret, at Jagtretten tilkommer Indstævnte. Citanterne have imidlertid fremdeles villet gjøre gjældende, at der i alt Fald ikke bør paa-

lægges dem noget Strafansvar for den omhandlede Jagt, fordi de under alle Omstændigheder maa erkjendes at have havt gode Grunde til at anse sig jagtberettigede og saaledes ved at udøve Jagten hverken kunne siges at have gjort sig skyldige i nogen forsætlig Lovovertrædelse eller ladet det mangle paa pligtskyldig Agtpaagivenhed for Andres Ret. Vel maa det nu erkjendes, at Citanterne ikke have manglet al Føje til at betvivle Gyldigheden af den Adkomst, hvorpaa Indstævntes Jagtret hvilede; men dette findes dog saa meget mindre at kunne fri dem for Ansvar, som det, inden den paaklagede Jagt udøvedes, var dem fuldt vel bekjendt, saavel at Indstævnte prætenderede Ret til Jagt paa deres Grund, og hvorpaa denne Prætension var støttet, som at Indstævnte og tidligere Ejere af Ørbeklunde stadigen havde udøvet saadan Jagt, og de maatte derfor indse, at, naar de desuagtet jagede paa deres Grund, var det paa deres Ansvar, hvis Retten blev befunden ikke at tilkomme dem. Det maa derfor billiges, at Citanterne ved den indankede Dom ere ansete efter L. 25de Marts 1851 § 21, jfr. Frd. 20de Mai 1840 § 27, og der findes ej heller Grund til at nedsætte de idømte Bøder, hvorved bemærkes, at den senere udkomne Lov af 1ste April 1871 ikke findes at kunne medføre et mildere Resultat. Det maa ligeledes billiges, at Citanterne i Medfør af Frd. 20de Mai 1840 § 35 in solidum ere tilpligtede at erstatte Indstævnte Sagens Omkostninger, men der findes ikke Hjemmel til at tilkjende dem skadesløst, hvorimod Citanterne in solidum ville have at tilsvare Omkostningerne for begge Retter med et Beløb af ialt 25 Rdl.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til de Citanterne, Gaardmændene Peder Mortensen og Hans Christian Jørgensen af Sentved,

idømte Bøder bør Politiretsdommmen ved Magt at stande.

Sagens Omkostninger for begge Retter betale Citanterne, En for Begge og Begge for En, til Indstævnte, Justitsraad Lange af Ørbeklunde, med 25 Rdl.

Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. $\frac{584}{73}$ Industribanken i Kjøbenhavn ctr. Murmester P. Gudnitz.

(Udtalt, at der mangler Hjemmel til den af Notarius publicus ved Forkyndelse af Vexelprotester beregnede Udgift til Befordring, og at denne derfor ikke kan paalægges en udeblivende Indstævnt. *)

(Paadømt den 15de December 1873.)

Citanterne, Industribanken i Kjøbenhavn, søge under nærværende Sag, Indstævnte, Murmester P. Gudnitz, tilpligtet at indfri en af ham til Glameyer & Co. eller Ordre udstedt og af disse og Ole Bruun til Citanterne eller Ordre endosseret indenbys Vexel paa 480 Rdl., protesteret den 7de Novbr. d. A. de non solutione, ved at betale dennes Paalydende, 480 Rdl., ½ pCt. Provision og Courtage, Protestomkostningerne 4 Rdl. 1 ℔, samt Renter af bemeldte 480 Rdl., 6 pCt. p. a. fra Stævningens Dato, den 15de s. M., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Da Indstævnte, skjøndt lovlig varslet, ikke har mødt eller ladet møde, vil der i Medfør af L. 1—4—30 og Frd. 3die Juni 1796 § 2 være at give Dom efter Citanternes med det Fremlagte stemmende Paastand, dog at

*) jfr. Sp. Rglm. 22de Marts 1814 § 136 sammenholdt med § 145. Ogsaa med Hensyn til Fogedforretninger, der foretages udenfor Byens gamle Volde, plejer Kongens Foged heri Staden at beregne sig Befordringsudgift, nagtet Saadant ikke er hjemlet i Sp. Rglm., jfr. D. i U. f. R. 1871 p. 1083.

Protestomkostningerne ikkun fastsættes til 3 Rdl. 3 ℔, da der mangler Hjemmel til de for Befordring beregnede 4 ℔.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Thi kjendes for Ret:

Imod Extradition i kvitteret Stand af den ovennævnte Vexel med tilhørende Protest bør Indstævnte, Murmester P. Gudnitz, til Citanterne, Industribanken i Kjøbenhavn, betale de paastævnte 480 Rdl., med Renter deraf, 6 pCt. p. a. fra den 15de Novbr. d. A., til Betaling sker, ½ pCt. Provision og Courtage og Protestomkostninger 3 Rdl. 3 ℔; saa betaler Indstævnte og til Citanterne Sagens Omkostninger skadesløst.

Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen 148/71 General à la suite, Kammerherre W. v. Haffner ctr. Finantsministeren paa Statskassens Vegne.

(Antaget, at Officerer à la suite, som ikke nyde Gage fra Militæretaten, ere fritagne for Rangskat saavel af deres militære Rang som af den dem i anden Stilling tillagte Rang.)

(Paadømt den 15de December 1873).

Den af Citanten, General à la suite, Kammerherre W. v. Haffner, under nærværende Sag nedlagte Paastand gaar, saaledes som han under Hensyn til de under Sagens Drift i hans Stilling foregaaede Forandringer senest har formuleret den, ud paa, principaliter at Indstævnte, Finantsministeren paa Statskassens Vegne, kjendes uberettiget til, saalænge Citanten beklæder sin militære Stilling som Officer à la suite, at afkræve ham Rangskat; subsidiairt at Indstævnte paa Statskassens Vegne kjendes uberettiget til fra 1ste April 1870 at regne, og saalænge han ifølge det af ham beklædte Embede som Minister har havt Rang i 1ste Classe, at afkræve

Citanten Rangskat, beregnet efter den Kammerherrechargen tillagte Rang i 2den Classe. Indstævnte, for hvem den const. Kammeradvocat har givet Møde, paastaar sig frifunden og har derhos — uden Contrastævning, hvorpaa Citanten har renunceret — paastaaet denne tilpligtet at betale den for Tiden fra 1ste April 1870 til 31te Marts 1872, forfaldne Skat af hans Rang som Kammerherre i 2den Classe med 70 Rdl. aarlig eller ialt 140 Rdl.

Det er in confesso, at Citanten, saalænge han var Officer à la suite uden Gage i Hæren og Kammerherre, ikke har svaret nogen Rangskat, forinden han den 22de Septbr. 1869 udnævntes til Indenrigsminister. Fra denne Dag til den 31te Marts 1870 har han derimod svaret Rangskatten for 1ste Classe; men da der fra Tiden efter sidstnævnte Dato blev afkrævet ham Rangskat, dog kun efter 2den Classe af hans Rang som Kammerherre, vægrede han sig under Paaberaabelse af den i Loven af 26de Marts 1870 § 7 givne Bestemmelse ved at betale saadan. Under nærværende Sag har Citanten imidlertid stillet den Betragtning i Spidsen og derpaa begrundet sin principale Paastand, at han som Officer — ved denne Sags Begyndelse Oberst, senere General — à la suite uden Gage ifølge Rentekammer-Placat af 29de Febr. 1828 og navnlig ifølge Indholdet af den til Grund for samme liggende kgl. Resol. af 28de Marts 1827 er fritagen for at svare Rangskat saavel af sin militære Rang som af den højere Rang, han udenfor det Militære maatte nyde, hvorimod Indstævnte hævder den Opfattelse, der er gjort gjældende i Finantsministeriets Circulære af 4de Juni 1850 under 2 a in fine, nemlig at en Officer à la suite uden Gage maa svare Rangskat af den ham tillagte højeste Rang, naar han tillige er ansat i et civilt Embede, hvorfor han oppebærer Gage eller anden Gehalt, og da dette var Tilfældet med

Citanten, saalænge han fungerede først som Indenrigs-, senere som Krigsminister og Marineminister ad interim, formener Indstævnte ham i den Tid pligtig at svare Skat af den højeste ham tillagte skattepligtige Rang, hvilken, efterat hans højeste Rang — som Minister — er gjort skattefri ved den citerede Bestemmelse i L. 26de Marts 1870, formentlig skulde være hans Rang som Kammerherre; herpaa er Indstævntes Paastand bygget.

Det skjønnes nu ikke rettere, end at der maa gives Citantens Opfattelse Medhold. Naar det nemlig i den ovennævnte Placat af 29de Febr. 1828 hedder, at „alle Officerer, der enten staa i virkelig Tjeneste uden Gage eller ansættes à la suite ligeledes uden Gage, skulle, saalænge de ej nyde saadan, aldeles fritages for at svare Rangskat, det være sig af deres militære Rang eller af anden højere Rang, hvormed de udenfor det Militære ere benaadede“, saa kunne Ordene „uden Gage“ efter Sammenhængen ikke forstaas anderledes end som sigtende til militær Gage, og det Samme maa da statueres om det umiddelbart derefter følgende Ord „saadan“, hvorimod dette Ord ikke kan forstaas, som Indstævnte vil gjøre gjældende, som sigtende til Gage i Almindelighed, være sig civil eller militær, og Bestemmelsen maa saaledes antages at hjemle en ubetinget Rangskatsfrihed for Officerer à la suite uden Gage, og ikke en Frihed, der bortfalder, naar de indtræde i et gageret civilt Embede. Denne Fortolkning bestyrkes derhos i høj Grad dels ved den umiddelbart efterfølgende Passus i Placaten: „samt at den samme Bestemmelse skal være gjældende med Hensyn til andre Embedsmænd, der ansættes uden Gage i fornævnte Etater“ — hvor „Gage“ aabenbart betyder „Gage i Militæretaten“ — dels ved hvad der i Modsætning til disse Bestemmelser, knyttet til dem ved et „derimod“, fastsættes om de Officerer, der ere afskedigede uden Pension eller

Vartpenge. At denne Fortolkning nu ogsaa stemmer med hvad det har været Hensigten at udtale, fremgaar tydelig af Indholdet af selve den kgl. Resol. 28de Marts 1827, som det er Placatens Hensigt at kundgjøre. Denne kgl. Resol. blev, som det under Sagen er oplyst, fremkaldt ved en Henstilling fra det daværende Rentekammer, der gik ud paa, om ikke de i Landmilitæretaten à la suite ansatte Officerer, der ingen Gage nyde, hvori deres Rangskat kan afkortes, bør ligesaavel som de uden Pension eller Vartpenge afskedigede Militære erlægge den omhandlede Skat til vedkommende civile Oppebørselsbetjente (dog med en Undtagelse for de subalterne Officerer), og det af den dem i eller udenfor Militæretaten tillagte højeste Rang. Det hedder nu i Resolutionen af 1827 som Svar herpaa, at „da den kgl. Resol. af 26de Novbr. 1790 uden Indskrænkning fastsætter, at Rangskatten for Landmilitæretaten skal tilfalde dens Fonds, følger heraf, at det ikke i noget Tilfælde har kunnet vedkomme de civile Oppebørselsbetjente at kræve Rangskat af Officerer, der staa à la suite i Armeen og altsaa henhøre til Etaten“; det udtales dernæst, at Kongen ikke kan antage, at slige Officerer uden Gage nogensinde have svaret Rangskat, og at det bør have sit Forblivende „ved hvad der saaledes hidtil er antaget overensstemmende med Billighed, da de omtalte Officerer, ihvorvel de ingen Gage erholde, dog ere pligtige at indfinde dem til Tjeneste, saa ofte de dertil befales“, hvorefter det hedder: „og ville Vi derfor, at alle Officerer, der ansættes à la suite i Armeen, skulle, saalænge de ikke nyde Gage, aldeles fritages for Rangskat, det være sig af deres militære Rang eller af anden højere Rang, hvorved de udenfor det Militære maatte være benaadede, og skal denne Vor allerh. Befaling ogsaa gjælde om Embedsmænd, der ansættes uden Gage i Armeen.“

Efter hvad der saaledes maa antages at være Meningen af Pl. 29de Febr. 1828, og hvori der ingen Forandring kan antages at være sket ved § 26 i Lov om Lønninger ved Hæren af 25de Juli 1867, vil Citanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale og hans principale Paastand være at tage til Følge. Processens Omkostninger, som begge Parter have paastaaet sig tilkjendte, for Indstævntes Vedkommende derunder Salair til den const. Kammeradvocat, ville efter Omstændighederne være at hæve, hvorfor der Intet bliver at bestemme om Salair til den const. Kammeradvocat.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Thi kjendes for Ret:

Citanten, General à la suite, Kammerherre W. v. Haffner, bør for Tiltale af Indstævnte, Finantsministeren paa Statskassens Vegne, i denne Sag fri at være, og bør Indstævnte paa Statskassens Vegne være uberettiget til, saa længe Citanten beklæder sin militære Stilling som Officer à la suite, at afkræve ham Rangskat.

Processens Omkostninger ophæves.

Sagen AS. $\frac{465}{73}$ Procurator H. H. Nyegaard Actor ctr. Tiltalte Uldvarehandler Mads Christiansen.

(Antaget, at det ikke paa Grund at Henvisningen i L. 29de Decbr. 1857 § 37 til Frd. 23de April 1845 § 1 kan anses som en Betingelse for den ved Næringsloven hjemlede Afsætningsret af Landmandens Husflidsproducter, at Raastoffet, hvoraf disse ere forfærdigede, er taget af Landets Naturalproducter.)

(Paadømt den 19de December 1873.)

Under nærværende, i 1ste Instans ved Stubbekjøbing Kjøbstads Politiret paakjendte Sag, er Tiltalte, Uldvarehandler Mads Christiansen, for ulovlig Handel efter Frd. 13de Febr. 1775 § 4 og Pl. 27de Novbr. 1839 § 1 anset med en Bøde af 5 Rdl. til bemeldte

Kjøbstads Politikasse, hvorhos de i hans Varepakke forefundne, i Underretsdommen nærmere angivne Bomuldsvarer ere erklærede forbrudte til Fordel for Anholderne, og er denne Dom derefter ifølge Tiltaltes Begjæring indanket her for Retten.

Den af Tiltalte afgivne Forklaring om, at disse Varer ere tilvirkede af Landboerne i Hammerum, Lysgaard og Billing Herreder og af ham opkjøbte i bemeldte Herreder, findes imidlertid efter det Oplyste ikke at kunne forkastes, hvorved bemærkes, at det af tvende Kjøbmænd i Stubbekjøbing for Politiretten afgivne Skjøn indeholder Skjønsmændenes Erkjendelse af, at Varerne kunne være tilvirkede i Hammerum Herred, medens der ikke kan gives Underdommeren Medhold i, at det skulde være en nødvendig Forudsætning for at kunne betegne en Vare som Product af Landmandens Husflid, at Raastoffet, hvoraf Husflidsproductet er fremgaaet, er taget af Landets Naturalproducter, hvad der ikke, som i Underretsdommen antaget, kan anses hjemlet ved den i Næringsloven 29de Decbr. 1857 § 37 indeholdte Henvisning til Frd. 23de April 1845 § 1, idet det ikke kan antages, at Næringsloven ved den i Paragrafens Begyndelse indeholdte Henvisning til hin Lovbestemmelse har villet udtale, at der ved de i Paragrafens andet Punktum nævnte Husflidsproducter kun skulde forstaas saadanne, som udtrykkeligt ere omtalte i den i en anden Sammenhæng citerede Paragraf i Frd. af 1845.

Efter de anførte Lovbestemmelser, sammenholdte med Næringslovens § 42, vil der derfor være at tillægge Tiltalte Frifindelse for det Offentliges Tiltale, medens Sagens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne H. H. Nyegaard og Alberti, 5 Rdl. til hver, ville være at udrede af det Offentlige.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse her for Retten har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte, Uldvarehandler Mads Christiansen, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger, derunder i Salairer til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne H. H. Nyegaard og Alberti, 6 Rdl. til hver, udredes af det Offentlige.

Sagen AS. $\frac{5 \, 2 \, 6}{7 \, 8}$ Procurator Alberti Actor ctr. de Tiltalte Høkerne Christen Trane og Severin Jørgensen samt Idestrup Sogns Forbrugsforening.

(Antaget, at den af en Forbrugsforening drevne Afsætning af Varer til Foreningens egne Medlemmer ikke kan anses som Næringsdrift, men at derimod Afsætningen til Ikke-Medlemmer er betinget af, at Foreningen erhverver Næringsbevis, og at den i modsat Fald paadrager sig Ansvar for uberettiget Næringsbrug, uden Hensyn til at den har været stiftet før Emanationen af L. 23de Mai 1873 og til at Virksomheden har været drevet ved Udsælgere, der vare forsynede med Næringsbevis.)

(Paadømt den 19de December 1873).

Under nærværende, fra Nykjøbing Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Høkerne Christen Trane og Severin Jørgensen samt Idestrup Sogns Forbrugsforening, der repræsenteres ved dens Bogfører og Kasserer, Skolelærer Betz, for uberettiget Næringsbrug.

Efter hvad der under Sagen er oplyst, er Spørgsmaalet det, om de Tiltalte kunne anses at have paadraget sig Ansvar for uberettiget Næringsbrug derved, at Forbrugsforeningen — hvis Formaal efter dens Vedtægter er ved Hjælp af et Fond, som er tilvejebragt ved Actier, at gjøre fordelagtigt Indkjøb af Livsfornø-

denbeder, som igjen udsælges til gangbare Priser, hvorefter det vundne Overskud fordeles mellem Medlemmerne i Forhold til deres Indkjøb, alene med Undtagelse af 2 pCt. af extraordinære Medlemmers og Ikke-Medlemmers Kjøb, dog ikke over 30 Rdl. aarlig, der afgives til Sygekassen for Idestrup Sogn — har ladet de af den indkjøbte Varer udsælge paa 2 Steder i Idestrup Sogn, nemlig i et Hovedudsalg hos Tiltalte Høker Trane i Idestrup og i et Biudsalg hos Tiltalte Høker Jørgensen i Ulsløv, hvilket Udsalg bestaar ikke alene af Høkervarer, der sælges til Alle og Enhver, men ogsaa af andre Handelsvarer og Brændevin, der kun sælges til Medlemmerne af Foreningen, hvilken, forsaavidt Brændevin angaar, har erhvervet Næringsbevis i Henhold til Lov af 2den Juli 1870 § 4, ligesom de tiltalte Høkere, der for deres Ulejlighed med Afsætningen erholde 3 pCt. af Omsætningen foruden fri Bolig, Lys og Brændsel, have Næringsbevis som Høkere.

Overretten maa nu med Underdommeren være enig i, at dette ikke kan statueres med Hensyn til den Afsætning af Varerne og Brændevinen, der er sket til selve Medlemmerne af Foreningen, da dette Forhold ikke kan betragtes som Næringsdrift, hvorfor det ogsaa er ligegyldigt, om Udsalget er sket fra 2 Udsalgsteder, og hvad de tiltalte Høkere angaar, da kunne de kun betragtes som Foreningens Forretningsførere, uden at nogen Del af Afsætningen er sket for deres egen Regning, hvorfor de heller ikke have kunnet paadrage sig Ansvar, forsaavidt en Del af Omsætningen ligger udenfor deres Næringsdrift som Høkere.

Derimod maa Forbrugsforeningen, som ogsaa i Politiretsdommen antaget, anses at have paadraget sig Ansvar efter Næringslovgivningen ved at lade de af den indkjøbte Høkervarer afsætte til Alle og Enhver uden at indskrænkes til Foreningens Medlemmer, da dette

Forhold maa betragtes som egentlig Næringsdrift, uden at det i denne Henseende, som af Defensor for Overretten forment, kan komme i Betragtning, at Foreningen er stiftet før Emanationen af Loven af 23de Mai d. A., da det ikke kan anses som en Følge af Bestemmelsen i Lovens § 2, 1ste Stykke, der kun indeholder en Udtalelse af Lovgivningens almindelige Regel, jfr. ogsaa Lovens § 10, at de tidligere dannede Forbrugsforeninger skulle være undtagne for Ansvar efter Næringslovgivningen, forsaavidt deres Virksomhed maatte betragtes som Næringsdrift.

Da det nu heller ikke kan fritage Foreningen for Ansvar, hvad Defensor endvidere har paaberaabt, at de tiltalte Høkere, der, som bemærket, have Næringsbevis som saadanne, begge ere Medlemmer af Foreningen og de eneste Medlemmer af denne, der tage umiddelbar Del i Forretningerne — hvorved dog kun kan forstaas Forretningerne med Hensyn til Afhændelsen — da Afhændelsen er sket, ikke for Høkernes, men for Foreningens Regning og paa dennes Vegne, af hvilken Grund det heller ikke kan disculpere Foreningen, om der ogsaa i sin Tid i Overensstemmelse med Lov af 23de Januar 1862 er sket Anmeldelse til Øvrigheden om, at Tiltalte, Høker Trane, herefter drev Forretning under Firma „Idestrup Sogns Forbrugsforening“, maa det billiges, at den tiltalte Forbrugsforening eller Skolelærer Betz paa dennes Vegne ved den indankede Dom for Afhændelsen af Høkervarerne er anset efter Næringsloven af 29de Decbr. 1857 § 75 med en Maribo Amtsfattigkasse tilfaldende Mulkt af 10 Rdl. og paalagt Sagens Omkostninger, men at derimod de tiltalte Høkere, der efter ovennævnte Lovs § 36 have været berettigede til Afhændelsen af Høkervarerne for Forbrugsforeningen, ere frifundne for det Offentliges Tiltale.

Idet Dommen som Følge heraf vil være at stadfæste, vil den tiltalte Forbrugsforening eller Skolelærer Betz paa dennes Vegne have at betale i Salair til Actor for Overretten, Procurator Alberti, 5 Rdl., hvorimod der intet Salair vil være at tilkjende Defensor, da denne er mødt som privat engageret af de Tiltalte.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse her for Retten har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Politiretsdommen bør ved Magt at stande.

I Salair til Procurator Alberti for Overretten betaler Tiltalte, Idestrup Sogns Forbrugsforening, eller Skolelærer Betz paa dennes Vegne, 5 Rdl.

Den idømte Mulkt at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. $\frac{554}{73}$ Proprietair Berthelsen ctr. Indsidder Jens Christian Lund.

(Sag om Krænkelse af Husfreden.)

(Paadømt den 22de December 1873.)

Under nærværende Sag paaanker Citanten, Proprietair Berthelsen, en inden Sorø Birketing som 1ste Instans den 3die Juli d. A. afsagt Dom, ved hvilken Indstævnte, Indsidder Jens Christian Lund, der af Citanten var sagsøgt til Undgjældelse efter Straffelovens § 221 for Krænkelse af Husfreden, er frifunden for Citantens Tiltale og Sagens Omkostninger ophævede, og gaar Citantens Paastand her for Retten ud paa, at Dommen forandres derhen, at Indstævnte anses med en

alvorlig Straf af en Bøde eller nogen Tids simpelt Fængsel, hvoshos han har paastaaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger for begge Retter.

Indstævnte, der personlig har givet Møde for Overretten, har indladt Sagen i Henhold til sin Procedure for Underretten, og maa herefter antages at procedere til Underretsdommens Stadfæstelse.

Citantens Paastand er støttet paa, at Indstævnte den 18de Januar d. A. om Eftermiddagen skal have indfundet sig i Citantens Spisestue i dennes Beboelseslejlighed, og uagtet gjentagne Opfordringer vægret sig ved at forlade Stuen, hvorfor Citanten maatte hente Sognefogden, hvem det først efter nogen Tids Forhandling lykkedes at formaa Indstævnte til at forlade Stuen.

Indstævnte har ogsaa indrømmet at have indfundet sig i Citantens Spisestue den ommeldte Eftermiddag, som han angiver, for at kræve Citanten for nogle Penge, denne skulde skylde ham; men han har paastaaet, at Citanten — der iøvrigt nægter at skylde Indstævnte Penge — da de ikke kunde blive enige, blev hidsig og befalede ham at forblive i Stuen, indtil Sognefogden kom tilstede, og endog i den Anledning lod en Person holde Vagt over ham.

Ved de af Citanten førte Vidner maa det imidlertid anses tilstrækkeligt bevist, at Citanten først hentede Sognefogden, efterat Indstævnte paa Opfordring havde vægret sig ved at forlade Stuen, og den ovennævnte Person blev efter Citantens Anbringende alene tilbage i Stuen for at passe paa, at Indstævnte ikke molesterede Noget under Citantens Fraværelse. Ved saaledes, uagtet opfordret dertil, at vægre sig ved at forlade Stuen, maa Indstævnte anses at have overtraadt Straffelovens § 221, og idet han derfor efter Citantens Paastand vil være

at drage til Ansvar herfor, findes Straffen passende at kunne bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 5 Rdl., eller i Mangel af fuld Betaling simpelt Fængsel i 3 Dage, hvorhos han vil have at godtgjøre Citanten Sagens Omkostninger for begge Retter med 15 Rdl.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Indsidder Jens Christian Lund, bør til Statskassen bøde 5 Rdl., eller i Mangel af fuld Betaling inden nedennævnte Frist hensættes i simpelt Fængsel i 3 Dage.

Sagens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Citanten, Proprietær Berthelsen, med 15 Rdl.

Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{582}{78}$ Birgitte Nicoline Christine Mogensen, Gøbels forladte Hustru ctr. Blikkenslagersvend Carl Valdemar Rose.

(En af en forladt Hustru uden Medvirkning af en Værge anlagt Alimentationssag afvist ex officio. *)

(Paadømt den 22de December 1873.)

---

*) jfr. D. i J. U. 1872 p. 669; for den modsatte Besvarelse af Spørgsmaalet kan paaberaabes, at Hustruen i Sager, som angaa deslige personlige Retsforhold, anses myndig uden Værge, jfr. Scheels Personret p. 208 ff., Familjeret p. 430, J. U. 1854 p. 460, 1865 p. 791 (Tyendeforhold.)

Da Citantinden, Birgitte Nicoline Christine Mogensen, Gøbels forladte Hustru, der under nærværende Sag efter Bevilling til fri Proces søger Indstævnte, Blikkenslagersvend Carl Valdemar Rose, tilpligtet at udrede et saa stort Bidrag, som Øvrigheden maatte fastsætte, til hendes med ham avlede, den 15de August 1864 fødte Barn, Caroline Birgitte Ingeborg Roses, Underhold og Opdragelse, beregnet fra den Tid det af hende med ham førte Samliv ifølge Entholdelsesdecret af 6te August 1867 ophørte, nemlig den 7de s. M. indtil dets fyldte 14de Aar, samt at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til Citantindens beskikkede Sagfører, Procurator Lehmann, har anført, at fornævnte hendes Mand, Mursvend Gøbel, har forladt hende i Juli 1859, uden at det er oplyst, at Ægteskabet imellem dem er ophævet, og hun saaledes som gift Kone er umyndig, vil Sagen, hvorunder ingen Værge er optraadt for eller med hende, være ex officio at afvise.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

Sagen A8. $\frac{668}{73}$ **Møllebestyrer Rasmus Hansen paa Murkø ctr. Jordemoder Jensine Albertine med Mand og Værge, Rebslager S. Madsen paa Avernakø.**

(En Sag, hvis Gjenstand ikke udgjorde summa appellabilis, afvist fra Overretten, da Appel-Stævningen var udtagen, forinden Bevilling til Sagens Indbringelse for Overretten var erhvervet.)

(Paadømt den 22de December 1873).

Under en for at have udskjældt Indstævnte, Jordemoder Jensine Albertine, Rebslager S. Madsens Hustru for en „Laptaske", samt for at have ytret, at det er det samme, hvad enten der sættes et Stykke Træ eller en gammel Kjælling istedetfor hende i hendes Forretning m. m., af medindstævnte Madsen, som Mand og Værge for bemeldte hans Hustru, ved Salling Herreds Politiret anlagt Injuriesag er Citanten, Møllebestyrer Rasmus Hansen paa Murkø, ved Rettens den 25de August d. A. afsagte Dom frifunden for Tiltale i Sagen og Sagens Omkostninger ophævede, saafremt han inden Retten med sin korporlige Ed bekræfter, at han ikke har udskjældt hende for en „Laptaske", hvorimod i modsat Fald dette fornærmelige Udtryk er mortificeret samt Citanten dømt til at bøde 5 Rdl. til Statskassen, eller, hvis Bøden ikke fuldt betales, at hensættes i simpelt Fængsel i 2 Dage, og til at betale Klageren Sagens Omkostninger med 6 Rdl., medens Citanten iøvrigt er frifunden i Sagen.

Denne Dom har Citanten ved Stævning af 21de Septbr. næstefter og i Medfør af en allerh. Bevilling af 3die Octbr. d. A. for Overretten til at tage Sagen under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ej at udgjøre summa appellabilis, indbragt her for Retten tillige med 3 under Sagens Behandling ved Politiretten den 29de August d. A. afsagte Kjendelser, men da den nævnte allerhøjeste Bevilling af 3die Octbr. d. A. alene gaar ud paa, at Sagen maa indstævnes her for Retten og her paakjendes, uden at godkjende den allerede den 21de Septbr. udtagne og den 24de Septbr. for de Indstævnte forkyndte Stævning, paa hvilken Tid Citanten saaledes manglede Hjemmel til at indbringe Sagen for Overretten, vil Sagen, under hvilken de Ind-

stævnte, skjøndt de findes lovlig stævnede, hverken ere mødte eller have ladet møde, ex officio være at afvise.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

☞ Af dette Ugeskrift udkommer 15 Nr. (Ark) i Qvartalet, nemlig i Reglen et ugentligt og 2 Gange qvartaliter et Dobbeltnummer. Prisen er 7 Mk. 8 Sk. for Qvartalet, og Subskription, bindende for 30 Nr., modtages paa alle kongelige Postcontoirer, i Bogladerne og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 12.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 7de Marts.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen AS. $\frac{328}{72}$ Skipper Ferdinand Johansen og Sømand C. S. Jørgensen paa egne og Hustrus Vegne af Svendborg ctr. Kjøbmand og Classelottericollectør G. K. Riber sammesteds.

(Udtalt, at den i Lov 6te Marts 1869 i Forholdet mellem Staten og Spillerne opstillede Regel, hvorefter den, der, efterat et Lotteris Trækninger ere begyndte, vil indtræde i Spillet, maa betale det fulde Indskud ogsaa for de foregaaende Classer i Lotteriet, ikke uden udtrykkelig Aftale kan antages at komme til Anvendelse i det private Forhold mellem en Spiller i Lotteriet og den, der under Spillet bliver enig med ham om i et vist Forhold at fortsætte det af ham paabegyndte Spil. — I et Tilfælde, hvor en Person (A) havde holdt en Lotteriseddel til de 3 første Classer af Lotteriet, og derefter havde spillet paa Sedlen i Fællesskab med vedkommende Collecter til 4de og 5te Trækning, samt havde anmodet sin Medspiller om at lægge Pengene ud til Fornyelse af Sedlen til 6te Trækning, uden at denne forinden Trækningen havde tilkjendegivet hende, at han dertil var villig, — antaget, at Sedlens Fornyelse til 6te Trækning, i hvilken der faldt en Gevinst,

maatte være sket for Begges Regning, saaledes at Collectøren ikke kunde tilegne sig den hele Gevinst. *)

(Paadømt den 22de December 1873.)

Under en i 1ste Instans ved Svendborg Byting anlagt Sag paastode Citanterne, Skipper Ferdinand Johansen og Sømand C. S. Jørgensen paa egne og Hustrus Vegne af Svendborg, Indstævnte, Kjøbmand og Classelottericollectør G. K. Riber sammesteds, tilpligtet at betale dem principaliter den af ham oppebaarne, men Citanterne formentlig tilkommende Halvdel af Gevinsten paa Kvartloddet Nr. 31,190 i 6te Trækning af det 124de Classelotteri, 500 Rdl., samt i Erstatning for til ham for de foregaaende Trækninger af dette Lotteri formeget indbetalte Indskud, 40 ß, subsidiairt alene fornævnte Beløb af 500 Rdl., og i ethvert Fald Renter af de paastaaede Beløb, 5 pCt. fra Forligsklagens Dato, den 18de April 1871, indtil Betaling sker, samt Processens Omkostninger med noget Tilstrækkeligt. Ved den den 26de Febr. f. A. afsagte Underretsdom blev Indstævnte imidlertid frifunden og Citanterne tilpligtede in solidum at betale ham Processens Omkostninger med 10 Rdl., hvorefter Citanterne ved Stævning af 9de Marts s. A. have indbragt Sagen her for Retten, hvor de have paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale dem i Forening eller i al Fald Citanten Jørgensen alene principaliter 500 Rdl. 40 ß og subsidiairt 499 Rdl. 22 ß, samt i ethvert Fald Sagens Omkostninger i begge Instanser skadesløst eller med et tilstrækkeligt Beløb, medens Indstævnte har paastaaet principaliter Underretsdommen stadfæstet og in subsidium Frifindelse for Citanten Johansens Tiltale, saaledes at han ikkun tilpligtes at betale Citanten Jørgensen 249 Rdl. 59 ß, hvorhos han i ethvert Tilfælde har paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger ogsaa her for Retten.

*) Se D. i J. U. 1873 p. 303.

Efterat Citanten Jørgensens Hustru paa egne og Mands Vegne i Indstævntes Collection havde betalt Indskud til 1ste, 2den og 3die Trækning for ¼ Seddel Nr. 31,190 af det 124de Classelotteri, anmodede Indstævnte, efter hvad Citanterne have anbragt, hende, da hun vilde forny Sedlen til 4de Trækning, om at deltage med hende i Spillet for en Halvdel, hvad hun ogsaa indrømmede, hvorefter hun og Indstævnte hver have betalt det halve Indskud for Sedlens Fornyelse til 4de og 5te Trækning. Da Tiden for Sedlens Fornyelse til 6te Trækning imidlertid nærmede sig, sendte Indstævnte Bud til Jørgensens Hustru, der havde Sedlen i sin Bevaring; i sin Husbonds Navn opfordrede Budet hende til at erklære, om hun vilde have sin Lotteriseddel fornyet, da hun i saa Fald skulde møde med den strax, ellers skulde hun begjære den udleveret. Jørgensens Hustru leverede derefter Budet Sedlen med Anmodning om at sige til Indstævnte, om han vilde lægge Pengene ud for hende til Fornyelsen, indtil hun om nogle Dage fik Penge fra sin Mand, hvilken Besked Budet ogsaa overbragte Indstævnte, der imidlertid, efter hvad han yttrede for sit Bud, ikke vilde indlade sig herpaa, hvorimod han efter sin Paastand har fornyet Sedlen for egen Regning, hvorfor han anser sig berettiget til at beholde den ved 6te Trækning den 24de Marts 1871 paa Sedlen faldne Gevinst af 1000 Rdl.

Efter hvad Citanterne her for Retten i Overensstemmelse med deres senere Procedure for Underretten have anbragt, var der, da Sedlen blev fornyet til 4de Trækning, ikke Tale imellem Jørgensens Hustru og Indstævnte om de foregaaende Indskud. Da ethvert Classelotteri, skjøndt det trækkes i 6 Classer, efter Lov 6te Marts 1869 kun udgjør et samlet Lotteri, saaledes at den, som, efterat Trækningerne ere begyndte, vil indtræde i Spillet, ikke blot maa betale det fulde Ind-

skud for den Classe, i hvis Trækning han ønsker at deltage, men ogsaa fulde Indskud for alle de foregaaende Classer, der alt ere trukne, formene Citanterne, at det i Mangel af modsat Aftale maa antages, at Indstævnte ved at tage Del i 4de Trækning med Jørgensens Hustru er bleven hende det halve Indskud og den halve Stempelafgift for Sedlen til de 3 foregaaende Trækninger skyldig med 1 Rdl. 18 ß, og da det halve Indskud og den halve Stempelafgift for 6te Trækning kun udgjør 4 ℔ 10 ß, indesad Indstævnte saaledes efter deres Paastand dengang endnu med 40 ß, som han skyldte Citanten Jørgensens Hustru udover hvad hun skulde betale i Indskud for denne Trækning, hvorfor han maatte være pligtig til af hendes Tilgodehavende hos ham at betale hendes Andel i Fornyelsen, uden at det herved kan komme i Betragtning, at hun som foranført lod Indstævnte anmode om at lægge dette Beløb ud for hende, hvad der kun var sket under Forbehold af endelig Opgjørelse imellem dem, naar alle 6 Trækninger vare forbi. Fornyelsen til 6te Trækning maatte saaledes allerede af denne Grund anses at være sket for fælles Regning, og Indstævnte være pligtig til foruden den halve Gevinst, 500 Rdl., endnu at lægge hine 40 ß fra sig. Vel er der imod Citantens Benægtelse intet Bevis tilvejebragt for at Indstævnte, som af ham paastaaet, ved Fornyelsen til 4de Trækning udtrykkelig betingede sig, at han ikke vilde have Noget med de tidligere betalte Indskud at gjøre, men da der maa gives Indstævnte Medhold i, at de Regler, som Staten har opstillet for, at der under Trækningerne kan udleveres en ny Seddel til et alt paabegyndt Lotteri, ikke kunne bringes til Anvendelse i det rent private Mellemværende imellem en Spiller og den eller dem, som under Spillet blive enige med ham om efter et vist Forhold at fortsætte det af ham alt paabegyndte Spil paa en Seddel, for hvilken

Indskudet er bleven betalt fra Lotteriets Begyndelse, findes det ikke at kunne antages, at Indstævnte ved at indtræde i Spillet til 4de Trækning paa Citantinden Jørgensens Seddel skulde have paadraget sig nogen Forpligtelse til at refundere Jørgensens Hustru hendes halve Indskud til de foregaaende Trækninger.

Hovedsagelig have Citanterne imidlertid støttet deres Paastand paa, at Indstævnte ved at betale det halve Indskud til 4de Trækning og derefter til denne og 5te Trækning at spille i Forening med Jørgensens Hustru er indtraadt i et Interessentskabsforhold med hende om Spillet, der, hvis ingen anden Aftale forinden blev truffen, i al Fald maatte være Lotteriet ud. Sedlen til 5te Trækning havde han ogsaa selv betegnet med Devise Md. Jørgensen & G. K. Riber, og da han forinden 6te Trækning kun har faaet denne Seddel udleveret af Jørgensens Hustru med Anmodning om at lægge ud for hende til denne Trækning, og derefter virkelig har fornyet Sedlen, uden at han forinden Trækningen har underrettet hende om, at han ikke vilde efterkomme hendes Anmodning, maa Fornyelsen betragtes som sket for Interessentskabets Regning, og altsaa den halve Gevinst, 500 Rdl., efter Fradrag af det halve Indskud og den halve Stempelafgift, 4 ℔ 10 ß, eller 499 Rdl. 22 ß tilfalde Citanterne. Indstævnte har vel benægtet nogensinde at have anmodet Jørgensens Hustru om at overlade ham Halvdelen af hendes Seddel, hvorimod Sagens Sammenhæng efter hans Paastand er den, at han, da han ikke, som hun ønskede, til 4de Trækning kunde levere hende $\frac{1}{8}$ Seddel istedetfor den Kvartseddel, paa hvilken hun hidtil havde spillet, paa hendes Anmodning, for at hun kunde blive ved at spille paa Halvdelen af Sedlen, gik ind paa for Fremtiden at overtage Halvdelen af Kvartloddet. Efter hans Formening er han ikke herved indtraadt i noget Interes-

sentskab med Jørgensens Hustru, uden i al Fald for den enkelte Trækning, hvorimod han, der er Collectør, for at bevare en Spiller for Collectionen kun er gaaet ind paa at betale Halvdelen af Indskudet til hver efterfølgende Trækning, naar hun havde betalt den anden Halvdel; udeblev hendes halve Indskud imidlertid, kunde han ingensomhelst Forpligtelse have ligeoverfor Jørgensens Hustru, hvorimod han maatte være berettiget til at faa Sedlen udleveret, og, naar han havde faaet denne, kunne forny den for sin Regning alene.

Den Omstændighed, at Sedlen er bleven fornyet i Indstævntes Collection, findes imidlertid ikke i og for sig at kunne have nogen Indflydelse paa Bedømmelsen af den retlige Karakter af Parternes Forhold med Hensyn til Sedlen. Efter Bestemmelserne i Lov 6te Marts 1869 § 3 var det nødvendigt, hvis Spillet skulde fortsættes udover 3die Trækning, at Sedlen blev fornyet som den var, nemlig for et Kvartlod, enten af den oprindelige Spiller eller af Andre, til hvem hun maatte overlade sin Ret til Fornyelse af Sedlen, medens det maatte anses utilladeligt at dele Sedlen i 2 Andele, hver paa $\frac{1}{8}$. Som ovenfor bemærket, maa derhos samtlige 6 Trækninger af et Classelotteri tilsammen betragtes som udgjørende eet Lotteri, saa at der findes at maatte gaas ud fra, hvad der ogsaa fuldkomment stemmer med Indstævntes egen Erklæring om ved 4de Trækning for Fremtiden at have overtaget den halve Del af Kvartloddet, at Indstævnte ved at fortsætte Spillet i Forening med Jørgensens Hustru, hvad enten dette nu er sket efter hans eller hendes Anmodning, er bleven hendes Medspiller, indtil Lotteriet var forbi eller 6te Classe var trukken. Naar hun derfor udleverede hans Bud Sedlen med Anmodning om at lægge Pengene ud for hende til dens Fornyelse, og han derefter uden at give hende nogen yderligere Meddelelse — hvorved bemærkes, at

hans Udtalelser til hans eget Bud selvfølgelig ikke kunne tillægges nogen Betydning — har fornyet Sedlen, maatte Jørgensens Hustru, der ved at udlevere Indstævntes Bud Sedlen med den ovenfor anførte Besked ikke udenvidere kunde anses at have opgivet sin Ret til Fornyelse af Sedlen, der, som af Citanterne med Føje her for Retten fremhævet, dog altid maatte have nogen Værdi, og som Indstævnte derfor ikke kunde tilegne sig uden hendes Samtykke, med mindre hun aldeles havde opgivet sin Ret efter Sedlen, være berettiget til at antage, at Fornyelsen var sket for fælles Regning, i al Fald indtil Indstævnte havde underrettet hende om, at han havde fornyet Sedlen for egen Regning, hvortil der havde været mere end tilstrækkelig Tid forinden Trækningen, der i det tidligste begyndte 4 Dage efter at han havde ladet Sedlen hente, og hvorved hun vilde være bleven opfordret til, hvis hun ikke vilde samtykke heri, forinden Trækningen at tilbyde ham det udlagte Indskud, idet han nemlig i intet Tilfælde kunde være berettiget til at lade det henstaa uafgjort for sin Medspiller, for hvis Regning Fornyelsen var sket, indtil det efter endt Trækning havde vist sig, om der var falden Gevinst paa Sedlen eller ikke.

Som det af det ovenfor Anførte fremgaar, er det kun Jørgensens Hustru, der paa egne og Mands Vegne har forhandlet med Indstævnte om Spillet, medens han Intet har havt at gjøre med Citanten Johansen, hvorfor Indstævnte subsidiairt har paastaaet sig frifunden for denne Citants Tiltale og ikkun tilpligtet at betale Jørgensen 250 Rdl. efter Fradrag af den paa denne Anpart faldende Del af Indskudet til 6te Trækning, 2 ℔ 5 β, eller 249 Rdl. 3 ℔ 11 β. Naar det imidlertid først maa antages, at Indstævnte har været uberettiget til at beholde den Gevinst, der faldt paa Halvdelen af den Seddel, paa hvilken han havde spillet i Forening med

Jørgensens Hustru, og at han saaledes maa være pligtig til at lægge denne fra sig efter Fradrag af Fornyelsesindskudet, 4 Rd. 10 ß, maa det være tilstrækkeligt til at begrunde den af Johansen paastaaede Ret ligeoverfor Indstævnte, at Jørgensen anerkjender ham som ligeberettiget med sig til Gevinsten.

Indstævnte vil saaledes have at betale til Citanterne 499 Rdl. 22 ß, men iøvrigt være at frifinde for deres Tiltale i denne Sag, medens Processens Omkostninger for begge Retter efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Kjøbmand og Classelottericollectør G. K. Riber af Svendborg, bør til Citanterne, Skipper Ferdinand Johansen og Sømand C. S. Jørgensen paa egne og Hustrus Vegne sammesteds, betale 499 Rdl. 22 ß, men iøvrigt for deres Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen A8. $\frac{600}{73}$ Procurator Berggreen Actor ctr. Arrestanten Christen Hansen.

(Straf efter Analogien af Straffelovens § 251 anvendt paa en Tiltalt, der havde forbrugt endel Penge, som han havde faaet en Anden til at udlevere sig for at anbringe dem i en Forretning, idet det mod hans Benægtelse statueredes, at han havde handlet svigagtig i den Hensigt at tilvende sig Pengene.)

(Paadømt den 30te December 1873).

Under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten, Christen Hansen, for Bedrageri.

Efter den Maade, hvorpaa Sagen er indbragt for Overretten, nemlig alene efter Arrestantens Begjæring, bliver der her for Retten kun Spørgsmaal om det af Arrestanten mod Pigen Christine Truelsen udviste Forhold.

Det er i denne Henseende ved Arrestantens egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han i Februar Maaned d. A. efter et Avertissement i Avisen har henvendt sig til den ovennævnte ældre ugifte Pige, der havde averteret, at hun ønskede at bestyre Huset for en Herre, idet han foregav, at han havde til Hensigt at overtage en Værtshusholderforretning paa Hjørnet af Gothersgade og Brøndstræde heri Staden og ønskede et Fruentimmer til at bestyre hans Hus. Da han derpaa erfarede, at hun ejede nogle Penge, foreslog han hende, at hun skulde indskyde disse i Forretningen imod at faa Halvdelen af Fortjenesten, hvortil hun erklærede sig villig. Arrestanten indfandt sig derefter den 18de Febr. d. A. om Eftermiddagen Kl. 3 paa hendes Bopæl i Frederiksbergalle for efter Aftale at følges med hende ind til Værtshusholderen — med hvem Arrestanten dog efter det Oplyste endnu ikke havde truffet nogen endelig Aftale om Overtagelse af Forretningen — hvor de da skulde gjøre Indkjøb af Inventarium m. m. til Forretningen.

Da Christine Truelsen derpaa havde gjort sig istand til at gaa med ham og havde udtaget 60 Rdl. for at tage dem med sig til Indkjøbet, bad Arrestanten hende om at han maatte bære Pengene, da det vilde se saa flaut ud ligeoverfor Værtshusholderen, at det var hende og ikke Arrestanten, der havde Pengene hos sig. Hun leverede da ogsaa Arrestanten Pengene; men da han havde faaet dem, erklærede han, at hun ikke kunde følges med ham, da han skulde ind paa Politikammeret for at ordne noget med Hensyn til Borgerskabet

— hvorved bemærkes, at Arrestanten, der tidligere i nogen Tid havde drevet Værtshushold i Kjøbenhavn, vil have havt sit Borgerbrev deponeret paa Raadstuen — men at hun kunde møde ham samme Eftermiddag Kl. 4½ eller 4¾ ved Hesten paa Kongens Nytorv, for at de derfra kunde følges ad til Værtshusholderen, hvori hun indvilligede.

Arrestanten indfandt sig imidlertid ikke paa det aftalte Sted, hvor Christine Truelsen ventede paa ham til Kl. var over 6½, og da hun næste Dag søgte ham i hans Logis, var han fraflyttet dette.

Arrestanten blev derpaa anholdt den 6te Marts d. A., og havde han da forbrugt 43 Rdl. af de af Christine Truelsen modtagne Penge.

Arrestanten har nu vel stadig nægtet at have havt nogen svigagtig Hensigt, enten da han henvendte sig til Christine Truelsen om at gaa i Interessentskab med ham eller da han anmodede hende om at levere ham de 60 Rdl., i hvilken sidste Henseende han navnlig har forklaret, at det først var efter at han havde forladt Christine Truelsen og var kommen noget ned ad Vesterbro, at han kom i Tanker om, at den paatænkte Forretning var ham for dyr, og at han derfor hellere vilde se sig om efter en anden og da meddele Christine Truelsen dette og anvende Pengene til denne Forretning.

Naar imidlertid henses til, at Arrestanten, der siden den 1ste Septbr. f. A. ikke havde havt noget fast Erhverv, efter sin egen Forklaring i det Højeste ejede 5 Rdl., forinden han fik Pengene af Christine Truelsen, hvorfor det maa antages at have været ham magtpaaliggende at komme i Besiddelse af rede Penge, — at de Foregivender, Arrestanten har benyttet for at faa Christine Truelsen til at udlevere ham Pengene og for derefter at fjerne sig, maa betragtes som aldeles intetsigende, og navnlig det sidste som et rent Opspind, da der ingen

rimelig Anledning var for ham til paa den Tid, og da der i al Fald endnu ikke var truffen nogen endelig Aftale om Overtagelse af Værtshusholderiet, at henvende sig paa Raadstuen om hans Borgerbrev, — at det ligesaa vel før som efter at han havde modtaget Pengene maatte have været ham bevidst, at Forretningen var for dyr, hvis dette virkelig havde været Tilfældet, samt endelig, at det er tilstrækkelig oplyst, uagtet Arrestanten i Begyndelsen af Undersøgelsen ikke havde villet indrømme det, at han umiddelbart efter at have faaet Pengene har forandret Logis, hvorved bemærkes, at Christine Truelsen idetmindste engang havde besøgt ham i hans tidligere Logis, findes det ikke med Føje at kunne betvivles, at Arrestanten, i al Fald da han bevægede Christine Truelsen til at udlevere ham Pengene, har handlet svigagtigen i den Hensigt at tilvende sig dem.

For dette Forhold, der ganske maa sættes ved Siden af de i Straffelovens § 251 ommeldte Bedragerier, vil Arrestanten, der er født den 26de August 1840 og ifølge Højesteretsdom af 12te Januar 1871 anset efter Straffelovens § 235 med 8 Dages simpelt Fængsel, men som iøvrigt ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, være at anse efter Analogien af Straffelovens § 251, efter hvilken § han derimod ligefrem er anset ved Underretsdommen.

Da nu den ved Dommen valgte Straf af 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød efter Omstændighederne, og navnlig naar henses til den langvarige Varetægtsarrest, som Arrestanten, tildels paa Grund af Sygdom, har været underkastet, findes passende, og da Dommens Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil Dommen saaledes i det Hele være at stadfæste, hvorhos Arre-

stanten vil have at udrede i Salair til Actor og Defensor for Overretten, 8 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande.

I Salair til Procuratorerne Berggreen og Nyegaard for Overretten betaler Arrestanten, Christen Hansen, 8 Rdl. til hver.

Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. $\frac{819}{78}$ Procurator Berggreen Actor ctr. de Tiltalte 1) Fragtmand Peter Larsen af Bønsvig, 2) Fragtmand Jens Larsen af Lundegaard, 3) Sidstnævntes Hustru, Ane Olsen og 4) Ungkarl Rasmus Hansen af Bønsvig.

(Nogle Fragtmænd, der under en Undersøgelse om Overtrædelse af Forbudet i Jagtloven af 1ste April 1871 § 11 havde afgivet falsk Forklaring for Retten, straffede herfor, idet deres efter Sagens Indankning til Overretten fremsatte Foregivende om, at de, da de skulde afgive Forklaring, nærede Frygt for, at de selv kunde have paadraget sig Strafansvar ved det Forhold, hvorom deres Forklaring afæskedes dem, blev forkastet.)

(Paadømt den 2den Januar 1874.)

Under nærværende, fra Vordingborg nordre Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Nr. 1) Fragtmand Peter Larsen af Bønsvig for falsk Forklaring for Retten, Nr. 2) Fragtmand Jens Larsen af Lundegaard for samme Forbrydelse, Meddelagtighed i samt Forsøg paa at forlede Andre til denne Forbrydelse, Nr. 3) Sidstnævntes Hustru, Ane Olsen, og 4) Ungkarl Rasmus Han-

sen af Bønsvig for Meddelagtighed i samt Forsøg paa at forlede Andre til falsk Forklaring for Retten, og Nr. 4 tillige for Overtrædelse af Lov om Jagten af 1ste April 1871 § 11.

Da der var opstaaet Mistanke om, at der var begaaet Overtrædelse af Lov af 1ste April 1871 § 11 ved at skyde Raadyr efter den 1ste Febr. f. A., og det navnlig var kommet til Politiets Kundskab, at flere Dyr vare falbudte til Fragtmænd i den første Halvdel af bemeldte Maaned, bleve de Tiltalte Nr. 1 og 2 for Retten afhørte, om Saadant var sket med dem. Under disse Forhør afgave de begge Forklaringer, der ifølge deres senere afgivne, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelser vare vitterlig usande i flere Puncter, idet begge nægtede at kunne erindre, at der var falbudt dem Dyr i den omhandlede Tid, ligesom Sidstnævnte nægtede at kjende Tiltalte Nr. 4, medens de senere have erkjendt, at de meget godt erindrede, Nr. 1, at der i Begyndelsen af Februar af Tiltalte Nr. 4 og en Ungkarl Jens Rasmussen var falbudt ham 2 Dyr, som han dog ikke kjøbte, fordi de ikke kunde enes om Prisen, og Sidstnævnte, at han den 8de og 10de Febr. havde kjøbt ialt 4 Dyr af de nævnte to Personer, som og at han meget godt kjendte Tiltalte Nr. 4. Sidstnævnte har vedgaaet at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af den citerede Bestemmelse i Jagtlovgivningen ved i Begyndelsen af Febr. Maaned at have skudt 4 Dyr, ligesom han ogsaa efter nogen Nægtelse tilstod, at han havde truffet Aftale med Tiltalte Nr. 1 om, at de begge skulde dølge Sandheden for Retten — hvortil den første Opfordring, efter hvad de begge vare enige om, skulde være udgaaet fra Tiltalte Nr. 1, medens de senere gjensidig bestyrkede hinanden i at holde fast — som og at han Søndagen den 9de Marts, Dagen før han skulde møde i Retten, er redet hen til Tiltalte Nr.

2 for at bevæge ham til at dølge Sandheden i Retten, og at han til dennes Hustru, Tiltalte Nr. 3, som han traf ene hjemme, sagde, at hun endelig maatte sige til sin Mand, at han ikke maatte sige Sandheden, naar han mødte i Retten, idet han tilføjede, at saavel han som Tiltalte Nr. 1 vare enige om ikke at sige Sandheden i Retten Dagen efter, ligesom han har vedgaaet, ved samme Lejlighed at have opfordret Tiltalte Nr. 3 til at fordølge Sandheden, naar hun mødte i Retten. Tiltalte Nr. 3 har ligeledes vedgaaet, at have meddelt sin Mand ved hans Hjemkomst det Budskab, som Tiltalte Nr. 4 havde overbragt, hvorefter han, ifølge deres overensstemmende Forklaring, yttrede: „Saa skal vi sige, at vi ved ikke af Noget", og de saa begge vare enige om at forklare usandt i Retten og gjensidig opmuntrede og bestyrkede hinanden i saa Henseende, og begge opfordrede deres Tjenestedreng til at gjøre det Samme.

Hverken Tiltalte Nr. 3 eller Tjenestedrengen forklarede imidlertid urigtigt i Henseende til Jagtsagen, da de bleve afhørte for Retten, og maa det derhos antages, at Tiltalte Nr. 3 inden Tjenestedrengens Møde opfordrede ham til at følge Sandheden, da det ikke kunde nytte at dølge den, eftersom hun selv havde forklaret Sandheden. Senere har Tiltalte Nr. 4 tilbagekaldt sin Tilstaaelse om at have opfordret de Tiltalte Nr. 2 og 3 til at forklare urigtigtigt for Retten, idet han alene vil have sigtet til, hvad han vilde bede dem udtale blandt Folk, men da denne Tilbagekaldelse af den af denne Tiltalte afgivne og endnu i Begyndelsen af et ifølge Overrettens Kjendelse optaget Reassumtionsforhør fastholdte Tilstaaelse ikke støttes ved de iøvrigt afgivne Forklaringer, vil der i Henhold til L. 1—15—1 intet Hensyn kunne tages dertil. Det Samme gjælder, forsaavidt Tiltalte Nr. 2 og tildels ogsaa dennes Hustru,

Tiltalte Nr. 3, under det optagne Reassumtionsforhør have villet fragaa deres Tilstaaelser om at have truffet Aftale om at forklare urigtigt i Retten og at have forsøgt at formaa deres Tjenestedreng til det Samme, idet de kun ville have talt indbyrdes og til Tjenestedrengen om, hvad der skulde forklares for Politiassistenten, naar denne indfandt sig for at udspørge dem; thi denne deres senere Fremstilling er i og for sig usandsynlig, og vel bestyrkes den, forsaavidt Paavirkningen af Tjenestedrengen angaar, ved dennes under Reassumtionsforhøret afgivne Forklaring, men denne Forklaring er i Strid med hvad Tjenestedrengen under det tidligere Forhør havde forklaret, uden at der er oplyst nogen fyldestgjørende Grund til, at han tidligere skulde have forklaret imod Sandheden.

Som Motiv til deres usande Forklaringer anførte Tiltalte Nr. 1, dels at han, der som Fragtmand udfører mange Ærinder for Bønderne, ikke vilde lægge sig ud med disse ved at sige, hvorledes Sagen i Virkeligheden hang sammen, dels Paavirkning fra de tvende Skytters Side; Tiltalte Nr. 2, dels Frygt for at miste Handelen med Krybskytterne, dels Frygt for at lægge sig ud med Befolkningen. Under det optagne Reassumtionsforhør have de imidlertid begge forklaret, at de tillige bevægedes ved Frygt for, at de selv kunde blive straffede med Mulkt for henholdsvis at have budt paa og at have kjøbt de ulovligt skudte Dyr. Ligesom det imidlertid er usandsynligt, at de ikke skulde have antydet dette Motiv under Forhørerne, forinden de havde confereret med deres Defensor for Overretten, hvis det virkelig havde været tilstede, saaledes maa det være afgjørende imod at lade Bestemmelsen i Straffelovens § 147 komme dem til Gode, at Dommeren, efter hvad de begge have erkjendt, forinden deres Afhørelse ikke blot havde indskærpet dem, at de kun afhørtes som

Vidner, og at intet Ansvar kunde falde paa dem for den mulig begaaede Jagtovertrædelse, men endog oplæst den dertil sigtende Bestemmelse i Lov 1ste April 1871 § 12, 1ste Punctum, hvorhos endnu bemærkes, at Tiltalte Nr. 1 end ikke havde kjøbt, men kun budt paa Dyr, og Tiltalte Nr. 2, efter hvad han under de første Forhører paastod, ikke vidste, om de af ham kjøbte Dyr vare skudte før eller efter 1ste Febr., en Paastand, som han først efter at have confereret med Overretsdefensor forandrede derhen, at han vidste, at de vare skudte efter 1ste Febr. Som Følge heraf vil Tiltalte Nr. 1 være at anse efter Straffelovens § 146, Nr. 2, dels efter denne §, dels for at have søgt at paavirke sin Hustru, Tiltalte Nr. 3, og sin Tjenestedreng til at afgive falske Forklaringer for Retten, efter samme Lovbestemmelse, sammenholdt med §§ 51 og 46. Ligeledes vil Tiltalte Nr. 4, for at have paavirket Tiltalte Nr. 1 og 2 og søgt at paavirke Nr. 3 til falsk Forklaring, være at anse efter Straffelovens § 146, jfr. 51 og 52, foruden at han vil være ifalden Straf efter Lov 1ste April 1871 § 11.

(Sluttes.)

Meddelelser.

Den 27de Februar er Cand. juris C. V. V. Møller autoriseret som Fuldmægtig hos Overretsprocurator Bloch, hvorved den til Cand. juris Evers udstedte Fuldmagt er tilbagekaldt.

Den 2den Marts er Cand. juris V. N. Andræ autoriseret som Fuldmægtig hos Overretsprocurator Rode, hvorved den til Exam. juris Kock udstedte Fuldmagt er tilbagekaldt.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. **Nyt** Nr. 13.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 14de Marts.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen AS. $^{31}/_{78}$ Procurator Berggreen Actor ctr. de Tiltalte 1) Fragtmand Peter Larsen af Bønsvig, 2) Fragtmand Jens Larsen af Lundegaard, 3) Sidstnævntes Hustru, Ane Olsen og 4) Ungkarl Rasmus Hansen af Bønsvig.

(Sluttet. — Se forrige Nr.)

Straffen for de Tiltalte, der ere fødte henholdsvis i 1817, 1839 og 1845 og ikke findes forhen straffede, skjønnes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver, og for Tiltalte Nr. 4 tillige til en Bøde af 10 Rdl. til vedkommende Sogns Fattiges Kasse. Hvad angaar Tiltalte Nr. 3, da findes hun i Henhold til Bestemmelserne i Straffelovens § 53, 1ste Punctum, ikke at kunne straffes for den af hende foretagne Paavirkning af Tjenestedrengen, og den blotte Meddelelse til hendes Mand af den ovennævnte fra Tiltalte Nr. 4 udgaaede Opfordring til at vidne falsk findes heller ikke i og for sig strafbar. Derimod vil hun ikke kunne undgaa Strafansvar

efter Straffelovens § 146, jfr. § 51, for at have bestyrket sin Mand i hans Forsæt til at afgive falsk Forklaring, og findes hendes Straf passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage.

Underretsdommen, ved hvilken de Tiltalte ere ansete med Fængsel paa Vand og Brød, Nr. 1 og 2 hver i 4 Gange 5 Dage, Nr. 3 i 2 Gange 5 Dage og Nr. 4 3 Gange 5 Dage, foruden at Sidstnævnte er anset med en Bøde som ovenanført, og hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil derfor være dels at forandre dels at stadfæste.

I Salair tillægges der Actor for Overretten 10 Rdl., Defensor for Tiltalte Nr. 4 8 Rdl. og Defensor for de tre øvrige Tiltalte 10 Rdl., der udredes, Actors Salair af de 4 Tiltalte in solidum, Tiltalte Rasmus Hansens Defensors af denne Tiltalte, og de øvrige Tiltaltes Defensors Salair af disse Tiltalte in solidum.

Sagens Behandling ved Underretten og den befalede Sagførelse ved begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Birketingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for de Tilltalte, Nr. 1) Fragtmand Peter Larsen af Bønsvig, Nr. 2) Fragtmand Jens Larsen af Lundegaard og Nr. 4) Ungkarl Rasmus Hansen af Bønsvig, bestemmes til 2 Gange 5 Dage for hver og for Nr. 3) Ane Olsen, til 4 Dage.

Der tillægges Actor for Overretten, Procurator Berggreen, i Salair 10 Rdl., der udredes af samtlige Tiltalte, En for Alle og Alle for En, Defensor, Procurator Delbanco, 8 Rdl., der udredes af Tiltalte Nr. 4, og Defensor, Procurator Leth, 10 Rdl., der udredes af de Tiltalte Nr. 1, 2 og 3, En for Alle og Alle for En.

Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen 628/72 J. J. G. Schrøder ctr. Overretsprocurator Heckscher som Værge for den umyndiggjorte forhenværende Landmand, Ludvig Theodor Schreiber.

(Antaget, at en Selvskyldnercautionsforpligtelse, der slutter sig til en af en gift Kone stiftet Gjæld, maa være uden forbindende Kraft, saafremt Cautionisten, dengang han indgik Forpligtelsen, var uvidende om, at Hoveddebitricis Ægteskab endnu bestod.*) — Formodning for, at Cautionisten herom var vidende, antaget tilvejebragt ved Hoveddebitricis Vidneforklaring, idet hun ikke paa Grund af L. 1—13—17 ansaas som inhabilt Vidne.)

(Paadømt den 5te Januar 1874.)

Under nærværende Sag har Citanten, J. J. G. Schrøder, paastaaet Indstævnte, Overretsprocurator Heckscher som Værge for den umyndiggjorte forhenværende Landmand, Ludvig Theodor Schreiber, tilpligtet at betale ham 350 Rdl., som bemeldte Schreiber skal være ham skyldig ifølge et den 21de Septbr. 1872 af Cathrine Micha Kronemand, født Selbach, for det ovennævnte Beløb udstedte Gjældsbevis, hvilket Bevis af Schreiber er underskrevet som Cautionist og Selvskyldner forinden hans Umyndiggjørelse den 8de Octbr. 1872 og forfaldent til Betaling paa Grund af Udeblivelse med det første Afdrag, med Renter heraf, 5 pCt. aarlig, fra Forligsklagens Dato, den 19de Novbr. 1872, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte, hvis Formening, at Sagen burde have været anlagt mod Overformynderiet som Bestyrer af den Umyndiggjortes Capitalformue istedetfor mod ham som Værge, ikke kan gives Medhold, procederer til Frifindelse med Tilkjendelse af Sagens Omkostninger, paa Grund af, at Hoveddebitrix, da hun underskrev Gjældsbeviset, som gift Kone levede i sædvanligt For-

*) Jfr. H. R. D. i Tid. 1864 p. 60.

muesfællesskab med sin Mand, om end Samlivet factisk var hævet, og derfor som umyndig med Hensyn til Formuen ikke retligen har kunnet forpligte sig, som sket, hvorfor Cautionsforpligtelsen formentlig ogsaa maa bortfalde, idet han derhos har gjort gjældende, at Schreiber, efter sin Erklæring til ham, dengang han underskrev Beviset, var uvidende om denne Hoveddebitricis Uraadighedstilstand, da han antog, at hun var separeret fra Manden, med hvem hun, som bemærket, ikke levede sammen.

Det skjønnes nu heller ikke rettere, end at Cautionsforpligtelsen, uanset at Schreiber har forpligtet sig som Selvskyldner, ifølge sin accessoriske Beskaffenhed maatte bortfalde af den ovennævnte Grund, forudsat at Schreiber, dengang han indgik Forpligtelsen, virkelig har været uvidende om Hoveddebitricis Uraadighedstilstand; thi er dette ikke Tilfældet, maa han antages at have villet forpligte sig uden Hensyn til Hovedforpligtelsens Gyldighed.

Citanten har imidlertid nægtet, at Schreiber har været i en saadan Uvidenhed, og har til Støtte herfor ført Hoveddebitrix som Vidne under Sagen.

Indstævnte har nu vel protesteret mod, at der tages noget Hensyn til dette Vidnes Forklaring som formentlig inhabilt efter L. 1—13—17; men det skjønnes dog ikke, at Vidnet kan siges at have en saadan personlig Interesse i Sagens Udfald, der retligen maa være hende ligegyldigt, at hun af den Grund kan betragtes som villigt Vidne efter ovennævnte Lovbestemmelse.

Da der nu ved dette Vidnes Forklaring, tildels i Forbindelse med hvad Indstævnte har udtalt under Proceduren angaaende Schreibers Forhold til hende, maa anses tilvejebragt en til Eds Paalæg tilstrækkelig Formodning for, at Schreiber, da han som Cautionist og Selvskyldner underskrev Gjældsbeviset af 21de Septbr.

1872, var vidende om, at Hoveddebitricis Ægteskab endnu bestod uden at være hævet ved Separation, findes Sagens Udfald at maatte gjøres afhængig af Schreibers Ed, saaledes at, hvis han edelig tør bekræfte, at han, dengang han underskrev Beviset af 21de Septbr. 1872, var uvidende om, at Hoveddebitricis Ægteskab endnu bestod, idet han antog det hævet ved Separation, Indstævnte frifindes for Citantens Tiltale i denne Sag og Sagens Omkostninger ophæves, hvorimod, hvis han ikke tør aflægge denne Ed, Indstævnte i Egenskab af hans Værge tilpligtes at betale Citanten det paastævnte Beløb med Renter, som paastaaet, mod Extradition af Gjældsbeviset i kvitteret Stand samt Sagens Omkostninger skadesløst.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Thi kjendes for Ret:

Naar den umyndiggjorte forhenværende Landmand, Ludvig Theodor Schreiber, inden Retten med Ed bekræfter, at han, dengang han som Cautionist og Selvskyldner underskrev det ommeldte Gjældsbevis af 21de Septbr. 1872, var uvidende om, at Hoveddebitricis, Cathrine Micha Kronemands, Ægteskab endnu bestod, idet han antog det hævet ved Separation, bør Indstævnte, Overretsprocurator Heckscher i Egenskab af hans Værge, for Citantens, J. J. G. Schrøder's, Tiltale i denne Sag fri at være og Sagens Omkostninger at være ophævede.

Trøster han sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør Indstævnte i hans fornævnte Egenskab, mod Extradition i kvitteret Stand af Gjældsbeviset af 21de Septbr. 1872, til Citanten betale de paastævnte 350 Rdl., med Renter heraf, 5 pCt. aarlig, fra den 19de Novbr. 1872, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger skadesløst.

At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Sagen $\frac{612}{78}$ E. C. Reimann ctr. C. C. Ibsen-Frederiksen og Jens Rosborg.

(En efter L. 1—4—30 dømt Indstævnt ikke paalagt de af Notarius ved Vexelprotesten beregnede Befordringsudgifter. Arrestforretningens Omkostninger i en Vexelsag skadesløst paalagte Vexeludstederen, hos hvem Arrestforretningen var foretagen, og ikke tillige Endossenten.)

(Paadømt den 5te Januar 1874).

Under nærværende Sag har Citanten, E. C. Reimann, paastaaet en den 22de Novbr. f. A. hos Indstævnte, C. C. Ibsen-Frederiksen, til Sikkerhed for nedennævnte Fordring foretagen Arrestforretning stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt, og denne Indstævnte og Indstævnte Jens Rosborg in solidum tilpligtede, mod Extradition i kvitteret Stand af en af Indstævnte Ibsen-Frederiksen til Indstævnte Rosborg eller Ordre under 11te August f. A. for 1000 Rdl. udstedt og af Sidstnævnte in blanco endosseret, den 21de Novbr. f. A. de non solutione protesteret 3 Maaneders Sola-Vexel, at betale Vexlens ovennævnte Beløb med Renter heraf, 6 pCt. aarlig, fra Stævningens Dato, den 24de Novbr. f. A., til Betaling sker, $\frac{1}{3}$ pCt. Provision og Courtage, Protestomkostninger, 5 Rdl. 5 ℔ 13 ß, samt Arrestens og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte have, skjønt lovlig varslede, hverken mødt eller ladet møde, og der vil derfor, i Overensstemmelse med L. 1—4—30 og Frd. 3die Juni 1796 § 2, være at give Dom efter Citantens ved den fremlagte Arrestforretning og Vexel med Protest hjemlede Paastand, dog at Protestomkostningerne kun tilkjendes med 5 Rdl. 1 ℔ 13 ß, da der mangler Hjemmel til at paalægge de Indstævnte at udrede de for Befordring beregnede 4 ℔, samt at Arrestforretningens Omkostninger alene tilsvares af Indstævnte C. C. Ibsen-Frederiksen.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Thi kjendes for Ret:

Den indankede Arrestforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bør de Indstævnte, C. C. Ibsen-Frederiksen og Jens Rosborg, mod Extradition i kvitteret Stand af den ovennævnte Vexel med tilhørende Protest, En for Begge og Begge for En, til Citanten, E. C. Reimann, betale Vexlens Paalydende, 1000 Rdl., med Renter heraf, 6 pCt. aarlig, fra den 24de Novbr. f. A., til Betaling sker, ½ pCt. i Provision og Courtage, Protestomkostninger med 5 Rdl. 1 ℔ 13 ß, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Saa betaler Indstævnte C. C. Ibsen-Frederiksen ogsaa til Citanten Arrestforretningens Omkostninger skadesløst.

At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. $\frac{383}{73}$ Tjenestekarl Niels Christian Nielsen ctr. Kammerherre Treschow paa Brahesborg.

(Antaget, at en Husbond ikke har Ret til at fordre at være i Besiddelse af Tyendets Skudsmaalsbog. Antaget, at den et Tyende tilkommende halvaarsvise Løn er forfalden paa selve Fardag (den 1ste Mai og den 1ste Novbr.) og ikke først forfalder bemeldte Dags Midnat.)

(Paadømt den 5te Januar 1874.)

Ifølge Stævning af 24de Juni sidstl. paaanker Citanten, Tjenestekarl Niels Christian Nielsen, hvem der er meddelt fri Proces, en den 10de s. M. inden Baag Herreds Politiret afsagt Dom, ved hvilken Indstævnte, Kammerherre Treschow paa Brahesborg, i en mod ham af Citanten anlagt Sag til tilgodehavende Løn for Halvaaret indtil 1ste Mai 1873, som Citanten først havde paastaaet sig tilkjendt med 50 Rdl., men senere med 45 Rdl., blev frifunden for Citantens Tiltale, hvorimod

denne under et af Indstævnte anlagt Contrasøgsmaal blev dømt til at have sin til 1ste Mai fortjente Løn forbrudt og derhos betale Indstævnte 45 Rdl., samt bøde 20 Rdl. til Politikassen, medens Sagens Omkostninger ophævedes. Citantens Paastand her for Retten gaar nu, i Overensstemmelse med hans Procedure for Politiretten, ud paa, at Politiretsdommen forandres derhen, at Citanten frifindes for det for Underretten anlagte Contrasøgsmaals Vedkommende, og at Indstævnte tilpligtes at betale Citanten Løn for Halvaaret fra 1ste Novbr. 1872 til 30te April 1873, nemlig 45 Rdl., samt at erstatte Sagens Omkostninger i begge Instanser, derunder Salair til Citantens beskikkede Sagfører for Overretten, Procurator Alberti, hvilket i alt Fald paastaas tilkjendt hos det Offentlige. Indstævnte paastaar derimod Politiretsdommen stadfæstet og sig tillagt Sagens Omkostninger hos Citanten.

Det er in confesso, at Citanten var fæstet hos Indstævnte fra 1ste Novbr. 1872 til 1ste Novbr. 1873, at han havde tjent der fra 1ste Novbr. 1872 til 1ste Mai 1873, at Indstævnte sidstnævnte Dag bestemt nægtede at ville betale Citanten den for det forløbne Halvaar fortjente Løn, medmindre han udleverede Indstævnte sin Skudsmaalsbog til Opbevaring, at Citanten vægrede sig herved, hvorimod han vel tilbød Indstævnte den til Gjennemsyn og til at foretage mulige Antegnelser i, samt at Citanten, da Indstævnte fastholdt sin Nægtelse af at betale, den 1ste Mai om Eftermiddagen hen ad Aften forlod Tjenesten. Hertil formener nu Citanten i Henhold til Tyendelov af 10de Mai 1854 § 43 Nr. 5 at have været berettiget og desuagtet i Henhold til sammes § 44 at kunne kræve Løn for den Tid, han har tjent. Indstævnte benægter derimod, at Citanten var i det i den citerede § 43 Nr. 5 omhandlede Tilfælde, da det var ham bekjendt, at han meget vel kunde erholde

sin Løn, naar han opfyldte Indstævntes Fordring om at faa Bogen til Opbevaring, hvilken Fordring Indstævnte ansaa berettiget, da han ikke paa anden Maade kunde sikkre sig imod, at Citanten forlod hans Tjeneste i Utide, hvilket han havde hørt at denne havde til Hensigt; derhos har Indstævnte gjort gjældende, at Lønnen i alt Fald ikke var forfalden dengang Citanten forlod Tjenesten, men formentlig først forfaldt Kl. 12 Midnat. Som Følge heraf antager Indstævnte Citanten for at have forladt Tjenesten uden lovlig Grund og altsaa at være ifalden Ansvar efter Tyendelovens § 47, og denne Betragtning har Politiretten givet Medhold.

Heri kan Overretten imidlertid ikke være enig. Paastanden om, at Husbonden skulde være berettiget til at kræve, at Skudsmaalsbogen er i hans Varetægt, er navnlig uden Hjemmel i Lovgivningen, der gjennemgaaende gaar ud fra, at det er Tyendet — som i den ældre Frd. 5 Septbr. 1832 benævnes Skudsmaalsbogens Ejer — der er pligtig at bevare den, jfr. Tyendelov §§ 56 og 57, og fornemmelig var Indstævnte uberettiget til at betinge den forfaldne Løns Betaling af dens Udlevering, hvorved bemærkes, at der ikke imod Citantens Benægtelse er fremkommet noget Datum for, at han havde til Hensigt at forlade Tjenesten i Utide. At nu Lønnen var forfalden, da Citanten hen ad Aften den 1ste Mai forlod Tjenesten, kan ikke være Tvivl underkastet, idet Indstævntes Formening om, at den først skulde forfalde ved Midnat til selve Fardagen er ubegrundet, hvilket navnlig i Tilfælde af Tjenestens Ophør fremtræder som kjendeligt; men i ethvert Fald maatte Citanten efter Indstævntes bestemte Vægring ved at udbetale Lønnen, medmindre den stillede Betingelse opfyldtes, være beføjet til at anse det givet, at Lønnen ikke vilde blive betalt. Som Følge heraf maa der gives Citanten Medhold i, at han ikke „har kunnet er-

holde sin Løn betalt til rette Tid", og at han har været berettiget til at forlade Tjenesten til den Tid, det skete, og ligesom han derfor vil være at frifinde for Indstævntes Tiltale, saaledes vil denne have at betale ham 45 Rdl.

Processens Omkostninger i begge Instanser findes efter Omstændighederne at burde hæves, og vil det Procurator Alberti, hvis Sagførelse har været lovlig, tilkommende Salair, der bestemmes til 10 Rdl., være at udrede af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Thi kjendes for Ret:

Citanten, Tjenestekarl Niels Christian Nielsen, bør for Tiltale af Indstævnte, Kammerherre Treschow paa Brahesborg, i denne Sag fri at være. Derimod bør Indstævnte til Citanten betale 45 Rdl.

Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Der tillægges Procurator Alberti i Salair 10 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. $\frac{597}{73}$ Procurator Ronge Actor ctr. Tiltalte Provisor Christian Vilhelm Peter Gotfred Hall.

(En Provisor paa et Apothek, der af en Fejltagelse ved Tilberedningen af en Medicin havde benyttet en Gift, hvorved Patienten vel paaførtes Ulemper og udsattes for Fare, men ikke tilføjedes nogen Skade, som kunde henføres under Straffelovens § 204, frifunden for Ansvar efter bemeldte Lovs § 207. Antaget, at Lovens § 290 eller dens Analogi ikke heller kunde anvendes paa det foreliggende Tilfælde.)

(Paadømt den 6te Januar 1874.)

I nærværende, imod Tiltalte, Provisor Christian Vilhelm Peter Gotfred Hall, for i sin Bestilling som

Provisor paa et Apothek at have udvist en saadan Uforsigtighed, at et Menneskes Liv derved er blevet udsat for Fare, anlagte, og fra Bregentved-Gisselfeld Birks Extraret hertil indankede Sag er det ved egen Tilstaaelse samt de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger tilstrækkelig bevist, at Tiltalte, da han den 24de April f. A. tilberedte Medicin efter en Recept, hvori var foreskrevet Hydrat chloralicum, har brugt en Opløsning af svovlsur Atropin, idet to hinanden lignende Flasker, den ene med nysnævnte Gift, den anden med Hydrat chloralicum, stode ved Siden af hinanden, og Tiltalte forsømte at se paa Paaskriften af den Flaske, som han benyttede, at den Syge, for hvem Recepten var skreven, har indtaget en Spiseskefuld af det Tillavede, samt at der indfandt sig utvivlsomme Symptomer paa en Atropin-Forgiftning, men at det dog ved Anvendelse af Modgift lykkedes i Løbet af et Par Dage at hæve Følgerne saaledes, at den Syge er fuldstændig helbredet.

Det kgl. Sundhedscollegium, hvis Betænkning i Sagen er bleven indhentet, har bemærket, at i de enkelte, nøjagtigt kjendte, Tilfælde, hvor Atropin-Forgiftning har bevirket Døden hos voxne Mennesker, har det indtagne Kvantum været større end ved nærværende Lejlighed, men at det Kvantum, som den Syge, der var et voxent Menneske, maa antages at have faaet, dog i Forhold til Giftens Intensitet og Virkemaade overhovedet er saa betydeligt, at det ikke er usandsynligt, at det vilde kunne fremkalde Døden hos et voxent Menneske, uden at dette dog efter de hidtil gjorte Erfaringer med Sikkerhed kan afgjøres. Efter Collegiets Mening afgive heller ikke de, forøvrigt umiskjendelige og heftige Forgiftningssymptomer, som den Syge frembød efter Indtagelsen af Mixturen, nogen sikker Maalestok for, i hvilken Grad hans Liv var truet, og end mindre kan

det derefter beregnes, hvor stor Faren vilde have været, hvis Giftens Virkning ikke var bleven hemmet ved flere Omstændigheder, blandt hvilke fremhæves den, at der i Mixturen tillige fandtes Morphin, hvis Virkning i væsentlige Henseender er Atropinen modsat.

Overretten maa imidlertid med Underdommeren være enig i, at Tiltalte, uagtet han har gjort sig skyldig i grov Uagtsomhed, ikke kan drages til Ansvar efter Straffelovens § 207, idet der ikke er tilføjet den Paagjældende nogen Skade, som kan henføres under samme Lovs § 204, og da heller ikke nogen anden Straffebestemmelse, og navnlig ikke Lovens § 290 eller dens Analogi, som af Actor paastaaet, findes anvendelig i det foreliggende Tilfælde, vil Tiltalte være at frifinde for Actors Tiltale, og idet Underretsdommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, ligeledes bifaldes, vil denne i det Hele være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at betale i Salair til Actor og Defensor for Overretten, 5 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans og Sagførelsen for begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Underrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Ronge og Steinthal, betaler Tiltalte, Provisor Christian Vilhelm Peter Gotfred Hall, 5 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

* * *

Straffelovens § 290 foreskriver, som bekjendt, Straf for den, der „anvender giftige eller andre farlige Stoffer til Varer, der ere bestemte til Forhandling eller Benyttelse af Andre, paa en saadan Maade, at Andres Sundhed udsættes for Fare ved Brugen af samme“, idet denne Forseelse, forsaavidt den sker forsætlig, efter

§'ens 1ste Led straffes ordentligvis med Fængsel, og, forsaavidt den sker af Uagtsomhed, efter §'ens sidste Led med Bøder. En Apotheker maa vel i sin Forretning ofte anvende Gifter ved Tilberedning af Medicin; men forsaavidt Saadant sker overensstemmende med de af Lægen udfærdigede Recepter, er der selvfølgelig ikke Tale om, at hans Forhold kan falde ind under Bestemmelserne i nærværende §. Er det derimod uden saadan Hjemmel, at Apothekeren har benyttet en Gift ved Tilberedningen af Medicin, skjønnes det ikke rettere, end at hans Forhold ligefrem maa bedømmes efter §'ens Forskrifter, og det synes derfor, at det in casu omhandlede Tilfælde, hvor Provisoren af Uagtsomhed benyttede Giften ved Medicinens Tilberedning, men hvor Følgerne for Patienten ikke bleve saadanne, at Straffelovens § 207 kunde komme til Anvendelse, burde have medført Bøde efter § 290, sidste Led. At et Forhold som det foreliggende skulde gaa hen uden Straf, synes ikke at kunne have været Straffelovens Mening; og Publikum har formentlig et billigt Krav paa at være beskyttet imod, at Apothekeren ved Uforsigtighed udsætter Patientens Liv for Fare ved imod Lægens Ordination at benytte Gift til Medicinens Tilberedning.

Sagen AS. 438/73 Procurator Myhlertz Actor ctr. Tiltalte Møller Ole Olsen af Høielse.

(Anvendelse af Straffelovens § 248.)

(Paadømt den 6te Januar 1874.)

Under nærværende, fra Vallø Birks Extraret hertil indankede Sag actioneres Tiltalte, Møller Ole Olsen af Høielse, for Tyveri eller Bedrageri og Overtrædelse af Straffelovens § 248.

Forsaavidt nu Tiltalte er sigtet for i 1870-71, medens han var Mestersvend hos Møller Steensen paa Lellinge

Mølle, at have besveget Mølleren eller Møllegjæsterne for Sæd, da har han paastaaet, at al den Sæd, som han vedgaar at have solgt i det angivne Tidsrum til forskjellige Personer, er bleven kjøbt af ham hos Møllegjæster eller Andre; og om nu end de enkelte navngivne Personer, som Tiltalte vil have kjøbt Sæd af, og hos hvem Oplysning har kunnet erholdes, samtlige have nægtet at have solgt Sæd til ham i den Tid, han har været i Tjeneste hos Møller Steensen, og hans Foregivende om en Morgen i Vinteren 1871 at have afkjøbt en ham ubekjendt Bonde, der kom kjørende paa Landevejen og egentlig vilde til Kjøge, men hvis Vogn var bleven beskadiget, henved 6 Tdr. Sæd, dels Havre dels Byg, ikke ved derom anstillet Undersøgelse er bleven nærmere bestyrket, og skjøndt der endelig ved en blandt Lellinge Mølles Kunder anstillet Undersøgelse ikkun er fundet nogle Enkelte, der have solgt et Par Tønder Byg til Tiltalte og det endda, som det synes, ikke i den Tid, da Tiltalte var Steensens Mestersvend, saa vil dog Tiltaltes øvrige Forklaring om at have kjøbt af dem, der kom til Mølle, uden at han nu ser sig istand til at angive nogen bestemt Person, ikke kunne forkastes, og det maa derfor billiges, at han under denne Del af Actionen er frifunden.

Da der ved en hos Tiltalte foretagen Husundersøgelse var forefundet en Del Søm, henlagte i en paa Tiltaltes Loft staaende Kiste, nemlig:

20	Pakker	3½"	à 500 til Værdi . . .	21	Rdl.	4 ℳ	„	ß
1	—	4"	- — — . . .	1	—	1	- 8	-
12	—	3"	- — — . . .	15	—	„	- „	-
4	—	à 1000 Tækkesøm	— . . .	2	—	4	- „	-

samt et Parti løse Søm, anslaaet til 2000 dels 4" og 3", men overvejende mest 3½" til Værdi 4 Rdl. 2 ℳ, hvilke efter det Oplyste maa antages at tilhøre Møllebygger Hansen af Slagelse, der havde medbragt dem blandt

de Materialier, han skulde benytte ved Opførelsen i Aaret 1872 af Tiltaltes nuhavende Mølle og Stuehus, afgav Tiltalte efterhaanden under megen Vaklen og Selvmodsigelse den Forklaring, at disse Søm ere blevne fundne af ham i Løbet af de første Maaneder af 1873 paa Loftet over Stuehuset mellem en Del sammesteds opstablede Høvlspaaner. Disse Spaaner har han selv tilligemed to Smaadrenge efterhaanden opsamlet paa Byggepladsen og baaret dem op i Sække paa Loftet, hvor han saa rystede Spaanerne ud og stablede dem op, uden at han vil have bemærket, at der da var Pakker med Søm imellem dem, og han har paa det Bestemteste nægtet selv med Vidende at have bragt Sømpakkerne op paa Loftet og kan kun forklare disses Tilstedeværelse der ved at det maa være Børnene, som have stukket Pakkerne ind mellem Spaanerne. Men naar henses til Sømmenes Vægt, idet de fleste af Pakkerne veje over 7 ℔, maa det antages umuligt — hvad Tiltalte ogsaa tilsidst maa anses at have erkjendt — at disse ubemærket skulde kunne være komne ind i og ud af Sækkene, og ligesaalidt er der oplyst Nogetsomhelst til Bestyrkelse af den Formodning, at Smaadrengene skulde have stukket Pakkerne ind mellem Spaanerne.

Hertil kommer, at Tiltalte ikke har omtalt sine Fund til Nogen, end ikke til sin Hustru, og ogsaa har fordulgt det for Ejeren, med hvem han har talt flere Gange i det Fjerdingaar, der forløb mellem den Tid, da han angiver at have begyndt at finde Søm, og indtil han blev arresteret i Anledning af nærværende Sag, uden at omtale Sømmene, hvilket ikke, som Tiltalte har villet gjøre gjældende, kan, naar henses til Sømmenes store Værdi og de extraordinære Omstændigheder, hvorunder Tiltalte vil have fundet dem, tilskrives Glemsomhed.

Efter hvad der saaledes under Sagen er oplyst, maa det statueres, at Tiltalte svigagtigen har villet tilegne sig Sømmene, og da hans Forhold i denne Henseende nærmest maa henføres under Straffelovens § 248, maa det billiges, at Tiltalte, der ikke forhen er straffet, men ved Kjøbenhavns Criminal- og Politiretsdom af 9de Octbr. 1866 i en mod ham for Brandstiftelse og Assurancesvig anlagt Sag frifunden for Actors Tiltale med Paalæg af Sagens Omkostninger, ved den indankede Dom for Forholdet med Sømmene er anset efter den ovennævnte § i Straffeloven, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste.

I Salair til Actor og Defensor for Overretten vil Tiltalte have at betale 10 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande.

I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Myhlertz og Kalko, betaler Tiltalte, Møller Ole Olsen af Høielse, 10 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Meddelelse.

Den 7de Marts er Cand. juris C. G. Schack autoriseret som Fuldmægtig hos Overretsprocurator Schack, hvorved den til Cand. juris Petersen udstedte Fuldmagt er tilbagekaldt.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 14.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 21de Marts.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen AS. $^{6}_{7}{}^{1}_{8}{}^{2}$ Finantsministeriet ctr. Birkedommer Muus af Nykjøbing i Sjælland.

(Antaget, at resterende Renter til Statskassen ifølge Selvejendomsloven af 8de April 1851 ikke længere efter Emanationen af L. 29de Marts 1873 kunne inddrives ved Udpantning, da Bestemmelsen i L. 27de April 1853 § 2 ikke er optagen i bemeldte Lov.)

(Paadømt den 12te Januar 1874.)

Citanterne, Finantsministeriet, paaanke under nærværende Sag en af Indstævnte, Birkedommer Muus af Nykjøbing i Sjælland, i Egenskab af Kongens Foged i Dragsholm Birk den 19de Juli f. A. afsagt Kjendelse, ved hvilken er eragtet, at en af Holbek Amtstue den 16de s. M. i Henhold til Lov af 27de April 1853 § 2 fremsat Begjæring om Udpantning for resterende Renter for Halvaaret fra 1ste Octbr. 1872 til 31te Marts 1873 af Pantegjæld til Statskassen ifølge Selvejendomsloven af 8de April 1851 ikke kunne tages til Følge; og gaar Citanternes Paastand her for Retten, hvor de have ladet møde ved den const. Kammeradvocat, ud paa, at Kjendelsen derhen forandres, at den begjærte

Udpantning bør nyde Fremme, hvorhos Indstævnte paastaas paalagt Sagens Omkostninger skadesløst, at udrede derunder Salair til Kammeradvocaten.

Indstævnte, der er forundt fri Proces for Overretten, har ved sin beskikkede Sagfører, Procurator Hvalsøe, paastaaet sig frifunden og Citanterne paalagt Udredelsen af Sagens Omkostninger, hvorunder Salair til Indstævntes Sagfører.

Det er nu vel saa, at Loven af 27de April 1853 § 2 har anordnet, at de ovennævnte Renter i Udeblivelsestilfælde blive at inddrive paa samme Maade og efter samme Omgang, som for Skatter er bestemt, samt at Skatter efter Lov af 29de Marts 1873 § 1 inddrives ved Udpantning, hvoraf kunde synes at følge, at ogsaa Renterne ville kunne inddrives ved Udpantning. Men naar henses til, at sidstnævnte Lov fremtræder som havende til Hensigt paa ét Sted at samle alle de Tilfælde, i hvilke Udpantning kan finde Sted, og at den, efter i sin 1ste § under 10 Numre at have speciatim angivet de Fordringer, hvorfor Udpantning kan ske, slutter med, at Udpantning ikke kan finde Sted udenfor de ovennævnte Tilfælde, men den her under Sagen ommeldte Rentefordring ikke findes blandt de nævnte Tilfælde, hvad derimod ses at være iagttaget for en lignende Fordring, nemlig Renterne fra Ryttergodsets Salg, uagtet ogsaa disse sidste Renter, ligesom de omkvæstionerede Renter, tidligere med Hensyn til Inddrivelsesmaaden vare satte i Classe med Skatter, cfr. Frd. angaaende Amtstue-Oppebørsler m. v. af 8de Juli 1840 § 11 — skjønnes ikke rettere, end at Følgen af, at Bestemmelsen i Loven af 27de April 1853 § 2 ikke er optagen i Udpantningsloven, maa blive den, at den Udpantningsret, som ved hint Lovbud tidligere var hjemlet, for Fremtiden maa være bortfalden.

Da den paaankede Kjendelse herefter findes vel

grundet, vil samme være at stadfæste, hvorhos Processens Omkostninger for Overretten efter Omstændighederne ville være at ophæve, og bliver det Procurator Hvalsøe, hvis Sagførelse har været lovlig, tilkommende Salair, der bestemmes til 10 Rdl., at udrede af det Offentlige.

Her for Retten foreligger ikke nogen Overtrædelse af Lovgivningen om det stemplede Papir.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Kjendelse bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves, og Procurator Hvalsøe tillægges i Salair af det Offentlige 10 Rdl.

Sagen AS. $\frac{486}{72}$ Proprietair Vilh. Trolle af Louisenlyst ctr. Traadhandler F. Hansen af Kjøbenhavn og Kongens Foged i Kronborg østre Birk, Overauditør, Birkedommer F. Moltke.

(Statueret, at Spørgsmaalet om Lovligheden af en i Henhold til et Arrestdecret iværksat Anholdelse af en Person for Gjæld maa henhøre under Overdomstolenes Afgjørelse og altsaa ikke kan paakjendes af Fogden selv, om det end fremkommer under en Relaxationsforretning. — Antaget, at Spørgsmaalet om Nedsættelse af enkelte Poster i en for Underretten fremlagt Regning maatte, efterat Regningens Beløb var afgjort ved Betaling af en Intervenient, betragtes som alene verserende mellem Intervenienten og Debitor og derfor at maatte afvises fra Underretten, da Intervenienten ikke var stævnet.)

(Paadømt den 12te Januar 1874.)

Efter hvad der under nærværende Sag, hvorunder Citanten, Proprietair Vilh. Trolle af Louisenlyst, paaanker en af Indstævnte Overauditør Moltke som Kongens Foged den 20de August 1872 afsagt Kjendelse, er oplyst, var der den 11te Juli og 8de August s. A. ved

bemeldte Fogedret afsagt 2de Decreter, hvorved der blev decreteret Arrest paa Citantens Person for forskjellige Vexelfordringer, Indstævnte Traadhandler Hansen tilhørende, og blev Citanten derefter i Henhold til det sidstnævnte Decret paa Forlangende af Hansen efter Rekvisition af den indstævnte Foged anholdt heri Staden og ført til Fredensborg, for der at indsættes i Gjældsfængsel. Under en Dagen efter, den 18de August, begjært Relaxationsforretning mødte for Citanten en Overretssagfører herfra Staden, og med Bemærkning, at Anholdelsen maatte anses ulovlig, eftersom Arrest efter hans Formening ikke kunde finde Sted efter det senere Arrestdecret, saalænge det ældre Arrestdecret ikke var frafaldet, paastod han Anholdelsen hævet, hvorhos han for det Tilfælde, at denne Paastand ikke skulde blive tagen til Følge, tilkjendegav, at en tilstedeværende, herunder Sagen ustævnt Mand vilde som Intervenient betale, hvad der maatte kunne tilkomme Indstævnte Hansen hos Citanten; men da derefter fremlagdes en paa Hansens Vegne affattet kvitteret Regning over Tilgodehavendet, gjorde bemeldte Overretssagfører paa Citantens og Intervenientens Vegne forskjellige Indsigelser imod enkelte af de paa Regningen opførte Poster og forlangte i Henhold dertil Regningens Beløb nedsat, idet han tilføjede, at Intervenienten ikkun vilde betale det saaledes nedsatte Beløb. Det Omtvistede optoges derefter til Kjendelse, som Fogden tilkjendegav at ville blive afsagt den 20de s. M.; men da saavidt var passeret, frafaldt Intervenienten den æskede Kjendelse og indbetalte Regningens fulde Beløb, hvorefter til ham extraderedes de paagjældende Vexler i kvitteret Stand og den paa Citantens Person efter de ovennævnte Decreter decreterede Arrest relaxeredes. Forretningen sluttedes derpaa med Underskrift saavel af den nævnte Sagfører som af Intervenienten. Dagen efter modtog

Fogden en Skrivelse fra Sagføreren, hvori denne yttrer, at han venter Kjendelsen, der ikkun var frafalden af Intervenienten, men ikke af Citanten; og Fogden, der iøvrigt havde anset Mellemværendet mellem Citanten og Indstævnte Hansen for at være afgjort ved den stedfundne Betaling af Intervenienten, reassumerede derpaa Forretningen den 20de August og afsagde den nu paaankede Kjendelse, hvorved Spørgsmaalet om Anholdelsens Ulovlighed afvistes som henhørende under Overdomstolenes Afgjørelse og den begjærte Nedsættelse i Regningens Beløb nægtedes.

Citantens Paastand her for Retten gaar ud paa, at Sagen, forsaavidt Afvisning fra Fogedretten har fundet Sted, hjemvises paa Indstævnte Moltkes Bekostning til Paakjendelse i Realiteten, og at den begjærte Nedsættelse i Regningens Beløb gives Medhold, samt at de Indstævnte paalægges in solidum at tilsvare ham Appellens Omkostninger.

Indstævnte Hansen har ladet møde for Overretten og protesteret imod, at Citantens Paastand, forsaavidt ham angaar, tages til Følge, hvorhos han har paastaaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger.

Indstævnte Moltke procederer efter meddelt fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Procurator Lehmann, til Frifindelse, idet han derhos har paastaaet Citanten paalagt at udrede Processens Omkostninger eller Kost og Tæring efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Sagførersalair.

Det er nu efter processuelle Regler klart, at Spørgsmaalet om Lovligheden eller Ulovligheden af den efter den indstævnte Fogeds Rekvisition iværksatte Anholdelse — der iøvrigt kun er en Fuldbyrdelse af det afsagte Arrestdecret — ikke kan, om det end fremkommer under en Relaxationsforretning, afgjøres af Fogden selv, men maa henhøre under Overdomstolenes Afgjø-

relse, og den paaankede Afvisning findes derfor vel grundet. Citantens Paastand under denne Del af Sagen vil følgelig ikke kunne gives Medhold, og det Samme gjælder med Hensyn til Nægtelsen af Nedsættelse i Regningens Beløb. Spørgsmaalet herom vil nemlig være at afvise fra Underretten, aldenstund den omtvistede Fordring, som forommeldt, er afgjort ved Trediemands Betaling og saaledes nu kun kan versere mellem ham og Citanten, og som Følge heraf ikke vil kunne paakjendes, uden at bemeldte Trediemand stævnes.

Citanten findes derhos at maatte blive pligtig saavel at betale Indstævnte Hansen Sagens Omkostninger for Overretten med 20 Rdl., som for Indstævnte Moltkes Vedkommende at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder i Salair til Procurator Lehmann, hvis Sagførelse har været forsvarlig, 15 Rdl.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Thi kjendes for Ret:

Spørgsmaalet om Nedsættelse i den for Fogedretten fremlagte Regnings Beløb bør være afvist fra Underretten. Forøvrigt bør de Indstævnte, Traadhandler F. Hansen af Kjøbenhavn og Kongens Foged i Kronborg østre Birk, Overauditør, Birkedommer F. Moltke, for Tiltale af Citanten, Proprietair Vilh. Trolle af Louisenlyst, i denne Sag fri at være.

Til Indstævnte Hansen betaler Citanten Sagens Omkostninger for Overretten med 20 Rdl.

Saa betaler Citanten og det Retsgebyr, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Indstævnte Moltkes Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salair til dennes beskikkede Sagfører, Procurator Lehmann, 15 Rdl.

Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Sagen AS. $\frac{625}{73}$ Procurator Kaas Actor ctr. Tiltalte Garver Hans Nielsen af Kjøge.

(En Sag om en Tiltalts Forpligtelse til at feje en Gadestrækning tagen under Paakjendelse af Overretten, uanset at den idømte Bøde og Erstatning ikke androg summa appellabilis.)

(Paadømt den 13de Januar 1874.)

Da Garver Hans Nielsen af Kjøge, der under nærværende, fra Kjøge Kjøbstads Politiret indankede Sag tiltales for Overtrædelse af Politivedtægten for Kjøge Kjøbstad af 29de Decbr. 1871 § 61 ved ikke at have besørget Fejningen af Gangstien, den brolagte Vej og Rendestenen ud for hans Ejendom, et ubebygget Vænge, der tidligere var skyldsat under gl. Matr.-Nr. 3a, men nu siden Indførelsen af den nye Matrikul er inddraget under Kjøbstadens Byggegrunde under Nr. 183, har vedgaaet at have undladt den ommeldte Fejning, og da hans Anbringende om, at saadan i over 100 Aar ikke skulde have paahvilet hans Grund, der laa udenfor den tidligere egentlige Kjøbstad, ikke kan komme i Betragtning overfor Bestemmelserne i Politivedtægten, der ifølge sin § 72, og med Hjemmel i Lov af 4de Febr. 1871 § 4, gjælder for hele Kjøbstadens Grund, forsaavidt ikke Andet er bestemt, hvad der ikke med Hensyn til det her omhandlede Punct er Tilfældet, ligesom der heller ingen rimelig Tvivl kan være om, at dette henhører til dem, hvorom der ifølge den citerede Lovs § 2 kan gives Bestemmelser i Politivedtægten, maa det billiges, at Tiltalte i Henhold til den ovennævnte Lovs § 6 er anset med en Politikassen tilfaldende Bøde, der passende findes fastsat til 2 Rdl., og at det er paalagt

ham at erstatte samme Kasse de Udgifter, den har havt ved at besørge det af Tiltalte forsømte Arbejde udført, med 3 Rdl. Bemeldte Dom vil derfor være at stadfæste. Tiltalte vil derhos have at tilsvare Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, 5 Rdl. til hver.

Sagens Behandling ved Politiretten og den befalede Sagførelse herfor Retten har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Politiretsdommen bør ved Magt at stande, hvorhos Tiltalte, Garver Hans Nielsen af Kjøge, bør tilsvare Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Kaas og Meyer, 5 Rdl. til hver.

Den idømte Bøde og Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Skiftedecision

i

Partikulier J. M. Voigts Fallitbo.

(I et Tilfælde, hvor en Husbond 17 Dage forinden sit Fallissement havde overdraget nogle Befordringsgjenstande til sin Kudsk som Betaling for et af denne ydet contant Laan, Overdragelsen ikke afkræftet i Husbondens Concursbo, da Kudsken efter samtlige Omstændigheder ikke kunde antages at have været vidende om Husbondens Insolvents og Overdragelsen nærmest fremtraadte som en Opfyldelse af Fallentens paa et langt tidligere Tidspunct overtagne Forpligtelse.)

(Afsagt af den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsrets Skiftecommission den 5te Marts 1874.)

Efterat det i nærværende Bo var oplyst, at Fallenten, Partikulier J. M. Voigt, under 11te Novbr. f. A.

havde afhændet en Phaeton, en Gig, en rød Hoppe og et pletteret Seletøj til sin Kudsk, Jens Peter Larsen, for dermed at afgjøre en Fordring, stor 700 Rdl., som Sidstnævnte havde paa ham for contant Laan, er det paa Foranledning af en af Boets Creditorer vedtaget, at Boet skulde søge denne Afhændelse, der var foregaaet 17 Dage forinden Concursens Begyndelse, den 28de Novbr. f. A., omstødt overensstemmende med Concurslovens § 20.

Da Kudsk Jens Peter Larsen foretrak, at Spørgsmaalet om hans Forpligtelse til at lade Overdragelsen gaa tilbage blev afgjort ved Skiftecommissionens Decision fremfor ved den ordinære Rets Dom, har han derfor stillet de omhandlede Gjenstande med Undtagelse af Giggen, som han vil have afhændet for 120 Rdl., til Boets Disposition, og har samtidig dermed nedlagt Paastand om af Boet at erholde de omhandlede Gjenstande tilbageleverede som sin Ejendom i Henhold til den skete Overdragelse, saavelsom paa at beholde det for Giggen indvundne Beløb af 120 Rdl.

Imod at denne Paastand tages til Følge er der rejst Indsigelse fra den ovennævnte Creditors Side, idet denne hovedsagelig har gjort gjældende, at den skete Betaling maa anses ydet med usædvanlige Betalingsmidler, og at Creditor ikke har godtgjort, at han paa den Tid, Betalingen fandt Sted, var uvidende om Fallentens Insolvents.

Efter de under Disputen fremkomne Oplysninger maa det omhandlede Laan af 700 Rdl. antages at være ydet Fallenten i Begyndelsen af Februar f. A., uden at der da for samme er blevet udstedt noget skriftligt Gjældsbevis, hvorimod Fallenten under 6te Mai f. A. har udfærdiget et Document, hvorved han erkjendte, at han til Sikkerhed for Gjælden, der maa antages at være stiftet saaledes, at Beløbet skulde betales paa An-

fordring, har overladt Creditor 2 sorte Heste, dog méd Forbehold af Dispositionsret over Hestene, imod at han stillede Creditor anden Sikkerhed. Da der imidlertid efter Udstedelsen af dette Document ikke skete nogen Forandring i Fallentens Besiddelsesforhold til Hestene, og Fallenten derhos kort efter benyttede sig af den ham ved Documentet forbeholdte Ret til at disponere over Hestene ved Salg, uden at stille Jens Peter Larsen anden Sikkerhed, kan Fordringen paa Grund af dette Document, som ingensinde er blevet tinglæst, ikke betragtes som sikkret ved Pant. Da Fallenten derimod kort før sit Fallissement stod i Begreb med at foretage en Rejse til Udlandet, afgjorde han, som foran anført, sin heromhandlede Gjæld til Jens Peter Larsen ved at overdrage ham en Phaeton, en Gig, en rød Hoppe og et pletteret Seletøj, idet han under 11te Novbr. f. A. herom udstedte et skriftligt Document til denne.

Naar der nu er rejst Spørgsmaal om, hvorvidt denne Overdragelse kan omstødes i Henhold til Bestemmelserne i Concurslovens § 20 og ff., da er det vel saa, at Afgjørelsen af en Gjæld, hvori en Husbond staar til sin Tjener for contant Laan, ved Overdragelse til denne af Gjenstande som de nævnte maa betragtes som en Betaling med usædvanlige Betalingsmidler, og at der altsaa, da Overdragelsen in casu er sket indenfor den i Lovens § 20 nævnte Tidsgrændse af 8 Uger før Concursens Begyndelse, efter Loven maa antages at være Formodning for, at Creditor har været vidende om, at Fallenten paa den Tid, Transactionen foregik, var insolvent. Jens Peter Larsen har imidlertid med Bestemthed benægtet, at han, dengang Overdragelsen fandt Sted, har havt nogen Kundskab om Fallentens Insolvents, og denne hans Benægtelse findes saaledes bestyrket ved hvad der under Disputen er fremkommet, at den ved Loven opstillede Præsumtion findes at maatte

fraviges. Ligesom det nemlig altid for et Tyende vil være forbundet med Vanskelighed at have nogen begrundet Mening om Husbondens Formuesforfatning, maatte dette i nærværende Tilfælde, hvor Jens Peter Larsen ikke havde Logis paa samme Sted som Fallenten, samt hvor Forholdene vare saadanne, at Fallenten vel til sine Tider var i Pengeforlegenhed, men til andre Tider ødslede med Penge, være dobbelt vanskeligt, saameget mere som Jens Peter Larsen stedse plejede at faa sin tilgodehavende Løn regelmæssig betalt. Naar derhos henses til, at den omhandlede Overdragelse, efter hvad der foreligger, nærmest fremtræder som en Opfyldelse af Fallentens paa et langt tidligere Tidspunct — navnlig ved Documentet af 6te Mai f. A. — overtagne Forpligtelse til at sikkre Creditor Tilbagebetalingen af hans Fordring, og at der altsaa ikke i selve denne Betaling i og for sig ligger noget Moment, som kunde give Creditor Anledning til at formode en Insolvents hos Fallenten, skjønnes det ikke rettere, end at Jens Peter Larsens Paastand maa gives Medhold.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Thi eragtes:

Den af Kudsk Jens Peter Larsen nedlagte Paastand om at erholde de omhandlede Gjenstande, nemlig en Phaeton, en rød Hoppe og et pletteret Seletøj, udleverede af Boet som Separatist, samt om at beholde de for en Gig indvundne 120 Rdl., vil være at give Medhold.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Højesteretsdomme.

Den 6te Januar stadfæstedes Dommen i Justitssagen mod J. P. Jørgensen og N. A. Ericsson (ovenfor p. 1.)

Den 27de Januar blev der i Sagen, Kjøbmand R. G. Jones og Hustru ctr. Overretsprocurator Nissen som executor testamenti i Møbelhandler Nielsen's Bo med Fl. (forr. Aarg. p. 433) afsagt følgende

Højesteretsdom.

Ved den indankede Skiftedecision er det rettelig antaget, at den af Citanten paa egne og Hustrus Vegne paa Skiftet fremsatte Paastand ikke kan tages til Følge, da den derfor paaberaabte Bestemmelse i det i Decisionen omhandlede Codicil af 23de August 1871 om Rentenydelse for Citanten ikke har Hjemmel i Arvelovgivningen, og navnlig Forskrifterne i Frd. 21de Mai 1845 § 14 ikke berettige til at antage, at den kunde opretholdes ved det af Citantinden dertil meddelte Samtykke. For Højesteret er der vel fremsat en subsidiair Paastand om, at berørte Bestemmelse skulde kjendes gyldig med Hensyn til en Trediedel af den omspurgte Arvecapital, hvorover Arveladerinden frit havde kunnet raade; men om denne Paastand end ikke maatte anses udelukket ved Proceduren i den foregaaende Instans, vil der dog ikke kunne gives den Medhold, da der af den omhandlede Bestemmelse i Codicillet ikke med Sikkerhed kan udledes, at det har været Arveladerindens Vilje, at Bestemmelsen, naar den ikke i sin Helhed kunde bringes til Udførelse, dog skulde gjælde med Hensyn til den Andel, som berørte Paastand gaar ud paa, hvorom Dispositionen ikke indeholder nogen Antydning.

Thi kjendes for Ret:

Skiftecommissionens Decision bør for Citanternes Vedkommende ved Magt at stande.

Til Justitskassen betale Citanterne 1 Rdl.

Den 5te Febr. blev i Sagen, Finantsministeriet ctr. Lieutenant Fabricius (J. U. 1871 p. 533) afsagt følgende

Højesteretsdom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at der ikke kan gives Kammer-

advocaten Medhold i, at den under Sagen omhandlede, i Overensstemmelse med et ifølge Forskrifterne i Frd. 21de Mai 1845 § 27 oprettet og kongelig confirmeret Testament foregaaede Ejendomsoverdragelse for nogen Del skulde kunne betragtes som Kjøb og Salg, vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.

Den 16de Febr. blev i Sagen, Overauditør, Byfoged Moltke ctr. Kjøbenhavns Magistrat m. Fl. (forr. Aarg. p. 89) afsagt følgende

Højesteretsdom.

Naar henses til, at Kjøbenhavns Borgervæbning væsentligen maatte betragtes som en Statsinstitution, og at den havde sit eget Fond, hvoraf ogsaa Citantens Løn som Auditør og Sekretair ved Væbningen udrededes, mangler der tilstrækkelig Føje til at henregne ham i hans førnævnte Egenskab til de under Communen sorterende Embedsmænd, der i det af ham paaberaabte, under 26de Mai 1852 kongelig stadfæstede Pensionsreglements § 1 omhandles som berettigede til Pension af Communen og ifølge sammes § 8 Litr. a beholde Pensionen, naar de overgaa i Statens Tjeneste. Efter de under Sagen fremkomne Oplysninger om de Forhandlinger, der gik forud for Reglementets Udfærdigelse, har det heller ikke været Meningen, at det skulde omfatte Auditøren ved Borgervæbningen. Da der nu ikke iøvrigt haves nogen Hjemmel til at tillægge Citanten yderligere Pension af Communen eller Kjøbenhavns Væbnings Fond, end hvad han allerede har oppebaaret for Tidsrummet indtil hans Ansættelse i sit nuværende Embede, maa det have sit Forblivende ved den de Indstævnte ved den indankede Dom tillagte Frifindelse. Denne Dom, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil derfor være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det de Indstævntes befalede Sagfører her for Retten tilkommende Salair, der bestemmes til 80 Rdl., at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Lands-Over- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.

Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Etatsraad Buntzen tillægges i Salair for Højesteret 80 Rdl., der udredes af det Offentlige.

S. D. blev i Sagen, Klodsemager H. Hansen ctr. Arbejdsmand J. Hansen (J. U. 1872 p. 425) afsagt følgende

Højesteretsdom.

For Højesteret er der ikke Spørgsmaal om at gjøre Forandring i den indankede Dom, forsaavidt Sagen derved med Hensyn til den af Citanten paastaaede Erstatning er bleven afvist fra Overretten.

Selv om det efter de Højesteret forelagte Oplysninger maatte kunne antages, at det under Sagen omhandlede Plankeværk i Aaret 1863 er blevet flyttet ubetydeligt i den sydlige Ende, og at det tidligere netop har staaet i den paa et Højesteret forelagt nyt Situationskort angivne Linje, maa dog Citantens principale Paastand for Højesteret om, at Plankeværket rykkes tilbage til denne Linje, allerede af den Grund forkastes, at den gaar videre end den endelige Paastand for Underretten, ifølge hvilken Plankeværket skulde flyttes til den paa det da fremlagte Kort angivne Linje A-B, der betegnedes som den oprindelige Skjellinje, hvilket den efter de locale Forhold ogsaa nærmest maa forudsættes at være. Om i Henhold til Citantens subsidiaire Paastand for Højesteret at paalægge Indstævnte at flytte Plankeværket til sidstnævnte Linje kan der imidlertid heller ikke være Spørgsmaal, da det efter de foreliggende Oplysninger ikke kan antages at overskride samme; og forsaavidt nysnævnte Paastand gaar ud paa at faa Indstævnte dømt til at rette visse Fejl ved Plankeværket, navnlig ved den saakaldte Slaa, bemærkes, at et Paalæg herom vilde mangle Hjemmel i Underretsproceduren, og at der desuden ved en Hegnsmandskjendelse er med Hensyn til Slaaen givet Indstævnte et tilstrækkeligt Paalæg, hvilket Citanten selv har forhindret ham i at efterkomme. Idet saaledes ingen af Citantens Paa-

stande kan tages til Følge, maa det have sit Forblivende ved den Indstævnte under denne Del af Sagen tillagte Frifindelse.

I Henhold til det Anførte og idet Overretsdommens Bestemmelser angaaende Processens Omkostninger tiltrædes, vil denne Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Lands-Over- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den 17de Febr. blev i Sagen, Skoledirectionen for Hammer og Tybjerg Herreder ctr. Gaardmand Jens Nielsen (J. U. 1872 p. 46) afsagt følgende

Højesteretsdom.

Ved kongelig Ordre af 22de Novbr. 1873 er Højesteret bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Efter de foreliggende Oplysninger og særligt efter Indholdet af Rescripterne af 23de Marts 1792 og 22de Marts 1793 maa det antages, at den under Sagen omhandlede Degnetrave i ethvert Fald allerede i den sidste Del af forrige Aarhundrede ikke blev ydet med $\frac{1}{3}$ mod Præstens Tiende, men var fast bestemt og navnlig af de 28 Gaarde i Svinø blev erlagt med 28 Traver Byg, i hvis Sted senere er traadt 1 Tønde Byg af hver Gaard. Som Følge heraf er Frd. 8de Januar 1810 § 31 1ste Punctum uanvendelig i nærværende Tilfælde, hvilket derimod henhører under samme Paragraphs 2det Punctum. I Henhold hertil og da der ikke under Sagen er Spørgsmaal om, at den tidligere Ydelse af 1 Trave Byg atter skulde træde i Kraft, maa det have sit Forblivende ved det i den indankede Dom antagne Resultat, og denne Dom, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger billiges, vil derfor være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Lands-Over- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.
Til Justitskassen betale Citanterne 1 Rdl.

Den 20de Febr. blev i Sagen, Thisted Kjøbstads Byraad ctr. Landinspectør Bille (J. U. 1872 p. 774) afsagt følgende

Højesteretsdom.

Ved kongelig Ordre af 5te Decbr. 1872 er Højesteret bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke findes at kunne lede til andet Resultat end det deri antagne, vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Indstævntes befalede Sagfører her for Retten tilkommende Salair, der bestemmes til 80 Rdl., at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.
Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rdl.
Advocat Henrichsen tillægges i Salair for Højesteret 80 Rdl., der udredes af det Offentlige.

☞ Af dette Ugeskrift udkommer 15 Nr. (Ark) i Qvartalet, nemlig i Reglen et ugentligt og 2 Gange qvartaliter et Dobbeltnummer. Prisen er 7 Mk. 8 Sk. for Qvartalet, og Subskription, bindende for 30 Nr., modtages paa alle kongelige Postcontoirer, i Bogladerne og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 15.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 28de Marts.

Viborg Overretssager.

Sagen $\frac{268}{73}$ Landsoverretsprocurator, Justitsraad Neckelmann ctr. Tiltalte Peder Christensen af Lindkjær.

(En Tiltalt, der sigtedes for Overtrædelse af Skovanordningerne dels ved Opførelsen af et Hus paa Fredskovsareal, dels ved Hugst til Salg i den ham tilhørende Skovlod, alene idømt Ansvar i sidstnævnte Henseende men iøvrigt frifunden.)

(Paadømt den 6te October 1873.)

Under denne Sag tiltales Boelsmand Peder Christensen af Lindkjær i Laurberg Sogn for Overtrædelse af Skovanordningerne dels ved Opførelsen af et Hus paa Fredskovsareal, dels ved en af ham foretaget, imod Frd. 27de Septbr. 1805 § 20 stridende Hugst til Salg i den ham tilhørende Skovlod Matr.-Nr. 7e af Laurberg.

Efterat der i Aaret 1868 var foretaget en Udskiftning til Ophævelse af det Fællesskab, der tidligere havde bestaaet med Hensyn til det til Matr.Nr. 7a af Laurberg hørende Skovareal imellem Proprietair Rømler som Ejer af Grunden og nogle andre Lodsejere i Laurberg som Ejere af Træbestanden, og der ved denne

Udskiftning var tillagt den ene af bemeldte Lodsejere en med Matr.-Nr. 7 e betegnet Skovlod af Areal 6350 □ Alen og Hartkorn ⅜ Alb., blev Tiltalte kort Tid efter ved Kjøb Ejer af denne Lod, som han da indhegnede, idet han derhos for at skaffe Lodden en bedre Figur lagde ind under den to smaa Stykker Jord, tilsammen af omtrent 1 Skp. Lands Størrelse, hvilke han havde faaet af Proprietair Rømler, under hvis Skovlov Matr.-Nr. 7 a de hørte. Senere — som det maa antages i Aaret 1871 — har Tiltalte paa sin ommeldte Skovlod ladet opføre et 12¼ Alen langt og 8¼ Alen bredt, til Beboelse indrettet Hus, saaledes at den største Del af Huset ligger paa det ene af de to nævnte til Matr.-Nr. 7 a hørende Jordstykker ud til en over samme førende Skovvej, medens Resten af Huset ligger paa Matr.-Nr. 7 e, og Tiltalte har tillige vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han uden dertil af Indenrigsministeriet meddelt Tilladelse har af Træerne i sin Skov solgt 3 Bøge af Værdi tilsammen 10 Rdl. og en Eg af Værdi 3 Rdl. 3 ß, hvorhos han endvidere efter Overenskomst med fornævnte Proprietair Rømler har hugget og bortsolgt en ham og Rømler i Forening tilhørende Eg af Værdi 4 Rdl., hvilken sidste han dog efter Sagens Oplysninger maa antages nærmest at have solgt, fordi den stod i Skjellet mellem hans og Rømlers Ejendomme og saaledes var til Hinder for det af Tiltalte opførte Hegn.

Vel maa det nu — uanset at den Skov, hvoraf den herunder Sagen omhandlede Lod udgjør en Del, som meldt først er udskiftet i 1868, altsaa længe efter Udløbet af den i Frd. 27de Septbr. 1805 § 1 foreskrevne Tidsfrist — efter hvad der under Sagen er oplyst, antages, at der i Aaret 1805 har staaet Overskov paa Matr.-Nr. 7 e, men da det af Tiltalte opførte Hus, som berørt, i det Væsentlige er bygget paa det ene af de

to smaa Jordstykker, som han har erhvervet fra Proprietair Rømler, om hvilket Jordstykke det ikke er oplyst, at det nogensinde har været bevoxet med Træer, medens Huset ikkun for en ubetydelig Del er bygget ind paa Matr.-Nr. 7 e, hvilket navnlig ikke kan antages at have medført nogen Rydning eller at være væsentlig til Hinder for Skovens Væxt paa Matr.-Nr. 7 e, findes Tiltalte ikke at kunne tilpligtes at nedbryde det ommeldte Hus.

Derimod maa Tiltalte ved Salget af de tre ovenommeldte Bøgetræer og en Eg, tilsammen af Værdi 13 Rdl. 3 ℔, anses at have paadraget sig Ansvar efter Frd. 27de Septbr. 1805 § 20, og han vil herefter være at dømme til at have det anførte Beløb forbrudt til Amtets Fattigkasse, hvorhos han vil være at tilpligte at udrede Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, 8 Rdl. til hver.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Peder Christensen bør have det ovenommeldte Beløb, 13 Rdl. 3 ℔, forbrudt til Amtets Fattigkasse, men iøvrigt bør han for Actors Tiltale i denne Sag fri at være.

Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Morville, 8 Rdl. til hver.

Det forbrudte Beløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og det Idømte iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{801}{73}$ Landsoverretsprocurator, Cancelliraad Møller Actor ctr. Tiltalte Christian Gregersen.

(En Tiltalt, der under en af ham afgiven edelig Vidneforklaring havde givet et usandfærdigt Svar paa et ham forelagt Spørgsmaal om hans tidligere Levnet, efter Omstændighederne anset efter Straffelovens § 148.*)

(Paadømt den 13de October 1873.)

Under denne Sag tiltales Christian Gregersen for Mened eller i alt Fald for usandfærdig Forklaring for Retten samt for Overtrædelse af et ham givet Polititilhold.

Efter Sagens Oplysninger har Tiltalte, da han den 16de August d. A. blev ført som Vidne i en privat Politisag inden Bølling Nørre Herreders Politiret, efterat være forberedt til Edsaflæggelse og efter derpaa at have afgivet Forklaring om det Factum, der var Gjenstand for Sagen, efter Foranledning af en af Parternes Sagfører — som det hedder — erkjendt, at han for endel Aar siden for Betleri i Ringkjøbing var straffet med Fængsel paa Vand og Brød, hvorefter han beedigede sin Forklaring; efterat han derpaa var aftraadt, fremstod han paany og indrømmede da, efterat være formanet til Sandheds Følge og i Henhold til sin tidligere aflagte Ed, at han ogsaa senere havde været straffet under Bølling Nørre Herreders Jurisdiction for Betleri med Vand og Brød, men benægtede iøvrigt tidligere at have været tiltalt eller straffet, hvilken Forklaring han erklærede sig villig til at beedige, om forlangtes, hvorhos han tilføjede, at han kun havde været straffet for Betleri.

Det er nu under nærværende Sag oplyst, at Tiltalte, foruden at være straffet i Aaret 1871 i Ringkjøbing ved Ulfborg Hind Herreders Politiret for Løsgængeri og Betleri med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og tidligere i samme Aar for de samme Forseelser,

*) cfr. Dom i J. U. 1872 p. 254, forandret ved H. R. D. p. 360.

begaaede under Bølling Nørre Herreders Jurisdiction, med samme Slags Fængsel i 2 Gange 5 Dage, endvidere, forinden disse Domme overgik ham, gjentagne Gange har været straffet for Tyveri og andre dermed beslægtede Forbrydelser. Tiltalte, der iøvrigt har indrømmet, at han, da Dommeren under den ovenommeldte private Politisag forinden Edsfæstelsen udspurgte ham, om han ikke tidligere havde været for Dommeren, benægtede dette, og om hvem det derhos maa anses oplyst, at han, der er født i Aaret 1816, forinden Edsfæstelsen opgav sin Alder til omtrent 40 Aar — hvad Tiltalte dog ikke vil kunne erindre — har under Sagen erkjendt, at han forinden Vidneførselen blev formanet til at følge Sandheden, og at han paa Forespørgsel af Dommeren, om han tidligere havde aflagt Ed, svarede, at han en Gang tidligere havde aflagt saadan, samt at han kjendte Edens Betydning; men han har vedholdende gjort gjældende, at han under Vidneforklaringen ikke var pligtig at udtale sig om de af ham begaaede Forbrydelser eller de ham overgaaede Straffedomme, da han herefter alt havde lidt sin Straf. Vel kan der nu ikke heri gives Tiltalte Medhold, idet der maa anses at have paahvilet ham en ligesaa bindende Forpligtelse til, efter de ham forelagte Spørgsmaal om hans tidligere Levnet, at meddele sandfærdig Oplysning som ved Besvarelsen af de Spørgsmaal, der angik selve Sagen, men efter de foreliggende Oplysninger findes det dog ikke med Sikkerhed at kunne antages, at Tiltalte har været sig Saadant tydeligt bevidst, og hans Forhold i den ommeldte Henseende findes derfor at maatte henføres under Bestemmelserne i Straffelovens § 148.

Endvidere maa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han, uagtet der den 1ste Novbr. 1871 inden

Bølling Nørre Herreders Politiret var givet ham Tilhold bl. A. om, at saafremt han — hvem det blev paalagt at begive sig til sit Hjemsted i Ulfborg Herred - igjen maatte begive sig til Bølling Nørre Herreders Jurisdiction, havde han uopholdelig, og senest inden 6 Timer efterat han havde overskredet Jurisdictionens Grændse, at melde sig paa Herredscontoiret, idet han i modsat Fald vilde blive straffet for Løsgængeri, har den 1ste Mai d. A. taget Tjeneste paa Gaarden Skindberg under Bølling Nørre Herreders Jurisdiction uden herom at gjøre Anmeldelse paa Herredscontoiret, og da der ikke vil kunne tages noget Hensyn til hvad han har anbragt om, at han dels ikke erindrede Indholdet af det ham givne Tilhold, dels ikke ansaa sig pligtig til at melde sig paa Politicontoiret, fordi han efter sit Anbringende har gjort Anmeldelse for Sognets Præst, maa han saaledes efter L. 3die Marts 1860 § 2 blive at anse med Straf for gjentaget Løsgængeri.

Den Straf, som Tiltalte efter det saaledes Anførte har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og Underretsdommen, ved hvilken Straffen er fastsat til samme Slags Fængsel i 6 Gange 5 Dage, og hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil saaledes med den anførte Nedsættelse i Straffetiden være at stadfæste. I Salair til Actor og Defensor for Overretten vil Tiltalte derhos have at betale 5 Rdl. til hver.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffen bestemmes til 4 Gange 5 Dage.

I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Can-

celliraad Møller og Procurator Fasting, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Eragtning
i
Sagen $\frac{818}{73}$ Hans Christian Pedersen Meenholt ctr. Høker Jens Nielsen Lund.

(Antaget, at der i en beneficeret Sag, der forinden dens Incamination var bleven forligt, ikke kunde tilkjendes den befalede Sagfører Salair.)

(Afsagt den 20de October 1873.)

Da den i nærværende Sag udtagne Overretsstævning faldt i Rette, fremlagde den for Citanten, Hans Christian Pedersen Meenholt, her for Retten beskikkede Sagfører Sagens Documenter samt et Indlæg, hvori han, næst at meddele, at Sagen er bleven forligt, har paastaaet sig hos det Offentlige tilkjendt Kost og Tæring eller Salair, men da der ikke i Lovgivningen, se navnlig Pl. 10de Novbr. 1843 § 2, cfr. Frd. 3die Juni 1796 § 42, indeholdes Hjemmel for i et Tilfælde som nærværende, hvor selve den paagjældende Sag ikke kommer under Paakjendelse, at tilkjende en befalet Sagfører Vederlag for det Arbejde, han har havt i Sagen, vil den saaledes nedlagte Paastand ikke kunne tages til Følge.

Thi eragtes:

Den af Justitsraad Neckelmann nedlagte Paastand om hos det Offentlige at tilkjendes Kost og Tæring eller Salair kan ikke tages til Følge.

Sagen 254/78 Bestyrelsen for Skomagernes Ligkasse i Veile ctr. Overauditør, Byfoged Ørsted sammesteds som Skifteforvalter i Boet efter Skomager Knudsens afdøde Enke, Bodil Marie Knudsen.

(Spørgsmaal om hvilken Retsvirkning der kunde tillægges et af en Interessent i en Ligkasse til en Trediemand udstedt Document, hvorved der gaves bemeldte Trediemand — som det hed — Fuldmagt til paa Udstederens Vegne at hæve de denne tilkommende Ligkassepenge samt derefter besørge Begravelsen.)

(Paadømt den 27de October 1873.)

Efterat Skomager Knudsens Enke, Bodil Marie Knudsen, der i længere Tid havde modtaget Understøttelse af Veile Fattigvæsen, var død den 21de Decbr. 1872 og hendes Bo var taget under Skiftebehandling, anmodede Skifteretten, der havde faaet Underretning om, at der tilkom den Afdøde eller Boet 65 Rdl. i Ligkassepenge af Skomagernes Ligkasse, den 23de s. M. skriftligt Citanterne, Bestyrelsen for bemeldte Ligkasse, om at indbetale Beløbet i Boet, og da Anmodningen ikke blev efterkommet, hvorimod Citanterne udbetalte Beløbet til Kirkebud N. Petersen mod hans Kvittering paa et af ham produceret, den 29de Marts 1870 dateret og med Underskriften „Skomager L. Knudsens Enke“ samt 2 Vitterlighedsvidners Paategning forsynet Document, hvorved bemeldte Enke — som det hedder — gav Kirkebud N. Petersen paa hendes Vegne Fuldmagt til at hæve og kvittere for den Andel, som tilfaldt hende af Skomagernes Ligkasse efter hendes Død, samt derefter at foretage det Fornødne til hendes Begravelses Besørgelse efter hans egen Bestemmelse, har Veile Bys Skifteret under denne Sag i 1ste Instans paastaaet Citanterne tilpligtede at betale sig de ommeldte 65 Rdl. med Renter, og da denne Paastand ved Underretsdommen er tagen til Følge, hvorhos Citanterne ere tilpligtede at udrede Processens Omkostninger for Underretten

med 3 Rdl., have Citanterne nu indanket Sagen for Overretten, hvor de ligesom i 1ste Instans have paastaaet sig frifundne for Skifterettens Tiltale. Indstævnte, Overauditør, Byfoged Ørsted i Veile som Skifteforvalter i Knudsens Enkes Bo, har ikke givet Møde for Overretten.

Ifølge de vedtagne Love for den ommeldte Ligkasseforening, af hvilken Knudsens Enke var Medlem allerede forinden hun erholdt Fattigunderstøttelse, og til hvilken hun indtil sin Død selv uden Fattigvæsenets Mellemkomst har indbetalt sine Bidrag, har samme det Formaal mod ugentlige Bidrag at sikkre Medlemmerne en Begravelseshjælp, og om denne Udbetaling indeholde Lovene ikke videre, end at den sker strax af Bestyrelsen efter Anmeldelse til den Afdødes nærmeste Efterladte. Skifteretten i Knudsens Enkes Bo har nu forment, at Retten til at erholde Ligkassepengene udbetalt maa, uanset at Boet ikke har befattet sig med Begravelsen, som derimod er besørget af Kirkebud Petersen, ligesom enhver anden den Afdøde tilkommende Formuerettighed ved Dødsfaldet være gaaet over til Boet, at det som Følge heraf alene er Skifteretten som Boets Repræsentant, hvem det tilkom at oppebære det paagjældende Beløb, og at Citanterne, ved at udbetale dette til nogen Anden eller navnlig til Kirkebud Petersen, ikke have kunnet frigjøre Foreningen for dennes Gjæld til Boet for Ligkassepengenes Beløb, i hvilken Henseende Skifteretten, under Bestridelse iøvrigt af det ovenommeldte Documents Rigtighed, navnlig har gjort gjældende, at Documentets Gyldighed som Fuldmagt maatte ophøre ved Udstederindens Død, og at Documentet ejheller kan tillægges Betydning som testamentarisk Disposition, da de for Testamenters Oprettelse foreskrevne Regler ikke ere iagttagne.

Efter Indholdet i det Hele af det ommelte Docu-

ment maa dette imidlertid nærmest anses at gaa ud paa en Overdragelse i levende Live til Kirkebud Petersen af det Krav, der ved de af Knudsens Enke til Ligkasseforeningen gjorte Indbetalinger maatte være erhvervet paa efter hendes Død at erholde et Beløb udbetalt af Foreningen, med en dertil knyttet Forpligtelse til at besørge Enkens Begravelse. I denne Henseende bemærkes, at medens en Disposition over den paagjældende Fordring paa Ligkassepengene overhovedet ikke egnede sig til at ske under Form af en Fuldmagt til at hæve Beløbet, idet Udbetalingen heraf først kunde finde Sted efter Enkens Død og saaledes i intet Tilfælde til hende selv eller til nogen Befuldmægtiget paa hendes egne Vegne, saa at Documentets Affattelse som en Fuldmagt i hvert Fald beror paa en unøjagtig Opfattelse af Knudsens Enkes Forhold til det paagjældende Krav, viser paa den anden Side dog netop den saaledes anvendte Form for Documentets Oprettelse, at det har været tilsigtet, at Fordringen, med dertil knyttet Forpligtelse til at besørge Enkens Begravelse, allerede strax og i Enkens levende Live skulde umiddelbart overdrages til Kirkebud Petersen, saaledes at denne med Documentet alene som Hjemmel skulde kunne fordre Beløbet udbetalt, saasnart dette ved Enkens Død forfaldt til Betaling. Idet Documentet af 29de Marts 1870 saaledes efter sit Indhold i det Hele maa anses at gaa ud paa en slig Overdragelse i levende Live af Fordringen paa Ligkassepengene — for hvilken der ikke ses af Ligkasseforeningen at være udstedt nogen Police eller anden Tilstaaelse, der kunde være Gjenstand for samtidig Overleverelse til Kirkebud Petersen — og Skifterettens almindelige Indsigelse mod Documentets Rigtighed allerede som Følge af at Kirkebud Petersen ikke har været medindstævnet under Sagen ikke vil kunne komme i nogen Betragtning, kan den

ommeldte Fordring paa Ligkassepengene saaledes ikke anses at være Boet vedkommende, og Citanterne ville som Følge heraf være at frifinde for Skifterettens Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte efter Sagens Omstændigheder at maatte erstatte Citanterne med 25 Rdl.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter er, med Undtagelse af den i Underretsdommen ommeldte, ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Thi kjendes for Ret:

Citanterne, Bestyrelsen for Skomagernes Ligkasse i Veile, bør for Tiltale af Indstævnte, Overauditør, Byfoged Ørsted i Veile som Skifteforvalter i Boet efter Skomager Knudsens Enke, Bodil Marie Knudsen, i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Citanterne med 25 Rdl., der udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen 288/73 Landsoverretsprocurator Morville Actor ctr. Tiltalte Snedker Jakob Hansen.*)

(Frifindelse tillagt en Tiltalt, der sigtedes for bedrageligt Forhold samt for at have forledet sin Hustru til at afgive usand Forklaring for Retten.)

(Paadømt den 10de November 1873.)

Under denne Sag tiltales Snedker Jakob Hansen for at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold samt for at have forledet sin Hustru til at afgive usand Forklaring for Retten.

Ved en i April Maaned d. A. foretagen Registrering i Boet efter afdøde Aftægtsmand Niels Christensen True fandtes blandt den Afdødes Papirer to af Tiltalte udstedte Documenter, af hvilke det ene er dateret den

*) Stadfæstet ved H. R. D. af 12te Febr. d. A. (Tid. p. 634.)

22de Novbr. 1866 og tinglæst den 24de s. M. samt overskrevet „Aftægtsbrev“ og det andet er dateret den 27de Decbr. 1869 og tinglæst den 18de Marts 1871, og som hvert især indeholde en Tilstaaelse for, at Tiltalte — som det hedder — til Vederlag og til Betaling af 400 Rdl., som han har modtaget af N. Chr. True, har forpligtet sig til at betale denne sin Creditor, saalænge han lever, aarlig 16 Rdl., saaledes at denne aarlige Præstation træder istedetfor Capital og Renter, hvorpaa ingen Fordring kan gjøres, hvorhos der til Sikkerhed for denne Forpligtelses Opfyldelse gives Panteret i et Tiltalte tilhørende Sted m. v. Da det nu efter Indholdet af et af den Afdøde den 14de April 1868 oprettet Testament samt Udtalelser af hans Omgivelser maatte formodes, at denne — der ikke kunde læse Skrift — havde staaet i den Formening, at de ommeldte Documenter vare Panteobligationer paa 400 Rdl. hver, og der saaledes maatte antages at have fundet en Mislighed Sted ved Documenternes Udstedelse, blev der i den Anledning indledet offentlig Undersøgelse.

Under denne har Tiltalte — efter først at have foregivet, at han to Gange havde af N. Chr. True modtaget 400 Rdl. mod at betale ham 16 Rdl. aarlig, saa længe han levede, samt at N. Chr. True strax baade for Tiltalte og hans Hustru havde udtalt, at Capitalen skulde være eftergivet ved hans Død — nærmere forklaret, at da han i sin Tid kjøbte det ham nu tilhørende Sted, tilbød True, der var hans Hustrus Farbroder og tidligere havde lovet at give ham 200 Rdl. til Hjælp til Handelen, at lade ham faa den Sum, der skulde præsteres i Udbetaling, dog med den udtrykkelige Bemærkning, at han vilde have Papirer for Pengene, og at Tiltalte skulde svare ham den samme Rente, som han havde faaet i Sparekassen, hvorefter han, da Pengene skulde udbetales, leverede Tiltalte en Sparekassebog,

lydende paa 400 Rdl. Idet nu Tiltalte efter sin Forklaring opfattede Trues Tilbud saaledes at det var Meningen, at Capitalen ved Trues Død skulde være eftergivet ham, lod han, da True et halvt Aars Tid derefter forlangte Bevis for Pengene, uden nærmere Foranledning fra Trues Side det første af de ovenommeldte Documenter affatte i den Form, i hvilken det foreligger, hvorved N. True da, efterat Tiltalte først i Enrum og senere i Overværelse af Vitterlighedsvidner havde oplæst Documentet for ham, erklærede sig tilfredsstillet. Da Tiltalte senere i Anledning af, at en Prioritet var ham opsagt, henvendte sig til True med Begjæring om et Laan, gav True ham Transport paa en ham tilhørende Panteobligation paa 400 Rdl., hvilket Beløb Tiltalte derefter fik udbetalt, idet han derhos, da True forlangte et Bevis, der skulde være ligelydende med det første, laante Documentet af 1866 af True og skrev efter dette Documentet af 27de Decbr. 1869, alene med en af True forlangt Forandring i Henseende til Pantesikkerheden, hvilket Document han ligeledes i Vitterlighedsvidners Overværelse oplæste for True, forinden han underskrev det.

Vel har nu Tiltalte under Forhørerne udtrykkelig erkjendt, at han ikke er sikker paa, at den Maade, hvorpaa de ommeldte Documenter ere affattede, har været stemmende med N. Chr. Trues virkelige Mening, og at han ikke er vis paa, at True, der var meget tunghør, er blevet bekjendt med Documenternes Indhold, da Tiltalte oplæste dem for ham, eller endog paa, at han ikke ved Oplæsningen har oversprunget Noget af Indholdet, hvortil kommer, at ligesom der, som foran bemærket, efter Sagens Oplysninger maa være en ikke ringe Formodning for, at True har betragtet Documenterne som sædvanlige Gjældsbreve, saaledes har Tiltaltes Hustru, efter i det første Forhør at

have udsagt, at hun to Gange havde af True modtaget 400 Rdl., der skulde forrentes men efter hans Død tilfalde hende, senere vedblivende forklaret, at ikke alene havde True gjentagne Gange udtalt sig for hende om, at de 800 Rdl., hvormed han havde forstrakt hendes Mand, vare et Laan, der selvfølgelig skulde tilbagebetales, idet det dog efter hendes Forklaring oprindelig havde været hans Mening, at de skulde have havt de første 400 Rdl. som en Gave, men at ogsaa hendes Mand — hvad denne dog bestemt har nægtet — bestandig havde udtalt sig for hende paa samme Maade, indtil han en Dag, da han havde faaet Formodning om, at der vilde blive indledet retslig Undersøgelse, overtalte hende til, naar hun kom i Retten, at sige, at hun vidste at de 800 Rdl. vare dem givne, — men uagtet Tiltaltes Forklaringer i flere Henseender have været vaklende og ufyldestgjørende, findes det dog efter Sagens samtlige Omstændigheder og idet navnlig de af Tiltaltes Hustru afgivne Forklaringer ligeledes have været ustadige og vaklende, ligesom der overhovedet mangler tilstrækkelig Vished for, at N. Chr. True ikke har været bekjendt med Indholdet af de paagjældende Documenter og fundet sig tilfredsstillet derved, betænkeligt at statuere, at Tiltalte med Hensyn til Affattelsen af disse Documenter har gjort sig skyldig i noget egentlig svigagtigt Forhold, for hvilket der kunde være at paalægge ham Strafansvar.

Hvad dernæst angaar Sigtelsen mod Tiltalte for at have forledet sin Hustru til at afgive usand Forklaring for Retten, da har Tiltalte indrømmet, at han, uagtet det var ham ubekjendt, hvorvidt N. Chr. True nogensinde havde udtalt sig for hans Hustru om det paagjældende Mellemværende, havde indskærpet hende, naar hun kom i Forhør, at udsige, at hun vidste at Pengene vare en Gave — i hvilken Retning Tiltalte selv stedse

vil have omtalt Sagen for hende —, men imod Tiltaltes Benægtelse kan der dog ikke anses at foreligge noget tilstrækkeligt Bevis for, at han ved sit saaledes vedgaaede Forhold har havt til Hensigt at forlede sin Hustru til i Retten at forklare Andet, end hvad hun i Virkeligheden maatte anse stemmende med Sandheden, og der findes derfor heller ikke under denne Del af Sagen at kunne idømmes Tiltalte Straf.

Efter det Anførte vil Tiltalte, der er født den 24de Januar 1836 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, i det Hele være at frifinde for Actors Tiltale, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, 10 Rdl. til hver.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet Ophold, som vil bevirke Ansvar, fundet Sted.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte, Jakob Hansen, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder Actionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Justitsraad Neckelmann, 10 Rdl. til hver.

Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen 838/78 Landsoverretsprocurator Isaacsen Actor ctr. Tiltalte Christen Villesen.

(En Justitssag, hvorunder en Tiltalt sigtedes for at have forført et Pigebarn under 16 Aar til Utugt, afvist fra Underretten, idet der ikke kunde antages at være enten fra det paagjældende Pigebarns Forældre eller fra nogen for hende særlig beskikket Værge fremkommet Begjæring om offentlig Tiltale.)

(Paadømt den 17de November 1873.)

Under denne Sag er Gartner Christen Villesen sat under Tiltale for til Utugt at have forført et Pigebarn under 16 Aar.

Da det imidlertid uagtet Bestemmelsen i Straffelovens § 174, hvorefter Tiltale for dette Forhold kun finder Sted efter Forældres eller Værges Forlangende, ikke kan antages, at noget saadant Forlangende er fremkommet enten fra Forældrene til det paagjældende Pigebarn — af hvilke idetmindste Faderen levede ved Sagens Paabegyndelse — eller fra nogen for hende særlig beskikket Værge, medens der i saa Henseende alene foreligger en Erklæring fra Fattigcommissionen i Silkeborg om, at man ikke skjønnede, at der var tilstrækkelig Føje til at frafalde Tiltale, hvilken Erklæring imidlertid saa meget mindre vil kunne tillægges samme Betydning som et formeligt Forlangende om Tiltale fra Forældre eller Værge, som det af Sagens Oplysninger fremgaar, at det ommeldte Pigebarn ved Erklæringens Udstedelse var i fast Tjeneste i en anden Commune, kan den lovbestemte Betingelse for Sagens Anlæggelse ikke anses at have været tilstede, og som Følge heraf vil Sagen være at afvise fra Underretten.

Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten 5 Rdl. til hver, ville være at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises fra Underretten.

Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Isaacsen og Cancelliraad Møller, 5 Rdl. til hver, udredes af det Offentlige.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 16.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 4de April.

Viborg Overretssager.

Sagen $\frac{228}{78}$ Kjøbmand V. Vium i Holstebro ctr. Sagfører Kjær i Skjern.

(Spørgsmaal, om en Part efter den Maade, hvorpaa han var optraadt med Hensyn til Ordningen af et Pengeforhold mellem hans Svoger og en Trediemand, kunde anses pliptig at betale en fra bemeldte Forhold hidrørende Sagførerregning.)

(Paadømt den 1ste December 1873.)

Under denne Sag har Indstævnte, Sagfører Kjær i Skjern, i 1ste Instans sagsøgt Citanten, Kjøbmand V. Vium i Holstebro, til Betaling af 38 Rdl. 4 ℳ 3 ß med Renter, hvilket Beløb han i Henhold til en af ham fremlagt specificeret Regning har tilgode som Rest paa udlagte Omkostninger samt Salair i Anledning af Ordningen af en Handel om nogle Engparceller, der vare solgte af en Svoger af Citanten, hvilken Sidste derhos efter Indstævntes Formening er pligtig at indestaa ham for Betalingen af det ommeldte Tilgodehavende.

Ved Underretsdommen er Citanten tilpligtet at betale Indstævnte det anførte Beløb med Renter deraf, 5 pCt. aarlig, fra Forligsklagens Dato, den 10de Juli

1872, indtil Betaling sker, samt i Procesomkostninger for Underretten 4 Rdl., og Citanten har nu indanket Sagen for Overretten, hvor han, ligesom i 1ste Instans, har paastaaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale, i alt Fald forsaavidt angaar Beløbet af de paa den fremlagte Regning opførte Omkostninger, tilsammen 8 Rdl. 4 ℔ 3 ß. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Efter Sagens Oplysninger havde Citantens ommeldte Svoger i Foraaret eller Sommeren 1869 anmodet Indstævnte om at affatte Skjøderne paa de ovenommeldte af ham solgte Engparceller og at formaa et Handelshus i Hamborg, der havde Pant i Parcellerne, til at give et Afslag i dets Ret til at erholde Kjøbesummerne udbetalte, og idet Citanten havde paataget sig Selvskyldnercautionsforpligtelse med Hensyn til den hans ommeldte Svoger — der, efter hvad der er in confesso, var insolvent — paahvilende Gjæld til Handelshuset, satte han sig i umiddelbar Forbindelse med Indstævnte i Anledning af Sagen, og denne maa derefter antages efter længere Tids Brevvexling mellem Citanten og Indstævnte at være bleven ordnet af Sidstnævnte eller tildels paa hans Vegne af en anden Mand, der til en Tid under hans Fraværelse fungerede som hans Befuldmægtigede, saaledes at navnlig Citanten forskudsvis har udredet Beløbet af Kjøbesummerne for de solgte Parceller til Handelshuset i Hamborg, der ikke vilde indrømme noget Afslag i dets Fordring paa contant Betaling, hvorefter Citanten gjennem Indstævnte eller dennes ovenommeldte Fuldmægtig har modtaget den Del af Kjøbesummerne, som Kjøberne ikke allerede havde betalt Citantens Svoger. Citanten har derhos i en Skrivelse til Indstævnte af 10de Novbr. 1869 efter en Bemærkning om, at — som det i Brevet hedder — „vi" jo nu maa have en Ende paa Sagen, udtrykkelig erklæret

sig villig til at garantere Indstævnte det ham tilkommende Salair.

Efter den Maade, hvorpaa Citanten efter det saaledes Anførte samt efter de iøvrigt foreliggende Oplysninger er optraadt som umiddelbart interesseret i Forholdets Ordning og som den, der var berettiget til ved directe Forhandling med Indstævnte at anordne den Fremgangsmaade, der herved skulde følges, maa han saavel efter Forholdets Natur som efter hans ovenanførte udtrykkelige Erklæring i Skrivelsen af 10de Novbr. 1869 anses pligtig at godtgjøre Indstævnte saavel de contante Udlæg, han har havt i Anledning af den omhandlede Forretning, som et passende Salair for hans Arbejde, uden at det navnlig herimod kan komme i Betragtning, at Indstævnte ikke udtrykkelig har accepteret Citantens Tilbud i Skrivelsen af 10de Novbr. 1869, eller at den endelige Ordning ikke fandt Sted paa de Betingelser, som Citanten i denne Skrivelse havde forudsat, eller at Indstævnte ikke personlig men, som berørt, ved Fuldmægtig har udført en Del af de paagjældende Forretninger, og da Citanten ikke iøvrigt er fremkommen med nogen særlig Indsigelse mod Størrelsen af de paa Regningen opførte Beløb, maa det saaledes billiges, at han ved Underretsdommen er tilpligtet at betale Indstævnte det paastævnte Beløb med Renter som ovenanført.

Underretsdommen, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger for Underretten ligeledes billiges, vil herefter være at stadfæste, og efter dette Udfald af Sagen, samt idet Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkjendelse af Procesomkostninger sammesteds.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande.

Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Sagen $\frac{265}{78}$ Proprietair Kæfler af Lengsholm ctr. Gaardejer Niels Jensen af Lendum m. Fl.

(Antaget, at en Landejendomsbesidder ikke kunde være pligtig at rette sig efter en af vedkommende Vandsynsmænd afgiven Kjendelse, forsaavidt disse ved samme maatte have overskredet deres Competence, eller at søge Kjendelsen omstødt ved Appel til Landvæsenscommissionen, men maatte være berettiget til ved ordinair Rettergang at søge constateret, at Kjendelsen ikke var forbindende for ham. — Sagen, der var afvist fra Underretten, som Følge heraf hjemvist til ny Behandling og eventuel Paakjendelse i Realiteten.)

(Paadømt den 8de December 1873.)

Ved en den 14de Mai 1872 af Vandsynsmændene for Lendum Sogn, de Indstævnte, Gaardejerne S. Gudme af Kjærgaard og J. P. Christensen af Vestergaard, afholdt Forretning, hvortil de vare opfordrede af Indstævnte, Gaardejer Niels Jensen af Lendum, i Anledning af, at Vandet fra Citanten, Proprietair Kæflers Ejendom, Lengsholm — som det i Forretningen angives — hidtil efter Indstævnte Niels Jensens Paastand havde været ledet ind paa hans Ejendom i Skjellet mellem denne og en tilstødende Ejendom til Skade for ham, blev der af de indstævnte Vandsynsmænd afsagt en Kjendelse, der gaar ud paa, at det fandtes unødvendigt for Citanten at lede Vandet ind paa Indstævnte Niels Jensens Ejendom, da det uden Vanskelighed kunde ledes østerpaa over selve Lengsholms Ejendom, og at Indstævnte Niels Jensen altsaa for Eftertiden ikke kunde forpligtes til at modtage det paa sin Ejendom. Denne Kjendelse har Citanten under nærværende Sag efter Klage til Forligelsescommissionen af 28de Septbr. 1872

i 1ste Instans paastaaet annulleret, idet han navnlig har gjort gjældende, at den Ledning for Vandet, der, som i Klagen var angivet, hidtil havde bestaaet i Skjellet mellem Indstævnte Niels Jensens Ejendom og Naboejendommen, var et fra gammel Tid existerende mindre Vandløb, som han ifølge Frd. 29de Juli 1846 § 2 var berettiget til at fordre bevaret, og at de indstævnte Vandsynsmænd derfor, ved i Kjendelsen at tillade dets Afskaffelse og at anvise en Afledning for Vandet i en anden Retning, have overskredet den dem ved nysnævnte Frds. § 40 og følgende §§ tillagte Bemyndigelse, hvorhos Citanten, idet han har anbragt, at Indstævnte Niels Jensen efter Kjendelsens Afsigelse har opfyldt det Vandløb, der saaledes tidligere skal have existeret, har paastaaet bemeldte Indstævnte tilpligtet under Dagmulct at oprense Vandløbet og sætte samme i den Stand, hvori det var før den 14de Mai f. A., samt idømt Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn i Anledning af Vandløbets Opfyldning, ligesom han endelig har paastaaet samtlige Indstævnte in solidum eller hver for sig tilpligtede at betale ham Sagens Omkostninger. De Indstævnte have derimod i 1ste Instans paastaaet Sagen afvist fra Underretten og sig tilkjendte Kost og Tæring, fordi den ommeldte Kjendelse efter deres Formening i Henhold til Frd. 29de Juli 1846 § 47 alene kunde have været paaanket for Landvæsenscommissionen og derimod ikke kan omstødes ved ordinair Rettergang. De have derhos ikke villet erkjende, at der, saaledes som Citanten har gjort gjældende, var Spørgsmaal om Aflæggelsen af et ældre tilstedeværende Vandløb, og da Citanten ved Sagens Foretagelse for Underretten den 19de Marts d. A. med Hensyn hertil begjærede Udsættelse i 4 Uger for at føre Tingsvidne, modsatte de Indstævnte sig Saadant, hvorefter den af Citanten begjærede Anstand ogsaa ved Underrettens Kjendelse blev nægtet. Ved Un-

derretsdommen i Sagen er denne afvist fra Underretten, hvorhos Citanten er tilpligtet at betale i Kost og Tæring til Indstævnte Niels Jensen 5 Rdl. og til de Indstævnte S. Gudme og J. P. Christensen i Forening 5 Rdl., og denne Dom tilligemed den nysnævnte Kjendelse har Citanten nu indanket for Overretten, hvor han har paastaaet Underretsdommen og den paaankede Kjendelse annullerede og Sagen hjemvist til Paakjendelse i Realiteten, efterat den navnlig er sat i den Stand, hvori den var, forinden Kjendelsen afsagdes, og saaledes, at den af ham begjærte Anstand for at føre Vidner bevilges. De Indstævnte have ikke givet Møde her for Retten.

Af det ovenanførte Indhold af de indstævnte Vandsynsmænds Forretning fremgaar det, at Indstævnte Niels Jensen i selve sin Klage til dem havde angivet, at det Vand, hvorom der var Spørgsmaal, hidtil havde været ledet i Skjellet mellem hans Ejendom og Naboejendommen, og det maatte allerede herefter ved Kjendelsens Afsigelse nærmest formodes, at den paagjældende Ledning var et af de i Frd. 29de Juli 1846 § 2 ommeldte saakaldte gamle Vandløb. Med Hensyn til disse gaar de fast ansatte Vandsynsmænds Bemyndigelse imidlertid efter Frds. § 40 ikke videre end til at paakjende fremkomne Besværinger over deres mangelfulde Oprensning eller Vedligeholdelse, og Mændene kunne navnlig ikke anses bemyndigede til at fastsætte, at et saadant ældre Vandløb skal aflægges eller et nyt anlægges over anden Mands Ejendom, hvilket Sidste det særlig ved Frds. § 53 er overdraget Landvæsenscommissionen ved Kjendelse at tage Bestemmelse om, medens der i saadanne Tilfælde alene er forbeholdt Synsmændene en mæglende Virksomhed. Naar derfor de indstævnte Synsmænd i deres ommeldte Kjendelse have statueret, at Indstævnte Niels Jensen ikke var forpligtet til fremtidig at taale den tilstedeværende ældre Ledning, og i Forbindelse

dermed givet Anvisning paa Anlæggelsen af en anden Vandledning over Citantens Ejendom, maa de anses at have overskredet den dem ved Lovgivningen tillagte Bemyndigelse — forudsat, at den paagjældende tidligere bestaaende Vandledning i Virkeligheden maa betragtes som et saadant Vandløb, som omhandles i Frds. § 2, om hvilket Spørgsmaal Indstævnte iøvrigt ikke særlig har erklæret sig under Sagen. Forsaavidt de indstævnte Vandsynsmænd saaledes ved bemeldte Kjendelse maatte have overskredet deres Competence, maa der nu gives Citanten Medhold i, at han ikke har været pligtig at holde sig Kjendelsen efterrettelig, og det kan navnlig under den anførte Forudsætning ikke, saaledes som de Indstævnte have gjort gjældende, antages at have været nødvendigt for ham at søge Kjendelsen omstødt ved Appel til Landvæsenscommissionen, hvorimod han i dette Tilfælde maa være berettiget til ved ordinair Rettergang at erholde constateret, at Kjendelsen ikke er forbindende for ham. Men heraf maa det da tillige være en Følge, at Citanten maatte være berettiget til at bevise Rigtigheden af sit Anbringende om, at den omhandlede tidligere Vandledning i Skjellet mellem Indstævnte Niels Jensens Ejendom og Naboejendommen var et fra gammel Tid tilstedeværende Vandløb, og at den dertil fornødne Anstand burde have været ham tilstaaet.

Efter det saaledes Anførte vil Sagen være at hjemvise til ny Behandling og eventuel Paakjendelse i Realiteten ved Underretten i Overensstemmelse med det Ovenanførte, efterat den er sat i samme Stand, hvori den var, da den paaankede Kjendelse blev afsagt, og derefter den af Citanten begjærte Anstand for at føre Vidner er bevilget.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag hjemvises til ny Behandling og eventuel Paakjendelse i Realiteten ved Underretten i Overensstemmelse med det Ovenanførte, efterat den er sat i samme Stand, hvori den var, da den paaankede Kjendelse blev afsagt, og derefter den af Citanten, Proprietair Kæfler, begjærte Anstand for at føre Vidner er bevilget.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Sagen 856/78 Landsoverretsprocurator Isaacsen Actor ctr. Arrestantinden Anne Christensdatter Rose eller Ane Marie Christensdatter Rose, Christensens Hustru.

(En Tiltalt, der sigtedes for paa forskjellig Maade at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold, dels frifunden dels anset efter Straffelovens § 257.)

(Paadømt den 8de December 1873.)

Under denne Sag tiltales Arrestantinden, Anne Christensdatter Rose eller Ane Marie Christensdatter Rose, Christensens Hustru, for Bedrageri.

Forsaavidt Sigtelsen gaar ud paa, at Arrestantinden skal have pantsat og senere solgt et Stykke Tøj af Værdi 4 Rdl. 4 ß, som Pigen Ellen Kirstine Nielsen efter sin Forklaring vil have laant hende til et bestemt Øjemed, har Arrestantinden vedblivende paastaaet, at bemeldte Pige har givet hende Tøjet som Vederlag for Kost og Ophold hos Arrestantinden i ca. 14 Dage, og idet denne Forklaring efter Sagens Omstændigheder og med særligt Hensyn til, hvad der er oplyst om den paagjældende Piges svage Aandsevner, ikke findes at kunne

forkastes, bliver der ikke Spørgsmaal om i den ommeldte Henseende at paalægge Arrestantinden Strafansvar.

Det er dernæst oplyst, at Arrestantinden den 1ste Febr. d. A. har indfundet sig hos Gaardejer Jørgensen i Vonsild og der bortfæstet en Pige for Halvaaret fra 1ste Mai til 1ste Novbr. d. A. samt i den Anledning modtaget 2 Rdl. for sin Ulejlighed og 8 ß i Fæstepenge til Pigen foruden 2 ß for at bringe yderligere Besked om Pigen var tilfreds med den sluttede Akkord, idet hun derhos afleverede en Skudsmaalsbog, som hun udgav for den paagjældende Piges, men som, da der paa Grund af at Pigen ikke kom i Tjenesten til Maidag blev anstillet nærmere Undersøgelse, viste sig at være Arrestantindens egen. Arrestantinden har imidlertid forklaret, at hun, der befatter sig med at fæste Piger bort, var af den ommeldte Pige bleven anmodet om at skaffe hende en Tjeneste, og at hun først, da Skudsmaalsbogen efter Maidag forevistes hende, blev bekjendt med, at hun hos Jørgensen ved en Fejltagelse havde afleveret sin egen Skudsmaalsbog — som hun i andet Øjemed havde havt med sig og senere troede at have tabt — istedetfor Pigens, hvilken denne havde leveret hende, men som Arrestantinden derefter maa have tabt. Hun har derhos erkjendt sig pligtig til at yde Erstatning til Jørgensen i Anledning af det Passerede og har efter sin Forklaring i denne Henseende truffet nærmere Overenskomst med ham.

Vel har nu den af Arrestantinden omforklarede Pige ikke været at finde, men da der iøvrigt ikke er oplyst Noget, der særlig kunde tale mod Rigtigheden af Arrestantindens anførte Forklaring, kan det ikke anses godtgjort, at hun i den ommeldte Henseende har gjort sig skyldig i noget bedrageligt Forhold, og det Samme gjælder, forsaavidt det er oplyst, at hun ogsaa hos Gaardejerne Jessen og Wyff i Vonsild samt P. Rasmussen i

Leirskov har bortfæstet Piger og i den Anledning modtaget Douceur og Fæstepenge, uden at de paagjældende Piger derefter have indfundet sig i Tjenesten eller Douceuren og Fæstepengene ere tilbagebetalte, i hvilken sidste Henseende Arrestantindens Forklaring om at hun er villig til at tilbagebetale de oppebaarne Penge, men paa Grund af Sygdom i sin Familje ikke hidtil har kunnet afse dem, efter Omstændighederne ikke kan forkastes.

Derimod maa Arrestantinden anses at have paadraget sig Strafansvar ved at bortfæste den ovenommeldte Pige Ellen Kirstine Nielsen, hvem hun — efter hvad hun har indrømmet — havde lært at kjende som en aandssvag Person, der ikke egnede sig til at fæstes bort som et sædvanligt aandsfrisk Tyende, i hvilken Henseende Arrestantinden har vedgaaet, at hun engang i forrige Vinter, efterat bemeldte Pige havde talt med hende om at skaffe sig en Plads, har indfundet sig med Pigen hos Gaardejer Hans Thuesen af Agtrupskov, der da, idet Arrestantinden førte Ordet uden at omtale at der var Noget ivejen med Pigen, hvem Thuesen ikke kjendte, fæstede Pigen for 1 Aar fra 1ste Mai d. A. samt gav Arrestantinden 2 Rdl. for sin Ulejlighed og Pigen 8 ℔ i Fæstepenge, hvorefter hun et Par Dage senere — efter hendes Forklaring, der dog forsaavidt ikke stemmer overens med Pigens, fordi denne havde yttret, at Agtrupskov var for langt fra hendes Hjem, og at hun nok skulde skaffe Thuesen en anden Pige i sit Sted — uden at foranledige, at der blev gjort Rigtighed med Thuesen, begav sig med Pigen til Gaardejer N. Johansen i Seest, der, idet Arrestantinden ligeledes her førte Ordet uden at gjøre ham bekjendt med Pigens ringe Aandsevner, fæstede denne for Tiden fra 1ste April til 1ste Novbr. d. A., og betalte Arrestantinden for hendes Ulejlighed. For det af Arrestant-

inden ved de heromhandlede Lejligheder udviste Forhold, ved hvilket hun har vedgaaet at have villet faa de ommeldte to Husbonder til at tro, at de fæstede et Tyende, som de kunde være tjent med, og til i den Anledning at betale Fæstepenge samt Douceur til Arrestantinden, vil hun, der er født den 2den Febr. 1841 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

I Henseende til den fornævnte H. Thuesen og N. Johansen tilkjendte Erstatning saavelsom Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten tillægges i Salair hver 8 Rdl., vil Underretsdommen være at stadfæste.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet Ophold, som vil bevirke Ansvar, fundet Sted.

Thi kjendes for Ret:

Arrestantinden, Anne Christensdatter Rose eller Ane Marie Christensdatter Rose, Christensens Hustru, bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage.

I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaacsen og Fasting, tillægges i Salair hver 8 Rdl., bør Underretsdommen ved Magt at stande.

De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen 826/78 Landsoverretsprocurator, CanceIliraad Møller Actor ctr. Tiltalte Peder Christensen Toft.

(En Tiltalt anset efter Straffelovens § 168, cfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.)

(Paadømt den 22de December 1873.)

Under denne Sag tiltales Peder Christensen Toft i Henhold til Straffelovens § 168, cfr. § 46.

Pigen Ane Marie Hansen — der ifølge hendes Husbonds Erklæring skal være en i alle Maader anstændig og sandfærdig Pige — har edelig forklaret, at da hun den 2den Juli d. A. om Aftenen omtrent Kl. 10 befandt sig paa Vejen fra Holstebro til sit Hjem i Nørre Felding og var kommen forbi Tiltalte, der gik samme Vej, raabte han, der var noget beskjænket, efter hende, og da hun fortsatte sin Vej uden at svare, løb han hende ind, tog hende om Livet, og søgte at overtale hende til at have Samleje med ham, samt, da hun ikke vilde dette, truede hende ligefrem med at ville voldtage hende, hvorefter han endelig kastede hende om i Vejgrøften, lagde sig ovenpaa hende og løftede hendes Klæder op, samt forsøgte, uagtet hun bad for sig og gjorde al den Modstand, hun kunde, samt raabte om Hjælp, at tiltvinge sig Samleje med hende, hvilket efter hendes Formening vistnok ogsaa vilde have kunnet lykkes ham, da han er stærk og hun svag, men da der, efterat han paa den ommeldte Maade havde tumlet med hende et Kvarters Tid, og hendes Kræfter til at gjøre Modstand vare saagodtsom udtømte, kom Folk til, slap han hende og blev liggende i Grøften, medens hun fulgte med de Tilstedekommende. Ligesom nu Rigtigheden af denne Forklaring er bestyrket ved de sidstmeldte Personers Udsagn om, at de paa Pigens Raab kunde høre, at hun var i Forlegenhed og vilde søge Beskyttelse hos de Kommende, saaledes har Til-

talte ogsaa efter endel Udflugter, og idet han iøvrigt har gjort gjældende, at han ved den paagjældende Lejlighed var saa beruset, at han ikke nøjagtig kan erindre det Passerede, indrømmet, at han er tilbøjelig til at antage, at det er tilgaaet, som af Pigen forklaret, og at han navnlig kan erindre, at han havde fat paa Pigen og vilde have Omgang med hende, idet han dog — som han har udsagt — føler sig overbevist om, at han ikke vilde have skaffet sig Samleje med Pigen med Magt, hvorhos han har tilføjet, at det Forefaldne ikke vilde være sket, hvis han ikke havde været saa beskjænket, at han — der i denne Tilstand plejer at være slem efter Fruentimmer — ikke var Herre over sine Lyster.

Idet Tiltalte efter det Anførte maa anses at have gjort sig skyldig i Forsøg paa at tiltvinge sig Samleje med den ommeldte Pige, der maa antages at være uberygtet, vil han, der er født den 16de Juli 1840 og tidligere ifølge Ulfborg Hind Herreders Extraretsdom af 9de Febr. 1870 har været straffet for Hæleri og Vold med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, være at anse efter Straffelovens § 168, cfr. § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder og med særligt Hensyn til den berusede Tilstand, hvori Tiltalte ved den ommeldte Lejlighed maa antages at have befundet sig, findes ved Underretsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, ved hvilken det tillige rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Actionens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste, dog at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten blive at bestemme til 5 Rdl. for den Første og 4 Rdl. for den Sidste. I Salair til den under et efter Overrettens Kjendelse optaget Forhør beskikkede subsidiaire Defensor saavelsom til Actor

og Defensor for Overretten vil Tiltalte have at betale 2 Rdl. til den Første og 5 Rdl. til hver af de Sidste.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet Ophold, som vil bevirke Ansvar, fundet Sted.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten bestemmes til 5 Rdl. for den Første og 4 Rdl. for den Sidste.

I Salair til den subsidiaire Defensor, Søkrigscommissair Bagge i Ringkjøbing, samt til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 2 Rdl. til Førstnævnte og 5 Rdl. til hver af de Sidstnævnte.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen AS. $\frac{654}{78}$ Procurator Lange Actor ctr. de Tiltalte Skrædder Andreas Søren Kjeldsen og Bodil Marie Pedersdatter, Peder Olsens fraseparerede Hustru.

(Straffelovens § 178 anvendt paa 2de Tiltalte, der, efter i Aaret 1871 at have erholdt Advarsel imod at fortsætte deres forargelige Samliv og i samme Aar at være blevne straffede for Overtrædelse af det dem forkyndte Entholdelsesdecret, fremdeles efter nogen Tids Afbrydelse havde fortsat deres Samliv, uden at nogen ny Advarsel var dem forkyndt.)

(Paadømt den 16de Januar 1874.)

Under nærværende, fra Leire Herreds Extraret hertil indankede Sag, tiltales Skrædder Andreas Søren Kjeldsen og Bodil Marie Pedersdatter, Peder Olsens fraseparerede Hustru, for at have gjort sig skyldige i

det i Straffelovens § 178 omhandlede Forhold, og ere de ogsaa ved egne, med det iøvrigt Oplyste stemmende, Tilstaaelser overbeviste herom.

Efterat der under 29de Juni 1871 lovlig var forkyndt de Tiltalte et Decret af Kjøbenhavns Amt af 26de s. M., hvorved de advaredes om at entholde sig fra hinanden og ophøre med deres forargelige Samliv, da de i modsat Fald vilde blive tiltalte og straffede efter Straffelovens § 178, bleve de, da de desuagtet fortsatte Samlivet, ved Lejre Herreds Extrarets Dom af 16de Septbr. 1871 ansete efter den ovennævnte Straffebestemmelse, hver med simpelt Fængsel i 8 Dage. Bodil Marie Pedersdatter flyttede vel derefter fra Tiltalte Kjeldsen og tog Ophold og tildels Tjeneste i Kjøbenhavn; men hun har desuagtet, siden de dømtes i Aaret 1871, med kortere eller længere Mellemrum af og til opholdt sig hos Tiltalte Kjeldsen paa dennes Bopæl og delt Seng med ham, og navnlig har dette været Tilfældet i et Par Maaneder fra den 1ste August f. A., under hvilket Ophold hun den 24de August nedkom med et Barn, til hvilket Tiltalte Kjeldsen er Fader.

(Sluttes.)

Meddelelser.

I en fra en Amtmand til Retten indkommen Skrivelse var der i Anledning af en Retsskrivers Vægring ved at udslette en Panteobligation, der var kvitteret af en heri Staden bosat Enke, rejst Spørgsmaal om, hvorvidt det ved en Udskrift af Skiftecommissionens Protocol for Anmeldelser af Dødsfald, hvorefter ingen Skifteforretning foretages, kunde anses tilstrækkelig godtgjort, at bemeldte Enke hensad i uskiftet Bo efter sin afdøde Mand.

I Anledning heraf har Rettens Skiftecommission i en under 18de Marts d. A. afgiven Erklæring udtalt, at ifølge den ved Skiftecommissionen brugelige Forretningsgang blive de Anmeldelser om Dødsfald, efter hvilke ingen offentlig Skiftebehandling finder Sted, fordi vedkommende Arvinger eller Executorer overtage Boet, indførte i en særegen dertil indrettet Protocol, efterat det først fra Commissionens Side er paaset, at Betingelserne for at undlade Skiftebehandling ere tilstede.

Selve Indførelsen af Anmeldelsen i bemeldte Protocol indeholder saaledes Bevis for, at Boet er overtaget af vedkommende Arving eller andre Vedkommende, og for at Betingelserne for disses Overtagelse af Boet ere befundne at være tilstede. Skiftecommissionen skjønnede derfor ikke rettere, end at, naar der i det foreliggende Tilfælde var produceret en Udskrift af bemeldte Protocol, maatte det derved anses tilstrækkelig godtgjort, at den omhandlede Enke havde overtaget Mandens Bo for i Henhold til hans i Udskriften ommeldte testamentariske Disposition at hensidde i uskiftet Bo med deres Livsarvinger.

Den 19de Marts er Cand. juris A. V. H. Groothoff autoriseret som Fuldmægtig hos Overretsprocurator Steinthal.

☞ Af dette Ugeskrift udkommer 15 Nr. (Ark) i Qvartalet, nemlig i Reglen et ugentligt og 2 Gange qvartaliter et Dobbeltnummer. Prisen er 7 Mk. 8 Sk. for Qvartalet, og Subskription, bindende for 30 Nr., modtages paa alle kongelige Postcontoirer, i Bogladerne og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 17.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 11te April.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen AS. $\frac{654}{73}$ Procurator Lange Actor ctr. de Tiltalte Skrædder Andreas Søren Kjeldsen og Bodil Marie Pedersdatter, Peder Olsens fraseparerede Hustru.

(Sluttet. — Se forrige Nr.)

Da de Tiltalte saaledes paany have gjort sig skyldige i Overtrædelse af Straffelovens § 178, maa det billiges, at de, der Begge ere fødte i Aaret 1835 og straffede som ovennævnt, foruden at Tiltalte Kjeldsen ved Leire Herreds Extraretsdom af 26de Juni 1868 er straffet efter Straffelovens § 238 med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, medens de iøvrigt ikke findes straffede, ved den indankede Dom igjen ere ansete efter Straffelovens § 178; men den valgte Straf af 12 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost for hver af dem findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til samme Slags Fængsel i 8 Dage for hver.

Med denne Forandring i Henseende til Straffetiden vil Underretsdommen, hvis Bestemmelse om Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste, hvorhos de Til-

talte, En for Begge og Begge for En, ville have at betale i Salair til Actor og Defensor for Overretten, 5 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for de Tiltalte, Skrædder Andreas Søren Kjeldsen og Bodil Marie Pedersdatter, Peder Olsens fraseparerede Hustru, bestemmes til 8 Dage for hver.

I Salair til Procuratorerne Lange og Hvalsøe for Overretten betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 5 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Ved en den 19de Januar 1874 i Sagen $\frac{622}{78}$ afsagt Dom blev en for en Vexel foretagen Arrestforretning stadfæstet, uagtet Kongens Foged, der havde foretaget Forretningen, ikke var stævnet eller Stævningen anmeldt for ham.

Sagen A8. $\frac{880}{78}$ Ibsen-Frederiksen ctr. Particulier A. Ahrenkiel.

(En ved en skriftlig Contract hjemlet Fordring paa Husleje ikke antaget at kunne henregnes til de ensidige Erkjendelser af at være en Præstation skyldig, hvorpaa Frd. 9de Febr. 1798 er anvendelig.)

(Paadømt den 19de Januar 1874.)

Ved Skjøde af 18de April 1871 solgte Indstævnte, Particulier A. Ahrenkiel, til Musikdirectør Peter Bentsen Ejendommen Matr.-Nr. 59c i Frederiksberg By og Sogn, bl. A. paa Vilkaar, at Indstævnte skulde blive boende i den af ham beboede Lejlighed i den nævnte Ejendom til April Flyttedag 1872 mod at betale Kjøbe-

ren en aarlig Leje af 400 Rdl., hvoraf det første Halvaars betaltes strax ved Skjødets Udstedelse, og det næste skulde erlægges til Octbr. Flyttedag 1871. Fordringen paa sidstnævnte Ydelse blev derpaa, under Tilkjendegivelse af, at Forfaldstiden ifølge Overenskomst var udsat til 11te Decbr. Termin, den 18de Novbr. 1871 af Bentsen transporteret til Citanten, Ibsen-Frederiksen, som derpaa sagsøgte Indstævnte ved Kjøbenhavns Amts søndre Birketing til Betaling af 200 Rdl., med Renter 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato, den 5te Januar 1872, til Betaling sker. Indstævnte paastod derimod under et Contrasøgsmaal likvideret i det paastævnte Beløb forskjellige Udlæg, som han havde set sig nødsaget til at gjøre for Cedenten, Bentsen, fordi denne ikke opfyldte den af ham ved Skjødet paatagne Forpligtelse til at betale Renter af Pantegjælden og Afgifter, ialt til Beløb 162 Rdl. 5 ℔ 4 ß med Renter. Citanten paastod sig frifunden under Contrasøgsmaalet, men Indstævntes Paastand blev ved Birketingets Dom af 27de Novbr. 1872 tagen til Følge saaledes, at Indstævnte kun tilpligtedes at betale Citanten 37 Rdl. 12 ß med Renter fra den 5te Januar s. A., men iøvrigt frifandtes for hans Tiltale, hvorhos Citanten, der antoges ikke at have efterkommet Indstævntes Opfordring til at bevise ved lovligt Forfald at have været hindret i at give personligt Møde ved Forligsmæglingen i Hovedsøgsmaalet, blev idømt saavel Hoved- som Contrasagens Omkostninger med 15 Rdl., samt i Mulkt for unødig Trætte til Justitskassen 4 Rdl.

Denne Dom har Citanten ved Stævning af 1ste Mai 1873 indbragt her for Retten, hvor han paastaar den forandret overensstemmende med hans for Underretten nedlagte Paastande, og tillagt Sagens Omkostninger i begge Instanser, hvorimod Indstævnte paastaar Under-

retsdommen stadfæstet og sig tillagt Appellens Omkostninger.

Citantens Paastand er begrundet paa, at han formentlig ikke skulde være pligtig at taale Indstævntes Fordring paa Cedenten — hvis Rigtighed iøvrigt under Processens Gang er bleven in confesso — likvideret i det ham tiltransporterede Krav, idet han formener, at dette maa stilles lige med de Haandskriftskrav, paa hvilken Frd. 9de Febr. 1798 er anvendelig, og saaledes Compensation af Krav, som Cessus maatte have paa Cedenten, være udelukket, i alt Fald forsaavidt de ikke ere connexe, hvilket han ikke vil erkjende, at Indstævntes Krav ere. Der maa imidlertid gives Indstævnte Medhold i, at det paagjældende Krav ingenlunde kan henføres til saadanne ensidige Erkjendelser af at være en Præstation skyldig, paa hvilke den citerede Frd. alene er anvendelig, og, da Citantens øvrige Indsigelser, der først ere fremkomne her for Retten, ere for sent fremsatte til imod Indstævntes Protest at komme i Betragtning og forøvrigt i og for sig uden Betydning, maa det i Underretsdommen antagne Resultat i Henseende til Sagens Hovedgjenstand billiges. Da derfor Citantens Formening om, at Indstævntes Provocation til at bevise Forfald under Forligsmæglingen i Hovedsagen skulde være for sent fremkommen, er urigtig, idet den fremkom i Indstævntes første Tilsvar for Underretten, maa det ligeledes bifaldes, at Citanten er idømt Mulkt for unødig Trætte, og han vil være pligtig at udrede Hovedsøgsmaalets Omkostninger med 10 Rdl., hvorimod Contrasøgsmaalets Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde have været ophævede. Med denne Forandring vil saaledes Underretsdommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Thi kjendes for Ret:

Birketingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Citanten, Ibsen-Frederiksen, ikkun tilpligtes at betale Indstævnte, Particulair A. Ahrenkiel, Omkostningerne ved det for Underretten anlagte Hovedsøgsmaal med 10 Rdl., hvorimod Contrasøgsmaalets Omkostninger hæves.

Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{884}{73}$ Dorthea Hansen, født Jensen, Hansens fraseparerede Hustru af Havrebjerg ctr. Maskinarbejder Søren Pedersen.

(L. 6—13—5 analogisk anvendt i en af en fraseparerет Hustru anlagt Alimentationssag. *)

(Paadømt den 19de Januar 1874.)

Efter meddelt Bevilling til fri Proces søger under nærværende Sag Citantinden, Dorthea Hansen, født Jensen, Hansens fraseparerede Hustru af Havrebjerg, Indstævnte, Maskinarbejder Søren Pedersen, til at udrede et passende ifølge Øvrighedens Resolution i Overensstemmelse med de herfor i Almindelighed gjældende

---

*) At L. 6—13—5, som efter sin Ordlyd ikkun taler om uberygtede Møer og Enker, ogsaa analogisk bør komme til Anvendelse med Hensyn til fraseparerede og fraskilte Hustruer, er formentlig paa Grund af Aarsagernes Lighed utvivlsomt; derimod kunde der være Spørgsmaal, om ikke den til det bestaaende Ægteskab knyttede Præsumtion for, at det af en separeret Hustru fødte Barn er en Frugt af Ægteskabet (»pater est, quem justæ nuptiæ demonstrant«), maatte være til Hinder for Sagens Afgjørelse overensstemmende med de almindelige Regler for Alimentationssager; men Praxis har vistnok med Rette slaaet fast, at hin Præsumtion bortfalder, hvor Ægteskabet er ophævet i Henseende til Bord og Seng, forsaavidt Barnet er avlet efter Separationen, jfr. D. i J. U. 1866 p. 734; 1868 p. 616; 1873 p. 378.

Regler fastsat Underholdningsbidrag til et af hende den 18de Juni 1872 født Barn, Jens Peter Jensen, hvortil Indstævnte skal være Fader, fra dets Fødsel til dets 14de Aar, samt at betale denne Sags Omkostninger skadesløst, derunder Salair til hendes beskikkede Sagfører, Procurator V. Rode, og til Procurator Windfeldt-Hansen, som har mødt for hende under et Tingsvidne i Sorø, hvilke Salairer subsidiairt paastaas udredede af det Offentlige.

Indstævnte, der iøvrigt under et Møde for Kjøbenhavns Overpræsident har erklæret, at han ikke bestemt turde fragaa at have havt med Citantinden at gjøre paa en saadan Tid, at han kunde være Fader til det ommeldte Barn, har derimod her for Retten paastaaet, at han ikke har havt legemlig Omgang med hende før eller senere end den 27de Juli 1871, og da han derfor antager, at han ej kan være Fader til Barnet, procederer han til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst.

At Barnet ikke kan være en Frugt af det af Indstævnte her for Retten vedgaaede Samleje, maa efter tidligere Udtalelser af det kgl. Sundhedscollegium angaaende den almindelige Svangerskabstid antages som givet, og Citantinden har ogsaa paastaaet, at hun har havt legemlig Omgang med Indstævnte den 27de Aug. 1871 og senere, men da hun ikke herfor har skaffet noget Bevis, vil Sagens Udfald i Medfør af Analogien af L. 6—13—5 være at gjøre afhængigt af Indstævntes Ed, saaledes at han, saafremt han edelig bekræfter, at han ikke siden den 27de Juli 1871 har havt legemlig Omgang med Citantinden, vil være at frifinde for hendes Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger i dette Tilfælde ville være at ophæve, og bliver der i saa Fald ikke at tillægge Procurator Rode Salair, medens der af det Offentlige vil være at udrede et Salair af 2 Rdl. til

Procurator Windfeldt-Hansen, hvorimod Indstævnte, saafremt Eden ikke aflægges, i Henhold til Frd. 14de Octbr. 1763, cfr. Pl. 6te Decbr. 1839, vil være at tilpligte at betale Bidrag efter Øvrighedens nærmere Bestemmelse til det ovennævnte Barns Underhold fra dets Fødsel indtil dets fyldte 14de Aar, og at udrede til det Offentlige det Retsgebyr og Skriversalair, som skulde være erlagt, samt Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantindens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salair til Procurator Rode og Procurator Windfeldt-Hansen henholdsvis 10 Rdl. og 2 Rdl.

Den befalede Sagførelse har været lovlig.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Thi kjendes for Ret:

Naar Indstævnte, Maskinarbejder Søren Pedersen, efter lovlig Omgang inden Retten med Ed bekræfter, at han ikke siden den 27de Juli 1871 har havt legemlig Omgang med Citantinden, Dorthea Hansen, født Jensen, Hansens fraseparerede Hustru af Havrebjerg, bør han for hendes Tiltale i denne Sag fri at være og Sagens Omkostninger være ophævede, og tillægges der i saa Fald Procurator Windfeldt-Hansen et Salair af 2 Rdl. hos det Offentlige. Trøster Indstævnte sig derimod ikke til at aflægge denne Ed, bør han til det af Citantinden den 18de Juni 1872 fødte Barn, Jens Peter Jensens Underhold, fra dets Fødsel indtil dets fyldte 14de Aar, betale et saadant Bidrag, som af Øvrigheden nærmere fastsættes. Saa betaler han ogsaa i sidstnævnte Tilfælde til det Offentlige det Retsgebyr og Skriversalair, som skulde være erlagt, samt Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde være forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantindens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salair til Procurator Rode 10 Rdl. og Procurator Windfeldt-Hansen 2 Rdl.

At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. $\frac{462}{78}$ Bestyrelsen for Sparekassen for Frederikssund og Omegn ctr. Justitsraad Glud af Denningarum i Sverrig.

(Den Omstændighed, at en Mand, hvis Navn fandtes paategnet som Selvskyldnercautionist paa en Obligation, hvis Hoveddebitor ikke havde været at finde, under en Tingsvidnesag havde som Vidne edelig fragaaet Underskriften paa Obligationen, ikke antaget tilstrækkelig til at constatere, at Obligationen var værdiløs, idet hertil maatte udfordres, at han under en Retssag ved Dom var frifunden for at betale enten pure eller dog mod Aflæggelse af Ed, og at han derefter aflagde Eden. En Sparekassekasserer, der ikke havde vist beherig Forsigtighed med Hensyn til at sikkre sig Beviset for Ægtheden af Underskrifterne paa en af ham modtagen Obligation for et Laan af Sparekassen, frifunden, da Obligationens Værdiløshed efter det Ovenanførte ikke var tilstrækkelig konstateret.)

(Paadømt den 19de Januar 1874.)

Efterat Indstævnte, Justitsraad Glud af Denningarum i Sverrig, ved Frederikssund Kjøbstads Gjæsteret havde sagsøgt Citanterne, Bestyrelsen for Sparekassen for Frederikssund og Omegn, til at udlevere en af ham som Kasserer ved bemeldte Sparekasse til Sikkerhed for hans Ansvar deponeret Panteobligation, stor 1200 Rdl., med Prioritet i Ejendommen Matr.-Nr. 8b i Vellerup, og til at betale Søgsmaalets Omkostninger, paastode Citanterne under et af dem anlagt Contrasøgsmaal, at Indstævnte tilpligtedes at betale 300 Rdl. — som formentes tabte for Sparekassen ved Indstævntes uforsvarlige Expedition af et af Bestyrelsen bevilget Laan efter en under 25de Januar 1870 paa 3 Maaneder udstedt Vexelobligation, der er underskreven med Navnet Peder Larsen som Debitor og med Navnet Anders Ander-

sen som Selvskyldnercautionist, med Renter 6 pCt. p. a., fra sidstnævnte Dag til Betaling sker, og Omkostninger, og at den under Hovedsagen fordrede Tilbagelevering af Panteobligationen blev gjort afhængig af Erlæggelsen af Alt, hvad Indstævnte herefter vilde have at tilsvare.

Ved Gjæsteretsdommen af 16de Juli f. A. blev Indstævnte frifunden for Citanternes Tiltale, hvorimod disse inden en Frist af 3 Dage og under en daglig Mulkt af 5 Rdl. til Kjøbstadens Fattigkasse ere tilpligtede at udlevere Panteobligationen, medens saavel Hoved- som Contrasøgsmaalets Omkostninger ere ophævede.

Denne Dom have Citanterne ved Stævning af 21de s. M. indbragt her for Retten, hvor de paastaa samme forandret derhen, at Indstævnte tilpligtes at betale dem 300 Rdl. med Renter, som anført, og ikkun mod Erlæggelse heraf kjendes berettiget til at erholde Panteobligationen udleveret, og at han i ethvert Fald tilpligtes at betale Sagens Omkostninger for begge Retter skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Indstævnte procederer derimod principaliter til Gjæsteretsdommens Stadfæstelse, idet han under alle Omstændigheder paastaar sig tilkjendt Appellens Omkostninger.

Af Sagens Acter fremgaar, at Bestyrelsen for Sparekassen, efterat der var indkommet en paa sædvanlig Maade udfyldt trykt Blanket fra Gaardmand Peter Larsen i Veileby om Begjæring af et Laan paa 300 Rdl., for hvis skadesløse Betaling Gaardmand Anders Andersen sammesteds angaves at ville indestaa som Cautionist og Selvskyldner, har havt denne Laanesag til Circulation blandt dens Medlemmer, af hvilke 7, hvoriblandt ogsaa var Indstævnte, bevilgede Laanet, og at Expeditionen heraf overensstemmende med Forretningsordenen overlodes Indstævnte som Kasserer, der, efterat have udfyldt en trykt Blanket til en Vexelobligation,

leverede denne til Laansøgeren og udbetalte ham Pengene, da Obligationen af Laansøgeren blev præsenteret med Larsens og Andersens Underskrifter. Da imidlertid Obligationen ikke ved Forfaldstid blev indfriet, sagsøgte Bestyrelsen ved Indstævnte Gaardmand Anders Andersen til at betale Beløbet, men da denne nægtede at have paataget sig nogen Caution og at have underskrevet eller bemyndiget nogen Anden til at underskrive Obligationen, idet han tillige gjorde opmærksom paa, at der ikke existerede nogen Gaardmand Peder Larsen i Veileby, begjærede Bestyrelsen ved Indstævnte Sagen udsat, indtil yderligere Oplysninger kunde indhentes, og den er ikke senere bleven fremmet, hvorimod Gaardmand Anders Andersen under en af Citanterne paastævnet Tingsvidnesag har givet Møde og som Vidne edelig fragaaet Underskriften paa Obligationen. Det er ikke heller lykkedes at faa Hoveddebitor opspurgt, og ved et af Citanterne efter Sagens Paakjendelse i 1ste Instans optaget Tingsvidne maa det anses godtgjort, at der ikke i det paagjældende Tidsrum har været nogen Gaardmand Peter Larsen i Veileby.

Forsaavidt Indstævnte har støttet sin Frifindelsespaastand paa, at Bestyrelsen i Skrivelse af 21de Juni 1871 skulde have meddelt ham Kvittering for det paagjældende Regnskab, maa Overretten med Underretten være enig i, at denne Indsigelse ikke kan tages til Følge. Denne Skrivelse, hvori det hedder, at Bestyrelsen, uanset forskjellige Unøjagtigheder, da Regnskabet i Realiteten befandtes rigtigt, har besluttet at meddele Kvittering for det, skjønnes nemlig saameget mindre at indeholde en endelig Decharge, som det udtrykkelig bemærkes, at de 300 Rdl. efter Obligationen maa anses for at være tabte, og at dette Tab formenes at være paaført Sparekassen ved Indstævntes Forretningsførelse, hvorfor det ogsaa henstilles til ham, om han ikke maatte

finde sig foranlediget til at erstatte Tabet, hvortil endnu kan føjes, at der ikke paa dette Regnskab er givet nogen saadan Decharge i et Bestyrelsesmøde og paa selve Regnskabet, som ses at være meddelt Sparekassens andre Regnskaber.

Citanterne have nu forment, at Indstævnte skulde have paadraget sig en Erstatningspligt derved, at han i sin Egenskab af Kasserer ved Laanets Expedition har ladet det mangle paa tilbørlig Agtpaagivenhed, idet han navnlig ikke har paaset, at Obligationen blev underskreven af Debitor og Cautionisten, ja end ikke har fordret Vitterlighedsvidner for at forvisse sig om Ægtheden af Underskrifterne.

Selv om det imidlertid antages, at Indstævnte maatte have paadraget sig et Ansvar navnlig derved, at han har taget den angivne Cautionists Underskrift for gyldig uden nærmere at forvisse sig om dens Ægthed, maa hans Frifindelse dog blive en Følge af, at det ikke efter det Foreliggende kan anses givet, at den forommeldte Obligation paa Grund af saadan Forsømmelse var værdiløs, og at Sparekassen saaledes derved har lidt et Tab. Thi vel maa det antages, at Fordringen ikke vil kunne inddrives hos Hoveddebitor, der ikke har været at finde, men i Forhold til den angivne Cautionist kan det ikke anses tilstrækkeligt, at denne i Egenskab af Vidne edelig har fragaaet Underskriften paa Obligationen, hvorimod Beviset for Fordringens Uerholdelighed for hans Vedkommende burde have været ført ved en Dom, hvorved han enten pure var bleven frifunden eller hans Frifindelse i al Fald var gjort afhængig af hans Ed, som han derefter havde aflagt. At en saadan Retssag sandsynligvis ogsaa kunde være falden ud til Ed, vil ikke herimod kunne paaberaabes, aldenstund der dog var en Mulighed for, at Sagen kunde have faaet et andet Udfald, eller at der i al Fald under

samme var erhvervet saadanne Oplysninger, som kunde have bevæget Vedkommende til ikke at aflægge Eden, selv om denne ved Dom var bleven ham paalagt.

Gjæsteretsdommen, der er kommen til samme Resultat, vil i Henhold hertil være at stadfæste, medens Appellens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Der foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Thi kjendes for Ret:

Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande.

Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{193}{72}$ Forhenværende Slagtermester C. A. Ballhausen ctr. Directionen for det kgl. octr. almindelige Brandassurance-Compagni for Varer og Effecter.

(Et Brandforsikkringsselskabs Fordring, at Brandlidte skulde afgive en specificeret Fortegnelse over det Brændte med Angivelse af Gjenstandenes Værdi, anset uhjemlet, hvorimod det ansaas tilstrækkeligt, at Brandlidte med Ed bekræftede Rigtigheden af sin Angivelse af Skadens Størrelse, overensstemmende med Octroj 4de April 1798 § 12. — Antaget, at Skaden maatte, naar Eden aflagdes, anses bevist den Dag, da Brandlidte havde tilbudt saadan Eds Aflæggelse, og at Branderstatningen derfor ifølge Octrojens § 11 maatte anses forfalden til Betaling 3 Maaneder efter denne Dag.)

(Paadømt den 26de Januar 1874.)

Citanten, fhv. Slagtermester C. A. Ballhausen, der hos det kgl. octr. almindelige Brandassurance-Compagni for Varer og Effecter havde forsikkret „Meubler og Effecter af alle Slags, som henhøre til almindelig Husholdning“ for 4100 Rdl., søger under nærværende Sag

de Indstævnte, Directionen for bemeldte Compagni, til Betaling af 2511 Rdl. 24 ß som det Tab, han for bemeldte Gjenstandes Vedkommende vil have lidt ved en hans Ejendom i Thisted, hvor de forsikkrede Gjenstande beroede, Natten mellem den 4de og 5te August 1871 overgaaet Ildebrand, og gaar hans Paastand navnlig ud paa, at de Indstævnte tilpligtes, imod Extradition i kvitteret Stand af den paagjældende Police, til ham at udbetale 2511 Rdl. 24 ß, med Renter 5 pCt., fra den 23de Novbr. 1871, til Betaling sker, naar han inden Retten med Ed bekræfter, at der i det af ham beboede Sted i Thisted umiddelbart før Branden Natten mellem den 4de og 5te August 1871 fandtes ham tilhørende Ejendele af saa stor Værdi, at der efter Fradrag af det Reddedes Værdi, 1588 Rdl. 4 ℔ 8 ß, bliver tilbage det ovennævnte Beløb, 2511 Rdl. 24 ß, og at altsaa Ejendele ham tilhørende af sidstnævnte Værdibeløb ved Branden ere brændte eller ødelagte, hvorhos han har paastaaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte procedere derimod til Frifindelse med Tilkjendelse af Sagens Omkostninger.

Det er under Sagen in confesso, at ved den efter Branden afholdte Taxationsforretning, hvis Rigtighed maa anses erkjendt af Parterne, blev det Reddede taxeret til 1588 Rdl. 4 ℔ 8 ß, som fradragne Assurancesummen, 4100 Rdl., give det af Citanten paastaaede Beløb, 2511 Rdl. 1 ℔ 8 ß; men de Indstævnte have ikke anset sig pligtige at udbetale dette Beløb, uanset at Citanten, efter hvad ligeledes er in confesso, under 23de August 1871 har tilbudt med Ed at bekræfte, at Skaden har udgjort et saadant Beløb, fordi Citanten, efter sin Paastand, ikke ser sig istand til at afgive nogen, endog kun tilnærmelsesvis, detailleret Fortegnelse over det Brændte, der efter hans Forklaring, som forsaavidt stemmer med det iøvrigt Oplyste, navnlig beroede i et paa Loftet

værende Gavlværelse eller Pulterkammer, der ødelagdes ved Ilden, eller dettes Værdi, hvorimod han har erklæret, at han, som anført i hans under Sagen fremlagte Skrivelse til de Indstævnte af 2den Januar 1872, kun kan angive, at det Brændte væsentlig bestod af Sengeklæder, Lagener, Dækketøj, hele og skaarne Væve af Drejler, Lærreder, Dynevaarstøjer, en stor Forsyning af Gangklæder, hvoriblandt mange Stykker af Klæde og Silke, og desuden Linned, samt af Dragkister og Kufferter m. m.

Naar imidlertid henses til, at Forsikkringen, efter hvad der er in confesso, er sket under det almindelige Rubrum „Meubler og Effecter af alle Slags, henhørende til almindelig Husholdning", uden nogen dedailleret Opgivelse eller Specification af de enkelte Gjenstande eller disses Værdi, samt at der, efter hvad der ligeledes er in confesso, i den Citanten meddelte Police Intet indeholdes om, at han i Tilfælde af Ildsvaade har at afgive en specificeret Fortegnelse over det Brændte — hvorfor det ogsaa maa være uden Betydning, om saadan Tilkjendegivelse, som af de Indstævnte paastaaet, i Almindelighed sker ved Forsikkringens Tegnelse, men hvilken Tilkjendegivelse Citanten iøvrigt nægter at have modtaget — findes det ikke, at de Indstævntes Fordring om Afgivelsen af en detailleret Fortegnelse over det Brændte og dettes Værdi, selv om de ogsaa, hvad de have erklæret, ville lade sig nøje med en mindre fuldstændig og nøjagtig Specification, kan anses hjemlet enten ved Contractsforholdets Natur, saaledes som dette er stiftet ved Policen, eller ved det positive Indhold af Octrøjen af 4de April 1798 § 12, der, i alt Fald ikke for et Tilfælde som nærværende, kan anses at have paabudt Indgivelsen af en saadan detailleret Fortegnelse eller Specification.

Da nu fremdeles de Indstævnte ikke have oplyst

Noget om, at Citanten, hvad han har nægtet, skulde være istand til enten ved sine Bøger og Regnskaber eller ved sine Tjenestefolks Vidnesbyrd at godtgjøre Skaden, maa det derfor staa ham frit for, overensstemmende med Slutningsbestemmelsen i ovenhævnte § 12, at fastsætte denne ved sin Ed, hvilken Ed, efter hvad der foreligger, findes at maatte gaa ud paa, at der i den af ham beboede Ejendom i Thisted umiddelbart før Branden Natten mellem den 4de og 5te August 1871 beroede, efter hans bedste Skjønnende, ham tilhørende, hos Compagniet forsikkrede „Meubler og Effecter af alle Slags, som henhøre til almindelig Husholdning", til en Værdi af mindst 4100 Rdl.

Hvis denne Ed aflægges, bør de Indstævnte, mod Extradition af Policen i kvitteret Stand, til Citanten betale de paastævnte 2511 Rdl. 1 ℔ 8 ß, med Renter heraf, 5 pCt. aarlig, fra den 23de Novbr. 1871 — som 3 Maaneders Dagen efter den Dag, Citanten, som bemærket, har tilbudt Ed, idet naar Eden efter ovennævnte Dom aflægges, Skaden maa anses som bevist den Dag, Ed blev tilbudt, og Erstatningen som Følge heraf, i Medfør af Octrøjens § 11, forfalden til Udbetaling 3 Maaneder efter denne Dag — til Betaling sker.

Trøster Citanten sig derimod ikke til at aflægge denne Ed, ville de Indstævnte være at frifinde for hans Tiltale i denne Sag.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvad enten Eden aflægges eller ikke.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Thi kjendes for Ret:

Naar Citanten, fhv. Slagtermester C. A. Ballhausen, efter foregaaende lovlig Omgang inden Retten med Ed bekræfter, at der i den af ham beboede Ejendom i Thisted umiddelbart før Branden Natten mellem den 4de og 5te August 1871 beroede, efter hans bedste

Skjønnende, ham tilhørende, hos det kgl. octr. almindelige Brandassurance-Compagni for Varer og Effecter forsikkrede „Meubler og Effecter af alle Slags, som henhøre til almindelig Husholdning“, til en Værdi af mindst 4100 Rdl., bør de Indstævnte, Directionen for bemeldte Compagni, mod Extradition i kvitteret Stand af den paagjældende Police, til Citanten betale de paastævnte 2511 Rdl. 1 ℳ 8 ß, med Renter heraf, 5 pCt. aarlig, fra den 23de Novbr. 1871, til Betaling sker.

Trøster Citanten sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør de Indstævnte for hans Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger ophæves.

At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Meddelelse.

Den 4de April er Cand. juris D. N. S. Jensen autoriseret som Fuldmægtig hos Overretssagfører Hartmann.

☞ Af dette Ugeskrift udkommer 15 Nr. (Ark) i Qvartalet, nemlig i Reglen et ugentligt og 2 Gange qvartaliter et Dobbeltnummer. Prisen er 7 Mk. 8 Sk. for Qvartalet, og Subskription, bindende for 30 Nr., modtages paa alle kongelige Postcontoirer, i Bogladerne og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 18.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 18de April.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen $^{640}/_{72}$ Kammerherre, Amtmand, Greve Schulin, Justitsraad Koefoed til Aldershvile og Kammerraad, Procurator E. Møller i Ringkjøbing som Ejere af Aaberg Forstrand i Ringkjøbing Amt, samt Strandfogderne paa samme Forstrand Anders Nielsen, P. Jensen, Søren Lodberg, Niels Sørensen og Christen Torbensen, Alle af Houvig, Just Knudsen, Jens Lodberg, Iver Christian Andersen, Peder Christensen Bank, Søren Jørgensen, Poul Adsersen og Morten Stage af Husby- og Vedersø Klit, Bertel Øe, Jens Høy, Jens Kjærgaard og Jens Grim af Husby, Anders Iversen, Laust eller Lauritz Bierre, Peter Bierre, Jens Jensen, Anders Dahl og Søren Mose, Alle af Fjænd ctr. Finantsministeren.

(Afvisning af en Sag, hvorunder Statskassen søgtes til Erstatning af det Tab, som var paafort Citanterne derved, at en Vare ifølge en formentlig upaalidelig Undersøgelse af Toldvæsenet var henført under en Position i Toldloven, der medførte en højere Toldsats end

den, Citanterne ansaa for den rigtige. — Statskassen ikke tillagt Kost og Tæring.*)

(Paadømt den 26de Januar 1874.)

Citanterne, Kammerherre, Amtmand, Greve Schulin, Justitsraad Koefoed til Aldershvile og Kammerraad, Procurator E. Møller i Ringkjøbing som Ejere af Aaberg Forstrand i Ringkjøbing Amt, samt Strandfogderne paa samme Forstrand Anders Nielsen, P. Jensen, Søren Lodberg, Niels Sørensen og Christen Torbensen, Alle af Houvig, Just Knudsen, Jens Lodberg, Iver Christian Andersen, Peder Christensen Bank, Søren Jørgensen, Poul Adsersen og Morten Stage af Husby- og Vedersø Klit, Bertel Øe, Jens Høy, Jens Kjærgaard og Jens Grim af Husby, Anders Iversen, Laust eller Lauritz Bierre, Peter Bierre, Jens Jensen, Anders Dahl og Søren Mose, Alle af Fjænd, paastaa under nærværende Sag Indstævnte, Finantsministeren, paa Statskassens Vegne tilpligtet at betale de tre førstnævnte Citanter paa alle Citanternes Vegne — i Erstatning for et Tab, som skal være tilføjet Citanterne derved, at et paa ovennævnte Forstrand i Foraaret 1871 ilanddrevet Parti Stenolje formedelst mangelfuld og utilstrækkelig Undersøgelse fra Toldvæsenets Side er blevet fortoldet efter Lov af 4de Juli 1863 Pos. 185 istedetfor efter Pos. 271 d — 1361 Rdl. 50 ß eller i al Fald 1084 Rdl. 66 ß med Renter og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte, for hvem den const. Kammeradvocat har givet Møde, har paastaaet Sagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring.

Det fremgaar af Sagen, at det ovennævnte Parti Stenolje er blevet undersøgt af det locale Toldvæsen, og at Resultatet af Undersøgelsen var, at Toldvæsenet erklærede 377 Tdr. for uhavarerede og Resten for havareret.

Da Citanterne ansaa den af det locale Toldvæsen

*) jfr. H. R. T. 1860 p. 760, J. U. 1860 p. 307.

foretagne Undersøgelse utilstrækkelig og upaalidelig, forelagde Citanten Procurator Møller Generaldirectoratet for Skattevæsenet Sagen, og androg paa, at 30 Tdr. Stenolje, der vare sendte hertil, og som henhørte til de 377 Tdr., der af det locale Toldvæsen vare erklærede for uhavarerede, maatte blive gjorte til Gjenstand for Undersøgelse af Toldvæsenet her. Dette skete ogsaa, og Generaldirectoratet lod derefter under 25de Mai 1871 tilkjendegive Procurator Møller, at ved den af Toldvæsenet hersteds foretagne Undersøgelse af den oversendte Del af Partiet fandtes Tøndernes Indhold at bestaa af udmærket klart, velraffineret Petroleum uden fjerneste Spor af Vand eller andre Stoffer, der kunde have en Værdiforringelse tilfølge, saa at den omhandlede Petroleum maatte anses som god reel Handelsvare, samt at det derfor maatte have sit Forblivende ved, at Petroleummen var fortoldet med 2 ß pr. ℔. Et Andragende om fornyet Undersøgelse besvarede Generaldirectoratet under 13de Juli 1871 derhen, at det vilde have sit Forblivende ved sammes i Sagen afgivne Resolution af 25de Mai s. A.

Ved Siden af den af Toldvæsenet saaledes gjentagne Gange foretagne Undersøgelse have Citanterne ladet Stenoljen undersøge dels af nogle af By- og Herredscontoiret i Ringkjøbing udmeldte Kjøbmænd sammesteds, dels paa et herværende chemisk Laboratorium, og da man ved sidstnævnte tvende Undersøgelser er kommet til et andet Resultat med Hensyn til Stenoliens havarerede Tilstand end Toldvæsenet, antage Citanterne det herved saavelsom ved Udfaldet af en over Stenoljen afholdt Auction godtgjort, at Toldvæsenets Undersøgelse har været mangelfuld og upaalidelig, og de formene, at Stenoljen ubetinget vilde være henført under Lov af 4de Juli 1863 Pos. 271 d, dersom den var blevet behørigt undersøgt af Toldvæsenet, idet saadan Under-

søgelse vilde have constateret for Toldvæsenet Varernes sande Tilstand. Citanterne gjøre derfor gjældende, at det er det locale Toldvæsens, af den overordnede Toldbestyrelse godkjendte, retsstridige Forsømmelse, som har foraarsaget Citanterne det Tab, der har været en Følge af, at Varerne ere fortoldede efter bemeldte Lovs Pos. 185 istedetfor efter Pos. 271 d, og de anse derfor Toldvæsenet pligtigt til at erstatte dette Tab.

Selv om der nu maa gives Citanterne Medhold i, at nærværende Søgsmaal ikke er rettet paa at erholde det omhandlede Parti Stenolje henført under en anden Tarifbestemmelse end den, Toldvæsenet har bragt i Anvendelse, men at Søgsmaalet gaar ud paa at faa constateret, at Toldvæsenet ikke tilbørligt har undersøgt Stenoljen og derved foraarsaget Citanterne Tab, maa Sagen dog blive at afvise, idet Loven af 4de Juli 1863 § 1 Løbe-Nr. 271 d bestemmer, at det skal bero paa et Skjøn af Toldvæsenet, om de paagjældende Gjenstande ere bedærvede eller beskadigede i en saadan Grad, at de ikke kunne anses som gode Handelsvarer, uden at det er antydet, at dette Skjøn kan undergives Domstolenes Prøvelse, eller at disse kunne afgjøre, at den Skjønnet forudgaaende Undersøgelse af Varerne har været mangelfuld og Skjønnet derfor upaalideligt.

Til at tilkjende Indstævnte, der som anført har givet Møde ved den const. Kammeradvocat, Kost og Tæring, findes ikke tilstrækkelig Anledning.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Sagen AS. $\frac{346}{78}$ Bogholder J. Levy heraf Staden ctr. Kjøbmand W. Fiedler paa Korsør Møllegaard.

(Trassatus efter en indfriet Vexel frifunden, da Citanten ikke tilstrækkelig havde legitimeret sin Adkomst til at indtale Beløbet.)

(Paadømt den 26de Januar 1874.)

Efter Stævning til Korsør Byting af 7de Juni 1872 har Citanten, Bogholder J. Levy heraf Staden, paastaaet Indstævnte, Kjøbmand W. Fiedler paa Korsør Møllegaard, tilpligtet at indfri en af Jens Rasmussen paa Indstævnte den 10de Juli 1869 trukken, af Indstævnte til Betaling ved Kjøbenhavns private Laanebank accepteret, af Jens Rasmuseen in blanco endosseret, derefter af A. Sandegaard til Kjøbenhavns private Laanebank endosseret og hos bemeldte Bank indfriet og endelig af Jens Rasmussen in blanco endosseret 3 Maaneders Vexel, stor 120 Rdl., hvilken Vexel nu skal tilhøre Citanten, ved at betale til Citanten Vexlens Hovedstol med Renter deraf, 12 pCt. p. a. fra 18de Octbr. 1869 til 18de April 1870 og 6 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dato, indtil Betaling sker, samt ⅛ pCt. Provision og Courtage og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte derimod paastod Frifindelse og sig tillagt Processens Omkostninger. Ved den inden Bytinget den 19de August 1872 afsagte Dom blev Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale og Sagens Omkostninger ophævede.

I Henhold til Oprejsningsbevilling af 14de Juni 1873 har Citanten derefter ved Stævning af 18de s. M. indanket denne Dom her for Retten, hvor han paastaar den forandret i Overensstemmelse med hans for Underretten nedlagte Paastand. Indstævnte paastaar Dommen stadfæstet. Endelig have begge Parter gjort Paastand paa Appellens Omkostninger.

Den ommeldte Vexel er, efter som anført at være af A. Sandegaard endosseret til Kjøbenhavns private Laanebank, forsynet med en Kvittering saalydende: „Betalt. Kjøbenhavns Laanebank. A. E. Reimann", og det fremgaar saaledes ikke af samme, hvem der har betalt Vexlen til Laanebanken. Medens nu Indstævnte paastaar, at han paa Forfaldsdagen har betalt Vexlen i Laanebanken ved sit Bud Jens Rasmussen, hvem han dertil medgav Penge, og at Sidstnævnte, efter paa Indstævntes Vegne i Banken at have modtaget den kvitterede Vexel, har været uberettiget til at endossere den, hvilket Indstævnte ogsaa nægter at han har gjort, har Citanten derimod fra sin Side anbragt, at Sandegaard i sin Egenskab af Endossent har indfriet Vexlen i Laanebanken, og at den derefter gjennem Jens Rasmussens sidste Blancoendossement er kommen til Citanten, for hvem bemeldte Endossement er Hjemmel til at fordre Betaling af Indstævnte. Citanten findes imidlertid ikke herved at have legitimeret sin Ret til Vexlen, idet der paa denne kun findes eet Endossement fra Sandegaard, nemlig til Kjøbenhavns private Laanebank, hvor Vexlen derefter er indfriet, men intet Endossement, hvorved Vexlen kunde komme til Jens Rasmussen og fra denne til Citanten, saa at der maa gives Underdommeren Medhold i, at der er en Lacune i Endossementsrækken, og forsaavidt Citanten har paaberaabt sig § 60 i Frd. 18de Mai 1825, hvorefter enhver Endossent, der indfrier en protesteret Vexel, erhverver det Søgsmaal, som tilkom Vexlens forrige Ejer, saavel mod Endossentens Formænd som mod Acceptanten, kan der af denne Bestemmelse, hvisfølge Sandegaard, saafremt han har indfriet den heromhandlede Vexel, vilde have været berettiget til at sagsøge Indstævnte som Acceptant, ikke sluttes, at han ogsaa kunde overdrage sine Rettigheder efter Vexlen uden Endossement; men forøvrigt angaar

§ 60 kun protesterede Vexler, medens den foreliggende Vexel ikke er protesteret, hvilket Indstævnte tilstrækkeligt har gjort gjældende for Underretten, idet han har paastaaet, at den blev indfriet paa Forfaldsdagen. Den indankede Dom vil derfor være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Der foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Thi kjendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande.

Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Sagen 6/7 5/8 9 Appellationsretsraad, Procurator Juel Actor ctr. Gaardejer Jørgen Nielsen af Kaaredgaarden.

(En offentlig Politisag, der var anlagt mod en Tiltalt for at have oppløjet en offentlig Gangsti, og hvorunder han ved Underrettens Dom var tilpligtet at retablere den tidligere Tingenes Tilstand, men ikke ikjendt nogen Bøde, afvist fra Overretten som manglende summa appellabilis. *)

(Paadømt den 30te Januar 1874.)

Under nærværende Sag, der er anlagt imod Tiltalte, Gaardejer Jørgen Nielsen af Kaaredgaarden, for at have oppløjet en over hans Lod førende, paa Regulativet over Kirke- og Skolestier i Vigerslev Kværkeby Commune af 21de Decbr. 1872 opført, offentlig Gangsti, er han ved Ringsted Herreds Politirets Dom af 15de Octbr. f. A. tilpligtet under en daglig Mulkt af 3 ℔ atter at udlægge den af ham oppløjede Gangsti, medens der ikke er fundet Anledning til at paalægge ham nogen Straf for hans derved udviste Forhold, og Sagen er

*) jfr. D. i J. U. 1859 p. 135, 1861 p. 1, U. f. R. 1869 p. 588; jfr. derimod D. i J. U. 1868 p. 847, 1870 p. 721.

derpaa saavel ifølge Tiltaltes Begjæring som af det Offentlige indanket her for Retten.

Da imidlertid det Strafansvar, hvorom der her i Sagen kunde være Spørgsmaal, ikke udgjør objectum appellabile, vil Sagen være at afvise, hvorved bemærkes, at den Tiltalte ved Politiretsdommen paalagte Forpligtelse til at sætte Stien i sin forrige Stand ikke kan komme i nogen Betragtning ved Afgjørelsen af Spørgsmaalet, om Sagen har den for criminelle Sagers Appellabilitet fornødne Størrelse.

Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor her for Retten, 5 Rdl. til hver, ville være at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling for Politiretten og den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor her for Retten, Procuratorerne Juel og H. Jacobsen, 5 Rdl. til hver, udredes af det Offentlige.

Ved en under 2den Febr. afsagt Dom i Alimentationssagen $\frac{458}{78}$, Jens Larsen af Tolsager ctr. Dorthe Jørgensen af Vallekilde, blev den indankede Underretsdom annulleret ex officio, fordi ingen Forligsprøve havde fundet Sted i Sagen, hvorimod den forudgaaede Behandling ikke blev kjendt uefterrettelig. Retten maa saaledes være gaaet ud fra, at Forlig i private Politisager kan prøves paa ethvert Punkt af Sagens Behandling, jfr. O. R. D. i J. U. 1870 p. 154 og i modsat Retning H. R. D. i Tid. for 1860 p. 389.

Sagen AS. $\frac{677}{73}$ Etatsraad, Politidirectør Crone paa Kjøbenhavns Politis Vegne ctr. Slagtermester J. P. Løvstrand.

(Straf ikjendt for Injurier mod Kjøbenhavns Politi som saadant, indeholdte i en til Justitsministeriet indgiven Besværing.)

(Paadømt den 2den Februar 1874.)

Under nærværende Sag paaanker Citanten, Etatsraad, Politidirectør Crone paa Kjøbenhavns Politis Vegne, efter meddelt Bevilling til fri Proces, ved sin beskikkede Sagfører, Procurator Gottschalch, en inden Kjøbenhavns Amts nordre Birketing som 1ste Instans den 1ste Mai 1872 afsagt Dom, ved hvilken Indstævnte, Slagtermester J. P. Løvstrand, der af Citanten var sagsøgt i Anledning af nogle for Kjøbenhavns Politi formentlig fornærmelige Udladelser i en af Indstævnte til Justitsministeriet indgiven Klage, er frifunden for Citantens Tiltale og Sagens Omkostninger ophævede, hvorhos den for Citanten, hvem der ligeledes for Underretten har været meddelt Bevilling til fri Proces, beskikkede Sagfører, Procurator Plockross, er tillagt et Salair af 15 Rdl. af det Offentlige.

Citanten har her for Retten gjentaget sin for Underretten nedlagte Paastand om, at Indstævnte anses med en klækkelig Mulkt, at de paaklagede Udladelser mortificeres, og at Indstævnte tilpligtes at betale Sagens Omkostninger i 1ste Instans skadesløst, hvorhos han endvidere har paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale Omkostningerne her for Retten, derunder Salair til Procurator Gottschalch, efter Reglerne for beneficerede Sager.

Indstævnte har derimod, skjøndt lovlig varslet, ikke givet Møde her for Retten, hvor Sagen derfor, i Medfør af L. 1—4—30, cfr. Frd. 3die Juni 1796 § 2, vil være at paakjende efter de af Citanten fremlagte Docu-

menter, navnlig Underretsacten og et, medens Sagen har henstaaet her for Retten, efter Bevilling optaget Tingsvidne.

Heraf fremgaar, at de paaklagede Udladelser findes i et af Indstævnte til Justitsministeriet indgivet Andragende af 10de Juni 1871, hvori han anholder om, at et af Kjøbenhavns Politi foretaget formentlig uberettiget Skridt i Indstævntes Forhold til en Commissionair maa blive gjort til Gjenstand for Undersøgelse og Paatale, og lyde saaledes: „— — — forekommer det mig, at Kjøbenhavns Politi — — — ved denne Lejlighed i dets Forhold ligeoverfor mig har gjort sig skyldig i en ufortjent og uberettiget Vilkaarlighed og Uretfærdighed."

Naar nu Indstævnte har villet gjøre gjældende, at disse Udladelser ikke skulde være brugte om Kjøbenhavns Politi som Myndighed, men derimod om den Overbetjent, der efter Indstævntes Formening — hvad iøvrigt efter det Oplyste er urigtigt — afgjorde Sagen, og hvis Navn derfor findes anført i en indskudt Parenthes efter Ordene „Kjøbenhavns Politi", kan der ikke heri gives ham Medhold, da Ordene tydelig nok vise, at det er Kjøbenhavns Politi som Myndighed betragtet, mod hvem Sigtelsen rettes, hvorfor Citanten ogsaa maa anses berettiget til at paatale samme.

Ligesaalidt kan der gives Indstævnte Medhold i, hvad han endvidere har paaberaabt, at Sigtelsen ikke skulde være fornærmelig, da dette er klart nok efter selve Sigtelsens foranførte Indhold, og saaledes ogsaa maa antages at have været Indstævnte bevidst; da Sigtelsen derhos efter det Oplyste maa anses fuldkommen ubegrundet, vil Indstævnte ikke kunne undgaa at anses efter Straffelovens § 217 med en Statskassen tilfaldende Bøde af 20 Rdl., eller, saafremt Bøden ikke fuldt betales, med simpelt Fængsel i 6 Dage, hvorhos de paaklagede Udladelser ville være at mortificere.

Indstævnte vil derhos være at tilpligte at betale Sagens Omkostninger for begge Retter efter Reglerne for beneficerede Sager, og derunder i Salair til de for Citanten beskikkede Sagførere, Procuratorerne Plockross og Gottschalch, 15 Rdl. til hver.

Sagens Behandling for Underretten, forsaavidt Sagen for samme har været beneficeret, saavelsom den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Thi kjendes for Ret:

De ovennævnte for Kjøbenhavs Politi fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, Slagtermester J. P. Løvstrand, til Statskassen bøde 20 Rdl., eller, saafremt denne Bøde ikke fuldt betales, hensættes i simpelt Fængsel i 6 Dage.

Saa betaler Indstævnte og de Retsgebyrer, som skulde have været erlagte, samt Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citanten, Etatsraad Politidirectør Crone paa Kjøbenhavns Politis Vegne, hans Vedkommende havde været beneficeret saavel ved Underretten som ved Overretten, og i Salair til Procuratorerne Plockross og Gottschalch 15 Rdl. til hver.

Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. 181/72 Gaardmand Niels Hansen Kam af Naarup ctr. Gaardmand Anders Hansen sammesteds.

(Antaget, at Lovgivningens Bestemmelser om Landvæsenscommissionernes Competence i Vandløbssager ikke medføre, at Spørgsmaal om en Lodsejers paa særlig privatretlig Adkomst støttede Ret til Vandets Afbenyttelse skulde være unddragne fra Domstolenes Afgjørelse. — Statueret, at en Overenskomst mellem 2de Lodsejere med

Hensyn til et deres Ejendomme berørende Vandløb, som efter sit Indhold var bestemt til ogsaa at gjælde for de efterfølgende Ejere af de paagjældende Jorder, ikke kunde anses forbindende for en senere Ejer, da den ikke var tinglæst paa Ejendommens Folium, og det ikke var godtgjort, at han ved Ejendommens Erhvervelse havde havt Kundskab om den. — Den ved Overenskomsten hjemlede Ret ej heller anset consolideret ved Hævd, da den tjenende Ejendoms Ejer oftere havde nedtaget den Dæmning, paa hvis Bevaring Rettens Udøvelse beroede. — Derimod antaget, at Borttagelsen af Dæmningen maatte anses ubeføjet som stridende mod Bestemmelsen i L. 5—11—6, 7, da Vandet derved blev fældet fra det Løb ind over Naboens Eng, som det fra gammel Tid havde havt.)

(Paadømt den 2den Februar 1874.)

Tvisten i nærværende Sag drejer sig væsentlig om Indstævnte, Gaardmand i Naarup A. Hansens Ret til at fordre opretholdt en tidligere bestaaende Tilstand med Hensyn til Løbet af den saakaldte Holebæk, beliggende paa bemeldte Bys Marker, efter det af Landinspectør Jørgensen forfattede og af Indstævnte fremlagte Situationskort, hvilken Tilstand Citanten, Gaardmand sammesteds Niels Hansen Kam, har forandret ved at borttage en der værende Dæmning og fordybe Vandløbet, der har faaet en anden Retning, som paa Kortet er angivet med b—c.

Den 10de Octbr. 1800 blev der mellem Selvejergaardmændene Anders Olsen og Lars Christian Poulsen af Naarup, som dengang vare Ejere henholdsvis af Citantens og Indstævntes Gaard sammesteds, indgaaet en Forening, hvorved Olsen forpligtede sig til ikke „at fælde" Bækkens Løb anderledes end saaledes, at den kunde flyde ind i Poulsens Eng, Aalsmose kaldet, som den tilforn har havt sin Gang, og hvorved det tillige vedtoges, at ingen Forandring heri skulde foretages af Olsen eller dennes Efterkommere til Fornærmelse for Poulsen eller dennes Efterkommere.

Da imidlertid en senere Ejer af Olsens Gaard, Jørgen Andersen, havde fældet eller stemt Holebakkens Vandløb saaledes, at Vandet forblev i Andersens Lod, hvorved Poulsens Eftermand Søren Larsen, som Ejer af Aasemosen, hvorigjennem Vandet efter dennes Paastand var gaaet fra Arilds Tid, led Skade, indkaldte Søren Larsen Jørgen Andersen for Odense Herreds Politiret, hvor der, efterat en Vandsyningsforretning først var afholdt, under 13de Septbr. 1826 blev afsluttet et Forlig mellem Parterne. Ifølge dette skulde Vandet beholde sit tidligere Løb, saaledes som dette var vedtaget ved Foreningen af 1800, nemlig i en Vinkel henad mod det østlige Hjørne af Aasemosen, og maatte Andersen ikke grave Vandløbet dybere end ½ Alen, regnet fra den øverste Kant af nogle af Vandsynsmændene nedrammede Pæle, hvorimod Larsen erkjendtes berettiget til at grave Renden fra Vandløbet i Andersens Lod hen til Ledstedet ind i Aasemosen, 2 Tommer dybere end Andersens Rende, saaledes at Vandet kunde løbe fra denne ind i Larsens Lod.

Paa det Sted i Vandløbet fra Andersens Lod, hvorfra Vandet skulde ledes ind paa Aasemosen, har der været anbragt en Flodemaalssten, bestaaende af en tilhugget Kampesten, hvorpaa var indhugget Aarstallet 1826 samt 2 horizontale Streger, hvorefter Maalet for den Dybde, hvortil Andersen maatte grave sin Rende og Larsen Siderenden hen til Ledstedet, formenes at skulle bestemmes.

Endelig er der, uvist naar, bleven sat en Dæmning paa det Sted, hvor b er antegnet paa Situationskortet.

Efterat Citanten — der i April 1848 fik Skjøde paa Andersens Gaard Matr.-Nr. 4, medens Indstævnte i Aaret 1866 kom i Besiddelse af Larsens Gaard Matr.-Nr. 5a — i Efteraaret 1870, som ovenfor antydet, havde opgravet Flodemaalsstenen, borttaget Dæmningen og for-

dybet Vandløbet, saa at Indstævnte, som tidligere havde havt Nytte af dette til Overrisling af Aasemose, ikke kunde lede Vandet ind paa denne, henvendte Indstævnte sig med Klage over det saaledes skete Brud paa Forliget af 1826 til Amtsraadet; dette henviste Sagen til en Landvæsenscommission, som imidlertid ved en under 12te April 1871 afsagt Kjendelse paa Grund af samtlige Omstændigheder og navnlig med Hensyn til, at Klagerens Paastand var støttet paa et Forlig, hvis Gyldighed og Betydning kun kunde afgjøres af Domstolene, ansaa sig incompetent til videre at befatte sig med Sagen og desaarsag henviste Parterne til at søge den afgjort ved Retten.

Indstævnte har herefter anlagt nærværende Sag mod Citanten ved Odense Herredsting, ved hvis Dom af 11te Januar 1872 Citanten overensstemmende med Indstævntes nedlagte Paastand er tilpligtet under en Odense Amts Fattigkasse tilfaldende daglig Mulkt af 5 Rdl. inden en Frist af 4 Uger atter at gjenopføre Dæmningen for det over hans Ejendom gaaende Vandløb, Holebækken kaldet, paa det Sted, hvor en saadan tidligere har staaet, hvilket ifølge Dommen paa Indstævntes Situationskort er betegnet med S+, og dersteds tillige atter at anbringe Flodemaalsmærket og gjenopfylde Vandløbet overensstemmende med Forliget af 1826 samt tilstede Indstævnte derefter at lede Vandet fra Vandløbet igjennem Ledhullet ind paa Aasemosen. Saa er Citanten ogsaa tilpligtet at betale Indstævnte en af uvillige Mænd fastsat Erstatning for det Tab, denne har lidt ved, at han siden Efteraaret 1870 ikke har kunnet lede Vandet ind paa bemeldte sin Eng, med Renter deraf, 5 pCt. p. a. fra 14de April 1871, dog at Erstatningen ikke maa fastsættes højere end til 100 Rdl. aarlig, og endelig at godtgjøre Indstævnte Sagens Omkostninger med 30 Rdl.

Denne Dom har Citanten ved Stævning af 8de Febr. 1872 indanket her for Retten, hvor han overensstemmende med Underretsproceduren principaliter har nedlagt Paastand om, at Sagens afvises fra Underretten, og at der tilkjendes ham Kost og Tæring, in subsidium har paastaaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale med Tillæg af skadesløse Procesomkostninger, ligesom han endelig paastaar Indstævnte i ethvert Tilfælde tilpligtet at betale Processens Omkostninger her for Retten skadesløst til Citanten. Indstævnte procederer derimod til Underretsdommens Stadfæstelse med Paastand om, at der tilkjendes ham hos Citanten Processens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Citantens Afvisningspaastand er støttet paa, at Sagen formentlig ikke henhører under den ordinære Ret men under en Landvæsenscommission, og at Indstævnte, istedetfor at paabegynde nærværende Sag i 1ste Instans, burde have appelleret den afsagte Landvæsenscommissions Kjendelse af 12te April 1871, der anses for urigtig, for en Overlandvæsenscommission for at faa Kjendelsen forandret, og idet han har henvist til forskjellige, navnlig om skadeligt Vands Afledning givne Lovbestemmelser, Frd. 23de April 1781 §§.31 og 32, Frd. 25de Juni 1790, Pl. 6te Januar 1802, Anordn. 29de Juli 1846; Lov 17de Januar 1859, cfr. Lov 16de Marts 1851, har han blandt Andet fremhævet, at selv om Indstævnte støtter sin Ret paa Overenskomst eller Hævd, de locale Forhold dog blive af stor Betydning med Hensyn til Sagens rette Bedømmelse, hvorfor han endog antager, at man, for at forstaa denne, maa befinde sig paa Aastedet.

Men heri kan der ikke gives Citanten Medhold, idet Overretten med Underdommeren maa være enig i, at de paaberaabte Lovsteder kun have til Øjemed at

give Bestemmelser for, hvorledes Spørgsmaal om mangelfuld Oprensning eller Vedligeholdelse af Vandløb, der betragtes som mindre, eller Spørgsmaal om Anlæggelse af nye Vandledninger over Andres Grund skulle afgjøres, hvorimod disse Lovbestemmelser ikke tilsigte at give særlige Regler for, hvorledes Spørgsmaal som det, der her foreligger, og som hovedsagelig drejer sig om, hvorvidt en Indstævnte formentlig tilkommende Ret er krænket, skulle afgjøres, medens de ordinære Domstole maa være competente til at paadømme saadanne Tvistigheder.

Der findes saaledes ingen Grund til efter Citantens Paastand at annullere den afsagte Dom, fordi Sagen burde være afvist fra Underretten, hvorimod dens Realitet vil være at paakjende.

(Sluttes.)

Meddelelse.

Den 16de April er Exam. juris P. C. Jørgensen autoriseret som Fuldmægtig hos Overretssagfører F. A. H. Kalko.

☞ Af dette Ugeskrift udkommer 15 Nr. (Ark) i Qvartalet, nemlig i Reglen et ugentligt og 2 Gange qvartaliter et Dobbeltnummer. Prisen er 7 Mk. 8 Sk. for Qvartalet, og Subskription, bindende for 30 Nr., modtages paa alle kongelige Postcontoirer, i Bogladerne og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 19—20.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 25de April.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen AS. $\frac{181}{73}$ Gaardmand Niels Hansen Kam af Naarup ctr. Gaardmand Anders Hansen sammesteds.

(Sluttet. — Se forrige Nr.)

Forsaavidt nu Citanten har forment, at han allerede af den Grund maa frifindes, at Parterne ingen Raadighed have over Sagens Gjenstand, og i denne Anledning navnlig anført, at det omhandlede Vandløb, som maa anses for at være temmelig anseligt og i sin tidligere Tilstand var til stor Skade for Citantens Marker, der under visse Eventualiteter tildels vilde blive satte under Vand, har Interesse for Andre end Sagens Parter, og dets Opretholdelse derfor ikke er en privat Sag, skjønnes det ikke fornødent at undersøge, hvorvidt Vandløbet, hvad der bestrides af Indstævnte, maa betragtes som betydeligt, da det i alt Fald er givet, at Vandløbet ikke er af en saadan Betydning, at det er optaget under det Offentliges Control og Tilsyn, og da nærværende Sags Udfald ikke kan præjudicere Trediemands Ret, kan det ikke komme i Betragtning, at Vandløbet

muligt har Interesse for Andre end Parterne. Fremdeles kan den Omstændighed, at den tidligere bestaaende Tilstand maatte være til Skade for Citantens Marker, ikke faa nogen Betydning under Forudsætning af, at der tilkommer Indstævnte en Ret til at fordre denne Tilstand opretholdt.

Det bliver derfor at undersøge, hvorvidt Indstævnte har en Ret til at modsætte sig de af Citanten foretagne Skridt og til at fordre den tidligere Tilstand gjenoprettet. Dette støtter Indstævnte principaliter paa de trufne Overenskomster, der formenes at være forbindende for Citanten, som selv under Mødet for Landvæsenscommissionen har erkjendt, at han ikke har været ubekjendt med det i 1826 afsluttede Forlig, og ogsaa skal have respecteret det indtil Aaret 1870, idet Indstævnte derhos in solidum har gjort gjældende, at Rettigheden er begrundet ved Hævd.

Hvad nu saaledes først angaar Foreningen af 1800 og Forliget af 1826, skjønnes det ikke, at disse Overenskomster, der ikke ere indgaaede mellem Sagens Parter og aldrig ere blevne tinglæste, om det end har været Contrahenternes Mening at forbinde deres Eftermænd, kunne være forbindende for Citanten, selv om han maatte have været bekjendt med deres Existents, idet det ikke kan antages, at denne Kundskab i Forbindelse med, at Citanten ikke i længere Tid har foretaget Noget til at forandre Forholdet, skulde være tilstrækkelig til for Indstævnte at erhverve en Rettighed, hvorom der ingen Bestemmelse indeholdes i Citantens Skjøde — i hvilken Henseende bemærkes, at ifølge det af Indstævnte selv fremlagte Situationskort med tilhørende Forklaring laa Dæmningen og Flodemaalsstenen saavelsom Siderenden hen til Ledstedet paa Citantens Grund, — hvorimod det, for at Overenskomsterne skulde faa nogen Betydning overfor Citanten, vilde have været

nødvendigt, at disse vare tinglæste i sin Tid og indførte i Pantebogen som Hæftelse paa Citantens Ejendom, eller at Citanten, dengang han erhvervede sin Ejendom, i alt Fald havde Kundskab om Overenskomsterne, hvilket ikke mod hans Benægtelse er bevist at have været Tilfældet, og den Omstændighed, at Citanten i længere Tid har forholdt sig passiv, indeholder ikke i og for sig nogen Erkjendelse af Indstævntes Ret til at fordre den bestaaende Tilstand opretholdt. Naar Indstævnte in subsidium har villet støtte sin Ret paa Hævd, har han anført, at 20 Aars Brug vistnok er tilstrækkeligt til at begrunde en saadan Rettighed som hævdet, da Vandets Løb ind i Aasemose er synligt og Hævdsperioden kan faas mange Gange ud af Tiden fra 1800, da Bækken havde sit sædvanlige Løb over Poulsens Lod Aalsmose, men at, selv om man vil stille den Fordring, at Rettigheden kun kan være vunden ved Alders Tids Hævd, saa er den fyldestgjort ved samme Forenings historiske Indhold, hvorved endnu bemærkes, at Loddernes Afdeling i Forhold til den Vinkel, Bækken danner, ikke kan vise, at Bækken ikke ogsaa er gaaet i denne Vinkel før Udskiftningen, idet saadanne krogede Bække ikke kunde tjene de udskiftende Landinspectører til Skjellinjer.

Af et af Indstævnte optaget Tingsvidne fremgaar det nu, at Vandløbet i 30 à 40 Aar indtil 1870 har havt sit Løb, som paa Situationskortet betegnet, at der ved Punctet b har staaet en Dæmning, som bevirkede, at Vandløbet fik den anførte Retning, samt at der ved Punctet S var anbragt den ovennævnte Flodemaalssten, hvilke Indretninger efter Indstævntes Formening tydelig have tilkjendegivet for Enhver, at Hensigten med dem var at føre Vandet som anført. Under dette Tingsvidne er det imidlertid tillige forklaret, at Dæmningen afvexlende snart har været optaget, snart igjen nedsat,

og skjøndt Indstævntes Vidner have tilføjet, at dette skete efter Overenskomst mellem Parterne, kan det dog ikke antages at have været Tilfældet, efter hvad der er oplyst under et af Citanten efter Sagens Paadømmelse ved Underretten erhvervet Tingsvidne, idet Citanten ofte og til forskjellige Tider har nedtaget Dæmningen uden Indvilligelse fra Indstævntes Side.

Selv om der nu herefter ikke kan antages at være vundet Hævd for Indstævnte paa Dæmningen som saadan, skjønnes det dog ikke rettere end, at det strider imod Indstævntes Ret, at Citanten ved Nedrivelse af Dæmningen og ved de øvrige af ham trufne Foranstaltninger har givet Holebækken et forandret Løb, hvilken Betragtning ogsaa maa anses gjort gjældende af Indstævnte. Efter Alt hvad der er oplyst, saavel ved Tingsvidnerne som ved de ovenomhandlede Foreninger af 1800 og 1826, maa det nemlig anses givet, at Holebækken af Alders Tid har havt sit Løb ind over den til Indstævntes Lod hørende Eng Aalsmose eller Aasemose, hvorved fornemmelig, efter hvad der alt ovenfor er anført, henvises til, at begge de tvistende Lodsejere i Foreningen af 1800 udtrykkelig gaa ud fra, at den „tilforn har havt sin Gang“ over bemeldte Eng, at Forliget af 1826 ligeledes blandt Andet gaar ud paa, at „Vandløbet beholder sit forrige Løb, saaledes som det erholdt samme ved den under 10de Octbr. 1800 indgangne Contract, løbende nemlig i en Vinkel henad mod det østlige Hjørne af Søren Larsens tilgrændsende Lod Aasemose kaldet“, samt at Vidnesbyrdene i det Hele gaa ud paa, at Vandløbet i de 30 à 40 Aar, som de omfatte, har havt denne Retning. Men, naar saa er, maa det antages stridende mod Lovgivningen, jfr. navnlig L. 5—11—6 og 7 og Anordn. 29de Juli 1846 § 2, at en Lodsejer vitterlig leder Bækken ind i et nyt Leje, hvorved bemærkes, at det ikke blot ikke er oplyst,

som Citanten paastaar, at den Linje, hvori han har indledet den, er Bækkens oprindelige og ældgamle Løb, men at det end ikke er oplyst, at den nogensinde har fulgt dette Løb. Som Følge heraf maa Indstævnte være berettiget til at fordre de Foranstaltninger ophævede, hvorved slig Forandring er tilvejebragt. Citanten vil altsaa være at tilpligte, overensstemmende med Indstævntes Paastand, under en Mulkt til vedkommende Fattigkasse, der findes at kunne bestemmes til 5 Rdl. for hver Dag, at sætte Vandløbet i dets forrige Tilstand — dog at der ikke vil være at henvise til Foreningerne af 1800 og 1826, hvilke efter det oven Anførte ikke i og for sig kunne anses forbindende for Citanten — og navnlig at gjenopføre Dæmningen paa det med b betegnede Sted paa Situationskortet og anbringe Flodemaalsstenen paany, saaledes at Indstævnte kan sætte Vandet over sin Eng, Aasemose. I Henseende til den Indstævnte tilkjendte Erstatning vil derhos Overretsdommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at hæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Thi kjendes for Ret:

Citanten, Gaardmand Niels Hansen Kam af Naarup, bør under en Odense Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af 5 Rdl. for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, sætte det under Sagen omhandlede Vandløb, Holebækken, i dets forrige Tilstand, som det var før han nedbrød den under Sagen omhandlede Dæmning, og navnlig gjenopføre bemeldte Dæmning paa det med b betegnede Sted paa det af Indstævnte, Gaardmand Anders Hansen sammesteds, fremlagte Situationskort og anbringe Flodemaalsstenen paany, saaledes at Indstævnte kan sætte Vandet over sin Eng Aasemose.

I Henseende til den Indstævnte tilkjendte Erstatning bør Herredstingsdommen ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for begge Retter hæves.

At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. $\frac{851}{78}$ Uldhandler M. Thomsen ctr. Grosserer E. L. Maxen.

(Undersøgelse af, hvorvidt en Domhaver maatte være berettiget til at fordre Execution af en Dom, hvorved der for et af ham leveret Parti Uldvarer var tilkjendt ham et Pengebeløb, som han skulde fastsætte med sin Ed, — uagtet Domfældte, hvem det efter Contracten paalaa at betale Uldvarerne med Vin, forinden Dommen faldt, havde afsendt til Domhaveren et Parti Vin, hvilket Domhaveren, uden at underrette ham om at han ikke vilde betragte Vinen som Betaling, havde sat sig i Besiddelse af, efterat Dommen var falden. Antaget, at Domhaveren, da han efter Modtagelsen af Vinen havde ladet Dommen forkynde for Domfældte og 2 Maaneder derefter havde aflagt den ham forelagte Ed, derved tilstrækkelig havde tilkjendegivet, at han ikke vilde betragte Vinen som Betaling.)

(Paadømt den 2den Februar 1874.)

Ved Sø- og Handelsrettens Dom af 2den Januar f. A. blev Indstævnte, Grosserer E. L. Maxen, der af Citanten, Uldhandler M. Thomsen, var sagsøgt til Betaling af 92 Rdl. for nogle ham den 1ste Juli 1872 leverede Uldvarer, for hvilke Indstævnte skulde have leveret Vin til samme Værdi, saaledes at Vinen strax afsendtes, men hvilken Forpligtelse han ikke havde opfyldt, tilpligtet at betale Citanten det Beløb, hvortil denne edeligen ansatte Værdien af Uldvarerne, dog ikke over 90 Rdl. 4 ß, med Renter og Omkostninger.

Efterat Citanten derpaa den 18de April f. A. med sin Ed havde ansat Værdien af Uldvarerne til 75 Rdl., rekvirerede han hos Kongens Foged heri Staden en Executionsforretning foretagen hos Indstævnte til Fyldestgjørelse for de nævnte 75 Rdl. med Renter og Omkostninger, ialt for 91 Rdl, 1 ℳ 2 ß.

Mod denne Forretnings Fremme blev der imidlertid protesteret af Indstævnte under Paaberaabelse af, at Beløbet alt var betalt ved at Citanten i Novbr. Maaned 1872 havde modtaget Fragtbrevet paa et Parti Vin, der af Indstævnte, til Opfyldelse af hans Forpligtelse efter den afsluttede Handel, var afsendt til Citanten med Jernbanen til Viborg, og da denne Indsigelse ved en af Fogden den 3die Juni f. A. afsagt Kjendelse blev givet Medhold, blev Executionsforretningen nægtet Fremme.

Denne Kjendelse har Citanten derpaa indanket her for Retten, hvor han principaliter har paastaaet den forandret derhen, at der tillægges den begjærte Execution Fremme, hvorimod Indstævnte procederer til Kjendelsens Stadfæstelse.

Medens det nu under Proceduren for Fogedretten var in confesso mellem Parterne, at Fragtbrevet var modtaget af Citanten i Novbr. Maaned 1872, altsaa før Afsigelsen af Dommen af 2den Januar f. A., er det derimod, efter hvad Parterne have erkjendt, herfor Retten oplyst, at Modtagelsen først har fundet Sted efter Dommens Afsigelse, paa hvilket Grundlag Sagen derfor ogsaa vil være at paakjende; thi vel har Citanten protesteret herimod paa Grund af at Indstævnte formentlig maatte anses bunden ved sin Indrømmelse for Fogedretten, saameget mere som denne Indrømmelse fremtraadte som et bestemt Assertum fra hans Side, om at Fragtbrevet var modtaget i Novbr. Maaned 1872; men efter de for Proceduren for Fogedretten gjældende Regler findes dog den nævnte Indrømmelse ikke at kunne betragtes som en saadan bindende Proceserklæring, at den ikke skulde kunne fraviges under Appellen, naar dens Urigtighed, som sket, godtgjøres.

Men naar Sagen saaledes vil være at paakjende paa Grundlag af Citantens Modtagelse af Fragtbrevet efter Afsigelsen af Dommen af 2den Januar f. A.,

bortfalder den Indsigelse, Citanten har villet støtte paa Fogdens formentlige Mangel paa Competence til at paakjende Spørgsmaalet om, hvilken Betydning der retligen maatte tillægges Modtagelsen af Fragtbrevet, paa Grund af at denne Paakjendelse skulde angaa et factum, der var ældre end Dommen, og der kan derfor i processuel Henseende Intet være til Hinder for at undersøge, om Modtagelsen af Fragtbrevet, som af Indstævnte paastaaet, ligeoverfor ham maa tillægges den Betydning, at Citanten herved har erkjendt sig fyldestgjort for sin Fordring efter Dommen.

Dette findes imidlertid, mod Citantens Benægtelse af at have modtaget Fragtbrevet som Betaling, ikke at kunne statueres.

Naar nemlig henses til, at Citanten under Proceduren for Sø- og Handelsretten udtrykkelig har bestridt Indstævntes Berettigelse til nu at opfylde sin Forpligtelse ved at sende Vin, hvad tilstrækkeligt fremgaar af Præmisserne til Dommen, hvori det ligefrem udtales, at der maa gives Citanten Medhold i, at Indstævnte ikke nu kan være berettiget til at levere Vin, at der ved Dommen er tilkjendt Citanten et contant Beløb, hvis Størrelse end ikke endeligen er fastsat ved Dommen, men først skulde bestemmes ved Citantens Ed, samt endelig til, at Citanten, efter Modtagelsen af Fragtbrevet, der ifølge en under Sagen fremlagt Attest maa have fundet Sted senest den 4de Januar f. A., under 7de s. M. har ladet Dommen forkynde for Indstævnte, og derved utvetydigen tilkjendegivet denne, at han agtede at gjøre Dommen gjældende mod ham, kan Modtagelsen af Fragtbrevet, som af Citanten paaberaabt, meget vel antages og ogsaa ligeoverfor Indstævnte tillægges Betydning af at være sket alene for at udøve Retentionsret over Vinen eller sikkre dennes Tilstedeblivelse under en eventuel Execution, hvorved bemær-

kes, at det i denne Henseende er ligegyldigt, om Citanten, hvad Indstævnte ikke har villet erkjende, ogsaa har været berettiget til at udøve en saadan Ret over Vinen eller ikke.

Men naar Citanten saaledes ikke kan antages ved at indløse og modtage Fragtbrevet at have erkjendt sig fyldestgjort for det ham ved Dommen tilkjendte Beløb, maa han selvfølgelig være berettiget til at faa Dommen exekveret, og den indankede Kjendelse vil derfor efter hans Paastand være at ophæve, saaledes at Executionsforretningen tillægges Fremme.

Sagens Omkostninger her for Retten, som begge Parter have paastaaet sig tilkjendte, ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Thi kjendes for Ret:

Den indankede Fogedkjendelse af 3die Juni f. A. bør være ophævet, hvorimod den af Citanten, Uldhandler M. Thomsen, rekvirerede Executionsforretning vil være at fremme.

Sagens Omkostninger her for Retten ophæves.

Sagen $\frac{465}{78}$ Det Offentlige ctr. den internationale Arbejderforening for Danmark gjennem dens nuværende Hovedbestyrelse i Kjøbenhavn ved sammes Formand, Cigarmager Peter Christian Johnsen.

(En Forening ophævet ved Dom, efterat den af Justitsministeriet foreløbigt var forbudt.)

(Paadømt den 2den Februar 1874.)

Efterat Justitsministeriet, i Medfør af den gjennemsete Grundlovs § 87 og under særligt Hensyn til den L. A. F. Pio, P. J. Geleff og H. F. V. Brix den 6te August f. A. overgaaede Højesteretsdom, ved Bekjendt-

gjørelse af 14de s. M. havde foreløbig forbudt „den internationale Arbejderforening for Danmark“, har det Offentlige ifølge Stævning af 28de næstefter til bemeldte Forening igjennem dens nuværende Hovedbestyrelse i Kjøbenhavn ved sammes Formand, Cigarmager Peter Christian Johnsen, i nærværende Sag paastaaet Foreningen ved Dom ophævet samt Indstævnte Johnsen paa dens Vegne tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for befalede Sager, deriblandt Salair til Procurator V. Rode som befalet Sagfører for det Offentlige, hvilket Salair denne i alt Fald har paastaaet sig tillagt hos det Offentlige.

Indstævnte har allerede af den Grund, at han formentlig er incompetent til at modtage det rejste Søgsmaal, paastaaet den indstævnte Forening frifunden for at blive ophævet ved Dom i nærværende Sag; men, for det Tilfælde at der ikke maatte gives ham Medhold i denne Anskuelse, har han indladt sig paa den egentlige Realitet i Søgsmaalet og paastaaet det nedlagte Forbud imod Foreningen kjendt uberettiget at være, saa at det ophæves ved Dommen i nærværende Sag, hvis Omkostninger han i ethvert Tilfælde har paastaaet det Offentlige tilpligtet at betale ham skadesløst eller dog med et passende Beløb.

Efter de for den internationale Arbejderforening for Danmark gjældende Love — hvoraf et Fxemplar er fremlagt i Sagen — styres Foreningen af en Controlcomite, som har den uindskrænkede Ledelse af Foreningens ydre og indre Anliggender, og som bestaar af en Formand med Titel af Stormester, en Secretær, en Kasserer samt syv Kredsformænd, af hvilke de 3 førstnævnte Medlemmer skulle have Bopæl i Kjøbenhavn. Da det nu er givet i Sagen, at Indstævnte under de Forhold, hvori Foreningen befinder sig, er valgt til Vicestormester for Foreningen og som saadan er For-

mand for Foreningen og dens Bestyrelse — i hvilken Egenskab Forbudet af 14de August f. A. er blevet ham forkyndt — findes Foreningen rettelig stævnet gjennem den Del af dens Bestyrelse, der har Bopæl i Kjøbenhavn, og navnlig ved Indstævnte som fungerende Stormester, og den fra manglende Competence til at modtage Søgsmaalet hentede Indsigelse bliver derfor uden Betydning.

Til Støtte for den fra det Offentliges Side nedlagte Paastand om Foreningens Ophævelse ved Dom er anført, at Foreningen er stiftet og har virket i ulovligt Øjemed, at den er en Afdeling af Internationale i London, et Samfund, om hvilket det ikke kan betvivles, at dets Formaal var Omvæltningen af de nu bestaaende Stats- og Samfundsforhold, hvorfor det ogsaa er forbudt i andre Stater, at Foreningens Stiftere og hidtilværende Bestyrere, ovennævnte Pio, Geleff og Brix, under den mod dem anlagte Justitssag have tilstaaet, at de have dannet Foreningen for at indføre den social-demokratiske Samfundsbygning i Danmark og ved Arbejderbefolkningens Optagelse i samme have søgt at organisere en Styrke, der kunde anvendes til en voldelig Kuldkastelse af den bestaaende Statsforfatning, naar det dertil belejlige Øjeblik kom, samt at Foreningens Organ, Bladet „Socialisten", ligesom Foreningen selv ved sin Virksomhed i det Hele indtil det Sidste har vedkjendt sig de forannævnte Stifteres og Føreres Bud og Handlinger, saa at Foreningens ulovlige Formaal aldrig er bleven forandret.

Indstævnte har benægtet, saavel at der enten i Foreningens Love og Statuter eller i Beslutningerne paa dens Generalforsamlinger findes nogen Bestemmelse, der tyder paa, at man ved ulovlige Midler vil søge at opnaa sin Hensigt, som at Selskabet i sin Helhed eller Bestyrelsen i sin Helhed eller Centralcomiteen nogen-

sinde har havt et ulovligt Øjemed med Selskabet eller tænkt paa at omstyrte de bestaaende Samfundsforhold med Magt. Idet han vel indrømmer Selskabets Forbindelse med den store internationale Arbejderforening for alle Stater, paaberaaber han sig, at det fremgaar af § 1 i denne Forenings Generalstatuter, at Øjemedet — Arbejdernes Beskyttelse, Fremgang og fuldstændige Frigjørelse — er lovlig, samt af § 6, at de enkelte Afdelingers Organisation og Sammenslutning afhænger af hvert Lands særegne Love. Hvad Pios, Geleffs og Brix's Tilstaaelser i den imod dem anlagte Justitssag angaar, formener Indstævnte — foruden at de ikke kunne have en for Foreningen forbindende Kraft og derhos ere i Modsigelse med Udtalelser af disse Mænd, der vise, at de ved lovlige Midler vilde gjennemføre deres Ideer — at disse Mænds Hensigter i Grunden ere Foreningen uvedkommende, idet de i Centralcomiteen kun have dannet en lille Minoritet, for hvis Hensigter Foreningen ikke kan være ansvarlig, samt at det overhovedet er irrelevant i nærværende Sag, hvilke Hensigter enkelte af Internationales Bestyrelse eller Medlemmer have havt. Med Hensyn til Artiklerne i Bladet „Socialisten" bemærker Indstævnte, at Foreningen ingensinde har ejet enten hele Bladet eller nogen Del deraf, og at Bladet, der havde en ansvarlig Redaction, kun var Selskabets Organ i den Betydning, at det indeholdt Foreningens Bekjendtgjørelser, hvorfor intet Bevis imod Foreningen kan findes i dets Udtalelser, om hvilke Indstævnte tillige bemærker, at kun, naar Modpartiets Organer paa en haanende og æggende Maade havde angrebet Internationale, have enkelte af Medlemmerne ladet sig henrive til i Hidsighed at bruge Udtryk og Trusler, hvormed de aldrig have forbundet nogen Tanke, og som det ikke har været deres Hensigt at iværksætte.

For at afgjøre Spørgsmaalet om det indstævnte Selskabs Lovlighed bliver der selvfølgelig ikke alene at se hen til Ordlyden i dets Love og Statuter — hvilken iøvrigt, hvad de Bestemmelser angaar, der vedkomme Foreningens Øjemed og politiske Optræden, er saa svævende, at en imod Statens Love stridende Handlemaade saa langt fra kan siges at være udelukket, at Muligheden af en voldsom Optræden fra Foreningens Side endog er antydet; men nærværende Sags Udfald maa væsentlig bero paa den Forstaaelse af Foreningens Love og Opfattelse af dens Øjemed, som har gjort sig gjældende ved den Virksomhed, der er udfoldet fra Foreningens Side.

Efter Art. 2 i Lovene styres Foreningen, som alt anført, af en Centralcomite, som har den uindskrænkede Ledelse af Foreningens ydre og indre Anliggender, og efter Art. 13 skal den ved alle Midler stræbe at ordne Arbejdernes Optræden saavel i politisk Retning som imod Capitalisterne. Det er nu ifølge den ovennævnte Højesteretsdom constateret, at de titnævnte 3 Mænd, Pio, Geleff og Brix, der vare valgte til Medlemmer af Centralcomiteen, henholdsvis som Stormester, Secretair og Kasserer, og af hvilke den Førstnævnte, efter hvad her i Sagen uimodsagt er anført, har forfattet Foreningens Love, have ved den af dem drevne Agitation ikke blot tilsigtet at udbrede visse politiske Anskuelser, men ogsaa ved Arbejderbefolkningens Optagelse i den af dem bestyrede Forening søgt at organisere en Styrke, der kunde anvendes til en voldelig Kuldkastelse af den bestaaende Statsforfatning, naar det dertil belejlige Øjeblik kom. Naar Indstævnte vil have den betragtet kun som en lille Minoritet af Centralcomiteen, for hvis Hensigter og Handlinger Foreningen intet Ansvar skulde have i nærværende Sag, er dette ubeføjet, navnlig naar henses til, at efter Lovenes

Artikler 3 og 4 skulle Comiteens 7 andre Medlemmer — Kredsformændene for Danmarks 7 Stifter — have Bopæl i en af Byerne i vedkommende Stift, men Stormester, Secretair og Kasserer i Kjøbenhavn, der selvfølgelig er Hovedskuepladsen for Foreningens Virksomhed, og hvor Bladet „Socialisten" udkommer, hvilket Blad udtrykkelig i Lovenes Art. 17 kaldes Foreningens Organ, og ingenlunde hverken efter denne Betegnelse eller den Maade, hvorpaa det stedse har været redigeret, navnlig og i sin Tid ved Pio som Redactør, kan betragtes blot som en Avertissementstidende for Foreningen. Foreningens Virksomhed kan under de givne Omstændigheder ikke adskilles fra Bestyrernes, og Indstævnte har da ikke heller paavist et eneste Datum, hvoraf skulde kunne sluttes, at denne saakaldte Minoritet af Centralcomiteen ikke har fundet Tilslutning af Comiteens og Selskabets øvrige Medlemmer; tvertimod ere de ommeldte 3 Mænd — endog efter deres Fængsling, og senere efter at de for deres Virksomhed som Bestyrere af den indstævnte Forening ved Høiesteretsdommen vare blevne ansete som skyldige i Forberedelse til Oprør i den Hensigt at kuldkaste den bestaaende Statsforfatning — saavel i Bladet „Socialisten" som paa Foreningens Generalforsamlinger erkjendte for endnu at være Foreningens Bestyrere og Førere, idet den nyvalgte Bestyrelse betegnes som midlertidig valgt under Førernes Forfald.

Sluttelig bemærkes, at Mødet den 5te Mai 1872 paa Stadens Nørrefælled, der blev afholdt trods det af Kjøbenhavns Politidirectør udstedte Forbud, blev forberedt ved en Forsamling i Foreningen den foregaaende Dag, idet Pio, Geleff og Brix opfordrede Foreningens Medlemmer og enhver anden Arbejder, uanset Forbudet, at indfinde sig paa Fælleden, og tillige paa en tilstrækkelig tydelig Maade gav Forsamlingen tilkjende,

at Mødet i fornødent Fald skulde gjennemføres med Magt.

Ligesom ifølge alt Ovenstaaende det af vedkommende Ministerium nedlagte foreløbige Forbud imod den indstævnte Forening skjønnes at have været tilstrækkelig beføjet, saaledes vil Paastanden om Foreningens Ophævelse ved Dom være at tage til Følge, og bliver Indstævnte Johnsen i sin i Stævningen nævnte Egenskab pligtig at betale Procurator V. Rode, hvis Sagførelse har været lovlig, et Salair, der bestemmes til 15 Rdl.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Thi kjendes for Ret:

Den internationale Arbejderforening for Danmark bør være ophævet.

I Salair til Procurator V. Rode betaler Indstævnte, Cigarmager Peter Christian Johnsen, som bemeldte Forenings Formand, 15 Rdl.

At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Sagen AS. $\frac{6}{71}$ Kammerraad C. Christensen i Hirschholm ctr. Hirschholms Politi ved dets Politimester, Birkedommer Møller.

(En Sag angaaende Forseelse mod Vejpolitiet antaget ikke at kunne paakjendes i Overinstansen, medmindre en Repræsentant for det Offentlige var indstævnet som Modpart; at Politimesteren, som havde afsagt Dommen i 1ste Instans, var stævnet som Modpart, ikke anset fyldestgjørende. *)

(Paadømt den 9de Februar 1874.)

*) jfr. hvad der med Hensyn til Appellen af Fængslingskjendelser er statueret i Domme i J. U. 1851 p. 754 og 817. Se ogsaa D. i J. U. 1860 p. 765, 1861 p. 453 og 1871 p. 414.

Ved Hirschholm Birks Politiretsdom af 18de Novbr. f. A. er Citanten, Kammerraad C. Christensen i Hirschholm, der af Politiet tiltales for Brugen af Fortovet ud for hans Ejendom Matr.-Nr. 38 sammesteds, dømt efter Frd. 22de Octbr. 1701 Cap. VII og Frd. 13de Decbr. 1793 § 81 i en Mulkt til Politikassen af 1 Rdl. samt derhos under Dagmulkt paalagt at ryddeliggjøre Fortovet for de paa samme opkastede 6 Batterier med Rodfrugter.

Denne Dom har Citanten ved Stævning til Indstævnte Birkedommer Møller i Egenskab af Politimester indanket her for Retten, hvor han paastaar, dels at Dommen derhen forandres, at han frifindes for Politiets Tiltale, dels at der hos Indstævnte tilkjendes ham Appellens Omkostninger.

Indstævnte er, skjøndt lovligen stævnet, hverken mødt eller har ladet møde for Overretten, og Sagen vil derfor i Medfør af L. 1—4—30 og Frd. 3die Juni 1796 § 2 være at paakjende efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, navnligen Underretsacten.

Da det Offentlige efter Sagens Beskaffenhed in casu maa betragtes som Citantens egentlige Modpart, men ingen Repræsentant for det Offentlige er stævnet her til Retten, hvilken Mangel ikke findes at være afhjulpen derved, at Politimesteren, der ved sin Dom maa antages at have delt Citanten og det Offentlige imellem, er varslet, vil Sagen ex officio være at afvise her fra Retten.

Her for Retten foreligger ikke nogen Stempelovertrædelse af Lovgivningen om det stemplede Papir.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

Sagen AS. $\frac{422}{73}$ Handskefabrikant H. J. Ginderup af Frederiksberg ctr. Skræddermestrene Johansen & Møller.

(Antaget, at et under en Anstandsprocedure fremsat Anbringende vedkommende selve Sagens Realitet maa anses betimelig imødegaaet, naar det er benægtet i det første efter Anstandsspørgsmaalets Afgjørelse fremkomne Indlæg. — I et Tilfælde, hvor en Mester havde indvilliget i at indeholde af sine Svendes Arbejdsfortjeneste Afdrag til Betaling af nogle af Svendene bestilte Klædningsstykker, statueret, at Mesteren maatte tilsvare Leverandøren af Klæderne hele Beløbet for disse, da han havde erkjendt, at der ved Indeholdelse i Lønnen var indkommet Noget, uden at han vilde kunne angive hvormeget, og ikke havde godtgjort, at det saaledes Indkomne var kommet Klædeleverandøren til Gode. — Antaget, at den autoriserede Handelsbøger ved Frd. 1ste Juni 1832 § 8 hjemlede Beviskraft ogsaa maatte komme til Anvendelse med Hensyn til en Fordring paa Renter af den Debitor paahvilende Varegjæld, som han ifølge Creditors ikke paa anden Maade støttede Fremstilling ved særlig Overenskomst skulde have paataget sig at svare.)

(Paadømt den 16de Februar 1874.)

Ifølge Stævning af 24de Mai 1873 paaanker Citanten, Handskefabrikant H. J. Ginderup af Frederiksberg, en den 16de April s. A. inden Kjøbenhavns Amts søndre Birketing afsagt Dom, ved hvilken han i en mod ham af de Indstævnte, Skræddermestrene Johansen & Møller, anlagt Sag til Betaling for leveret Skrædderarbejde af 231 Rdl. 4 ℳ 10 ß med Renter deraf, 5 pCt. p. a., fra Klagens Dato, den 19de August 1872, til Betaling skete, er bleven dømt efter de Indstævntes Paastand, saafremt han ikke edelig turde benægte at have indgaaet paa at tilsvare de Indstævnte Renter af det af ham skyldige Beløb, men i modsat Fald kun tilpligtet at betale 227 Rdl. 2 ℳ 8 ß med Renter heraf, som anført, men iøvrigt frifunden for de Indstævntes Tiltale, medens Processens Omkostninger bleve ophævede. Citantens Paastand her for Retten gaar nu ud paa, at

Underretsdommen forandres i Overensstemmelse med hans Procedure for Underretten derhen, at han frifindes mod at betale de Indstævnte 79 Rdl. 2 ℔ 8 ß, og at Sidstnævnte idømmes Processens Omkostninger i begge Instanser, hvorimod de Indstævnte paastaa Underretsdommen stadfæstet.

Citantens Indsigelser mod de Indstævntes Paastand ere rettede dels mod, at de have opført paa hans Regning forskjellige Klædningsstykker til Beløb ialt 148 Rdl., der ere leverede til Svende, der arbejdede hos ham, dels mod, at de have beregnet sig Renter af det skyldige Beløb for Tidsrum, der ligge forud for Forligsklagen, med ialt 4 Rdl. 2 ℔ 2 ß. Forsaavidt nu de Indstævnte have villet gjøre gjældende, at disse Indsigelser allerede af den Grund maatte bortfalde, at Citanten ikke betimelig skulde have modsagt det af dem for Underretten fremsatte Anbringende om, at han i sin Tid havde modtaget specificeret Regning fra dem og derpaa gjort Afbetalinger uden at fremkomme med nogen Indsigelse, da kan der ikke gives de Indstævnte Medhold deri. Dette deres Anbringende fremkom nemlig som Indvending mod en af Citanten fremsat Anstandsbegjæring, og det skjønnes ikke, at Undladelse af betimelig Vedersigelse af et Anbringende under en Anstandsprocedure, under hvilken der i Reglen ikke kan faas Udsættelse til udtømmende Imødegaaelse af Vederpartens Anførte, kan betragtes som bindende for selve Sagens Afgjørelse. Citantens Vedersigelse, der fremkom strax i det første Tilsvar, efterat Anstanden var ham indrømmet, maa derfor anses for betimelig, og de paagjældende Indsigelser ville altsaa være nærmere at prøve.

Naar nu de Indstævnte have paastaaet, at Citanten selv har bestilt de omhandlede, til hans Folk syede Klædningsstykker leverede paa hans Regning, da er

dette ikke imod Citantens Benægtelse bevist. Denne fremstiller Forholdet saaledes, at Klæderne ere bestilte af og leverede til Svendene selv, men at han overfor de Indstævnte var indgaaet paa at indeholde Afdrag paa Betalingen for dem i Svendenes Arbejdsfortjeneste hos ham, saalænge de vedbleve at arbejde hos ham; han erkjender ogsaa at have gjort saadanne Indeholdelser, men paastaar, at det paa Grund af hans mangelfulde Bogføring er ham umuligt at angive deres Størrelse; men hvad han har indeholdt, vil han have ladet komme de Indstævnte tilgode, hvilket disse imidlertid benægte. Vel maa der nu gaas ud fra, at Citanten ikkun har paataget sig den af ham angivne Forpligtelse; men selv herefter findes han rettelig at være tilpligtet at tilsvare de Indstævnte det hele Beløb for de omhandlede Klædningsstykker; thi den af ham overtagne Forpligtelse maatte selvfølgelig involvere en Forpligtelse til at lade de Indstævnte tilflyde de Beløb, der indkom, og efter hans Erkjendelse af, at der er indkommet Beløb, maatte det være hans Sag at godtgjøre, hvormeget dette har udgjort, og at det virkelig er kommet de Indstævnte tilgode; men han har ikke imod deres Benægtelse godtgjort, at han med Hensyn til nogen af de af ham til de Indstævnte gjorte Betalinger har angivet, at den henhørte til denne Classe.

Hvad dernæst de omstridte Renter angaar, da have de Indstævnte vel ikke imod Citantens Benægtelse bevist deres Anbringende om, at Citanten var indgaaet paa at svare saadanne paa Grund af Fordringens lange Henstand; men, da de ere opførte i de Indstævntes autoriserede Handelsbøger, findes dette Punkt med Føje i Henhold til Frd. 1ste Juni 1832 § 8 at være gjort afhængigt af Citantens Ed.

Underretsdommen, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger ikke efter Sagens Beskaffenhed ville kunne

forandres i Citantens Faveur, vil derfor i det Hele være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten ville de Indstævnte, der hverken selv have nedlagt nogen Paastand i saa Henseende eller fremsat nogensomhelst Indvending mod Citantens Paastand om at erholde dem tilkjendte, ikke kunne undgaa at tilsvare ham med 15 Rdl.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Thi kjendes for Ret:

Birketingsdommen bør ved Magt at stande.

Sagens Omkostninger for Overretten betale de Indstævnte, Skræddermestrene Johansen & Møller, til Citanten, Handskefabrikant H. J. Ginderup af Frederiksberg, med 15 Rdl.

Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Vidnesag.

(Kjendelse afsagt i den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsrets 1ste Vidnekammer den 14de April 1874.)

(Antaget, at en Præst ikke under en civil Sag kan være pligtig til at afgive Forklaring om Noget, der i Anledning af et Barns Confirmation er betroet ham eller kommet til hans Kundskab angaaende Barnets moralske Forhold og Vandel.)

Af Vidnet, Pastor emeritus N. N., er der protesteret imod at besvare det ham af Citanten forelagte Spørgsmaal, om Vidnet veed, at Indstævnte har begaaet et Tyveri, medens han opholdt sig hos en ustævnt Skolelærer, idet Vidnet herfor har paaberaabt, at hvad han herom maatte vide, alene er betroet ham og kommet til hans Kundskab i hans Egenskab af Sjælesørger i Anledning af Indstævntes Confirmation, der foretoges af Vidnet, og han anser sig derfor ikke pligtig til under nærværende civile Sag at afgive Forklaring derom,

skjøndt det ikke ved Meddelelsen, der først skete til ham af den Mand, i hvis Hus Indstævnte dengang opholdt sig, blev paalagt ham at holde det hemmeligt.

Skjøndt Ls. 2—5—20 saaledes ikke directe er anvendelig paa nærværende Tilfælde, skjønnes dog ikke rettere, end at saavel Analogien af dette Lovsted og af Ls. 2—9—26 som Forholdets Natur og almindelig Retsfølelse tale imod at give Vidnepligten en saadan Udstrækning, at en Præst skulde være pligtig til under en civil Sag som Vidne at forklare, hvad der i Anledning af et Barns Confirmation maatte være meddelt ham eller kommet til hans Kundskab enten fra Barnet selv eller fra Nogen paa dettes Vegne, angaaende Barnets moralske Forhold og Vandel — i hvilken Henseende iøvrigt ogsaa kan henvises til de af Lovgiveren i Frd. 19de Juli 1793 udtalte Grundsætninger — og den af Vidnet nedlagte Protest vil derfor være at tage til Følge.

Thi eragtes:

Den af Vidnet, Pastor emeritus N. N., nedlagte Protest mod at besvare det ovennævnte Spørgsmaal vil være at tage til Følge.

Gjældscommissionssager.

Sagen $^{1}\frac{46}{73}{}^{5}$ C. V. Møller ctr. A. C. Jørgensen.

(Antaget, at en bortrejst Hoveddebitors Insolvents ikke fremgik af den Omstændighed, at der til Fyldestgjørelse af den ham overgaaede Dom Intet fandtes paa det Sted, hvor han sidst havde Bopæl heri Riget, og hvor det heller ikke under Forretningen blev oplyst, at han noget andet Sted heri Landet havde efterladt sig Noget, hvori Execution kunde gjøres. Cautionisten derfor frifunden.)

(Paadømt den 15de Januar 1874.)

Ved Gjældscommissionens Dom af 14de Juni f. A. blev den til Amerika bortrejste Slagtermester Ebstrup tilpligtet efter Stævning af 3die April 1872 at indfri

hans den 4de April 1867 til A. C. Jørgensen eller Ordre udstedte og til Glarmester Møller transporterede 3 Maaneders indenbys Vexel, stor 50 Rdl., og den 11te Juli s. A. lod Domhaveren ved Kongens Foged foretage en Executionsforretning efter Dommen paa den Bopæl, hvor fornævnte Ebstrup efter Dommen sidst havde havt Bopæl heri Landet, hvor Rekvisitus imidlertid intet Gods fandtes at have efterladt sig, ligesaalidt som det under Forretningen blev oplyst, at Rekvisitus noget andet Sted heri Landet havde efterladt sig Noget, hvori Execution kunde gjøres.

Transporten til Glarmester Møller, Citanten i nærværende Sag, er et særskilt, den 26de Juli 1867 af Indstævnte, forommeldte A. C. Jørgensen, udstedt Document, hvorved han overdrager til Citanten Vexlens Beløb og derhos forpligter sig som Cautionist for Ebstrup at indestaa for Beløbet. I Henhold til denne Transport har nu Citanten paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale 50 Rdl. med Renter deraf, 5 pCt. aarlig, fra Paaklagens Dato, den 12te Juli s. A., indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, hvorimod Indstævnte har paastaaet Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, paaberaabende sig, at han alene har forpligtet sig som simpel Cautionist for Slagtermester Ebstrup, hvis Insolvents han benægter.

Retten skjønner ej heller, at Hoveddebitors Insolvents fremgaar af den Omstændighed, at der til Fyldestgjørelse af den ham overgaaede Dom Intet fandtes paa det Sted, hvor han sidst havde Bopæl heri Riget, eller af hvad der iøvrigt passerede under Executionsforretningen, og, da der i nærværende Sag intet yderligere Bevis er tilvejebragt for Hoveddebitors Insolvents, der selvfølgelig ikke kan anses constateret derved, at han er rejst bort fra Landet, vil Indstævntes Paastand om Frifindelse være at tage til Følge.

Citanten, der lod møde under Forligsmæglingen, og ikke, uagtet opfordret dertil af Indstævnte, har oplyst at have ved lovligt Forfald været hindret fra at give personligt Møde, vil have at godtgjøre Indstævnte Sagens Omkostninger med 1 Rdl. 1 ₰ 5 ß samt at betale til Justitskassen i Mulkt for unødig Trætte 1 Rdl.

Der er ikke begaaet nogen Overtrædelse af Lovgivningen om det stemplede Papirs Brug.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, A. C. Jørgensen, bør for Citantens, C. V. Møllers, Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte med 1 Rdl. 1 ₰ 5 ß samt til Justitskassen i Mulkt for unødig Trætte 1 Rdl.

Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen 618/73 Slagtermester H. C. Nielsen ctr. Grosserer W. Heimann som Agent for „Kreaturforsikkringsselskabet for det tydske Rige."

(En Bestemmelse i et Kreaturforsikkringsselskabs Love, at Erstatning ikke ydes, naar det forsikkrede Dyr paa den Tid, Forsikkringen begynder, allerede har lidt af den Sygdom, som Følge af hvilken Døden er indtraadt, ikke anset anvendelig i et Tilfælde, hvor Sygdommen vel først var kommen til Udbrud efter Forsikkringen, men hvor Oprindelsen til samme maatte antages at have været Arv.)

(Paadømt den 22de Januar 1874.)

Den 6te Decbr. 1872 blev en Citanten, Slagtermester H. C. Nielsen, tilhørende gulbrun Vallak, som han den 7de August s. A. havde forsikkret hos Kreaturforsikkringsselskabet for det tydske Rige, for Kræft indsat paa Veterinairskolen, hvorfra den imidlertid atter blev udskreven den 19de s. M., efter den 10de s. M. at være bleven opereret for et stort og dybt Kræftsaar.

Den 29de Januar f. A. blev denne Hest, hos hvilken der i Mellemtiden havde dannet sig en stor haard Svulst af kræftagtig Natur, atter indsat paa Veterinairskolen, men igjen udskrevet som uhelbredelig den 31te s. M. og indstillet til Nedslagtning. Den 14de Februar f. A. lod Citanten Hesten for tredie Gang indsætte paa Veterinairskolen, men da det her endog blev erklæret, at det næppe vilde vare længe, inden det maatte anses for Dyrplageri at lade den leve, solgte Citanten Hesten til Nedslagtning for 20 Rdl. Da Hesten var forsikkret for 160 Rdl., i hvilket Beløb der efter Selskabets Love skal afdrages 25 pCt. til Reservefondet, formener Citanten, at der, naar hine 20 Rdl. ligeledes afdrages i Forsikkringssummen, tilkommer ham hos Selskabet en Erstatning af 100 Rdl., hvorfor han under nærværende Sag har paastaaet Indstævnte, Grosserer W. Heimann som Agent for bemeldte Selskab, tilpligtet at betale ham 99 Rdl. 5 ℔ 15 ß, hvortil Fordringen er nedsat, med Renter heraf, 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato, den 12te Marts f. A., og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte procederer dels til Afvisning med Tillæg af Kost og Tæring dels til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Endelig har Indstævnte forment, at Citanten overhovedet ikke kan gjøre noget Erstatningskrav gjældende imod Selskabet efter Lovenes § 29 I, 6, ifølge hvilken Bestemmelse Erstatning ikke ydes, naar det forsikkrede Dyr paa den Tid, Forsikkringen begynder, allerede har lidt af den Sygdom, som Følge af hvilken Døden er indtraadt, hvad der formentlig maatte anses tilstrækkelig godtgjort derved, at Oprindelsen til Hestens Sygdom i den af vedkommende Dyrlæge afgivne Syge- og Sections-Beretning er angivet som Arv. Der findes

imidlertid at maatte gives Citanten Medhold i, at det, forat Selskabet efter foranførte Bestemmelse skal kunne nægte den Forsikkrede Erstatning, udfordres, at Dyret virkelig har lidt af den Sygdom, der har foraarsaget Døden, allerede dengang Forsikkringen begyndte, altsaa i nærværende Tilfælde den 7de August 1872, og da Indstævnte imod Citantens Benægtelse ikke har bevist, at Sygdommen har vist sig hos Hesten før kort forinden den i December Maaned 1872 blev opereret, vil Indstævnte være at dømme efter Citantens Paastand, dog at Omkostningerne efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Grosserer W. Heimann, bør som Agent for „Kreaturforsikkringsselskabet for det tydske Rige" til Citanten, Slagtermester H. C. Nielsen, betale de paastævnte 99 Rdl. 5 ℔ 15 ß med Renter deraf, 5 pCt. aarlig, fra den 12te Marts f. A., indtil Betaling sker.

Sagens Omkostninger ophæves.

Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{601}{73}$ Jernstøber J. Andersen ctr. Cand. phil. Johansen.

(Spørgsmaal om en 2den Prioritetshaver ved Realisationen af den pantsatte Ejendom havde Ret til Fyldestgjørelse for nogle resterende Renter af sin Capital til Skade for 3die Prioritetshaver.)

(Paadømt den 29de Januar 1874.)

Ved en efter Rekvisition af 2den Prioritetshaver, Sukkerraffinadør Harboe, den 23de Januar 1866 afholdt 4de Auction over Ejendommen Matr.-Nr. 58 Lod 17 i Dannebrogsgade, blev denne Ejendom tilslaaet Indstævnte, Cand. phil. Johansen, som Højstbydende med

15,510 Rdl., hvorhos han i Henhold til Auctionsconditionernes § 4, saaledes som denne § nærmere blev bestemt ved en ved 3die Auction af Auctionsrekvirenten gjort Tilførsel, udenfor Kjøbesummen endvidere havde at berigtige resterende Renter af Rekvirentens i Ejendommen prioriterede Capital, 5500 Rdl., 6 pCt. p. a. fra Executionsdagen til Hammerslagets Datum, hvilke Renter, efter hvad der er in confesso, udgjorde 54 Rdl. 9 ß.

Idet nu Citanten, Jernstøber J. Andersen, der havde indestaaende 500 Rdl. i Ejendommen paa 3die Prioritet næstefter 15,500 Rdl., gjør gjældende, at 2den Prioritetshaver ikke havde Pant for Renterne af sin Fordring, og at Auctionsbuddet efter det Anførte i Virkeligheden har udgjort 15,564 Rdl. 9 ß, formener han, at der, foruden de til Dækning af 1ste Prioritet, 10,000 Rdl., og 2den Prioritet, 5500 Rdl., nødvendige Beløb, er blevet tilovers til hans Dækning et Beløb af 64 Rdl. 9 ß, som efter Indholdet af hans Obligation forrentes med 4 pCt. Derfor søger han under nærværende Sag Indstævnte til at betale det nævnte Beløb med Tillæg af Renter fra den 23de Januar 1866 til Klagens Datum, den 24de Febr. f. A., ialt 82 Rdl. 1 ℔ 6 ß, med Renter 5 pCt. deraf fra sidstnævnte Dag, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger. Indstævnte, der, efter hvad der er in confesso, forlængst har betalt Harboe de ovennævnte 54 Rdl. 9 ß, og ofte har tilbudt Citanten de 10 Rdl., som efter Indstævntes Formening udgjør det Beløb, der er udkommet til Citantens Dækning, paastaar sig principaliter frifunden for dennes Tiltale imod at betale 10 Rdl. uden Renter, subsidiairt med Renter fra den 23de Januar 1866, mest in subsidium Renter fra Klagens Dato kun tilkjendt af Hovedstolen 64 Rdl. 9 ß.

Efterat Indstævnte har frafaldet en af ham fremsat

Indsigelse om, at han ikke var reus competens, og at han som Auctionskjøber ikke har kunnet gjøre Andet end at betale de stipulerede Beløb udenfor Kjøbesummen og lade denne selv komme til Fordeling mellem Panthaverne, kan Parternes Procedure ikke opfattes anderledes, end at Indstævnte vil lade sin Domfældelse være afhængig af, om 2den Prioritetshavers ovennævnte Stipulation af Betaling af Renter udenfor Kjøbesummen har været berettiget overfor Citanten — hvilket denne bestrider, men Indstævnte paastaar —, og da der ikke findes nogen processuel Hindring for en slig Afgjørelse, der selvfølgelig kun er bindende inter partes, vil dette Spørgsmaal være at undersøge.

I saa Henseende bemærkes nu, at der ikke ved det Revers, hvorpaa 2den Prioritetshavers Fordring hvilede, og som hjemlede ham Panteret i Ejendommen, var betinget Renter, men at disse først ved et mellem ham og Debitor ved Forligscommissionen indgaaet Forlig om Betaling af Reverset bleve stipulerede, uden at der ved den Lejlighed blev givet Pant for dem. Naar nu Indstævnte formener, at en Panteret for Renten dog er stiftet for Harboe, eller i alt Fald af Citanten anerkjendt som stiftet derved, at Citanten har modtaget Pant i Ejendommen „næstefter 15,500 Rdl. til 5 pCt.“, da kan der ligesaa lidt gives Indstævnte Ret deri som i, at det Samme skulde kunne udledes af, at Citanten — hvad denne ikke bestemt har benægtet — har samtykket i, at Debitor gav en Trediemand Fuldmagt til at bestyre Ejendommen, oppebære Lejen m. V. og deraf betale blandt Andet Harboe Renter af hans Tilgodehavende; thi herved har Citanten ingenlunde definitivt erkjendt en Panteret for Harboe. Indstævnte har imidlertid endvidere anført, at Citanten i alt Fald har godkjendt den Stipulation, som Harboe i Auctionsconditionerne og det til dem gjorte Tillæg har taget om Beta-

ling af Renter udenfor Kjøbesummen, idet Citantens Sagfører, der erkjendes at have været bekjendt med den i Conditionerne indeholdte Stipulation af alle de Harboe skyldige Renters Betaling udenfor Kjøbesummen og at have udenfor Auctionerne gjort Rekvirenten opmærksom paa det formentlig Uberettigede déri, er mødt ved den 3die Auction uden at have fremsat nogen Indsigelse eller engang taget noget Forbehold imod den omhandlede Stipulation, efterat Rekvirenten gjennem det ovenomhandlede Tillæg til Conditionerne ved bemeldte Auction havde indskrænket den til Renter fra Executionens Datum. Heller ikke heri findes der imidlertid at kunne gives Indstævnte Medhold. Om Citanten end nemlig ikke har Ret i, at han ikke kunde have givet Spørgsmaalet om Auctionsrekvirentens Beføjelse til en saadan Stipulation under Auctionsrettens Kjendelse og eventuelt paaanket Auctionen, maa han dog erkjendes at have været berettiget til at undlade dette og at forfølge sin Ret under et Søgsmaal i 1ste Instans, og, da der, som bemærket, ikke under denne Sag er Spørgsmaal, om saadant Søgsmaal er anlagt mod rette Vedkommende, vil Indstævnte være at dømme overensstemmende med Citantens Paastand, dog at med Hensyn til Renteberegningen Indstævntes mest subsidiaire Paastand vil være at følge. Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at hæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Cand. phil. Johansen, bør til Citanten, Jernstøber J. Andersen, betale 82 Rdl. 1 ℔ 6 ß med Renter 5 pCt. p. a. af 64 Rdl. 9 ß fra den 24de Febr. 1873, til Betaling sker.

Processens Omkostninger ophæves.

Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $^{1108}/_{73}$ Gjæstgiver E. Gjertsens Enke ctr. Bestyrelsen af Arbejderklassens Hjælpe- og Begravelsesforening af 1867.

(En Begravelsesforenings Vægring ved at udbetale Begravelseshjælp til et Æresmedlems Begravelse efter Omstændighederne ikke givet Medhold.)

(Paadømt den 19de Februar 1874.)

Citantinden, Gjæstgiver E. Gjertsens Enke, søger under nærværende, efter Klage af 21de Mai f. A. her ved Retten anlagte Sag de Indstævnte, Bestyrelsen af Arbejderklassens Hjælpe- og Begravelsesforening af 1867, til Betaling af 25 Rdl., som den skal være hende skyldig i Begravelseshjælp for hendes afdøde Mand, bemeldte Gjæstgiver E. Gjertsen eller, som han ogsaa er kaldet, Erik Gjertsen Gjørtler, efter hvem hun hensidder i uskiftet Bo, med Renter deraf, 5 pCt. p. a., fra Klagens Dato, indtil Betaling sker, samt Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte have derimod procederet til Frifindelse med Tillæg af Søgsmaalets Omkostninger.

Medens nu Citantinden til Begrundelse af sin Fordring blandt Andet har anført, at, da hendes Mand ligefra hans Indtrædelse i Foreningen som Æresmedlem og indtil hans den 27de Febr. f. A. indtrufne Død har erlagt det som Betingelse for at erholde en Begravelseshjælp af 25 Rdl. fastsatte Contingent, maa hun være berettiget til at faa det paastævnte Beløb udbetalt, have de Indstævnte til Støtte for den af dem paastaaede Frifindelse villet gjøre gjældende, at, da Citantindens Mand ikke var ordinairt Medlem af Foreningen men Æresmedlem, kunde der ikke tilkomme ham nogen af de pecuniaire Fordele, der ere forbundne med at være i Foreningen, hvorhos de have tilføjet, at den Omstændighed, at Giertsen var omtrent 56 Aar ved hans Optagelse, uagtet Aldersgrændsen ved Lovene er bestemt

til 45 Aar, formentlig ogsaa bestyrker, at han indtraadte for at støtte Foreningen med sine Bidrag, ikke for at nyde nogen Understøttelse.

De Indstævnte findes dog ikke at kunne gives Medhold i denne deres Formening. Da det er givet, at Citantindens Mand har til Foreningen betalt det til i Almindelighed at erhverve Ret til Begravelseshjælp stipulerede Contingent, vil Foreningen ikke kunne unddrage sig for at udbetale denne, medmindre den kunde paavise nogen Hjemmel for slig Vægring, navnlig at der, fordi han var indtraadt i Foreningen som Æresmedlem, ej tilkom ham slig Ret. Men dette er ikke sket, og de for Foreningen gjældende Love tale snarere imod de Indstævnte. I disse Loves Afsnit II Litr. D, som overskrives: „Medlemmernes Rettigheder“, bestemmer § 22, hvormeget der i Dødstilfælde skal udbetales til Medlemmerne, uden at der gjøres Forskjel paa ordinaire Medlemmer og Æresmedlemmer, og den Omstændighed, at § 18 med Hensyn til Sygeunderstøttelse gjør den Indskrænkning, at Æresmedlemmer ikke erholde saadan, ligesom og den, at der i § 8 er gjort en særlig Bestemmelse til Fordel for Æresmedlemmer i Modsætning til de ordinaire Medlemmer, bestyrker yderligere, at iøvrigt de samme Regler gjælde for begge Arter af Medlemmer. Endnu bemærkes ikkun, at, forsaavidt de Indstævnte under Sagen have assereret, at det i sin Tid skulde være meddelt Citantindens Mand, at Æresmedlemmer ej erholdt nogen pecuniair Fordel af Foreningen, er dette af Citantinden benægtet, uden at de Indstævnte have afbevist denne Benægtelse.

I Henhold til alt Ovenstaaende vil Citantindens Paastand være at give Medhold, dog at Søgsmaalets Omkostninger efter Omstændighederne blive at ophæve.

Behørigt Stempelpapir er under Sagen forbrugt.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte, Bestyrelsen af Arbejderklassens Hjælpe- og Begravelsesforening af 1867, bør til Citantinden, Gjæstgiver E. Gjertsens Enke, betale de paastævnte 25 Rdl. med Renter deraf, 5 pCt. p. a., fra den 21de Mai f. A., indtil Betaling sker.

Processens Omkostninger ophæves.

Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen $\frac{655}{72}$ Snedkermester J. C. Henrichsen ctr. Vognmand A. Thomsen.

(Intet Hensyn taget til et Anbringende om, at en paa Regningen over en Haandværksmesters Tilgodehavende blandt Andet opført Tegning var bestilt ikke hos Citanten selv men hos dennes Søn, da Indstævnte overhovedet kun havde contraheret med Citanten gjennem dennes Søn, og Sønnen havde erklæret, at han ogsaa i denne Henseende kun havde modtaget Bestillingen paa Faderens Vegne. — Et ubevist Assertum om, at Tegningen ifølge udtrykkelig Aftale kun skulde betales, naar Opførelsen af den vedkommende Bygning erholdt Øvrighedens Approbation, ikke taget i Betragtning, da Formodningen maatte være for, at der tilkommer en Haandværker Betaling for alt det Arbejde, der bestilles hos ham. — I et Tilfælde, hvor der protesteredes mod Størrelsen af de for leverede Kjørsler beregnede Priser, antaget, at det maatte være Vognmandens Sag at bevise Billigheden af de fordrede Priser. *) — En Part, der havde brugt kjendelige Udflugter for at skille Modparten ved sin Ret, anset med Mulkt efter Frd. 11te August 1819 § 1 og ikjendt Søgsmaalets Omkostninger.)

*) Efter de almindelige Bevisregler maa den, der vil gjøre en Ret gjældende, bevise Alt, hvad der ordentligvis udfordres for at konstituere Retten i det Omfang, hvori han gjør den gjældende. Den, der søger en Anden til Betaling af Kjøbesummen for en Ting, maa altsaa bevise ikke blot, at et Salg har fundet Sted, men ogsaa at den af ham paastaaede Kjøbesum er vedtaget mellem Par-

(Paadømt den 16de Februar 1874.)

Efterat Hovedcitanten, Snedkermester J. C. Henrichsen, i nærværende Sag, der procederes efter Hoved- og Contrastævning, under den af ham anlagte Hovedsag havde paastaaet Contracitanten, Vognmand A. Thomsen, tilpligtet at betale til Rest for modtaget Snedkerarbejde skyldige 180 Rdl. 1 ℔ 4½ ß med Renter, og Contracitanten under Contrasagen havde paastaaet Hovedcitanten tilpligtet at betale for præsteret Kjørsel og til Hovedcitanten solgte Høvle 100 Rdl. 2 ℔ eller dog 49 Rdl. 4 ℔, gaar Hovedcitantens endelige Paastand i Sagen ud paa, at Contracitanten tilpligtes at betale ham 164 Rdl. 2 ℔ 3½ ß eller dog 136 Rdl. 2 ℔ 4½ ß, med Renter deraf, 5 pCt. p. a., fra Hovedklagens Dato, den 22de Novbr. 1872. (Sluttes.)

terne; den, der søger en Anden til Betaling for præsteret Arbejde, ikke blot at Arbejdet er præsteret, men ogsaa at Betalingen er stipuleret til det fordrede Beløb. Overensstemmende hermed bliver det ordentligvis i det i Praxis ikke sjeldne Tilfælde, hvor ingen bestemt Pris er vedtagen mellem Parterne, og hvor det derfor maa forudsættes som deres Mening, at Betalingen skal rette sig efter gangbar Pris, — ligeledes Sælgeren (Leveranderen), der har at bevise, at den af ham fordrede Pris er stemmende med Billighed. Kun hvor Førelsen af dette Bevis er umulig for Leveranderen eller dog lettere kan overtages af Modtageren, indrømmer Praxis en Modification i de almindelige Bevisregler, idet det da antages, at det maa paahvile Modtageren at føre Bevis for, at den forlangte Pris er ubillig, jfr. Bang og Larsens Proces I p. 306—7. Men denne Modification kan som en Undtagelse ikke strækkes videre end den Grund, som har fremkaldt den, medfører, og den vil derfor kun komme til Anvendelse, hvor Modtageren endnu er i Besiddelse af den solgte Gjenstand eller det præsterede Arbejde og saaledes med mindst Besvær vil kunne tilvejebringe et Skjøn over dets Værdi; hvor der derimod, som i det i Dommen omhandlede Tilfælde, er Tale om Præstationer af den Natur som Kjørsler, der ikke træde frem i et blivende Object, maa den almindelige Regel om Leveranderens Forpligtelse til at føre Beviset komme til Anvendelse. Jfr. Domme i J. U. 1848 p. 157 (161—62), 435; 1849 p. 717; 1861 p. 9; 1865 p. 212; ovenfor p. 69, af hvilke dog de i Aargangene 1861 og 1865 optagne Domme synes at gaa videre med Hensyn til Kjøberens Bevispligt end tilbørligt.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. **Nyt** Nr. 21.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 2den Mai.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen $\frac{655}{72}$ Snedkermester J. C. Henrichsen ctr. Vognmand A. Thomsen.

(Sluttet. — Se forrige Nr.)

I Hovedsagen har Contracitanten under Sagens Drift erkjendt at skylde Hovedcitanten de fordrede 180 Rdl. 1 ℳ 4½ ß med Undtagelse af tvende Poster til et samlet Beløb af 20 Rdl., og gaar hans endelige Paastand i Sagen derefter ud paa, at der tillægges ham Frifindelse imod at betale 59 Rdl. 5 ℳ 4½ ß eller dog 110 Rdl. 3 ℳ 4¼ ß. Omkostningerne saavel i Hoved- som i Contrasagen have begge Parter paastaaet sig tilkjendte.

Hvad først angaar Hovedsagen, har Contracitanten nægtet at betale en paa Hovedcitantens Regning opført Post 15 Rdl. for en Tegning til en Bygning paa Østerbrogade, idet han har paastaaet at have bestilt denne Tegning ikke hos Hovedcitanten men hos dennes Søn, samt at han i intet Tilfælde kunde være pligtig til at betale denne Tegning, da det ved Bestillingen var en udtrykkelig Aftale, at den ikke skulde betales, naar

Magistraten ikke gav Tilladelse til Opførelsen af den paatænkte Bygning, og denne Tilladelse er bleven nægtet. Naar der imidlertid hensees til, at det er in confesso, at Contracitanten overhovedet kun har contraheret med Hovedcitanten igjennem dennes Søn, der har erklæret ligesaavel i denne som i andre Retninger at have modtaget Contracitantens Bestilling paa Faderens Vegne, samt at det maa have Formodningen for sig, at der tilkommer en Haandværker Betaling for alt det Arbejde, der bestilles hos ham, og Contracitanten end ikke har forsøgt at bevise Rigtigheden af sin af Hovedcitanten benægtede Paastand, findes han at maatte betale Hovedcitanten disse 15 Rdl.

Derimod findes Contracitanten ikke at kunne tilpligtes at betale de af Hovedcitanten endvidere fordrede 5 Rdl. for gjentagne Forespørgsler i Magistraten om denne Tegning, da Hovedcitanten ikke imod Contracitantens Benægtelse har bevist, at denne har anmodet Hovedcitantens Søn om i denne Anledning at henvende sig i Magistraten.

Af Contrafordringen angaa de 9 første Poster, til et samlet Beløb af 16 Rdl. 2 ₰, Kjørsel. Heri vil der efter Hovedcitantens Paastand være at afdrage 1 Rdl. 2 ₰ for en Kjørsel, som Contracitanten imod Hovedcitantens Benægtelse ikke har bevist at have præsteret, samt endvidere 4 Rdl. 3 ₰ for af Contracitanten for høit beregnede Priser paa 5 Poster, med Hensyn til hvilke han ikke imod Hovedcitantens Benægtelse har bevist Billigheden af de af ham fordrede Priser.

Den sidste Post af Contrafordringen er 84 Rdl. for 25 Stykker forskjellige Høvle. Det er in confesso, at disse Høvle af Contracitanten ere kjøbte paa Auction i Snedkermester Drewes Fallitbo, ligesom det ogsaa er bevist, at Contracitanten paa denne Auction har kjøbt ialt 120 Høvle for en Pris af 25 Rdl. 4 ₰. Vel har

Hovedcitanten imod Contracitantens Benægtelse ikke bevist sin Paastand om, at det, da han kjøbte Høvlene af Contracitanten, var en Aftale, at han skulde have dem for samme Pris, som Contracitanten havde givet for dem paa Auctionen, hvilket i Forhold til den af Contracitanten for de 120 Høvle betalte Pris for de heromhandlede 25 Stykker kun vilde give 5 Rdl. 2 ℔ 1 ß, men paa den anden Side findes der intet Hensyn at kunne tages til den af Contracitanten for disse fordrede Pris af 84 Rdl. som ubillig og opskruet, hvorimod Hovedcitanten findes at maatte betale dem med en Pris af 1 Rdl. 2 ℔ Stykket, hvilken Contracitanten efter en af ham selv fremlagt Erklæring om Høvlenes Værdi subsidiairt har forlangt, og hvori Hovedcitanten ogsaa subsidiairt har samtykket.

Efter det Anførte vil Contracitanten saaledes i det Hele have at betale Hovedcitanten 131 Rdl. 2 ℔ 4½ ß, med Renter, medens Parterne iøvrigt ville være at frifinde for hinandens Tiltale.

Processens Omkostninger i Hovedsagen vil Contracitanten efter Omstændighederne og navnlig med Hensyn til, hvad nedenfor anføres om Beskaffenheden af hans Procedure, have at betale Hovedcitanten med 25 Rdl., medens Omkostningerne i Contrasagen ville være at ophæve.

Quoad processualia bemærkes, at Contracitanten, efterat Hovedcitanten paa hans Opfordring havde fremlagt specificeret Regning over sin Fordring samt Specification over de paa samme afskrevne Afdrag, i Indlæg af 24de Februar f. A. paastod, at han af det fordrede Restbeløb endvidere havde betalt 154 Rdl. 5 ℔ 9 ß, til Oplysning hvorom han fremlagde 11 Stykker Kvitteringer, men at han i et den 9de Juni f. A. fremlagt Indlæg selv har maattet erkjende, at disse Kvitteringer ikke angik det paa Hovedcitantens Regning specificerede

Arbejde, samt at Contracitanten i sidstnævnte Indlæg paa det Bestemteste har benægtet, saavel, som af Hovedcitanten anført, at have kjøbt 120 Høvle paa Auction i Drewes Fallitbo, som at han kun skulde have betalt 25 Rdl. 4 ℔ derfor, men at han, efterat Hovedcitanten til Bevis for Rigtigheden af sit Anførte havde fremlagt en Udskrift af Auctionsprotocollen, i sin den 6te Octbr. f. A. fremlagte Protocollation ligeledes har maattet erkjende Urigtigheden af sine Benægtelser i Indlæget af 9de Juni. For sit i saa Henseende udviste Forhold vil Contracitanten i Henhold til Frd. 11te August 1819 § 1 være at anse med Mulkt for unødig Trætte, hvis Størrelse bestemmes til 30 Rdl., og som tilfalder Justitskassen.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Thi kjendes for Ret:

Contracitanten, Vognmand A. Thomsen, bør til Hovedcitanten, Snedkermester J. C. Henrichsen, betale 131 Rdl. 2 ℔ 4½ ß med Renter deraf, 5 pCt. aarlig fra den 22de Novbr. 1872, indtil Betaling sker, men iøvrigt bør Hovedcitanten og Contracitanten for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger i Hovedsagen betaler Contracitanten til Hovedcitanten med 25 Rdl., medens Processens Omkostninger i Contrasagen ophæves.

I Mulkt for unødig Trætte betaler Contracitanten til Justitskassen 30 Rdl.

Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Sagen AS. $\frac{1\,8\,8}{7\,3}$ Høker P. Spender af Rolykke ctr. Parcellist Jørgen Rasmussen sammesteds.

(Udtalt, at Søgsmaalsgrunden ikke behøver at angives i Forligsklagen, naar Sagens Gjenstand forøvrigt i samme er tilstrækkelig beteg-

. — I et Tilfælde, hvor Sælgeren af en Hest paastod at have ɣt den for 115 Rdl. og deraf kun at have modtaget 15 Rdl., ɾimod Kjøberen gjorde gjældende, at han ved Modtagelsen cont havde betalt den akkorderede Kjøbesum, Sagens Udfald gjort hængigt af Kjøberens Ed, da Sælgeren havde tilvejebragt Forednin̲g for, at Kjøberen efter Hestens Modtagelse endnu skyldte am Penge i Anledning af Kjøbet.)

(Paadømt den 23de Februar 1874.)

Efterat Udfaldet af en af Indstævnte, Parcellist Jørgen Rasmussen af Rolykke, imod Citanten, Høker P. Spender sammesteds, i 1ste Instans ved Lollands Nørreherredsting anlagt Sag ved den i Sagen den 7de Januar f. A. afsagte Underretsdom var bleven gjort afhængigt af Indstævntes Ed, saaledes at Citanten, naar Indstævnte edelig bekræftede, at Citanten ikke havde betalt ham de paastævnte 100 Rdl., som han var Indstævnte skyldig fra en Hestehandel, tilpligtedes at betale Indstævnte dette Beløb med Renter, 4 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 16de Juli 1872, til Betaling sker, men at der tillagdes ham Frifindelse, hvis Indstævnte ikke aflagde Eden, medens Processens Omkostninger ophævedes, har Citanten ved Stævning af 1ste Febr. f. A. indbragt denne Sag herfor Retten, hvor han principaliter har paastaaet Sagens Behandling ved Underretten og den afsagte Underretsdom annullerede og Sagen afvist fra Underretten, samt sig tillagt enten Kost og Tæring eller Procesomkostninger for begge Retter, subsidiairt har gjentaget sin for Underretten nedlagte Frifindelsespaastand med Tillæg af Processens Omkostninger for begge Instanser, og aldeles subsidiairt har paastaaet Sagens Udfald gjort afhængigt af Citantens Ed, medens Indstævnte har paastaaet Underretsdommen stadfæstet og sig tilkjendt Sagens Omkostninger her for Retten.

Citantens principale Paastand er støttet paa, at der ikke behørigen skulde være prøvet Forlig i Sagen, samt

at denne i al Fald ikke er bleven tilbørligen deduceret for Underretten. Naar Citanten til Støtte for sin førstanførte Paastand har anført, at Sagens Gjenstand ikke skulde være tilstrækkelig betegnet i Forligsklagen, i hvilken Citanten ikkun indkaldes for at modtage Mægling angaaende til Indstævnte skyldige 100 Rdl. med Renter, 4 pCt. p. a. fra 11te Juni 1871, medens der i Stævningen paastaas Dom for 100 Rdl., som Citanten skulde skylde Indstævnte til Rest paa Kjøbesummen for en Hest, med Renter, 4 pCt. p. a. fra 11te Juni d. A. ɔ: 1872, hvilket Beløb saaledes formentligen ikke kunde være det samme som det i Klagen nævnte, bemærkes, at det ingenlunde kan anses fornødent at anføre Søgsmaalsgrunden i Klagen, naar Sagens Gjenstand forøvrigt i samme er tilstrækkelig angivet, samt at der for Underretten ikke ses at have været nogen Tvivl om, hvad Indstævntes Fordring gik ud paa, eller Gjenstanden for samme, og at den anførte Uoverensstemmelse imellem Klage og Stævning, selv om denne ikke, som af Indstævnte paastaaet, imod Citantens Benægtelse kan anses at hidrøre fra en Skrivfejl i Stævningen, ikkun kan betragtes som en Indskrænkning i de ved Klagen fordrede Renter. Hvad Sagens Deduction angaar, har Indstævnte ved Sagens Incamination for Underretten indskrænket sig til at fremlægge Klage med paategnet Indstævning samt paastaaet Dom efter Stævningen, medens han senere under Sagens Drift, uden for Underretten at møde nogen Protest fra Citantens Side, maa anses nærmere at have deduceret sit Søgsmaal. Citantens principale Paastand vil saaledes ikke kunne tages til Følge.

Hvad Sagens Realitet angaar, har Indstævnte paastaaet, at han i Juni eller Juli Maaned 1871 har solgt Citanten en brun Hoppe, ca. 7 Aar gammel og kjørestædig, for en Pris af 115 Rdl., af hvilken Citanten ved

Modtagelsen kun havde betalt 15 Rdl., saa at han endnu var ham 100 Rdl. skyldig. Citanten har erkjendt at have kjøbt flere Heste af Indstævnte, men paastaaet, at han ikke var Indstævnte Noget skyldig, da han, der altid havde betalt Indstævnte kontant, ved Modtagelsen havde betalt Indstævnte den for Hesten akkorderede Kjøbesum. Som af Indstævnte paastaaet, maa det herefter anses in confesso, saavel at Citanten til den af Indstævnte angivne Tid af ham har kjøbt den foran nærmere betegnede Hest, som at Prisen for denne var 115 Rdl. Ingen af Parterne har tilvejebragt Bevis for deres modstaaende Paastande om, hvad der ved Modtagelsen blev betalt af Kjøbesummen, og Indstævnte har ikke specielt modsagt Citantens Paastand om at have kjøbt flere Heste af Indstævnte og betalt disse kontant, men da der ved de af Indstævnte førte Vidners Udsagn maa anses at være tilvejebragt en høj Grad af Formodning for, at Indstævnte, efterat Citanten havde modtaget Hoppen, endnu i denne Anledning havde Penge tilgode hos Citanten, findes Sagens Udfald, da der ikke er tilstrækkelig Føje til at statuere, at Citanten, som af Indstævnte paastaaet, ved sin Procedure skulde have udelukket sig fra Adgang til at stædes til Aflæggelse af Parts Ed i Sagen, at maatte gjøres afhængigt af Citantens Ed, saaledes at han, dersom han edelig bekræfter, at han ved Modtagelsen af bemeldte Hest kontant har betalt Indstævnte 115 Rdl., vil være at frifinde, hvorimod han, hvis Eden ikke aflægges, bør betale Indstævnte 100 Rdl. med Renter, 4 pCt. p. a. fra 16de Juli 1872, til Betaling sker.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne i ethvert Tilfælde være at ophæve saavel for Under- som for Overretten.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Thi kjendes for Ret:

Naar Citanten, Høker P. Spender af Rolykke, inden Retten efter foregaaende lovlig Omgang edelig bekræfter, at han ved Modtagelsen af en ca. 7 Aar gammel og kjørestædig brun Hoppe, som han i Juni eller Juli Maaned 1871 havde kjøbt af Indstævnte, Parcellist Jørgen Rasmussen sammesteds, kontant har betalt Indstævnte 115 Rdl., bør han for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være.

Trøster Citanten sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør han til Indstævnte betale 100 Rdl. med Renter deraf, 4 pCt. aarlig fra den 16de Juli 1872, til Betaling sker.

Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen A8. 87/74 Procurator, Justitsraad L. Nyegaard Actor ctr. Arrestanten Hans Ludvig Hansen.

(Straf for Røveri anvendt paa en Tiltalt, der havde frataget en Anden et Uhr, efterat han i dette Øjemed havde kastet ham omkuld i Vejgrøften. *)

(Paadømt den 27de Februar 1874.)

Under nærværende, fra Nyborg Kjøbstads Extraret hertil indankede mod Arrestanten, Hans Ludvig Hansen, for Røveri eller Ran anlagte Sag er Arrestanten ved egen, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have den 14de Decbr. f. A. under de nedenfor anførte Omstændigheder frataget Tjenestekarl Hans Rasmussen et til 14 Rdl. vurderet Uhr.

Efterat han nemlig bemeldte Dags Aften havde været sammen med Hans Rasmussen paa et Værtshus i

*) H. R. D. i Tid. 1859 p. 173, 1866 p. 4.

Nyborg, og han tilligemed en anden Person havde fulgt Rasmussen, der var endel beskænket, et Stykke af Vejen til hans Hjem udenfor Nyborg, besluttede han, da han og den anden Person havde forladt Rasmussen og vare paa Vejen tilbage til Nyborg, at tilvende sig et Uhr, som han havde set, at Rasmussen bar i sin Vestelomme, hvis Aarsag han pludselig og uden at underrette den, med hvem han var i Følge, om sin Hensigt forlod denne og løb tilbage efter Rasmussen, som han snart indhentede. Han tog ham derefter under Armen, og efter at være gaaet et Stykke med ham ad den rette Vej til hans Hjem, trak han ham ad en anden mere afsides Vej, og da de vare komne saa langt ind paa denne, at han troede, at han upaaagtet kunde udføre sit Forsæt, kastede han Rasmussen ned i Vejgrøften, hvor de kom til at ligge ved Siden af hinanden, og fratog ham Uhret, idet han ved et Ryk rev Uhrbaandet, som Rasmussen bar om Halsen, itu, hvorefter han fjernede sig uden at tilføje ham videre Overlast.

For dette Forhold, der maa blive at tilregne Arrestanten som Røveri, vil han, der er født den 18de Septbr. 1850 og ikke fundet tidligere straffet, være at anse efter Straffelovens § 243, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Den indankede Underretsdom, hvorved Arrestanten er anset efter Straffelovens § 237 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, men hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil saaledes være dels at forandre dels at stadfæste. I Salair til Actor og Defensor for Overretten vil Arrestanten have at betale 5 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Arrestanten, Hans Ludvig Hansen, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande.

I Salair til Procuratorerne, Justitsraad L. Nyegaard og Salomonsen, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. 5/7 1/3 Jernstøber Wilhelmsen af Roeskilde ctr. Tømmermester C. A. Hansen af Slagelse.

(I et Tilfælde, hvor en Underdommer havde nægtet en af Indstævnte begjært Anstand og derefter paadømt Sagen, uagtet dens til Indstævnte udlaante Documenter ikke vare tilstede,*) Dommen annulleret og Underdommeren paalagt at bevilge Anstanden, da det var in confesso, at de Indstævnte tidligere tilstaaede Anstande vare benyttede i de opgivne Øjemed, og ikke var modsagt, at han endnu ikke havde modtaget nogle fra Trediemand begjærte Oplysninger, som vare nødvendige for at han kunde give Tilsvar.)

(Paadømt den 2den Marts 1874.)

Efter Stævning af 17de Octbr. f. A. har Citanten, Jernstøber Wilhelmsen af Roeskilde, til Stadfæstelse her til Retten indanket en inden Slagelse Byting den 22de Septbr. næstforhen afsagt Dom, som, næst at nægte Indstævnte, Tømmermester C. A. Hansen af Slagelse, en af ham Sagens sidste Tægtedag den 8de s. M. begjært Anstand, kjendte ham pligtig til at betale til Citanten 515 Rdl. 4 ℔ 14 ß, med Renter deraf, 5 pCt. fra den 27de Febr. f. A., indtil Betaling sker, samt Søgsmaalets Omkostninger med 10 Rdl. Indstævnte har derimod, idet han som Contrastævning har fremlagt en den 29de Septbr. f. A. til at falde i Rette den 2den Marts

*) jfr. D. i J. U. 1859 p. 94.

d. A. udtagen Appelstævning, principaliter paastaaet Underretsdommen kjendt uefterrettelig, in subsidium at den annulleres og Sagen hjemvises til ny Paakjendelse saaledes, at det paalægges Dommeren at bevilge den ham ved den indankede Dom nægtede Anstand med 14 eller i alt Fald 8 Dage, mest in subsidium saaledes, at det paalægges Dommeren, inden han paakjender Sagen, enten at afkræve Indstævnte Sagens ham den 19de Mai f. A. udlaante Documenter, der ej vare tilstede ved Sagens Optagelse, eller at reassumere Sagen og give Citanten Lejlighed til at foretage det i saa Henseende Fornødne.

Af den fremlagte Underretsact ses det, at Indstævnte, efterat der var vexlet Indlæg mellem Parterne, den 19de Mai f. A. erholdt Udlaan af Sagens Documenter og Anstand i 3 Uger, at han den 9de Juni fik denne forlænget med 6 Uger for at føre Vidner, at han den 21de Juli paany fik 6 Uger blandt Andet til Optagelse af en Synsforretning, fremdeles den 1ste Septbr. 8 Dage for at fremlægge Indlæg, samt endelig at han den 8de Septbr. begjærte en fornyet Anstand i 14 Dage. Denne, mod hvilken der fra Citantens Side blev nedlagt Protest, blev, som ovenmeldt, nægtet ved Dommen, men da det er in confesso for Underretten, at Indstævnte har benyttet de ham den 9de Juni og 21de Juli f. A. bevilgede Anstande i de Øjemed, hvori han begjærte dem, og Indstævnte i Retsmødet den 8de Septbr. f. A. uimodsagt har anført, at han havde rekvireret nogle Oplysninger fra en ustævnt Mand, der vare uundværlige for at give Tilsvar i Sagen, men at han ikke endnu havde modtaget dem, hvoraf følger, at han ikke har kunnet give Tilsvar eller fremlægge Indlæg, finder Overretten, at den begjærte Anstand ikke burde være nægtet, og Bytingsdommen vil derfor være at

kjende uefterrettelig samt Sagen paany at foretage ved Underretten og Anstanden at bevilge.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Thi kjendes for Ret:

Bytingsdommen bør uefterrettelig at være, og bør Sagen paany foretages ved Underretten og den af Indstævnte, Tømmermester C. A. Hansen af Slagelse, den 8de Septbr. f. A. begjærte Anstand bevilges.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Sagen A8. 6/7 73 Skomager A. Johansen af Øster Nordlunde ctr. Vognmand Jensens Søn Peter Jensen, tidligere af Nakskov, nu af Vindeby.

(Udtalt, at der mangler Hjemmel til analogisk at anvende Bestemmelsen i Straffelovens § 223 om visse Slægtninges Ret til at paatale Fornærmelser mod deres afdøde Beslægtede paa Forholdet mellem Stedforældre og Stedbørn.)

(Paadømt den 2den Marts 1874.)

Efterat Citanten, Skomager A. Johansen af Øster Nordlunde, under nærværende, ved Nakskov Kjøbstads Politiret den 3die Octbr. f. A. paadømte Sag, havde paastaaet Indstævnte, Vognmand Jensens Søn Peter Jensen, tidligere af Nakskov nu af Vindeby, anset efter Straffelovens Strenghed, navnlig dens 18de Capitel, for den 15de April f. A. at have mishandlet Citantens kort efter ved Døden afgaaede Stedsøn, Carl Madsen, idet han skal have truet ham med en Pidsk, slaaet ham ned i Stenbroen og sat sit Knæ paa hans Bryst, og tilpligtet at erstatte Citanten Sagens Omkostninger, medens Indstævnte, der fremsatte exceptio actoris incompetentis, paa Grund heraf principaliter paastod Sagen afvist og

sig tillagt Kost og Tæring, subsidiairt Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, hvorhos Indstævnte, der benægtede at have gjort sig skyldig i det omhandlede Forhold, ligeledes af denne Grund paastod sig frifunden og tillagt Processens Omkostninger, blev Sagen ved bemeldte Dom, da Citanten efter Straffelovens § 223 eller dens Analogi ikke antages at have nogen Berettigelse til paa sin afdøde Stedsøns Vegne at paatale det af Indstævnte mod dem formentligen udviste Forhold, overensstemmende med Indstævntes principale Paastand afvist og Citanten tilpligtet at betale ham i Kost og Tæring 8 Rdl.

Denne Dom har Citanten indanket her for Retten, hvor han, der iøvrigt har fremhævet, at den anførte Indsigelse, der vedrører Realiteten og ikke Formaliteten, maatte have medført Frifindelse og ikke Afvisning, principaliter har paastaaet Dommen kjendt uefterrettelig og Sagen hjemvist til ny Paakjendelse i Realiteten, idet han, forsaavidt Overretten maatte bifalde Politiretsdommens Præmisser og i Henhold dertil forandre Dommen derhen, at Indstævnte frifindes for Citantens Tiltale, paastaar, at Sagens Omkostninger ophæves. In subsidium har Citanten paastaaet Dommen forandret derhen, at Indstævnte for sit udviste Forhold anses med en Bøde ikke over 20 Rdl. og tilpligtes at betale Sagens Omkostninger.

Indstævnte er, skjøndt lovlig varslet, hverken mødt eller har ladet møde her for Retten, hvor Sagen derfor i Medfør af L. 1—4—30 og Frd. 3die Juni 1796 § 2 vil være at paakjende efter de fremlagte Breve og Bevisligheder.

Overretten maa med Underdommeren være enig i, at Citanten ikke har nogen Ret til at paatale det af Indstævnte mod hans Stedsøn formentligen udviste, i Klagen nærmere omhandlede Forhold, idet der mangler

Hjemmel til en analogisk Anvendelse af de særegne Bestemmelser i Straffelovens § 223, og skjøndt det ikke findes korrekt, at Underdommeren paa Grund af denne Indsigelse, der maatte bevirke Frifindelse, har givet en Afvisningsdom, skjønnes det dog ikke fornødent paa Grund af denne formelle Ukorrekthed at kjende Dommen uefterrettelig og hjemvise Sagen til Paakjendelse i Realiteten, eftersom denne i Virkeligheden er paakjendt ved Politiretsdommen, der forsaavidt kun har brugt en mindre rigtig Terminologi, hvorimod det findes tilstrækkeligt at give en ny Conclusion, hvorefter Indstævnte frifindes for Citantens Tiltale, idet Sagens Omkostninger i begge Instanser ville være at ophæve.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Vognmand Jensens Søn, Peter Jensen, tidligere af Nakskov nu af Vindeby, bør for Tiltale af Citanten, Skomager A. Johansen af Øster Nordlunde, i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Sagen AS. 1/4 Procurator Simonsen Actor ctr. Arrestanten Jørgen Christensen.

(Anvendelse af Straffelovens § 203 og § 243. Spørgsmaal om, hvorvidt en Bemægtigelse af en Gjenstand skulde betragtes som Ran eller som Røveri.)

(Paadømt den 3die Marts 1874.)

I nærværende, imod Arrestanten, Jørgen Christensen, for voldeligt Overfald og Røveri anlagte, og fra Fuglse Herreds Extraret hertil indankede Sag ere ifølge Arrestantens egen, med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse de nærmere Omstændigheder følgende:

Efterat Arrestanten den 7de Octbr. f. A., hos en Værtshusholder i Rødby havde spist Frokost sammen med Bogbindersvend Peter Elieser Lang af Vemmetofte og ved denne Lejlighed nydt endel Brændevin, hvorved de begge bleve noget berusede, kom de til at følges ad paa Vejen fra Rødby til Nebbelunde, og drak atter af en Pægleflaske, som Lang havde med sig, hvorefter de lagde sig til at sove ½ Time paa Vejrabatten. Under den fortsatte Vandring kom de, uden at Grunden dertil er bleven oplyst, i Trætte, og slog Arrestanten da Lang til Jorden samt gav ham med knyttet Næve flere Slag i Ansigtet. De fulgtes dog videre, drak atter en Snaps sammen af Langs Flaske, og lagde sig paany til Hvile. Lang aftog nu sit Halstørklæde og holdt det i Haanden, hvorefter Arrestanten, som fik Lyst til det og vidste, at Lang var ude af Stand til at gjøre Modstand, snappede det af Haanden paa Lang med de Ord: „det beholder jeg“, samt bandt det om sin Hals, uden at Lang yttrede Noget hertil, hvorimod denne trak en Pengepung op af Lommen og stak den atter til sig. Arrestanten har dernæst vedgaaet, at han, som havde opbrugt sine sidste Penge, fik Lyst til at tilvende sig Langs Penge, og at han, for at faa Lejlighed hertil, yppede Klammeri med Lang, som han gav sig til paany at slaa med knyttet Næve i Ansigtet, og, medens han laa henstrakt over ham, stak han, uden at Lang mærkede det, sin Haand i dennes Buxelomme samt tog Pengepungen, hvis Indhold han, medens Lang laa paa Jorden fortumlet af Slagene, tømte i sin Vestelomme, hvorimod han kastede Pungen — en simpel Lærredspung — over Vejgrøften ind paa Marken. Derefter trak han Støvler og Buxer af Lang, uden at han, Arrestanten, som han har udsagt, kan forklare denne Handlemaade paa anden Maade end af en kaad Lyst til at se Lang i en aldeles hjælpeløs Tilstand, — men

paa Langs Bønner slængte han Klæderne tilbage til denne. Først ved nu at iføre sig sine Benklæder opdagede Lang, at Pengepungen var borte, og beskyldte Arrestanten for at have taget den, hvilket denne nægtede, og, da Lang gjentog Beskyldningen, overfaldt han paany denne for at bringe ham til at tie stille, og slog ham dels med knyttet Næve i Ansigtet, navnlig i Øjet, saa at Blodet løb ham ned ad Kinden, dels med en tynd Jernstang, som Arrestanten benyttede som Spadserestok, over Laar, Arme og Ryg, og med denne Mishandling vedblev Arrestanten, indtil han fik Øje paa 2 Mænd, der kom gaaende op ad Vejen.

(Sluttes.)

☞ Af dette Ugeskrift udkommer 15 Nr. (Ark) i Qvartalet, nemlig i Reglen et ugentligt og 2 Gange qvartaliter et Dobbeltnummer. Prisen er 7 Mk. 8 Sk. for Qvartalet, og Subskription, bindende for 30 Nr., modtages paa alle kongelige Postcontoirer, i Bogladerne og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 22.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 9de Mai.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen AS. $\frac{14}{74}$ Procurator Simonsen Actor ctr. Arrestanten Jørgen Christensen.

(Sluttet. — Se forrige Nr.)

Efter den i Sagen fremlagte Lægeerklæring fandtes der paa Langs venstre Øje, hvis Øjelaage, som vare stærkt ophovnede og blaaligrøde, ikke af sig selv kunne fjernes fra hinanden, en betydelig kamotisk Svulst (en Infiltration af Blod og Blodvand i det under Øjets Slimbinde liggende Bindevæv), men uden Tegn paa nogen alvorligere Beskadigelse og navnlig uden Læsion af Øjets ædlere Dele. Paa højre Side fandtes en ringere Grad af Kontusion, hvorimod der intetsteds var Saar eller Brud af Hovedets Ben, ligesom de øvrige Legemsdele aldeles ikke vare beskadigede. Kontusionerne i Ansigtet antoges at ville være fjernede paa faa Dage og ikke at ville efterlade nogen skadelig Følge i Fremtiden enten for Øjet eller den Paagjældendes Helbred i det Hele, og har denne og i Forhør af 11te Octbr. f. A. erklæret næsten ganske at have forvundet Følgerne af de ham tilføjede Slag.

De Lang fratagne Penge, der beløb sig til 1 Rdl. 3 ℔ 1 ß, saavel som Halstørklædet, som er vurderet til 4 ℔, ere tilbagegivne Ejeren, der har paastaaet sig tilkjendt i Erstatning for Omkostningerne ved hans Kur og Pleje samt for en Hat, som han ved den omhandlede Lejlighed har mistet, 8 Rdl. 3 ℔ 8 ß.

Arrestanten, der er født den 14de Decbr. 1838 og flere Gange har været straffet, foruden for Forseelser i Militærtjeneste, for Løsgjængeri, Betleri og Overtrædelse af Frd. 10de Decbr. 1828, senest ved Kallundborg Kjøbstads Politiretsdom af 17de Decbr. 1870 efter bemeldte Frds. § 10, jfr. § 13 og L. 3die Marts 1860 § 3, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes for sit forannævnte Forhold, idet Borttagelsen af Halstørklædet maa betragtes som en Del af Røveriet, at maatte anses efter Straffelovens §§ 203 og 243 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos han i Erstatning til bemeldte Bogbindersvend Lang vil have at betale de anførte 8 Rdl. 3 ℔ 8 ß.

Den indankede Underretsdom, hvorved Arrestantens Forhold er henført under Straffelovens §§ 237 og 243, cfr. § 62, og Straffen og Erstatningen bestemte henholdsvis til Forbedringshusarbejde i 1 Aar og 7 Rdl. 5 ℔ 8 ß, men hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil saaledes være dels at forandre dels at stadfæste.

I Salair til Actor og Defensor for Overretten vil Arrestanten have at betale 5 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans og Sagførelsen ved begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Arrestanten, Jørgen Christensen, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og i Erstatning

til Bogbindersvend Peter Elieser Lang betale 8 Rdl. 3 ℔ 8 ß.

I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande.

I Salair til Procuratorerne ved Overretten, Simonsen og Westrup, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver.

Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen 9/3 Overretsprocurator Leth ctr. Cand. phil. C. Ploug.

(Straf for trykte Injurier.)

(Paadømt den 9de Marts 1874.)

I en ledende Artikel i Bladet „Fædrelandet" for 19de Septbr. 1872 Nr. 218 angaaende de da den følgende Dag forestaaende Valg til Folketinget bemærkes med Hensyn til Hovedstadens tredie Kreds, at det her vil være nødvendigt at vælge en ny Mand istedetfor Kredsens tidligere Repræsentant, der havde undslaaet sig for atter at stille sig. Artiklen omtaler derefter to Kandidater, der havde tilbudt at ville stille sig i denne Kreds, og efter noget nærmere at have udtalt sig om den ene af disse bemærker Artiklen, at der saaledes er al Grund til anbefale denne Mands Valg, hvorimod den angaaende den anden Kandidat, Citanten Overretsprocurator Leth, fortsætter saaledes: „medens derimod Overretssagfører Leth, der skal være opfordret af andre Vælgere, har udtalt sig saa svævende og ubestemt og desuden har havt en saa tvivlsom Fortid, at det paa ingen Maade kan tilraades at vælge ham." I en Note tilføjes derhos: „et Telegram til os fra Odense bekræfter Hr. Leths Upaalidelighed. Han har nemlig tilbudt at underskrive „enhver Erklæring", de derværende

Venstremænd fordrede, hvilket dog forekom disse vel stærkt."

Citanten, der formener, at de i bemeldte Artikel forekommende Udladelser, forsaavidt de nævne, at han har havt „en tvivlsom Fortid" samt tale om hans „Upaalidelighed" og at han skulde have tilbudt at underskrive „enhver Erklæring", Venstremændene i Odense fordrede, hvilket dog forekom disse vel stærkt, overskrede Grændserne for en politisk Disrecommandation og i høj Grad maa nedsætte hans borgerlige Agtelse, har paa Grund heraf under nærværende Sag paastaaet disse Udladelser mortificerede og Indstævnte, Cand. phil. C. Ploug, som ansvarlig Udgiver af Bladet „Fædrelandet", herfor anset med Straf efter Lovens Strænghed samt paalagt at erstatte ham Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, hvorimod Indstævnte har paastaaet sig frifunden og Citanten paalagt at betale ham Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har nemlig paaberaabt sig, at der i den omhandlede Artikel kun er Tale om, hvorvidt han har troet at burde anbefale eller fraraade Citantens Valg til Folketinget, og at han saaledes kun har havt Citantens politiske Færd for Øje, saa at hans borgerlige Agtelse ikke derved skal være angreben, men ligesom det ikke af Artiklen udtrykkelig fremgaar, at der ved Udtrykkene „tvivlsom Fortid" og „Upaalidelighed" alene er sigtet til Citantens politiske Færd, saaledes kan det, selv om dette antages, ikke nægtes, at disse Paasagn, navnlig efter den Maade, hvorpaa de i Noten ere satte i Forbindelse med hinanden, maa anses at være fornærmelige, idet Upaalidelighed indeholder en Sigtelse for, at man ikke vil udføre, hvad man paatager sig, der nødvendigen maa nedsætte den borgerlige Agtelse, og for Rigtigheden af denne Sigtelse har Indstævnte intet Bevis ført. Og findes Indstævnte heller ikke at kunne

undgaa Ansvar for Udladelsen om, at Citanten har tilbudt at underskrive enhver Erklæring, de forenede Venstremænd fordrede, da der i denne Udladelse, hvis Urigtighed Indstævnte selv under Proceduren har erkjendt, forsaavidt det under Sagen er givet, at Citanten ikke har gjort noget saadant Tilbud, ligefrem ligger en Insinuation om, at Citanten vilde være villig til at underskrive enhver saadan Erklæring, hvad enten den stemte med hans Overbevisning eller ej, men et saadant Forhold, hvorved Citantens moralske Karakter ogsaa angribes, maa ligeledes nedsætte hans borgerlige Agtelse.

Indstævnte vil derfor blive at anse efter Straffelovens § 217 med en Mulkt af 100 Rdl. til Statskassen eller Hensættelse i simpelt Fængsel i 20 Dage, hvis Mulkten ikke fuldt betales, hvorhos de paaklagede Udladelser blive at mortificere; og vil Indstævnte blive pligtig at betale Citanten Sagens Omkostninger med 20 Rdl.

Naar Citanten har paastaaet Mortification og Straf paa Grund af nogle i en den 29de Septbr. f. A. fremlagt Gjenpart af en Skrivelse fra Indstævnte til hans Sagfører brugte formentlig fornærmelige Udtalelser, vil denne Paastand allerede af Hensyn til Forligslovgivningen ikke kunne tages under Paakjendelse her under Sagen.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Thi kjendes for Ret:

De ovenfor udhævede i Bladet „Fædrelandet“ Nr. 218 for 19de Septbr. 1872 indeholdte for Citanten, Overretsprocurator Leth, fornærmelige Yttringer bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, Cand. phil. C. Ploug, til Statskassen bøde 100 Rdl. eller, saafremt Bøden ikke fuldt betales, hensættes i simpelt Fængsel i 20 Dage.

Saa bør Indstævnte og til Citanten betale denne Sags Omkostninger med 20 Rdl.

At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Sagen $\frac{846}{72}$ Procurator Jul. Herold som Generalbefuldmægtiget for Kjøbmand P. Møgelvang i Støvring ctr. Subdirectionen for det oldenborgske Forsikkringsselskab for Kongerigerne Danmark, Sverrig og Norge, D'Hrr. W. Bähncke & Co., ved dette Firmas Indehaver, Grosserer Assuranceagent W. Bähncke.

(En Brandlidt, som først Dagen efter Branden havde indfriet et Prolongationsbevis for den af ham paany tegnede Forsikkring hos Brandforsikkringsselskabets om Branden uvidende Agent, ikke kjendt berettiget til Erstatning, da hans Paastand om, at Agenten havde givet ham Henstand med Betalingen, ikke kunde komme i Betragtning mod Selskabets i Beviset og den oprindelige Police optagne Bestemmelser.)

(Paadømt den 9de Marts 1874.)

Citanten, Procurator Jul. Herold som Generalbefuldmægtiget for Kjøbmand P. Møgelvang i Støvring, søger under nærværende Sag, Indstævnte, Subdirectionen for det oldenborgske Forsikkringsselskab for Kongerigerne Danmark, Sverrig og Norge, D'Hrr. W. Bähncke & Co., ved dette Firmas Indehaver, Grosserer Assuranceagent W. Bähncke, tilpligtet at betale ham i fornævnte Egenskab som Assuranceerstatning for Gjenstande, der ifølge Prolongationsbevis Nr. 45,912, dateret Aalborg den 18de Febr. og Kjøbenhavn den 17de Febr. 1872, vare forsikkrede i det nævnte Selskab, og som ved en den 3die Marts 1872 Kjøbmand P. Møgelvangs Hus i Støvring overgaaet Ildebrand gik til Grunde, 3942 Rdl. 2 ℔ med Renter deraf, 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato, den 5te Juni 1872, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har principaliter paastaaet sig frifunden for Citantens Tiltale og subsidiairt paastaaet, at Selskabets Forpligtelse til at udrede Erstatning til Citanten gjøres afhængig af, at Kjøbmand Møgelvang edelig bekræfter, at han, da Branden fandt Sted, havde de paa den fremlagte Erstatningsberegning opførte Varer, og at disse havde den angivne Værdi. Sagens Omkostninger har han paastaaet paalagte Citanten skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, og i ethvert Fald, dersom han ikke aflægger Eden.

Det er under Sagen oplyst, at Citanten, der havde havt sit Varelager forsikkret hos det nævnte Selskab for 4000 Rdl. ifølge en Police, der udløb den 5te Febr. 1872, havde begjært Forsikkringen fornyet for et halvt Aar fra 5te Febr. til 5te August 1872, og at et saakaldet Prolongationsbevis Nr. 45,912 var udfærdiget og tilstillet Selskabets Agent i Aalborg for at meddeles Citanten, men at denne først indløste det ved at erlægge den bestemte Præmie den 4de Marts 1872, efterat der den 3die Marts om Aftenen var overgaaet ham den ovennævnte Ildebrand, idet han den 4de Marts indfandt sig hos Agenten i Aalborg, der endnu var uvidende om den stedfundne Ildebrand, og betalte den skyldige Præmie, samt erholdt Prolongationsbeviset udleveret, hvorefter han anmeldte Ildebranden for Agenten. Saavel Policen som Prolongationsbeviset indeholder blandt Betingelserne for Retsforholdet imellem Selskabet og den Forsikkrede i den 3die § den Regel, at Forsikkringen først træder i Kraft, naar Policen er indløst ved Betalingen af Præmien, og da dette som ommeldt ikke var skeet, da Ildebranden indtraf, paastaar Indstævnte, at Forsikkringen ikke var traadt i Kraft.

Citanten har herimod anført, at Prolongationsbeviset er paategnet af Indstævnte den 17de og af Agenten den 18de Febr. 1872, og Policen indløst sidstnævnte

Dag og Præmien betalt ved at Agenten gav ham Henstand med Betalingen, da Agenten den 18de Febr. paategnede Beviset og tilbød Citanten at medtage det, og at dets Henliggen hos Agenten i alt Fald kun kunde opfattes saaledes, at det henlaa som Sikkerhed for det Beløb, Agenten privat havde laant Citanten til at klare hans Forpligtelse ligeoverfor Selskabet, samt at Agenten selv har erklæret, at Citanten havde al god Grund til at anse sig for forsikkret i det Øjeblik, Ilden udbrød, idet han havde givet Citanten sit Ord paa en saadan Maade, at denne var fuldt berettiget til at tro sig betrygget; og forsaavidt Agenten har forklaret, at han ikke vilde have udleveret Beviset, naar han havde vidst, at det da var brændt for Citanten, formener Citanten, at Agenten ikke kunde være berettiget til at tilbageholde Beviset, i alt Fald naar han modtog sit Tilgodehavende for det havte Udlæg.

Med Hensyn til de anførte Dateringer af Beviset af 17de og 18de Febr. har Indstævnte bemærket, at disse ere paategnede af Agenten, som denne har forklaret, fordi han ved en Samtale med Citanten den 18de Febr. antog, at han vilde betale og indløse Prolongationsbeviset, og Indstævnte har benægtet, at Agenten, der iøvrigt har erklæret, at der først den 18de Febr. 1872 er talt imellem ham og Citanten om Betalingen, og at Citanten da bad om Henstand med den i 8 Dage og senere erholdt Henstand til den 1ste Marts, har været berettiget til at forpligte Selskabet udover, hvad Policen og Prolongationsbeviset bestemmer, og at det i de i disse optagne almindelige Bestemmelsers 5te § er foreskrevet, at Selskabets Forpligtelse kun bestemmes ved Indholdet af Policen, mulige Prolongationsbeviser og Forandrings Samtykke, men at Selskabet derimod ikke er forpligtet til at tage Hensyn til mundtlige eller andre skriftlige Tilsagn. Citanten har heller ikke godtgjort,

at Agenten havde nogen særegen Bemyndigelse til at forpligte Selskabet videre, end Policen bestemmer, og det maa derfor blive uden Indflydelse paa Selskabets Forpligtelser efter Prolongationsbeviset, om Agenten har givet ham Henstand med Betalingen. Da det nu er in confesso, at Citanten ikke har betalt Præmien og indløst Beviset førend Dagen efter Ildebranden, maa der gives Indstævnte Medhold i, at Forsikkringen ikke var traadt i Kraft, og Indstævnte vil derfor blive at tillægge den principaliter paastaaede Frifindelse.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Subdirectionen for det oldenborgske Forsikkringsselskab for Kongerigerne Danmark, Sverrig og Norge, D'Hrr. W. Bähncke & Co., ved dette Firmas Indehaver, Grosserer Assuranceagent W. Bähncke, bør for Tiltale af Citanten, Procurator Jul. Herold som Generalbefuldmægtiget for Kjøbmand P. Møgelvang i Støvring, i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger ophæves.

Sø- og Handelsretssager.

Kjendelse
i
Sagen 187/73 Snedkermester A. Lindemann ctr. Vin- og Æggehandler Guldbeck og Kjøbmand og Æggehandler S. Hertz.

(Spørgsmaal, om en Sagsøger ved sin Procedure havde fortabt sin Ret til efter Sø- og Handelsretslovens § 25 at fordre Indstævnte, som kun mundtlig havde meddelt ham sine Indsigelser, betragtet som udebleven; ikke antaget.)

(Afsagt den 15de Januar 1874.)

Da nærværende Sag, hvorunder Snedkermester A. Lindemann søger de Indstævnte, Vin- og Æggehandler

Guldbeck og Kjøbmand og Æggehandler S. Hertz, til at betale 150 Rdl., som skyldes til Rest paa leverede Æggekasser, med Renter og Omkostninger, faldt i Rette den 9de Octbr. f. A. og Indstævnte Guldbeck vilde fremsætte sine Indsigelser mod Søgsmaalet, protesterede Sagsøgeren herimod og gjorde gjældende, at Guldbeck maatte betragtes som udebleven i Henhold til Sø- og Handelsretslovens § 25, da han ikke havde ladet sine Indsigelser forkynde for Sagsøgeren inden den foregaaende Dag Kl. 2, men Procurator Kaas, der mødte for Sagsøgeren, begjærte dog under Reservation 8 Dage for at conferere med sin Mandant om, hvorvidt han vilde frafalde denne Indsigelse, og da hans Mandant ikke vilde afgive nogen endelig Erklæring, forinden han var bleven bekjendt med de Indsigelser, som Indstævnte Guldbeck vilde fremsætte, opfordrede han under al Reservation denne til at fremkomme med Indsigelserne. Efterat disse nu ere fremsatte, har han, da hans Mandant finder dem urigtige og ugrundede, paany protesteret imod, at der tages noget Hensyn til dem.

Indstævnte Guldbeck har forment, at Sagsøgeren ved sin Procedure har fortabt sin Ret til at fordre, at Indstævnte i Henhold til Sø- og Handelsretslovens § 25 betragtes som udebleven, da den nævnte Lovs Bestemmelse er given for at fremme Sagen og det er en Forudsætning, at Sagsøgeren benytter sig af Indstævntes Forsømmelse til strax at deducere Sagen, hvilket Sagsøgeren ikke har gjort. Endvidere har han gjort gjældende, at Guldbeck forinden den fastsatte Termins Udløb mundtlig havde meddelt Procurator Kaas sine Indsigelser, og at det paa Grund af Sagens Vidtløftighed ikke havde været ham muligt at give nogen skriftlig Meddelelse herom.

Da Indstævntes Paastand om, at Sagsøgeren paa Grund af sin Procedure skulde have fortabt sin Ret til

at fordre, at Indstævnte betragtes som udebleven, imidlertid er uden nogen Hjemmel i Sø og Handelsretsloven, og da mundtlige Indsigelser, naar, som in casu, Modparten protesterer mod at modtage disse, som han desuden paastaar vare ham uforstaaelige, ikke kunne komme i Betragtning, samt da Sagen ikke skjønnes at være saa vidtløftig, at han ikke skulde have kunnet faa Tid til at nedskrive de Indsigelser, som han paastaar mundtlig at have meddelt Modparten, hvorved desuden bemærkes, at denne Indsigelse er bleven gjort gjældende, men først under den mundtlige Forhandling, vil Sagsøgerens Paastand være at tage til Følge.

Thi eragtes:

Indstævnte, Vin- og Æggehandler Guldbeck, bør betragtes som udebleven.

Sagen $^{418}/_{73}$ Kjøbmand Th. Budde Lunds Concursbo ctr. Firmaet C. L. Olsen & Søn.

(Spørgsmaal om en Creditor, som 4 Uger før Debitors Fallit var bleven dækket med extraordinaire Betalingsmidler, havde afkræftet Formodningen efter Concurslovens § 22 for at have været vidende om Skyldnerens Insolvents; efter Omstændighederne antaget. Dissentierende Votum i Sagen.)

(Paadømt den 5te Februar 1874.)

De Indstævnte, Firmaet C. L. Olsen & Søn, der den 14de Juli f. A. til Betaling af 642 Rdl. 15 ß, som Kjøbmand Th. Budde Lund i Horsens skyldte dem, men hvoraf en Del dog ikke endnu dengang var forfalden, have erholdt udleveret Varer, bestaaende af Caffe, Vin og Cigarer, søges under nærværende Sag, da Kjøbmand Lund er erklæret fallit den 12te August f. A. og Betalingen altsaa er sket i det i Concurslovens § 20 omeldte Tidsrum, af Kjøbmand Budde Lunds Concursbo

tilpligtede, da Varerne, efter hvad Parterne ere enige om, ikke længere ere i de Indstævntes Besiddelse, at betale til Boet 642 Rdl. 15 ß med Renter heraf, 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 14de Novbr. f. A., indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, hvorimod de Indstævnte have paastaaet sig frifundne og tillagt Sagens Omkostninger.

Det er ikke oplyst, at Boet, hvad de Indstævnte gjøre gjældende, var solvent, da Betalingen skete, hvorimod det meget mere af den fremlagte Statusoversigt og Indberetning fra Creditorudvalget fremgaar, at Budde Lund allerede dengang maa have været insolvent. Heller ikke kan der gives de Indstævnte Medhold i, at de udleverede Varer skulde kunne anses for et sædvanligt Betalingsmiddel, og Sagens Udfald vil derfor bero paa, om de Indstævnte have afkræftet den Formodning om, at de have været vidende om Skyldnerens Insolvents, som ifølge Concurslovens § 22 skal anses for at være tilstede. Foreløbig bemærkes, at det fremgaar af Creditorudvalgets Indberetning, at Fallenten, der kun i kort Tid har været i Virksomhed, i de første Maaneder kun har havt en daglig contant Oomsætning af ca. 10 Rdl., men at denne har været i jevn Stigning, saaat den i Juli Maaned f. A. udgjorde ca. 25 Rdl. daglig. Det fremgaar endvidere af Indberetningen, at Fallenten har ordineret Varer i en altfor stor Maalestok, navnlig af ucourante Ting, inden han havde prøvet, hvorledes det kunde ventes, at Forretningen vilde gaa, og da Omsætningen ved Forretningens Begyndelse var ringe, var han ikke i Stand til, da den første Credittid var udløben, at dække de indløbende forfaldne Poster. En af de Indstævnte fremlagt, under Eds Tilbud afgiven Erklæring fra Kjøbmand Martin Meyer i Horsens, til hvem de Indstævntes Befuldmægtigede, Grosserer Davidsen, henvendte sig, forinden han af Kjøbmand Budde

Lund modtog de heromhandlede Varer i Betaling, gaar ud paa, at han til denne udtalte, at han ikke troede, at der var Noget i Vejen med Budde Lunds Soliditet, hvilket efter hans Erklæring dengang var den almindelige Mening i Horsens. Det maa fremdeles anses for at være in confesso, at der, da Betalingen fandt Sted, ikke var anlagt noget Søgsmaal mod Budde Lund for Gjæld, og at der ikke for ham var protesteret nogen Vexel. Grunden til, at de Indstævnte modtog Betaling i Varer ikke blot af den forfaldne Gjæld men ogsaa af den ikke forfaldne, var efter den edelige Forklaring, der er afgiven af Grosserer Davidsen — der dog, da han lønnes af de Indstævnte med en Andel i Nettogevinsten, ikke kan anses som et upartisk Vidne — at Budde Lund, da Davidsen var gaaet hen til ham for at afkræve ham Betalingen, sagde, at han havde Varer nok men manglede Penge, og at hans Creditorer kunde assistere ham betydeligt ved at modtage Varer istedetfor Penge, hvorhos Davidsen ved at tale med Budde Lund fik det Indtryk, at han var en daarlig Disponent. Davidsen, der, forinden han gik hen til Budde Lund, havde forhørt sig hos flere Mænd i Horsens, deriblandt hos den ovennævnte Martin Meyer, om Budde Lunds Soliditet og af disse havde modtaget Bekræftelse paa, at han ansaas for at være solid, modtog dog ikke strax Tilbudet, men henvendte sig til Procurator Lauritzen for at faa Sagen endelig ordnet, og først efterat denne ogsaa havde udspurgt Budde Lund, om han var solvent, og faaet et bekræftende Svar herpaa, blev Handelen afsluttet. Procurator Lauritzen, der ligeledes er ført som Vidne, har forklaret overensstemmende hermed, idet han har tilføjet, at han ingen Grund havde til at betvivle Rigtigheden af Budde Lunds Udsagn, og at han opfattede Budde Lunds Udtalelser saaledes, at denne havde tilstrækkelige Værdier til Fyldestgjørelse af sine Forpligtelser.

I Henhold til samtlige de anførte Omstændigheder skjønnes det ikke rettere, end at de Indstævnte, da de modtoge den omhandlede Betaling, maa antages at have været uvidende om Kjøbmand Budde Lunds Insolvents, og de Indstævnte ville derfor være at frifinde for Sagsøgernes Tiltale i denne Sag.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Det stemplede Papir er rigtig forbrugt under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte, Firmaet C. L. Olsen & Søn, bør for Tiltale af Sagsøgerne, Kjøbmand Th. Budde Lunds Concursbo, i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger ophæves.

I foranstaaende Sag blev der afgivet følgende dissentierende Votum:

Idet Undertegnede tiltræde Sagsfremstillingen, maa vi erklære os uenige i Argumentationen og den paa samme grundede Dom og tillade os til Begrundelse for denne vor afvigende Mening at anføre:

At ifølge Flertallets Udtalelse, som vi tiltræde, kommer dette Tilfælde ind under Concurslovens § 20. Der er her benyttet et usædvanligt Betalingsmiddel til Betaling af forfalden og uforfalden nylig stiftet Gjæld paa en Tid, da Budde Lund utvivlsom, var insolvent, og Spørgsmaalet bliver altsaa, om de af Indstævnte paaberaabte Omstændigheder kunne afkræfte den Formodning, der her ifølge Loven er tilstede for, at de Indstævnte ikke have handlet i god Tro, og det er derpaa, at Undersøgelsen maa rettes.

Den handlende Person er Vidnet Davidsen, der vel maa forkastes som Vidne, da han som oplyst er Part i Sagen, men hvis Fremstilling desuagtet maa danne

Grundlaget, da han alene har foretaget, hvad der er sket. Davidsen henvender sig paa Indstævntes Vegne til Budde Lund for at faa en tidligere forfalden Gjæld betalt, men ved Samtalen med Budde Lund mærker han Uraad samt overbeviser sig om, at Budde Lund ikke kan betale; han spørger da, om han kan dække Indstævnte med Varer, hvilket Budde Lund bekræfter, derefter henvender Davidsen sig til Vidnet Nr. 2, hans juridiske Consulent, Procurator Lauritzen, der har vægret sig ved for Retten at forklare sig over sin Samtale med Davidsen, men af hvis Forklaring det dog fremgaar, at han raadede Davidsen til at forvisse sig om Budde Lunds Solvents; han udtalte samtidig til Davidsen som sin egen Mening, at han Intet vidste, der vidnede om at han var insolvent. Det constateredes, at intet Søgsmaal var anlagt mod Budde Lund for Gjæld og ingen Vexel protesteret paa ham. Lauritzen gik derpaa med Davidsen til Budde Lund, der besvarede det til ham af disse Mænd rettede Spørgsmaal, om han var solvent, bekræftende. Davidsen spurgte endvidere forskjellige Mænd om Budde Lunds Solvents, men kan nu, faa Maaneder efter, kun mindes Navnet paa en af dem: Martin Meyer, hvis Vidnesbyrd vedlægges, og endskjøndt disse udtalte sig gunstig, modtog Davidsen Dækning i Varer for den forfaldne og uforfaldne Gjæld, hvilket dog maa udlægges som en Tvivl om Budde Lunds Solvents, og nu udtaler han, at han har holdt sig forvisset om Budde Lunds Solvents og handlede i god Tro. Hvilke Data har nu Davidsen havt til at støtte denne Tro paa; først Lauritzens Udtalelse, der ikke foreligger for Retten, men af det, der er oplyst, ses, at Lauritzen gjerne vil lade sit Ukjendskab til Budde Lunds Formuesomstændigheder komme sin Client til Gode, dernæst Budde Lunds egen urigtige Udtalelse paa en Tid, da han er blottet for Pengemidler til Betaling af for-

falden Gjæld og derfor indgaar paa at dække saavel denne som den nylig stiftede uforfaldne Gjæld med alskens Varer for at befri sig fra en besværlig Creditor. Hvilken Tillid, der kan skjænkes en saadan Erklæring, afgiven af en daarlig Betaler, der ikke kan skaffe Udveje i det Øjeblik, han presses haardest, veed Enhver.

(Sluttes.)

Meddelelser.

Den 20de April er Cand. juris G. C. W. K. Nielsen autoriseret som Fuldmægtig hos Overretsprocurator Nissen.

Den 25de April er Cand. juris Fr. Wulff autoriseret som Fuldmægtig hos Overretsprocurator J. Meyer, hvorved den til Cand. juris Bang udstedte Fuldmagt er tilbagekaldt.

Den 2den Mai er Cand. juris P. Lassen autoriseret som Fuldmægtig hos Overretsprocurator Lassen, hvorved den til Cand. juris Richter udstedte Fuldmagt er tilbagekaldt.

Den 7de Mai er Cand. juris H. C. L. V. Ferslev autoriseret som Fuldmægtig hos Overretssagfører Bay, hvorved den til Cand. juris Lassen udstedte Fuldmagt er tilbagekaldt.

☞ Af dette Ugeskrift udkommer 15 Nr. (Ark) i Qvartalet nemlig i Reglen et ugentligt og 2 Gange qvartaliter et Dobbeltnummer. Prisen er 7 Mk. 8 Sk. for Qvartalet, og Subskription, bindende for 30 Nr., modtages paa alle kongelige Postcontoirer, i Bogladerne og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 23.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 16de Mai.

Sø- og Handelsretssager.

(Sluttet. — Se forrige Nr.)

Endelig kommer Martin Meyer, der erklærer, „at han ikke tror, at der er Noget i Vejen med Budde Lunds Soliditet", men tilføjer: „denne Udtalelse er ikke begrundet paa personligt Kjendskab til Budde Lunds Forhold, men et Udtryk for den almindelige Mening". Dermed er Davidsens Undersøgelse til Ende. Heraf fremgaar, at Davidsen har ilet saa meget med at faa Dækning, at han ikke henvendte sig til Folk, der maatte kunne have Kjendskab til Budde Lunds Formuesomstændigheder, navnlig hans Handelsvenner i Kjøbenhavn; ogsaa i Horsens vilde Davidsen kunnet faa denne Underretning, „da Curator og Creditor-Udvalg udtale", at Budde Lunds Credit var svækket ved at han ikke kunde dække indløbne forfaldne Poster og foretog discreditable Omsætninger, „Salg under Indkjøbspris af større Varepartier etc." Det var jo imidlertid ikke i Indstævntes Interesse at faa disse Oplysninger, men derimod mest tjenligt ikke at faa dem, saa man kan ikke undre sig over, at Oplysninger ere søgte hos Folk,

der ikke kjendte Budde Lunds Forhold, og hvis Udtalelser vi desaarsag ikke kunne lægge Vægt paa, da Davidsen, naar han vilde støtte sig dertil, maatte søge Underretning hos de Folk, der hjalp Budde Lund eller kjendte hans Forhold. Hele Afregningen, Dækningen af forfalden og ikke forfalden Gjæld, Ilsomheden hvormed Davidsen afsluttede Handelen uden at conferere med sine Principaler, vejer efter vor Formening mere i Vægtskaalen imod Indstævnte end de paaberaabte Omstændigheder til Fordel for ham, saa vi kunne ikke erkjende, at det er lykkedes dem at afkræfte den lovbestemte Præsumtion, der er for, at de have været vidende om Debitors Insolvents, og formene derfor, at Dommen bør være:

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, C. L. Olsen & Søn, bør betale til Budde Lunds Concursbo 642 Rdl. 15 ß, med Renter heraf, 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 14de Novbr. f. A., indtil Betaling sker.

Sagens Omkostninger ophæves.

Sagen $\frac{16}{74}$ Handelshuset Smidt & le Maire ctr. Handelshuset P. Brown junr. & Co. og Captain Wooldridge, Fører af Barkskibet „Jamaica“.

(Spørgsmaal om Gyldigheden af et af en Skibsfører indgaaet Forlig, hvorved han til Dækning af Udgifterne i Anledning af et Skibet overgaaet Havari havde indrømmet Creditor Ret til at gjøre Execution saavel i Ladningen som i Skibet med Tilbehør, uagtet han af Ladningsejeren havde modtaget et betydeligt Fragtforskud og Ladningens Andel af Havariudgifterne ikke kunde overstige dette Beløb. Antaget, at Skibsføreren havde været berettiget dertil, da han ikke paa anden Maade, enten ved Bodmerilaan eller ved at henvende sig til Rhederen, Ladningsejeren eller Assurandørerne eller ved at sælge af Rhederens Gods, havde kunnet skaffe Penge for at fortsætte Rejsen. Udtalt, at Skibsføreren paadrager sig

Ansvar ved at udlevere Ladningen i en Mellemhavn til Ihændehaveren af enkelte blandt flere udstedte ligelydende Connossementer.)

(Paadømt den 25de Februar 1874.)

Efterat Indstævnte, Capt. Wooldridge, Fører af Barkskibet „Jamaica“ af Stettin, havde modtaget en Ladning Jernbanetømmer m. m., som han skulde føre til Paysanda i Sydamerika, og paa den herfor akkorderede Fragt, ca. 1000 £, havde modtaget et Forskud af 750 £, led han, som allerede den 2den Septbr. f. A. havde udstedt Connossement paa Ladningen, men efter den afgivne Søforklaring først afsejlede fra Swinemünde den 23de Octbr. f. A., uden at der er oplyst Noget om Grunden til dette Ophold, Havari, idet han grundstødte ved Falsterbo, og han blev derfor nødt til, for at reparere Skaden, at søge ind til Kjøbenhavn, hvor han ankom den 24de Octbr. f. A. Han antog her det indstævnte Handelshus P. Brown junr. & Co. til sin Commissionair, men da han ikke saa sig i Stand til at betale disses Regning over Udgifterne ved Havariet til Beløb 7925 Rdl. 4 ß, — hvorved bemærkes, at det er oplyst, at han, der selv er Skibets Rheder, forgjæves har forsøgt at erholde Bodmerilaan, og at P. Brown junr. & Co. forgjæves har søgt hos Assurandørerne og Sagsøgerne, Handelshuset Smidt & le Maire, der under nærværende Sag optræde som Befuldmægtigede for Ladningsejerne, at erholde Dækning for deres Fordring, samt at Ladningen i Havariregningen er ansat til en Værdi af ca. 16,787 Rdl., og at Skibet er vurderet til 13,000 Rdl. — sagsøgte P. Brown junr. & Co. ham til at betale Regningen, og han indgik da ved nærværende Rets Forligscommission den 6te Januar d. A. Forlig med dem, hvorved han erkjendte dem berettigede til for det ommeldte Beløb med Renter og Omkostninger at søge Dækning ved Execution i Barkskibet „Jamaica“'s

Ladning saavelsom i selve Skibet med alt Tilbehør, Alt hvis Beløbet ikke blev betalt inden 2 Gange 24 Timer. Da Sagsøgerne have anset Capt. Wooldridge for uberettiget til at indgaa et Forlig, hvorved han gav sin Creditor Anvisning paa at søge Dækning i Ladningen, nedlagde de hos Handelshuset P. Brown junr. & Co. ved Kongens Foged den 13de Januar d. A. Forbud imod, at disse lod foretage Udlæg i Ladningen til Dækning af deres Fordring ifølge Forliget af 6te Januar d. A., hvorhos de den følgende Dag, ligeledes ved Kongens Foged, hos Capt. Wooldridge nedlagde Forbud imod, at han underhaanden eller ved Auction for at dække den hans Skib overgaaede Havariskade eller i lignende Øjemed uden Samtykke af Sagsøgerne i deres Egenskab af Befuldmægtigede for Ladningsejerne og Ladningens Assurandører sælger nogen Del af sin indehavende Ladning. Disse Forbudsforretninger have Sagsøgerne nu paastaaet stadfæstede som lovlig gjorte og forfulgte, hvorhos de have paastaaet de Indstævnte, P. Brown junr. & Co., kjendte uberettigede til for deres Fordring efter Forliget at gjøre Udlæg i „Jamaica“'s Ladning, samt Capt. Wooldridge kjendt uberettiget til underhaanden eller ved Auction, for at skaffe Dækning for den nævnte Fordring eller i lignende Øjemed uden Sagsøgernes Samtykke, at sælge nogen Del af sin indehavende Ladning, hvorhos de tillige have paastaaet de Indstævnte tilpligtede enten in solidum eller hver for sig at betale Forbudsforretningernes og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte Capt. Wooldridge har ved den mundtlige Slutningsforhandling nedlagt Paastand om Ophævelse af Forbudet og Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han i det Hele har henholdt sig til den af P. Brown junr. & Co. brugte Procedure. Men da han ikke har meddelt Sagsøgerne sine Indsigelser i

behørig Tid og er udebleven ved Sagens Incamination, vil han i Medfør af Sø- og Handelsretslovens § 25 efter Sagsøgerens Paastand være at betragte som udebleven, uagtet han er lovlig stævnet, idet den af ham paaberaabte Omstændighed, at han kun har henholdt sig til P. Brown junr. & Co.'s Procedure, ikke findes at kunne komme i Betragtning, saameget mindre som hans og P. Brown junr. & Co.'s Stilling til Sagen er væsentlig forskjellig, ligesom ogsaa de nedlagte Forbud ere af et forskjelligt Indhold. Sagen vil derfor for hans Vedkommende i Medfør af L. 1—4—30 og Frd. 3die Juni 1796 § 2 være at paakjende efter de fremlagte Breve og Beviisligheder, og da Indstævnte saaledes ikke har gjort Indsigelse imod Sagsøgernes Competence til at optræde som Ladningsejere, samt da de under denne Forudsætning ogsaa maa være berettigede til at nedlægge et Forbud af det ovennævnte Indhold, vil der forsaavidt være at give Dom efter Sagsøgernes Paastand saaledes, at Capt. Wooldridge tilpligtes at betale Sagsøgerne Forbudsforretningens og Sagens Omkostninger med 35 Rdl. De Indstævnte P. Brown junr. & Co. have paastaaet Forbudsforretningen ophævet og sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet de gjøre gjældende, dels at de ikke kunne erkjende Sagsøgernes Competence til at optræde som Ladningsejere, dels at Capt. Wooldridge har været berettiget til under de givne Forhold at disponere over Ladningen for at dække Udgifterne ved Havariet, der tilmed, indtil en lovlig Opgjørelse havde fundet Sted, hvilede paa Skib og Ladning som en Helhed. Sagsøgerne have til Legitimation for deres Competence fremlagt et af Captain Wooldridge udstedt Connossement, hvorved han erkjender at have modtaget af „The East Argentine Railway Company" en Ladning Ege-Sleepers m. m., som han forpligter sig til at aflevere i Paysanda ved Floden

Umguay til Ordre, hvilket Connossement er endosseret til Forskjellige, senest til Sagsøgerne, der optræde som Befuldmægtigede for Ladningsejerne. Vel maa der nu gives de Indstævnte P. Brown junr. & Co. Medhold i, at da der er udstedt 7 ligelydende Connossementer, kunne Sagsøgerne, der kun have det ene Connossement i Hænde, ikke være berettigede til af Skibsføreren at fordre Ladningen udleveret eller stillet til deres Disposition i en Mellemhavn, da Skibsføreren herved kunde blive udsat for Ansvar ligeoverfor den, der muligen paa Bestemmelsesstedet maatte være berettiget til som Ihændehaver af et af de andre Connossementer at forlange Ladningen udleveret; men da Sagsøgernes Paastand i nærværende Tilfælde ikke gaar ud paa at komme i Besiddelse af Ladningen eller disponere over den, men kun paa at forhindre P. Brown junr. & Co. i at foretage en Disposition over Ladningen, som disse ifølge Forliget ere berettigede til at foretage, hvilken Indskrænkning i deres Dispositionsret under ingen Omstændigheder kan være til Præjudice for Ladningsejeren, findes de dog ved det af dem fremlagte, til dem endosserede Connossement, der tillige er forsynet med Capt. Wooldridge's Kvittering for det ydede Fragtforskud, tilstrækkelig at have legitimeret deres Ret til at optræde under nærværende Sag og varetage Ladningsejerens Tarv ligeoverfor de Indstævnte P. Brown junr. & Co., og det vil derfor være at undersøge, om de som Befuldmægtigede for Ladningsejerne kunne, efterat Forliget af 6te Januar d. A. var indgaaet, modsætte sig, at P. Brown junr. & Co. benytte sig af den ved Forliget erhvervede Ret. Sagsøgerne paastaa i saa Henseende, at Capt. Wooldridge har været uberettiget til ved det indgaaede Forlig at give sin Creditor Ret til at holde sig til Ladningen, idet han allerede havde faaet et saa betydeligt Fragtforskud, at han for den ringe

Del af Havariudgifterne, der falder paa Ladningen, ikke kunde have noget yderligere Krav paa Ladningsejeren, og for den Del af Havariudgifterne, der alene falder paa Skibet, kunde han ikke give Anvisning paa Ladningen, da denne kun var ham betroet til Overførelse, hvorimod den ikke var stillet til hans Disposition til Dækning af den af ham for Skibet contraherede Gjæld, og have Sagsøgerne navnlig henvist til forskjellige Bestemmelser i L. 4—3, hvoraf det fremgaar, at de Skibet alene vedkommende Havariudgifter ikke skulle dækkes af Ladningen. Herved maa imidlertid bemærkes, at de paaberaabte Bestemmelser i L. 4—3 kun give Regler om den endelige Fordeling af Skaden, hvorom der i nærværende Tilfælde ikke er Spørgsmaal, men derimod ikke om, hvorledes Skibsføreren foreløbig skal skaffe de fornødne Penge til Veje til Betaling af den lidte Skade og til Rejsens Fortsættelse. De Indstævnte have derimod som Hjemmel for Skibsførerens Bemyndigelse henvist til L. 4—2—15, der giver Skipperen Ret til under visse Betingelser at sælge af Kjøbmandsgodset, naar Skipperen har ligget længe paa Rejsen og fattes Fætallie eller Andet til Skibs Nytte og Behov; men heller ikke denne Lovbestemmelse findes ligefrem anvendelig, da den ikke handler om Udgifter af den her under Sagen omhandlede Art. I Mangel af anden udtrykkelig Bestemmelse skjønnes det da ikke rettere, end at Skibsføreren, naar han ikke paa anden Maade kan skaffe Penge, saasom ved Bodmerilaan eller ved at henvende sig til Rhederne, Ladningsejeren eller Assurandørerne eller ved at sælge af Rhederens Gods, ifølge Sagens Natur maa være berettiget til i dette Øjemed at sælge af den en fremmed Ejer tilhørende Ladning, naar han derved bliver i Stand til at fortsætte Rejsen og anser Saadant for at være i Ladningsejerens Interesse, hvilket ogsaa stemmer med hvad der er gjældende Ret

efter flere fremmede Lovgivninger, hvorved bemærkes, at de Indstævnte have paastaaet, at Saadant ogsaa stemmer med den engelske Ret, men dette er ikke tilstrækkeligt oplyst.

Om Capt. Wooldridge under de foreliggende Omstændigheder har handlet med fornøden Conduite, eller om han muligen ligeoverfor Ladningsejeren har paadraget sig Ansvar ved at give sin Creditor Ret til at holde sig til Ladningen for en saa betydelig Sum, der omtrent svarer til Halvdelen af Ladningens Værdi, tilmed da han saa kort i Forvejen havde modtaget et saa stort Fragtforskud, findes det imidlertid ikke nødvendigt at afgjøre under nærværende Sag; thi ligeoverfor de Indstævnte P. Brown junr. & Co. repræsenterede Capt. Wooldridge saavel Rhederens som Ladningsejerens Interesser, og P. Brown junr. & Co., der for Havariudgifterne, saalænge ikke disse vare endelig fordelte, hvilket først kan ske paa Bestemmelsesstedet, med mindre Skib og Ladning forinden skilles ad, havde Ret til at holde sig baade til Skib og Ladning, og som utvivlsomt, naar Capt. Wooldridge heri havde været enig, kunde have faaet Dom over ham til at betale Beløbet under Tvang af Execution i Skib og Ladning, maatte derfor ogsaa ved et med Capt. Wooldridge inden Rettens Forligscommission indgaaet Forlig kunne erhverve den samme Ret. Men naar Forliget saaledes er gyldigt, behøve de ikke at finde sig i, at deres ved Forliget erhvervede Ret til at gjøre Execution baade i Skib og Ladning indskrænkes efter Sagsøgernes Paastand saaledes, at de miste Retten til at gjøre Execution i Ladningen.

De Indstævnte P. Brown junr. & Co.'s Paastand om Forbudsforretningens Ophævelse og Frifindelse for Sagsøgernes Tiltale vil derfor være at tage til Følge, hvor-

imod Sagens Omkostninger for deres Vedkommende findes at burde ophæves.

Det stemplede Papir er rigtig forbrugt under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Det paastævnte af Sagsøgerne, Handelshuset Smidt & le Maire, mod Indstævnte Capt. Wooldridge, Fører af Barkskibet „Jamaica“, nedlagte Forbud bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bør Capt. Wooldridge være uberettiget til underhaanden eller ved Auction for at skaffe Dækning for den under Sagen omhandlede Fordring eller i lignende Øjemed uden Sagsøgernes Samtykke at sælge nogen Del af sin indehavende Ladning.

Derimod bør det af Sagsøgerne paastævnte mod de Indstævnte Handelshuset P. Brown & Co. nedlagte Forbud være ophævet, og bør disse Indstævnte for Sagsøgernes Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens og Forbudsforretningens Omkostninger betaler Indstævnte Capt. Wooldridge til Sagsøgerne med 35 Rdl. inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven, hvorimod Sagens Omkostninger iøvrigt ophæves.

Sagen $\frac{10}{74}$ Handelsfirmaet Erichsen, Wilhjelm & Co. ctr. Capt. Wooldridge, Fører af Barkskibet „Jamaica“, og Grosserer og Skibsekviperingshandler P. de Nully Brown, Firma P. Brown junr. & Co.*)

(I et Tilfælde, hvor et i Strømmen uforsvarligt fortøjet Barkskib var kommen i Drift og havde stødt mod et ved Bolværket liggende Dampskib, hvis Mast derved knækkede og i sit Fald ødelagde en paa Land staaende Dampkran, antaget, at Fordringen paa Erstatning for

*) jfr. ovenfor p. 136.

den Kranen tilføjede Skade maatte være fortrinsberettiget for et af en Havaricreditor i Barkskibet gjort Udlæg.*)

(Paadømt den 11te Marts 1874.)

Da en paa den Sagsøgerne, Handelsfirmaet Erichsen, Wilhjelm & Co., tilhørende Del af Christiansholms Ø staaende Dampkran den 27de Januar d. A. om Aftenen er bleven ødelagt derved, at det her i Strømmen fortøjede Barkskib „Jamaica“ kom i Drift og stødte mod det ved Bolværket ved Christiansholm liggende Dampskib „Agdanes“, hvis Mast derved knækkede og i sit Fald tørnede mod den i Land staaende Dampkran og knuste denne samt beskadigede det omkring samme værende Plankeværk, og da denne Skade skal være hidført ved den uforsvarlige Maade, hvorpaa Barkskibet „Jamaica“'s Fører, Indstævnte Capt. Wooldridge, havde fortøjet samme, paastaa Sagsøgerne under nærværende Sag bemeldte Capt. Wooldridge tilpligtet saavel personlig som under Tvang af Execution i Barkskibet „Jamaica“ med Redskaber og Inventarium — eller, forsaavidt Barkskibet forinden maatte være bortsolgt af det indstævnte Firma P. Brown junr. & Co. som Udlægshavere i Skibet, under Tvang af Execution i det ved Salget udkomne Provenu — at betale den tilføjede Skade med 900 Rdl., med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 9de Febr. d. A., indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Da de Indstævnte, Firmaet P. Brown junr. & Co., allerede i Henhold til et med Capt. Wooldridge indgaaet Forlig have gjort Udlæg i Skibet „Jamaica“ for et Beløb af 8006 Rdl. 4 ℔ 12 ß, hvilken Fordring har sin Oprindelse fra de Udlæg, som de have havt i Anledning af et „Jamaica“ overgaaet Havari, have Sag-

*) Samme Dag blev der afsagt en lignende Dom i en af Dampskibets Ejer anlagt Erstatningssag.

søgerne endvidere indstævnet P. Brown junr. & Co. for at modtage Dom, hvorved Sagsøgerne kjendes berettigede til med Fortrinsret fremfor det af P. Brown junr. & Co. erhvervede Udlæg i Barkskibet „Jamaica“ med Tilbehør at holde sig til samme for den her under Sagen indtalte Erstatning. Indstævnte Wooldrigde, der gjør gjældende, at han er uden Skyld i Sammenstødet, der maa tilskrives ulykkelig Hændelse, paastaar sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger, idet han subsidiairt har gjort Indsigelse mod Erstatningens Størrelse. De Indstævnte, P. Brown junr.. & Co., paastaa sig ligeledes frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet de formene, at der tilkommer dem Fortrinsret fremfor Sagsøgerne, da deres Fordring rejser sig af Havariudgifter, som ifølge Søretten ere særligt privilegerede, og de desuden for Fordringen have erhvervet Udlægshaveres fortrinlige Retsstilling. Efter hvad der er oplyst under Sagen, finder Retten, at Barkskibet „Jamaica“'s Fortøjning, som kun har bestaaet af en i Forhold til Skibets Størrelse meget tynd Jernkjætting og et gammelt Toug, ikke har været forsvarlig, uden at det i saa Henseende kan komme i Betragtning til Undskyldning for Indstævnte Wooldridge, at Fortøjningen efter hans Paastand, hvis Rigtighed han iøvrigt ikke har godtgjort, er anbragt ved Lodsens Medvirkning og efter dennes Anvisning. Indstævnte Wooldridge bør derfor erstatte Sagsøgerne den tilføjede Skade, og da denne ved de af Retten udmeldte uvillige Mænd er anslaaet til 900 Rdl., samt da der efter det Oplyste ingen Anledning findes til at fradrage Noget for Forskjellen mellem Gammelt og Nyt, vil Sagsøgernes Paastand mod Indstævnte Wooldridge i det Hele være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 25 Rdl.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Fordringens Fortrinsret for de Indstævnte P. Brown junr. & Co.'s For-

dring, da kan Retten vel ikke give Sagsøgerne Medhold i, at en saadan Fortrinsret allerede følger deraf, at der skulde paahvile disse Indstævnte et personligt Ansvar i Henhold til L. 3—19—2, fordi de vare Udlægshavere i Skibet, da et saadant personligt Ansvar for Skipperens Forseelser end ikke paahviler Ejeren af Skibet, men derimod finder Retten, at det følger af den heromhandlede Fordrings Natur, idet den maa fyldestgjøres, for at Rejsen kan fortsættes, og Skipperen derfor maa være berettiget til at skaffe Dækning ved Bodmerilaan, at den efter de almindelige Regler om Bodmerilaan og om de Fordringer, der hermed maa stilles i Classe, maa gaa forud for ældre lignende Fordringer; den Omstændighed, at P. Brown junr. & Co. ere Udlægshavere, kan ikke stille dem bedre, end om de ved Udlæget vare blevne Ejere, og Ejeren af et Skib kan ikke modsætte sig, at den, hvem Skade tilføjes ved Skipperens Forseelse, holder sig til Skibet.

Sagsøgernes Paastand ligeoverfor P. Brown junr. & Co. vil derfor være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger for disses Vedkommende ophæves.

Det stemplede Papir er rigtig forbrugt under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Capt. Wooldridge, bør saavel personlig som under Tvang af Execution i Barkskibet „Jamaica“ med Redskaber og Inventarium — eller, forsaavidt Barkskibet forinden maatte være bortsolgt af de Indstævnte, P. Brown junr. & Co., som Udlægshavere i Skibet, under Tvang af Execution i det ved Salget udkomne Provenu — betale til Sagsøgerne, Handelsfirmaet Erichsen, Wilhjelm & Co., de paastævnte 900 Rdl., med Renter heraf, 5 pCt. p. a. fra den 9de Febr. d. A., indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 25 Rdl., og bør Sagsøgerne for deres ommeldte Fordring have Fortrinsret til Fyldestgjørelse af

bemeldte Skib m. m. fremfor de Indstævnte P. Brown junr. & Co. for deres foran omhandlede Fordring.

Sagens Omkostninger for de Indstævnte P. Brown junr. & Co.'s Vedkommende ophæves.

At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{168}{78}$ Højesteretsadvocat Halkier som Befuldmægtiget for Lange Gebrüder i Neumühlen ved Kiel ctr. Smidt & le Maire.

(I et Tilfælde, hvor et herværende Handelshus havde solgt et Parti Korn frit ombord ab Lissabon leveret, og Kjøberne derefter havde sendt den modtagne Udleveringsseddel endosseret til Afskiberen, antaget, at Kjøberne derved havde gjort Afskiberen til deres Befuldmægtigede paa Modtagelsesstedet, og at de derfor ikke senere efter Varernes Ankomst til Bestemmelsesstedet kunde gjøre Sælgerne ansvarlige for Varernes ringere Kvalitet.)

(Paadømt den 26de Marts 1874.)

Ved Slutseddel af 2den Mai 1873 have Lange Gebrüder i Neumühlen ved Kiel kjøbt af de Indstævnte, Smidt & le Maire, ca. 4000 Qvs. Hvede, gode sunde Varer ham leveret forseglet Prøve à 51 sh. Sterling pr. 492 ℔ engelsk Vægt frit ombord ab Lissabon leveret. Partiet skulde være disponibelt i Slutningen af Maaneden og skulde være modtaget i Løbet af 14 Dage derefter.

Betalingen skulde erlægges mod Indsendelse af Connossement i 3 Maaneders Rembours paa London Bankers fra Connossementets Dato.

Hr. J. B. Datti i Lissabon opgaves derefter som Afskiber, og et Par Dage senere modtoge Kjøberne de forseglede Prøver, af hvilke de aabnede den ene, som befandtes tilfredsstillende. Kjøberne afsendte derpaa Dampskibet „Justitia“ for at afhente Ladningen, men

da dette ankom før Leveringstiden, overtog Afladeren Skibet for egen Regning, og Kjøberne fragtede derefter et andet Dampskib „Trevittick“, som imidlertid ankom saa sent til Lissabon, at Indladningen først var tilendebragt den 24de Juni. En af Cheferne for Lange Gebrüder, Cæsar Lange, opholdt sig netop i Slutningen af Mai Maaned i Lissabon, og efterat han havde beset Dattis Lager — uden at det dog er oplyst, at nogen Del af den heromhandlede Ladning er bleven ham forevist — afsendte han i Anledning af at han havde faaet Meddelelse fra sit Hus om, at en Modtager agtedes afsendt, et Telegram til Huset, hvori det blandt Andet hedder: „Tilsynsmand ikke nødvendig,“ og efterat være hjemkommen, skrev han den 6te Juni til J. B. Datti: „Vi ville ikke sende nogen Modtager af Ladningen, men stole paa den lovede gode Afladning saavel i Henseende til Kvalitet som Vægt, og vi bede Dem ret meget om at hellige denne Sag deres hele Opmærksomhed.“ Dagen efter sendte Kjøberne Udleveringssedlen, som de havde modtaget fra de Indstævnte, til Datti med Endossement: „For os til Ordre af Hr. J. B. Datti, Lissabon.“ Da Indladningen i „Trevittick“ var tilendebragt, tilstillede Datti Kjøberne i Henhold til den givne Ordre directe Factura for ialt 11,417 £ 9 sh. 6 d., for hvilket Beløb han samtidig trasserede paa den opgivne Bank. Skibet ankom til Altona den 4de Juli, men da Partiets Kvalitet ikke svarede til Salgsprøven, underrettede Kjøberne saavel Datti som de Indstævnte herom og lode tage en Gjennemsnitsprøve af Ladningen, som de sendte hertil, og ved det derefter optagne Skjøn erklærede Besigtelsesmændene Afladeprøven for at være af en ringere Værdi end Salgsprøven, hvorhos nogle af Kjøbernes Agent valgte Mænd ansatte Værdiforskjellen til 72 ß pr. Tønde à 216 ℔. Det herved opstaaede Tab, 6136 Rdl. 2 ℔, har Højesteretsadvocat Halkier som

Befuldmægtiget for Kjøberne paastaaet de Indstævnte tilpligtede at betale med Renter 7 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 5te Septbr. f. A., og Sagens Omkostninger, hvilken Fordring han dog, efterat der er bleven afholdt en lovlig Vurderingsforretning og Værdiforskjellen herved er bleven ansat til 3 ℔ pr. Tønde, har nedsat til 4090 Rdl. 5 ℔ 4 ß.

De Indstævnte paastaa sig frifundne og tillagte Sagens Omkostninger, idet de gjøre gjældende, at Kjøberne have modtaget Ladningen i Lissabon uden nogen Indsigelse, at de derefter have betalt den, ført den til Altona i det af dem selv fragtede Skib og solgt den i Altona, og at de i hvert Fald ikke kunne gjøre noget Ansvar gjældende mod Indstævnte, da de først have afhentet Varerne efter Udløbet af den omcontraherede Tid. Om der i Almindelighed paahviler Sælgeren af Varer, der skulle modtages paa Afskibningsstedet, nogen Forpligtelse til, naar Kjøberen ikke er tilstede og ikke der har nogen Befuldmægtiget, at varetage Kjøberens Tarv, saa at Sidstnævnte kan drage ham til Ansvar og forlange Erstatning, naar det efter Varernes Ankomst til Bestemmelsesstedet viser sig, at de ikke have den omcontraherede Kvalitet, finder Retten det ikke nødvendigt at afgjøre, da det i hvert Fald maa anses for utvivlsomt, at naar Kjøberen, som i nærværende Tilfælde, har modtaget Udleveringsseddel af Sælgeren og sendt denne Udleveringsseddel endosseret til Trediemand paa Modtagelsesstedet, har han derved gjort denne, som in casu er Afladeren, til sin Fuldmægtig, hvilket Kjøberne formentlig ogsaa selv have erkjendt i deres Brev til Datti, hvori de anmode ham om at varetage deres Tarv, og der kan da ikke længere paahvile Sælgeren noget Ansvar, uden at der i saa Henseende findes at kunne tillægges den af Sagsøgeren fremhævede Omstændighed nogen Betydning, at Datti, der var Ihænde-

haver af den til ham selv endosserede Udleveringsseddel, ikke har forsynet denne med en formelig Paategning og Kvittering, hvilken det jo i alt Fald stod i hans Magt at tilføje. Om ogsaa Datti maatte have svigtet den Tillid, de herved have vist ham, hvilket Retten ikke skal afgjøre, kunne Kjøberne dog selvfølgelig ikke herfor drage de Indstævnte til Ansvar, da Datti forsaavidt ikke har handlet paa de Indstævntes men paa Kjøbernes Vegne. De Indstævnte ville derfor være at frifinde for Sagsøgerens Tiltale, hvorhos Processens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde tillægges dem med 100 Rdl.

Det stemplede Papir er rigtig forbrugt under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte, Smidt & le Maire, bør for Tiltale af Sagsøgeren, Højesteretsadvocat Halkier som Befuldmægtiget for Lange Gebrüder i Neumühlen ved Kiel, i denne Sag fri at være, og bør Sagsøgeren betale til de Indstævnte Sagens Omkostninger med 100 Rdl.

At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Rettelse.

I forrige Nr. p. 347, Linie 10 fraoven, indskydes efter »Indsigelse« Ordene »ikke oprindelig«.

☞ Af dette Ugeskrift udkommer 15 Nr. (Ark) i Qvartalet nemlig i Reglen et ugentligt og 2 Gange qvartaliter et Dobbeltnummer. Prisen er 7 Mk. 8 Sk. for Qvartalet, og Subskription, bindende for 30 Nr., modtages paa alle kongelige Postcontoirer, i Bogladerne og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 24.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 28de Mai.

Fogedkjendelse.

(Afsagt den 29de April 1874 af den constituerede Kongens Foged, Assistent Glud.)

(En Prioritetshaver, som havde taget den pantsatte Ejendom til Brug, kjendt pligtig til ligeoverfor en senere Prioritetshaver, der som Højstbydende ved Tvangsauctionen havde ladet sig Ejendommen udlægge, at fravige Ejendommen mod at faa udbetalt sin forfaldne Capital med 1 Aars Rente samt mod at der blev stillet Sikkerhed for de omtvistede yderligere Renter og Omkostninger.)

Ved Fogdens Decret af 25de Septbr. 1872 blev Ejendommen Matr.-Nr. 220 i Udenbys Vester Kvarter, Gade Nr. 7 i Saxogade, overdraget Enkefru Haenichen til Brug. Senere er en efterfølgende Prioritetshaver, Værtshusholder J. Jensen, Rekvirenten af nærværende Forretning, efter passeret Forlig og Execution ved en over denne Ejendom den 11te dennes afholdt Tvangsauction bleven Højstbydende, uden dog at tage Hammerslag, da han har erklæret at ville begjære sig Ejendommen udlagt ved Kongens Foged, og begjærer han sig nu sat i Besiddelse af denne Ejendom, som førstnævnte Panthaver ikke vil fravige.

For Fru Haenichen er mødt Procurator Bay, der vel først har villet gjøre gjældende, at denne Ejendom ikke var i Fru Haenichens Besiddelse, og at Forretningen derfor burde rettes mod Procurator Svendsen som den, der var fuldstændig raadig over Pantefordringerne og besad Pantet — og som ogsaa har været personlig tilstede under denne Forretning —, men da Procurator Bay udtrykkelig har erkjendt, at Fru Haenichen ikke havde overdraget sine Pantefordringer til Procurator Svendsen, og som Følge af den fortsatte Procedure, maa denne Indsigelse anses frafalden. Derimod har Procurator Bay protesteret mod den begjærte Forretning, idet han har forment, at Fru Haenichen ikke var pligtig at fravige Besiddelsen, førend hun var fuldstændig fyldestgjort for sin Fordring, saaledes som denne fra hendes Side er opgjort med Renter og Omkostninger til 9177 Rdl. 2 ℔ 2 ß, medens Procurator Lassen, der har givet Møde for Rekvirenten har villet gjøre gjældende, at denne som højstbydende Panthaver ved den over Ejendommen overensstemmende med Pl. 22de April 1817 afholdte Auction kun var pligtig til at betale eet Aars Rente — i Henhold til Pl. 12te Marts 1790 — og derefter har opgjort Fordringen til 8666 Rdl.

Forsaavidt det nu fra Rekvisitæ Side er benægtet, at Rekvirenten lovlig har tilbudt at betale sidstnævnte Beløb, fordi han i den fremlagte Notarialforretning havde udtalt, at den tilbudte Betaling skete „under al fornøden Reservation af Hensyn til, at Udstederen af Obligationerne nægter at skylde et saa stort Beløb“, idet hendes Sagfører har villet hævde, at Rekvirenten skulde være en Fru Haenichen uvedkommende Person, der som Intervenient kun var berettiget til at betale uden Reservation, da skjønner Fogden ikke rettere, end at Rekvirenten, der er Panthaver, ifølge sin Stilling som Udlægshaver og Højstbydende ved Tvangsauctionen maa

være bleven berettiget til, overenstemmende med Forudsætningen i L. 5—7—9, at indløse Pantet mod at fyldestgjøre Brugshaveren, hvad denne virkelig har tilgode, og derfor ogsaa turde være berettiget til at tage fornøden Reservation, naar han tilbyder at betale et større Beløb, end han tror at der skyldes.

Dertil kommer, at Procurator Lassen endvidere under Forretningen gjentagne Gange har fornyet dette Tilbud ogsaa ligeoverfor den tilstedeværende Procurator Svendsen og derhos har tilbudt til Sikkerhed for det Beløb, Rekvisitæ fordrer ud over det tilbudte Beløb, at deponere et til denne Difference svarende Beløb eller saa stort et Beløb, som Fogden maatte bestemme.

Om det nu end maatte antages, at Fogden maatte kunne tage under Paakjendelse Spørgsmaalet om, hvorvidt Rekvirenten i sin Egenskab af Panthaver kun er pligtig til at svare til eet Aars Rente som prioriteret Gjæld, eller om Rekvisitæ, som fra hendes Side paastaaet, havde bevaret en længere Tids Rentes Prioritet overfor Rekvirenten ved at tage Pantet til Brugelighed, vilde dog Spørgsmaalet om den Del af Rekvisitæ Fordring, der ikke er Renter men betegnet som „skadesløse Omkostninger", ikke kunne finde sin endelige Afgjørelse for Fogedretten. Men idet Fogden som bemærket antager, at Rekvirenten maa være berettiget til at indløse Pantet fra Fru Haenichen som den, Pantet var overdraget til midlertidig Brug, skjønnes det ikke rettere, end at Sidstnævnte som Følge af det gjorte Tilbud, der omfatter Capitalens fulde Paalydende og et helt Aars Rente, og naar der stilles hende en tilstrækkelig Sikkerhed for det omtvistede Beløb, som hun fordrer ud over det Tilbudte, og med tilbørligt Hensyn til den fra hendes Side fremsatte Bemærkning om en eventuel fremtidig Forøgelse af denne Fordring, indtil dens retslige Afgjørelse har fundet Sted, maa være for-

pligtet til at fravige Pantet, hvis Besiddelse hun da ikke synes at have nogen retslig Interesse i at hævde.

Som Følge af Foranførte, og i Betragtning af den af Procurator Lassen i Forening med Rekvirenten givne personlige Indestaaelse for Forretningen og dens Følger, skjønner Fogden, at Rekvisitæ maa være forpligtet til at fravige Pantet, naar der foruden denne Sikkerhed og det gjorte Tilbud deponeres et Beløb af 1500 Rdl. til en hurtig Fyldestgjørelse af hendes videre Fordring, saasnart denne endelig maatte blive afgjort enten ved Parternes Overenskomst eller ved Rettens Dom.

Thi eragtes:

Naar der fra Rekvirentens Side stilles et Depositum af 1500 Rdl. i kgl. Obligationer eller lignende Effecter, da vil Forretningen i Henhold til den givne Indestaaelse fra Rekvirentens og Procurator Lassens Side være at fremme saaledes, at Rekvisitæ decreteres udsat og Rekvirenten indsættes i Besiddelse af den omkvæstionerede Ejendom.

Skiftedecision.

(I et Tilfælde, hvor en Debitor havde givet en Creditor for hans Fordring »skadesløs Erstatning« i en paa sit Liv tegnet Police, som han havde givet en anden Creditor til haandfaaet Pant, antaget, at den førstnævnte Creditor derved i Forbindelse med Recipissens Modtagelse havde erhvervet en secundair Haandpanteret i Policen.)

(Afsagt den 30te April 1874.)

I Boet efter afdøde Kammerraad Rosenstand og efterlevende Enke har H. Ruben anmeldt et Krav ifølge Dom af 17de Febr. 1873 til Betaling af 2 af Afdøde udstedte Vexler, daterede 11te Juni og 27de Juli 1871, med Renter og Omkostninger, stort 504 Rdl. 1 ℔ 13 ß, med Renter 6 pCt. p. a. af 470 Rdl. 16 ß fra den 16de

Decbr. 1872, indtil Betaling sker, og har Creditor paastaaet dette Krav dækket skadesløst og forlods af Provenuet af en paa Afdødes Liv i det tydske Livsforsikkringsselskab i Lübeck den 24de Octbr. 1840 for Courantmark 3750 under Nr. 2780 tegnet Police, næstefter de 800 Rdl., hvorfor denne Police var givet Grosserer og Sukkerrafinadeur H. P. Harboe i haandfaaet Pant, og iøvrigt, om fornødent gjøres, af Boets øvrige Midler.

Imod denne Paastand, forsaavidt den gaar ud paa forlods Fyldestgjørelse af det for den ommeldte Forsikkringspolice indkomne Provenu, der efter Fradrag af Grosserer Harboe's Tilgodehavende er indbetalt i Boet med 884 Rdl. 4 ℔, er af Curator i Boet, Procurator Winther, nedlagt Indsigelse, idet han navnlig ikke har villet erkjende, at de af H. Ruben producerede Bevisligheder hjemle ham nogen Panteret eller særegen Fortrinsret i Policen fremfor Boets almindelige Creditorer.

Af de under Sagen tilvejebragte Oplysninger fremgaar det, at den omhandlede Livsforsikkringspolice i Henhold til en af afdøde Kammerraad Rosenstand under 12te Marts 1870 udstedt Obligation var givet Grosserer Harboe til Sikkerhed som haandfaaet Pant for et Laan paa 800 Rdl., i hvilken Anledning Harboe under 14de Marts næstefter udfærdigede en Recipisse eller Tilstaaelse for at have modtaget Policen. Under 20de Septbr. 1871 udstedte Kammerraad Rosenstand et Document, hvori det hedder, at i Tilfælde af hans Død, forinden hans Vexelgjæld til M. Ruben til Beløb 500 Rdl. var afgjort, gav han M. Ruben skadesløs Erstatning i den paa hans Liv tegnede Police, stor Courantmark 3750, næstefter 800 Rdl. til Grosserer Harboe, hos hvem Policen dengang sagdes at være deponeret. Efter M. Rubens Anbringende blev den af Grosserer Harboe udstedte Recipisse for Modtagelsen af Policen samtidig overleveret til ham, og det formenes, at han herved

havde erhvervet en secundair Haandpanteret i Policen, hvilken Ret, efterat Vexlerne, forsynede med Endossement, tilligemed de nævnte 2 Sikkerhedsdocumenter — saaledes som det maa anses in confesso — ere overdragne til H. Ruben, nu antages at maatte tilkomme denne.

Det skjønnes ej heller rettere, end at denne Paastand maa gives Medhold. Naar det i Beviset af 20de Septbr. 1871 hedder, at der gives M. Ruben for hans Fordring skadesløs Erstatning i Policen næstefter Gjælden til Grosserer Harboe, findes disse Ord, uanset det mindre Correcte i Udtryksmaaden, naturligst at maatte forstaas som hjemlende en Ret til forlods Fyldestgjørelse af Policens Paalydende af samme Beskaffenhed som den Grosserer Harboe tidligere tillagte, men kun næstefter denne, idet det navnlig ikke ses, hvilken Ret man skulde have tilsigtet at give, naar det ikke var en saadan secundair Haandpanteret. Men denne Panteret maa da anses lovlig stiftet derved, at Kammerraad Rosenstand har overleveret den ham af Harboe meddelte Recipisse eller Modtagelsesbevis for Policen til M. Ruben, der, efter hvad der i Almindelighed maa antages om Betydningen af saadanne Recipisser, ligesom enhver anden retmæssig Ihændehaver herved erhvervede et Krav imod Udstederen paa at erholde den pantsatte Gjenstand eller det eventuelle Overskud af samme, efterat Udstederen først var dækket, udleveret til sin Fyldestgjørelse, uden at det navnlig hertil endnu kunde udfordres, at Udstederens Samtykke til saadan Udlevering var erhvervet. At iøvrigt Recipissen ikke udtrykkeligt omtales i Beviset af 20de Septbr. 1871, findes ikke at kunne tillægges nogen Betydning, naar det dog er givet, at det er den samme Police, hvortil der i begge Documenter sigtes. Om derhos Recipissen, saaledes som Curator har paastaaet, ikke samtidig med Beviset af

20de Septbr. 1871, men først senere maatte være afgivet til M. Ruben, vil ej heller kunne faa nogen Indflydelse, ligesaalidt som det kan afficere den secundaire Haandpanthavers Ret, at Overskuddet af Policen, efterat Grosserer Harboe's Fordring var betalt, er bleven afgivet til Kammerraad Rosenstands Bo, der selvfølgelig maa respectere den lovlig stiftede Panteret paa samme Maade, som Debitor selv havde været pligtig til. Den af H. Ruben nedlagte Paastand vil herefter være at tage til Følge saaledes, at han kjendes berettiget til for sin Fordring at erholde forlods Dækning af det i Boet beroende Overskud af Policens Provenu, dog imod at han udleverer saavel Recipissen som Beviset af 20de Septbr. 1871, forsynede med behørig Transport til ham fra M. Ruben.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Thi decideres:

Imod Udlevering i kvitteret Stand af den herommeldte Recipisse samt Beviset af 20de Septbr. 1871, forsynede med behørige Transporter fra M. Ruben til H. Ruben, bør Sidstnævnte for det af ham i afdøde Kammerraad Rosenstands og efterlevende Enkes Bo anmeldte Vexelkrav, stort 504 Rdl. 1 ℔ 13, med Renter 6 pCt. p. a. af 470 Rdl. 6 ß fra den 16de Decbr. 1872 at regne, indtil Betaling sker, være berettiget til at erholde forlods Dækning af det i Boet indbetalte Restprovenu 884 Rdl. 4 ℔ af en paa Afdødes Liv i det tydske Livsforsikkringsselskab i Lübeck under Nr. 2780 tegnet Police.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Criminal- og Politiretssager.

Sagen $^{247}/_{74}$ Procurator Kalko Actor ctr. Tiltalte Bogtrykker Sally Oettinger.

(Presselovens § 4 bragt til Anvendelse paa de enkelte Leveringer af 6 Ark og derunder af et udkommende større Skrift.)

(Paadømt den 27de September 1873.)

Under nærværende mod Tiltalte, Bogtrykker Sally Oettinger, for Overtrædelse af Lov om Pressens Brug af 3die Januar 1851 § 4 anlagte Sag er det ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at der af to i maanedlige Leveringer udkommende Romaner, „Catharina Månsdatter“ og „Dronning Filippa“, hvilke trykkes i hans Bogtrykkeri, er fra samme udleveret efterhaanden henholdsvis 14 og 7 saadanne Leveringer, hver paa 4 Ark, uden at noget Exemplar heraf har været afgivet paa Politikammeret, og da det ikke kan tjene Tiltalte til Forsvar i saa Henseende, hvad han har gjort gjældende om, at disse Leveringer kun ere og fremtræde som Stykker af de nævnte Romaner, hvis Størrelse langt vil overstige de i ovenanførte Lovbud som Grændse for Bogtrykkerens Forpligtelse i den heromhandlede Henseende satte 6 Ark, at de ikke sælges enkeltvis uden til Subskribenter, og at Subskription kun modtages paa vedkommende hele Roman, idet disse Omstændigheder dog ikke kunne betage Leveringerne Karakter af Hefter, og Lovbudet omfatter ethvert Skrift indenfor nysovennævnte Grændse, saa vil Tiltalte, der er langt over criminel Lavalder og ved Rettens Dom af 28de Febr. 1860 anset efter oftmeldte Lovbud med en Kjøbenhavn Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Mulkt af 20 Rdl., paany være at anse efter dette med en samme Kasse tilfaldende Mulkt, som findes at kunne bestemmes til 50 Rdl. Tiltalte vil derhos have at betale Actionens Omkostninger,

derunder Salair til den befalede Actor, hvis Sagførelse har været lovlig, med 5 Rdl.; Defensor har efter Tiltaltes Begjæring ikke været ham beskikket.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte, Bogtrykker Sally Oettinger, bør til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 50 Rdl., samt betale Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Kalko, med 5 Rdl.

Den idømte Mulkt at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

I foranstaaende Sag blev der den 15de Januar d. A. afsagt følgende

Højesteretsdom.

Ved kgl. Ordre af 8de Novbr. f. A. er Højesteret bemyndiget til at tage nærværende, af Citanten under den civile Processes Former hertil appellerede Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, hvorhos Citanten bliver pligtig at udrede det Indstævntes her for Retten befalede Sagfører tilkommende Salair, der bestemmes til 40 Rdl.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salair til Advocat Hindenburg for Højesteret betaler Citanten 40 Rdl.

Saa betaler han og til Justitskassen 5 Rdl.

Sagen $\frac{220}{73}$ Procurator Alberti Actor ctr. de Tiltalte Johan Nikolai Sejler og — — — — —.

(Anvendelse af Straffelovens § 101 i et Tilfælde, hvor Fornærmelserne vare fremførte mod en i Embeds Medfør paa Politistationen værende Politiassistent, uden at denne dog var i særlig Function som saadan.)

(Paadømt den 14de October 1873.)

Under nærværende mod Tiltalte, Johan Nikolai Sejler, for Overtrædelse af Straffelovens §§ 101 og 245 og — — — — — anlagte Sag, maa det anses tilstrækkelig godtgjort ved Tiltalte Sejlers med det iøvrigt forsaavidt Oplyste i det Væsentlige stemmende Tilstaaelse, at han den 12te April f. A. om Formiddagen mellem Kl. 10 og 12 har i en beruset men fuldstændig tilregnelig Tilstand indfundet sig paa den Politistation heri Staden, som dengang forestodes af Politiassistent N. N., og efterat have under en ham tilstaaet Samtale anmodet denne, der i sit Embeds Medfør var tilstede paa Politistationen, om et Laan af 5 Rdl., der blev ham nægtet, brugt forskjellige Udtalelser imod Politiassistent N. N., hvorved han beskyldte denne for at have staaet i en usædelig Forbindelse med Medtiltalte, hans Hustru, hvilke Udtalelser han derhos fremsatte i Raab saa høje, at de lød over hele Stationslokalet og for en stor Del i Overværelse af det der tilstedeværende Politimandskab.

Tiltalte Sejler har forklaret, at han ved denne Lejlighed indfandt sig paa Stationen alene for at vælte sig ind paa Politiassistent N. N., og at hans Anmodning til denne om et Pengelaan ikke var alvorlig ment, men kun benyttedes af ham som en Indledning til at kunne fuldføre sit Forsæt, og denne hans Forklaring findes efter Omstændighederne ikke at kunne forkastes, men da der allerede som Følge heraf ikke vil kunne blive Tale om i hans føromtalte Forhold at se en Overtrædelse af Straffelovens § 245, og han iøvrigt ikke er

overbevist at have gjort sig skyldig i Noget, der kan henføres under dette Lovbud, vil han forsaavidt ikke kunne paaføres Ansvar, hvorimod han, der er født den 13de Juli 1820 og ikke funden forhen straffet, vil være at anse efter Straffelovens § 101 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Thi kjendes for Ret:

De Tiltalte, Johan Nicolai Sejler og — — — — —, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage og — — — — —.

Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Alberti og Justitsraad Nygaard, 6 Rdl. til hver, udredes af de Tiltalte, hver for sit Vedkommende, og saaledes, at hver af dem betaler Halvdelen af ovenmeldte Salairer.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{274}{78}$ Procurator Heckscher Actor ctr. Tiltalte Emmeline Francisca Angelica Nilsson.

(Straffelovens § 268 ikke anvendt i et Tilfælde, hvor Tiltalte havde faaet udbetalt i »Bikuben« nogle Penge paa en Contrabog mod en falsk Kvittering under saadanne Omstændigheder, at vedkommende Expedient ikke kunde være uvidende om, at Tiltalte ikke var den, som Underskriften skulde betegne, uden at der dog blev affordret hende Erklæring om hendes Bemyndigelse til at skrive Navnet.)

(Paadømt den 18de October 1873.)

Tiltalte, Emmeline Francisca Angelica Nilsson, der er født den 27de Mai 1857, og, foruden at være meddelt Advarsel under en herved Retten mod hende for begaaet Tyveri anlagt, den 22de Marts f. A. sluttet Sag, er ved en inden Rettens 1ste Afdeling for offentlige Politisager den 15de April næstefter afsagt Dom anset

efter Straffelovens § 233 med simpelt Fængsel i 8 Dage, er under nærværende mod hende for Falsk og Bedrageri anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i disse Forbrydelser under følgende nærmere Omstændigheder.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Endelig fravendte Tiltalte Lundagers Enke det Beløb, denne havde indestaaende i Bikuben paa Contoen Nr. 99, 172, idet hun den 29de Juli d. A. sammesteds udgav sig for en Datter af Lundagers Enke, og ved at foregive, at den Contoen vedkommende Contrabog af Børn var bragt i dens daværende Forfatning, opnaaede at faa bemeldte Beløb med paaløbne Renter, 40 Rdl. 2 ℔ 3 ß, udbetalt mod en Kvittering, som hun underskrev: „V. Lunager“, en Underskrift, der skulde betragtes som Lundagers Enkes, men dog blev meddelt under saadanne Omstændigheder, at Vedkommende i „Bikuben“ ikke kunde være uvidende om, at Tiltalte ikke var den, som Underskriften skulde betegne, og uden at der blev affordret hende nogen Erklæring, hvorvidt hun havde Bemyndigelse til at kvittere i dens Navn, for hvem hun havde angivet at handle.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

I Medfør af alt Foranførte vil Tiltalte nu blive at dømme efter Straffelovens § 251, § 253, § 275, jfr. § 268, § 274 2det Led, jfr. § 268, sammenholdte med §§ 37 og 21, efter Omstændighederne til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, hvorhos hun vil have at udrede denne Actions Omkostninger, og derunder Salairer til de befalede Sagførere med 6 Rdl. til hver.

Sagførelsen har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte, Emmeline Francisca Angelica Nilsson, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, samt udrede denne Actions Omkostninger, og derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Heckscher og Mundt, med 6 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen 329/73 Procurator Westrup Actor ctr. Arrestanten Hans Peder Pedersen Falck.*)

(En Tiltalt, der var ansat som Postarbejdsmand eller Reservepostbud paa Kjøbenhavns Postgaard, og som havde aabnet og udtaget Penge af Breve, med hvis Samling, Sortering og Stempling han havde at gjøre, straffet for Bedrageri efter Straffelovens § 258 og ikke for Tyveri efter § 229 Nr. 3.)

(Paadømt den 16de December 1873.)

Under nærværende mod Arrestanten, Hans Peder Pedersen Falck, for Posttyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 144, cfr. § 138, anlagte Sag er det bevist ved hans egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse, at han siden 15de August d. A., da han blev ansat ved Brevpostafdelingen paa Kjøbenhavns Postgaard som Postarbejdsmand eller Reservepostbud, har, naar han i denne Egenskab, i Regelen i Forbindelse med andre Postbude, var beskjæftiget med til Forsendelse med Posten indleverede Breves Samling, Sortering og Stempling, sat sig i Besiddelse af en Del saadanne Breve i den Hensigt at tilegne sig de Penge, der maatte være indlagte i samme.

Disse Breve, hvis Mængde ikke har været at oplyse, aabnede han derefter, og forsaavidt de indeholdt Penge, tilvendte han sig disse, hvis Beløb i det Hele

---

*) Stadfæstet af Højesteret den 6te Februar d. A.

er ansat til 50 Rdl., foruden at han af et Brev tilegnede sig en amerikansk Guldmynt, hvortil en Ring var loddet, i det Hele af Værdi 5 Rdl., og hvad enten han af Brevene havde udtaget Noget eller ikke i samme fundet nogen Værdigjenstand, foranstaltede han dem derpaa som oftest afsendte med Posten efter deres Adresse, idet han, hvor Følgerne af Brevenes Aabning gjorde det nødvendigt, dels forsynede dem med ny Forsegling, dels indlagde dem i nye Konvolutter, hvorpaa han lod sin Hustru skrive Adresserne, men nogle af Brevene, efter hans Angivelse omtrent 4, tilbageholdt han og tilintetgjorde dem.

For dette Forhold, der ikke findes at kunne henføres under de i Actionsordren ommeldte §§ af Straffeloven, vil Arrestanten, der er født den 8de Januar 1846 og ikke funden forhen straffet, blive at dømme efter bemeldte Lovs § 258, jfr. tildels § 46, efter Omstændighederne til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos han vil have at udrede denne Actions Omkostninger, og derunder Salairer til de befalede Sagførere med 6 Rdl. til hver.

Sagførelsen har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Arrestanten, Hans Peder Pedersen Falck, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, samt udrede denne Actions Omkostninger, og derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Westrup og Alberti, med 6 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesteretsdomme.

Den 6te Marts blev der i Justitssagen mod Procurator N. N. (forr. Aarg. p. 889) afsagt følgende

Højesteretsdom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne lede til andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Lands-Over- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salair til Advocaterne Brock og Henrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

Den 10de Marts blev i Justitssagen mod Uldvarehandler Mads Christiansen (ovenfor p. 166) afsagt følgende

Højesteretsdom.

Ved kgl. Ordre af 25de f. M. er Højesteret bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Lands-Over- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

Advocaterne Nellemann og Klubien tillægges i Salair for Højesteret hver 10 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Den 19de Marts blev i Sagen, Færgegaardsejer C. L. Hansen ctr. Bestyrelsen for det forenede Dampskibsselskab paa Langeland og Lolland (forr. Aarg. p. 7) afsagt følgende

Højesteretsdom.

Efter Forskrifterne i Placat angaaende nærmere Bestemmelser af Færgestedernes Eneret til Færgefarten i Almindelighed af 12te August 1820, navnlig sammes § 2, i Forbindelse med de særlige Bestemmelser for den i den indankede Dom omhandlede, Citanten tilkommende

Færgeret, hvilke ikke — saaledes som Tilfældet er med enkelte af Anordningerne om de forskjellige Færgesteder — indeholde Noget om, at Færgeretten er indskrænket til visse mindre Fartøjer, er der ikke Føje til at antage, at Citantens Færgeret alene skulde bestaa i en Eneret til saadan Færgefart eller Overførsel, som sker ved aabne Baade eller mindre Fartøjer.

Forsaavidt ovennævnte Placat af 12te August 1820 § 2 som en Undtagelse fra den Færgestederne tilkommende Eneret har tilladt Kjøbmandsfartøjer, der gaa paa Fragt, med Ladninger og behørig Toldklarering, naar de gaa fra Toldsted til andet, fra Afgangsstedet at medtage Passagerer, kan herved alene anses sigtet til Fartøjer, hvis Bestemmelse hovedsagelig er at overføre Handelsvarer, og for hvilke Medtagelsen af enkelte Passagerer vilde være en Biting, jfr. Bevilling 7de Octbr. 1735. Bemeldte Lovbud vil derfor ikke kunne komme til Anvendelse paa det under Sagen omhandlede Dampskib, der i det paagjældende Tidsrum anvendtes til den samme Slags Befordring af Passagerer og Gods, som efter Lovgivningen, jfr. Placatens § 3, netop er Gjenstand for Færgefarten; navnlig var Skibet ifølge Dampskibsselskabets Vedtægter indrettet for og benyttedes i betydeligt Omfang af Rejsende, hvorhos det, ved at foretage sine Farter flere Gange om Ugen til visse forud bestemte Tider, gik i en saadan Børtfart, som i flere Færge-Anordninger omhandles som en Del af Færgefarten. Den Omstændighed, at Dampskibet ikke benyttedes til blot at befare Taars-Spodsbjerg Færgeløb, men, efter i Spodsbjerg at have afsat de Passagerer og det Gods, som dertil vare bestemte, fortsatte sin Fart med andre Passagerer og andet Gods, kan ikke forandre Beskaffenheden af dets planmæssige Farter fra Nakskov til Spodsbjerg eller gjøre dets i og for sig uberettigede Overførsler mellem disse Steder lovlige.

(Sluttes.)

Meddelelse.

Den 13de Mai er Cand. juris G. Oppenheim autoriseret som Fuldmægtig hos Overretsprocurator Myhlertz, hvorved den til Cand. juris Jürgens udstedte Fuldmagt er tilbagekaldt.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt **Nr. 25.**

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 30te Mai.

Højesteretsdomme.

(Sluttet. — Se forrige Nr.)

Efter det Anførte, og da der iøvrigt ikke gives nogen Forskrift om den herommeldte Færgeret eller om Færgevæsenet i Almindelighed, der kunde beføje de Indstævnte til med det omhandlede Skib, indenfor de ved Placaten af 16de Febr. 1830 for Citantens Eneret til Færgefart fastsatte Grændser, paa den i Dommen anførte Maade at overføre Passagerer og Gods, medens derimod Placaten af 12te August 1820 § 3 yderligere bestyrker, at udenfor de i denne og den foregaaende Paragraph omhandlede Tilfælde er enhver Befordring af Passagerer og Gods over Færgeløbene ordentligvis ulovlig, naar den udføres af Andre end de til Færgefarten Berettigede, findes de Indstævnte for det af dem iværksatte Indgreb i Citantens Eneret at maatte efter dennes Paastand udrede en Bøde til vedkommende Fattigkasse, der i Medfør af Taxten af 18de Juli 1818, jfr. Placat 12te August 1820 § 4, bestemmes til 4 Rdl., samt betale Citanten den af ham paastaaede Erstatning af 696 Rdl. 64 ß med Renter, mod hvilken Erstatnings Beregning ingen speciel Indsigelse er fremsat.

Sagens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve og de Citantens befalede Sagførere for Overretten og Højesteret tilkommende Salairer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte bør til Nakskov Kjøbstads Fattigkasse bøde 4 Rdl.

Saa bør de og til Citanten betale 696 Rdl. 64 ß med Renter deraf, 5 pCt. aarlig fra den 26de Juli 1870, indtil Betaling sker.

Sagens Omkostninger for alle Retter ophæves.

Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rdl.

Procurator Maag for Overretten og Advocat Klubien for Højesteret tillægges i Salair, den Førstnævnte 30 Rdl. og den Sidstnævnte 80 Rdl., hvilke Salairer udredes af det Offentlige.

Den 1ste April blev i Justitssagen mod Møller Ole Olsen (ovenfor p. 205) afsagt følgende

Højesteretsdom.

Da det Forhold, hvori Tiltalte efter den indankede Doms Fremstilling har gjort sig skyldig, og om hvilket der efter den til Højesteret skete Indstævning alene herfor Retten kunde være Spørgsmaal, ikke ved Dommen er tilregnet ham som Tyveri eller Bedrageri, men alene er henført under Straffelovens § 248, og hans Straf herefter ikkun er bestemt til 2 Gange 4 Dages Fængsel paa Vand og Brød, maa han efter Forskrifterne i Placat 23de Mai 1840 § 1 antages at have været uberettiget til at forlange Sagen indstævnet til Højesteret. Som Følge heraf, og da Appellen hertil Retten alene er sket efter Tiltaltes Begjæring, vil Sagen være at afvise. De Actor og Defensor for Højesteret tilkommende Salairer blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

Advocaterne Levinsen og Henrichsen tillægges i Salair for Højesteret hver 10 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Den 23de April blev i Sagen, Svaneke Kjøbstads Skifteret, der behandler A. P. Lows Fallitbo ctr. Borgmester, Herredsfoged A. Grønlund som Skifteforvalter paa afg. Charlotte Margrethe Kjøllers og efterlevende Mand Ole Lows Fællesbos Vegne (forr. Aarg. p. 45) afsagt følgende

Højesteretsdom.

Med Bemærkning, at der ved Afgjørelsen af Spørgsmaalet om den Adkomst, hvormed den under Sagen omhandlede Gaard i 1826 blev erhvervet, væsentligt maa tages Hensyn til den i den indankede Dom omhandlede Contract af 11te Decbr. s. A., der slutter sig til Testamentet af 16de Januar 1823 og maa betragtes som en nærmere Udførelse af dette, samt iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste. For Højesteret er der vel af Citanten fremsat en selvstændig Paastand om, at Skjødet af 15de Juni 1871 til Indstævnte Koefod i ethvert Fald kjendes ugyldigt, men denne Paastand, mod hvilken der ogsaa af de Indstævnte er protesteret, vil ikke under nærværende Skiftesag kunne tages under Paakjendelse. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Lands-Over- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.

Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Gjældscommissionssager.

Sagen 557/74 Høker O. Olsen ctr. Kapelmusicus Petersen.

(En Sag afvist, hvor Indstævnte var udebleven, og hvor det ved Klagens Forkyndelse var tilkjendegivet, at han laa syg paa Hospitalet.)

(Paadømt den 9de April 1874.)

Da Stævningsmændenes Paategning paa Stævningen i nærværende Sag, under hvilken Citanten, Høker O. Olsen, søger Indstævnte, Kapelmusicus Petersen, til for leverede Varer at betale 3 Rdl. 4 ¥ 11 ß med Renter og Omkostninger, gaar ud paa, at Stævningen er forkyndt paa Indstævntes Bopæl for hans Tante, der tilkjendegav, at han laa syg paa Hospitalet, men lovede at give ham Extracten og underrette ham om Forkyndelsen, saafremt han indfandt sig paa Bopælen inden

den bestemte Mødetid, kan Indstævnte ikke anses lovligen stævnet, hvorfor Sagen, under hvilken Indstævnte ikke har givet Møde, vil være at afvise.

For stemplet Papir har ikke været Brug.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

Sagen $^{1}\frac{88}{73}{}^{0}$ Skomagermester P. Dyhring ctr. Premierlieutenant Christensen.

(En Afskrift af en Haandværkers autoriserede Hovedbog ikke tillagt Beviskraft, da der ikke var gjort Rigtighed med Skyldneren inden den i Ls. 5—14—50 foreskrevne Tid. Indstævnte derfor frifunden.)

(Paadømt den 9de April 1874.)

Citanten, Skomagermester P. Dyhring, har under nærværende Sag sagsøgt Indstævnte, Premierlieutenant Christensen, til at betale ham til Rest for leveret Skomagerarbejde 6 Rdl. 4 ℳ 6 ß med Renter og Sagens Omkostninger.

Indstævnte har paastaaet Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han har benægtet at have modtaget nogen af de paa den af Citanten fremlagte Regning anførte Poster.

Mod denne Benægtelse har Citanten ikkun fremlagt en med den fremlagte Regning stemmende Afskrift af hans autoriserede Hovedbog; men da denne Afskrift viser, at Gjælden skulde være stiftet i Aaret 1862, og da Citanten mod Indstævntes Benægtelse ikke har godtgjort at have gjort Rigtighed med Indstævnte inden den i L. 5—14—50 foreskrevne Frist, vil der ikke kunne tillægges bemeldte Afskrift den en lovlig ført autoriseret Hovedbog tilkommende Beviskraft, hvorfor Indstævnte vil være at frifinde for Citantens Tiltale. Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

For stemplet Papir har ikke været Brug.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Premierlieutenant Christensen, bør for Tiltale af Citanten, Skomagermester P. Dyhring, i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger ophæves.

Sagen $\frac{1422}{73}$ Overretsprocurator C. Myhlertz ctr. Auctionsholder A. M. Sundstrup.

(Antaget, at en Forligshaver ikke var berettiget til at beregne Renter af Forligets Omkostninger og af de ved ethvert Afdrags Erlæggelse imidlertid paaløbne Renter, da Forliget ikkun foreskrev skadesløs Betaling i Tilfælde af dets Misligholdelse ved Afdrags Udeblivelse.)

(Paadømt den 9de April 1874.)

Under nærværende Sag har Citanten, Overretsprocurator C. Myhlertz, søgt Indstævnte, Auctionsholder A. M. Sundstrup, til at betale 20 Rdl. 2 ℔ 10 ß paa et i Henhold til Gjældsbevis af 27de Mai 1869, stort 291 Rdl., indgaaet Forlig af 22de Septbr. 1870 med Renter 6 pCt. p. a. fra Paaklagens Dato, den 14de Juli f. A., indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Indstævnte har procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, ligeledes skadesløst, mod at betale Citanten 18 Rdl. 4 ℔ 7 ß.

Det er uomtvistet mellem Parterne, at Indstævnte, som ved det omhandlede Forlig havde forpligtet sig til at betale Citanten de anførte 291 Rdl. med Renter deraf, 5 pCt. aarlig fra den 12te Septbr. 1870, indtil Betaling sker, og Omkostningerne ved Forliget og dets Beskrivelse med 10 Rdl. den 1ste i hver Maaned, at begynde den 1ste Octbr. s. A., derefter i Tidsrummet fra den 8de Octbr. 1870 til 21de April f. A. i 21 Afdrag har betalt Citanten 291 Rdl., og efter Proceduren er Stridsspørgsmaalet alene det, om Citanten i Overens-

stemmelse med en af ham under Sagen fremlagt Opgjørelse har været berettiget til at beregne sig de ved Forliget stipulerede Renter ikke blot af Capitalen, hvortil han efter Indstævntes Paastand maatte indskrænke sig, men ogsaa af Forligets Omkostninger og af de ved ethvert Afdrags Erlæggelse imidlertid paaløbne Renter.

Efter Forligets ovenfor angivne Indhold, og da samme ikkun foreskriver skadesløs Betaling i Tilfælde af dets Misligholdelse ved Afdrags Udeblivelse, har Citanten imidlertid ikkun havt Hjemmel til at beregne sig simple Renter, og ikke Renters Rente, af Capitalen og ikke tillige af Omkostningerne, og da nu Citanten under denne Forudsætning ikke har havt Noget at erindre imod Rigtigheden af den af Indstævnte foretagne Udregning, hvorefter der alene tilkommer ham 18 Rdl. 4 ℳ 7 ß, vil Indstævntes Paastand være at tage til Følge, dog saaledes at der tillægges Citanten de af ham paastaaede Renter fra Paaklagens Dato og at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Auctionsholder A. M. Sundstrup, bør til Citanten, Overretsprocurator C. Myhlertz, betale 18 Rdl. 4 ℳ 7 ß med Renter 6 pCt. aarlig fra 14de Juli f. A., indtil Betaling sker, men iøvrigt for dennes Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger ophæves.

Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{596}{74}$ Schrøder ctr. Forvalter ved Assistentshuset Justitsraad Müller paa Assistentshusets Vegne.

(I et Tilfælde, hvor nogle paa Assistentshuset pantsatte Gjenstande vare forkomne, Ejeren paalagt Bevisbyrden for, at Gjenstandene havde den af ham opgivne, med Laanets Størrelse ikke stemmende Værdi.)

(Paadømt den 9de April 1874.)

Under nærværende Sag har Citanten, Schrøder, sagsøgt Indstævnte, Forvalter ved Assistentshuset Justitsraad Müller paa Assistentshusets Vegne, til enten at udlevere 1 Hvergarns Trøje af Værdi 3 Rdl., 1 Silkebordtæppe af Værdi 3 Rdl. og 2 Pudevaar og 1 Haandklæde af Værdi 2 Rdl. eller at betale disse Gjenstandes samlede Værdi 8 Rdl. samt Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har paastaaet Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger mod at betale 4 Rdl. Han har vel erkjendt, at Citanten den 30te Decbr. 1872 har pantsat de nævnte Gjenstande paa Assistentshuset, og at Gjenstandene paa Grund af fejlagtig Udlevering til en Uvedkommende ikke kunne skaffes tilbage. Han har imidlertid benægtet, at Gjenstandene havde den angivne Værdi af 8 Rdl., idet Assistentshuset udlaaner $\frac{2}{3}$ af Panternes Værdi, og der paa de omhandlede Gjenstande efter den fremlagte Assistentshusseddel kun er laant 1 Rdl. 1 ℳ; men skjøndt Citanten herefter kun vilde være berettiget til en Erstatning af 1 Rdl. 1 ℳ + $\frac{1}{3}$ heraf, er han dog villig til at betale Citanten 4 Rdl.

Da Citanten nu herimod ikke har bevist, at de pantsatte Gjenstande havde den af ham paastaaede Værdi, vil Indstævnte ikke kunne tilpligtes at betale mere end det af ham indrømmede Beløb. Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

For stemplet Papir har ikke været Brug.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Forvalter ved Assistentshuset Justitsraad Møller paa Assistentshusets Vegne, bør til Citanten, Schrøder, betale 4 Rdl., men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger ophæves.

At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{1586}{74}$ Persiennefabrikant Møller ctr. Boghandlerne Engelsen & Schrøder.

(En Mangel ved nogle ifølge Bestilling leverede Rullegardiner ikke betragtet som en væsentlig Misligholdelse af Contracten.)

(Paadømt den 9de April 1874).

Under nærværende Sag har Citanten, Persiennefabrikant Møller, sagsøgt de Indstævnte, Boghandlerne Engelsen & Schrøder, til for ifølge Bestilling solgte og leverede 2 Fag malede Rullegardiner med Tillæg og Opsætning efter leveret specificeret Regning in solidum at betale 10 Rdl. med Renter 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato, den 5te August f. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte have principalt paastaaet Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger. De have nemlig vel erkjendt, at de i forrige Aars Foraar hos Citanten have bestilt 2 Rullegardiner, det ene paamalet „Boghandel“ og det andet paamalet „Papirhandel“; men Ordet „Papir“ i det sidste var efter deres Paastand udtrykkelig og skriftlig bestilt med 1 „i“, og desuagtet var Ordet i det leverede Rullegardin skrevet med 2 „i“'er; de vægrede sig derfor strax ved at modtage dette Rullegardin som ikke stemmende med Bestillingen, og beholdt det andet en Maanedstid for at afvente, om det første blev forandret; da Citanten imidlertid vægrede sig her-

ved, sendte de ogsaa det andet tilbage, da begge Rullegardinerne skulde svare til hinanden. Da saaledes Bestillingen ikke er bleven leveret contractmæssigt, i hvilken Henseende de Indstævnte særligt have henvist til den Betydning, det efter deres Stilling maatte have for dem, at Bogstaveringen paa Rullegardinerne, der tillige skulde tjene som Skilt, var correct, og da det Leverede er sendt tilbage, ville de Indstævnte ikke erkjende at skylde Citanten Noget.

Citanten har benægtet, at Ordet Papir enten skriftligt eller mundtligt var bestilt malet paa nogen bestemt Maade, navnlig stavet med 1 i, og denne Benægtelse have de Indstævnte ikke modbevist, ligesaalidt som de Indstævnte kunne gives Medhold i, at Citanten skulde have udvist nogen Forsømmelighed eller Forbeholdenhed i Anledning af de Indstævntes Provocationer om at fremkomme med sine Bestillingsbøger. Det er saaledes ikke godtgjort, at Ordet Papir udtrykkelig er bestilt bogstaveret med 1 i, og da det, selv om det nu maatte anses for en mindre rigtig Skrivemaade, dog ikke kan betragtes som en saa væsentlig Misligholdelse, at Ordet paa Rullegardinet var skrevet med 2 „i“'er, at de Indstævnte derved bleve berettigede til at gaa fra Contracten, maa disse anses pligtige at betale Rullegardinerne, der i alle andre Henseender ere erkjendte at have været contractmæssige.

Subsidiairt have de Indstævnte paastaaet Betalingens Erlæggelse betinget af Rullegardinernes Udlevering, og denne Paastand vil ogsaa være at tage til Følge, dog at der ikke mod Citantens Protest hertil vil kunne knyttes nogen Betingelse om, enten at den omhandlede Bogstavering forinden skulde rettes, hvilket efter Citantens Paastand er umuligt, eller at Rullegardinerne skulle være i samme Stand som ved Leveringen. Sagens Omkostninger findes at burde ophæves, hvor-

ved særligt bemærkes, at de Indstævntes Opfordring til Citanten om at bevise lovligt Forfald for Undladelse af personligt Møde ved Forligsmæglingen maa anses for sent fremsat.

For stemplet Papir har ikke været Brug.

Thi kjendes for Ret:

Mod Udlevering af de ovenomhandlede 2 Fag Rullegardiner bør de Indstævnte, Boghandlerne Engelsen & Schrøder, En for Begge og Begge for En, til Citanten, Persiennefabrikant Møller, betale de paastævnte 10 Rdl. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 5te August f. A., til Betaling sker.

Sagens Omkostninger ophæves.

At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{572}{78}$ Grosserer Ernst Bruhn ctr. Grosserer E. Gundestrup.

(Spørgsmaal om en Indstævnt havde fortabt sin Ret til at gjøre Paastand paa Salair for en Rejse, og om han derfor kunde gjøre Contrakrav gjældende i det paastævnte Beløb.)

(Paadømt den 9de April 1874.)

Hovedcitanten, Grosserer Ernst Bruhn, har under nærværende Sag i Hovedsagen paastaaet dels Indstævnte, Grosserer E. Gundestrup, tilpligtet at betale ham ifølge Anfordringsbevis af 8de Juli 1871 skyldige 50 Rdl. samt for contant Laan 40 Rdl. eller tilsammen 90 Rdl., med Renter deraf, 5 pCt. aarlig fra Klagens Dato, den 8de Marts f. A., til Betaling sker, dels en af Kongens Foged heri Staden den 7de s. M. til Sikkerhed for Anfordringsbevisets Paalydende, 50 Rdl., hos Indstævnte foretagen Arrestforretning stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt, dels endeligen Indstævnte tilpligtet at betale ham Arrestforretningens Omkostninger med 6 Rdl. 4 ß

12 ß og Sagens Omkostninger. Contracitanten, der ingen Indsigelser har fremsat imod Hovedcitantens Paastand i Hovedsagen, har under Contrasagen paastaaet Hovedcitanten tilpligtet at betale ham som Vederlag for en af ham i Juni Maaned 1872 for Hovedcitanten og efter dennes Anmodning foretagen Forretningsrejse til Gøteborg 60 Rdl., eller efter uvillige Mænds Skjøn, med Renter af Beløbet, 5 pCt. fra Contraklagens Dato, den 28de Mai f. A., til Betaling sker, samt Sagsomkostninger, hvorimod Hovedcitanten principaliter har paastaaet sig frifunden i Contrasagen, hvis Omkostninger han ligeledes har paastaaet sig tillagt.

Det er givet, at Contracitanten den 4de Juni 1872 rejste til Gøteborg for Hovedcitanten, at han atter vendte tilbage fra denne Rejse den 7de s. M., at der ikke forinden Contracitantens Afrejse har funden nogen Aftale Sted imellem Parterne om Contracitantens Salair for denne Rejse, at Contracitanten ved sin Afrejse af Hovedcitanten modtog et Beløb af 60 Rdl., at han heraf ved Skrivelse af 25de Juli 1872 har tilbagesendt Hovedcitanten 5 Rdl. 2 ¥ 4 ß, samt at der fra Contracitantens Side ikke har været Tale om Salair for denne Rejse, førend han af Hovedcitanten blev krævet for det hovedpaastævnte Beløb.

Der findes nu vel ikke imod Contracitantens Benægtelse at kunne gives Hovedcitanten Medhold i, at Salairet for denne Rejse maa anses indbefattet under Salairet for en anden Rejse, Contracitanten havde foretaget for Hovedcitanten, og fra hvilken Contracitanten først var retourneret den 2den Juni 1872, idet nemlig, efter hvad Contracitanten uimodsagt har anbragt, alt Mellemværende fra denne Rejse var afgjort før Contracitanten paany afrejste den 4de s. M., hvorimod det fra Hovedcitantens Side med Føje er fremhævet, at han efter de foreliggende Omstændigheder maatte betragte

Tilbagesendelsen med Contracitantens Skrivelse af 25de Juli 1872 af 5 Rdl. 2 ¥ 4 ß af det Beløb, han havde givet Contracitanten til Rejsen, uden nogetsomhelst Forbehold som en endelig Opgjørelse af Parternes Mellemværende i denne Anledning, og naar Contracitanten som Grunde til, at han hverken dengang han remitterede fornævnte Beløb eller overhovedet før han blev krævet af Hovedcitanten havde fordret Salair for den sidste Rejse, har anført dels at han, da han sendte Hovedcitanten Resten fra Rejsen endnu ikke kunde bedømme Udbyttet af denne, dels at han skyldte Hovedcitanten Penge, og derfor kun ønskede sit Salair afdraget i sin Gjæld til Hovedcitanten ved den endelige Opgjørelse af deres Mellemværende, maa den første Bemærkning anses betydningsløs, medens den Omstændighed, at Contracitanten stod i Gjæld til Hovedcitanten netop i særlig Grad maatte have opfordret ham til at forbeholde sig sin Ret til Afdrag i Gjælden for Salair, hvis han ikke alt havde gjort sig betalt herfor i den Sum, han af Hovedcitanten havde modtaget til Rejsen, hvad Hovedcitanten efter det Oplyste i al Fald ikke uden Føie kunde antage.

I Contrasagen vil der saaledes være at tillægge Hovedcitanten den paastaaede Frifindelse, medens Hovedcitantens Paastand vil være at tage til Følge i Hovedsagen, saaledes at Anfordringsbeviset vil være at udlevere i kvitteret Stand, naar Betaling erlægges, hvorhos Contracitanten efter Omstændighederne vil have at betale Hovedcitanten foruden Arrestomkostningerne Omkostningerne i begge Sagens Dele med ialt 5 Rdl. 81 ß.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Hovedcitanten, Grosserer Ernst Bruhn, bør for Contracitanten, Grosserer E. Gundestrup's, Tiltale i denne Sag fri at være.

Den indankede Arrestforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bør Contracitanten til Hovedcitanten betale 40 Rdl., samt imod Udlevering i kvitteret Stand af det ovennævnte Anfordringsbevis af 8de Juli 1871 endvidere 50 Rdl. med Renter af begge Beløb, 5 pCt. aarlig fra den 8de Marts f. A., indtil Betaling sker.

Saa betaler Contracitanten og til Hovedcitanten Arrestforretningens og Sagens Omkostuinger med 12 Rdl. 3 ℳ 13 ß.

Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $1\frac{92}{72}2$ Kjøbmand Gregers Andersen i Viborg ctr. Grosserer Ludvig H. Gad heraf Staden.

(En Agent for et Livsforsikkringsselskab, der søgtes personlig til at tilbagebetale en erlagt Præmie, fordi han ikke, som lovet, havde kunnet skaffe Selskabets originale Kvittering eller sammes Ratihabition af den af ham interimistisk meddelte, efter Omstændighederne frifunden.)

(Paadømt den 9de April 1874.)

I nærværende Sag søger Citanten, Kjøbmand Gregers Andersen i Viborg, Indstævnte, Grosserer Ludvig H. Gad heraf Staden, til at tilbagebetale 51 Rdl. 53 ß, som Citanten den 25de August 1870 som Præmie har erlagt til ham i hans Egenskab af Agent for Livsforsikkringsselskabet L'Imperiale i Paris, imod at Indstævnte efter Løfte skulde meddele Citanten original Kvittering for Beløbet, hvilket Indstævnte imidlertid ikke har gjort, men tvertimod har erklæret sig ude af Stand til; saa har Citanten og paastaaet sig tillagt Renter af Beløbet, 5 pCt. p. a. fra Paaklagens Dato, den 2den August 1872, samt Søgsmaalets Omkostninger skadesløst. Indstævnte har procederet til Frifindelse ligeledes med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Til Begrundelse af Søgsmaalet har Citanten blandt Andet fremhævet, at, da han betalte den ommeldte Præmie til Indstævnte, modtog han vel dennes Kvittering, men kunde kun betragte den som en interimistisk Tilstaaelse, idet han formentlig kunde fordre en original Kvittering, hvorved han forstaar en af selve Selskabet L'Imperiale eller dog af Nogen, der af samme dertil var bemyndiget, udstedt Kvittering, i hvilken Henseende han bemærker, dels at Indstævnte selv i en under Sagen fremlagt trykt Skrivelse af 17de August 1870, hvori han mindede Citanten om Præmiens Forfaldsdag den 25de s. M., udtrykkelig udtalte, at for Betalingen „tilsendes Dem uopholdelig den originale Kvittering", dels at der ved tidligere Præmiebetaling er givet ham en original Kvittering, nemlig en af Selskabets Generalsecretair i Paris udstedt Fuldmagt for en Dr. Eikerling i Paderborn, der betegnedes som Generalinspecteur og Befuldmægtiget for Tydskland og det nordlige Europa, hvilken Fuldmagt atter af ham var endosseret til Indstævnte som Districtsagent, der da paa dette Document meddelte Citanten Kvittering. Citanten tilføjer, at den Omstændighed, at Forbindelsen med Paris paa den Tid, Præmiebetalingen qvæstionis fandt Sted, paa Grund af Krigen mellem Tydskland og Frankrig var afbrudt, kun kunde bevirke, at han midlertidig maatte nøjes med Indstævntes Kvittering, men at det, da Forbindelsen atter blev aaben, var Indstævntes Pligt at tilvejebringe en original Kvittering eller Selskabets Ratihabition af den interimistisk meddelte. Citanten mener saa meget mere at have været berettiget til at gjøre slig Fordring og, da denne ikke er opfyldt, at fordre den erlagte Præmie tilbage, som han paa en Henvendelse til Vedkommende i Paris ej har faaet andet Svar end et trykt Circulaire af 6te Juni 1871, hvori Selskabet eller rettere et andet, der

under Navn af Crèdit viager skal være traadt i dettes Sted, næst paa en dadlende Maade at udtale, at den ovennævnte Dr. Eikerling havde nedlagt sin Post som Generalinspecteur, erklærer enhver Act, som han for Selskabet har udført efter den Dag, han nedlagde sit Mandat, for ugyldig.

Indstævnte indrømmer, at den Kvittering, Citanten af ham har erholdt for den den 25de August 1870 gjorte Præmiebetaling, var af en anden Beskaffenhed end de tidligere Kvitteringer. Medens disse nemlig som ovenanført vare givne paa en af selve Selskabet ved dets Generalsecretair i Paris udstedt Fuldmagt til Dr. Eikerling, er den, hvorom her under Sagen handles — uden at der foreligger slig Fuldmagt — udstedt af Eikerling, dateret Paderborn den 1ste August 1870, og paa Foden af denne har atter Indstævnte med sin Underskrift kvitteret „specielt." Men denne Kvittering paastaar Indstævnte er ligesaa gyldig og ligesaa bindende for Selskabet som de tidligere; og han fremhæver derhos blandt Andet, at allerede den Omstændighed, at han var bemyndiget til at modtage Præmien, maatte involvere en Bemyndigelse for ham til ogsaa at give en for Selskabet bindende Kvittering for samme, og at Citanten heller ikke har bevist, at Selskabet har vægret sig ved at anerkjende den af Indstævnte meddelte Kvittering.

Retten skjønner nu heller ikke bedre, end at Indstævntes Opfattelse er grundet. Hans Forhold ligeoverfor Citanten var nemlig et Fuldmagtsforhold, ogsaa hvad den af Citanten paaberaabte Skrivelse af 17de August 1870 angaar, og ved at underskrive den fulgte han kun den sædvanlige Forretningsorden, idet han udfyldte en trykt Blanket, uden Tanke om at han derved kunde antages at overtage en særlig — personlig — Forpligtelse ligeoverfor Citanten eller de øvrige Assurerende,

saa lidt som disse vare berettigede til at opfatte en saadan Underskrift som en Overtagelse af en slig Forpligtelse, naar et udtrykkeligt Forbehold fra deres Side ikke var taget. Ved at modtage Præmien og kvittere for samme handlede Indstævnte saavel i det paagjældende Selskabs som i den Assurerendes Interesse, navnlig handlede han, som det in casu efter Proceduren maa antages, i fuldkommen god Tro, og det kan ikke tilskrives nogensomhelst Forsømmelse fra hans Side, at han ikke kan fremskaffe den af Citanten prætenderede Kvittering. Under disse Omstændigheder findes Indstævnte i nærværende Sag, hvori der kun er Spørgsmaal om hans personlige Forpligtelse til ifølge det i Skrivelsen af 17de August 1870 givne Tilsagn at skaffe den ommeldte originale Kvittering eller at tilbagebetale Præmien, at maatte frifindes for Citantens Tiltale.

Sagens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Grosserer Ludvig H. Gad heraf Staden, bør for Tiltale af Citanten, Kjøbmand Gregers Andersen i Viborg, i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger ophæves.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Meddelelse.

Den 18de Mai er Cand. juris C. C. L. Jürgens autoriseret som Fuldmægtig hos Overretsprocurator Gottschalch, hvorved den til Cand. juris Melchior udstedte Fuldmagt er tilbagekaldt.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt **Nr. 26.**

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 6te Juni.

Gjældscommissionssager.

Sagen $\frac{877}{73}$ C. Jørgensen ctr. Husejer og Værtshusholder Sørensen.

(Forkastelse af forskjellige Indsigelser mod en mundtlig Contract om et Lejemaal.)

(Paadømt den 30te April 1874.)

Citanten, C. Jørgensen, søger under nærværende Sag Indstævnte, Husejer og Værtshusholder Sørensen, tilpligtet at betale ham Erstatning for Misligholdelse af en indgaaet Lejecontract 99 Rdl. 5 ¥ 15 ß, eller efter uvillige af Retten udmeldte Mænds Skjøn, tilligemed denne Sags Omkostninger skadesløst.

Citanten har anført, at der den 12te April f. A. blev sluttet en Overenskomst imellem dem, hvorved han fra April Flyttedag den 17de April f. A. lejede forskjellige Lejligheder i Indstævntes Ejendom Nr. 92 paa Nørrebrogade, navnlig 2de Beværtningsværelser med Boutik i Stuen til Gaden med tilhørende Beboelseslejlighed, nemlig den forreste Lejlighed i Stueetagen i Baghuset, Kjældere, Have m. v. for en aarlig Leje af 260 Rdl., uopsigeligt fra Indstævntes Side i 5 Aar, og

imod at Citanten skulde afkjøbe Indstævnte nogle gamle Meubler for 12 Rdl. 2 ℔, og at de vedtagne Betingelser bleve løst nedskrevne, for at Citanten derefter skulde lade en Contract udfærdige, men at Indstævnte, da en saadan Dagen efter blev ham forelagt, nægtede at underskrive den, og den 17de April, da Citanten ved tvende Stævningsmænd lod ham opfordre til at underskrive Contracten og opfylde Overenskomsten, erklærede, at han ikke ansaa sig forpligtet til at overdrage eller udleje nogen Del af de omhandlede Localiteter, idet han vel erkjendte, at Citanten havde leveret ham 1 Rdl., som han havde villet tilbagelevere Citanten men denne ikke vilde modtage.

Indstævnte, der paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, har først benægtet at have sluttet nogensomhelst Overenskomst med Citanten, men efterat Citanten ved de af ham førte Vidner har godtgjort, at en Overenskomst om Lejemaalet var afsluttet mellem dem, har Indstævnte indrømmet, at der har været Tale imellem dem om et Lejemaal og Oprettelse af en Contract, men paastaaet, at han betingede sig, at der skulde oprettes en skriftlig Lejecontract, idet der kun var truffet en mundtlig Aftale, hvilken han ikke vil kunne erindre. Det maa imidlertid ved de afgivne Vidneforklaringer anses godtgjort, at der er afsluttet en endelig Overenskomst om Lejemaalet og de væsentligste Betingelser for dette, imod hvilke Indstævnte heller ikke har fremsat nogen speciel Erindring, uden at det kan antages, at Gyldigheden deraf var betinget af Oprettelsen af en skriftlig Contract, om det end var aftalt, at en saadan skulde affattes, og Indstævntes Formening, at han ikke skulde være bunden ved den mundtlige Aftale, er uden Hjemmel. Forsaavidt Indstævnte endvidere har anført, at han er saa gammel og aandssvag, at han skulde være ude af Stand til at afslutte nogen

saadan Contract, da er dette, som desuden er i Strid med de afgivne Vidneforklaringer, ikke paa nogen Maade bevist eller blot bestyrket.

Indstævnte findes derfor, ved at have vægret sig ved at overdrage Citanten det Lejede, at have gjort sig skyldig i en Misligholdelse af den trufne Aftale, der maa forpligte ham til at give Citanten Skadeserstatning, men da Citanten ikke har godtgjort Størrelsen af det Tab, han har lidt ved ikke at erholde Lejligheden, i hvilken Henseende der navnlig ikke kan tages Hensyn til, at det ved den trufne Aftale skal være vedtaget, at Indstævnte, dersom han inden Udløbet af 5 Aar opsagde ham, skulde godtgjøre ham 1 Aars Leje, da et saadant Tilfælde maatte antages at paaføre ham et langt betydeligere Tab, naar han i nogen Tid havde havt og indrettet sig i Lejligheden, end han kan antages at lide ved ikke at erholde den, findes den Erstatning, Indstævnte vil blive pligtig at betale ham, at maatte bestemmes af uvillige af Retten udmeldte Mænd, dog ikke over 99 Rdl. 5 ℔ 15 ß.

Indstævnte findes derfor at burde betale Citanten Sagens Omkostninger med 7 Rdl. 10 ß.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Husejer og Værtshusholder Sørensen, bør til Citanten, C. Jørgensen, betale en saadan Erstatning for det Tab, Citanten har lidt ved ikke at erholde de ovenomhandlede Lejligheder i Indstævntes Ejendom Nr. 92 paa Nørrebrogade til Leje fra April Flyttedag f. A., som tvende uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte bestemme, dog ikke over 99 Rdl. 5 ℔ 15 ß, samt denne Sags Omkostninger med 7 Rdl. 10 ß.

At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{1501}{73}$ Procurator A. J. C. Kaas ctr. Urtekræmmer J. M. Børresen.

(Antaget, at en Sagfører ikke kunde fordre Salair af sin Mandant for sin Virksomhed under en afvist Sag og paa Dækning af de uden Nytte gjorte Udlæg til Retsgebyrer m. m., da Afvisningen maatte tilskrives hans Forhold under Sagen.)

(Paadømt den 30te April 1874).

Citanten, Procurator A. J. C. Kaas, har under nærværende Sag paastaaet Indstævnte, Urtekræmmer J. M. Børresen, tilpligtet at betale dels 30 Rdl. i Salair for Consultation angaaende et Mellemværende med en ustævnt Trediemand og for Affattelse af 2 Forligsklager i denne Anledning, dels 13 Rdl. 4 ℳ 11 ß, som Citanten har udlagt for Indstævnte i Retsgebyrer og til Stempelpapir m. m. under en i samme Anledning anlagt Retssag, ialt 43 Rdl. 4 ℳ 11 ß, med Renter 5 pCt. aarlig fra Klagens Dato, den 22de Juli f. A., indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger, og har Citanten bemærket, at Indstævnte, efterat Sagen var bleven afvist, har consuleret ham om Sagens Paastævning paa ny, i hvilken Anledning Citanten efter Indstævntes Anmodning har tilstillet ham en ny efter Conference med Indstævnte noget forskjelligt fra den forrige affattet Forligsklage, men at Indstævnte har beholdt Concepten saavelsom Documenterne i den afviste Sag, og at han ikke senere har villet have Sagen ført.

Indstævnte har paastaaet Frifindelse for Citantens Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger. Han har vel erkjendt, at Citanten har ført den omhandlede Sag for ham, men da han formener, at denne blev afvist som Følge af Forsømmelse fra Citantens Side, anser han sig hverken pligtig til at betale Salair eller de angivne Udlæg. Indstævnte antager derhos, at Citanten saa meget mindre kan forlange Salair, som han intet Skridt senere har gjort til at gjenoptage den afviste

Sag, uagtet Indstævnte ikke har frataget ham Sagen eller henvendt sig til nogen anden Sagfører. I hvert Fald anser han det beregnede Salair for høit, og paastaar subsidiairt det nedsat efter Rettens Bestemmelse.

Det fremgaar af den ommelte Afvisningsdom, at en af Urtekræmmer Børresen mod en Enke anlagt Sag, under hvilken Procurator Kaas mødte for Børresen, efter Enkens Paastand blev afvist, fordi den ikke var behørigt deduceret den Dag, Sagen faldt i Rette, hvilket ogsaa fra Børresens Side maatte anses at være erkjendt ved Incaminationen, idet der ved denne kun foreløbigt blev paastaaet Dom i Henhold til den fremlagte Klage og Stævning og begjært 8 Dage for yderligere at deducere Sagen, medens Enken reserverede sig Ret til at paastaa Afvisning, hvorefter der fra Børresens Side næste Retsdag fremkom en fuldstændig Sagsudvikling.

Denne indeholdes i en Skrivelse af 26de Juli 1871 fra Indstævnte til Citanten, hvortil Indstævnte har fremlagt Concepten her under Sagen. Dette Concept har Citanten erkjendt, at Indstævnte har skrevet efter Citantens Anmodning og efter hans Instruction, og at Citanten derefter har rettet det. I Slutningen af Conceptet er tilføjet en Passus, hvorefter Indstævnte selv skulde have ønsket Sagen udsat ved Incaminationen den 24de Juli, og efter Citantens Procedure her under Sagen maa det antages, at denne Passus er tilføjet af Citanten. Indstævnte har indrømmet at have tilskrevet Citanten et Brev af Indhold som det fremlagte Concept, men har gjort gjældende, at have skrevet Brevet uden at gjøre sig Betydningen af ommeldte Passus klar, men i Tillid til, at Citanten som hans Sagfører ikke vilde bevæge ham til at underskrive Andet, end hvad der var til hans og hans Sags Tarv. Indstævnte har benægtet, at det var efter hans Ønske eller dengang med hans

Vidende, at der blev begjært Udsættelse i ommeldte Sag ved Incaminationen, og paastaaet, at hvad Skrivelsen af 26de Juli herom indeholder, følgelig er urigtig og kun underskreven af Indstævnte paa Citantens Opfordring, uden at Citanten paa nogen Maade har betydet ham, hvad Virkning det kunde have, at der blev begjært Udsættelse ved Incaminationen. Citanten har paa sin Side gjort gjældende, at hvad han har foretaget i den oftmeldte Sag, er sket efter Indstævntes Ønske og Anmodning samt med Indstævntes Tarv for Øje.

Selv om der nu, da Indstævnte har renskrevet og underskrevet den anførte Skrivelse til Citanten, maa gaas ud fra, at Indstævnte har udtalt Ønske til Citanten om Sagens Udsættelse ved Incaminationen, havde det dog været Citantens Sag at gjøre ham opmærksom paa, at dette ikke kunde ske uden Modpartens Samtykke, uden at føre til Afvisning, og da Citanten end ikke har assereret at have gjort Indstævnte opmærksom derpaa, findes Afvisningen at maatte tilskrives Citantens Forhold under Sagen, hvorfor han ikke kan gjøre Fordring paa Salair for sin Virksomhed under den afviste Sag, eller paa Dækning af de uden Nytte gjorte Udlæg til Retsgebyrer m. m. Derimod findes Indstævnte ikke at kunne undgaa at betale Citanten Salair for efter Sagens Afvisning at have consuleret ham om Sagens Paastævning paa ny og for Affattelse af en ny Forligsklage, og findes dette Salair at kunne bestemmes til 10 Rdl. Indstævnte vil derfor være at frifinde mod at betale sidstnævnte Beløb med Renter efter Paastanden, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne blive at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Urtekræmmer J. M. Børresen, bør til Citanten, Procurator A. J. C. Kaas, betale 10 Rdl.

med Renter 5 pCt. aarligt fra den 22de Juli f. A., indtil Betaling sker, men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger ophæves.

Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Under en den 30te April paadømt Sag, Nr. $\frac{591}{74}$, blev intet Hensyn taget til en Begjæring om Anstand, som var fremsat af en til at møde incompetent Person, der mundtlig anmeldte en Parts Sygdomsforfald.

Sagen $\frac{751}{74}$ J. P. Handberg ctr. Tjenestekarl Hans Jensen.

(En condictio indebiti efter Omstændighederne indrømmet.)

(Paadømt den 21de Mai 1874.)

Under nærværende Sag har Citanten, J. P. Handberg, paastaaet Indstævnte, Tjenestekarl Hans Jensen, tilpligtet at betale ham 2 Rdl., som han af en Fejltagelse har betalt Indstævnte formeget ved Opgjørelse af Mellemværende samt Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte har paastaaet Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Til nærmere Oplysning i Sagen har Citanten fremlagt en Opgjørelse mellem ham og Indstævnte i Anledning af en Retssag, Citanten har ordnet for Indstævnte, og denne Opgjørelse, der viser, at Citanten for Indstævnte har indcasseret 22 Rdl. 2 ℳ 8 ß og for Møder og Ulejlighed i Sagen tilkommer ialt 7 Rdl., er forsynet med en den 6te Marts d. A. dateret, med Indstævntes Navn underskrevet Paategning saalydende:

„Ovenstaaende Regning har jeg efterset og anerkjender samme for rigtig, og har jeg modtaget

af Handberg 17 Rdl. 2 ℳ 8 ß, hvormed denne Sag er afgjort."

Da nu Indstævnte har erkjendt, at han har underskrevet denne Paategning og modtaget de derefter udbetalte 17 Rdl. 2 ℳ 8 ß, og da der ikke kan tages Hensyn til hans ubeviste Foregivende om at have underskrevet Paategningen uden forinden at have gjennemlæst denne eller Opgjørelsen, skjønnes han at maatte kunne have indset, at det var ved en Fejltagelse, at Citanten udbetalte ham 17 Rdl. 2 ℳ 8 ß istedetfor 15 Rdl. 2 ℳ 8 ß, og han vil følgelig være at tilpligte at tilbagebetale de formeget modtagne 2 Rdl., idet han ikke nu kan fremsætte Indsigelse mod de enkelte Poster i den af ham ved Underskrift for rigtig anerkjendte Opgjørelse.

Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

For stemplet Papir har ikke været Brug.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Tjenestekarl Hans Jensen, bør til Citanten, J. P. Handberg, betale de paastævnte 2 Rdl.

Sagens Omkostninger ophæves.

At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{256}{72}$ Boghandler C. F. Enevoldsen ctr. Tapetserer H. C. Jensen.

(I et Tilfælde, hvor Creditor havde forsømt at lade den af Debitor udstedte Obligation, hvorved han gav almindeligt Underpant i sine Ejendele, tinglæse, Selvskyldnercautionisten frifunden, da hans Forpligtelse maatte antages knyttet til den Forudsætning, at Obligationen gav Pant i Gjenstande af en bestemt Værdi.)

(Paadømt den 21de Mai 1874.)

Under 25de Januar 1870 udstedte Marskandiser og Pantelaaner L. P. W. Hansen til Citanten, Boghandler

C. F. Enevoldsen, et Document, der er overskrevet Panteobligation, og i hvilket Debitor erkjender at have modtaget til Laan af Citanten 1000 Rdl., der skulde afdrages med 25 Rdl. fjerdingaarlig i det første Aar, og derefter med 50 Rdl. fjerdingaarlig, og forrentes med 10 pCt. p. a., saaledes at Renten stedse skulde erlægges forud, fra det første Fjerdingaar ved Panteobligationens Underskrift. Til Sikkerhed for Capital, Renter og Omkostninger gav Debitor Citanten Pant i Alt, hvad han ejede og maatte komme til at eje, derunder indbefattet alle i hans Forretning indsatte Panter, hvis Laan angives dengang langt at overstige 1000 Rdl., samt Handelsartikler af enhver Slags, hvilke tilsammen han forpligtede sig til, saalænge Obligationen ikke var indfriet, ikke at formindske i Værdi med mere end 100 Rdl., saa at de altid havde en Værdi af 900 Rdl. Det hedder derhos, at Debitor til yderligere Sikkerhed har formaaet Sadelmagermester H. C. Jensen — som er Indstævnte i denne Sag — til at paategne denne Obligation som Cautionist og Selvskyldner, og herom har Indstævnte ogsaa samme Dag forsynet Obligationen med Paategning. Senere — som det maa antages mellem den 24de April og den 21de Juli 1871 — er Obligationen bleven forsynet med en Paategning om, at der var indgaaet paa, at Renten ikke skulde betales forud, og Afdraget erlægges med 10 Rdl. maanedlig. Efterat Hoveddebitor var død, anmeldtes den 18de Octbr. 1872 Restfordringen, 750 Rdl., med Renter 18 Rdl. 4 ℔ 8 ß i hans Dødsbo, og samtidig har Citanten sagsøgt Indstævnte i dennes Egenskab af Selvskyldnercautionist til at betale Afdrag 50 Rdl. og Renter, beregnede til 21de Septbr. 1872, 18 Rdl. 4 ℔ 8 ß, ialt 68 Rdl. 4 ℔ 8 ß, med Renter og Omkostninger. Indstævnte paastaar sig principaliter frifunden og tillagt Sagens Omkostninger, fordi Citanten uden hans Samtykke har forringet hans

Stilling som Cautionist, dels ved at forsømme at lade Panteobligationen tinglæse, dels ved, som oven anført, at give Hoveddebitor en contractmæssig Henstand ud over det oprindelig Fastsatte; paa den sidste Betragtning har han derhos baseret flere subsidiaire Paastande.

Det skjønnes nu ikke rettere, end at der maa tillægges Indstævnte den paastaaede Frifindelse paa Grund af Citantens Forsømmelse med at forskaffe Obligationen Gyldighed som Panteobligation. Det fremgaar nemlig saavel af Documentets Benævnelse som af dets oven angivne Indhold, at Indstævntes Forpligtelse var knyttet til den Forudsætning, at Obligationen gav Pant i Gjenstande, hvis Værdi ikke maatte forringes under 900 Rdl.; thi vel har Citanten villet gjøre gjældende, at Indstævnte maatte kunne skjønne, at Obligationen var uretskraftig som Panteobligation, deraf, at Hoveddebitors Underskrift ikke var forsynet med de efter Frd. 28de Juli 1841 nødvendige Vitterlighedsvidner; men der findes at maatte gives Indstævnte, der har anbragt, at han var uvidende om denne Forms Nødvendighed, Medhold i, at han maatte kunne stole paa, at Citanten, hvis Sag det var, sørgede for det Fornødne med Hensyn til dens Retskraft som Panteobligation, ligesom den anførte Omstændighed ikke i og for sig udelukkede Muligheden af at forskaffe den Gyldighed som saadan. Indstævntes Retsstilling ved den skete Forsømmelse findes derfor at være saaledes forringet, at hans Ansvar alt derved maa bortfalde, hvorfor det bliver ufornødent at undersøge, hvilken Indflydelse der maatte kunne tillægges den givne Henstand.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at hæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Tapetserer H. C. Jensen, bør for Ci-

tanten, Boghandler C. F. Enevoldsen's, Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger ophæves.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Kjendelse
i
Sagen $\frac{410}{73}$ Capitain C. Borring ctr. Arkitect Knud Borring.

(En af en Indstævnt fremsat Afvisningspaastand, støttet paa, at han som fraværende fra Byen ikke havde modtaget lovligt Varsel til Forligsprøven, ikke givet Medhold, da nemlig denne Omstændighed, selv om den var bevist, ikke kunde være til Hinder for Sagens Paakjendelse i Realiteten men alene kunde medføre, at Indstævnte fritoges for det processuelle Ansvar for Udeblivelse fra Forligelsescommissionen. *)

(Afsagt den 16de Marts 1874.)

Efter Stævning af 30te Juli f. A. søger Citanten, Capitain C. Borring, under nærværende Sag Indstævnte, Arkitect Knud Borring, til Betaling af 447 Rdl., som han skal være Citanten skyldig ifølge Gjældsbeviser af 18de Septbr. samt 15de og 27de Octbr. 1872 med Renter 5 pCt. p. a. af 400 Rdl. fra 1ste Octbr., af 22 Rdl. fra 15de Octbr. og af 25 Rdl. fra 27de Octbr. 1872, indtil Betaling sker, samt Søgsmaalets Omkostninger skadesløst. Indstævnte har derimod principaliter pro-

*) jfr. Nyt Jur. Arkiv V p. 135—36 (af Aarg. 1813), Jur. Tidsskr. XXIII p. 33—34 (af Aarg. 1829) og H. R. T. 1866 p. 551 samt en Afhandling af Ørsted i Jur. Arkiv XVII p. 180—81. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Domstolenes Competence overfor Forligelsescommissionen jfr. iøvrigt J. U. 1850 p. 833, 1854 p. 666, 1857 p. 375, 1860 p. 325, 1861 p. 776, 1872 p. 572 og ovenfor p. 65 samt Schlegels Samling I p. 645; og i modstaaende Retning: Nyt Jur. Arkiv 23 p. 100, Jur. Tidsskr. 31 p. 41, 33 p. 140, 37 p. 330, J. U. 1848 p. 116 og 565, 1849 p. 513, 1854 p. 877, 1859 p. 766 og Schlegels Saml. I p. 615.

cederet til Sagens Afvisning med Tillæg af Kost og Tæring, idet han subsidiairt har begjært 14 Dages Anstand for at forberede Tilsvar i Realiteten.

Afvisningspaastanden er støttet paa, at den i Frd. 10de Juli 1795 givne Forskrift om Sagers Behandling ved Forligelsescommissionen, forinden de kunne indbringes for Retten, formenes ikke in casu at være sket Fyldest. Det er oplyst, at Stævnevidnerne, da de med Tilsigelsen til Møde i Forligelsescommissionen indfandt sig paa Indstævntes Bopæl, henvendte sig til den derværende Portnerske, som lovede at levere ham den, „saafremt han kom tilbage, da han var rejst til Sverrig", at Sagen i Henhold til denne Tilsigelse den 17de Juli f. A. foretoges i Commissionen, men at Sagen, da Indstævnte ej var mødt, udsattes, og at fornyet Tilsigelse til den 24de Juli fandt Sted paa Indstævntes Bopæl, hvor en sammesteds boende Mand lovede at give ham Tilsigelsen, naar hans Contoir blev aabnet Kl. 3. Da Indstævnte nu heller ikke den 24de var mødt, er der af Commissionen givet Klagen Paategning om, at Indklagede, skjøndt lovlig varslet, hverken mødte eller lod møde, med Tilføjende, at Klageren mødte personlig og begjærede Sagen henvist til Rettergang. Idet nu Indstævnte anfører, at han fra den 12te til den 30te Juli ikke har været i Kjøbenhavn, og at han er bleven aldeles ubekjendt med Indkaldelsen til Forligelsescommissionen, saa at Commissionens Paategning paa Klagen om, at han var lovlig varslet, er urigtig, formener han, at Forligslovgivningens Bestemmelser saaledes ikke ere iagttagne. Til yderligere Støtte for den i Henhold hertil paastaaede Afvisning har Indstævnte endnu fremhævet, at Commissionens Paategning ikke indeholder nogen Henvisning af Sagen til Rettergang, idet det vel ses at Citanten har begjært den henvist, men ikke at Commissionen derefter har henvist den.

Retten kan dog ikke give Indstævntes Afvisningspaastand Medhold, i hvilken Henseende det bemærkes, at om der end maatte anses at være tilvejebragt Bevis for Indstævntes paaberaabte Fraværelse, findes dog denne Omstændighed — aldenstund Citanten fra sin Side har opfyldt Anordningerne om Forligelsesvæsenet — ikke at kunne have til Følge, at Sagen ikke i Realiteten skulde kunne paakjendes, men ikkun, at Indstævnte fritoges for det processuelle Ansvar for Udeblivelse fra Forligelsescommissionen; og, forsaavidt det er forment, at Sagen ikke af Commissionen er henvist, idet Saadant nemlig ikke udtrykkelig er udtalt i Commissionens Paategning paa Klagen, da skjønnes den af Commissionen givne Attest at være i Overensstemmelse med Frd. af 10de Juli 1795 § 42.

Den af Indstævnte subsidiairt begjærte Anstand i 14 Dage vil være at bevilge.

Thi eragtes:

Den af Indstævnte, Arkitect Knud Borring, nedlagte Afvisningspaastand kan ikke tages til Følge, hvorimod der bevilges ham Udsættelse i 14 Dage til at forberede Tilsvar i Realiteten.

Sagen AS. $\frac{26}{74}$ Procurator Delbanco Actor ctr. Arrestanten Morten Peder Olsen.

(Spørgsmaal om der forelaa Indbrudstyveri; ikke antaget.)

(Paadømt den 17de Marts 1874.)

Arrestanten, Morten Peder Olsen, der er født den 16de April 1827 og ved Sorø Birks Extrarets Domme af 17de August 1868 og 11te August 1869 er anset henholdsvis efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt efter Straffelovens § 230 og § 231, cfr. § 62, med 4 Aars Forbedringshusarbejde, er under nærværende mod ham for Tyveri anlagte og

fra bemeldte Birks Extraret hertil indankede Sag ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist paa ny at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse. Efterat han nemlig den 1ste Novbr. f. A. havde forladt sin Tjeneste som Røgter paa Gaarden Ødemark og forbrugt de faa Penge, som han havde tilovers af sin Løn, blev han fristet til at begaa Tyveri. Da han ingen Penge havde til at betale Logi, lagde han sig om Aftenen den 9de s. M. op paa Loftet over Gaardens Kostald, til hvilken der var uhindret Adgang til enhver Tid, uden at have fattet noget bestemt Forsæt om at stjæle, men om Morgenen, da Malkningen var begyndt, Kl. 5 à 6, gik han ned i Kostalden, hvor han tilvendte sig et Røgter Hans Christensen tilhørende og til 3 Rdl. vurderet Uhr, som hang paa en Bjælke, og som han pantsatte for 1 Rdl. i Slagelse. Nogle Dage efter, da Pengene vare udgivne, som han antager den 13de s. M. om Aftenen, gik han igjen til Ødemark og lagde sig i Halmen over Kostalden, ligeledes uden at have fattet noget bestemt Forsæt om at begaa Tyveri; ved Midnatstid steg han imidlertid ned fra Loftet og gik fra Kostalden over Gaarden til en anden Længe, hvor han igjennem en uaflaaset Dør kom ind i Gangen til Karlekamret, til hvilket Nøglen sad udvendig i Døren. I Karlekamret, hvor tvende Personer havde Natteophold, frastjal han derefter Kudsk Peder Hansen en til 2 à 3 ℔ vurderet Pengepung med 1 Rdl. 8 ß, som henlaa i Bestjaalnes Benklæder.

Arrestanten vil derfor være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste mbr., og da han frivillig har angivet sig selv og afgivet fuldstændig Tilstaaelse, vil § 60 komme ham til gode. Straffen findes at kunne bestemmes til 1 Aars Forbedringshusarbejde.

Med den heraf flydende Forandring vil Underretsdommen, hvorefter han er dømt efter § 231, cfr. § 228

og § 14, til 3 Aars Forbedringshusarbejde, men hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifaldes, iøvrigt være at stadfæste.

I Salair til Actor og Defensor for Overretten vil Arrestanten derhos have at betale 5 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans og Sagførelsen for begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar.

I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Delbanco og Justitsraad Petersen, betaler Arrestanten, Morten Peder Olsen, 5 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. $\frac{646}{78}$ Bødker Vilhelm Jepsen af Jyderup ctr. Kjøbmand Rønne sammesteds.

(En Landsbybødker, der oftere benyttede flere Svende i sit Haandværk, og som havde kvindeligt Tyende til Hjælp i sin Husstand, ikke antaget at kunne henføres under de i Frd. 27de Mai 1848 § 11 ommeldte Husmænd.)

(Paadømt den 23de Marts 1874.)

Citanten, Bødker Vilhelm Jepsen af Jyderup, der ved en i 1ste Instans inden Merløse og Tudse Herreders Ting den 18de Septbr. f. A. afsagt Dom var bleven tilpligtet med Ejendele og Familje at fraflytte det Indstævnte, Kjøbmand Rønne, tilhørende Hus i Jyderup, som han havde i Brug, samt at betale Indstævnte Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn for den Tid, hvori han beboede Huset efter 1ste Mai f. A., indtil Fraflytningen fandt Sted, medens Sagens Omkostninger bleve ophævede, har efter meddelt Bevilling til fri Proces ved Stævning af 16de Octbr. f. A. indbragt denne Sag her for Retten, hvor han principaliter har gjentaget sin for

Underretten nedlagte Frifindelsespaastand med Tillæg af Sagens Omkostninger og in subsidium paastaaet sig frifunden for den ham idømte Erstatning samt sig ligeledes tillagt Omkostningerne for Underretten, hvorhos han endvidere i begge Tilfælde har paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger herfor Retten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til hans beskikkede Sagfører, Appellationsretsraad, Procurator Juel, der i al Fald har paastaaet sig dette tilkjendt af det Offentlige, medens Indstævnte har paastaaet Underretsdommen stadfæstet, og Citanten tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger herfor Retten skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

(Sluttes.)

☞ Af dette Ugeskrift udkommer 15 Nr. (Ark) i Qvartalet nemlig i Reglen et ugentligt og 2 Gange qvartaliter et Dobbeltnummer. Prisen er 7 Mk. 8 Sk. for Qvartalet, og Subskription, bindende for 30 Nr., modtages paa alle kongelige Postcontoirer, i Bogladerne og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 27.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 18de Juni.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen AS. $\frac{646}{73}$ Bødker Vilhelm Jepsen af Jyderup ctr. Kjøbmand Rønne sammesteds.

(Sluttet. — Se forrige Nr.)

Det er givet, at Citanten siden Efteraaret 1864 har beboet et Indstævnte nu tilhørende Hus Matr.-Nr. 22 b i Jyderup for en aarlig Leje af 36 Rdl., samt at der angaaende dette Lejemaal ingensinde er oprettet skriftlig Contract; men medens Citanten herfor Retten har paastaaet, at Huset af den tidligere Ejer er lejet ham paa hans og Enkes Livstid, samt at han i al Fald som henhørende til de i Lovens 3—13—23 nævnte Landhaandværkere efter Frd. 27de Mai 1848 § 11 nu maa have erhvervet en saadan Ret, har Indstævnte paastaaet, at Lejemaalet er indgaaet saaledes, at det kunde hæves efter halvt Aars Opsigelse fra en af Siderne til hvert Aars 1ste Mai, ligesom han i ethvert Tilfælde har benægtet, at Citanten efter sin Stilling og sine Forhold kan henregnes til de i Frd. 27de Mai 1848 §11 ommeldte Husmænd, hvorfor han ved en Citanten den 26de Septbr. 1872 forkyndt Opsigelse har opsagt ham Huset

med Tilliggende til Fraflytning til 1ste Mai 1873, hvilken Opsigelse Citanten imidlertid har nægtet at efterkomme. Ingen af Parterne har forsøgt at bevise Rigtigheden af deres modstaaende Paastande om Indholdet af Lejecontracten, saa at Sagens Udfald vil bero paa, om Citanten, som af ham paastaaet, kan henregnes til de i fornævnte Frds. § 11 ommeldte Husmænd.

Det er in confesso, at Citanten udelukkende ernærer sig som Haandværker, at han i sin Profession i al Fald af og til benytter Medhjælp, som det efter det Oplyste maa antages til enkelte Tider endog flere Bødkersvende, samt at han har kvindeligt Tyende til Hjælp i sin Husstand. Det fremgaar imidlertid med tilstrækkelig Tydelighed af Bestemmelserne i Frd. 27de Mai 1848, at samme ved de i Frds. § 11 ommeldte Husmænd kun kan have havt saadanne Fæstere eller Lejere af Hus eller Bolig paa Landet for Øje, som maa henføres til Bondealmuen eller selve Arbejdsbefolkningen paa Landet, og som enten ganske eller dog for en væsentlig Del søge deres Livsophold ved egentligt Bondearbejde. Om endog Udøvelsen af en mindre Haandværksdrift, navnlig i Forbindelse med Arbejde ved Jordens Dyrkning eller Daglejerarbejde, ikke kan udelukke den Paagjældende fra at henregnes til de i bemeldte § 11 ommeldte Fæstere eller Lejere af Hus eller Bolig paa Landet, findes der i ethvert Fald at maatte gives Indstævnte Medhold i, at de i denne Paragraf indeholdte Bestemmelser ikke kunne komme til Anvendelse paa en Haandværker i Citantens Stilling, uden at det i saa Henseende findes at kunne tillægges nogen Betydning, at Bødkere i Lovens 3—13—23 nævnes som Haandværkere, der maa bo paa Landsbyer.

Citantens principale Paastand vil saaledes ikke kunne tages til Følge, og naar han med Hensyn til den af ham nedlagte subsidiaire Paastand har anført, at Ind-

stævnte faar fuld Erstatning for Afsavnet af Huset, da Citanten, saalænge han bruger dette, svarer den fastsatte Leje, bemærkes, at man, naar det først antages, at Citanten burde have efterkommet Indstævntes Opsigelse til at fraflytte Huset den 1ste Mai 1873, ikke kan gaa ud fra, at Lejen er en passende Erstatning for Afsavnet af Huset.

Da det derhos billiges, at Sagens Omkostninger ere ophævede ved Underretsdommen, vil denne saaledes i det Hele være at stadfæste, hvorhos Omkostningerne herfor Retten efter Omstændighederne ligeledes ville være at ophæve, og vil der efter Sagens Udfald ikke kunne tillægges Procurator Juel, hvis Sagførelse attesteres at have været lovlig, noget Salair.

Stempelovertrædelse foreligger ikke herfor Retten.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{618}{73}$ Procurator A. Lange Actor ctr. Tiltalte Glarmester og Forgylder Paul Heinrich Rump af Odense.

(En Person, der havde Borgerskab som Glarmester og Forgylder, anset berettiget til at sælge folieret Spejlglas uden Ramme.)

(Paadømt den 27de Marts 1874.)

Under nærværende i 1ste Instans ved Odense Kjøbstads Politiret imod Tiltalte Paul Heinrich Rump, der har Borgerskab i Odense som Glarmester og Forgylder, for uberettiget Næringsbrug anlagte Sag er det i den paaankede Politiretsdom med Føje antaget, at Tiltalte som Glarmester maa være berettiget til i Rammer at indsætte folieret Spejlglas og som Forgylder i Nærings-

lovens § 23 har Hjemmel til at falholde de af ham forgyldte Spejlrammer, men forsaavidt Politiretsdommen har anset ham uberettiget til selv at forfærdige Rammerne og at sælge folieret Spejlglas, beskaaret eller ubeskaaret, til Andre end Glarmestere, bortfalder Spørgsmaalet i førstnævnte Henseende, da Tiltalte herfor Retten har forklaret, at han lader Rammerne forfærdige hos Snedkere, og denne Forklaring, efter hvad der under et i den Anledning optaget Reassumtionsforhør er oplyst, ikke kan forkastes, og hvad Forhandlingen af folieret Spejlglas angaar, skjønnes det ikke at kunne formenes ham at sælge folieret Spejlglas uden Ramme, naar han er berettiget til at forhandle saadant i Ramme.

Da Tiltalte derfor findes at maatte frifindes for det Offentliges Tiltale, vil Politiretsdommen, hvorved han for 2den Gang udøvet uberettiget Næringsbrug er anset med en Mulkt af 10 Rdl., blive at forandre, og blive Sagens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor herfor Retten, 5 Rdl. til hver, at udrede af det Offentlige.

Sagens Behandling ved Politiretten og Sagførelsen herfor Retten har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte, Glarmester og Forgylder Paul Heinrich Rump af Odense, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger og derunder Salair til Procuratorerne A. Lange og Gottschalch for Overretten, 5 Rdl. til hver, udredes af det Offentlige.

Sagen 482/72 Farver P. Skovs Enke, Marie Skov ctr. Farver Mortensen.

(I en Sag om Indgreb i en Eneret udtalt, at det maa anses stemmende med Forholdets Natur, at det sagkyndige Skjøn i deslige Sager yder Retten Vejledning med Hensyn til, hvad der er det Væsentlige i den patenterede Indretning, og hvorvidt Eftergjørelsen indeholder dette Væsentlige. Antaget, at der in casu kun kunde være Tale om Erstatning for Indgreb i Eneretten til at forfærdige den paagjældende Maskine og ikke om Erstatning for det ved Benyttelsen af den eftergjorte Maskine tilføjede Tab.)

(Paadømt den 30te Marts 1874.)

Efter Stævning af 13de Septbr. 1872 har under nærværende Sag Citantinden, Farver P. Skovs Enke, Marie Skov, paastaaet Indstævnte, Farver Mortensen, i Anledning af at han skal have gjort Indgreb i den hende ved kgl. Bevilling af 28de Marts 1871 forundte Eneret til at forfærdige og lade forfærdige Maskiner til at trykke Striber paa Strømper af den i den Bevillingen vedhæftede Tegning og Beskrivelse nærmere angivne Construction, tilpligtet at betale hende i Erstatning for det Næringstab, som hun derved har lidt, den Sum 1400 Rdl. eller i alt Fald saa meget, som uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte skjønne, med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato, den 5te Septbr. 1872, indtil Betaling sker, samt en klækkelig Mulkt til Kjøbenhavns Politikasse. Saa har og Citantinden, hvem der er meddelt Bevilling til fri Proces, paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til hendes beskikkede Sagfører, Procurator Westrup, som i alt Fald har paastaaet sig saadant tilkjendt hos det Offentlige. Indstævnte derimod har paastaaet Frifindelse, subsidiairt at Erstatningen bestemmes ved uvillige Mænds Skjøn, samt at Citantinden i begge Tilfælde til-

pligtes at udrede Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Indstævnte har villet gjøre gjældende, at der ved den ommeldte Bevilling kun er givet Citantinden Eneret paa det Apparat, hvorved det mekaniske Tryk frembringes, derimod ikke paa de Former og Mønstre, ved hvilke Trykket overføres paa Strømperne; men selv om Eneretten omfattede Formen og Mønstret, formener han dog at maatte frifindes, da den af ham benyttede Form — som han har erkjendt at have ladet forfærdige af den samme Formskjærer, der har forfærdiget Citantindens Form, med hvilken det er in confesso at Indstævntes Form i alt Væsentligt er ensartet — dog ikke skal være saaledes ensartet med Citantindens Form, at den anses for en Efterligning, og han antager saaledes, at han ikke har gjort Indgreb i den Citantinden tilstaaede Eneret. Citantinden har derfor ladet optage en Skjønsforretning af tvende af Retten udmeldte Functionairer ved polyteknisk Læreanstalt, med Hensyn til hvilke det er in confesso, at de stadig have med Patentsager at gjøre, og at det er efter deres Indstilling, at Eneretsbevillingen er given. I Forretningen bemærke Mændene, at det ikke kan være den Del af Maskinen, hvormed Trykket udøves, der har skaffet Citantinden Eneretsbevilling, eftersom dette er en ganske simpel Skruepresse, og at Eneretten ligesaalidt kan antages knyttet til Beskaffenheden af de benyttede Klodsformers Overflade; men at det Særegne ved det heromhandlede Apparat bestaar i, at Strømperne trykkes paa engang paa begge Sider med 2 til hinanden passende Klodsformer, der under Trykningen styres saaledes, at Striberne nødvendig maa støde sammen paa Kanterne, hvilket opnaas ved at give begge Formerne paa den ene Side udstaaende Styrestifter og ved at stille paa Trykbordet to opstaaende Styrestænger. Da nu Ind-

stævnte til Trykning af Strømper med Tverstriber betjener sig ganske af samme Slags Klodsformer, som den Citantinden har Eneret paa, nemlig to correspon-derende Former, der bruges samtidig og til Styring ere forsynede paa den ene Side med udstaaende Styre-stifter, der svare til opstaaende Styrestænger paa Tryk-bordet, saa er det Skjønsmændenes Overbevisning, at det er et Indgreb i den Citantinden ved Bevilling af 28de Marts 1871 tilstaaede Eneret at forfærdige eller lade forfærdige et saadant Apparat til Trykning af stribede Strømper, som det Indstævnte betjener sig af. Ind-stævnte har vel forment, at Skjønsmændene ved at ud-tale, at han har gjort sig skyldig i Indgreb i Citant-indens Eneret, og i den Anledning indlade sig paa en Fortolkning af hendes Eneretsbevilling, ere gaaede udenfor deres Competence som Skjønsmænd; men heri kan der ikke gives ham Medhold. Foruden at Ind-stævnte nemlig ikke har nedlagt nogen Indsigelse mod den Maade, hvorpaa Skjønsmændenes Hverv er beteg-net i Skjønsstævningen, til hvilken selve Udmeldelsen slutter sig, nemlig som gaaende ud paa at afgive Skjøn, om Indstævnte efter Beskaffenheden af de forberørte Apparater, som han havde ladet forfærdige og havde anvendt, skulde anses at have gjort sig skyldig i Ind-greb i den Citantinden ved fornævnte Bevilling forundte Eneret, maa det ogsaa anses stemmende med Forhol-dets Natur, at det sagkyndige Skjøn i deslige Sager netop yder Retten Vejledning med Hensyn til, hvad der er det Væsenlige i den patenterede Indretning, og hvor-vidt Eftergjørelsen indeholder dette Væsenlige. Da nu Skjønsmændenes Opfattelse ikke findes at være i Strid med Patentets Indhold, maa det statueres, at der er gjort Indgreb i den Citantinden ved Bevillingen til-staaede Eneret, og naar Indstævnte har forment, at kun Fabrikanten af den af ham benyttede Form kan

drages til Ansvar i Henhold til Bevillingen, kan Retten ikke dele denne Anskuelse, da Indstævnte, som alt bemærket, har erkjendt, at det er ham, der har ladet Formen forfærdige, og han har været uberettiget hertil efter Bevillingen. Denne bestemmer nu derhos vel, at Eneretten skal være fortabt, saafremt det bevises, at nogen Anden forinden heri Riget har forfærdiget eller ladet forfærdige Maskiner af den herombandlede Beskaffenhed; men det er ikke mod Citantindens Benægtelse godtgjort, at en saadan Maskine som den, hvorpaa Bevillingen efter ovennævnte Skjønsforretning giver Eneret, er forfærdiget af nogen Anden heri Riget forinden Bevillingens Datum. Som Følge heraf vil Indstævnte være at anse efter Lov om Haandværks- og Fabrikdrift m. V. af 29de Decbr. 1857 § 75 med en Kjøbenhavns Politikasse tilfaldende Bøde, der findes at kunne bestemmes til 5 Rdl. Hvad dernæst den paastaaede Erstatning angaar, kan der ikke gives Citantinden Medhold i, at Indstævnte ved sin Procedure skulde have indrømmet, at det Citantinden ved hans Indgreb i hendes Eneret tilføjede Tab skulde have andraget 1400 Rdl., ligesaalidt som hun ellers har godtgjort Saadant, og den herpaa byggede principale Paastand kan derfor ikke tages til Følge. Men heller ikke Citantindens subsidiaire Paastand om Erstatningens Ansættelse ved uvillige Mænds Skjøn findes efter Proceduren at kunne gives Medhold. Denne er nemlig helt igjennem bygget paa den Forudsætning, at Erstatningen maatte beregnes efter Hensyn til den Fordel, Citantinden kunde have havt ved selv at farve eller tilvirke Strømper paa en slig Maskine, og det Tab hun skal have lidt ved, at Indstævnte har drevet slig Forretning, altsaa paa den Forudsætning, at hun kunde fordre Erstatning af det ved Indstævntes Benyttelse af Maskinen formentlig lidte Tab; men denne Forudsætning er, som Indstævnte med Føje har gjort

gjældende, urigtig, da Citantindens Bevilling kun gaar ud paa en Eneret til at forfærdige eller lade forfærdige deslige Maskiner, men ingenlunde en Eneret til deres Benyttelse. Da der nu derhos mangler ethvert Udgangspunkt i Proceduren til at bestemme Størrelsen af den Erstatning, hvorpaa Citantinden kunde have Krav, nemlig for Indstævntes Indgreb i hendes Eneret til at lade den patenterede Maskine forfærdige, vil Indstævnte forsaavidt være at frifinde for Citantindens Tiltale.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde hæves, og det Procurator Westrup, hvis Sagførelse har været lovlig, tilkommende Salair af 20 Rdl., at burde udredes af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Farver Mortensen, bør til Kjøbenhavns Politikasse bøde 5 Rdl., men forøvrigt for Citantinden, Farver P. Skovs Enke, Marie Skov's Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninges ophæves.

Der tillægges Procurator Westrup i Salair 20 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. 387/78 Haraldsted-Allindemagle Sogneraad ctr. Gaardmand Jens Jensen, Parcellist Jens Larsen med flere Ejere eller Brugere af Ejendomme i Valsømagle Skoledistrikt.

(Antaget, at den Amtsraadene efter Landcommunallovens §§ 19 og 49 tilkommende Myndighed til med Udelukkelse af Domstolene at afgjøre Spørgsmaal om de intercommunale Afregninger ikke er ind-

skrænket til Afregningsforslag, der ere indkomne fra Sogneraadene inden Udløbet af den i bemeldte Lovs § 19 foreskrevne Frist.)

(Paadømt den 30te Marts 1874.)

Under nærværende ved Skjoldnæsholm og Svendstrup Birkeret den 19de Febr. f. A. paakjendte Sag, have de Indstævnte efternævnte Ejere eller Brugere af Ejendomme i Valsømagle Skoledistrikt, Gaardmand Jens Jensen — — — Husmændene Christian Jensen og Hans Jensen, Husmand Niels Johansens Enke og Gaardmand Jens Hansens senere afdøde Enke — hvis Bo er overtaget af de Indstævnte, Gaardbestyrer Peder Jensen, Arbejdsmand Hans Jensen og Husmand Christian Jensen — i 1ste Instans sagsøgt Citanterne, Haraldsted-Allindemagle Sogneraad, til at høre Dom for, at et af bemeldte Sogneraad i Henhold til Landcommunalloven af 6te Juli 1867 § 19 forfattet og af Sorø Amtsraad den 12te Marts 1870 approberet Afregningsforslag, hvorefter Valsømagle Skoledistrikt skal tilsvare Haraldsted-Allindemagle Commune en Sum af 404 Rdl. 5 ℔ 8½ ß som Vederlag for en aarlig Afgift af 4 Tdr. Byg, som Skoledistriktet hidtil ifølge et under 30te Septbr. 1862 indgaaet Forlig har svaret til Skolelæreren i Distriktet for manglende Jordtilliggende, men som efter bemeldte Lovs § 18 for Fremtiden skal lignes paa hele Communen, kjendes ugyldigt og for de Indstævnte uforbindende at være, og da denne Paastand er taget til Følge ved Underretsdommen, have Citanterne nu indanket denne Dom for Overretten, hvor de i Overensstemmelse med deres Procedure i 1ste Instans have paastaaet enten Underretsdommen annulleret og Sagen afvist fra Underretten eller Frifindelse for de Indstævntes Tiltale samt i begge Tilfælde de Indstævnte tilpligtede in solidum at betale Citanterne Sagens Omkostninger i begge Instanser skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt. De Indstævnte

have derimod procederet til Underretsdommens Stadfæstelse med Tilkjendelse af Sagens Omkostninger ligeledes skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Saaledes som af Sagens Acter fremgaar, blev der efter Landcommunallovens Udgivelse til Opfyldelse af sammes § 19 af Citanterne forfattet et Forslag til Afregning imellem Communen og de forskjellige Dele af samme, som tidligere i visse Henseender havde været særskilte Ligningsdistrikter, og efterat Forslaget derpaa havde været fremlagt til Beboernes Eftersyn, blev det indsendt til Sorø Amtsraad med en Skrivelse fra Sogneraadet af 29de Septbr. 1867, hvori det udtrykkeligt er bemærket, at da Haraldsted-Allindemagle Sogne bestandig havde udgjort et samlet Ligningsdistrikt, uden at nogen særskilt Ligning af Udgifter paa mindre Dele af Communen havde fundet Sted, har ingen Afregning for dette Sogneforstanderskabs Vedkommende været at forfatte. Dette Forslag, der saaledes gik ud paa, at der Intet var at afregne, blev derpaa approberet af Amtsraadet. Da Skatteligningen for Aaret 1868 derefter skulde foretages, modtog Sogneraadet en Skrivelse fra 9 Gaardmænd i Valsømagle af 16de Decbr. 1867, hvori Opmærksomheden henledede paa, at den ovennævnte Valsømagle Skoledistrikt paahvilende aarlige Afgift til Skolelæreren skulde lignes paa hele Communen i Medfør af Lovens § 18, jfr. 57; men da Sogneraadet, der paastaas at have overset dette Punkt ved det første Afregningsforslags Affattelse, ikke var villig til at foretage denne Ligning, gav dette Anledning til, at Amtsraadet, til hvis Afgjørelse Sogneraadet havde indstillet Spørgsmaalet, efter indhentet Erklæringer fra forskjellige Autoriteter gav Sogneraadet Paalæg om at affatte et nyt Forslag til Afregning mellem Skoledistriktet og den øvrige Commune for dennes Overtagelse af den nævnte Afgift, og det er nu dette af Sogneraadet ifølge

nysnævnte Paalæg den 14de Septbr. 1869 forfattede, af Amtsraadet under 12te Marts næstefter approberede Afregningsforslag, der har været fremlagt til almindeligt Eftersyn, som de Indstævnte have forlangt ophævet ad judiciel Vej, efterat de forgjæves have henvendt sig med Klage til Indenrigsministeriet over, at Amtsraadet ikke har taget noget Hensyn til en af dem mod den stedfundne Afregning i rette Tid gjort Indsigelse, idet bemeldte Ministerium under 29de Decbr 1870 har resolveret, at Ministeriet ikke kunde indlade sig paa denne Sag, der i Henhold til oftnævnte Lovs § 19 henhører under Amtsraadets Afgjørelse.

De Indstævntes ved Underretsdommen til Følge tagne Indsigelser imod den af Amtsraadet approberede Afregning gaa nu ud paa, at det formentlig skulde være en Betingelse for Amtsraadets Myndighed til at approbere et Afregningsforslag, at dette havde været fremlagt i Octbr. Maaned 1867 og var indkommen til Amtsraadet inden 15de Novbr. s. A., overensstemmende med § 19 i L. 6te Juli 1867, hvorhos Amtsraadet formentlig var uberettiget til at tilsidesætte en allerede approberet Afregning. Citanterne formene imidlertid, at disse Indvendinger, som overhovedet en Bedømmelse af Amtsraadets Fremgangsmaade i dette Forhold, ligge udenfor Domstolenes Competence. Heri findes der nu ogsaa at maatte gives Citanterne Medhold. Efter Bestemmelserne i Landcommunallovens §§ 19 og 49 er nemlig Varetagelsen af alle Spørgsmaal om de intercommunale Afregninger, uden Hensyn til om de ellers ifølge deres Beskaffenhed maatte være kvalificerede til Domstolenes Paakjendelse, henlagte under de overordnede communale Myndigheder, som den for disse Spørgsmaal hensigtsmæssigste Afgjørelsesmaade, og til med de Indstævnte at ville indskrænke Amtsraadenes Myndighed til ikkun at angaa de Afregningsforslag, der indkomme

fra Sogneraadene inden Udløbet af de i § 19 fastsatte Tidsfrister, dertil indeholder Loven, der overhovedet slet ikke etablerer bestemte Regler for Afgjørelsen af Afregningsspørgsmaal, men lader dette være en Conduitesag, ikke nogen Hjemmel, og navnlig er det uden Føje, naar de Indstævnte have assereret, at Tidsfristerne vilde være overflødige og betydningsløse, saafremt der ikke tillægges dem en for Amtsraadenes Myndighed betingende Karakter, idet de meget vel kunne være tjenlige til og i Virkeligheden vel ogsaa have tjent til at fremskynde Afregningernes Afgjørelse. Da det nu heller ikke kan antages, at Amtsraadet har manglet Competence til at lade foretage og derefter approbere en ny Afregning istedetfor det tidligere af samme under den urigtige Forudsætning, at der Intet var at afregne, sanctionerede Forslag, maa Afgjørelsen af det under Sagen foreliggende Spørgsmaal, om den af Amtsraadet den 12te Marts 1870 givne Approbation paa det ovennævnte sidste Afregningsforslag skal staa ved Magt eller ophæves, anses at ligge udenfor Domstolenes Competence, i alt Fald saalænge Amtsraadet ikke selv har samtykket i Sags Anlæg, og da dette ikke er Tilfældet i nærværende Sag, maa Følgen blive, at den indankede Dom ex officio vil være at annullere og Sagen at afvise fra Underretten.

Processens Omkostninger herfor Retten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke herfor Retten.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør uefterrettelig at være og afvises Sagen fra Underretten.

Processens Omkostninger herfor Retten ophæves.

Sagen 148/74 Auditør, Procurator Mundt Actor ctr. Tiltalte Assarina Olsdatter.

(Anvendelse af Straffelovens § 274 i et Tilfælde, hvor Forfalskningen af det benyttede Document var foregaaet i Udlandet.*)

(Paadømt den 7de April 1874.)

Tiltalte, Assarina Olsdatter, der ikke findes tidligere straffet her i Landet, har under nærværende imod hende for at have benyttet et forfalsket Document i 1ste Instans ved Stubbekjøbing Kjøbstads Extraret anlagte Sag vedgaaet, at hun, efterat hun, som af hende forklaret, i April 1870, da hun endnu opholdt sig i sit Fødeland Sverrig, og det viste sig vanskeligt for hende paa Grund af hendes Alder at erholde Tjeneste her i Landet, som hun ønskede, havde forandret det i det hende meddelte Præstebevis anførte Fødselsaar 1833 til 1839, har forevist og benyttet det saaledes forfalskede Bevis heri Landet dels ved at melde Til- og Afgang i de forskjellige Sogne, hvor hun har tjent, dels til derefter at erholde en Skudsmaalsbog udfærdiget, og endelig som Legitimation for vedkommende Præst, da hun nu ønsker at indtræde i Ægteskab her.

Tiltalte vil derfor være at anse efter Straffelovens § 274, cfr. § 270, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og Underretsdommen, hvorved hun er anset efter § 270, cfr. 274 og 276 samt § 62, med lige Fængsel i 8 Dage, vil forsaavidt være at forandre, medens den, da dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifaldes, iøvrigt bliver at stadfæste.

Tiltalte vil blive at tilpligte at betale Salair til Actor og Defensor herfor Retten med 5 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans og Sagførelsen ved begge Retter har været lovlig.

---

*) jfr. H. R. T. 1861 p. 340 og 1867 p. 495.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Dage.

I Salair til Procuratorerne, Auditør Mundt og Hvalsøe, betaler Tiltalte, Assarina Olsdatter, 5 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen 262/72 Pottemager Pihl i Sorø ctr. Korsør Byraad.

(Spørgsmaal om der forelaa et Proformaværk med en Vexel og nogle dertil sig sluttende Retshandler; ikke antaget.)

(Paadømt den 13de April 1874.)

Citanten, Pottemager Pihl i Sorø, der ved Sorø Birketings Dom af 15de Febr. 1872 er tilpligtet til de Indstævnte, Korsør Byraad, at betale 500 Rdl. med Renter 6 pCt. p. a. fra den 29de Novbr. 1862 til den 29de Septbr. 1870, og siden 7 pCt. p. a., til Betaling sker, har hertil Retten indanket denne Dom, som han efter Bevilling til fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Højesteretsadvocat Nellemann, paastaar forandret saaledes, at han frifindes for de Indstævntes Tiltale, og at disse tilpligtes at tilsvare ham Processens Omkostninger, der ved Underretsdommen ere ophævede, i begge Instanser, herfor Retten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til Advocat Nellemann, der i alt Fald har paastaaet sig det tilkjendt hos det Offentlige.

De Indstævnte have paastaaet Underretsdommen stadfæstet og sig tilkjendt denne Sags Omkostninger skadesløst.

Det fremgaar af Sagen, at Citantens Svigerfader, afdøde Lods Jørgen Sommer af Korsør, under 6te Novbr. 1862 har udstedt en 14 Dages Vexel, stor 1000 Rdl., til Murmester Chr. Jensen, der har endosseret den til

Korsør Communes Laanecommitte, at denne Vexel efter Begjæring af et Medlem af Bestyrelsen for Laanecommitteen paa Committeens Vegne er protesteret den 29de Novbr. 1862, at der under en efter samme Bestyrelsesmedlems Begjæring den 19de Decbr. 1862 paabegyndt Arrestforretning er indgaaet et Forlig, hvorved Sommer og Jensen forpligtede sig til in solidum at betale Vexlens Paalydende, 1000 Rdl., med skadesløse Omkostninger og Renter til Laanecommitteen inden samme Dags Aften Kl. 6, saafremt der ikke stilledes Sikkerhed, som Committeen vilde modtage, at derefter, da ingen af disse Betingelser opfyldtes, under 20de Decbr. 1862 er givet Laanecommitteen Udlæg til Fyldestgjørelse for dens Fordring, dels hos Chr. Jensen, dels i en Sommer tilhørende Jordlod, der er vurderet til 300 Rdl., og i alt hans Indbo, vurderet til 700 Rdl., hvilket Udlæg derefter er tinglæst, samt at Sommer er afgaaet ved Døden den 6te Febr. 1867, og at hans Bo er overtaget af hans myndige Arvinger, Sønnen Lods N. Sommer og Citanten paa hans Hustrus, Marie Elisabeth Sommers, Vegne. Da det paagjældende efter Vexlen skyldige Beløb ikke er betalt, have nu de Indstævnte, efterat Laanecommitteens Actier ere gaaede over til Communen, paa dennes Vegne søgt Citanten til at betale det halve Beløb som ovenanført.

(Sluttes.)

☞ Af dette Ugeskrift udkommer 15 Nr. (Ark) i Qvartalet nemlig i Reglen et ugentligt og 2 Gange qvartaliter et Dobbeltnummer. Prisen er 7 Mk. 8 Sk. for Qvartalet, og Subskription, bindende for 30 Nr., modtages paa alle kongelige Postcontoirer, i Bogladerne og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 28.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 20de Juni.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen $\frac{262}{72}$ Pottemager Pihl i Sorø ctr. Korsør Byraad.

(Sluttet. — Se forrige Nr.)

Citanten har støttet sin Paastand paa, at der ikke skal være betalt enten Jensen eller Sommer Penge for Vexlen, og at saavel denne som de foretagne Fogedforretninger skulle være Proformaværk, der alene skal være iværksat for at hjælpe Sommer imod en Creditor, fra hvis Side han frygtede Retsforfølgelse, og imod hvem det til Laanecommitteen givne Udlæg ogsaa skal være benyttet til at tiltvinge Sommer en for ham gunstig Afgjørelse.

Citanten har i denne Henseende anført, at Laanecommitteens daværende, nu afdøde Formand i et Byraads Møde skal have udtalt, at Vexlen ikke var udstedt for at forpligte de Vedkommende, at der ikke var modtaget Penge for den, at den var uden Gyldighed, at det var ved en Fejltagelse, at den var fremkommen, at den var udstedt under den Betingelse, at hvis Sommer kom til Akkord med sine Creditorer, skulde den tilbagegives ham, at det Hele var uden Gyldighed og

at det var en Forglemmelse, at den ikke var bleven Sommer tilbageleveret. Men hertil have de Indstævnte med Føje bemærket, at Laanecommitteens Formand ingen Berettigelse havde til ensidigen at afgjøre Committeens Fordringer, og at han ikke ved de af ham brugte Udtalelser kunde frafalde dens Ret eller ophæve de Forpligtelser, Byraadet har til at varetage Communens Tarv, og til Bevis for, at der kun var foretaget et Proformaværk, kunne hans berørte Udtalelser efter den Deltagelse, der tillægges ham i hvad der er foretaget, ikke tjene.

Citanten har endvidere anført, at Laanecommitteens Hverv med at gjøre Udlaan var ophørt længe før den 6te Novbr. 1862, og at de Indstævnte i Klagen til Forligelsescommissionen have angivet, at der ved Vexlens Udstedelse blev udbetalt Chr. Jensen dens paalydende Beløb, saa at det ikke kan komme i Betragtning, at de under Proceduren have paaberaabt sig, at Chr. Jensen tidligere har faaet 1000 Rdl. til Laans af Laanecommitteen, og at Vexlen kan være udstedt til Sikkerhed for dette Laan. Det kan imidlertid ikke, som af Citanten paastaaet, siges, at de Indstævnte derved have angivet en ny Søgsmaalsgrund, da det er det ifølge Vexlen skyldige Beløb, hvoraf der søges Betaling, og det i denne Henseende er uden Betydning, om Pengene efter Vexlen skyldtes for Udbetaling ved dens Udstedelse eller for tidligere præsteret Udbetaling.

Det ses ogsaa, at Sommer ved Foretagelsen af den ovennævnte Protest, saavelsom under den paabegyndte Arrestforretning, har vidst, at Chr. Jensen stod i Gjæld for Beløbet til Laanecommitteen, idet han ved begge Lejligheder har bemærket, at han ikke selv skyldte Pengene, men kun havde paategnet Vexlen som Cautionsforpligtelse for Chr. Jensen, der var den egentlige Debitor, og det er ikke af Citanten benægtet, at Chr.

Jensen af Laanecommitteen har modtaget et Laan stort 1000 Rdl., der ikke er tilbagebetalt, og for hvilket der i sin Tid skal være udstedt en Vexel.

Der er saaledes ikke ført noget Bevis for, at Vexlen og de sig dertil sluttende Retshandlinger ere Proformaværk, hvilket der desuden er saameget mindre Føje til at antage, som Saadant vilde forudsætte, at baade afdøde Sommer og den ovenmeldte daværende Formand for Laanecommitteen skulde have gjort sig skyldige i Handlinger, der vare i høj Grad strafbare.

Om Citanten ved at overtage sin Svigerfaders Bo har havt Fordel eller ikke, er uden Betydning for de Forpligtelser, der følge af at tiltræde Arv uden Skifterettens Mellemkomst.

Citantens først herfor Retten nedlagte subsidiaire Paastand om, at Betalingen gjøres afhængig af Extraditionen af den af Chr. Jensen udstedte Vexel, kan som for sent fremsat ikke imod de Indstævntes Protest komme i Betragtning, og er det desuden af de Indstævnte med Føje derimod bemærket, at det ikke er nogen saadan Vexel, hvorfor her søges Betaling.

Der kan saaledes ikke gives Citantens Paastand Medhold, hvorimod Underretsdommen efter de Indstævntes Paastand vil være at stadfæste.

Sagens Omkostninger herfor Retten findes efter Omstændighederne at maatte ophæves, og vil der efter Sagens Udfald ikke kunne tilkjendes Citantens beskikkede Sagfører, Højesteretsadvocat Nellemann, hvis Sagførelse har været lovlig, noget Salair.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande.

Sagens Omkostninger herfor Retten ophæves.

Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen A8. 29/4 Gaardmand Christen Michaelsen af Herringløse ctr. Parcellist Mads Madsen af Vadsby.

(Fortolkning af en Forpagtningscontract med Hensyn til den i samme fastsatte Driftsmaade af Jorden.)

(Paadømt den 13de April 1874.)

Ved en den 9de Juli 1871 dateret Contract har Indstævnte, Parcellist Mads Madsen af Vadsby, som Ejer af Matr.-Nr. 14 b i Herringløse bortforpagtet til Citanten, Gaardmand Christen Michaelsen af Herringløse, den til bemeldte Ejendom hørende Jordlod for et Tidsrum af 15 Aar fra Contractens Dato. Forpagtningscontractens Post 1 bestemmer: „Jordlodden, som nu er besaaet med Rug, Byg, Havre og Staldfodring og 2 Stkr. med Græs og Kløver samt 1 Skifte i Brak, overtages strax af Forpagteren, saaledes som denne nu befindes," og Post 5 fastsætter: „Forpagteren driver Jorden saaledes, at den bærer Sæd i 4 paa hinanden følgende Aar, ligger 2 Aar med Græs og 1 Aar i Brak og gjødes da forsvarligt, forinden den atter besaas; enhver Overskridelse heraf saavelsom ogsaa naar Afgiften ikke erlægges til fastsat Tid, har Forpagtningens Forbrydelse til Følge." Under Anbringende af, at Citanten ikke har fulgt den saaledes foreskrevne Driftsmaade, har Indstævnte sagsøgt Citanten ved Leire Herredsting og nedlagt Paastand om, at Forpagtningscontracten ophæves som ugyldig, at Citanten tilpligtes inden en kort Frist under Udsættelsestvang at aflevere ommeldte Jordlod til Indstævnte og at betale denne en Erstatning af 58 Rdl. m. m. Citanten derimod paastod sig frifunden, subsidiairt frifunden for at betale Erstatning, aldeles subsidiairt, at det Beløb, som Indstævnte maatte blive tillagt i Erstatning, likvideredes i et Citanten formentlig tilkommende Erstatningsbeløb. Saa paastode og begge Parter sig tilkjendte Sagens Omkostninger. Ved den

inden Herredstinget den 13de Octbr. f. A. afsagte Dom er den nævnte Forpagtningscontract ophævet som ugyldig og Citanten tilpligtet inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse under Udsættelsestvang at aflevere den ommeldte Jordlod til Indstævnte, men iøvrigt frifunden for dennes Tiltale, hvorhos Processens Omkostninger ere ophævede.

Herredstingsdommen har Citanten derefter indanket herfor Retten, hvor han paastaar den forandret derhen, at han frifindes for Indstævntes Tiltale, samt tillægges Sagens Omkostninger for begge Retter skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt. Indstævnte er, skjøndt lovlig varslét, hverken mødt eller har ladet møde for Overretten, hvor Sagen derfor i Medfør af L. 1—4—30 og Frd. 3die Juni 1796 § 2 vil være at paakjende efter fremlagte Breve og Beviesligheder, navnlig Underretsacten.

Ifølge denne er det fra Citantens Side indrømmet, at han i Febr. 1872 har brakket eller pløjet en Græsmark paa ca. 1 Td. Land, at han i den paafølgende Sommer har besaaet omtrent en Fjerdedel af denne Mark med Blandingssæd, nemlig Havre, Ærter og Vikker, til Staldfodring, som han lod tøire af, og at han i Septbr. 1872 besaaede den hele Mark med Rugsæd. Men det skjønnes ikke rettere, end at Citanten ikke derved har fulgt den i Forpagtningscontracten fastsatte Driftsmaade, hverken for den hele Marks Vedkommende eller med Hensyn til den anførte Fjerdedel af samme, da Contracten, som anført, udtrykkelig bestemmer, at Jorden skal ligge 1 Aar i Brak, forinden den atter besaas, og forsaavidt Citanten har villet gjøre gjældende, at Frosten hindrede ham i at lægge Marken i Brak i Efteraaret 1871, er dette ikke mod Indstævntes Benægtelse bevist, og naar han har anført, at den af ham brugte Fremgangsmaade er den i hans Egn sædvanlige,

og at den ikke blot ikke skader Jorden, men endog gavner den — hvori en efter hans Foranstaltning under Sagen optagen Skjønsforretning tildels har givet ham Medhold — da kan dette ikke komme i Betragtning mod Contractens klare Bestemmelse om, at enhver Overskridelse af, hvad der er fastsat i Post 5 om Driftsmaaden, skal have Forpagtningens Forbrydelse til Følge; men de anførte Omstændigheder kunde i alt Fald kun faa Indflydelse med Hensyn til Spørgsmaalet om Citanten er ifalden Erstatning, et Spørgsmaal, der imidlertid ikke foreligger Overretten.

Den indankede Dom, som rettelig har hævet Sagens Omkostninger, vil derfor være at stadfæste, dog at Fristen for Jordloddens Aflevering vil være at bestemme til 8 Uger og at regne fra nærværende Doms Forkyndelse.

Processens Omkostninger for Overretten blive efter Omstændighederne ligeledes at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke herfor Retten.

Thi kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Fristen for den omhandlede Jordlods Aflevering bestemmes til 8 Uger fra nærværende Doms lovlige Forkyndelse.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. 109/74 Procurator A. Seidelin Actor ctr. de Tiltalte Maler Rasmus Rasmussen og Hustru Caroline Charlotte Røhr.

(Tvende Tiltalte, som ved Underretten vare dømte for Assurancesvig, frifundne ved Overretten.)

(Paadømt den 17de April 1874.)

Om Aftenen den 27de Juli f. A. afbrændte det Møllersvend Ole Olsen tilhørende, af denne og Tiltalte

Maler Rasmus Rasmussen beboede Hus i Helsinge; under de strax efter Branden optagne Forhør erklærede begge de Brandlidte, at de antoge Ildebranden foraarsaget ved Antændelse af Lynild under et stærkt Tordenvejr, som samme Aften var gaaet hen over Helsinge, uden at der forøvrigt fremkom bestemt Oplysning om Ildens Opkomst. Den 29de August f. A. blev Forhøret gjenoptaget af Dommeren i Kronborg vestre Birk, og da Tiltalte Rasmussen tilligemed sin medtiltalte Hustru Caroline Charlotte Røhr den 31te s. M. henvendte sig til Birkedommeren om at erholde en Attest om, at Brandforhørene vare sluttede og indsendte til Amtet, hvilken Attest Secretairen for de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikkringsforening for rørlig Ejendom i Frederiksborg Amt havde forlangt som Betingelse for at kunne udbetale Tiltalte Rasmussen den resterende Del af den beregnede Erstatning af 628 Rdl. 1 ℔ for hans Løsøre, der var forsikkret i bemeldte Forening for 740 Rdl., blev Rasmussen under et samme Dag optaget Forhør anholdt, ligesom hans Hustru efter samme ligeledes blev anholdt, og ere de Begge derefter blevne satte under Tiltale for Assurancesvig, og ved den i Sagen afsagte Underretsdom ifølge Straffelovens § 259, cfr. § 57, hver især ansete med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Denne Sag er nu alene ifølge de Tiltaltes Begjæring indanket herfor Retten, hvor der efter den skete Indstævning saaledes kun bliver Spørgsmaal om Bedømmelsen af de Forhold, med Hensyn til hvilke de Tiltalte ved Underretsdommen ere blevne ansete strafskyldige.

Tiltalte Rasmussen er ved Underretsdommen kun domfældt for i svigagtig Hensigt at have villet tilvende sig Branderstatning for et til 8 Rdl. vurderet Sølvlommeuhr. Morgenen efter Branden, den 28de Juli f. A.,

indfandt Brandforsikkringens Sogneforstander sig hos Tiltalte Rasmussen, der paaviste ham de fra Branden reddede Meubler og Effecter. Efter Tiltaltes Forklaring, der maa lægges til Grund ved Sagens Paakjendelse, angav han, foruden hvad der var henlagt i Haven, tillige som reddet, hvad han var iført, og havde han da Uhret i sin Vestelomme og en Staalkjæde hængende udenfor Vesten; ved bemeldte Lejlighed var der derhos imellem ham og Sogneforstanderen ikke Tale om noget Sølvtøj, i hvilken Henseende Tiltalte særlig har bemærket, at saafremt Sogneforstanderen havde spurgt ham om Sølvtøjet, under hvis Assurancesum Uhret var indbefattet, vilde han derved muligen være kommen i Tanker om, at hans Sølvcylinderuhr var bleven reddet. Naar da fremdeles henses til, at Tiltalte, der efterat have talt med Sogneforstanderen, havde forladt Helsinge for at gaa til sit Arbejde i en anden Landsby, ikke overværede selve Taxationsforretningen, som blev foretaget senere samme Dag, og under hvilke de Gangklæder, han var iført, bleve anførte som reddede og vurderede til 6 Rdl., og at denne Forretning ikke ses at være underskreven af ham, ligesom han efter sin Forklaring, naar undtages en enkelt Yttring af Sogneforstanderen om den Tiltalte for Sengklæder tilkommende Erstatning, overhovedet ikke vil have vidst, til hvilken Værdi nogen af de reddede Sager blev ansat, findes det ikke at kunne statueres, at Tiltalte paa svigagtig Maade skulde have villet tilvende sig Brandersatning for Uhret, og vil der som Følge heraf være at tillægge denne Tiltalte Frifindelse her under Sagen.

Ved den den 28de Juli f. A. afholdte Taxationsforretning blev det fra Branden reddede Løsøre, da Tiltalte Rasmussen som bemærket havde forladt Helsinge, paavist af hans medtiltalte Hustru. Ved en paa de Tiltaltes Bopæl heri Staden, hvorhen de vare flyttede

den 3die August f. A., den 31te s. M. i Tiltalte Caroline Røhrs Overværelse foretagen Ransagning er der af det forsikkrede Løsøre forefundet følgende Gjenstande, som ikke ere medtagne ved Taxationen over det Reddede, og som af Retsvidnerne ere blevne vurderede som følger: et sort fransk Shavl 20 Rdl., en Fruentimmerkaabe 5 Rdl., et Par Mands Benklæder 5 Rdl., en Fruentimmerkjole 3 Rdl., et Lagen 2 Rdl., 3 Par Knive og Gafler samt en større Gaffel med sølvbelagte Skafter tilsammen 5 Rdl. 3 ℔ samt en Passer med Tilbehør 1 Rdl. Ved denne Vurdering har Tiltalte Caroline Røhr imidlertid bemærket, at hun ikke kunde erkjende, at Shavlet var mere værd end 10 Rdl., Kaaben, Benklæderne og Lagenet henholdsvis 3, 4 og 1 Rdl., Knivene og Gaflerne tilsammen 3 Rdl. 3 ℔ samt Passeren 3 ℔. Efter det Oplyste havde denne Tiltalte selv reddet Shavlet under Branden og henbragt dette til Murmester Svendsens Hus i Helsinge, hvor det under Taxationen beroede tilligemed Kaaben, Benklæderne og Kjolen, hvilke Gjenstande hendes Mand havde reddet og henbragt sammesteds. Lagenet har Tiltalte Røhr efter sin Forklaring Dagen efter Branden fundet i Gruset og bragt til Svendsens Hus. Knivene, Gaflerne og Passeren laa i den øverste Skuffe i en Kommode, som under Taxationen af hende blev paavist Brandforsikkringens Befuldmægtigede og Synsmænd, men ikke aabnet, medens hun vil have glemt at opgive de andre Gjenstande, som ikke vare tilstede der, hvor Taxationen blev afholdt. Hun erindrede vel senere, at samtlige fornævnte Gjenstande ikke vare opgivne som reddede, men tænkte, at de kunde opgives for Bestyrelsen for Assuranceforeningen, naar Assurancegodtgjørelsen blev betalt. Da hun den 17de August f. A. ifølge Fuldmagt fra sin Mand i Hillerød hævede 200 Rdl. af Brandorstatningen, havde hun vel ikke omtalt disse Gjenstande

som reddede for Foreningens Sekretair, ligesom hun heller ikke, da hun den 31te August rejste til Hillerød med sin Mand, som der vilde hæve Retsbeløbet af Brand-erstatningen, til ham talte om, at Gjenstandene vare reddede, og at deres Værdi burde fradrages Erstatningen. I Forbindelse hermed har denne Tiltalte imidlertid forklaret, at hun efter Branden havde underrettet sin Mand om, at det var bleven forglemt under Taxationen at aabne den øverste Skuffe i Kommoden, hvor han maa antages at have vidst, at Knivene og Gaflerne laa, samt at hun under Taxationen havde glemt at opgive sit franske Shavl som reddet, hvilken Forklaring ikke findes at kunne forkastes, skjøndt hendes Mand ikke vil have talt med hende om disse Gjenstande efter Branden. Naar derhos henses til Ubetydeligheden af de øvrige Gjenstandes Værdi, der som foranført efter hendes Paastand udgjør ialt omtrent 11 Rdl., samt at Taxationsforretningen heller ikke ses at være vedtagen af hende paa hendes Mands Vegne, hvorved endnu bemærkes, at der paa denne ikke findes optaget flere Gjenstande, som Tiltalte vil have opgivet som reddede, derunder navnlig den Klædning, hun var iført under Taxationen, findes der ikke at foreligge tilstrækkelig Grund til at statuere, at denne Tiltalte, som ved Underretsdommen antaget, skulde have gjort sig skyldig i svigagtig Omgang med Hensyn til fornævnte Gjenstande, og vil der derfor ligeledes være at tillægge hende Frifindelse.

I Overensstemmelse hermed vil Underretsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, være dels at forandre dels at stadfæste.

I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne A. P. Seidelin og Alberti, ville de Tiltalte derhos have at betale, En for Begge og Begge for En, 8 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

De Tiltalte, Maler Rasmus Rasmussen og Hustru Caroline Charlotte Røhr, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være.

I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande.

I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne A. P. Seidelin og Alberti, betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 8 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. $\frac{658}{78}$ Procurator B. Christensen Actor ctr. Tiltalte Husmand Carl Lauritz Christensen af Nørre Tvede.

(Antaget, at et Næringsbevis paa Høkerhandel endnu maatte være i Kraft, efterat et senere meddelt Næringsbevis paa Detajlhandel, som var traadt istedetfor det paa Høkerhandelen, var erklæret for ugyldigt og kasseret.)

(Paadømt den 17de April 1874.)

Under nærværende, fra Bregentved Gisselfeld Birks Politiret til Overretten indankede Sag tiltales Husmand Carl Lauritz Christensen af Nørre Tvede for uberettiget Næringsbrug.

Under 31te Octbr. 1870 og 6te Febr. 1872 havde Tiltalte erhvervet Næringsbevis resp. paa Detajl- og Brændevinshandel paa sin Bopæl i Nørre Tvede. Da der derefter til Indenrigsministeriet var blevet anket over, at slig Handel var bleven ham tilladt, uagtet Udsalgsstedet ikke var i den i Næringsloven af 29de Decbr. 1857 § 54 bestemte Afstand af $1\frac{1}{2}$ Mil fra nærmeste Kjøbstads, Nestveds Axeltorv, resolverede Ministeriet under 14de August f. A., at der skulde forelægges ham

en passende Frist, inden hvilken han vilde have at godtgjøre, at den lovlige Afstand fandt Sted, saaledes at, hvis han ej tilvejebragte saadan Oplysning inden Fristens Udløb og maatte være uvillig til at tilbagelevere de ham meddelte Næringsbeviser til Kassation, han da i Medhold af L. 23de Mai f. A. § 11 vilde være at tiltale for uberettiget Næringsbrug.

Overensstemmende hermed blev der den 27de August f. A. givet Tiltalte Tilhold om inden den 12te Septbr. næstefter at efterkomme Ministeriets Resolution, ligesom han, da han ej efterkom samme, ved ovennævnte Politiret blev tiltalt i Henhold til Resolutionen, hvor han, der er født den 16de Januar 1841 og ikke tidligere har været tiltalt, ved Dom af 22de Octbr. for uberettiget Næringsbrug efter den ovenmeldte Lov af 1857, sammes § 75, blev anset med en Mulkt af 10 Rdl. til Præstø Amts Fattigkasse.

Det er under Sagen oplyst, at Afstanden i lige Linje mellem Nørre Tvede og Axeltorvet i Nestved ikke, saaledes som bestemt i Loven af 1857, dens § 54 cfr. § 14, er 1½ Mil. Det er imidlertid ikke imod Tiltaltes Benægtelse oplyst, at han efter bemeldte 12te Septbr. har drevet Detajl- eller Brændevinshandel, hvorimod han efter den Tid ikkun har solgt Kaffebønner, Kandis, Cichorie, Olje, Petroleum og Lys; og da han under 4de Juni 1868 er meddelt Næringsbevis paa Høkerhandel, findes han i Medfør af Næringslovens § 55 at have havt Hjemmel til den saaledes stedfundne Handel, idet Overretten maa anse det for utvivlsomt, at Tiltaltes Ret til Høkerhandel, naar det ham den 31te Octbr. 1870 meddelte Næringsbevis paa Detajlhandel, der — som det i dette Bevis udtrykkeligt anføres — er traadt istedetfor Næringsbeviset paa Høkerhandel, er erklæret for ugyldigt og kasseret, endnu maa være i Kraft i Henhold til Beviset af 4de Juni 1868.

Tiltalte vil som Følge heraf være at frifinde for det Offentliges Tiltale, og ville Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor herved Retten, 5 Rdl. til hver, blive at udrede af det Offentlige.

Behandlingen i 1ste Instans saavelsom den befalede Sagførelse ved Overretten har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte, Husmand Carl Lauritz Christensen af Nørre Tvede, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne B. Christensen og Lassen, hver 5 Rdl., udredes af det Offentlige.

Sagen $\frac{207}{78}$ Handelsgartner E. Maale ctr. Overgraver H. Tronier og Kirkeinspectionen for Garnisons Kirke i Kjøbenhavn.

(Erstatning nægtet for den uretmæssige Benyttelse af en Strimmel Jord, som henhørte til et af en Anden lejet Areal, da Vedkommende havde handlet i god Tro og strax afstode fra Benyttelsen, saasnart de bleve underrettede om Forholdet.)

(Paadømt den 20de April 1874.)

Efter Stævning af 19de April f. A. har Citanten, Handelsgartner E. Maale, under Paaberaabelse af, at Indstævnte H. Tronier i omtrent 2 Aar har benyttet en til Garnisons Kirkegaard heri Staden stødende Plads til Oplag og Udsalg af Gravsten, uagtet bemeldte Plads hører til en af Citanten af Kjøbenhavns Magistrat lejet Have, i hvilken han selv har Oplag og Udsalg af Gravsten, paastaaet bemeldte Indstævnte tilpligtet at betale ham i Skadeserstatning for denne Benyttelse og det Tab, Citanten derved har lidt i sin Handel med Gravsten, 200 Rdl., eller i alt Fald et saa stort Beløb, som uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte skjønne at være

billigt, Alt med 5 pCt. Rente aarlig fra Klagens Dato, den 5te April f. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Da Indstævnte Tronier imidlertid under Sagen fremkom med den Iudsigelse, at Søgsmaalet ikke burde have været rettet imod ham, men derimod mod Kirkeinspectionen for Garnisons Kirke, idet han paa dennes Vegne eller i Henhold til dennes Bemyndigelse havde benyttet den nævnte Plads paa den anførte Maade, og i denne Henseende fremlagde en af Kirkeværgen under 22de Febr. 1872 afgiven Erklæring, hvorefter Inspectionen i flere Aar har tilladt den anførte Brug af Pladsen, har Citanten ved Adcitationsstævning af 5te Novbr. f. A. til Kirkeinspectionens Medlemmer, Sognepræst N. G. Blædel og Obersterne H. F. M. Olufsen og W. O. W. Lehmann, inddraget Kirkeinspectionen under Sagen og under Adcitationssøgsmaalet paastaaet de Adciterede dømte, enten solidarisk i Forening med Indstævnte Tronier eller alene, efter den af ham i Hovedsagen nedlagte Paastand, saaledes at de paastaaede Renter i ethvert Fald regnes fra Adcitationsklagens Dato, den 14de Octbr. f. A., og at Sagens Omkostninger komme til at omfatte ikke blot de af Hovedsagen men ogsaa de af Adcitationssøgsmaalet flydende Omkostninger. De Indstævnte have hver for sig procederet til Frifindelse med Tillæg af Procesomkostningerne henholdsvis ved Hovedsagen og ved Adcitationssagen med et tilstrækkeligt Beløb.

Den Plads, hvorom der her i Sagen er Spørgsmaal, er efter et af Stadsconducteuren forfattet under Sagen fremlagt Situationskort ikkun en Strimmel Jord, der i en Bredde af fra 10 til 24 Tommer ligger langs med den sydlige Side af Vejen fra Østerbrogade til den nordlige Indgang til Garnisons Kirkegaard, og det er in confesso, at denne Jordstrimmel i omtrent 40 Aar har ligget ud i Et med Kirkegaardsvejen, medens den i

samme Tidsrum stadigt har været adskilt, først ved en Tjørnehæk og siden 1859 eller 1860 ved en Barriere eller et Stakit fra den Syd derfor liggende Jordlod, som Citanten under 25de Januar 1871 har lejet af Magistraten paa 7 Aar fra 1ste Octbr. 1870 at regne, og som han, som anført, benytter dels til Have dels til Oplag og Udsalg af Gravsten. Det maa endvidere efter det Foreliggende antages, at Indstævnte Tronier med Kirkeinspectionens Tilladelse har benyttet denne Jordstrimmel paa den anførte Maade allerede forinden Citanten lejede Haven, uden at Magistraten eller nogen af de foregaaende Lejere af Jordlodden, der ingensinde have tiltaget dem nogen Raadighed over Grunden paa den anden Side af Stakittet, derimod har gjort Indsigelse, samt at de af bemeldte Indstævnte paa Grunden udenfor Stakittet henlagte Gravsten strax bleve bortflyttede, da han ved en Skrivelse fra Stadens Oeconomiforvalter af 19de April 1872 fik Paalæg fra Magistraten om at fjerne dem.

Om det nu end efter de af Citanten tilvejebragte Oplysninger maa antages, at den Jordlod, som han har lejet af Magistraten, og som er betegnet som Matr.-Nr. 36 i Østervold-Kvarter, ikke kan bringes til at indeholde det Areal, som den efter Maalebrevet og Lejecontracten skal have, nemlig 6357 ☐ Alen, uden derved, at den omhandlede udenfor Stakittet liggende Jordstrimmel henregnes dertil, og at det altsaa forholder sig, som af Citanten anført, at denne Jordstrimmel er indbefattet under det af ham lejede Areal, og at de Indstævnte uberettiget have disponeret over samme, dog ikkun i et Tidsrum af noget over halvandet Aar af hans Lejetid, saa vil der dog ikke kunne tilkjendes Citanten nogensomhelst Erstatning hos nogen af de Indstævnte for den Brug, de hidtil have gjort deraf, eller for det Tab, han derved maatte have lidt i sin Handel

med Gravsten, allerede af den Grund, at det efter de factisk bestaaende Forhold ikke kan betvivles, at de Indstævnte, som af dem paastaaet, under alle Omstændigheder have handlet i god Tro, idet de ere gaaede ud fra den Forudsætning, at Stakittet stod i rette Grændse mellem Matr.-Nr. 36 og Kirkegaardsvejen, og at de havde Ret til at disponere paa den omhandlede Maade over den paa den nordre Side af Stakittet liggende Grund, hvortil kommer, at de strax afstode fra enhver Benyttelse af oftnævnte Jordstrimmel, saasnart de af Magistraten bleve underrettede om, at den ansaas for at være indbefattet under det af Citanten lejede Areal.

Som Følge heraf ville de Indstævnte i Overensstemmelse med deres Paastand være at frifinde for Citantens Tiltale, hvorhos denne vil have at tilsvare dem Processens Omkostninger, henholdsvis i Hoved- og i Adcitationssagen, med 15 Rdl. i hver.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte, Overgraver H. Tronier og Kirkeinspectionen for Garnisons Kirke i Kjøbenhavn, bør for Citanten, Handelsgartner E. Maale's, Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger i Hovedsagen og i Adcitationssøgsmaalet ville af Citanten være at betale henholdsvis til Indstævnte Tronier og til de Indstævnte Kirkeinspectionen for Garnisons Kirke med 15 Rdl. i hver, som udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. | Nr. 29.

Nyt Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 27de Juni.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen AS. $\frac{424}{73}$ Baadfører Søren Andersen ctr. Gjæstgiver Hollmann.

(Sælgeren af et Hus tilpligtet at indfri en i samme prioriteret Obligation til Kjøberen, der havde faaet sig den tiltransporteret, uden Hensyn til hans Indsigelse om, at det var en Forudsætning ved Handelens Afslutning, at Obligationen var en Nullitet, da Skjødet ikke indeholdt nogen Bestemmelse om dens Indfrielse.)

(Paadømt den 20de April 1874.)

Efterat Citanten, Baadfører Søren Andersen, ved Fejø Birketing som 1ste Instans havde anlagt Sag mod Indstævnte, Gjæstgiver Hollmann, til Indfrielse af et af Indstævnte den 14de Febr. 1872 til Citanten udstedt Gjældsbevis paa 160 Rdl., paastod Indstævnte, der erkjendte Gjældsbevisets Rigtighed, under et anlagt Contrasøgsmaal likvideret i det hovedpaastævnte Beløb 100 Rdl., med Renter ifølge en den 19de Juni 1851 af Citantens senere afdøde Svigerfader, Ole Pedersen Bodike, til Ungkarl Jørgen Albrethsen udstedt Panteobligation, der under 15de Juli 1872 var tiltransporteret Indstævnte.

Denne Paastand blev ogsaa tagen til Følge ved Birketingets den 28de Febr. f. A. afsagte Dom, idet Indstævnte blev tilpligtet, mod Extradition i kvitteret Stand af det ovennævnte Gjældsbevis af 14de Febr. 1872, at betale Citanten dettes Paalydende, 160 Rdl., med Renter 5 pCt. aarlig fra den 19de Juni 1872, efter Fradrag af de contrapaastævnte 100 Rdl. med Renter deraf, 4 pCt. aarlig, fra den 11te Juni 1866 til Contraklagens Datum, den 15de Juli 1872, og 5 pCt. aarlig fra sidstnævnte Dag, til Betaling sker, hvorhos Omkostningerne ophævedes saavel i Hoved- som Contrasøgsmaalet.

Denne Dom har nu Citanten efter meddelt Bevilling til fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Procurator Lassen, indanket herfor Retten, hvor han, der for Underretten procederede til Frifindelse under Contrasøgsmaalet og subsidiairt paastod sig fritagen for at svare Renter af det contrapaastævnte Beløb for et længere Tidsrum end fra 14de Febr. 1872 eller i al Fald 11te Decbr. 1870, har paastaaet Dommen forandret overensstemmende med sin Paastand i 1ste Instans, og Appellens Omkostninger, derunder Salair til Procurator Lassen, paalagte Indstævnte skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, som om Sagen ikke havde været beneficeret, hvorhos Procurator Lassen i hvert Fald har paastaaet sig Salair tilkjendt af det Offentlige.

Indstævnte har derimod paastaaet Underretsdommen stadfæstet og sig tilkjendt Sagens Omkostninger for Overretten skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt hos Citanten.

Det ovennævnte Gjældsbevis af 14de Febr. 1872 — hvis Rigtighed, som bemærket, er erkjendt af Indstævnte — er udstedt i Anledning af en mellem Citanten og Indstævnte stedfunden Hushandel, idet Citanten ved Skjøde af 14de Febr. 1872 til Indstævnte har af-

hændet et Citantens afdøde Svigerfader, Ole Pedersen Bodike, tidligere tilhørende Hus i Vesterby paa Fejø, om hvilket Hus det i Skjødet hedder, at det gjennem Arv er bleven Citantens Ejendom, for en Kjøbesum af 210 Rdl., der skulde berigtiges ved contant Betaling af 50 Rdl. og Udstedelse af Gjældsbevis for Resten, 160 Rdl. I Slutningen af Skjødet hedder det dernæst, at „en Panteobligation i Ejendommen til Jørgen Albrethsen staar uudslettet i Pantebogen“.

Denne Panteobligation er, efter hvad der er in confesso og iøvrigt ogsaa tilstrækkelig oplyst under Sagen, den ovennævnte Panteobligation af 19de Juni 1851, paa hvilken Indstævnte under 15de Juli 1872 har faaet Transport af Jørgen Albrethsen; og da Citanten saaledes ved Skjødets Udstedelse har været fuldkommen bekjendt med denne Obligations Existens, ligesom hans Kundskab herom ogsaa maa anses tilstrækkelig bevist ved de Vidneforklaringer, der ere afgivne saavel om hvad der passerede, dengang Citanten — som det maa antages i Slutningen af Aaret 1870, og i ethvert Fald, efter hans egen Procedure, forinden Juni Termin 1871 — overtog Huset fra en Medarving, der siden Svigerfaderens, Ole Pedersen Bodikes Død, i Aaret 1859 havde besiddet Huset, som om en mellem Citanten og Indstævnte ved Handelens Afslutning truffen Aftale — hvorom nærmere nedenfor — vil der intet Hensyn kunne tages til Citantens her under Sagen, paa Grund af at det hverken skulde være ham eller hans Hustru bekjendt, at hans Svigerfader skyldte Jørgen Albrethsen 100 Rdl. ifølge Obligation af 19de Juni 1851, fremsatte Benægtelse af Obligationens Ægthed, der iøvrigt herfor Retten er bevidnet af det ene Vitterlighedsvidne ved en Obligationen paategnet Erklæring af 23de Octbr. f. A.

I Skjødet af 14de Febr. 1872 indeholdes nu vel ingen Bestemmelse om Indfrielse af Panteobligationen

af 19de Juni 1851, men kun den ovennævnte Bemærkning om, at Obligationen staar uudslettet i Pantebogen; men naar Citanten heraf har villet udlede, at Parterne ved Handelens Afslutning skulde være gaaede ud fra, at Obligationen var en Nullitet, og at dens Indfrielse derfor i intet Fald kunde paahvile Citanten, kan der ikke heri gives ham Medhold, idet det Højeste, der heraf kan udledes, er, at Kjøberen — Indstævnte — ikke har overtaget Indfrielsen.

Dette Sidste stemmer ogsaa med Indstævntes Paastand om, at der ved Handelens Afslutning blev truffet en mundtlig Aftale mellem Parterne, hvorefter Citanten forpligtede sig til samtidig med Udbetalingen af Restkjøbesummen, 160 Rdl. — der skulde finde Sted i 11te Juni Termin 1872 — at indfri Panteobligationen af 19de Juni 1851, idet han erkjendte at være Jørgen Albrethsen dens Beløb skyldig; og vel har Citanten nægtet, at en saadan Aftale blev truffen, men ved et under Sagen tilvejebragt fuldgyldigt Vidnebevis maa dette anses tilstrækkelig godtgjort, og have Vidnerne derhos forklaret, at Citanten tillige yttrede, at de ikke erlagte Renter af Obligationen, paa hvilken Renterne kun ere afskrevne som betalte til 11te Juni 1866, vare ham eftergivne af Jørgen Albrethsen.

Men det er da heraf en ligefrem Følge, at Indstævnte, efter ved Transporten af 15de Juli 1872 at være bleven Ejer af Obligationen, maa være berettiget til directe mod Citanten at indtale dennes saaledes overtagne Forpligtelse til at indfri Obligationen ved nu at paastaa ham tilpligtet at betale Beløbet til Indstævnte, og det bliver herefter ufornødent at undersøge, om Citanten ikke ogsaa i Egenskab af Arving efter sin Svigerfader maatte være pligtig til at indfri Obligationen, hvad Indstævnte ligeledes har forment.

Da der nu ligeoverfor den Erkjendelse af Obliga-

tionens Retskraft, der efter det Ovenanførte af Citanten er afgiven under den ovennævnte mellem Parterne trufne Aftale, intet Hensyn kan tages til den af Citanten her under Sagen fremsatte Indsigelse, at Obligationen skulde være præskriberet, samt da der mod Indstævntes Protest heller intet Hensyn kan tages til Citantens først herfor Retten fremsatte Indsigelse, at Obligationen ikke skulde være forfalden — hvilken Indsigelse iøvrigt ligefrem er i Strid med Citantens Erkjendelse af hans Forpligtelse til at indfri den samtidig med Udbetalingen af de 160 Rdl., altsaa i 11te Juni Termin 1872 — vil Underretsdommen efter Indstævntes Paastand, og idet Citanten ikke har bevist, at Renterne ere betalte for et længere Tidsrum end Afskrivningen paa Obligationen udviser, altsaa til 11te Juni 1866, i det Hele være at stadfæste, dog at ved Indfrielsen af Gjældsbeviset af 14de Febr. 1872, saaledes som ved Dommen bestemt, Obligationen af 19de Juni 1851 bliver at extradere Citanten i kvitteret Stand.

Sagens Omkostninger for Overretten vil Citanten efter Omstændighederne have at betale Indstævnte med 15 Rdl.

Efter Sagens Udfald kan der ikke tillægges Procurator Lassen, hvis Sagførelse har været lovlig, Salair.

Stempelovertrædelse foreligger ikke herfor Retten.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at ved Indfrielse af Gjældsbeviset af 14de Febr. 1872 paa den i Dommen bestemte Maade Panteobligationen af 19de Juni 1851 bliver at extradere Citanten, Baadfører Søren Andersen, i kvitteret Stand.

Sagens Omkostninger for Overretten betaler Citanten til Indstævnte, Gjæstgiver Hollmann, med 15 Rdl.

At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. $\frac{41}{74}$ Baadfører Anders Johansen af Nakskov ctr. Mathilde Jensen med Curator heraf Staden, samt Camilla Jensen med Mand Skipper W. Ørsted, Jensine Frederikke Jensen med Curator, Alvilda Jensen og Marie Lovise Jensen med deres Værge, af Nakskov.

(Under en Arvesag, hvor det ikke var oplyst, at Arveladerinden havde Hjem paa Dødsstedet, antaget, at dette maatte have Formodningen for sig, da hendes Ægteskab var indgaaet og hendes Børn fødte der.)

(Paadømt den 20de April 1874.)

Efter meddelt Bevilling til fri Proces og Oprejsningsbevilling af 28de August f. A. har Citanten, Baadfører Anders Johansen af Nakskov, ved Stævning af 10de Septbr. næstefter til de Indstævnte, Mathilde Jensen med Curator heraf Staden, samt Camilla Jensen med Mand Skipper W. Ørsted, Jensine Frederikke Jensen med Curator, Alvilda Jensen og Marie Lovise Jensen med deres Værge, af Nakskov, paaanket en inden Ærøeskjøbing Skifteret den 10de Febr. 1872 i Kjøbmand og Jordbruger Niels Jensen Schytts og Hustru Kirstine Schytt født Petersens Dødsbo afsagt Repartition herfor Retten, hvor han ved sin antagne Sagfører, Overretssagfører Steenstrup, paastaar, at Repartitionen forandres derhen, at der tillægges hans Hustru Ane Regine Jensen 686 Rdl. $54\frac{11}{16}$ ß og 93 Rdl. $59\frac{21}{44}$ ß, istedetfor, som ved Repartitionen sket, henholdsvis 514 Rdl. $88\frac{23}{34}$ ß og 70 Rdl. $20\frac{151}{176}$ ß, og at de Indstævnte tilpligtes at betale ham denne Sags Omkostninger skadesløst efter Reglerne for beneficerede Sager.

Da de Indstævnte, skjøndt lovlig varslede, hverken ere mødte eller have ladet møde herfor Retten, vil Sagen i Medfør af Lov 1—4—30 og Frd. 3die Juni

1796 § 2, være at paadømme efter de fremlagte Breve og Bevisligheder.

Af Repartitionen fremgaar, at Boet i Henhold til det af bemeldte Ægtefolk — der ikke efterlod sig Livsarvinger — under 4de August 1817 oprettede og den 8de Januar 1842 allernaadigst confirmerede Testamente er delt i 2 lige Dele mellem deres Arvinger efter Loven, og at den Mandens Arvinger tilfaldende Halvdel, da han er afgaaet ved Døden den 13de Novbr. 1841, er delt efter den dagjældende slesvigske Lovgivning mellem hans Sødskende og afdøde Sødskendes Børn, og, forsaavidt nogen af de Sidstnævnte maatte være døde, men dog have overlevet Arveladeren, da blandt deres Børn. Der er herefter tillagt Arveladerens Broderdatter, Ane Berthelsdatter Schytt, der har været i Ægteskab med Jens Hansen Vindeby og var Moder til Citantens Hustru, dels 2059 Rdl. $67\frac{5}{8}$ ß og dels 280 Rdl. $83\frac{1}{4}\frac{3}{4}$ ß, og da hun allerede var død den 28de April 1865 og hendes Arvinger ere to Døttre og en Søn, der er afgaaet ved Døden, men har efterladt sig 5 Døttre, nemlig de Indstævnte, ere disse Beløb under Hensyn til Kjønsforskjellen reparterede saaledes, at der er tillagt Sønnen dobbelt Lod med 1029 Rdl. $81\frac{1}{2}\frac{3}{4}$ ß og 140 Rdl. $41\frac{1}{1}\frac{3}{7}\frac{5}{8}$ ß, medens hendes to Døttre kun har faaet hver 514 Rdl. $88\frac{1}{2}\frac{3}{4}$ ß og 70 Rdl. $20\frac{1}{1}\frac{5}{7}\frac{1}{8}$ ß. Citanten formener nu, at denne Fordeling ikke er lovmedholdelig, da der ikke ved samme burde tages noget Hensyn til Kjønsforskjellen, hvorimod der burde tillægges hvert af hendes Børn en Trediedel af Beløbene, idet han fremhæver, at Arven efter Niels Jensen Schytt maa anses falden i 1841 og altsaa da erhvervet af Ane Berthelsdatter Schytt, at denne er afgaaet ved Døden i Nakskov, hvor hun forinden i en Række af Aar havde opholdt sig, og at derfor Arven efter hende maa fordeles efter dansk Ret, altsaa, da hendes Død, som bemærket,

indtraf i 1865, uden Hensyn til Kjønsforskjellen. Vel foreligger der nu ikke i Acten noget directe Bevis for Citantens herfor Retten fremsatte Anbringende om, at Ane Berthelsdatter Schytt inden sin Død havde opholdt sig en Aarrække i Nakskov; men, da Formodningen maa være for, at hun havde Hjem paa Dødsstedet, hvor hendes Ægteskab ses at være indgaaet og hendes Børn fødte, maa der gives Citanten Medhold i, at Arven efter hende maatte fordeles efter dansk Ret. Da der nu ikke fra nogen Side er anket over, at Fordelingen af den Ane Berthelsdatter tilfaldne Lod er sket under nærværende Skifte, og Sagen, som den foreligger Overretten, alene drejer sig om det indbyrdes Arveforhold mellem Ane Berthelsdatters Arvinger, og da dette efter det oven Anførte maa ordnes uden Hensyn til Kjønsforskjellen, vil Citantens Paastand være at følge, saa at der maa tilfalde hvert af hendes Børn en Trediedel af Beløbene, og der tilkommer saaledes Citantens Hustru 686 Rdl. 54$\frac{1}{1}\frac{1}{8}$ ß og 93 Rdl. 59$\frac{2}{4}\frac{1}{4}$ ß. I Overensstemmelse hermed vil den afsagte Repartition være at forandre.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse herfor Retten.

Thi kjendes for Ret:

Den indankede Repartition bliver at omgjøre overensstemmende med det Foranførte.

Processens Omkostninger ophæves.

Sagen $\frac{179}{74}$ Procurator Delbanco Actor ctr. Arrestanten Jens Olsen Lem Lange.

(Spørgsmaal, om der forelaa Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods; det Sidste antaget.)

(Paadømt den 21de April 1874.)

Arrestanten, Jens Olsen Lem Lange, der under nærværende i 1ste Instans ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret paakjendte Sag tiltales for Tyveri eller i alt Fald et Forhold, som det der omhandles i Straffelovens § 247 eller 248, er ved den hertil indankede Dom anset skyldig i Tyveri af en Pakke med Urtekramvarer, noget Flæsk, Klædningsstykker m. v., medens der ikke er fundet at kunne paalægges ham Strafansvar for de øvrige Poster, hvorfor han er sigtet, og da Dommen alene er paaanket efter hans Begjæring, bliver kun hans Forhold med den ovennævnte Pakke at paakjende.

Arrestanten har forklaret at have fundet Pakken i Porten til det Sted, hvor han boede, i Nr. 24 paa Frederikssundsvejen, og at han vel kunde indse, at den var henlagt af Nogen, der vilde hente den igjen, men at han tog den, for at den ikke skulde ligge et Sted, hvor Enhver kunde tage den; og han har erkjendt, at det var hans Agt at beholde den, hvilket ogsaa er bestyrket ved at han bortgav et Stykke af Flæsket, og forsøgte at bortgive Andet af Pakkens Indhold, men da man ikke vilde beholde det, hensatte han igjen Pakken med dens Restindhold i Porten, eller hængte den paa et Stakit. Der er nu vel fremkommen en høj Grad af Sandsynlighed for, at han har stjaalet Pakken af en Vogn, der holdt udenfor et Hus Nr. 6 paa Frederikssundsvejen, men imod hans Benægtelse findes intet tilstrækkeligt Bevis at være tilvejebragt derfor, og naar den af ham afgivne Forklaring lægges til Grund, findes han at maatte anses efter Straffelovens § 247.

Arrestanten, der senest har været anset ved Højesteretsdom af 30te Juli 1863 for 5te Gang begaaet Tyveri efter Frd. 11te April 1840 § 17 med Tugthusarbejde paa Livstid, og ved allerh. Resol. af 27de Septbr. f. A. er skjænket Friheden, blandt Andet paa

Vilkaar, at han, saafremt han paany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medfører høiere Straf, dog Betleri og Løsgængeri undtaget, uden videre Dom vil blive at gjenindsætte til Tugthusarbejde paa Livstid, vil derfor nu, som i den indankede Dom bestemt, blive at behandle i Overensstemmelse med fornævnte allerh. Resol., hvorimod der ikke, som i bemeldte Dom fastsat, vil kunne paalægges ham at udrede nogen Erstatning. I denne Henseende vil derfor Dommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifaldes, være at forandre, men iøvrigt at stadfæste.

Arrestanten bliver at tilpligte at betale Salair til Actor og Defensor herfor Retten med 6 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans og Sagførelsen ved begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at den Arrestanten, Jens Olsen Lem Lange, paalagte Erstatning bortfalder.

I Salair til Procuratorerne Delbanco og Seidelin herfor Retten betaler Arrestanten 6 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{290}{78}$ Skovrider, Forstraad Landsperg ctr. den Ansvarhavende for Bladet „Socialisten", L. Hansen.

(Injuriesag.)

(Paadømt den 27de April 1874.)

I Bladet „Socialisten Nr. 91 for Søndagen den 20de April f. A. findes indrykket en Artikel med Overskrift „En Arbejders Drøm" og underskreven „En Socialist i Bloustrød", hvori denne fortæller, at han en kold Decembernat drømte, at Statens Embedsmænd vare Bedragere og Tyve, og at han, da Drømmen stod livagtig

for ham, da han vaagnede, gik hen til en god Ven og forklarede denne Drømmen, hvorefter Vennen sagde: „Jo, det forholder sig rigtig. Seer Du, lad os nu tage vor egen By. Her er en vis Kromand Seirød; han lod hente et Læs Granris forleden i Skoven, som han ikke havde kjøbt, da der ingen Auction havde været. Nu til Juleaften saa man, at Arbejderen Hans Knudsen maatte bære 2 Stammer hjem til Præsten. Det var den nuværende Præst, men han er slet ikke værre end de tidligere. De har alle benyttet samme Trafik. Der er desuden en vis Forstraad Lausberg, som i Forening med en vis Skovfoged Bertelsen tyranniserer en Del Arbejdere. Der bliver nu en Del Overflod paa Favnebrændet, som beløber sig til 20de eller 30te Delen af Arbejdernes Arbejde, men herfor bedrages disse, hvorimod Forstraaden, Skovfogden — — — — med største Frækhed bedrager Staten.“

Citanten, Skovrider Forstraad Landsperg, der særlig i sin Egenskab af Statsembedsmand, idet han som Skovrider i det Hirschholmske Skovriderdistrikt forestaar og fører Tilsyn med alle Skovene i Bloustrøds Omegn, anser sig i høj Grad fornærmet ved Indholdet af den nævnte Artikel, forsaavidt han efter sin Formening der anføres som Exempel paa, at Statens Embedsmænd ere Bedragere og Tyve, og sigtes for: at han medvirkede til eller dog ikke hindrede, at en Kromand og Præsterne i Bloustrød ulovlig tilvendte sig Granris og Stammer fra Statsskovene, at tyrannisere en Del Arbejdere, at Arbejderne ved ham bedrages, og at han med største Frækhed bedrager Staten, har under nærværende Sag efter meddelt Bevilling til fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Procurator Ronge, paastaaet de ovennævnte for ham fornærmelige Udladelser og Sigtelser kjendte døde og magtesløse og Indstævnte, den Ansvarhavende for Bladet „Socialisten“,

L. Hansen, anset med Straf efter Straffelovens §§ 216 og 217 af Fængsel eller Bøder samt tilpligtet at udrede denne Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til Procurator Ronge.

Indstævnte, der maa anses at have erkjendt ved den i Artiklen nævnte Forstraad Lausberg at have sigtet til Citanten, og som procederer til Frifindelse med Tilkjendelse af Sagens Omkostninger, har nu ogsaa indrømmet, at det har været Artiklens Hensigt gjennem bestemt angivne Exempler at godtgjøre, at ogsaa Citanten har gjort sig skyldig i Forhold, der vel ikke kunne kaldes Bedrageri eller Tyveri, men dog paa den anden Side ikke kunne forsvares; men han har paaberaabt, at han ikke ligefrem har kaldt Citanten en Bedrager og Tyv, hvilke Benævnelser kun ere brugte om Statens Embedsmænd i Almindelighed.

Der maa imidlertid gives Citanten Medhold i, at det, saavel af Beskaffenheden af de Yttringer, hvorved der i Artiklen gaaes over fra det Almindelige til det Specielle, som af Slutningen af Artiklen, tydeligt nok fremgaar, at det har været Artiklens Hensigt at fremstille ogsaa Citanten som et Exempel paa, hvad der siges om Statens Embedsmænd i Almindelighed, nemlig at de ere Bedragere og Tyve, og da Rigtigheden af denne for Citanten i høj Grad graverende Sigtelse ikke er godtgjort ved de af Indstævnte paaberaabte Exempler, i hvilken Henseende bemærkes, at det ikke er oplyst, at det i Artiklen ommeldte Læs Granris er hentet fra nogen Citanten underlagt Skov, eller at det Grantræ, som Præsten, efter hvad der er forklaret under Indstævntes Tingsvidne, en Jul har ladet fælde til et Juletræ, efter Angivende med Citantens Tilladelse, er anvist af Citanten, der iøvrigt ikke har villet modsige, at han efter gammel Praxis kan have tilladt saavel Kromanden som Præsten at faa Grønt af Grantræer til Begravelser eller

Juletræer til Juletid, naar Saadant kunde ske uden Udgift eller Skade for Skoven — vil Udladelsen og Sigtelsen være at mortificere og Indstævnte herfor at anse efter Straffelovens § 216.

Sigtelsen for at tyrannisere en Del Arbejdere, har Indstævnte vel ikke villet erkjende for en strafbar Injurie; men det skjønnes dog ikke rettere, end at den maa betragtes som saadan, nemlig da den tillige indeholder en Beskyldning for Misbrug af Embedsmyndighed, og da Sigtelsens Rigtighed ikke er godtgjort, selv om Citanten, som af nogle Vidner forklaret, men hvad han dog ikke har villet erkjende, enkelte Gange maatte have udskjældt nogle Arbejdere eller nedsat Arbejdslønnen, hvad Citanten dog ikke har villet gjort anderledes end tilladeligt og for Statens Interesses Skyld endog pligtmæssigt, vil denne Sigtelse ligeledes være at mortificere og Indstævnte herfor at anse efter Straffelovens § 217.

Hvad endelig Slutningen af Artiklen angaar, da har Indstævnte vel benægtet, at det har været Meningen at sigte Citanten for at han skulde tilvende sig Overskuddet eller nogen Del deraf, hvorimod Meningen kun skal have været at tilkjendegive, at der ved Opmaalingen af Brændet altid bliver et større eller mindre, ikke ubetydeligt Overmaal, hvorfor Arbejderne ingen Betaling erholde, og at Staten altsaa lucrerer paa Arbejdernes Bekostning; men det skjønnes dog ikke rettere, end at det, naar henses til hele Sammenhænget og navnlig ogsaa til Modsætningen „hvorimod Forstraaden med største Frækhed bedrager Staten“, har været Meningen at tilkjendegive, at det ogsaa var ved Citanten, at Arbejderne bedroges for Overskuddet, og idet derfor denne Sigtelse, for hvis Rigtighed aldeles Intet er paaberaabt, vil være at mortificere, vil Ind-

stævnte for sit Forhold i saa Henseende være at anse efter Straffelovens § 216.

Det Samme vil være Tilfældet med Hensyn til Sigtelsen for at Citanten med største Frækhed bedrager Staten, idet Indstævnte herfor alene har paaberaabt, at en Hegnsmand, samtidig med at han oppebar Løn som saadan, har været i en Privatmands Tjeneste, og at han som Følge heraf ikke har kunnet opfylde sine Pligter som Hegnsmand, uden at Citanten, skjøndt vidende herom, har paatalt Saadant; men det er af Citanten uimodsagt anført, at Hegnsmanden kun havde faaet Tilladelse til at tage den private Tjeneste paa Vilkaar, at den ikke maatte blive hans Tjeneste som Hegnsmand til Skade, og at han derfor, da dette viste sig at blive Tilfældet, blev afskediget som Hegnsmand.

Den Straf, Indstævnte efter det Ovenanførte har forskyldt efter Straffelovens §§ 216 og 217, findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder.

Indstævnte vil derhos have at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder i Salair til Procurator Ronge, hvis Sagførelse har været lovlig, 10 Rdl.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Thi kjendes for Ret:

De ovennævnte for Citanten, Skovrider Forstraad Landsperg, fornærmelige Udladelser og Sigtelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, den Ansvarhavende for Bladet „Socialisten“, L. Hansen, for sit i saa Henseende udviste Forhold straffes med simpelt Fængsel i 3 Maaneder.

Til det Offentlige betaler Indstævnte det Retsgebyr og Skriversalair, som skulde have været erlagt, samt Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Ved-

kommende havde været beneficeret, samt i Salair til Procurator Ronge 10 Rdl.

Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Sagen 267/73 Particulier A. J. Meyer ctr. Jernstøber og Fabrikant Henrik Meldahl.

(Under et Søgsmaal til Udlevering af nogle af Citanten udstedte Declarationer, hvorved han erklærede sig villig til med Indstævnte at bære Omkostningerne ved »Rosenaaens« Lukning, Indstævnte frifunden og Erstatning nægtet for en af disse Declarationers formentlig uberettigede Læsning paa Citantens Ejendom.)

(Paadømt den 27de April 1874.)

Den 7de Marts 1868 udstedte Citanten, Particulier A. J. Meyer, en Declaration, hvori han erklærede, at han var enig med Indstævnte, Jernstøber og Fabrikant Henrik Meldahl, i Alt, hvad denne maatte foretage sig angaaende „Rosenaaen“, saaledes at ogsaa alle de Skridt, Indstævnte muligen foretog mod Magistraten, eller de Overenskomster, der sluttedes med samme, i alle Maader skulde være bindende for Citanten, ligesom han ogsaa forpligtede sig til at betale Halvdelen af alle af denne Sag flydende Omkostninger.

Efter Indstævntes Begjæring blev denne Declaration den 9de Marts 1868 læst og noteret paa Foliet over Citantens Ejendom Matr.-Nr. 15 i udenbys Vester-Kvarter.

Den 18de Mai 1868 udstedte Citanten en ny Declaration, hvori han, „i Henhold til tinglæst Document af 7de Marts 1868“, erklærede, for at fremme „Rosenaaens“ Lukning samt Gadeanlæg, at de Omkostninger, som vilde komme til at paahvile ham til dette Arbejdes

Udførelse, betaltes efter den Overenskomst, der af Indstævnte maatte afsluttes med Entrepreneuren for Arbejdet.

Denne Declaration blev ligeledes, efter af Indstævnte at være forsynet med Paateguing om, at de ommeldte Omkostninger antoges ikke at ville overstige ca. 10,000 Rdl., hvilket bemærkedes til Oplysning ved Stemplingen, efter Indstævntes Begjæring den 8de Juni 1868 læst og noteret paa Foliet over Citantens ovennævnte Ejendom.

Under nærværende Sag har nu Citanten, under Paaberaabelse af, at de Underhandlinger, som Indstævnte, i Henhold til disse Declarationer, havde indledet med Magistraten angaaende en eventuel Lukning af „Rosenaaen“ — til hvilken Aa begge Parters Ejendomme paa Vesterbro støde – og Anlæg af en Gade, ikke have ført til noget Resultat, og at Magistraten under en Retssag, som af Indstævnte var anlagt mod den for at tvinge den til Aaens Lukning, er bleven frifunden, paastaaet Indstævnte tilpligtet under en daglig Mulkt at udlevere Declarationerne i en saadan Stand, at de af Pantebogen kunne udslettes, og at betale ham 3000 Rdl. eller efter uvillige Mænds Skjøn for det Tab og den Creditspilde. der skal være tilføjet ham ved at Declarationen af 18de Mai 1868 uden hans Samtykke skal være bleven læst og noteret paa Foliet over hans Ejendom, ligesom han endelig har paastaaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte procederer derimod principaliter til Frifindelse med Tilkjendelse af Sagens Omkostninger.

(Sluttes.)

Kjøbenhavn. – S. Triers Forlag og Tryk

1874. Nyt Nr. 30—31.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 4de Juli.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen $\frac{267}{78}$ Particulier A. J. Meyer ctr. Jernstøber og Fabrikant Henrik Meldahl.

(Sluttet. — Se forrige Nr.)

Forsaavidt nu Citanten senere under Proceduren har villet gjøre gjældende, at Declarationerne maatte betragtes som Fuldmagter, der af ham til enhver Tid skulde kunne tilbagekaldes, er der af Indstævnte med Føje protesteret mod denne Søgsmaalsgrund som liggende udenfor Forligsklagen og som for sent fremsat, idet Citanten saavel i Klagen som ved Sagens Incamination alene har støttet sin Paastand om Declarationernes Udlevering paa, at Underhandlingerne med Magistraten ikke havde ført til noget Resultat og maatte betragtes som strandede.

Indstævnte har imidlertid nægtet, at disse Underhandlinger, selv efter Afsigelsen af Dommen i den af Citanten ommeldte Sag mod Magistraten — hvilken Sag iøvrigt gik ud paa at faa Magistraten tilpligtet at træffe saadanne Foranstaltninger, at der ikke tilførtes „Rosenaaen“ mere Spildevand fra Blaagaardskvarteret og Fre-

deriksberg, end efter de før 1853 bestaaende Forhold var Tilfældet — ere tilendebragte eller af ham opgivne, og derimod paastaaet, at der er al Udsigt til, at de, om de end foreløbig ere stillede i Bero, navnlig paa Grund af Citantens Optræden ved nærværende Sags Anlæg, i en forholdsvis ikke fjern Fremtid ville føre til et heldigt Resultat, hvilket ogsaa nærmest maa antages efter Indholdet af den under Sagen fremlagte Skrivelse fra Magistraten af 21de Mai f. A., og Citantens Paastand om Declarationernes Udlevering kan derfor ikke tages til Følge, i hvilken Henseende endnu bemærkes, at det havde staaet i Citantens Magt at fastsætte en Grændse, inden hvilken Underhandlingerne skulde have været endte, men dette har han ikke gjort.

Hvad dernæst Erstatningspaastanden angaar, bemærkes, at det vel ikke mod Citantens Benægtelse er bevist, at der, som af Indstævnte paaberaabt, har været truffen en udtrykkelig Aftale mellem Parterne om Declarationernes Tinglæsning; men da Declarationen af 7de Marts 1868 er tinglæst uden nogen Indsigelse fra Citantens Side, da det i Declarationen af 18de Mai 1868 udtrykkelig hedder, at den udstedes „i Henhold til tinglæst Document af 7de Marts 1868" — hvad Citanten vel ikke vil have lagt Mærke til, men hvilket maa blive hans egen Sag — da det af Indstævnte uimodsagt er anført, hvad iøvrigt ogsaa tilstrækkelig fremgaar af Indholdet af Declarationen af 18de Mai, at denne kun kan betragtes som en nærmere Forklaring af den sidste Passus i Declarationen af 7de Marts om Betaling af Omkostningerne, samt da det endelig havde staaet i Citantens Magt, hvis han ikke vilde have, at Declarationen af 18de Mai maatte tinglæses, at tage en udtrykkelig Reservation i saa Henseende, maatte Indstævnte være berettiget til at gaa ud fra, at der forelaa i al Fald et stiltiende Samtykke fra Citanten til

Tinglæsningen af Declarationen af 18de Mai, ligesom han i Medfør af Stempelloven maatte være saavel berettiget som pligtig til at give Declarationen den samme meddelte Paategning om det højeste Beløb, hvortil Omkostningerne antoges at ville beløbe sig.

Citantens Erstatningspaastand vil saaledes heller ikke kunne tages til Følge, uden at det bliver fornødent at undersøge, om Citanten overhovedet har lidt noget Tab eller nogen Creditspilde ved Tinglæsningen af Declarationen af 18de Mai 1868, hvad Indstævnte ikke har villet erkjende.

Indstævnte vil derfor i det Hele være at frifinde for Citantens Tiltale i denne Sag, og vil Citanten efter Omstændighederne have at godtgjøre Indstævnte Sagens Omkostninger med 15 Rdl.

Efter Citantens Paastand ville de af Indstævntes Sagfører under Proceduren brugte Udladelser: at Citanten er en „mistænksom“ Mand, og at han „krymper sig ved hver Skilling, han maa give ud“, være at mortificere, hvorimod der ingen Anledning findes til den af Citanten paastaaede yderligere Mortification.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Jernstøber og Fabrikant Henrik Meldahl, bør for Citanten, Particulier A. J. Meyer's, Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte med 15 Rdl., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

De ovennævnte Udladelser mortificeres.

Viborg Overretssager.

Sagen $^{360}/_{73}$ Tjenestekarl Niels Madsen ctr. Gaardejer Andreas Thorn.

(Antaget, at et Tyende, der i Decbr. Maaned var fæstet til at tjene i Tidsrummet til den paafølgende 1ste Novbr. for en for den hele Tjenestetid fastsat Løn, maatte være berettiget til den 1ste Mai at forlange en forholdsmæssig Del af den akkorderede Løn udbetalt.)

(Paadømt den 5te Januar 1874.)

Under denne Sag har Indstævnte, Gaardejer Andreas Thorn af Søndertranders, i 1ste Instans ved Politiretten sagsøgt Citanten, Tjenestekarl Niels Madsen, i Anledning af at denne den 2den Mai f. A. uden lovlig Grund skal have forladt sin Tjeneste hos Indstævnte, og da Citanten ved Politiretsdommen er dømt til at have sin hos Indstævnte fortjente Løn forbrudt samt at betale Indstævnte 29 Rdl. og at bøde 15 Rdl. til vedkommende Politikasse, har han nu indanket Sagen for Overretten, hvor han, idet han tilige har stævnet Underdommeren, forhenværende By- og Herredsfoged Justitsraad Johnsen, til at stande til Rette for sin afsagte Dom og øvrige Fremfærd under Sagen, dels har paastaaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale og denne tilpligtet at betale ham 8 Rdl. som den tilbagestaaende Del af den aftalte Løn til 1ste Mai f. A., dels paastaaet Justitsraad Johnsen draget til Ansvar og Straf for — som det hedder — Misbrug af sin Myndighed samt idømt Mulkt eller Fængsel for at have fordret og modtaget ulovligt Gebyr for en Udskrift af Politiprotocollen. Indstævnte Thorn har ikke givet Møde herfor Retten.

Efter Proceduren og Sagens Oplysninger maa det antages, at Citanten i Decbr. Maaned 1872 er bleven fæstet til at tjene Indstævnte i Tidsrummet til 1ste Novbr. f. A. for en Løn af 58 Rdl., men medens Citanten har

paastaaet, at han heraf skulde have de 15 Rdl. udbetalt den 1ste Mai f. A. og Resten til 1ste Novbr., og at han, da han den 2den Mai forgjæves henvendte sig til Indstævnte om Udbetaling af sin til den Tid fortjente Løn, i Henhold til Tyendelovens § 43 Nr. 5 maatte være berettiget til strax at forlade Tjenesten, har Indstævnte formeent, at han ikke kunde være pligtig til at betale Citanten nogen Løn før ved Tjenestens Ophør den 1ste Novbr., hvorhos han har gjort gjældende, at han i hvert Fald ikke definitivt afviste den af Citanten den 2den Mai fremsatte Fordring paa Løn, men kun, da han troede at kunne gjennemskue, at det var Citantens Hensigt at forlade Tjenesten i Utide, gav et undvigende Svar.

Indstævnte har imidlertid ikke bevist, at han ved Tyendeforholdets Stiftelse udtrykkelig havde forbeholdt sig ikke at udbetale noget af Lønnen før ved Tjenestetidens Udløb, og da det i Mangel af anden Overenskomst i Henhold til Tyendelovens § 29 maa antages, at Citanten den 1ste Mai var berettiget til at forlange en forholdsmæssig Del af den for den hele Tjenestetid vedtagne Løn udbetalt, samt da der efter Indstævntes egen Procedure maa gaas ud fra, at Citanten ikke til den anførte Tid har kunnet faa sin Løn, hvilken Indstævnte ikke kan anses at have havt nogen Ret til at tilbageholde, maa der gives Citanten Medhold i, at han har havt lovlig Grund til at forlade Tjenesten, og han vil derfor efter sin Paastand være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag, hvorimod der, idet han ikke ved Politiretten har contrasagsøgt Indstævnte, ikke bliver Spørgsmaal om at tilpligte denne at betale Citanten den resterende Del af hans til 1ste Mai fortjente Løn.

Til at tage de af Citanten over Justitsraad Johnsen nedlagte Paastande til Følge findes der ikke nogensomhelst Føie.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Thi kjendes for Ret:

Citanten, Tjenestekarl Niels Madsen, bør for Indstævnte, Gaardejer Andreas Thorn's, Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Sagen 329/78 Christiane Christensdatter, Marskandiser Jens Chr. Jørgensens separerede Hustru i Horsens ctr. Sagfører Danielsen i Horsens som Mandatarius for Kjøbmand V. Thisted sammesteds.

(Spørgsmaal om en over den ene af to separerede Ægtefæller erhvervet Dom kunde exekveres i den til den anden Ægtefælles Særeje overgaaede Del af det tidligere Fællesbo.)

(Paadømt den 12te Januar 1874.)

Under 12te Novbr. 1872 blev der af Aarhus Stiftamt meddelt Ægtefællerne Marskandiser Jens Chr. Jørgensen og hans Hustru Citantinden, Christiane Christensdatter, Separationsbevilling paa de af dem ved den forudgaaede Mægling vedtagne Vilkaar, hvorunder der navnlig blandt Andet var bestemt, at Citantinden af det fælles Bo skulde beholde som sin særlige Ejendom Stedet Matr.-Nr. 83 i Thonbogade i Horsens med Indbo og Varebeholdning, imod at hun overtog al den Gjæld, der hvilede paa Huset, og hvad de iøvrigt vare skyldige, alene med Undtagelse af en Fordring paa ca. 80 Rdl., som Kjøbmand Thisted i Horsens havde paa dem, og som Manden skulde tilsvare, hvilken Bevilling dernæst under 26de Novbr. 1872 blev tinglæst som Adkomst for Citantinden paa den nævnte faste Ejendom. Indstævnte, Sagfører Danielsen i Horsens som Manda-

tarius for bemeldte Kjøbmand Thisted, sagsøgte derefter fornævnte Jens Chr. Jørgensen til Betaling af Thisteds ommeldte Tilgodehavende til Beløb 82 Rdl. 5 ß med Renter, og ved Gjæsteretsdommen blev Jens Chr. Jørgensen tilpligtet at betale til Indstævnte det anførte Beløb med Renter deraf, 5 pCt. aarlig, fra 1ste Januar 1873 og i Procesomkostninger 8 Rdl. Til Fyldestgjørelse for denne Doms Paalydende med Renter og Omkostninger, til Beløb ialt 102 Rdl. 4 ¥ 8 ß, lod Indstævnte derefter den 6te Marts 1873 afholde en Udlægsforretning hos Jens Chr. Jørgensen, ved hvilken Forretning der blev gjort Udlæg i et contant Beløb af 4 Rdl. og et Lommeuhr af Værdi 3 Rdl., medens Jørgensen erklærede, at han intet Videre ejede, hvorefter Forretningen sluttedes, og i Continuation heraf har Indstævnte derpaa den 14de s. M. ladet foretage en Udlægsforretning paa Citantindens Bopæl i Stedet Matr.-Nr. 83 paa Thonbogade i Horsens, ved hvilken der til Fyldestgjørelse for Gjæsteretsdommens Paalydende med yderligere paaløbne Renter og Omkostninger, men med Fradrag af Provenuet af det den 6te Marts foretagne Udlæg, eller for et Beløb af 107 Rdl. 10 ß blev givet Indstævnte Udlæg i den nævnte faste Ejendom med Tilbehør, der vurderedes til 800 Rdl. Denne Udlægsforretning har Citantinden nu indanket for Overretten, hvor hun har paastaaet Udlægsforretningen annulleret eller ophævet. Indstævnte har derimod procederet til Forretningens Stadfæstelse.

Det er in confesso under Sagen, at der forinden Separationen paahvilede Citantindens og hendes Mands Fællesbo, der, som meldt, var Ejer af den Ejendom, i hvilken Udlægget har fundet Sted, Forpligtelse til at fyldestgjøre Kjøbmand Thisteds ovenmeldte Fordring, og vel har Citantinden villet gjøre gjældende, at denne Fordring nu paa Grund af de ovenanførte Vilkaar for

Separationen maatte være hende uvedkommende, men heri kan der ikke gives hende Medhold, idet det følger af Forholdets Natur, jfr. Grundsætningerne i D. L. 5—1—3 og 5—14—46, at de mellem Citantinden og hendes Mand ved deres Separation vedtagne vilkaarlige Regler angaaende Delingen mellem dem af Fællesboets Gjæld og Activer ikke kunne være forbindende for Fællesboets Creditorer, der maa bevare deres Ret til, efter erhvervet Dom over Citantindens Mand, at lade sig give Udlæg i de Fællesboet tidligere tilhørende Ejendele, uden Hensyn til om disse ved Delingen ere tillagte Citantinden eller hendes Mand. Som Følge heraf vil den paaankede Udlægsforretning i Overensstemmelse med Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Udlægsforretning bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Sagen $\frac{209}{73}$ Indsidder Christen Jacobsen af Rigtrup ctr. Husmand Peder Jensen af Mygind.

(Antaget, at det maatte paaligge Lejeren af et Hus paa Landet at bevise sin Paastand om, at den for 1 Aar oprettede skriftlige Lejecontract ved mundtlig Aftale var fornyet for et længere Tidsrum, end Udlejeren vilde erkjende, og at der navnlig ikke i og for sig kunde være nogen Formodning for, at Lejemaalet var forlænget netop for et lige saa langt Tidsrum som det, hvorpaa det oprindelig var indgaaet.)

(Paadømt den 19de Januar 1874.)

Ved en den 1ste Novbr. 1871 oprettet Contract udlejede Indstævnte, Husmand Peder Jensen af Mygind, et ham tilhørende Hus med Have i Mygind til Citanten, Indsidder Christen Jacobsen af Rigtrup, paa 1 Aar fra 1ste Novbr. 1871 til 1ste Novbr. 1872, til hvilken Tid Lejeren, som det i Contracten hedder, var forpligtet til at fratræde Huset og Haven uden foregaaende Opsigelse. Dette Lejemaal blev imidlertid — som det maa antages — i Sommeren 1872 ved en mundtlig Aftale forlænget, efter Citantens Anbringende paa 1 Aar indtil 1ste Novbr. 1873, efter Indstævntes Fremstilling derimod ikkun paa ½ Aar indtil 1ste Mai 1873, i hvilken Henseende Indstævnte nærmere har anført, at Forlængelsen skete paa Citantens indstændige Begjæring og navnlig paa Grund af Bestemmelsen i Frd. 27de Mai 1848 § 4 om at Lejemaal af Huse paa Landet ikke kunne opsiges til anden Tid end hvert Aars 1ste Mai. Da Citanten, idet han, som meldt, gjorde gjældende, at Lejemaalet var forlænget eller fornyet indtil 1ste Novbr. 1873, ikke fraflyttede Huset den 1ste Mai 1873, hvilket han allerede den 10de April 1873, da Indstævnte med 2 Mænd havde indfundet sig hos ham for at erholde hans Erklæring desangaaende, havde vægret sig ved at gjøre, lod Indstævnte den 2den Mai 1873 afholde en Fogedforretning, ved hvilken Citanten i Henhold til en af Fogden samme Dag afsagt Kjendelse blev udsat af Besiddelsen af det Lejede. Denne Kjendelse har Citanten nu indanket for Overretten, hvor han har paastaaet samme underkjendt og ophævet, samt Indstævnte tilpligtet at betale sig Erstatning for det ham ved Udsættelsen tilføjede Tab m. v. med 200 Rdl. eller efter uvillige Mænds Skjøn. Indstævnte har derimod paastaaet den indankede Kjendelse stadfæstet.

Under et Tingsvidne, som Indstævnte har ladet optage, medens Sagen har henstaaet for Overretten, har

et Vidne nu vel edelig forklaret, at Citanten til Vidnet har udtalt, at den af ham beboede Lejlighed blev ledig til 1ste Mai 1873, men Citanten har benægtet denne Forklarings Rigtighed, og iøvrigt er der ikke fra nogen af Parternes Side tilvejebragt noget Bevis for deres Anbringender angaaende det Tidsrum, paa hvilket det mellem dem oprindelig afsluttede Lejemaal er blevet forlænget. Da der nu ikke, saaledes som Citanten har forment, i og for sig kan være nogen Formodning tilstede for, at Lejemaalet er blevet forlænget netop for et lige saa langt Tidsrum som det, hvorpaa det oprindelig har været indgaaet, og da Betingelserne for Anvendelsen af de i Frd. 27de Mai 1848 § 11 indeholdte særegne Regler angaaende Beviset ej heller i det foreliggende Tilfælde kunne anses at være tilstede, maa det overensstemmende med Forholdets Natur paahvile Citanten at godtgjøre, at Lejemaalet er blevet forlænget for et længere Tidsrum end som af Indstævnte indrømmet paa et halvt Aar indtil 1ste Mai 1873, og i Mangel af Bevis herfor maa Indstævnte anses at have været berettiget til, da Citanten ikke til denne Tid var villig til at fraflytte Huset m. v., ved Fogden at lade ham udsætte af det Lejedes Besiddelse. Citantens Paastand om den indankede Kjendelses Ophævelse samt Erstatning i Anledning af den skete Udsættelse vil som Følge heraf ikke kunne gives Medhold, hvorimod bemeldte Kjendelse efter Indstævntes Paastand vil være at stadfæste.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Sagens Omstændigheder være at ophæve, og Indstævntes beskikkede Sagfører for Overretten samt den for Indstævnte til det fornævnte Tingsvidnes Optagelse beskikkede Sagfører vil der være at tillægge i Salair den Første 20 Rdl. og den Sidste 5 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Under den befalede Sagførelse dels for Overretten dels ved bemeldte Tingsvidnes Optagelse har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Fogedkjendelse bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, og den for Indstævnte, Husmand Peder Jensen af Mygind, beskikkede Sagfører for Overretten, Procurator Fasting, samt den ligeledes for Indstævnte under et Tingsvidnes Optagelse beskikkede Sagfører, Cancelliraad Olsen i Randers, tillægges der i Salair den Første 20 Rdl. og den Sidste 5 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Sagen $\frac{214}{73}$ Sogneraadet for Jelling Sogn og Sogneraadet for Houer Sogn ctr. Sogneraadet for Kollerup-Vindelev Sogne.

(Antaget, at Spørgsmaalet om, paa hvilken Maade en Sygehjælp retteligbør ydes af Fattigvæsenet, henhører under Øvrighedens — i sidste Instans Indenrigsministeriets — Afgjørelse.)

(Paadømt den 19de Januar 1874.)

Efterat Pigen Johanne Marie Christensen eller Mikkelsen — der den 1ste Novbr. 1869 var kommen i Tjeneste i Houer Sogn, men i Marts Maaned 1870 med sin Husbonds Samtykke var paa ubestemt Tid taget til sit Hjem paa Brandberg Mark under Kollerup-Vindelev Commune, fordi hun led af Kjertelsvaghed og navnlig Øjensvaghed, — den 21de April s. A. var paa Foranledning af de Indstævnte, Sogneraadet for den nævnte Commune, taget under Kur af en Øjenlæge i Horsens og, som det maa antages efter dennes Bestemmelse eller Raad, indlagt paa hans private Sygehus i bemeldte By,

hvor hun forblev indtil den 29de Juli s. A., vægrede Citanterne, Sogneraadet for Jelling Sogn og Sogneraadet for Houer Sogn — hvilke Sogne dengang udgjorde een Commune med Citanterne som Sogneraad, men under nærværende Sags Drift ere i communal Henseende blevne adskilte — sig ved efter de Indstævntes Opfordring at refundere Udgifterne ved Pigens Kur og Pleje i Horsens, der androge 87 Rdl. 4 ß 15 ß, eller navnlig den Del heraf, der vedrørte Pigens Kost m. v. paa Sygehuset, til Beløb 68 Rdl. 1 ✗, idet de paaberaabte sig, at de vel i Anledning af en Forespørgsel fra de Indstævnte havde i en Skrivelse til disse af 20de April s. A. erkjendt Jelling—Houer Sognes Forpligtelse til som Tjenestecommune indtil videre at bære Omkostningerne ved Pigens Kur og særdeles Pleje samt indrømmet, at Pigen maatte consulere den paagjældende Øjenlæge i Horsens, og erklæret sig villige til at betale Lægehonorar og Medicin i den lovbefalede Tid, men derhos udtrykkelig fremhævet, at man ikke kunde indlade sig paa at betale for Pigens Underhold m. v. i Horsens. Under 17de Novbr. s. A. resolverede imidlertid Amtet, til hvis Afgjørelse de Indstævnte havde indstillet Spørgsmaalet, at det fulgte af Fattiglovgivningens Grundsætninger, at Jelling—Houer Commune var pligtig til at bære Omkostningerne ved Johanne Marie Christensens Kur og Pleje, og at det ingen Forskjel kunde gjøre, at Citanterne havde overdraget det dem paahvilende Hverv, at sørge for det syge Tyende, til Forsørgelsescommunen, ligesaalidt som der herefter imod sidstnævnte Communes Beslutning efter Lægens udtrykkelige Forlangende at indlægge Pigen paa Sygehuset i Horsens kunde tillægges Citanternes Indsigelse herimod nogensomhelst Betydning, og Amtet paalagde derfor Citanterne at refundere Kollerup—Vindelev Sogneraad det ovennævnte Beløb 87 Rdl. 4 ✗ 15 ß. Denne Resolution blev under

9de Januar 1871 stadfæstet af Indenrigsministeriet, og da Citanterne derefter rettede en Forespørgsel til Ministeriet, om Bestemmelsen i L. 12te Marts 1864 § 1 eller dennes Analogi ikke medførte, at det ikkun kunde paahvile Jelling—Houer Commune at refundere de omhandlede Udgifter med 3 ℔ for hvert Døgn, Kuren havde varet, samt om Ministeriet ansaa Sogneraadet afskaaret fra eventuelt at søge at komme til sin formentlige Ret ved at sagsøge Kollerup—Vindelev Sogneraad til at erstatte Jelling—Houer Commune det Tab, denne vilde komme til at lide derved, at de Indstævnte havde handlet imod den til Citanternes Samtykke i at ville bære Omkostningerne ved Pigens Kur knyttede Betingelse, tilkjendegav Ministeriet i Skrivelse af 14de Febr. s. A., at Jelling—Houer Commune i Overensstemmelse med de af Amtet og Ministeriet i Sagen tidligere afgivne Resolutioner maatte yde Kollerup—Vindelev Sogne fuld Erstatning for de omhandlede Udgifter med 87 Rdl. 4 ℔ 15 ß, at Citanternes Besværing over at Pigen uden deres Indvilgelse var bleven indlagt paa det ovenommeldte Sygehus i Horsens var ugrundet, og at de Indstævnte utvivlsomt intet Erstatningsansvar havde paadraget sig derved overfor Jelling—Houer Commune, men at Spørgsmaalet herom iøvrigt, uanset Ministeriets Resolution, kunde indbringes for Domstolene. Citanterne, som derpaa til Kollerup—Vindelev Commune indbetalte de omtvistede 87 Rdl. 4 ℔ 15 ß, have derefter under denne Sag i 1ste Instans sagsøgt de Indstævnte til at betale Jelling—Houer Commune en Erstatning af 68 Rdl. 1 ℔, der, som meldt, udgjør Omkostningerne ved Johanne M. Christensens Ophold paa Øjenlægens Sygehus i Horsens, eller i alt Fald en af Retten eller uvillige Mænd fastsat Erstatning tilligemed Renter af Erstatningsbeløbet, og da de Indstævnte ved Underretsdommen ere frifundne for Citanternes Tiltale og disse

tilpligtede at udrede Processens Omkostninger for Underretten efter Reglerne for beneficerede Sager og derunder i Salair til de Indstævntes befalede Sagfører sammesteds 12 Rdl., have Citanterne nu indanket Sagen for Overretten, hvor de have gjentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastande. De Indstævnte have proceederet til Underretsdommens Stadfæstelse.

Citanterne have paaberaabt sig, at det indstævnte Sogneraad formentlig har været uberettiget til imod deres udtrykkelige Indsigelse at indlægge den under Sagen omhandlede Pige paa et fjerntliggende privat Sygehus og derved paadrage Jelling—Houer Commune en Udgift, der — efter hvad der er in confesso — var betydelig større end den, Indlæggelsen paa et offentligt Sygehus vilde have medført. Da Spørgsmaalet om, paa hvilken Maade en Sygehjælp rettelig bør ydes af Fattigvæsenet, imidlertid henhører under Øvrighedens — i sidste Instans Indenrigsministeriets — Afgjørelse, og da bemeldte Ministerium, som meldt, ved sine ovenommeldte Resolutioner af 9de Januar og 14de Febr. 1871 har godkjendt den af de Indstævnte ved den paagjældende Lejlighed brugte Fremgangsmaade og erklæret Citanternes Besværing herover for ubegrundet, er det heraf en Følge, at Citanterne ikke under nærværende Sag med Nytte kunne støtte noget Erstatningskrav paa de Indstævntes ved bemeldte Lejlighed udviste, af rette Vedkommende billigede Forhold. Underretsdommen, ved hvilken de Indstævnte, som meldt, ere frifundne for Citanternes Tiltale, vil derfor være at stadfæste, dog saaledes, at Processens Omkostninger for Underretten efter Sagens Omstændigheder findes at burde ophæves, og at Salairet til de Indstævntes befalede Sagfører sammesteds, der vil være at bestemme til 25 Rdl., udredes af det Offentlige.

Processens Omkostninger for Overretten ville lige-

ledes være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge den for de Indstævnte sammesteds beskikkede Sagfører i Salair 25 Rdl., der ville være at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold, som vil bevirke Ansvar, fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Documenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Processens Omkostninger for Underretten ophæves, og at Salairet til den for de Indstævnte, Sogneraadet for Kollerup—Vindelev Sogne, sammesteds beskikkede Sagfører, hvilket Salair bestemmes til 25 Rdl., udredes af det Offentlige.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves, hvorhos der tillægges de Indstævntes sammesteds beskikkede Sagfører, Justitsraad Neckelmann, i Salair 25 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Sagen $\frac{390}{73}$ Landsoverretsprocurator Isaacsen Actor ctr. Arrestanten Jens Johan Bernth Mikkelsen.

(En Tiltalt, der actioneredes for Forfalskning af Documenter, ikkun anset overført at have gjort sig skyldig i et Forhold, der maatte henføres under Straffelovens § 257.)

(Paadømt den 26de Januar 1874.)

Under denne Sag tiltales Arrestanten, Værtshusholder Jens Johan Bernth Mikkelsen for Forfalskning af Documenter, og gaar Sigtelsen navnlig ud paa, at han i to den 16de Januar f. A. daterede Lejecontracter, ved hvilke han fra April Flyttedag f. A. havde bortlejet to Beboelseslejligheder i hans Ejendom i Horsens henholdsvis til Skrædder J. L. Smith og Blikkenslager H. P. Wolff, skal, efterat Contracterne vare under-

skrevne, i samme uden Lejernes Vidende og Vilje have tilføjet en Bestemmelse om, at hvis Lejen — der derhos i Tilføjningen i den ene Contract siges at skulle betales paa Ejerens Bopæl — udebliver over Forfaldstiden, forpligter Lejeren sig til strax uden Dom og Opsigelse at fraflytte Lejligheden.

Ovennævnte Skrædder Smith og Blikkenslager Wolff have i denne Henseende edelig forklaret, at de hver for sig havde fra Arrestanten til Udfyldning og Underskrift modtaget en trykt Blanket til Contracten, i hvilken Arrestanten forud havde indført det Fornødne angaaende Gjenstanden for Lejemaalet, Lejetiden samt Lejeafgiften, men da Blanketten indeholdt en Clausul om, at hvis Lejeafgiften ikke betaltes til bestemt Tid, skulde Lejemaalet paa Udlejerens Anfordring være forbrudt og Lejeren være pligtig at fraflytte, lode de, da de ikke vilde underkaste sig denne Forpligtelse, ved Skomager P. Thomsen — der maa antages samtidigt med dem at have oprettet en lignende Contract med Arrestanten — foretage nogle Forandringer i Documentet i Lighed med hvad Thomsen havde gjort i sin Blanket, saaledes at navnlig den omhandlede Clausul blev overstreget i begge Blanketterne, som derpaa, efter iøvrigt at være udfyldte af Thomsens Søn samt tilførte en Clausul om, at de paa Contracten overstregede Poster vare uden Kraft, samt efter i denne Skikkelse at være billigede af Arrestanten, bleve underskrevne hendoldsvis af Smith og Wolff og overleverede Arrestanten uden dengang at indeholde de ovenomtalte Tilføjninger, der, som meldt, i det Væsentlige gaa ud paa det Samme som den i de trykte Blanketter overstregede Bestemmelse.

Skomager P. Thomsen har edelig udsagt, at efterat Arrestanten havde leveret ham de ovenommeldte to Blanketter tilligemed en Blanket til en Leiecontract

med Skibsbygger Binderup samt en Blanket til Thomsens egen Leiecontract, blev efter Aftale med de nævnte Leiere og med Arrestantens udtrykkelige Indvilgelse den omhandlede Clausul overstreget i alle Blanketterne, som derpaa, efter, som ovenfor anført, at være udfyldte af Thomsens Søn, bleve leverede til de 3 nævnte Leiere, hos hvem da Arrestanten igjen modtog Contracterne forsynede med Leiernes Underskrifter, hvorefter han med disse 3 Contracter i Haanden indfandt sig hos Skomager Thomsen — formentlig en 8 Dages Tid efterat Contracterne vare udfyldte — og modtog ligeledes dennes Contract, idet han yttrede, at nu vare de 4 Contracter ens, og nu havde de faaet det, som de vilde have det, og dermed var ogsaa Arrestanten tilfreds. Thomsen er derfor overbevist om, at den paagjældende Bestemmelse er tilført i Wolffs og Smiths Contracter, efterat disse vare underskrevne af Leierne. Ligeledes har Skomager Thomsens Søn edelig forklaret, at han, efterat den oftmeldte Clausul med Arrestantens udtrykkelige Tilladelse var overstreget i samtlige 4 Blanketter, har udfyldt disse efter Faderens Diktat, hvorefter de bleve leverede til Leierne for at underskrives af disse og derpaa afgives til Arrestanten, og endelig har Skibstømrer Binderup edelig udsagt, at han med Vished veed, at hans egen Contract, som han modtog fra Thomsen i udfyldt Stand samtidigt med at Blikkenslager Wolff modtog sin, var ganske overensstemmende med denne, og bleve begge Contracter underskrevne samtidigt og leverede til Arrestanten, ligesom han bestemt veed, at den omtalte Clausul da var udstrøget i begge Contracter, og at den omhandlede Tilføjning i Wolffs Contract er sket, efterat samme var underskreven af Wolff. Han har derhos forklaret, at Arrestanten et Par Dage før Undersøgelsens Paabegyndelse havde omtalt for ham, at han havde skærpet Wolffs og Smiths

Contracter noget, fordi han frygtede for ikke at kunne faa Husleien af disse, men at dette var sket, inden de Paagjældende havde underskrevet dem — hvilket Sidste Binderup, som meldt, vidste var urigtigt, uden at han dog fandt sig foranlediget til at gjøre Arrestanten opmærksom herpaa.

Arrestanten har erkjendt, at han, efterat de ommeldte Blanketter vare udfyldte af Thomsen og den oftberørte Clausul overstreget — hvortil han dog nægter at have givet sit Samtykke uden for Binderups Vedkommende — har tilføjet Smiths og Wolffs Contracter den omhandlede Bestemmelse, men han har vedholdende paastaaet, at dette skete, forinden Contracterne vare underskrevne af Smith og Wolff, idet han nemlig havde de udfyldte Contracter nogen Tid liggende hos sig, inden han erholdt Leiernes Underskrifter paa samme, og da det, skjøndt denne Forklaring ikke er bestyrket ved nogen Omstændighed og strider dels mod Wolffs og Smiths edelige Udsagn om, at Contracterne, efterat være leverede dem af Thomsen i udfyldt Stand, ikke have været ude af deres Værge, før de underskrev dem, dels mod Skomager Thomsens ovenanførte Forklaring om Arrestantens Yttringer ved Modtagelsen af Thomsens Contract — findes betænkeligt at tilsidesætte samme, kan der saaledes ikke anses tilvejebragt noget tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i Forfalskning af de paagjældende Contracter. Da han imidlertid har vedgaaet, at han, uagtet han vidste, at den trykte Bestemmelse i Blanketterne var overstreget efter Leiernes udtrykkelige Forlangende, har listet sig til at tilføje en lignende Bestemmelse i Wolffs og Smiths Contracter og, uden at omtale denne Tilføjning for dem, faaet dem til at underskrive Contracterne, hvorefter han i Henhold til samme Bestemmelse har anlagt Sag mod Skrædder Smith til Contrac-

tens Ophævelse, maa han herved anses at have gjort sig skyldig i et svigagtigt Forhold, der bliver at henføre under Straffelovens § 257.

Den Straf, som Arrestanten — der er født den 18de Juli 1818 og i Aaret 1839 har været straffet for Tyveri og derefter ifølge Høiesteretsdom af 29de Juni 1848 efter Frd. 11te April 1840 § 79, cfr. §§ 42 og 43 samt § 13, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorhos han ifølge Horsens Kjøbstads Extraretsdom af 6te Febr. 1872 har været anset efter Straffelovens § 182 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage — herefter har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten 8 Rdl. til hver.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Thi kjendes for Ret:

Arrestanten Jens Johan Bernth Mikkelsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Saa udreder han og Actionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Isaacsen og Cancelliraad Møller, 8 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{88}{73}$⁸ Sogneraadet for Volstrup Sogn ctr. Gaardejer C. Mørck af Bojensgaard.

(En paa Grund af manglende Situationskort fra Underretten afvist Sag hjemvist til Paakjendelse i Realiteten, idet Situationskort efter Sagens Beskaffenhed ikke kunde anses ubetinget nødvendigt og

de Fordringer, der i saa Henseende kunde stilles, maatte anses fyldestgjorte ved et under Sagen fremlagt Rids.)

(Paadømt den 2den Februar 1874.)

Under nærværende Sag have Citanterne, Sogneraadet for Volstrup Sogn — under Paaberaabelse af, at Indstævnte, Gaardejer C. Mørck af Bojensgaard, har aflyst to Gangstier, der førte over hans Ejendom og fra Alderstid vare benyttede af Alle og Enhver som Skolestier, og da bemeldte Stier derpaa under 24de Octbr. 1870 vare blevne optagne paa Volstrup Sogns Gangsti-Regulativ, protesteret herimod og dels oppløjet dels afspærret ved Grøfter en større Strækning af den ene af Stierne — i 1ste Instans paastaaet et efter Citanternes Foranstaltning under 6te Novbr. 1871 af Kongens Foged nedlagt Forbud mod Stiernes Aflysning og Afspærring stadfæstet og Indstævnte tilpligtet under en daglig Mulkt paa egen Bekostning at udlægge, restituere og afgive de ommeldte Stier til offentlig Brug eller i alt Fald at taale, at dette i Overensstemmelse med Regulativet foretages af Citanterne, hvorimod Indstævnte, foruden at procedere til Frifindelse, har contrasagsøgt Citanterne til at betale ham Erstatning for uberettiget Færsel over hans Ejendom. Ved Underretsdommen er Sagen ex officio afvist, idet det er antaget, at Hovedsagen ikke kunde paadømmes i Realiteten, fordi Citanterne ikke havde fremlagt et Situationskort, der paa en uomtvistelig Maade med Nøjagtighed og Tydelighed angav Situationen i det Hele saavelsom de under Sagen ommeldte Stiers Retning og Beliggenhed, og at Contrasagen paa Grund af dens Sammenhæng med Hovedsagen maatte bortfalde tilligemed denne; Citanterne have derefter indanket Sagen for Overretten, hvor de have paastaaet Sagen hjemvist til ny Foretagelse ved Underretten og

Paakjendelse i Realiteten. Indstævnte har ikke givet Møde her for Retten.

Der maa gives Citanterne Medhold i, at Fremlæggelse af et Situationskort i Overensstemmelse med Reglerne i Frd. 31te Marts 1719 § 4 ikke kan anses ubetinget nødvendig i en Sag som den heromhandlede, naar der iøvrigt foreligger saadanne Oplysninger om de under Sagen ommeldte Stier, at disse derefter kunne betegnes i Dommen. Da Citanterne nu maa anses at have fyldestgjort de Fordringer, der i saa Henseende kunne stilles, idet de navnlig have fremlagt et Rids, paa hvilket Beliggenheden af Indstævntes Ejendom er antydet og de under Sagen ommeldte Gangstier — efter hvad der er constateret ved en Aastedsforretning og et efter Citanternes Foranstaltning paa Aastedet optaget Tingsvidne — afsatte med i alt Fald tilnærmelsesvis Nøjagtighed, findes der saa meget mindre at have været Føje til af den i Underretsdommen ommeldte Grund ex officio at afvise Hovedsagen, som der efter Proceduren ikke kan anses at være nogen væsentlig Uenighed mellem Parterne om selve Beliggenheden og Retningen af Stierne, og da Contrasagen, som meldt, kun er afvist paa Grund af dens Sammenhæng med Hovedsagen, vil saaledes Underretsdommen være at annullere og Sagen ifølge Citanternes Paastand at hjemvise til ny Foretagelse ved Underretten og Paakjendelse i Realiteten i Overensstemmelse med det Ovenanførte. Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at maatte ophæves.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn, til at det ikke af den for Underretten den 30te Maj 1872 fremlagte Aasteds- og Tingsvidneact kan sees, at den deri indførte Reqvisition til Underdommeren har været skrevet paa stemplet Papir, saavelsom med Hensyn til, at det ikke af den sammesteds den 3die April

f. A. fremlagte Tingsvidneact kan ses, at den deri indførte, den 6te Marts f. A. fremlagte Vidnestævning har været skrevet paa stemplet Papir. Iøvrigt har der ikke med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter fundet nogen Stempelovertrædelse Sted.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag hjemvises til ny Foretagelse ved Underretten og Paakjendelse i Realiteten i Overensstemmelse med det Ovenanførte.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Sagen $\frac{406}{73}$ Sagfører J. Mørck i Sæby ctr. Engvander Niels Peter Mathiesen.

(Antaget, at en Sagfører, der i Henhold til en ham meddelt Fuldmagt havde paaklaget og forfulgt en Sag i eget Navn som Mandatarius, ogsaa havde været berettiget til at give Møde under Forligsmæglingen i Sagen, uanset at hans Mandants Bopæl var beliggende indenfor vedkommende Forligelsescommissions Grændser.)

(Paadømt den 2den Februar 1874.)

Ved Underretsdommen i nærværende Sag — under hvilken Citanten, Sagfører J. Mørck i Sæby, som Mandatarius for Kjøbmand og Kroejer Frits Dam af Flauenskjold, har søgt Indstævnte, Engvander Niels Peter Mathiesen, til Betaling af et Beløb af 232 Rdl. 49 ß med Renter — er Sagen ex officio afvist, idet det er antaget at være stridende mod Forligslovgivningen, at Citanten, der, som meldt, er Sagfører, har givet Møde under Forligsmæglingen i Sagen, uagtet hans Mandants Bopæl er beliggende indenfor vedkommende Forligelsescommissions Grændser, og bemeldte Dom er derefter af Citanten indanket for Overretten, hvor han har paastaaet samme kjendt uefterrettelig og Sagen hjemvist

til Paakjendelse i Realiteten. Indstævnte har ikke givet Møde her for Retten.

Sagen er i 1ste Instans paaklaget og forfulgt af Citanten i eget Navn som Mandatarius for ovennævnte Kroejer Dam i Henhold til en af Citanten fremlagt Fuldmagt fra Sidstnævnte, der indeholder udtrykkelig Bemyndigelse for ham til paa den anførte Maade at indtale og qvittere for forskjellige Fordringer, deriblandt den heromhandlede, og da der saaledes, idet Citanten efter det Anførte maa betragtes som den egentlige Part, har manglet Føje for Underdommeren til at anse den stedfundne Forligsmægling for ugyldig og af den Grund at afvise Sagen, vil denne efter Citantens Paastand være at hjemvise til Paakjendelse i Realiteten ved Underretten, hvorhos Indstævnte efter Omstændighederne vil have at erstatte Citanten Processens Omkostninger for Overretten med 20 Rdl.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag hjemvises til Paakjendelse i Realiteten ved Underretten.

I Procesomkostninger for Overretten betaler Indstævnte Engvander Niels Peter Mathiesen til Citanten, Sagfører J. Mørck, som Mandatarius for Kjøbmand og Kroejer Fr. Dam, 20 Rdl., der udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{9}{71}$ Fisker Hans Jakob Sørensen af Horsens ctr. Firmaet Otto Hansen & Mathiesen i Aarhus.

(Spørgsmaal, om en af en Indstævnt, der søgtes til at betale et Regningskrav, ved Sagens Incamination fremsat Benægtelse af nogensinde at have handlet med Sagsøgeren kunde anses at indeholde

en udtømmende Benægtelse af hvad der var fremkommet til Støtte for Søgsmaalet.)

(Paadømt den 2den Februar 1874.)

Under nærværende Sag have de Indstævnte, Firmaet Otto Hansen & Mathiesen, der dengang boede i Horsens, i 1ste Instans paastaaet Citanten, Fisker Hans Jakob Sørensen af Horsens, tilpligtet at betale 11 Rdl. som Restbeløb for leverede Varer til Citantens Søn Hans. Ved Sagens Incamination mødte Citanten og benægtede nogensinde at have handlet med de Indstævnte eller at have modtaget Klæder til sin Søn hos Firmaet, og de Indstævnte begjærede derefter Anstand for at føre Bevis for, at Nægtelsen var usand, og ved Sagens næste Foretagelse, ved hvilken Citanten udeblev, anbragte de Indstævnte derefter, at det var Citantens Hustru, der paa hendes Mands Vegne med deres Søn Hans havde bestilt og kjøbt Klæderne hos dem, og at Citanten ofte var afkrævet Beløbet uden Indsigelse mod Fordringen, hvorpaa Sagen optoges. Ved den derefter afsagte Underretsdom blev Citanten tilpligtet at betale det paastævnte Beløb med Renter 5 pCt. fra Forligsklagens Dato og Sagens Omkostninger med 2 Rdl., og denne Dom har Citanten nu indanket herfor Retten, hvor han har paastaaet sig frifunden for de Indstævntes Tiltale. De Indstævnte have ikke givet Møde herfor Retten.

Da nu den af Citanten ved Sagens Incamination for Underretten fremsatte Benægtelse af nogensinde at have handlet med de Indstævnte eller af dem at have modtaget Klæder til sin ommeldte Søn indeholder en udtømmende Benægtelse af hvad der fra de Indstævntes Side var fremført til Støtte for deres Søgsmaal, maatte det, idet Citanten ikke ved senere at undlade at give Møde for Underretten kan anses at have frafaldet sin ommeldte Benægtelse, paahvile de Indstævnte at af-

bevise samme, og navnlig at bevise deres ikke ved Sagens første Foretagelse fremførte Anbringende om, at Citanten, uanset hans Benægtelse af at have staaet i Handelsforhold til dem, havde ved sin Hustru afkjøbt dem de omhandlede Klæder, og da de ikke have præsteret noget Bevis i saa Henseende, vil Citanten efter sin derom nedlagte Paastand være at frifinde for deres Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves, hvorhos det Citantens beskikkede Sagfører herfor Retten tilkommende Salair, der bestemmes til 16 Rdl., vil være at udrede af det Offentlige.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Thi kjendes for Ret:

Citanten, Fisker Hans Jakob Sørensen, bør for Tiltale af de Indstævnte, Firmaet Otto Hansen & Mathiesen, i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, hvorhos Citantens befalede Sagfører for Overretten, Procurator Fasting, tillægges i Salair 16 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Sagen $\frac{896}{73}$ Procurator Bøgstrup i Frederikshavn ctr. Procurator Kjeldgaard i Sæby.

(Forkastelse af en om en Underretsdoms Annullation nedlagt Paastand. En Sagfører mulkteret for i et af ham som Defensor i en Justitssag affattet Indlæg at have fremført fornærmelige Udladelser om en anden Sagfører.)

(Paadømt den 9de Februar 1874.)

Indstævnte, Procurator Kjeldgaard i Sæby, har under denne Sag i 1ste Instans sagsøgt Citanten, Pro-

curator Bøgstrup i Frederikshavn, i Anledning af, at denne som Defensor i en mod Lars Larsen og Christen Nielsen anlagt Justitssag har i et Indlæg af 1ste Juli f. A. yttret sig saaledes: „Hvad der egentlig har givet Anledning til nærværende ikke hyggelige Justitssag er en famøs Anklage og Sigtelse fra Sagfører Kjeldgaard i Sæby af 5te Febr. d. A., der karakteriserer sig selv, idet den hidrører fra en privat Gifttale, Kjeldgaard paa sit Contoir vil have havt med Lars Larsen, og hvormed denne Kjeldgaard intenderer at dryppe en civil Sag, han fører for en Jens Peter Thomsen mod en Ole Pedersen angaaende Betaling af nogle Renter," idet Indstævnte har paastaaet de for ham formentlig fornærmelige Yttringer mortificerede og Citanten for sit Forhold i saa Henseende anset med Straf. Efterat Citanten derpaa havde erholdt Anstand i 4 Uger for at give Tilsvar samt Udlaan af Sagens Documenter, begjærede han ved Sagens næste Foretagelse paany Anstand i 4 Uger for at afvente den ovenommeldte Justitssags Udfald for Overretten, hvortil den var indanket, og da Indstævnte protesterede mod saadan Udsættelse, blev Sagen optaget til Kjendelse eller Dom, idet det iøvrigt fremgaar af Underretsacten, at en af Indstævnte fremlagt, til Citanten udlaant Afskrift af det paagjældende Indlæg i Justitssagen ikke af Citanten var leveret tilbage. Ved den derefter afsagte Underretsdom forkastedes Citantens Anstandsbegjæring, hvorhos de af Citanten brugte Yttringer om, at Indstævnte var fremkommen med en famøs Anklage og Sigtelse samt at han havde ført en Gifttale og ved denne intenderet at dryppe en civil Sag, mortificeredes, ligesom Citanten for sit Forhold blev anset efter Straffelovens § 217 med en Bøde til Statskassen af 10 Rdl. eller i Mangel af sammes fulde Betaling simpelt Fængsel i 3 Dage; Citanten blev derhos paa Grund af, at han ifølge Forligelses-

commissionens Attest havde forladt Lokalet uden at indlade sig paa Forhandling, efter Frd. 11te August 1819 idømt en Bøde af 4 Rdl. til Justitskassen samt endelig tilpligtet at tilsvare Indstævnte Processens Omkostninger med 10 Rdl.

Ved nu at indanke Sagen for Overretten har Citanten paastaaet Underretsdommen kjendt uefterrettelig og Sagen afvist fra Underretten, fordi den fremlagte Afskrift af det ommeldte Indlæg, hvori de paagjældende Yttringer ere brugte, som berørt, ikke har været tilstede ved Dommens Afsigelse, eller subsidiairt Sagen hjemvist, saaledes at der bevilges Citanten Udsættelse til at give Tilsvar, og aldeles subsidiairt, at han frifindes for Indstævntes Tiltale. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Da den Del af det ommeldte Indlæg, over hvis Indhold Indstævnte har besværet sig, Ord til andet er indført i Forligsklagen, og Citanten ikke har modsagt dette Referats Rigtighed, kunde den Omstændighed, at Citanten, efterat have erholdt den fremlagte Afskrift af Indlægget udlaant, ikke ved Sagens Optagelse tilbageleverede denne, ikke være til Hinder for, at Sagen paadømtes ved Underretten uden bemeldte Documents Tilstedeværelse. Ligesom der herefter ikke er Føje til at annullere Underretsdommen, saaledes vil Citantens Paastand om Sagens Hjemvisning ej heller kunne gives Medhold, eftersom Udfaldet af den paagjældende Justitssags Appel ikke kunde antages at være af nogen saadan Betydning under nærværende Sag, at Citanten imod Indstævntes Protest kunde anses berettiget til at erholde Anstand for at afvente samme, og Citanten derhos ikke subsidiairt havde begjært Anstand for iøvrigt at fremme Sagen. Sagens Realitet vil derfor være at tage under Paakjendelse, og da de paaklagede Yttringer maa anses fornærmelige for Indstævnte, uden at den Omstændig-

hed, at de af Citanten ere brugte under Udførelsen af det ham som Defensor i en Justitssag paalagte Hverv, vil kunne fritage ham for Ansvar, maa det billiges, at de ved Underretsdommen ere mortificerede, og at Citanten for sit ommeldte Forhold er anset efter Straffelovens § 217 med en Straf, der ved Underretsdommen findes passende bestemt til en Bøde til Statskassen af 10 Rdl. eller i Mangel af sammes fulde Betaling til simpelt Fængsel i 3 Dage. Da det nu derhos ligeledes findes at maatte have sit Forblivende ved Underretsdommens Bestemmelser i Henseende til den Citanten idømte Mulkt til Justitskassen og Processens Omkostninger for Underretten, vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen, samt idet Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkjendelse af Procesomkostninger sammesteds.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen 87/74 Landsoverretsprocurator Cancelliraad Møller Actor ctr. Arrestanten Hans Christian Bender.

(En Tiltalt, der i et af ham i ugevis lejet Logi havde af den ham til Brug overladte Seng tilegnet sig et Par Lagener, alene anset ved dette Forhold at have gjort sig skyldig i Bedrageri.)

(Paadømt den 9de Februar 1874.)

Om Arrestanten, Hans Christian Bender, der under denne Sag tiltales for Tyveri eller Bedrageri, er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens

øvrige Oplysninger godtgjort, at han, der havde lejet Logi i ugevis hos Sadelmager Jørgensen i Fredericia, har — som det maa antages, den 25de Decbr. f. A. — sammesteds fra den ham til Brug overladte Seng tilegnet sig et Par Lagener af Værdi 7 ℔ og solgt dem for 5 ℔. Lagenerne, der ere bragte til Stede under Sagen, maa antages at være udleverede til Sadelmager Jørgensen, og der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning.

For dette Forhold vil Arrestanten, der er født den 25de Decbr. 1845 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Landet, medens han efter sit Udsagn er i Udlandet for attenteret Voldtægt bleven anset med Tugthusarbejde i 2 Aar, være at anse efter Straffelovens § 253 med en Straf, der ved Underretsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste.

I Salair til Actor og Defensor for Overretten vil Arrestanten have at betale 5 Rdl. til hver.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Rettter har intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande.

I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten, Hans Christian Bender, 5 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen A8. $\frac{141}{74}$ Procurator Winther Actor ctr. Tiltalte Guldsmed Ditlev Anton Otto Schultz.

(En Guldsmed, der havde ladet sin Lærling slaa Karatstempel i en Fingerring af Messing for at give den Udseende af Guld, frifunden for Actors Tiltale, da det ikke kunde statueres, at det havde været ham bekjendt, at Ringen agtedes benyttet til at gjøre Laan paa.)

(Paadømt den 2den Mai 1874.)

Under nærværende, fra Helsingør Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, der ved Underretten omfattede flere Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er Tiltalte, Guldsmed Ditlev Anton Otto Schultz, actioneret for Meddelagtighed i Falsk og Bedrageri.

Det er oplyst under Sagen, at en Sergent ved 3die Bataillon i Helsingør i Efteraaret 1872 har henvendt sig til Tiltalte for at faa en Fingerring af Messing, der ikke passede, gjort mindre, og at Tiltalte har ladet sin Lærling, den i forrige Instants medtiltalte Lund, udføre dette Arbejde samt, da Sergenten ønskede at faa Ringen forsynet med Karatstempel, for at den kunde se ud som Guld, har tilladt Lærlingen at stemple Ringen med et af Tiltaltes Karatstempler. Skjøndt nu Tiltalte har erkjendt, at der ved ommeldte Lejlighed var Tale om, at Ringen lignede Guld saa godt, at Sergenten, naar den blev forsynet med Karatstempel, godt kunde faa nogle Penge til Laans paa den, og Sergenten ogsaa senere har pantsat Ringen for et Laan af 1 Rdl. paa et Laanecontoir i Helsingør, hvor den blev antagen for Guld, findes det dog ikke med Sikkerhed at kunne statueres, at det, dengang Tiltalte tillod Karatstemplets Anbringelse i Ringen, har været ham bekjendt, at den agtedes benyttet til derpaa at skaffe Laan; det er over-

hovedet ikke oplyst, at Sergenten, dengang der blev slaaet Karatstempel i Ringen, havde i Sinde at gjøre Laan paa den, endnu mindre at han har gjort Tiltalte bekjendt med saadan Hensigt. Hvad angaar de øvrige under Sagen omhandlede Ringe, har Tiltalte vel indrømmet, at han nogle Gange, naar hans ovennævnte Lærling har begjært Tilladelse til at forfærdige Messingringe til Salg og har sagt, at han ikke kunde faa Ringene solgte, medmindre de vare forsynede med Karatstempel, har tilladt Lærlingen at anbringe saadant i Ringene, og Lærlingen har derefter dels solgt, dels foræret, dels pantsat dem; men ligesom Tiltalte har benægtet at have tilladt sin Lærling at anbringe Karatstempel i Ringene, for derefter at pantsætte dem som Guldringe — hvorfor han ikke findes at kunne betragtes som meddelagtig i de af Lærlingen i saa Henseende udførte Forbrydelser — har Lærlingen forklaret, at de Personer, til hvem han solgte Ringene, vare bekjendte med, at de vare uægte, hvilket ogsaa maa antages at være Tilfældet, idet de kun betaltes med 1 ℔ Stykket.

I Henhold til Anførte, hvorefter Tiltaltes Forhold ikkun kan betragtes som i høj Grad uforsigtigt, maa Tiltalte, der er født i Aaret 1837 og ikke forhen tiltalt eller straffet, blive at frifinde for Actors Tiltale, og den indankede Dom, hvorved han under Paaberaabelse af Straffelovens § 257, cfr. § 48, er anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, vil derfor forsaavidt være at forandre, medens den bliver at stadfæste med Hensyn til Actionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte i det ved Underretsdommen bestemte Forhold. Denne vil derhos have at udrede Salair til Actor og Defensor for Overretten, med 8 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans har, saavelsom Sagførelsen for begge Retter, været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte, Guldsmed Ditlev Anton Otto Schultz, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være.

I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande.

I Salair til Procuratorerne Winther og Rode for Overretten betaler Tiltalte 8 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Meddelelse.

Den 27de Juni er Cand. juris H. D. Klein autoriseret som Fuldmægtig hos Overretssagfører J. R. Lund.

☞ Af dette Ugeskrift udkommer 15 Nr. (Ark) i Qvartalet, nemlig i Reglen et ugentligt og 2 Gange qvartaliter et Dobbeltnummer. Prisen er 7 Mk. 8 Sk. for Qvartalet, og Subskription, bindende for 80 Nr., modtages paa alle kongelige Postcontoirer, i Bogladerne og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 32.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 11te Juli.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen $\frac{2}{7}\frac{1}{3}$ Det Kgl. norske Regjeringsdepartement for Kirke- og Undervisningsvæsenet ctr. Directionen for den Grevelige Hjelmstjerne-Rosencroneske Stiftelse ved dens nuværende Medlemmer, Geheimeconferentsraad A. V. Scheel og Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet, Geheimeconferentsraad C. C. Hall.

(En Sag angaaende de norske Undersaatters Berettigelse til at nyde Godt af de under en Stiftelse henlagte Midler afvist, da der ikke kunde antages at foreligge nogen Retstrætte.)

(Paadømt den 4de Mai 1874.)

Under nærværende Sag have Citanterne, det Kgl. norske Regjeringsdepartement for Kirke- og Undervisningsvæsenet, søgt de Indstævnte, Directionen for den Grevelige Hjelmstjerne-Rosencroneske Stiftelse ved dens nuværende Medlemmer, Geheimeconferentsraad A. V. Scheel og Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet, Geheimeconferentsraad C. C. Hall, til at høre norske Undersaatter i Almindelighed kjendte berettigede til at nyde Godt af de under Stiftelsens 4de Classe og 6te

Classes 3die Afdeling henlagte Revenuer overensstemmende med den oprindelige Fundats for Stiftelsen af 9de Novbr. 1811, dog med en nærmere angivet Undtagelse, forsaavidt angaar Grevinde Rosencrones particulaire Formue, hvorhos Citanterne have paastaaet sig Sagens Omkostninger tilkjendte skadesløst. De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Efter den af Citanterne saaledes nedlagte Paastand er der imidlertid her under Sagen ikke Spørgsmaal om at afgjøre, hvad der imellem Parterne skal anses for Ret i et allerede indtruffet Tilfælde, men der fordres alene almindelige Udtalelser om, hvorvidt der i Henhold til de under Sagen omhandlede testamentariske Dispositioner kan i fremtidige Tilfælde tilkomme ubestemte og ukjendte Personer Adgang til at nyde Godt af Stiftelsens Midler, om hvis Anvendelse overensstemmende med Dispositionen det ifølge samme er overladt den indstævnte Direction i hvert enkelt Tilfælde at træffe Bestemmelse. Der kan som Følge heraf ikke anses at foreligge nogen Retstrætte, som egner sig til Paakjendelse ved Domstolene, hvorfor Sagen ex officio vil være at afvise.

Den befalede Sagførelse har været lovlig.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

Sagen AS. $\frac{479}{73}$ Husejer J. C. Nielsen af Odense ctr. Grosserer Esmann sammesteds.

(Udtalt, at det ikke kan antages, at et Fortov ifølge L. 5—10—56 som Betingelse for en Vinduesret skal have en vis bestemt Bredde, og at in casu en Bredde af 12½—17 Tommer maatte være tilstrækkelig. Antaget, at der ikke kan opstilles nogen Formodning

for, at Ejerne af Naboejendommene eje hver det Halve af Fortovet, men at Vedkommende maa bevise sin Ejendomsret.)

(Paadømt den 4de Mai 1874.)

Citanten, Husejer J. C. Nielsen af Odense, der i 1ste Instans ved Odense Byting søgte Indstævnte, Grosserer Esmann sammesteds, tilpligtet under en daglig Mulkt at tilmure 17 Fag Vinduer, som i Sidstnævntes Ejendom, Nr. 60 paa Nørrebro, ere anbragte saaledes, at der fra samme haves Udsigt til den Citanten tilhørende Naboejendom, Nr. 58, paaanker, efter erholdt Oprejsning og meddelt fri Proces, den i Sagen den 20de Januar f. A. afsagte Underretsdom, hvorved Indstævnte er frifunden; og gaar Citantens Paastand her for Retten ud paa, at Dommen forandres derhen, at hans i 1ste Instans gjorte Paastand tages til Følge, hvorimod Indstævnte procederer til Underretsdommens Stadfæstelse.

Efter Sagens Oplysninger fandtes der for længere Tid tilbage paa Indstævntes forannævnte Ejendom, mellem hvilken og Citantens Ejendom ligger en Jordstrimmel eller saakaldet Slippe af 25—34 Tommers Bredde, et Skur med Luger ud imod Slippen; dette afløstes i 1852 eller maaske i 1851 af et af den daværende Ejer af Nr. 60 opført Enetages Hus med 7 Fag Vinduer ud imod Slippen, og dette Hus er nu af Indstævnte i Aaret 1871 paasat en Etage, i hvilken ere anbragte 10 Fag Vinduer ligeledes ud imod Slippen.

Det er disse 17 Fag Vinduer, Citanten fordrer tilmurede, idet han formener, at Indstævnte af Mangel paa et saadant Fortov, som L. 5—10—56 og Byggeloven af 30te Decbr. 1858 § 8 og § 21 foreskrive, er uberettiget til at have de nævnte Vinduer. Citanten — der iøvrigt har villet gjøre gjældende, at den hele Slippe er i hans Besiddelse — paastaar nemlig, at Grændsen mellem Parternes Ejendom ligger i en gjen-

nem Slippen trukken Midterlinie, og at den Halvdel af Jorden, som herefter er nærmest hans Ejendom, tilhører denne, medens den anden Halvdel — hvad han erkjender — ejes af Indstævnte, men det Fortov, der saaledes maa anses for at være Indstævntes, har følgelig kun en Brede af 12½—17 Tommer, hvorimod Lovens Fortov efter Citantens Formening skulde have en Bredde af 1½ eller dog af 1 Alen, og Følgen af dette Indstævntes Fortovs utilstrækkelige Bredde er in casu — hvad Citanten særligen har fremhævet — at Vinduerne i Indstævntes Ejendom, naar de oplukkes, rage ind over den ommeldte Grændselinie og altsaa ind over Citantens Ejendom.

Indstævnte har derimod paastaaet, at Slippen i sin Helhed er hans Ejendom, men i ethvert Fald har han benægtet, at Halvdelen eller nogen Del af Slippen er Citanten eller hans Ejendom tilhørende, hvorhos han har gjort gjældende, at han under alle Omstændigheder ejer et til Vinduesret tilstrækkeligt Fortov, saa at Citanten følgelig savner Hjemmel til at anke over Existentsen af de omhandlede Vinduer, til hvilke Indstævnte anser sig berettiget i Medfør af L. 5—10—56.

Af det Anførte fremgaar, at Citanten har erkjendt, at Indstævnte er Ejer af Halvdelen af Slippen, navnligen den Halvdel, som ligger umiddelbart op til den Bygning, hvori de paatalte Vinduer ere anbragte; men naar dette er Tilfældet, skjønnes ikke rettere, end at Indstævnte har det i L. 5—10—56 som Betingelse for Vinduesret ommeldte Fortov, thi at dette skulde have en vis bestemt Bredde, er ikke ved bemeldte Lovbud foreskrevet, og ligesaalidt haves der iøvrigt i Lovgivningen nogen sikker Anvisning, hvorefter et Rum af 12½—17 Tommers Bredde ikke overhovedet skulde kunne anses tilstrækkeligt til som Fortov at hjemle Vinduers Anbringelse, hvorhos bemærkes, forsaavidt Byggeloven

af 30te Decbr. 1858 er paaberaabt, at denne Lov, der har Hensyn til det Offentlige og Intet afgjør angaaende vedkommende Ejeres Privatforhold, ingen Anvendelse vil kunne faa i nærværende Sag, i hvilken Henseende det ogsaa kan fremhæves, at Justitsministeriet ved Resolution af 28de Septbr. 1871 har for det Offentliges Vedkommende dispenseret Indstævnte fra Byggelovens Bestemmelser med Hensyn til de i bemeldte Aar anbragte 10 Fag Vinduer.

Paa den anden Side maa der gives Citanten Medhold i, at Indstævnte ikke kan være berettiget til at anbringe Vinduerne saaledes, at de ved at oplukkes række ind over Citantens Ejendom; men at dette in casu finder Sted, er imidlertid ikke bevist; thi vel maa det, efter hvad der i Sagens Procedure foreligger, antages, at Indstævntes Vinduer, naar de oplukkes, gaa nogle Tommer ind over Slippens anden Halvdel, men at denne Halvdel eller nogen Del af samme er Citantens Ejendom, har han ikke mod Indstævntes Benægtelse bevist, og navnligen er han ikke, uagtet Indstævntes derom under Proceduren gjorte Bemærkning, her i Sagen fremkommen med de ældre Adkomstdocumenter paa Ejendommen Nr. 58 eller med Afskrift af Byens Grundtaxt for denne Ejendoms Vedkommende, cfr. Plak. af 19de Marts 1790; og at dette Bevis in casu maatte paahvile Citanten, findes utvivlsomt, aldenstund han netop støtter sin Paastand i denne Henseende paa sin prætenterede Ejendomsret til Slippens Halvdel.

Endnu bemærkes, at den af Citanten paaberaabte Besiddelse af Slippen fremfor Indstævnte ikke kan bestaa med flere under Sagen oplyste faktiske Forhold, i hvilken Henseende navnligen udhæves, at Indstævntes Formænd i Ejendommen Nr. 60 have brolagt den hele Slippe, og at disse saavelsom Indstævnte ugentligt have ladet hele Slippen renholde.

Efter alt Foranførte maa Overretten med Underdommeren være enig i, at Indstævnte ikke ved de nævnte Vinduers Anbringelse kar krænket nogen Citanten tilkommende Ret, og det maa derfor billiges, at Indstævnte er frifunden for Citantens Tiltale.

Underretsdommen, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans findes retteligen at være hævede, vil altsaa være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten blive ligeledes at hæve, og vil der efter Sagens Udfald intet Salair kunne tilkjendes Citantens her for Retten beskikkede Sagfører, Procurator Delbanco, hvis Sagførelse har været lovlig.

Det fornødne stemplede Papir er her for Retten forbrugt.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Sagen $\frac{168}{73}$ Architekt F. V. Tvede ctr. Kammerraad Grandjean.

(Fastsættelsen af et Salair ved uvillige Mænds Skjøn anset uanvendelig i et Tilfælde, hvor Skjønsmændene vilde savne de fornødne Data til at bestemme det.)

(Paadømt den 11te Mai 1874.)

Citanten, Architekt F. V. Tvede, søger under nærværende Sag Indstævnte, Kammerraad Grandjean, til Betaling af 237 Rdl., som Indstævnte skal være ham skyldig til Rest ifølge tilstillet specificeret Regning, med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 11te Marts f. A. og Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt. Mod de forskjellige Poster paa en af Citanten under Sagen fremlagt Regning har Indstævnte kun gjort Indsigelse mod en Post

paa 560 Rdl., som Citanten har beregnet sig i Salair for Tegninger og Overslag til Gjenopførelsen i 1860 af Indstævntes daværende Ejendom Leerbjerggaard i Nærheden af Helsingør, samt for Tilsyn med Udførelsen af Arbejdet. Det nævnte Salair er efter Indstævntes Formening altfor overdrevent højt, og han har protesteret mod at betale det som opskruet og ubilligt, hvorimod han betegner et Salair af 400 Rdl. som rundeligt, og det er han villig til at betale. Naar Forskjellen mellem 400 Rdl. og 560 Rdl. fradrages det paastævnte Beløb, bliver tilbage 77 Rdl., og imod at betale sidstnævnte Beløb har Indstævnte paastaaet sig frifunden for Citantens Tiltale og tilkjendt Sagens Omkostninger, idet han subsidiairt har paastaaet Citantens Salair fastsat ved uvillige Mænds Skjøn, til hvilken sidste Paastand Citanten ligeledes in subsidium har sluttet sig, forsaavidt Retten ikke selv maatte anse sig istand til at bestemme det.

Citanten har beregnet sit Salair til omtrent 4 pCt. af Overslagets Capitalbeløb, men det er ikke mod Indstævntes Benægtelse bevist, at et saadant Salair er det almindelige Honorar for en Architekts Virksomhed, hvilken ogsaa maa salareres forskjelligt, eftersom der gjøres flere eller færre Krav til Architekten udenfor Affattelsen af Tegninger og Overslag. Da nu Citanten heller ikke iøvrigt har godtgjort eller tilvejebragt Sandsynlighed for, at det paastaaede Salair af 560 Rdl. skulde være billigt og passende, vil hans principale Paastand ikke kunne tages tilfølge, og hvad angaar Salairets Bestemmelse ved Skjøn — hvilket Skjøn altsaa maatte gaa ud paa, hvorvidt et større Salair, end det af Indstævnte indrømmede af 400 Rdl., men dog ikke over 560 Rdl., maatte anses passende, hvilket Retten ikke kan indlade sig paa at afgive, hvorimod det maatte overlades til uvillige Mænd — da foreligger

der ikke under Sagen de fornødne Data, hvorefter uvillige Mænd vilde kunne bestemme dette. I denne Henseende bemærkes, at Citanten ifølge sin Procedure har beregnet sig Salair for hele den af ham i Anledning af nye Bygningers Opførelse paa Leerbjerggaard udviste Virksomhed; men det er ikke mod Indstævntes Benægtelse bevist, at den har havt saa stort Omfang som af Citanten angivet. Der foreligger saaledes kun en Del af de ved Byggeforetagendet benyttede Tegninger, og Citanten paastaar at have havt at gjøre med alle de Bygninger, hvortil han har leveret Tegning, medens Indstævnte har benægtet, at han har havt Noget at gjøre med Opførelsen af den største af Længerne. Medens Citanten har villet gjøre gjældende, at han har havt meget at bestille med Anskaffelse af Materialier og disses Transport, har Indstævnte bestridt, at han udenfor Snedkerarbejdet har skaffet Materialier eller udsøgt saadanne. Citanten har paastaaet at have afsluttet Accorderne med de forskjellige Haandværkere, hvorimod Indstævnte har benægtet, at han har sluttet andre Accorder end om Snedkerarbejdet, og medens Citanten har assereret, at han i Anledning af Byggeforetagendet har foretaget 10 à 12 Rejser til Leerbjerggaard, har Indstævnte ikke villet erkjende, at han har foretaget flere end 6 saadanne Rejser. Omfanget af Citantens Virksomhed bliver herefter saa ubestemt, at det ikke kan paalægges uvillige Mænd at afgive det ovennævnte Skjøn.

Indstævntes principale Paastand om Frifindelse imod at betale 77 Rdl. maa i Henhold til Anførte blive at tage tilfølge.

Da Indstævnte ikke efter Citantens Opfordring har godtgjort, at han ved lovligt Forfald har været forhindret fra at give personligt Møde under Forligsmæglingen, vil han ikke kunne undgaa at betale Citanten

Sagens Omkostninger, der bestemmes til 15 Rdl., hvorhos han af samme Grund bør betale til Justitskassen 10 Rdl. i Mulkt for unødig Trætte.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Kammerraad Grandjean, bør til Citanten, Architekt F. V. Tvede, betale 77 Rdl. med Renter 5 pCt. aarlig fra den 11te Marts f. A., indtil Betaling skeer, men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger betaler Indstævnte til Citanten med 15 Rdl. samt i Mulkt for unødig Trætte 10 Rdl.

Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{632}{73}$ Marie Mahler, født Stauning, Enke efter Rodemester J. G. Mahler, ctr. Kjøbenhavns Magistrat.

(I et Tilfælde, hvor der var gjort Execution i en Arv, som ifølge confirmeret og tinglæst Testament skulde indsættes i Overformynderiet til Rentenydelse for Arvingen, saaledes at der ikke i Capitalen eller Renterne maatte gjøres Arrest eller Execution, Executionsforretningen kjendt ugyldig, uagtet den sluttede sig til Arrest og Forlig, der var foretaget og indgaaet forinden Testamentets Confirmation og Tinglæsning. Den Omstændighed, at Capitalen efter Rentenyderens Død skulde udbetales til dennes Arvinger, ikke antaget at kunne medføre, at Executionen kunde opretholdes som først trædende i Kraft ved Rentenyderens Død.)

(Paadømt den 11te Mai 1874.)

Under 29de Juni 1866 oprettede Gjæstgiver Staunings Enke, som var Moder til Citantinden Marie Mahler, født Stauning, Enke efter Rodemester J. G. Mahler, et Testamente af følgende Indhold:

„Underskrevne Marie Sophie Stauning, født Petersen, Enke efter Johannes Knob Stauning, efter hvem jeg hensidder i uskiftet Bo, bestemmer herved af Omhu for min Datter Marie Magdalene Mahler, født Stauning, og som min sidste Vilje: at naar jeg ved Døden er afgaaet og Skifte efter mig afholdes, skal den fornævnte min Datter, i Ægteskab med forhenværende Urtekræmmer, nu Rodemester J. G. Mahler, efter mig tilfaldende Arv indsættes i Kjøbenhavns Overformynderi, for der at administreres, saalænge hun lever, og bliver den halvaarlige Rente af den i Overformynderiet indsatte Capital at udbetale til min oftnævnte Datter mod hendes egenhændige Qvittering. Efter min Datters dødelige Afgang udbetales Arvecapitalen til hendes lovlige Arvinger.

Saalænge min ovennævnte Datters Mødrenearv, som meldt, indestaar i Overformynderiet, maa der hverken i Capitalen eller dens Renter foretages Beslag, Arrest eller Execution for nogen af min Datter eller hendes Mand contraheret Gjæld, under hvad Prætext det end maatte være, ligesom Arvecapitalen eller dens Renter ej heller paa nogensomhelst anden Maade kan være Gjenstand for Overdragelse til Trediemand, men det er mit Ønske og min uigjenkaldelige sidste Vilje, at Renten af min Datters Mødrenearv skal komme hende personlig tilgode, saalænge hun lever, og at Arvecapitalen uformindsket samt urokket og urørt ved hendes dødelige Afgang skal tilfalde hendes lovlige Arvinger.“

Dette Testamente er notarialiter bekræftet og under 8de September 1871 confirmeret samt den 25de s. M. tinglæst.

Den 13de Marts 1871 afgik Staunings Enke ved Døden, og den 17de Juli næstefter lode de Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, ved Fogden gjøre Arrest i den

Citantinden efter hendes Forældre tilfaldne Arv til Sikkerhed for et Tilgodehavende af 1634 Rdl. 63½ ß, som hendes Mand, der var død den 24de Octbr. 1870, og efter hvem hun hensad i uskiftet Bo, var bleven Kjøbenhavns Commune skyldig, og den 29de Juli 1871 indgik Citantinden ved Forligelsescommissionen et Forlig med de Indstævnte, hvorved hun forpligtede sig til inden to Maaneder at betale det nævnte Beløb med Renter og Omkostninger og erkjendte Arrestforretningen for ligesaa gyldig, som om den paa lovlig Maade var forfulgt.

Den saaledes vedtagne Betaling præsteredes imidlertid ikke, og de Indstævnte lode sig derfor ved en af Kongens Foged her i Staden den 6te Marts 1872 afholdt Executionsforretning give Udlæg i Citantindens Fædrene- og Mødrene-Arv til Fyldestgjørelse af Communens ovennævnte Tilgodehavende.

Da Skifteretten, der behandler Staunings og Enkes Bo, ikke har villet tage nogen Bestemmelse angaaende Citantindens Mødrenearvs Indsættelse i Overformynderiet, forinden det ved Retsdom var afgjort, om Executionsforretningen af 6te Marts 1872 i saa Henseende skulde staa ved Magt eller ophæves, har Citantinden under nærværende Sag efter meddelt Opreisning og fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Procurator Lange, paaanket den forommeldte Executionsforretning her for Retten, hvor hun har paastaaet Forretningen som stridende mod det confirmerede Testamentes Bestemmelser, forsaavidt angaar Udlægget i Arven efter hendes Moder, ophævet, og de Indstævnte tilpligtede at betale Sagens Omkostninger skadesløst efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til Procurator Lange, hvilket Salair er paastaaet i alt Fald udredet af det Offentlige.

De Indstævnte have derimod paastaaet Executions-

forretningen kjendt ved Magt at stande, saa at de blive berettigede til ifølge samme at fordre sig Beløbet udbetalt af Skifteretten; in subsidium procedere de Indstævnte til Forretningens Stadfæstelse saaledes, at Beløbet indsættes i Overformynderiet, for, naar Citantindens Ret til Renterne ophører, af Overformynderiet at udbetales til Executionshaverne. I ethvert af disse Tilfælde have de Indstævnte derhos paastaaet Citantinden tilpligtet at betale Sagens Omkostninger.

Ligeoverfor Testamentets Bestemmelse om Utilladeligheden af Execution i Mødrenearven have de Indstævnte gjort gjældende, at Testamentet kun er affattet og Confirmationen kun er given under Forudsætning af, at det var Citantindens hele Mødrenearv, der sattes fast, og da nu den største Del af bemeldte Arv — hvad i Sagen er in confesso — er i Boet tagen til Dækning af en Fordring, som dette havde paa Citantindens Mand, formene de Indstævnte, at Følgen heraf maa være, at Testamentet, der saaledes ikke vil kunne opfyldes, som det er affattet, maa tilligemed Confirmationen blive uden Betydning og altsaa ikke kan have været til Hinder for den foretagne Execution.

Men i ethvert Tilfælde maa efter de Indstævntes Paastand Forretningens Gyldighed være en Følge af den Omstændighed, at Testamentet hverken var confirmeret eller tinglæst, da de den 17de Juli 1871 foretoge det første retslige Skridt imod Citantinden, eller da hun den 29de s. M. indgik Forliget, saa at den senere erhvervede Confirmation og foretagne Tinglæsning ikke ville kunne tillægges nogensomhelst Indflydelse paa deres Retsstilling.

Under alle Omstændigheder formene de Indstævnte, at Executionsforretningen maa staa ved Magt med den Indskrænkning, hvorpaa deres subsidiaire Paastand gaar ud.

Hvad nu angaar de Indstævntes Formening om, at Testamentet og Confirmationen ikkun skulde være gyldige, naar Citantindens hele Mødrenearv blev Gjenstand for Indsættelse i Overformynderiet, da findes denne Formening ingen Hjemmel at have enten i Testamentet eller i Confirmationen; meget mere fremgaar det af Sagen, at det har været Testatricis Vilje, at hvilkensomhelst Del af Mødrenearven, der skulde udbetales Datteren, skulde sættes fast i Overformynderiet. Citantindens Mand havde nemlig Dagen efter Testamentets Oprettelse udstedt et Bevis til sin Svigermoder for modtagne Forskud paa sin Hustrus Arv med Erkjendelse af, at disse Forskud skulde i Boet liquideres ikke blot i Citantindens Fædrene- men ogsaa i hendes Mødrenearv, saa at det ved Testamentets Oprettelse maa antages at have været Testatrix fuldkommen bekjendt, at der vilde kunne ske Nedsættelse i Datterens Mødrenearv.

Forsaavidt de Indstævnte have støttet Executionsforretningens Gyldighed paa, at Confirmationen og Tinglæsningen først er sket i September 1871, bemærkes, at den Omstændighed, at der i Mellemtiden mellem Testatricis Død og Testamentets Confirmation var gjort Arrest i Citantindens Mødrenearv og Arresten af hende under Forligelsescommissionen vedtagen som gyldig, ikke findes at kunne tillægges nogen Betydning ligeoverfor Spørgsmaalet om en senere Executionsforretnings Retmæssighed, i hvilken Henseende bemærkes, at der her i Sagen, saaledes som den er anlagt, alene er Spørgsmaal om Ophævelse af den den 6te Marts 1872 foretagne Executionsforretning, men ikke om Ophævelse af Arrestforretningen af 17de Juli 1871, hvilken sidste Forretning desuden efter sin legale Betydning ikkun kan have havt til Hensigt at betage Citantinden Dispositionsret over Arven — hvad hun under denne

Forretning alt tilkjendegav, at hun ikke havde, forsaavidt Mødrenearven angik, — men derimod ikke har kunnet give de Indstævnte nogen reel Ret i Arven.

Da nu Testamentet indeholder den udtrykkelige Bestemmelse, at der ikke i Datterens Mødrenearv maa foretages Execution for nogen af hende eller hendes Mand contraheret Gjæld, under hvad Prætext det end maatte være, og da Testamentet er confirmeret den 8de Septbr. 1861 og tinglæst den 25de s. M., medens Executionen først er foretagen den 6te Marts 1872, skjønnes det heraf at maatte blive en ligefrem Følge, at Executionen ikke vil kunne tillægges nogen Gyldighed, forsaavidt der ved samme er givet Udlæg i bemeldte Mødrenearv.

Dette findes nu ogsaa at maatte gjælde, selv om Executionen gaves en saadan Indskrænkning, som af de Indstævnte in subsidium er paastaaet; thi vel vilde en Execution til Udlæg, som først skulde træde i Kraft, naar Citantinden var død, ikke være til Hinder for, at Testatricis Hensigt — at sikkre Datteren Renterne hendes Livstid — opnaaedes; men selv om Bestemmelsen i Testamentet om Capitalens Udbetaling efter Citantindens Død til hendes Arvinger maatte kunne forstaas som en blot Tilkjendegivelse af, at Baandet, der hvilede paa Capitalen, da var hævet, og ikke som en Regel, der gik ud paa at indsætte Arvinger, findes det dog ikke tvivlsomt, at en Execution, endog med en saadan eventuel Virkning, ligefuldt vilde vedblive at være en Execution, og da nu ved Testamentet al Execution er forbudt, vil den paaankede Forretning i Henhold til alt Foranførte være at hæve overensstemmende med Citantindens Paastand, og det bliver herefter ufornødent at undersøge — hvad ogsaa har været Gjenstand for Parternes Procedure i Sagen — om Testatrix ikke ogsaa i Frd. af 21de Mai 1845 § 23 og Loven af 29de

Decbr. 1857 § 2 maatte have havt Hjemmel til uden Confirmation at træffe de Bestemmelser, Testamentet indeholder.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, og bliver Procurator Lange, hvis Sagførelse har været lovlig, at tillægge 20 Rdl. i Salair af det Offentlige.

Det fornødne stemplede Papir er her for Retten forbrugt.

Thi kjendes for Ret:

Den efter de Indstævntes, Kjøbenhavns Magistrats, Requisition den 6te Marts 1872 i den Citantinden Marie Mahler, født Stauning, Enke efter Rodemester J. G. Mahler, tilfaldne Mødrenearv foretagne Executionsforretning bør være ophævet.

Processens Omkostninger ophæves.

Procurator Lange tillægges 20 Rdl. i Salair af det Offentlige.

Sagen $\frac{648}{73}$ Tjenestepigen Karen Rasmussen af Alsted ctr. Gaardmand Jacob Jacobsen af Hømb.

(En Politisag afvist fra Overretten paa Grund af manglende Documentation.)

(Paadømt den 11te Maj 1874.)

Da der i nærværende Sag, hvorunder Citantinden, Tjenestepigen Karen Rasmussen af Alsted, efter dertil meddelt fri Proces og Oprejsningsbevilling af 4de Novbr. f. A. ved sin beskikkede Sagfører, Procurator Leth, paaanker en inden Ringsted Herreds Politiret den 30te Juli f. A. imellem hende og Indstævnte, Gaardmand Jacob Jacobsen af Hømb, paadømt Paternitetssag, ikke blot ikke foreligger nogen formelig Underretsdomsact, men den Stand, hvori Sagens Documenter foreligge for

Overretten, nemlig ikke i nogen sammenhængende Udskrift, end ikke tydeligt udviser, at der er fremlagt en fuldstændig Udskrift af alt det i Sagen for Politiretten Passerede, vil Sagen ex officio blive at afvise.

Det attesteres, at Procurator Leth har fremmet Sagen med tilbørlig Hurtighed.

Under Sagen har der ikke været Brug for stemplet Papir.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

☞ Af dette Ugeskrift udkommer 15 Nr. (Ark) i Qvartalet, nemlig i Reglen et ugentligt og 2 Gange qvartaliter et Dobbeltnummer. Prisen er 7 Mk. 8 Sk. for Qvartalet, og Subskription, bindende for 80 Nr., modtages paa alle kongelige Postcontoirer, i Bogladerne og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 38.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 18de Juli.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen AS. $\frac{655}{78}$ Procurator Schack Actor ctr. Tiltalte, Kjøbmand Adam Vilhelm Hansen.

(Antaget, at en til Krohold Berettiget ikke kunde overdrage til en Anden den til Kroholdet knyttede Ret til Brændevinshandel, da denne ikke hvilede paa noget selvstændigt Fundament.)

(Paadømt den 12te Mai 1874.)

Under nærværende, fra Bregentved-Gisselfeld Birks Politiret hertil indankede Sag tiltales Kjøbmand Adam Vilhelm Hansen for uberettiget Brændevinshandel. Tiltalte, der driver Kjøbmandshandel i Rønnede Kro, har erkjendt, at han har solgt Brændevin til Omegnens Beboere, men har anset sig hertil berettiget, da det ved kgl. Bevilling af 7de Octbr. 1825 er bleven tilladt Gisselfeld Kloster, som Ejer af Rønnede Kro, at lade indrette og holde et Værtshus dersteds, da Rettigheden til Værtshushold ved Contract af 25de Marts 1871 er overdragen af Klosteret til N. Th. Jørgensen, og da Sidstnævnte har udleiet til Tiltalte forskjellige Localer i Rønnede Kro ved Leiecontract af 6te Decbr. 1872, hvis § 2 bestemmer, at Leieren er berettiget til i de

leiede Localer at drive den Handel, som hans Næringsbevis tilsteder, medens Jørgensen forpligter sig til, saalænge Leiemaalet er i Kraft, ikke selv eller ved Andre at drive eller lade drive nogen Kjøbmandshandel eller Brændevinshandel ud af Kroen. Men selv om tidligere Ejere af Rønnede Kro og nu Forpagter Jørgensen maatte have Ret til Brændevinssalg fra Kroen, og selv om det — hvad forøvrigt baade Tiltalte og Jørgensen have forklaret — har været Meningen med Contracten af 1872 at ville overføre denne Ret paa Tiltalte, vil denne ikke derved kunne anses berettiget til Brændevinshandel; thi det maa anses utilstedeligt at udskille den i saa Fald i Kroholdet implicite liggende, ikke paa noget selvstændigt Fundament hvilende Ret fra selve Kroholdet og overdrage den til en Anden, som tilmed mangler Næringsbevis, der kunde hjemle Udøvelsen af den i Bevillingen liggende Ret, jfr. Næringslovens § 59 i f. Det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er født i Aaret 1848 og ikke forhen tiltalt for lignende Forseelse, ved den indankede Dom er anset efter Næringsloven af 29de Decbr. 1857 § 77 med en Præstø Amts Fattigkasse tillagt Mulkt af 10 Rdl., hvorhos han vil have at udrede Sagens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor for Overretten, 5 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans har, saavelsom den befalede Sagførelse for Overretten, været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Politiretsdommen bør ved Magt at stande, og bør Tiltalte Kjøbmand Adam Vilhelm Hansen derhos betale Sagens Omkostninger, derunder Salair til Procurator Schack og Maag for Overretten med 5 Rdl. til hver.

Den idømte Mulkt at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Sagen A8. $\frac{198}{74}$ Procurator Heckscher Actor ctr. Tiltalte, Indsidder Christen Pedersen af Hasle Communehus.

(Tyveri af et paa Roden staaende Asketræ, til Værdi 1 Rdl., ikke antaget at kunne henføres under Straffelovens § 235*), og Politiretsbehandlingen derfor kjendt uefterrettelig.)

(Paadømt den 15de Mai 1874.)

Da det Forhold, der under nærværende, fra Bregentved-Gisselfeld Birks Politiret hertil indankede Sag imputeres Tiltalte, Indsidder Christen Pedersen af Hasle Communehus, som Tyveri, nemlig, at han en Dag i Decbr. f. A. i den under Grevskabet Bregentved hørende Frerslev Mølleskov skal have tilvendt sig et paa Roden staaende Asketræ af c. 5 Alens Længde og 4—6 Tommers Tykkelse, der er vurderet til 1 Rdl., ikke findes at kunne henføres under Straffelovens § 235, har der manglet Hjemmel til Sagens Behandling og Paakjendelse som offentlig Politisag, hvorimod den burde have været behandlet som Justitssag efter Beskikkelse af Actor og Defensor, og Politiretsdommen vil som Følge heraf ex officio være at annullere.

Actor og Defensor for Overretten, der have fremmet Sagen med tilbørlig Hurtighed, ville være at tillægge Salarium, hver 5 Rdl., af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Politiretsdommen bør uefterrettelig at være.

Procuratorerne Heckscher og Møller for Overretten tillægges i Salarium hver 5 Rdl., der udredes af det Offentlige.

---

*) Jvfr. J. U. 1872, p. 103.

Viborg Overretssager.

Sagen $\frac{368}{73}$ Poul Pedersen Støvring af Thorup ctr. Sogneraadet for Dragstrup og Skallerup Sogne.

(Spørgsmaal, om et indstævnt Sogneraad havde havt Føje til i Henhold til Valgloven af 12te Juli 1867 § 3 at nægte at optage en Person paa den til Brug ved Valg til Rigsdagens Folketing forfattede Liste over de i Communen bosatte Valgberettigede.)

(Paadømt den 2den Marts 1874.)

Efterat de Indstævnte, Sogneraadet for Dragstrup og Skallerup Sogne, ved Kjendelse af 25de Marts f. A. havde nægtet at optage Citanten, Poul Pedersen Støvring af Thorup, paa den til Brug ved Valg til Rigsdagens Folketing i Tidsrummet fra 1ste April 1873 til 31te Marts 1874 forfattede Liste over de i bemeldte Commune bosatte Valgberettigede, har Citanten under nærværende, mod de Indstævnte anlagte Sag i 1ste Instans ved en Gjæsteret paastaaet sig kjendt valgberettiget til Rigsdagens Folketing, og da de Indstævnte ved Gjæsteretsdommen ere frifundne for Citantens Tiltale, idet det ved Dommen er antaget, at Citanten staar i et saadant Tjenesteforhold til sin Fader, at han, der ikke har egen Hustand, ifølge Lov om Valgene til Rigsdagen af 12te Juli 1867 § 3 ikke kan udøve Valgret, har Citanten nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sin i 1ste Instans nedlagte Paastand. De Indstævnte procedere derimod til Gjæsteretsdommens Stadfæstelse.

Citantens Fader har i en af denne fremlagt Erklæring bevidnet, at hans Søn, der har stadigt Ophold hos ham, aldeles ikke staar i noget Tjenesteforhold, og efter under Sagen at være ført som Vidne af de Indstævnte, har han, idet han iøvrigt har henholdt sig til denne Erklæring, dog med Tilføjende, at han ved stadigt Ophold forstaar, at Citanten den meste Del af

Tiden opholder sig hjemme hos Vidnet, nærmere forklaret, at Citanten, uden iøvrigt at have med Bestyrelsen af Vidnets Gaard at bestille, deltager i Arbejdet ved Gaardens Drift, vel kun naar han selv vil, og ikke til Stadighed, men dog den meste Del af Tiden, samt at Citanten, der ikke har anden Indtægt eller Erhverv af nogen væsentlig Betydning, af Vidnet faar Kost, Husly, Klæder og de fornødne Lommepenge, hvad dog efter Vidnets Forklaring ikke ydes ham som Vederlag for hans Arbejde paa Gaarden, men fordi han er Vidnets Søn. Vidnet har derhos tilføjet, at det ogsaa, dersom Citanten gik hjemme uden at arbejde, vilde yde ham de ommeldte Præstationer, dog maaske ikke saa meget som nu.

Det kan herefter vel ikke antages, at Citanten har forbundet sig til Tjeneste hos sin Fader for noget bestemt Tidsrum eller mod visse forud bestemte Ydelser; men iøvrigt maa hans Stilling efter det Nysanførte og efter Sagens Oplysninger i det Hele antages i det Væsentlige at være den samme som et almindeligt Tyendes saavel med Hensyn til Beskaffenheden af det Arbejde, han udfører i Faderens Gaard, som med Hensyn til de Ydelser, han oppebærer af denne, — hvilke Ydelser navnlig ogsaa, idet Citanten ikke kan antages at have noget andet Erhverv af nogen Betydning, nærmest findes at maatte betragtes som Vederlag for hans Arbejde, — og endelig med Hensyn til hans Forpligtelse til at adlyde Faderen, idet det navnlig maa forudsættes, at han, saalænge han forbliver i denne Stilling, er underkastet den samme Lydighedspligt i Forhold til Faderen, som i Almindelighed paahviler et Tyende i Forhold til dets Husbond.

Det maa saaledes billiges, at Citantens Paastand om at kjendes valgberettiget til Folketinget ved Gjæsteretsdommen er forkastet i Henhold til Valglovens § 3,

og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger ved Gjæsteretten ere ophævede, hvorhos der er tilkjendt den for de Indstævnte sammesteds beskikkede Sagfører i Salair af det Offentlige 10 Rdl., vil derfor være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve, hvorhos der vil være at tilkjende den for de Indstævnte sammesteds beskikkede Sagfører i Salair 16 Rdl., der blive at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet Ophold, som vil bevirke Ansvar, fundet Sted, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Thi kjendes for Ret:

Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves, og der tillægges den for de Indstævnte, Dragstrup-Skallerup Sogneraad, beskikkede Sagfører for Overretten, Procurator Fasting, i Salair 16 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Sagen $\frac{5}{74}$ Landsoverretsprocurator, Cancelliraad Møller Actor ctr. Tiltalte, Værtshusholder Michel Jensen.

(En Tiltalt, der dels havde skaffet sig Pengefordel ved at foregive at kunne skaffe Værnepligtige casserede ved Sessionen, dels bevæget en ved Sessionen tjenstgjørende Underofficer til at modtage en Belønning for at forsøge paa at bestikke vedkommende Læge, anset dels efter Straffelovens § 119, cfr. § 144, dels efter § 257.)

(Paadømt den 16de Marts 1874.)

Under denne Sag — der i 1ste Instans tillige angik 4 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende der er

acqviesceret ved Underretsdommen — er Værtshusholder Michel Jensen i Randers sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens 26de Capitel (cfr. L. 23de Mai 1873 § 9) samt af Straffelovens § 119, cfr. § 144.

Tiltalte har vedgaaet, hvad ogsaa bestyrkes ved Sagens andre Oplysninger, at han i Løbet af de sidste 5 à 6 Aar har ved Sessionerne søgt at tilvende sig Pengefordel ved at indbilde Bønderne, at han ved sit Bekjendtskab til de tjenstgjørende Underofficerer kunde skaffe Værnepligtige casserede, og derpaa, naar de paagjældende Værnepligtige virkelig vare blevne casserede, modtaget de Douceurer, som de da ydede ham i den Tro, at han havde bidraget til deres Cassation. Efter Tiltaltes Forklaring skal det én Gang være lykkedes ham at skaffe en Mand fri ved at love en Godtgjørelse til den ved Sessionen tjenstgjørende Underofficer, hvem han da gav, saavidt han husker, 2 Rdl., medens han selv formentlig fik 8 Rdl., men iøvrigt har han vel undertiden gjort Forsøg paa at formaa Underofficererne til at hjælpe til, at en Mand kunde blive casseret, — i hvilket Tilfælde han da i Reglen er bleven afvist af Underofficeren, uden at han meddelte dette til de Værnepligtige, af hvem han derefter modtog Douceurer, — men undertiden har han slet ikke henvendt sig til Underofficererne, og ligefuldt, naar de Værnepligtige vare blevne casserede, modtaget de ydede Douceurer. Hvad Tiltalte paa denne Maade har fralokket forskjellige Værnepligtige, har han anslaaet til i det Hele 90 à 100 Rdl.; særligt er det oplyst, at han ved den i 1872 afholdte Session har af en Værnepligtig, om hvem det var meddelt Tiltalte, at han led af Brokskade, betinget sig 10 Rdl. for at skaffe ham fri, og derefter, da den Paagjældende blev casseret, ladet sig udbetale dette Beløb, skjøndt han meget godt vidste, at det ikke kunde nytte at hen-

vende sig til Underofficeren, hvilket han heller ikke gjorde, og af Faderen til en anden Værnepligtig, der ligeledes blev casseret, efter forud truffen Aftale modtaget 50 Rdl., idet han lod den Paagjældende staa i den urigtige Formening, at han ved at bestikke Sessionslægen havde udvirket, at den Værnepligtige blev casseret.

Endvidere er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder godtgjort, at han, efterat to af de i 1ste Instans Medtiltalte under den i October Maaned f. A. i Randers afholdte Session havde talt til ham, om han ikke kunde skaffe den Enes Søn fri for Militærtjeneste, samt lovet, at han i saa Fald nok skulde blive betalt, hvortil han svarede, at det formentlig nok kunde lade sig gjøre gjennem Sessionsunderofficeren og Lægen, — har ved Løfte om Belønning bevæget den tjenstgjørende Underofficer til at love at tage sig af Sagen — hvilket Tiltalte da navnlig mente skulde ske ved Bestikkelse af Lægen, — hvorefter Underofficeren, da den paagjældende Værnepligtige paa Grund af en Legemsfejl blev casseret ved Sessionen, af Faderen forlangte og erholdt 50 Rdl., som han sagde, at Lægen skulde have, og derhos selv modtog en Douceur af 10 Rdl., ligesom Tiltalte lod sig betale 10 Rdl. for sin Medvirkning.

For sit Forhold i de anførte Henseender vil Tiltalte, der maa antages at være født i Aaret 1817 og ikke ses tidligere at have været criminaliter tiltalt eller straffet, være at anse dels efter Straffelovens § 119, cfr. § 144, tildels sammenholdt med § 52, dels efter § 257, og skjønnes Straffen for ham efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorimod der, idet Tiltaltes Forhold, forsaavidt det hører ind under den anførte Bestemmelse i Straffelovens 26de Capitel,

maa antages at være begaaet forinden Emanationen af Lov Nr. 73 af 23de Mai 1873, ikke bliver Spørgsmaal om endvidere i Henhold til sidstnævnte Lovs § 9 at dømme ham til at have sin Næringsadkomst som Værtshusholder forbrudt.

I Henseende til Actionens Omkostninger i 1ste Instans vil Underretsdommen være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket, hvorhos Tiltalte vil have at udrede Actionens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, 8 Rdl. til hver.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Michel Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

I Henseende til Actionens Omkostninger for Underretten bør Underretsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande.

Saa betaler Tiltalte og Actionens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Cancelliraad Møller og Procurator Fasting, 8 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen 20/14 Gaardejer P. Nielsen af Nørum ctr. Sognepræst Schjøtt i Skallerup.

(Antaget, at en et Præsteembede tilkommende aarlig Kornydelse kunde ligesom Tiendevederlaget fordres leveret i nærmeste Kjøbstad eller Ladested, samt at vedkommende Sognepræst istedetfor den ikke ved Forfaldstid præsterede Ydelse kunde fordre sig sammes Pengeværdi betalt, navnlig efter Capitelstaxten.)

(Paadømt den 23de Marts 1874.)

Under denne Sag har Indstævnte, Sognepræst Schjøtt i Skallerup, i 1ste Instans søgt Citanten, Gaardejer P. Nielsen af Nørum, til for resterende Canon for Aarene 1870 og 1871, 8 Tdr. 3 Skpr. 1⅝ Fkr. Byg aarlig, at betale sig Afgiftens Værdi efter Capitelstaxten for hvert af de nævnte Aar, eller ialt 86 Rdl. 5 ℔ 4 ß, og da Citanten ved Underretsdommen er tilpligtet at betale Indstævnte det ommeldte Beløb med Renter deraf, 5 pCt. aarlig, fra Forligsklagens Dato, samt i Procesomkostninger for Underretten 10 Rdl., har Citanten nu indanket Sagen for Overretten, hvor han ligesom i 1ste Instans principaliter har paastaaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale, og subsidiairt fremsat Indsigelse imod at han tilpligtes at tilsvare Kornafgiften med Penge — navnlig efter Capitelstaxt — samt at betale Renter af Beløbet. Indstævnte har ikke givet Møde her for Retten.

Citanten har erkjendt, at han af den ham tilhørende Gaard i Skallerup, der tidligere har tilhørt Skallerup Vennebjerg Præsteembede, er pligtig aarlig at udrede til bemeldte Præsteembede den ovenommeldte Canon saavelsom Vederlag for alle 3 Tiender, 6 Tdr. Byg, samt at han i Januar Maaned 1871 og Januar Maaned 1872 har modtaget Tilsigelse fra Indstævnte om at levere Kornydelserne henholdsvis for 1870 og for 1871 i Lønstrup — der maa antages at være nærmeste Ladested —, men han formener, at han, efter den her under Sagen omhandlede Ydelses rent contractmæssige Natur, ikke har været pligtig at levere samme andetsteds end paa Creditors Bopæl, og idet han i den hvert af de ommeldte Aar paafølgende Januar Maaned vil have tilkjendegivet Indstævnte, at han var villig til at levere Kornet i Præstegaarden, naar han erholdt Besked om, til hvilken Tid det vilde blive modtaget sammesteds, — hvilken Erklæring efter hans Formening maatte be-

tragtes som et lovligt Tilbud om Leveringen af det skyldige Korn, — har han gjort gjældende, at Indstævnte kun kan være berettiget til at forlange Kornet leveret in natura og imod at betale Citanten Erstatning for, hvad Kornet til Leveringstiden maatte koste mere, end da Tilbudet skete.

Ligesom Indstævnte imidlertid efter Lovgivningens Bestemmelser angaaende Ydelser af Korn in natura, cfr. navnlig Pl. 26de Marts 1816, maa anses at have været berettiget til at fordre ikke alene Tiendevederlaget men ogsaa den paagjældende Canon leveret i nærmeste Kjøbstad eller Ladested, saaledes kan Citanten i hvert Fald ikke anses at være fremkommet med behørigt Tilbud om Kornets Levering i Præstegaarden, idet hans Erklæring om at være villig til der at levere de paagjældende Ydelser — der iøvrigt maatte anses forfaldne ved Udløbet henholdsvis af Aaret 1870 og Aaret 1871 — efter hans egen Fremstilling har været knyttet til den i og for sig ubeføjede Betingelse, at han erholdt nærmere Underretning om, hvornaar det sammesteds vilde blive modtaget. Efter det saaledes Anførte, og idet Indstævnte efter Forholdets Beskaffenhed maa være berettiget til, istedetfor de ikke ved Forfaldstid præsterede Ydelser, at fordre sig sammes Pengeværdi udbetalt, samt da Citanten ikke har oplyst, at Capitelstaxten ikke skulde afgive en passende Maalestok for Kornets Værdi paa den Tid, det skulde være leveret, cfr. Pl. 31te Octbr. 1827, maa det billiges, at Citanten ved Underretsdommen er tilpligtet at betale Indstævnte det paastævnte Beløb, af hvilket han derhos efter Forholdets Natur maa være pligtig at svare Renter som ved Underretsdommen bestemt, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Processens Omkostninger i 1ste Instans det ligeledes

findes at burde have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen, og da Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkjendelse af Procesomkostninger her for Retten.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande.

Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{4}{7}\frac{7}{4}$ Værtshusholder Niels Sørensen i Ringkjøbing ctr. Mølleejer P. Møller af Gammelmølle.

(Spørgsmaal, om en Indstævnt kunde anses at have paataget sig en særlig Forpligtelse til at betale en ham affordret Spillegjæld.)

(Paadømt den 23de Marts 1874.)

Under denne Sag har Citanten, Værtshusholder Niels Sørensen i Ringkjøbing, i 1ste Instans søgt Indstævnte, Mølleejer P. Møller af Gammelmølle, til Betaling af et Beløb af 372 Rdl., som han skal være Citanten skyldig, og da Indstævnte ved Underretsdommen er frifunden for Citantens Tiltale, har Sidstnævnte nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sin i 1ste Instans nedlagte Paastand om, at Indstævnte tilpligtes at betale ham det ommeldte Beløb med Renter fra Forligsindkaldelsens Dato. Indstævnte har ikke givet Møde her for Retten.

Det er in confesso under Sagen, at Indstævnte engang for endel Aar siden i Kortspil tabte til Citanten et Beløb af 372 Rdl., samt at Citanten ved Spillets Opgjørelse i sin Lommebog nedskrev de Ord: „Møller

Gammel Mølle 372 Rdl.", hvorunder Indstævnte da skrev sit Navn. Citanten formener nu, at Indstævnte ved denne Underskrift maa anses at have paa en tilstrækkelig Maade anerkjendt den oprindelige Spillegjæld som retskraftig Gjæld, og at hans paa Bestemmelsen i D. L. 5—14—55 støttede Indsigelse mod den paastævnte Fordring saaledes maa anses ubeføjet; men da den ommeldte Tilførsel i Citantens Lommebog efter sin hele Beskaffenhed ikke kan betragtes som noget selvstændigt Gjældsbevis og navnlig ikke udviser, at Indstævnte ved sin Underskrift agtede at paatage sig nogen særlig, af Forholdets oprindelige Beskaffenhed uafhængig Forpligtelse til at betale det paagjældende Beløb, maa det billiges, at Indstævnte ved Underretsdommen er i Henhold til den citerede Lovbestemmelse frifunden for Citantens Tiltale, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen, og da Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkjendelse af Processens Omkostninger her for Retten.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter ses ingen Stempeloveitrædelse at være begaaet.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande.

Sagen $\frac{126}{73}$ Grev Ahlefeldt-Laurvigen til Møllerup ctr. Gaardejerne Søren Laursen af Essig og Hans Jensen af Skaarup.

(Antaget, at Deltagelse i den almindelige Færsel ad en fra Alderstid existerende Gangsti ikke i og for sig kan hjemle de enkelte Deltagere Ret til at fordre Stien bevaret, forsaavidt der ikke til

Fordel for deres Ejendomme maatte være erhvervet en særlig Ret til Stiens Benyttelse.)

(Paadømt den 13de April 1874.)

Under nærværende Sag have de Indstævnte, Gaardejerne Søren Laursen af Essig og Hans Jensen af Skaarup, — under Paaberaabelse af, at de ere berettigede til at benytte en Gangsti, der efter et af dem under Sagen fremlagt Situationskort fører fra den gamle Ebeltoft-Aarhus Landevei over en ustævnt Trediemands Lod og derpaa over en Citanten, Grev Ahlefeldt-Laurvigen til Møllerup, tilhørende Mark og gjennem Møllerup Skov til Møllerup Smedie, hvor den støder til Veien til Keilstrup m. fl. Byer, men at Citanten, efterat have overpløjet den Del af Stien, der gik over hans Mark, og ved et Stendige afspærret Adgangen fra Marken til Skoven, har ved en offentlig Bekjendtgjørelse forbudt Stiens Benyttelse, — i 1ste Instans sagsøgt Citanten til under en daglig Bøde dels at nedbryde og borttage den Del af det ommeldte Stendige, der er opført, hvor Stien gik fra Marken ind i hans Skov, dels iøvrigt at udlægge Stien saaledes, som den tidligere var, hvorhos de have paastaaet ham idømt en Bøde for hans ommeldte Forhold. Ved Underretsdommen er Citanten tilpligtet under en daglig Bøde af 1 Rdl. til Randers Amts Fattigkasse at borttage det ommeldte Stykke Stendige og udlægge Stien, som den tidligere har bestaaet, og Citanten har derefter indanket Sagen for Overretten, hvor han, næst at henstille, om Retten ikke maatte finde Anledning til ex officio at afvise Sagen fra Underretten paa Grund af den ulovlige Cumulation, der formenes at have fundet Sted i 1ste Instans, eller fordi Situationskort først er tilvejebragt efter Forligsmæglingen — hvortil der imidlertid ikke findes Føje — har paastaaet sig frifundet for de Indstævntes Tiltale, i alt Fald mod at aabne Stien til

Brug alene for de Indstævnte og de i deres Gaarde boende Personer, og saaledes, at der tildels gives den en anden nærmere bestemt Retning over hans Ejendom. De Indstævnte procedere derimod til Underretsdommens Stadfæstelse.

Det er in confesso under Sagen, at den heromhandlede Sti ikke er optaget paa det i Henhold til L. 4de Juli 1850 forfattede Regulativ for vedkommende Sogns offentlige Gangstier, men de Indstævnte have paaberaabt sig, at den har existeret i umindelig Tid og været benyttet af Alle og Enhver, navnlig af Besidderne af de Indstævntes Ejendomme og Omegnens øvrige Beboere, og at Aflæggelsen af en saadan fra Alders Tid existerende Sti i Medfør af D. L. 3—13—13 formentlig maa kunne paatales af Enhver, der har Interesse i, at den bevares.

Det maa nu vel ved forskjellige Vidners Forklaringer anses godtgjort, at der fra Alders Tid har været almindelig Færsel af Fodgængere over Citantens Ejendom i den paa Situationskortet angivne Retning, ligesom det ogsaa — om de Gaaende end, efter nogle Vidners Udsagn, undertiden have afveget noget fra den paa Kortet afsatte Linie, og navnlig, istedetfor at gaa igjennem Skoven i dennes hele Udstrækning, have benyttet en Sti over den tilstødende Mark langs med Skovhegnet, — maa antages, at Færselen i Almindelighed er foregaaet ad den paa Situationskortet afsatte Sti; men efter L. 4de Juli 1850 § 5 — der maa antages at have ophævet D. L. 3—13—13, forsaavidt denne Lovbestemmelse angik Gangstier, — kan Deltagelse i den almindelige Færsel ad en fra Alders Tid existerende Gangsti imidlertid ikke i og for sig hjemle de enkelte Deltagere Ret til at fordre Stien bevaret, og da det ikke kan anses godtgjort, at de Indstævnte, ved Siden af deres Deltagelse i den ommeldte alminde-

lige Færsel, have udøvet nogen saadan selvstændig Raadighed over den heromhandlede Gangsti, eller at denne, der ikke staar i umiddelbar Forbindelse med deres Ejendomme, har været til saadan særlig Brug eller havt en saadan særegen Betydning for Beboerne af disse Ejendomme fremfor Andre, at der paa et saadant i en lang Aarrække stedfundet Forhold kunde, uanset Bestemmelserne i L. 4de Juli 1850 § 5, begrundes en vedvarende Servitut paa Citantens Ejendom til Fordel for de Indstævntes Ejendomme, vil Citanten i Overenstemmelse med sin principale Paastand være at frifinde for de Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter ses ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Thi kjendes for Ret:

Citanten, Grev Ahlefeldt-Laurvigen til Møllerup, bør for Tiltale af de Indstævnte, Gaardejerne Søren Laursen af Essig og Hans Jensen af Skaarup, i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

☞ Af dette Ugeskrift udkommer 15 Nr. (Ark) i Qvartalet nemlig i Reglen et ugentligt og 2 Gange qvartaliter et Dobbeltnummer. Prisen er 7 Mk. 8 Sk. for Qvartalet, og Subskription, bindende for 30 Nr., modtages paa alle kongelige Postcontoirer, i Bogladerne og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 34.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 25de Juli.

Viborg Overretssager.

Sagen $\frac{92}{74}$ Kjøbmand M. Kleisdorff i Randers ctr. Detaillist N. Jensen i Ebeltoft.

(Spørgsmaal, om hvilken Betydning der kunde tillægges en en Vexel paa Foden meddelt Domicilieringspaategning, der efter Acceptantens Paastand ikke fandtes paa Vexlen, da han forsynede den med Accept.)

(Paadømt den 13de April 1874.)

Efterat en den 16de Juli f. A. paa Indstævnte, Detaillist N. Jensen i Ebeltoft, trukket og af denne accepteret 3 Maaneders Vexel, stor 116 Rdl. 3 ℔ 4 ß, der ved en Paategning paa Foden var gjort betalbar hos B. T. Stock i Kjøbenhavn, den 25de Octbr. s. A. ved Notarius publicus var præsenteret for Domiciliaten og derefter, da denne nægtede Betaling, protesteret de non solutione, har Citanten, Kjøbmand M. Kleisdorff i Randers, der som Endossent har maattet indfri bemeldte Vexel ved at betale vedkommende Ihændehaver sammes Beløb tilligemed Protestomkostninger og Ricambioregning, under denne Sag ved Gjæsteretten paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale ham de

ommeldte 116 Rdl. 3 ℔ 4 ß med Vexelrenter m. v., og da Indstævnte ved Gjæsteretsdommen alene er tilpligtet mod Extradition af den paagjældende Vexel i qvitteret Stand at indfri samme med 116 Rdl. 3 ℔ 4 ß, men iøvrigt er frifunden for Citantens Tiltale, hvorhos Sidstnævnte er tilpligtet at betale Indstævnte Sagens Omkostninger i 1ste Instans med 10 Rdl., har Citanten nu indanket Sagen for Overretten, hvor han principaliter har gjentaget sin ovenanførte Paastand og subsidiairt paastaaet Sagens Udfald gjort afhængigt af Indstævntes Ed. Indstævnte har ikke givet Møde her for Retten.

Indstævnte har under Sagen gjort gjældende, at den den omhandlede Vexel paa Foden givne Paategning „Betalbar hos Hr. B. T. Stock i Kjøbenhavn“ ikke fandtes paa samme, da han forsynede den med Accept, og at han ikke har givet sit Samtykke til Vexlens Domiciliering, og idet han har nægtet, at Vexlen er bleven ham præsenteret eller Beløbet afkrævet ham, har han i Retten tilbudt strax at betale Vexlens Paalydende, men iøvrigt paastaaet sig frifunden for Citantens Tiltale. Da det nu ikke mod Indstævntes Benægtelse er særlig godtgjort, at Vexlen, da den accepteredes af ham, har været forsynet med den anførte Domicilieringspaategning, og da der, saafremt dette ikke maatte have været Tilfældet, ikke kan paahvile Indstævnte noget Ansvar for, at Vexlen ikke blev betalt ved dens Præsentation for Domiciliaten, findes Sagens Udfald i Henhold til Citantens subsidiaire Paastand at maatte bero paa, om Indstævnte tør beedige, at bemeldte Paategning ikke fandtes paa Vexlen, da han forsynede denne med Accept, i hvilket Tilfælde Gjæsteretsdommen vil være at stadfæste, dog at Sagens Omkostninger i 1ste Instans efter Omstændighederne findes at burde hæves, ligesom ogsaa Procesomkostningerne for Overretten i dette Til-

fælde ville være at ophæve, — hvorimod Indstævnte, dersom Eden ikke aflægges, i Overensstemmelse med den af Citanten nedlagte Paastand vil have mod Udlevering af den ommeldte Vexel i qvitteret Stand at betale Citanten de paastævnte 116 Rdl. 3 ℔ 4 ß med Vexelrenter samt endvidere ½ pCt. i Provision og Courtage, Protestomkostninger 2 Rdl. 1 ℔ 4 ß og Porto 2 ℔ 8 ß, hvorhos han i dette Tilfælde vil have at erstatte Citanten Processens Omkostninger for begge Retter skadesløst.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Thi kjendes for Ret:

Naar Indstævnte, Detaillist N. Jensen i Ebeltoft, efter lovlig Omgang inden Retten med Ed bekræfter, at den den ovenfor omhandlede Vexel paa Foden meddelte Paategning „Betalbar hos Hr. B. T. Stock i Kjøbenhavn“ ikke fandtes paa bemeldte Vexel, da han forsynede denne med sin Acceptpaategning, bør Gjæsteretsdommen ved Magt at stande, dog saaledes, at Processens Omkostninger i 1ste Instans ophæves, hvorhos Processens Omkostninger for Overretten i dette Tilfælde ligeledes ophæves.

Trøster Indstævnte sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør han, imod Udlevering af den ommeldte Vexel i qvitteret Stand, til Citanten, Kjøbmand M. Kleisdorff i Randers, betale 116 Rdl. 3 ℔ 4 ß med Renter deraf 1 pCt. maanedlig i de første 6 Maaneder fra den 24de Octbr. 1873, og derefter ½ pCt. maanedlig til Betaling sker, samt endvidere ½ pCt. i Provision og Courtage, Protestomkostninger 2 Rdl. 1 ℔ 4 ß og Porto 2 ℔ 8 ß, saavelsom Processens Omkostninger for begge Retter skadesløst.

At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{405}{73}$ Jacob Jensen af Lundenæs Mark ctr. Herredsfoged Barfoed, som Skifteforvalter i Dødsboet efter Else Marie Christensen.

(Forkastelse af en paa Bestemmelsen i L. 1—5—15 støttet Afvisningspaastand. Spørgsmaal, om en i en Aftægtscontract, der var indgaaet for et bestemt begrændset Tidsrum, indeholdt Forpligtelse for Yderen til ved Udløbet af dette Tidsrum at betale en vis Pengesum, kunde anses bortfalden ved Aftægtsnyderens forinden indtrufne Død.)

(Paadømt den 27de April 1874.)

Efterat der paa en den 2den Decbr. 1872 i Boet efter afdøde Else Marie Christensen afholdt Skiftesamling var af Værgen for de vedkommende Umyndige gjort opmærksom paa, at Citanten, Husmand Jacob Jensen af Lundenæs Mark, ifølge en mellem ham og bemeldte E. M. Christensen den 2den Febr. 1868 oprettet Aftægtscontract formentlig skyldte Boet et Beløb af 75 Rdl., som dog efter Contracten først forfaldt til Betaling i Aaret 1879, hvisaarsag Værgen ansaa det for rigtigst, at Fordringen blev solgt ved Auction, — erklærede Citanten, der var mødt i Skiftesamlingen, at han ikke kunde erkjende at være det ommeldte Beløb skyldig, da han maatte anse samme at være tillagt E. M. Christensen paa samme Maade, som de øvrige i Contracten bestemte Aftægtspræstationer og følgelig ligesom disse at være bortfaldet ved hendes Død. I Anledning heraf har derefter Skifteforvalteren i ovennævnte Bo, Indstævnte Herredsfoged Barfoed, i 1ste Instans anlagt nærværende Sag mod Citanten, og da denne ved Underretsdommen i Henhold til den af Indstævnte nedlagte Paastand er kjendt pligtig til efter Udløbet af 11 Aar, fra 1ste Marts 1868 at regne, at betale Boet det ommeldte Beløb, har Citanten nu indanket Sagen for Overretten, hvor han, næst principaliter at paastaa Sagen afvist fra Underretten, har paa-

staaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale, i alt Fald for Tiden. Indstævnte har derimod paastaaet Underretsdommen stadfæstet.

Til Støtte for sin principale Paastand har Citanten villet gjøre gjældende, at der efter den Maade, hvorpaa Sagen er anlagt, ikke skal kunne afsiges endelig Dom i Sagen, og at der navnlig ikke overensstemmende med L. 1—5—15 vil kunne fastsættes nogen Executionstermin; men da den fra Indstævntes Side nedlagte Paastand alene gaar ud paa at erholde afgjort, hvorvidt den i den ommeldte Aftægtscontract indeholdte Bestemmelse om Udredelsen af et Beløb af 75 Rdl. maatte — som af Citanten paa Skiftet paastaaet — antages at være bortfaldet ved E. M. Christensens Død, i hvilken Henseende der ikke bliver Spørgsmaal om nogen Executionsfrist, maa den nedlagte Afvisningspaastand anses ubeføjet, og Sagen vil saaledes være at paakjende i Realiteten.

I Indledningen til den ovenommeldte Aftægtscontract hedder det, at Else Marie Christensen ved at tilskjøde Citanten det hende tilhørende Sted har betinget sig den i det Følgende bestemte Aftægt i et Tidsrum af 11 Aar, regnet fra 1ste Marts 1868. Efterat der derpaa i Contractens Post 1—6 er givet nærmere Bestemmelser med Hensyn til den saaledes betingede Aftægt, indeholder Post 7 følgende Bestemmelse:

„Naar 11 Aar ere forløbne fra 1ste Marts d. A., op„hører, som i § 1 meldt, Aftægtspræstationerne, men „skal Aftægtsyderen da betale mig contant ved paa„gjældende Tid et Beløb af 75 Rdl.,“

hvorefter det hedder, at Aftægtens Værdi ansættes til 150 Rdl., og at Citanten til Sikkerhed for Contractens Opfyldelse i alle dens Ord og Punkter „saavel for Naturalpræstationerne m. v. som for de i § 7 ommeldte 75 Rdl.“ giver E. M. Christensen Panteret bl. A. i

Ejendommen Matr. Nr. 7 Lundenæs Mark. I det ligeledes den 2den Febr. 1868 af E. M. Christensen paa den ommeldte Ejendom udstædte Skjøde hedder det, at Kjøbesummen 850 Rdl. er afgjort dels ved Overtagelsen af den i Ejendommen indestaaende Prioritetsgjæld 750 Rdl., dels paa anden Maade, hvorhos Kjøberen udreder Aftægt til Sælgerinden efter den s. D. oprettede Contract, hvori Aftægten er ansat til 150 Rdl.

Medens det nu følger af Forholdets Natur, at de i Contracten bestemte Naturalydelser, uanset at Contracten, som meldt, er indgaaet for et bestemt begrændset Tidsrum, maatte bortfalde, naar Aftægtstagerinden døde inden Udløbet af dette Tidsrum, kan det derimod ikke uden videre forudsættes at have været Contrahenternes Mening, at det Samme skulde gjælde med Hensyn til den Citanten i Contractens Post 7 paalagte Forpligtelse til ved Udløbet af det for Aftægtspræstationernes Varighed fastsatte Tidsrum at betale en vis Pengesum én Gang for alle, og da der ikke alene mangler en udtrykkelig Tilkjendegivelse om, at den omhandlede Forpligtelse ikkun skulde gjælde i Tilfælde af, at E. M. Christensen var i Live, naar Beløbet skulde betales, — i hvilken Henseende det maa anses uden Betydning, at Bestemmelsen findes i Aftægtscontracten og ikke i Skjødet, eller at Beløbet siges at skulle betales til hende, uden at der er tilføjet „eller Arvinger“ –, men det endog efter Contractens Indhold i det Hele og navnlig den Maade, hvorpaa der, som ovenfor anført, er skjelnet imellem Aftægtspræstationerne og de i Contractens 7de Post ommeldte 75 Rdl., nærmest maa antages at have været Meningen at tillægge den i sidstnævnte Post bestemte Forpligtelse en anden Character end de egentlige Aftægtsydelser, findes der ikke at kunne gives Citanten Medhold i, at den her-

omhandlede Forpligtelse skulde anses bortfalden ved Aftægtstagerindens Død.

Efter det Anførte, og idet Citantens Formening om, at Sagen i hvert Fald skulde være for tidlig anlagt, maa anses ugrundet, vil Underretsdommen, ved hvilken han, som ovenfor meldt, er kjendt pligtig til efter Udløbet af den i Contracten bestemte Tid at betale E. M. Christensens Bo det omtvistede Beløb, hvorhos Processens Omkostninger i 1ste Instans ere hævede, efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Sagens Omstændigheder at kunne ophæves, hvorhos der tillægges Indstævntes befalede Sagfører her for Retten i Salair 25 Rdl., der blive at udrede af det Offentlige.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter er med Undtagelse af de i Underretsdommen ommeldte ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves, og den for Indstævnte Herredsfoged Barfoed, som Skifteforvalter i Dødsboet efter Else Marie Christensdatter, beskikkede Sagfører sammesteds, Justitsraad Neckelmann, tillægges i Salair 25 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Sagen $\frac{8}{74}$ Kjøbmand V. Vium i Holstebro ctr. Gaardejer Niels Hansen af Store Moseby.

(Tvist om Forstaaelsen af Vilkaarene ved en indgaaet Tømmerhandel.)

(Paadømt den 27de April 1874.)

Den 17de April f. A. solgte Citanten, Kjøbmand V. Vium i Holstebro, til Indstævnte, Gaardejer Niels Hansen af Store Moseby, et Parti Brædder, hvorom en under Sagen fremlagt Regning gaves følgende Paategning: „Kjøbt 50 à 60 Tylt gode Fjæl til 5 Rdl. 1 ✗ 12 ß. Bredden skal være i Gjennemsnit 7 à 7½ Tomme, undtagen 6½ Al. Brædder, som holde knap 7 Tommer; det Halve betales i Mai og Resten i 11te Juni Termin,“ hvilken Paategning ifølge Proceduren skal anses at indeholde Salgsvilkaarene, hvorhos Parterne ere enige om, at der af 6½ Al.'s Brædder skulde leveres 15 Tylt, samt at Prisen er beregnet efter en Gjennemsnitslængde for Fjælene af 6 Alen. Efterat Indstævnte derpaa havde af Citanten modtaget 5 Tylt Brædder af 4½ Alens Længde, indfandt han sig hos denne den 1ste Mai f. A. for at afhente Resten af det kjøbte Parti Fjæl, men da der ved denne Lejlighed opstod Uenighed imellem dem om Forstaaelsen af den indgaaede Overenskomst, forsaavidt Fjælenes Bredde var bestemt at skulle være i Gjennemsnit 7 à 7½“, idet Citanten anviste Indstævnte Fjæl, der for en Del i Tværmaal holdt mindre end 7“, og Indstævnte nægtede at modtage saadanne, fik denne ingen Fjæl udleveret. Indstævnte har derpaa under denne Sag i 1ste Instans søgt Citanten til under en daglig Bøde og imod den betingede Betaling at levere sig, foruden de 15 Tylt Fjæl, om hvis Maal der ingen Uenighed hersker imellem Parterne, endvidere 40 Tylt af en Bredde for hver Fjæl af 7 à 7½“, samt til at betale sig en passende Erstatning for Afsavnet af Brædderne, medens derimod Citanten, næst at paastaa sig frifunden for Indstævntes Tiltale, har — under Paaberaabelse af, at Bestemmelsen om en Gjennemsnitsbredde af 7 à 7½“ maatte forstaaes saaledes, at den enkelte Fjæls Bredde var uden Betydning, naar blot den samlede Bredde af denne Del af Leverancen ud-

gjorde for 40 Tylt 3360 à 3600", og at han stedse havde været villig til fra sin Side at opfylde Contracten i Overensstemmelse hermed — contrasagsøgt Indstævnte til at betale sig dels den betingede Pris for bemeldte 15 Tylt Fjæl af knap 7"'s Bredde pr. Stk. og for 40 Tylt Fjæl af en samlet Bredde af imellem 3360 og 3600" med Renter, dels en Erstatning for Pladsleie af 2 Rdl. maanedlig fra den 1ste Mai f. A., indtil Fjælene afhentes. Ved Underretsdommen er Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale, hvorimod denne er tilpligtet under en daglig Bøde af 5 Rdl. til Amtets Fattigkasse at levere til Indstævnte 40 Tylt 6 Alens Brædder, hvoraf ingen maa have en Bredde af under 7" eller over 7½", imod at Indstævnte ved Modtagelsen betaler ham 5 Rdl. 1 ℔ 12 ß for hver Tylt, ligesom Citanten endvidere er tilpligtet at betale Indstævnte Erstatning efter uvillige Mænds Ansættelse for Bræddernes Afsavn fra Mai f. A. indtil Modtagelsen, hvorimod Spørgsmaalet om Citantens Forpligtelse til at levere Indstævnte de ovenommeldte 15 Tylt 6½ Alens Fjæl og hans Berettigelse til at fordre den herfor stipulerede Betaling ikke ved bemeldte Dom er taget under Paakjendelse, som Følge af at Parterne vare enige om disse 15 Tylts Dimensioner og desuden havde erklæret sig rede til hver for sit Vedkommende forsaavidt at opfylde den indgaaede Handel. Citanten har derefter indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sine for Underretten saavel i Hovedsagen som i Contrasagen nedlagte Paastande og subsidiairt paastaaet, at Underretsdommen i alt Fald forandres, forsaavidt han ved samme er tilpligtet at levere Indstævnte 6 Alens Brædder og mere end 35 Tylt samt at betale Indstævnte Erstatning. Indstævnte har procederet til Underretsdommens Stadfæstelse, og efter den Maade, hvorpaa Sagen saaledes foreligger Overretten, samt da den Del af samme, der

ikke er bleven paakjendt ved Underretten, ei heller nu efter Citantens principale Paastand vil kunne gjøres til Gjenstand for Paakjendelse i Realiteten ved Overretten, bliver der her for Retten alene Spørgsmaal om Parternes Mellemværende i Anledning af, at en Del af det Parti Fjæl, der ifølge Overenskomsten skulde have en Gjennemsnitsbredde af 7 à 7½", ikke er blevet leveret Indstævnte.

Der findes nu at maatte gives Indstævnte Medhold i, at Bestemmelsen om, at Fjælenes Bredde skulde være „i Gjennemsnit 7 à 7½","“ maa forstaas saaledes, at hver enkelt Fjæl skulde have denne Bredde, og det findes efter Forholdets Natur og Indholdet i det Hele af den ovenanførte desangaaende gjorte Opsats, derunder Bestemmelsen om at 6½ Alens Brædderne „holde“ knap 7 Tommer, ganske uantageligt, at Citanten skulde være berettiget til at levere Brædder af en aldeles vilkaarlig Bredde for de enkelte Fjæls Vedkommende, naar blot den samlede Bredde af alle de leverede Fjæl udgjorde for 40 Tylt 3360 à 3600". Indstævnte maa saaledes anses at have været berettiget til at fordre, at de Fjæl, hvorom der her er Spørgsmaal, alle skulde have en Bredde af mindst 7", ligesom der ogsaa — efter den Maade, hvorpaa Handelen var indgaaet, nemlig om 50 à 60 Tylt — maa gives Indstævnte Medhold i, at han maatte være berettiget til at fordre sig leveret ialt indtil 60 Tylt. Vel maa det nu derhos efter Indholdet af den foreliggende Overenskomst og Forholdets Natur nærmest antages, at Indstævnte har været berettiget til at udtage Brædderne af saadanne Længder, som han havde Brug for, og at ikke blot Prisen men ogsaa Leverancens Størrelse, der, som meldt, er fastsat til 50 à 60 Tylt, skulde beregnes efter en Gjennemsnitslængde for Brædderne af 6 Alen, saa at der ikke i og for sig, ligesom ei heller efter Proceduren

for Underretten, har foreligget tilstrækkelig Hjemmel for ved Underretsdommen at fastsætte Leverancen af de tilbagestaaende Brædder til netop 40 Tylt 6 Alens Brædder; men da det, som berørt, nærmest maatte tilkomme Indstævnte at bestemme Længderne af de Brædder, der endnu skulde leveres ham, samt ligeledes indenfor Grændserne af 50 og 60 Tylt, beregnet efter 6 Alens Gjennemsnitslængde, at bestemme Qvantiteten af de Brædder, der i det Hele skulde leveres, findes der, da Indstævnte ikke har contrapaaanket Underretsdommen, men derimod procederet til dennes Stadfæstelse, ikke Føje til i denne Henseende at gjøre nogen Forandring i Underretsdommen. Denne Dom, ved hvilken Processens Omkostninger for Underretten ere ophævede, og hvis Bestemmelse angaaende Erstatningen ligeledes billiges, vil derfor efter Indstævntes Paastand være at stadfæste, efter Sagens Omstændigheder dog saaledes, at Dagmulkten findes passende at kunne bestemmes til 2 Rdl., og at denne vil tilfalde Holstebro Kjøbstads Fattigkasse.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Dagmulkten bestemmes til 2 Rdl. og tillægges Holstebro Kjøbstads Fattigkasse.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen 81/74 Handelsfirmaet Stokkeby & Hvalsøe i Kjøbenhavn ctr. Kjøbmand og Commissionair Sophus Thomsen i Kolding.

(Spørgsmaal, om en Kjøbmand ved Afslutningen af en Kornhandel kunde anses at være optraadt som Sælger eller alene som den, der paa Sælgerens Vegne søgte at bringe en Handel i Stand, og om han i sidste Fald havde gjort sig skyldig i nogen Forsømmelse, der kunde paadrage ham Ansvar overfor Kjøberen.)

(Paadømt den 11te Mai 1874.)

Den 19de August f. A. tilbød Indstævnte, Kjøbmand og Commissionair Sophus Thomsen i Kolding, Citanterne, Handelsfirmaet Stokkeby & Hvalsøe i Kjøbenhavn, ved Telegram et Parti Hvede paa 500 Tdr. bl. a. paa Betingelse, at Halvdelen af Kjøbesummen skulde præsteres ved -- som det hedder — 8 Dages Papir pr. 12te Septbr. og Resten contant ved Modtagelsen, og efterat der derpaa var vexlet flere Telegrammer og Breve imellem Parterne, og Citanterne navnlig ved Telegram den 20de August havde tilkjendegivet, at det indrømmedes en ubetinget solid Sælger at afgive det halve Beløb, som det hedder, Ottedagsdato fra 12te Septbr., afsendte Indstævnte samme Dags Eftermiddag Kl. 5, 57 M. et Telegram til Citanterne, hvori meddeles, at Hvedehandelen saavidt var ordnet, kun at Sælgeren Frederik Jensen fastholdt det ommeldte Forskud som Betingelse for Handelens Afslutning, og med Tilføjende „Telegrafsvar“. Den næste Dag svarede Citanterne — der efter deres Anbringende først samme Dags Morgen havde modtaget dette Telegram, medens det den foregaaende Aften Kl. 8 var af Telegrafbudet nedlagt i Brevkassen ved deres Contoir — i et Kl. 10, 15 M. Fmd. i Kjøbenhavn indleveret og Kl. 11 afsendt Telegram: „Hvedeforretningen iorden. Frederik Jensen kan afgive Halvbeløbet 8 Dages Dato 12te Septbr.,“ hvorefter de senere samme Dag mod-

toge følgende Telegram fra Indstævnte: „Telegram først modtaget Kl. 12. Jensen fraværende, kan derfor ei give Svar før Eftermiddag eller iaften," ligesom Indstævnte ved Skrivelse af 22de s. M. tilkjendegav dem, at Hvedepartiet nu af Jensen var solgt til en Anden, grundet paa, at Indstævnte først havde modtaget Citanternes endelige Accept den 21de Middag Kl. 12, og at han da var ude af Stand til at disponere over Hveden, som han kun havde kunnet formaa Jensen til at holde til den 21de Kl. 11 Formiddag.

Paa Grund heraf have Citanterne nu under nærværende Sag ved Gjæsteretten sagsøgt Indstævnte i Anledning af hans formentlige Misligholdelse af den efter deres Formening endelig afsluttede Handel, og paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale sig i Erstatning herfor et Beløb af 435 Rdl. 1 ℔ med Renter, og da Indstævnte ved Gjæsteretsdommen er frifunden for Citanternes Tiltale, hvorhos disse ere tilpligtede at betale ham Sagens Omkostninger ved Gjæsteretten med 15 Rdl., have de nu indanket Sagen her for Retten, hvor de have gjentaget deres for Gjæsteretten nedlagte Paastande. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Indstævnte har gjort gjældende, at endelig Handel om det paagjældende Parti Hvede ikke var kommen istand, og at han derhos alene var optraadt som Mellemhandler, uden at det kunde tilskrives nogen Forseelse fra hans Side, at Handelen ikke var kommen istand. Efter Indholdet af samtlige mellem Parterne vexlede Telegrammer og Breve maa det nu ogsaa antages, at Indstævnte kun er optraadt som Mellemmand eller som den, der søgte at bringe en Handel istand mellem Citanterne og Sælgeren, men derimod ikke selv som Sælger, hvilket navnlig ogsaa maa anses erkjendt af Citanterne ved den af dem opstillede Betingelse for at

give det omhandlede Forskud, nemlig at Sælgeren var ubetinget solid, ligesom det er stemmende hermed, at Indstævnte derefter strax meddelte Citanterne Sælgerens Navn, saa at disse selv kunde afgjøre Spørgsmaalet herom. Citanterne vilde saaledes ikkun kunne gjøre noget Ansvar gjældende mod Indstævnte, saafremt denne i sin Egenskab af Mellemmand havde udvist et Forhold, der særlig maatte kunne begrunde et saadant, og da det efter Alt, hvad der foreligger, ikke skjønnes at kunne tilskrives nogen Forsømmelse fra Indstævntes Side, at Handelen ikke gik i Orden, maa det billiges, at han ved Gjæsteretsdommen er frifunden for Citanternes Tiltale. Bemeldte Dom vil saaledes være at stadfæste, dog med den Forandring, at Sagens Omkostninger ved Gjæsteretten efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Sagens Omstændigheder ligeledes være at ophæve.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Thi kjendes for Ret:

Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Sagens Omkostninger ved Gjæsteretten ophæves.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves ligeledes.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

I en den 18de Mai paadømt Sag, Nr. $\frac{144}{78}$, Stüfke ctr. Hagemeister, hvor Indstævnte var udebleven fra Forligsprøven, men under Sagens Henstand for Retten var afgaaet ved Døden, Sagens Omkostninger paalagt Indstævntes Bo, hvorimod Straffeansvaret for Udeblivelsen bortfaldt.

I en den s. D. ifølge Citantindens Begjæring hævet Skilsmissesag, Nr. $\frac{681}{73}$, hvor begge Parter havde fri Proces, blev Indstævntes beskikkede Forsvar tillagt Kost og Tæring hos Citantinden og ikke hos det Offentlige.

Sagen AS. $\frac{604}{73}$ Kjøbmand J. Monberg af Frederiksberg ctr. Forpagter S. Lassen paa Svanholm.

(I et Tilfælde, hvor en Panteobligation i en fast Ejendom indeholdt en Bestemmelse om, at Capitalen skulde være uopsigelig i en vis Tid fra Ejer til Ejer, og hvor Debitor havde solgt Ejendommen til en Kjøber, som atter havde borttransporteret sin Ret efter Kjøbecontracten, antaget, at Debitors Ret mod Kjøberen til overensstemmende med Contracten at fordre Obligationen indfriet hos Creditor — hvilken Ret han havde overdraget til denne — var bortfalden derved, at Transporthaveren, som af Debitor havde faaet Skjøde paa Ejendommen, ifølge samme havde tilbudt Creditor en ny Obligation. At der gaves Pant i »Leie, Interesse, Sæd og Afgrøde, Besætning og Inventarium m. V.«, forstaaet saaledes, at Pantsætningen skulde omfatte saadanne Gjenstande, forsaavidt de vare eller i Tiden kom tilstede, men derimod ikke, at der vare saadanne Objecter for Pantsætning tilstede.)

(Paadømt den 18de Mai 1874.)

Under nærværende Sag, hvorunder Citanten, Kjøbmand J. Monberg af Frederiksberg, paaanker en i 1ste Instans mod ham af Indstævnte, Forpagter S. Lassen paa Svanholm, anlagt og ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Ret den 24de Septbr. f. A. paadømt Sag, betræffende Betaling af 1352 Rdl. 1 $ 14 ß m. m., er det uomtvistet mellem Parterne:

at J. G. Lillie, som daværende Ejer af Ejendommen Matr. Nr. 1 d, 1 f, 4 c og 20 b af Lyngerup i Horns Herred, ved Obligation af 28de Januar 1868, tinglæst den 11te Febr. næstefter, har givet Indstævnte 1ste Prioritets Panteret i den nævnte Ejendom med alt Tilliggende og Tilhørende, det indlagte Bryggeri, Bageri og Maltgjøreri, Leie og Interesse, Sæd og Afgrøde,

Besætning og Inventarium m. V., til Sikkerhed for skadesløs Betaling af skyldige 4000 Rdl. med Renter, 4 pCt. p. a., og alle i Tilfælde af Opsigelse eller Søgsmaal flydende Omkostninger, hvorhos det i Obligationen var bestemt, at Capitalen skulde forblive indestaaende for Debitor og efterfølgende Ejere af Pantet uopsigeligt fra Indstævntes Side indtil 11te Juni Termin f. A., dog at Capitalen strax og uden Hensyn til den stipulerede Uopsigelighed skulde være forfalden til Betaling, saafremt Debitor enten ikke inden 14 Dage efter hver Termins Begyndelse erlagde de forfaldne Renter eller lod Pantet forfalde eller kjendeligt forringe eller paadrog det Restancer af Skatter eller Afgifter;

at bemeldte Lillie ved Kjøbecontract af 10de Juni 1870, tinglæst den 5te Juli næstefter, solgte Ejendommen i den Tilstand, hvori den dengang fandtes, til Citanten, blandt Andet paa Betingelse af, at denne for Kjøbesummen, 4000 Rdl., skulde overtage Indstævntes i Ejendommen indestaaende Prioritet, at han skulde tage Skjøde inden 2 Aar og at Skjødet skulde meddeles ham paa Anfordring;

at Citanten derefter ved Transport af 16de August 1871 overdrog sin Ret efter denne Kjøbecontract til Proprietair Brændstrup for 6000 Rdl., der skulde berigtiges derved, at Brændstrup overtog eller indfriede Indstævntes 1ste Prioritets Obligation, og for Restbeløbet, 2000 Rdl., udstedte en Obligation til Citanten med 2den Prioritet i Ejendommen,

og at Lillie derpaa i Henhold til den anførte ham i Kjøbecontracten paalagte Forpligtelse under 28de August 1871 tilskjødede Brændstrup Ejendommen med de Rettigheder, Byrder og Forpligtelser, hvormed han selv havde ejet den.

(Sluttes.)

Kjøbenhavn. — J. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 35.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 1ste August.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen AS. $\frac{604}{73}$ Kjøbmand J. Monberg af Frederiksberg ctr. Forpagter S. Lassen paa Svanholm.

(Sluttet. — Se forrige Nr.)

Det er endvidere in confesso, at Brændstrup en kort Tid før eller nogen Tid efter, at han havde faaet Skjøde paa Ejendommen, ved sin Sagfører henvendte sig til Indstævntes Sagfører med Forespørgsel, om Indstævnte vilde modtage en ny Obligation af Brændstrup istedetfor den ældre af Lillie udstedte, og at Indstævnte herpaa gav et benægtende Svar, idet han som Grund anførte, at han ikke ansaa Brændstrup for vederhæftig og ikke fandt sig forpligtet til at qvittere Lillies Obligation, da Pantet, der skulde tjene ham til Sikkerhed, var bleven i høi Grad forringet; ligesom og at Ejendommen, som Brændstrup derefter opgav, da han ikke var istand til at skaffe de til sammes Drift fornødne Midler, kom til Auction for Skatterestancer, og at Indstævnte, som imidlertid paa Grund af Renters Udeblivelse den 10de Septbr. 1872 havde taget Dom over Lillie til Obligationens Indfrielse og gjort Execution for

samme, ved den den 27de Novbr. s. A. afholdte 3die Auction blev Høistbydende med 3000 Rdl., for hvilket Beløb han derpaa fik Pantet udlagt til Ejendom.

Under 27de Februar f. A. overdrog derefter Lillie til Indstævnte Ret til at kræve den i Kjøbecontracten af 10de Juni 1870 § 3 ommeldte første Prioritetsobligation paa 4000 Rdl. indfriet af Citanten og directe sagsøge ham til Betaling af Beløbet med Renter og Omkostninger, eventuelt saavidt det ikke var dækket ved Salget af Pantet, hvorpaa Indstævnte i 1ste Instans søgte Citanten til at betale:

1)	Obligationens Paalydende 4000 Rdl. med Fradrag af 2917 Rdl. 4 𝔛 11 ß, der skulde være det Beløb, hvormed hans Prioritet var bleven dækket ved det skete Bud, idet Skatterne, der gik forlods, angaves at have andraget 82 Rdl. 1 𝔛 5 ß, altsaa til Rest	1082 Rdl.	1 𝔛	5 ß
2)	Renter ifølge Dommen af 10de Septbr. 1872 à 4 pCt. p. a. fra 11te Decbr. 1871 til 13de Juli 1872	94 —	1 -	5 -
3)	do. ifølge do. à 5 pCt. p. a. fra 13de Juli 1872 til 27de Novbr. s. A.	73 —	5 -	5 -
4)	skadesløse Omkostninger ifølge samme Dom	40 —	„ -	„ -
5)	Omkostningerne ved den hos Lillie foretagne Executionsforretning	23 —	4 -	8 -
6)	do. ved den i Ejendommen foretagne Executionsforretning	38 —	1 -	7 -
	tilsammen	1352 Rdl.	1 𝔛	14 ß

med Renter heraf, 5 pCt. p. a., fra 27de Novbr. 1872 til Betaling sker samt Sagens Omkostninger skadesløst; hvorimod Citanten procederede til Frifindelse, i alt Fald for Tiden, med Tillæg af Sagens Omkostninger, og in subsidium paastod Indstævntes Fordring nedsat i flere af ham angivne Henseender, i alt Fald i det Omfang, som Retten maatte finde hans derom gjorte Bemærkninger grundede.

Ved Underretsdommen blev Indstævntes Paastand taget tilfølge, idet Citanten kjendtes pligtig til at betale Indstævnte de paastævnte 1352 Rdl. 1 ℔ 14 ß med Renter, 5 pCt. p. a., fra den 27de Novbr. 1872 til Betaling sker, dog at Betalingen gjordes afhængig af, at den omhandlede Panteobligation blev extraderet i qvitteret Stand, og at Sagens Omkostninger ophævedes, og Citanten har derfor, som anført, ved Stævning af 30te Septbr. f. A. indbragt Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sine for Underretten nedlagte Paastande, medens Indstævnte har paastaaet Underretsdommen stadfæstet. Enhver af Parterne har derhos paastaaet sig tilkjendt hos Vederparten Sagens Omkostninger her for Retten.

Sin principale Paastand har Citanten i Særdeleshed støttet paa den i Panteobligationen optagne Bestemmelse om Capitalens Uopsigelighed fra Ejer til Ejer indtil 11te Juni Termin f. A. Herefter maatte nemlig, efter Citantens Formening, Indstævnte være forpligtet til, naar Lillie solgte Ejendommen, at tage den nye Ejer som sin personlige Debitor uden Hensyn til dennes Vederhæftighed, og saavel Lillies som Citantens Forpligtelser med Hensyn til Prioriteten være ophørte ved Skjødets Udstedelse til Brændstrup, i alt Fald ved dennes af Indstævnte ikke modtagne Tilbud om Udstedelse af en ny Obligation, og under alle Omstændigheder maatte Lillie have tabt sin Fordring paa Citanten, efterat han

uden Forbehold mod denne havde udstedt Skjøde til Brændstrup, eller dog efterat Sidstnævnte havde opfyldt den Forudsætning, under hvilket Skjødet blev ham meddelt af Lillie, ved at tilbyde Indstævnte en ny Obligation. Det skjønnes nu heller ikke rettere end at, selv om Lillies Ret mod Citanten ikke var ophørt allerede derved, at han, uden at tage noget Forbehold overfor Citanten, og med Bemærkning, at „Transporthaveren af Kjøbecontracten (Brændstrup) har forpligtet sig til at indfri den Ejendommen paahvilende Prioritetsgjæld og Contracten forøvrigt er opfyldt fra Kjøberens Side“, udstedte Skjøde til Brændstrup — maatte hans Ret mod Citanten i alt Fald være bortfalden derved, at Brændstrup opfyldte den Forudsætning, under hvilken Skjødet blev ham meddelt ved at tilbyde Indstævnte en ny Obligation. Herimod har Indstævnte vel indvendt, dels at Brændstrup ikke kan siges at have gjort noget egentligt Tilbud af en Obligation, men alene rettet en Forespørgsel, om en saadan vilde blive modtagen af Indstævnte, dels at Tilbuddet, om Forespørgselen kunde betragtes som et saadant, i alt Fald ikke var lovligt, da Brændstrup var ude af Stand til at byde den reelle Sikkerhed, paa hvilken Lillies Obligation gav Indstævnte Krav. I ingen af disse Henseender findes der imidlertid at kunne gives Indstævnte Medhold. Vel er det nemlig saa, at Brændstrup ikke har præsenteret Indstævnte nogen ny Obligation; men efter dennes bestemte Vægring ved at modtage en saadan, en Vægring, som han fastholdt, efterat Brændstrups Sagfører havde spurgt ham, om han vilde betragte Tilbuddet som sket ved Notarius, maatte dette anses for overflødigt og unyttigt, og Indstævnte har ogsaa udtrykkelig anerkjendt for Underretten, at hans nævnte Yttringer berettigede Brændstrup til at undlade Præsentationen af Obligationen, og, naar han har villet gjøre gjældende, at Brændstrup

desuagtet maatte være forpligtet, hvis han skulde anses at have gjort et virkeligt Tilbud, til at udstede Obligationen og lade den tinglæse, da maa dette anses blottet for al Grund. Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet, om Tilbuddet kunde betragtes som lovligt, da har Indstævnte vel til Støtte for sin Beføjelse til at nægte at modtage Obligation fra Brændstrup paaberaabt sig, at Pantet alt dengang var saaledes forringet, at han maatte være berettiget til at opsige Capitalen; men selv om han overhovedet kunde paaberaabe sig denne Omstændighed, uagtet han ikke virkelig havde opsagt eller opsagde Capitalen, er det i alt Fald ikke imod Citantens Benægtelse oplyst, at der dengang var indtraadt en saadan „kjendelig Forringelse" eller Forfald af Pantet, som ifølge Obligationens Indhold berettigede til dens Opsigelse. Hvad navnlig Inventariet angaar, da har Indstævnte, hvem Bevisbyrden i denne Henseende maa paahvile, end ikke forsøgt at afbevise Citantens Benægtelse af, at nogen Forringelse var indtraadt, og hvad Besætningen angaar, da er det vel in confesso, at der ingen saadan fandtes, men det er ikke imod Citantens Benægtelse bevist, at der var nogen, dengang da Lillie udstedte Obligationen, og der kan ikke gives Indstævnte Medhold i, at Saadant maatte fremgaa allerede deraf, at der er givet Pant i „Leie og Interesse, Sæd og Afgrøde, Besætning og Inventarium m. V.", da der i disse Ord kun ligger, at Pantsætningen skulde omfatte saadanne Gjenstande, forsaavidt de vare eller i Tiden kom tilstede, men ikke nødvendig, at der vare saadanne Objecter for Pantsætning tilstede; og i ethvert Fald har Indstævnte end ikke bestemt forklaret, hvilke Besætningsdele der skulde have været tilstede ved Pantsætningen, saa at det ikke er muligt at have nogen Mening om, hvorvidt deres Mangel kunde betragtes som en kjendelig Forringelse

eller Forfald af Pantet, hvorved bemærkes, at der efter Ejendommens Jordtilliggende, der var yderst ringe, efter Citantens Paastand 2 à 3, efter Indstævntes Paastand c. 4 Tdr. Land, ikke kan formodes at have været Besætning af nogen Betydenhed paa Ejendommen, hvis Værdi ikke beroede paa dens Jorder.

Idet saaledes ikke blot Lillie havde indgaaet paa, at Brændstrup overtog den Citanten tidligere paahvilende Forpligtelse til at overtage Prioritetsgjælden, men Brændstrup ogsaa maa anses at have gjort Sit til at fyldestgjøre denne Forpligtelse, skjønnes det ikke rettere end, at Lillies Ret mod Citanten maa være bortfalden, og da Indstævnte ikkun kan støtte noget Krav mod Citanten, med hvem han ikke har contraheret, paa en Overdragelse af Lillies Ret mod Citanten, maa denne efter sin Paastand blive at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at hæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Thi kjendes for Ret:

Citanten, Kjøbmand J. Monberg af Frederiksberg, bør for Tiltale af Indstævnte, Forpagter S. Lassen paa Svanholm, i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Sagen 193/74 Procurator Nissen Actor ctr. de Tiltalte, Husmand Christen Pedersen og Snedker Peder Pedersen, Begge af Hemmeshøi.

(En Justitssag afvist, da Indstævningen til Overretten var foretagen af den ordinaire Underdommer og ikke af den beskikkede Sættedommer. *)

(Paadømt den 22de Mai 1874.)

---

*) J. U. 1856 p. 11.

Da Indstævningen til Overretten i nærværende inden Korsør Kjøbstads Extraret af den dertil beskikkede Sættedommer paakjendte Sag, hvorunder de Tiltalte, Husmand Christen Pedersen og Snedker Peder Pedersen, Begge af Hemmeshøi, sigtes for forsætlig at have ødelagt eller beskadiget et offentligt Vandløb og Sidstnævnte tillige for fornærmelig Tiltale mod en Forhørsdommer i Retten, ikke i Overensstemmelse med Frd. 29de Novbr. 1837 § 7 er udfærdiget af den Dommer, der i 1ste Instans har paakjendt Sagen, men af den ordinaire Underdommer, der under Sagen har veget sit Sæde, og saaledes maa anses at have manglet Competence til at udstede Stævningen, vil Sagen ikke for Tiden kunne paakjendes af Overretten i Realiteten, men være at afvise.

Under Sagførelsen for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

Sagen 1/7 8/4 Procurator J. H. Jacobsen Actor ctr. Tiltalte, Detaillist C. F. Beck.

(Under en Sag mod en Tiltalt for uberettiget Forauctionering antaget, at det i Lov om Forandring i Næringsloven af 23de Mai 1873 § 6 ommeldte 1 Aar, hvori Vedkommende skal have drevet Næring paa Stedet, ikke behøver at være det sidste Aar.)

(Paadømt den 22de Mai 1874.)

Under nærværende, ved Svendborg Kjøbstads Politiret imod Tiltalte, Detaillist C. F. Beck, for Overtrædelse af Næringslovens Bestemmelser om Afholdelse af Auction anlagte Sag er Tiltalte ved Politirettens Dom af 24de Novbr. f. A. anset efter L. 29de Decbr. 1857 § 75 med en Bøde af 30 Rdl. til Kæmnerkassen.

Da Tiltalte den 28de Juni 1860 har erhvervet Borger-

skab som Detaillist i Svendborg, og efterat have drevet Handel der indtil April 1869, da han indtil videre opsagde sit Borgerskab, paany har taget Bopæl i Svendborg og under 16de Juni f. A. erholdt sit Borgerskab sat i Kraft igjen, findes han i Henhold til Lov 23de Mai 1873 § 6 berettiget til i Svendborg at lade afholde offentlig Auction over de Varer, som han ellers er berettiget til at forhandle, og da han i Lov 29de Decbr. 1857 § 36 har Hjemmel til ogsaa i Commission at forhandle saadanne Varer, findes han, hvad enten de Varer, han den 27de Juni f. A. lod bortsælge i Svendborg ved offentlig Auction, vare hans egne, saaledes som han oprindelig har forklaret, eller alene betroede ham i Commission for en i Kjøbenhavn bosat Grosserer, ikke at have gjort sig skyldig i noget Forhold, hvorfor der under nærværende Sag kan paalægges ham Strafansvar, og han vil derfor blive at frifinde for det Offentliges Tiltale her i Sagen.

I Overensstemmelse hermed vil Politiretsdommen blive at forandre.

Tiltalte vil blive at tilpligte at betale Salair til Actor og Defensor her for Retten med 6 Rdl. til hver.

Sagens Behandling ved Politiretten og den befalede Sagførsel har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte, Detaillist C. F. Beck, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være.

I Salair til Procuratorerne J. H. Jacobsen og Justitsraad Nyegaard for Overretten betaler Tiltalte 6 Rdl. til hver.

Det Idømte at udredes under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{163}{74}$ Procurator Gottschalch Actor ctr. de Tiltalte Niels Frederik Christiansen og Johanne Sophie Frandsen.

(Anvendelse af Straffelovens § 257.)

(Paadømt den 22de Mai 1874.)

Under nærværende i 1ste Instans ved Øster Flakkebjerg Herreds Extraret paakjendte Sag sigtes de Tiltalte Niels Frederik Christiansen og Johanne Sophie Frandsen, af hvilke Ingen findes tidligere criminaliter straffet, og som ere fødte respective den 28de Septbr. 1838 og den 8de Juni 1841, for bedrageligt Forhold.

Det er ved de Tiltaltes med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at Tiltalte N. F. Christiansen, der blandt Andet søger Erhverv som Commissionair ved at bringe Giftermaal istand, har søgt at bringe et saadant istand imellem en paa Karrebæk Mark boende 70aarig Væver Samuel Deichsel, der i Februar f. A. var bleven Enkemand, og Medtiltalte J. S. Frandsen, og at han, da han af hende forlangte 25 Rdl. for sin Uleilighed og hun var ude af Stand til at betale ham Noget, opfordrede hende til at skaffe Penge ved at indbilde Deichsel, at en hende tilhørende Symaskine var pantsat for 25 Rdl., og bevæge ham til at betale hende disse, for at hun kunde faa Symaskinen, hvilket hun ogsaa gjorde, hvorefter Deichsel dertil gav hende 16 Rdl. og traf Overenskomst med Tiltalte N. F. Christiansen, som erholdt de 16 Rdl. af Medtiltalte, om at han skulde betale Resten, 9 Rdl., imod at erholde Lærred som Vederlag, hvilket han ogsaa, da han foregav at have indløst Maskinen, fik foruden 25 Alen Lærred, han havde betinget sig af Deichsel for sin Uleilighed med Giftermaalet, medens Deichsel blev holdt i Uvidenhed om, at Tiltalte J. S. Frandsen ogsaa havde maattet betale Christiansen for Arrangementet. Gifter-

maalet kom imidlertid ikke istand paa Grund af, at Deichsel skyldte Sognet Refusion for Fattigunderstøttelse, som han ikke kunde betale, og da Tiltalte J. S. Frandsen, som var flyttet hen til Deichsel, derefter blev uenig med ham og flyttede bort igjen, og Deichsel, for at udlevere Symaskinen, forlangte at erholde de 25 Rdl., han havde udredet for at indløse den fra den foregivne Pantsætning, nægtede hun, efter foregaaende Aftale med Medtiltalte Christiansen, at have modtaget noget saadant Pengebeløb, ligesom Tiltalte Christiansen nægtede at vide Noget derom, saavel som at have faaet noget Vederlag af hende for at skaffe hende en Mand.

For det af de Tiltalte saaledes mod Deichsel udviste Forhold findes de retteligen at være ansete efter Straffelovens § 257, cfr. § 47, og da de for dem ved den indankede Dom valgte Straffe af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage for Christiansen og af simpelt Fængsel i 6 Dage for Johanne Sophie Frandsen, saavelsom Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil den i det Hele blive at stadfæste.

De Tiltalte blive at tilpligte in solidum at udrede Salair til Actor og Defensor her for Retten med 6 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans og Sagførelsen ved begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande.

I Salair til Procuratorerne Gottschalch og Justitsraad Nyegaard for Overretten betale de Tiltalte Niels Frederik Christiansen og Johanne Sophie Frandsen, En for Begge og Begge for En, 6 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. $\frac{165}{74}$ Procurator Simonsen Actor ctr. de Tiltalte, Ungkarl Hans Jensen og Tjenestekarl Christen Larsen.

(Anvendelse af Straffelovens § 184 paa Opslag af tvende Bekjendtgjørelser af utugtigt Indhold.)

(Paadømt den 26de Mai 1874.)

Under nærværende, fra Vordingborg søndre Birks Extraret hertil Retten indankede Sag tiltales Ungkarl Hans Jensen og Tjenestekarl Christen Larsen for at have opslaaet tvende Bekjendtgjørelser af utugtigt Indhold.

Efter de af de Tiltalte afgivne Tilstaaelser i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder i det Væsentlige disse:

Søndag Morgen den 21de Septbr. f. A. fandtes der i Basnæs By tvende Opslag, overskrevne „Bekjendtgjørelser“, det ene skrevet med Blyant, det andet med Blæk, indeholdende Tilbud fra en i Byen tjenende Pige, hvis Navn var skrevet under Bekjendtgjørelserne, om at ville lade sig bruge til Utugt m. v.; den ene af disse Bekjendtgjørelser var opslaaet paa et Piletræ ved Byens Gade og den anden ligeledes paa et Piletræ ved Veien fra Svenstrup til Basnæs. Disse Bekjendtgjørelser, som de Tiltalte Aftenen iforveien i Forening havde opslaaet, ere en eller et Par Aftener tidligere begge skrevne af Tiltalte Christen Larsen, som han har paastaaet, efter Dictat af Medtiltalte Hans Jensen, der vel har vedgaaet først at have faaet Tanken om at affatte disse Bekjendtgjørelser, men paastaaet, at de bleve skrevne af Tiltalte Larsen efter fælleds Aftale om Indholdet.

For dette Forhold findes de Tiltalte, af hvilke Hans Jensen er født den 10de Septbr. 1849 og Christen Larsen den 11te April 1846, og om hvilke det ikke er oplyst, at Nogen af dem tidligere har været tiltalt

eller straffet, ved den indankede Dom retteligen ansete efter Straffelovens § 184, 1ste Led, og da Straffen ved bemeldte Dom findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 14 Dage for hver af de Tiltalte, ligesom Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, der retteligen findes paalagte de Tiltalte in solidum, billiges, vil Underretsdommen i det Hele være at stadfæste.

I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Simonsen og Kalko, ville de Tiltalte in solidum have at betale 6 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande.

I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Simonsen og Kalko, betaler de Tiltalte, Ungkarl Hans Jensen og Tjenestekarl Christen Larsen, En for Begge og Begge for En, 6 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Skiftedecisioner.

(Afsagt af den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftecommission den 1ste Juli 1874.)

(Udtalt, at Hus- eller Grundejeren ikke som saadan kommer i eller overtager Besiddelsen af de Effecter, en Leietager indflytter i hans Ejendom, hvorfor der ikke tilkommer ham nogen Tilbageholdelsesret i Effecterne for Husleien.)

Decision

i Boet efter afgangne Jernbaneentrepreneur Johan Vilhelm Hagemeister.

I nærværende Bo efter den den 15de Mai f. A. afdøde Jernbaneentrepreneur Johan Vilhelm Hagemeister er der af Kjøbmand Hous Enke og Kjøbmand Julius Hansen, Begge af Frederikshavn, hvor den Afdøde tid-

ligere har havt Ophold, anmeldt Fordringer, for hvilke de have anset sig berettigede til at søge Betaling i eller i hvert Fald tilbageholde forskjellige den Afdøde tilhørende Effecter, der beroede hos dem, og med deres Samtykke ere bortsolgte der ved offentlig Auction, imod at der forbeholdtes dem samme Ret til at erholde Dækning i Auctionsprovenuet, som der maatte findes at have tilkommet dem med Hensyn til Effecterne; og have de, da Curator i Boet har benægtet, at der tilkom dem nogen saadan Ret, begjært Spørgsmaalet derom afgjort af Skiftecommissionen.

Den af Kjøbmand Hous Enke anmeldte Fordring paa ialt 64 Rdl. 1 ℔ 14 ß med Renter deraf, 5 pCt. p. a., fra Anmeldelsen, den 6te Juni f. A., støtter sig paa en Gjældscommissions Dom af 23de Mai f. A., hvorved den Afdøde er tilpligtet at betale hendes Mand, efter hvem hun hensidder i uskiftet Bo, 61 Rdl., dels som resterende Leie af Staldrum, Loftsrum m. m., dels som Erstatning for Beskadigelse af det Leiede, med 5 pCt. Rente fra Klagens Dato, den 29de Marts f. A., til den 6te Juni f. A., 3 ℔ 7 ß, og Sags Omkostninger 2 Rdl. 4 ℔ 7 ß, og da der i hendes Staldbygning beroede Effecter tilhørende den Afdøde, der ved Registeringen vurderedes til 128 Rdlr. 1 ℔, anser hun sig berettiget til at have holdt disse tilbage, indtil hendes Fordring var betalt, hvorfor hun nu paastaar sig kjendt berettiget til at erholde forlods Betaling af Auctionsprovenuet.

Da imidlertid Ejeren af en Bygning ikke derved, at en Leietager indflytter sine Effecter i den, kommer i Besiddelse af disse, og da Hous Enke ikke har godtgjort, at Effecterne ere givne hende til Sikkerhed for hendes Fordring af den Afdøde, ligesaalidt som det er oplyst, at der ved hans Bortreise fra Frederikshavn eller senere er foregaaet Noget, hvorved Besiddelsen

af Effecterne kan siges at være overgaaet til hendes Mand eller hende, har hun ikke havt nogen Ret til at tilbageholde dem, og hendes Paastand kan derfor ikke tages til Følge.

I Henseende til Kjøbmand Julius Hansens Fordring paa 510 Rdl. 5 ℔ 10 ß, hvoraf 250 Rdl. angives at være Husleie og Pladsleie for Jernbanevogne og Gods, 45 Rdl. Arbejdspenge ved Ind- og Udflytning af de nævnte Vogne og Gods, 55 Rdl. 4 ℔ Arbejdspenge for Omflytning deraf, og Resten for forskjellige Udlæg, han vil have havt for den Afdøde, f. Ex. Communeskatter, har Curator, næst at fremsætte forskjellige Indsigelser imod Fordringen i det Hele, og navnligen at benægte, at der tilkommer Hansen Leie for Husrum, og at der, forsaavidt der maatte tilkjendes ham Noget for Pladsleie, herfor tilkommer ham nogen Ret til forlods Betaling, bestridt hans Ret til at tilbageholde Effecterne. Da, som foranført, Hus- eller Grundejeren ikke som saadan kommer i eller overtager Besiddelsen af de Effecter, en Leietager indflytter i hans Ejendom, kunde der, selv om Forholdet imellem Hansen og den Afdøde var et Leieforhold, ikke tilkomme ham nogen Tilbageholdelsesret af denne Grund, og medens Hansen end ikke har paaberaabt sig, at der skulde være givet ham nogen Sikkerhed i Effecterne af den Afdøde, har han — efter hvad der fremgaar af en under 23de Juli f. A. optagen Politirapport, der findes at burde lægges til Grund under Sagen, uden Hensyn til hans i en fremlagt Skrivelse af 22de Marts d. A. meddelt, derfra afvigende Fremstilling af Forholdet imellem ham og Afdøde, — selv erklæret, at der ikke paahvilede ham noget Ansvar for Effecternes Tilstedeblivelse, hvilket dog maatte følge med Besiddelsen, naar der skulde kunne bygges Rettigheder paa den.

Der kan saaledes heller ikke tilkomme ham for Fordringen i det Hele, forsaavidt den iøvrigt erkjendes, Ret til Dækning i det for Effecterne indkomne Auctionsprovenu. Hvad angaar de Udlæg, han maatte have gjort for at omflytte Effecterne, har han i den fornævnte Skrivelse af 22de Marts d. A. selv forklaret, at denne Omflytning blev foretaget, fordi han ikke til enhver Tid kunde undvære de Pladser, hvorpaa Effecterne stode, og da Foranstaltningen herefter væsentligst maa antages at være iværksat i hans egen Interesse, findes han allerede af denne Grund ikke at kunne tilegne sig

nogen fortrinlig Ret i Effecterne til Sikkring af Betalingen for disse Udlæg. Denne Betragtning maa saaledes antages at finde Anvendelse med Hensyn til de for Omflytning under 1ste Juni 1872 paa Regningen anførte 3 Poster tilsammen til Beløb 55 Rdl. 4 ß, og hvad angaar de senere for Aaret 1873 anførte Arbejdspenge ved Ind- og Udflytning af Jernbanevogne og Gods til Beløb 45 Rdl., foreligger der ikke saadanne Oplysninger, hvorefter Skiftecommissionen er sat istand til at bedømme denne Foranstaltnings Betydning, og navnlig om, hvorvidt den maatte være foretagen for at sikkre og bevare Effecterne, i hvilket Tilfælde der nærmest kunde blive Spørgsmaal om for Beløbet at indrømme Kjøbmand Hansen nogen Fortrinsret til Fyldestgjørelse af Effecterne. Hans Paastand om Betaling af det for Effecterne udbragte Auctionsprovenu vil derfor. selv om der iøvrigt maatte findes at tilkomme ham Noget af de som Arbejdspenge fordrede Beløb, hvad der ikke for Tiden foreligger til Afgjørelse, ikke kunne tages til Følge.

Forsaavidt nærværende Dispute vedkommer, foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Thi decideres:

De af Kjøbmand Hous Enke og Kjøbmand Julius Hansen i Frederikshavn nedlagte Paastande om for de af dem i nærværende Bo anmeldte Fordringer at erholde forlods Betaling af det Auctionsprovenu, der er indkommet ved Salget af de nærværende Bo tilhørende Effecter, der ved afdøde Jernbaneentrepreneur J. V. Hagemeisters Død beroede i eller paa deres Ejendomme, kunne ikke tages til Følge.

Decision
i Boet efter afdøde afskediget Premierlieutenant Hans Christian Laurentius Søht.

(**Antaget, at selv om Bestemmelserne om Fattigvæsenets Fortrinsret til Erstatning af Fattiglemmers Efterladenskaber (Plac. 1ste Juli 1799 § 185) endnu kunne anses bestaaende, saa kunne de kun komme til Anvendelse paa »Fattige« og ikke paa Personer, som for Betaling indlægges til Kur og Pleje i et Hospital.**)

(Afsagt af den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftecommission den 7de Juli 1874.)

I Boet efter afdøde afskediget Premierlieutenant Hans Christian Laurentius Søht, der behandles af nær-

værende Skiftecommission, og hvilket Bo er befundet at være fallit, har Afdødes Broder, Bogholder Carl Søht, paastaaet 2de af ham til Kjøbenhavns Magistrat for Afdødes Kur og Pleje i St. Hans Hospital betalte Regninger paa respective 97 Rdl. 4 ℔ og 49 Rdl. 1 ℔ ansete for privilegerede Krav, og sig derfor tillagt forlods Betaling, idet han har forment, at Fordringerne efter deres Natur ved Lovgivningen ere tillagte Fortrinsret, hvilken da ikke skulde kunne tabes derved, at han forskudsvis har betalt dem til Magistraten, og har han paastaaet dette Spørgsmaal afgjort ved nærværende Commissions Decision.

Vel er der tillagt forhen Hospitaler Arveret efter Hospitalslemmer og givet Fattigvæsenet en fortrinlig Ret til af Fattiglemmers Efterladenskaber at erholde Erstatning for, hvad der er anvendt paa afdøde Fattiglemmers Forsørgelse og Begravelse; men selv om de sidstnævnte Bestemmelser endnu kunne anses for bestaaende, gjælder disse Regler kun om „Fattige“, men ikke om Personer, der ikke henhører under denne Kategori, og som for Betaling indlægges til Kur og Pleje i et Hospital, og hvilken Betaling Hospitalet kan sikkre sig ved Caution eller paa anden Maade, og da Concurslovens § 33 Nr. 3 heller ikke indeholder Hjemmel for en Fortrinsret som den paastaaede, vil Paastanden ikke kunne tages til Følge.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Thi decideres:

Den af Bogholder Carl Søht nedlagte Paastand om, at de af ham anmeldte Fordringer for Betaling for Afdødes Kur og Pleje i St. Hans Hospital skulle anses for privilegerede Krav og han derfor tillægges forlods Betaling i Afdødes Bo, kan ikke tages til Følge.

☞ Af dette Ugeskrift udkommer 15 Nr. (Ark) i Qvartalet nemlig i Reglen et ugentligt og 2 Gange qvartaliter et Dobbeltnummer. Prisen er 7 Mk. 8 Sk. for Qvartalet, og Subskription, bindende for 30 Nr., modtages paa alle kongelige Postcontoirer, i Bogladerne og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 36.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 8de August.

Sø- og Handelsretssager.

Sagen $\frac{74}{74}$ Overretsprocurator V. Rode, som Incassator i Detailhandler Viggo Withs Concursbo ctr. Vinhandler H. G. Raaschau.

(Afkræftelse af en Retshandel i Henhold til Concurslovens § 20.)

(Paadømt den 23de April 1874.)

Indstævnte, Vinhandler H. G. Raaschau, som den 25de Novbr. f. A. havde tilgode hos Detailhandler Viggo With for leverede Varer 373 Rdl. 4 ℔, hvoraf de 155 Rdl. 2 ℔ 8 ß skyldig til Rest paa en Vexel, der oprindelig lød paa 235 Rdl. 2 ℔ 8 ß og var forfalden til Betaling den 23de Octbr. f. A., til hvilken Tid With afbetalte 80 Rdl. paa Vexlen og efter Anmodning erholdt en Maaneds Henstand med Betalingen af Resten, medens af den øvrige Del af Gjælden 145 Rdl. 2 ℔ 3 ß ikke endnu vare forfaldne til Betaling, hvorimod Parterne ere uenige om, hvorvidt Restgjælden var forfalden, kjøbte den 25de Novbr. f. A. af Viggo With efter dennes Opfordring 3 Oxhoveder Rødvin, som With havde henliggende paa Toldboden, og som han havde forskrevet fra Bordeaux, men som han nu ønskede at

afhænde, da han efter sit Anbringende indsaa, at det ikke passede for hans Forretning at have saa store Partier Vin liggende. Indstævnte kjøbte Vinen for Facturaprisen 249 Rdl. 4 ℔ 7 ß, og skjøndt Viggo With paastaar, at det var en Aftale, at Beløbet skulde betales contant, afskrev Indstævnte Beløbet paa deres Mellemværende og navnlig paa den ikke forfaldne Gjæld, saa at kun Restbeløbet afskreves paa Vexlen med 31 Rdl. 2 ℔ 15 ß, og Dagen efter, den 26de Novbr., afgav han Vexlen, der nu kun lød paa 123 Rdl. 5 ℔ 9 ß, til sin Sagfører til Incassation. Denne indgik et Forlig med Viggo With, hvorved denne forpligtede sig til i Løbet af Decbr. Maaned afdragsvis at indfri Vexlen.

Den 4de Decbr. f. A. opgav imidlertid Viggo With sit Bo til Concursbehandling, og Overretsprocurator V. Rode paastaar nu, som Incassator i Boet, i Henhold til Concurslovens 4de Capitel Retshandelen afkræftet og Indstævnte tilpligtet enten at betale 249 Rdl. 4 ℔ 7 ß med Renter, 5 pCt. p. a., fra Klagens Dato, den 1ste Marts d. A., indtil Betaling sker, eller at udlevere under Tvangsmulkt de 3 Oxhoveder Rødvin, som han den 25de Novbr. f. A. har modtaget af Viggo With, hvorhos han har paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har principaliter paastaaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han gjør gjældende, at her foreligger, ogsaa efter Fallentens egen Forklaring, et rent Kjøb og Salg og ikke en Betaling af Gjæld med Varer, hvorhos Concurslovens § 20 er uanvendelig. Da Indstævnte imidlertid selv paastaar, at han har været berettiget til at afskrive Kjøbesummen for Varerne paa Gjælden, finder Retten, at Gjælden i Virkeligheden er bleven betalt med Varer, og at Tilfældet falder ind under Concurslovens § 20. Indstævnte har fremdeles gjort gjældende, at Rets-

handelen maa staa ved Magt i Henhold til Concurslovens § 22, da han var uvidende om Skyldnerens Insolvents, men Retten finder, at de oplyste og ovenfor fremhævede Omstændigheder langtfra afkræfte, men snarere bestyrke den Formodning om, at han har været vidende om Skyldnerens Insolvents, som ifølge § 22 skal anses for at være tilstede.

Da Retten fremdeles efter samtlige foreliggende Omstændigheder maa anse de 3 Oxhoveder Vin for et usædvanligt Betalingsmiddel, kan heller ikke Indstævntes subsidiaire Paastand om kun at tilpligtes at tilbagebetale, hvad der er afskrevet paa den ikke forfaldne Gjæld, tages til Følge, hvorimod hans mest subsidiaire Paastand, mod hvilken Sagsøgeren ingen Indsigelse har fremsat, og som gaar ud paa, at han kun tilpligtes at udlevere den omhandlede Vin imod at Boet godtgjør ham den Told, som han vil have at udrede af Vinen, naar den udgaar af hans Creditoplag, og den paa Toldboden for Vinens Henliggen sammesteds erlagte Pakhusleie, vil være at tage til Følge, dog at der som Alternativ tilføjes Sagsøgerens Paastand, hvorimod der i saa Fald ikke bliver Spørgsmaal om Fastsættelse af nogen Tvangsmulkt.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Det stemplede Papir er rigtig brugt under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Vinhandler H. G. Raaschau, bør til Sagsøgeren, Overretsprocurator V. Rode, som Incassator i Detailhandler Viggo Withs Concursbo, enten udlevere de under Sagen omhandlede 3 Oxhoveder Vin imod at Boet godtgjør ham den Told, som han vil have at udrede af Vinen, naar den udgaar af hans Creditoplag, og den paa Toldboden for Vinens Henliggen sammesteds erlagte Pakhusleie, eller betale til

Sagsøgeren 249 Rdl. 4 ℳ 7 ß med Renter heraf, 5 pCt. p. a., fra den 1ste Marts d. A., indtil Betaling sker.

Sagens Omkostninger ophæves.

At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen 77/74 Actieselskabet Em. Z. Svitzers Bjergnings Entreprise ctr. Firmaet C. K. Hansen.

(Antaget, at der ikke kunde gjøres Indsigelse mod en indgaaet Bjergningscontract, fordi den accorderede Betaling i Forhold til det udførte Bjergningsarbejde maatte befindes ubillig.)

(Paadømt den 29de April 1874.)

Den 16de Februar d. A. grundstødte Dampskibet „Eunice", ført af Captain Richard Bellash, paa Reisen fra Danzig til London paa „Bredegrunden" i Nærheden af Skanør, og da Sagsøgerne, Actieselskabet Em. Z. Svitzers Bjergnings Entreprise, havde faaet Underretning herom, afsendte de strax Dampskibet „Helsingør", der ankom til Strandingsstedet Kl. 4 Eftermiddag og tilbød sin Assistance. Captain Bellash, der forgjæves havde forsøgt at faa Skibet flot ved at kaste 4 à 500 Qvarters Hvede og endel Papir i Baller overbord, blev, efter længere Tids Forhandlinger med Føreren af Dampskibet „Helsingør", Capt. Nielsen, der oprindelig havde forlangt en Bjergeløn af 25 pCt. af Skibets og Ladningens Værdi, enig med denne om, at han skulde bringe Skibet af Grunden og føre det til Kjøbenhavn mod en Betaling af 1500 £ St., hvilket er mellem 6 og 7 pCt. af Skibets og Ladningens Værdi, idet Skibet efter Angivelse har en Værdi af 13,000 £ St. og Ladningen af 10,000 £ St. En i Overensstemmelse hermed affattet Contract blev undertegnet af begge Captainer. Man gav sig nu til at losse en Del af Ladningen over i „Helsingør" og vedblev hermed hele Natten ved Hjælp

af Mandskabet og af 30 Mand fra Dragør, som efter Sagsøgernes Reqvisition kom ombord omtrent Kl. 2. Da der var bragt noget over 400 Qvarters Sæd ombord i „Helsingør“, blev Dampskibet flot, efter Sagsøgernes Forklaring Kl. 7½ og efter Søforklaringen Kl. 5½ om Morgenen, uden at der blev Brug for de Lægtere og de Dampskibe, som Sagsøgerne efter deres Angivende havde forlangt til Assistance ved Bjergningen. Endnu tilføjes, at „Bredegrunden“ er en temmelig farlig, landløs, stenet Grund og at, efter den afgivne Søforklaring, Vandet var smult og Veiret smukt, medens Skibet stod paa Grund. Da Skibet var kommet flot, bugseredes det til Kjøbenhavn, hvor det undersøgtes af Sagsøgernes Dykkere, og da det befandtes uden væsentlig Skade, saa at det kunde fortsætte Reisen, blev den i „Helsingør“ indbjergede Last atter indladet i „Eunice“. Sagsøgerne paastaa nu de Indstævnte, Firmaet C. K. Hansen, som Selvskyldnergaranter for Capt. Bellash, tilpligtede at betale i Henhold til den indgaaede Contract 1500 £ St. med Renter heraf, 5 pCt. p. a., fra Klagens Dato, den 5te Marts d. A., indtil Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte paastaa sig derimod frifundne mod at betale 1000 £ St. og tillagt Sagens Omkostninger, idet de gjøre gjældende, at den vedtagne Betaling er altfor høi og ubillig, naar Hensyn tages til alle foreliggende Omstændigheder, særlig den ringe Fare for „Eunice“ og det ubetydelige og lette Arbejde for Entrepreneurerne, og de formene, at vor Lovgivning ved de Bestemmelser, den indeholder for at beskytte Søfarende og Skibe, som rammes af en Søulykke, mod ubillig Behandling fra deres Side, hvis Assistance de blive nødte til at benytte, afgiver tilstrækkelig Hjemmel til i et Tilfælde som det foreliggende, trods den indgaaede Contract, at gjøre Spørgsmaalet om Betalingens Størrelse til Gjenstand for Dom-

stolenes Prøvelse og at faa den accorderede Betaling, forsaavidt den findes ubillig, nedsat til et efter Omstændighederne passende Beløb, i hvilken Henseende de have henvist til Bestemmelserne i Ls. 4—4, Frd. 21de Marts 1705, Lodsanordning for Norge af 19de Mai 1763, Reskr. 27de Mai 1785, Frd. 2den Decbr. 1825 og 28de Decbr. 1836 §§ 6 og 9.

Det maa imidlertid anses for at være en fast Grundsætning i vor Lovgivning, jfr. ogsaa Ls. 5—1—2, at Contracter mellem myndige Mænd ikke forblive uforbindende, blot fordi den accorderede Betaling findes ubillig, og de paaberaabte særegne Bestemmelser, der navnlig angaa Kystbeboernes Forpligtelse til i Strandingstilfælde at yde Hjælp mod en passende Betaling, som i fornødent Fald fastsættes af Øvrigheden, kunne ikke finde analogisk Anvendelse udenfor de Tilfælde, for hvilke de ere givne, saameget mindre som der netop i L. 4—4—3 gives den med de almindelige Retsregler stemmende Forskrift, „at naar Skipperen er bleven forligt med Bjergefolkene om en vis Penge, som de skulle have for hvis de bjerge kunne, da bør saadan Forligelse og Forening ved Magt at stande“.

Sagsøgernes Paastand vil derfor være at tage til Følge, uden at det bliver at undersøge, om den accorderede Betaling har været billig, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Det stemplede Papir er rigtig forbrugt under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte, Firmaet C. K. Hansen, bør til Sagsøgerne, Actieselskabet Em. Z. Svitzers Bjergnings Entreprise, betale de paastævnte 1500 £ St. med Renter heraf, 5 pCt. p. a., fra den 5te Marts d. A. indtil Betaling sker.

Sagens Omkostninger ophæves.

At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen 84/64 Handelslærling Axel Würck ctr. Grossererfirmaet Odin A. Kaysers Enke.

(I et Tilfælde, hvor en Handelslærling, istedetfor at bringe et Brev paa Frederiksberg, havde lagt det i Postkassen, og hvor det ikke var oplyst, at Brevet havde nogen særlig Vigtighed eller at Principalen havde lidt nogen Skade, antaget, at Lærlingen af den Grund urettelig var bortvist af Tjenesten.)

(Paadømt den 30te April 1874.)

Sagsøgeren, Handelslærling Axel Würck, paastaar under nærværende Sag de Indstævnte, Grossererfirmaet Odin A. Kaysers Enke, tilpligtet at betale 29 Rdl. 2 ℔ som Løn fra den 16de Febr. d. A., paa hvilken Dag de Indstævnte formentlig uden Grund bortviste Sagsøgeren af deres Tjeneste, indtil den 1ste April d. A., med Renter, 5 pCt. p. a., fra den 17de Febr. d. A., indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, hvorimod de Indstævnte paastaa sig frifundne og tillagte Sagens Omkostninger.

Det er under Sagen givet, at Grunden til, at Sagsøgeren blev bortvist, var den, at de Indstævnte havde givet ham et Brev, som han skulde bringe paa Frederiksberg, men istedetfor selv at bringe det derud, lagde han det i en Postkasse, hvorved det først flere Timer senere kom Adressaten tilhænde, og da han senere blev adspurgt af de Indstævnte, om han havde afleveret Brevet, svarede han først, at han havde leveret det til Vedkommendes Pige, men efterat det var foreholdt ham, at dette var Usandhed, indrømmede han, at han havde lagt Brevet i en Postkasse.

De Indstævnte have ikke paastaaet, at Brevet var af nogen særlig Vigtighed eller at de have lidt noget

Tab ved Sagsøgerens Forhold. Vel finder nu Retten, at Sagsøgeren ved det af ham udviste Forhold i høi Grad har tilsidesat de ham paahvilende Pligter, men da hans Forhold dog ikke falder ind under eller ligefrem kan sættes ved Siden af noget af de i Lov 10de Mai 1854 § 41 opregnede Tilfælde, der berettige Husbonden til uden Opsigelse at afskedige Tyendet, ville de Indstævnte ikke kunne undgaa at tilsvare Sagsøgeren den forlangte Løn, mod hvis Størrelse ingen Indsigelse er fremsat, hvorimod Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte, Grossererfirmaet Odin A. Kaysers Enke, bør til Sagsøgeren, Handelslærling Axel Würck, betale de paastævnte 29 Rdl. 2 ℔ med Renter heraf, 5 pCt. p. a., fra den 17de Febr. d. A., indtil Betaling sker.

Sagens Omkostninger ophæves.

At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Sagen 81/74 Consul og Grosserer C. M. Wittusen i Næstved ctr. Grosserer Alfred Christensen.

(Erstatning idømt for Misligholdelsen af en Contract om Leverancen af endel Kul.)

(Paadømt den 4de Juni 1874.)

Den 20de Septbr. f. A. kjøbte Sagsøgeren, Consul og Grosserer C. M. Wittusen i Næstved, af Indstævnte hersteds: „ca. 20 Keel bedste store Fordell Dampkul for Karrebæksminde til en Pris af 25 sh. 3 d. Sterling pr. Ton cost Fragt og Assurance til nævnte Plads, hele Partiet at afskibes før October Maaneds Udgang.“ Denne Contract har Indstævnte misligholdt, idet han

ikke lod nogen Del af Partiet afskibe førend i Slutningen af Novbr. f. A. og ikke har præsteret det fulde Qvantum, idet han undlod at levere 134 Tons, som Sagsøgeren derefter selv maatte indkjøbe, og hvorved der er paaført ham et Tab af 34 £ 8 sh. 11 d., som han paastaar sig erstattet. Dette Tab udkommer saaledes:

134 Tons Kul, som ifølge Factura af 2den Januar d. A. ere indkjøbte for 17 sh. pr. Ton, exclus. Fragt og Assurance	£ 113.	18.	
Fragten 13 £ pr. Keel eller pr. 21⅛ Tons	82.	3.	5.
	£ 196.	1.	5.
Assurance af bemeldte Beløb med Tillæg af 10 pCt. Avance à 3½ pCt. Præmie	7.	11.	
	£ 203.	12.	5.
medens de efter Contracten skulde have kostet 25 sh. 3 d. pr. Ton, iberegnet Fragt og Assurance, eller . .	169.	3.	6.
saa at Tabet altsaa har været . . .	£ 34.	8.	11.,

hvilket Beløb han har paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale med Renter heraf, 5 pCt., fra Forligsklagens Dato, den 20de Marts d. A., og Sagens Omkostninger.

Indstævnte har erkjendt, at Afskibningen paa Grund af uheldige Veirforhold ikke er sket til den contractmæssige Tid, og at han endnu ikke har leveret 134 Tons, men han har gjort gjældende, at han har gjort Sagsøgeren lovligt Tilbud af disse Kul, idet han har tilbudt dels at levere Kullene i Næstved, dels paa de nærmeste Jernbanestationer ved Holmegaard, hvor Kullene skulde bruges, og dels i Vordingborg, og han har derfor paastaaet sig frifunden med Tillæg af Sagens

Omkostninger. Det er imidlertid ikke imod Sagsøgerens Benægtelse godtgjort, at Indstævnte har tilbudt at levere Kullene i Næstved eller paa de nærmeste Jernbanestationer ved Holmegaard, og hans Tilbud i et Brev af 12te Novbr. f. A. om at levere en lille Ladning af de solgte Kul ved Madsnedsund Færgebro (istedetfor ved Karrebæksminde) kan ikke anses for et lovligt Tilbud. Hvad den paastaaede Erstatning angaar, har Indstævnte kun gjort Indsigelse mod den begjærede Pris for Kullene og Fragten, men derimod ikke mod Assurancen, ligesom han under Slutningsforhandlingen har frafaldet den i hans sidste Indlæg gjorte Bemærkning, at Sagsøgeren, forinden han indkjøbte Kullene, burde have forespurgt Indstævnte, om han vilde levere Kullene, da Sagsøgeren havde protesteret imod, at der toges noget Hensyn til denne Bemærkning som for sildig fremkommen.

Hvad angaar Prisen for Kullene, 17 sh. pr. Ton, har Indstævnte indvendt, at de indkjøbte Kul vare Townhill Kul istedetfor efter Contracten Fordell Kul, og de førstnævnte Kul ere ifølge en af Indstævnte fremlagt Attest fra endel Skibsmæglere og Kulexporteurer altid 1 sh. dyrere pr. Ton end de sidstnævnte Kul, hvorfor Indstævnte har forment, at Kullene kun kunne beregnes med 16 sh. pr. Ton. Da Sagsøgeren imidlertid efter den fremlagte Factura har betalt Kullene med 17 sh. pr. Ton, da han ifølge et fremlagt Telegram i de Dage ikke kunde faa andre Kul end Townhill Kul, da Prisen for Townhill Kul og Fordell Kul ifølge en fremlagt Markedsberetning i den Tid var den samme, og da Indstævnte i ethvert Fald ikke har oplyst, at Fordell Kul paa den Tid kunde faas for en ringere Betaling end den beregnede, kan Indstævntes Indsigelse ikke komme i Betragtning.

Hvad angaar den beregnede Fragt, kan denne ikke

efter forskjellige af Sagsøgeren fremlagte Certepartier og Markedsberetning anses for ubillig, og Indstævnte har i hvert Fald ikke oplyst, at der paa den Tid er fragtet Skibe til lignende Reiser for en ringere Betaling. De 2 til Oplysning herom af Indstævnte fremlagte Certepartier ere nemlig fra en senere Tid, da Fragterne maa antages at være dalede, og det ene Certeparti, der er af 20de Decbr., altsaa kort forinden den her omhandlede Ladning blev indtagen, viser, at der er betalt 12 £ pr. Keel til Helsingør eller Kjøbenhavn, hvilket ikke staar i Misforhold til den her beregnede Fragt af 13 £ pr. Keel, da det er vitterligt, at Fragter fra England til Karrebæksminde ere høiere end til Helsingør eller Kjøbenhavn. Indstævntes Indsigelse om, at Fragten kun skulde kunne beregnes til 11 £ pr. Keel kan saaledes heller ikke komme i Betragtning. Sagsøgerens Paastand vil derfor i det Hele være at tage tilfølge, saaledes at Sagens Omkostninger tillægges ham med 30 Rdl.

Det stemplede Papir er rigtig forbrugt under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Grosserer Alfred Christensen, bør til Sagsøgeren, Consul og Grosserer C. M. Withusen i Næstved, betale de paastævnte £ 34·8 sh. 11 d. med Renter heraf, 5 pCt. p. a., fra den 20de Marts d. A., indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 30 Rdl.

At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen $\frac{540}{78}$ Overretsprocurator C. Alberti ctr. Redacteur C. Branner af Slagelse.

(Mulkt for trykte Injurier.)

(Paadømt den 1ste Juni 1874.)

Den af Contracitanten, Redacteur C. Branner af Slagelse, redigerede og udgivne Tidende „Slagelse-Posten“ for 10de Septbr. 1872 indeholdt en længere ledende Artikel, i hvilken det blandt Andet hedder: „I Begyndelsen af Aarene 50 ønskede grumme mange „Godsejere at afhænde deres Fæstesteder til meget bil„lig Pris; men Mange, som havde Lyst og Evne til at „kjøbe, afholdt sig derfra, fordi J. A. Hansen, Alberti, „Frølund o. s. v. fraraadede Kjøb, da de vilde skaffe „Bønderne deres Fæstesteder for Intet eller dog for en „ren Spotpris.“ Hovedcitanten, Overretsprocurator C. Alberti, har derefter i Sorø-Amtstidende eller Slagelse Avis for 18de s. M. ladet indrykke et Stykke, som indledes med en Bemærkning om, at Contracitanten krydrer Valgrøret blandt Andet med følgende Krønike, hvorefter den foranførte Passus i Slagelse-Posten for 10de s. M. aftrykkes, og hedder det blandt Andet derefter i bemeldte Stykke: „Baade paa mine egne „og ifølge Bemyndigelse tillige paa d'Hrr. J. A. Han„sens og Frølunds Vegne erklærer jeg denne Erklæ„ring af Redacteur Branner om vort Forhold til Kjøb „af Fæstesteder for pure og fuldstændig Opdig„telse; og jeg opfordrer ham, hvis han vil gjælde for „Mand af Ære, til enten at paavise et eneste Tilfælde, „hvori Nogen af os har fraraadet Kjøb af Fæstesteder „til meget billig Pris, eller at tilkagekalde denne For„tælling; ellers vil jeg betegne ham som en lumpen „Bagvasker“. Slagelse-Posten for den følgende Dag, den 19de Septbr. 1872, indeholdt atter en længere ledende Artikel, hvori der blandt Andet forekom følgende Udladelser:

1) „en saa dreven politisk Boxer som Hr. Alberti“,

2) „retter et ærerørigt Angreb imod os“,

3) Hr. Overretsprocurator Alberti stiller sig „i en

„saa uforskammet, men tillige for ham saa yderst „komisk Positur“,

4) „vi henstille ærlig til enhver ærekjær Bonde at „afgjøre, hvem der da er en „lumpen Bagvasker“, Hr. „Alberti eller nærværende Blads Redacteur“,

5) „Den Sparekasse, som formentlig kun er stiftet „for at skulle skaffe Fæsterne Midler til at kjøbe deres „Fæstesteder, ledes i sin hele Optræden af politiske „Bevæggrunde“, og

6) „men er ikke dette netop en Hovedanke mod „alt dette bondevenlige Sparekassevæsen, og i fortrin„lig Grad mod den af Hr. Alberti selv ledede Spare„kasse, at der ikke saameget tages Hensyn til, om en „Bonde behøver at hjælpes til at kjøbe sit Fæstested, „som dertil, om han er en fuldtro Venstremand eller „ikke. Har en Bonde en afvigende Mening, da ville „disse Frihedsmænd ikke hjælpe ham, og har han „faaet Hjælp, bliver den ham opsagt, naar han ikke „længere lystrer Ordre“.

(Sluttes.)

Højesteretsdomme.

Den 22de Mai blev i Sagen: Sogneraadet for Græd- strup, Thyrsting og Klovborg Sogne ctr. Gaardejer Bremer (J. U. 1872 p. 901) afsagt følgende

Højesteretsdom.

Med Bemærkning, at Høiesteret ved kongelig Ordre af 29de Mai f. A. er bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ikke udgjør summa appellabilis, og i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive at ophæve, og det Indstævntes befalede Sagfører her for Retten tilkommende Salarium vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves.

Til Justitskassen betale Citanterne 1 Rdl.

Advocat Nellemann tillægges i Salarium for Høiesteret 40 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Den 29de Mai blev i Sagen: Gaardmand L. Pedersen ctr. Høierup Sogneraad og Husbesidder unge Niels Pedersen m. Fl. (forr. Aargang p. 471) afsagt følgende

Højesteretsdom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at der ikke kan tillægges de Høiesteret forelagte nye Oplysninger nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det de Indstævntes befalede Sagfører her for Retten tilkommende Salarium vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves.

Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Etatsraad Buntzen tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rdl., som udredes af det Offentlige.

Den 4de Juni blev der i Sagen: Overtoldinspecteur, Etatsraad Castenschjold ctr. Aarhus Kjøbstads Byraad (J. U. 1871 p. 629) afsagt følgende

Højesteretsdom.

Ved kongelig Ordre af 2den Septbr. f. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Da Citanten ikke har havt fast Ophold i Aarhus Commune i 4 Maaneder af Skatteaaret 1869, findes hans Paastand om ikke at have været pligtig til at udrede Skat til bemeldte Commune for nogen Del af dette Skatteaar at have Hjemmel i § 26 i Lov om Kjøbstadcommunernes Styrelse af 26de Mai 1868, idet denne Paragraf, der er ordlydende med § 21 i Lov om Landcommunernes Styrelse af 6te Juli 1867, maa, som ogsaa udtalt i førstnævnte Lovs § 27, forudsættes

at indeholde de fornødne Regler om Skattepligten til Communerne, og Bestemmelsen i Paragrafens 3die Punktum, at fast Ophold af kortere Varighed end 4 Maaneder ikke kommer i Betragtning, maa antages at give den almindelige Regel om Varigheden af det faste Ophold, der kan begrunde Skattepligt til en Commune; hvorhos der ved „fast Ophold“ i dette Punktum maa være ment det Samme, som i det foregaaende 2det Punktum udtrykkelig er omtalt, nemlig fast Ophold i Skatteaaret. I Overensstemmelse hermed maa samme Lovs § 29 forstaas.

Efter det Anførte vil Citantens Paastand om Tilbagebetaling af det erlagte Skattebeløb, 73 Rdl. 62 ß, med Renter være at tage tilfølge.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve og de Citantens befalede Sagførere tilkommende Salarier at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte bør til Citanten betale 73 Rdl. 62 ß med Renter deraf, 5 pCt. aarlig, fra den 29de Marts 1870, indtil Betaling sker.

Processens Omkostninger for alle Retter ophæves.

Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rdl.

Procurator Steinthal for Underretten, Procurator Fasting for Overretten og Advocat Hindenburg for Højesteret tillægges i Salarium, den Førstnævnte 10 Rdl., den Anden 20 Rdl. og den Sidstnævnte 40 Rdl., hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den 16de Juni stadfæstedes Dommen i Justitssagen mod D. A. O. Schultz (ovenfor p. 494).

S. D. blev i Justitssagen mod Glarmester og Forgylder Rump (ovenfor p. 419) afsagt følgende

Højesteretsdom:

Da der, forsaavidt Tiltalte har været sigtet for at have i Rammer indsat folieret Speilglas samt at have falholdt de af ham forgyldte Speilrammer, allerede ved Politiretsdommen er tillagt ham Frifindelse, og denne Dom kun efter hans Begjæring var indanket for Overretten, kan denne Del af Sagen ikke anses at have foreligget bemeldte Ret og foreligger saaledes heller ikke nu Højesteret til Paakjendelse.

Hvad angaar Sigtelsen for, at Tiltalte selv har forfærdiget de Rammer, han har forgyldt, findes han hertil at have havt tilstrækkelig Hjemmel i Næringsloven af 29de Decbr. 1857 § 19, jvf. og Placat af 17de August 1835 § 2. Med Hensyn endelig til Sigtelsen for at have solgt folieret Speilglas, kan det efter Tiltaltes Forklaring ikke antages, at han har solgt saadant Glas ubeskaaret til Andre end til Glarmestre, hvortil han har været berettiget efter Næringslovens § 23, ifølge hvilket Lovbud han ligeledes maa antages at have havt Hjemmel til at sælge det af ham beskaarne folierede Glas til Andre, uanset at det ikke har været indsat i Rammer.

Efter det saaledes Anførte maa det have sit Forblivende ved den Tiltalte ved Overretsdommen tillagte Frifindelse, ligesom ogsaa Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

Advocat Klubien og Etatsraad Buntzen tillægges i Salarium for Højesteret hver 15 Rdl., som udredes af det Offentlige.

Den 29de Juni stadfæstedes Dommen i Sagen: Finantsministeriet ctr. Birkedommer Muus (ovfr. p. 209).

☞ Af dette Ugeskrift udkommer 15 Nr. (Ark) i Qvartalet nemlig i Reglen et ugentligt og 2 Gange qvartaliter et Dobbeltnummer. Prisen er 7 Mk. 8 Sk. for Qvartalet, og Subskription, bindende for 30 Nr., modtages paa alle kongelige Postcontoirer, i Bogladerne og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43.

Kjøbenhavn. – S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 37.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 15de August.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen $\frac{540}{78}$ Overretsprocurator C. Alberti ctr. Redacteur C. Branner af Slagelse.

(Sluttet. — Se forrige Nr.)

Under en i 1ste Instans ved Slagelse Kjøbstads Gjæsteret anlagt Sag paastod Hovedcitanten Contracitanten anset med en Bøde af 200 Rdl. ifølge Straffelovens § 216 og § 217 for de ovenfor under Nr. 1—6 anførte Udladelser i Slagelse-Posten for 10de Septbr. 1872, disse mortificerede ifølge Straffelovens § 218, samt Contracitanten tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt. Efter anlagt Contrasøgsmaal paastod Contracitanten sig derimod frifunden i Hovedsagen, de foran anførte Udladelser af Hovedcitanten i Sorø-Amtstidende for 18de Septbr. 1872 kjendte døde og magtesløse, Hovedcitanten herfor idømt en klækkelig Bøde efter Straffelovens § 216 eller ialfald § 217 samt tilpligtet at betale Contracitanten saavel Hoved- som Contrasøgsmaalets Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt. I Contrasagen paastod Hovedcitanten sig principaliter frifunden,

og tillagt Contrasagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Ved den den 21de Juli f. A. afsagte Gjæsteretsdom blev den contrapaaklagede Udladelse i Sorø-Amtstidende for 18de Septbr. 1872 „lumpen Bagvasker“ mortificeret, medens Hovedcitanten iøvrigt blev frifunden i Contrasagen, hvorimod de hovedpaaklagede Udladelser i Slagelse-Posten for 19de s. M. Nr. 1, 3, 4, 5 og 6 bleve mortificerede, og Contracitanten for den under Nr. 6 paaklagede Udladelse idømt en Bøde til Statskassen af 25 Rdl., eller i Mangel af dennes fuldstændige Betaling Hensættelse i simpelt Fængsel i 10 Dage, men iøvrigt frifunden. Contrasagens Omkostninger bleve derhos ophævede, hvorimod Contracitanten blev tilpligtet at betale Hovedcitanten Hovedsagens Omkostninger med 25 Rdl.

I Henhold til allerhøjeste Ordre af 8de August f. A., ved hvilken Retten er bleven bemyndiget til at paakjende Contrasagen, uanset at Sagens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis, samt ifølge Stævning af 14de s. M. har nu Hovedcitanten indbragt saavel Hoved- som Contrasagen her for Retten, hvor han principaliter har gjentaget sine for Underretten nedlagte Paastande, og in subsidium paastaaet Mortification og Mulkt efter Lovens Strænghed for saamange af de hovedpaaklagede Udladelser, som Retten maatte finde egnede dertil, og den i Contrasagen givne Mortification ophævet, samt Omkostningerne for Underretten bestemte til 60 Rdl. eller det størst mulige efter Rettens Skjøn passende Beløb. Aldeles in subsidium har han paastaaet Underretsdommen stadfæstet, hvorhos han endelig i ethvert Tilfælde har paastaaet sig tilkjendt Omkostningerne her for Retten skadesløst eller dog med noget Tilstrækkeligt. Ifølge Opreisningsbevilling af 28de Januar d. A. og Stævning af 31te s. M.

har Contracitanten ligeledes her for Retten indanket saavel Hoved- som Contrasagen, og principaliter gjentaget sine for Underretten nedlagte Paastande; in subsidium har han paastaaet Underretsdommen saaledes forandret, at den ham idømte Bøde og Sagsomkostninger bortfalde, og aldeles in subsidium Underretsdommen stadfæstet, hvorhos han i ethvert Tilfælde har paastaaet sig tilkjendt Appellens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt. Endelig har Hovedcitanten paastaaet Contracitanten tilpligtet at betale ham Contraappellens Omkostninger skadesløst eller dog med noget Tilstrækkeligt.

Naar Contracitanten med Hensyn til de foranførte Yttringer i Slagelse-Posten for 10de Septbr. 1872 har villet gjøre gjældende, at disse ikke sigtede til Hovedcitanten personlig, men til Bondevennernes Parti i Almindelighed, hvilket ogsaa skulde være antydet ved Tilføjningen „o. s. v.“ efter de tre i samme anførte Navne og iøvrigt fremgaa af Artiklen, vil der ikke kunne tillægges denne Paastand nogen Betydning, da Hovedcitanten deri er nævnt ved Navn, og da Contracitanten imod Hovedcitantens Benægtelse ikke har tilvejebragt noget Bevis for, at enten han eller de tvende andre navngivne Mænd til den anførte Tid have fraraadet Bønderne at kjøbe deres Fæstesteder til meget billige Priser, hvorved, hvad Hovedcitanten specielt angaar, endnu bemærkes, at denne, efter hvad der er in confesso, først i Aaret 1853 indtraadte i Bondevennernes Selskab, og først i 1855 blev Medlem af Selskabets Bestyrelse, samt at det endog under Sagen maa anses godtgjort, at han har raadet Bønderne til at kjøbe deres Fæstesteder, naar disse kunde erholdes til Selvejendom paa billige Vilkaar, findes Hovedcitanten ikke at have savnet Beføjelse til i Sorø-Amtstidende for 18de s. M. at betegne denne Fortælling som pure

og fuldstændig Opdigtelse, hvorfor denne Yttring, selv om den iøvrigt kunde betragtes som injurierende, ikke vil kunne mortificeres. Derimod findes der ikke at kunne gives Hovedcitanten Medhold i, at den i det omhandlede Stykke i Amtstidenden endvidere forekommende Betegnelse af Contracitanten som en „lumpen Bagvasker“ skulde kunne betragtes som Retorsion imod Yttringerne i Slagelse-Posten af 10de s. M. eller være berettiget ved disse, idet nemlig Contracitantens Paastand om, selv at have troet paa Rigtigheden af det der Anførte, ikke kan forkastes, ligesom disse Yttringer heller ikke, som af Hovedcitanten forment, navnlig i deres Forbindelse med den efterfølgende Del af Artiklen, hvor det Spørgsmaal opkastes, om det er sandt eller et Paafund af Contracitanten, at grumme mange Bønder ogsaa der paa Egnen lade sig narre af disse taabelige Løfter, og derved ere komne til at sidde langt mindre godt i det, end de ellers vilde have gjort, kunne siges at indeholde en Sigtelse imod ham for, imod bedre Vidende, at have raadet Bønderne slet.

Hovedcitanten findes vel saaledes ikke at have været berettiget til at betegne Contracitanten som en lumpen Bagvasker, i hvilken Betegnelse det Fornærmelige ikke kan bortfalde ved de tilføjede Betingelser, men da Contracitanten i det ovenfor anførte Nr. 4 har tilbagegivet ham Fornærmelsen, findes det efter Straffelovens § 219 ikke nødvendigt at anvende Straf for nogen af disse Udladelser, medens de dog begge ville være at mortificere. Efter det Anførte findes derimod Nr. 2 ikke at kunne mortificeres; thi vel er det saa, at Hovedcitanten først er bleven angreben af Contracitanten, men efter hvad der foran er anført om Hovedcitantens Betegnelse af Contracitanten som en lumpen Bagvasker, maatte denne dog ikke uden Aarsag kunne

sige, at Hovedcitanten havde rettet et ærerørigt Angreb paa ham.

Udladelserne under Nr. 1 og Nr. 3 kunne ikke, som Contracitanten har villet gjøre gjældende, betragtes som fremsatte uden fornærmelig Hensigt, kun for at tilbagevise Hovedcitantens Angreb i Amstidenden af 18de Septbr., hvorimod de ligefrem maa opfattes som Ukvemsord eller Skjældsord, for hvilke Contracitanten vil være at anse efter Straffelovens § 217 og Yttringerne at mortificere.

Med Hensyn til Udladelserne under Nr. 5 og Nr. 6 har Contracitanten villet gjøre gjældende, at Hovedcitanten skulde være incompetent til at paatale disse Udladelser, der vare rettede imod Sparekassernes Bestyrelser, hvilken Indsigelse imidlertid maa anses ubeføjet, allerede af den Grund, at Hovedcitanten navnlig betegnes som Leder af den Sparekasse — den sjællandske Bondestands Sparekasse —, om hvilken det Yttrede siges at gjælde i fortrinlig Grad, og saaledes betegnes som den, hvem Ansvaret herfor maa paahvile. Ligesaalidet kan der gives Contracitanten Medhold i, at det ikke skulde indeholde en Æreformærmelse imod Hovedcitanten, at hans Ledelse af den sjællandske Bondestands Sparekasse siges i det Hele eller i en overvejende Grad at være motiveret af politiske Bevæggrunde, medens Sparekassen formentligen kun skulde være stiftet — som af Hovedcitanten erklæret i Stykket i Sorø-Amtstidende for 18de Septbr. 1872 — for at skaffe Fæsterne Midler til at kjøbe deres Fæstesteder, naar alle Vedkommende vare enige i, at den ledede paa den i Artiklen angivne Maade, da der imod Hovedcitantens Benægtelse af Contracitanten ikke er tilvejebragt Bevis for, at Sparekassen virkelig ledes eller bestyres saaledes. De under Nr. 5 og Nr. 6 anførte Udladelser maa derfor anses nedsættende for Hoved-

citantens borgerlige Agtelse, hvorfor de maa anses strafbare efter Straffelovens § 217, ligesom de ville være at mortificere.

Forsaavidt Contracitanten endelig ogsaa her for Retten har nedlagt Paastand om Mortification og Mulkt med Hensyn til nogle af Hovedcitanten i de af ham for Underretten fremlagte Indlæg brugte Udtryk, maa Overretten med Underdommeren være enig i, at der ikke hertil findes Føje.

Størrelsen af den af Contracitanten forskyldte Straf findes i det Hele at burde bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 50 Rdl. eller, saafremt denne ikke fuldt betales, simpelt Fængsel i 14 Dage, medens Underretsdommens Bestemmelser angaaende Mortificationen, den Hovedcitanten iøvrigt tillagte Frifindelse og Sagens Omkostninger saavel i Hovedsagen som i Contrasagen billiges, hvorfor Dommen forsaavidt vil være at stadfæste.

Sagens Omkostninger her for Retten saavel under Hoved- som Contraappellen vil Contracitanten efter Omstændighederne have at betale til Hovedcitanten med 25 Rdl.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Thi kjendes for Ret:

Contracitanten, Redacteur C. Branner af Slagelse, bør for sit ovennævnte Forhold erlægge en Bøde til Statskassen af 50 Rdl. eller, saafremt denne ikke fuldt betales, hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage.

I Henseende til den givne Mortification, den Hovedcitanten, Overretsprocurator C. Alberti, iøvrigt tillagte Frifindelse og Sagens Omkostninger bør Gjæsteretsdommen ved Magt at stande.

Sagens Omkostninger her for Retten saavel under Hoved- som Contraappellen betaler Contracitanten til Hovedcitanten med 25 Rdl.

Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{235}{74}$ Industribanken ctr. L. M. H. Madsen.

(Antaget, at Stævningen i en Vexelsag ikke lovlig kan forkyndes for Debitor paa den i Vexlen og i Protesten angivne Bopæl, medmindre Debitor virkelig ved Stævningens Forkyndelse boer paa det opgivne Sted. *)

(Paadømt den 1ste Juni 1874.)

Da Stævningsmændenes Paategning paa Stævningen i nærværende Sag, under hvilken Citanterne, Industribanken, søge Indstævnte L. M. H. Madsen, der hverken er mødt eller har ladet møde, tilpligtet at indfri en af ham den 5te Januar d. A. til Brødrene Philipson junior eller Ordre udstedt og af disse til Citanterne eller Ordre endosseret 3 Maaneders Sola-Vexel, der er protesteret de non solutione den 15de April d. A., gaar ud paa, at det paa den i Stævningen opgivne Bopæl blev dem tilkjendegivet, at Indstævnte var flyttet, og der ikke, som af Citanterne forment, i Lovgivningen haves Hjemmel til at stævne den formentlige Vexeldebitor fra den paa Vexlen og i Protesten angivne Bopæl uden Hensyn til, om han ved Stævningens Forkyndelse virkelig maatte bo der, vil Sagen ex officio være at afvise.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

---

*) Jfr. Dom af 19de Septbr. 1859 i Anhanget til Hindenburgs Vexelret p. 67, hvorved er antaget, at Vexlen lovlig kan protesteres paa Debitors i samme opgivne Bopæl.

Sagen $\frac{28}{74}$ Forhenværende Brygger Anders Nielsen af Ringsted ctr. Brygger N. Nielsen af Kjøbenhavn.

(Antaget, at Bevisbyrden for Tilbageleveringen af de Beholdere, paa hvilke solgte Drikkevarer have været fyldte, maa paahvile Modtageren af Varerne.*)

(Paadømt den 1ste Juni 1874.)

Under nærværende Sag paaanker Citanten, forhenværende Brygger Anders Nielsen af Ringsted, efter meddelt Bevilling til fri Proces, en inden Ringsted Kjøbstads Ret den 20de August f. A. afsagt Dom, hvorved han er tilpligtet at betale Indstævnte, Brygger N. Nielsen af Kjøbenhavn, 356 Rdl. 4 ß med Renter, 5 pCt. p. a., fra Forligsklagens Dato, den 26de Februar f. A., indtil Betaling sker, samt derhos tilbagelevere denne $\frac{10}{2}$, $\frac{8}{4}$ og $\frac{16}{8}$ Øltræer eller, saafremt dette ikke sker, erstatte disses Værdi ansat efter uvillige, af Retten udmeldte Mænds Skjøn, dog at den ikke sættes højere end henholdsvis 3 Rdl., 10 ß og 8 ß pr. Stk., medens Sagens Omkostninger ere hævede; og gaar Citantens Paastand her for Retten ud paa, at Underretsdommen forandres derhen, at han frifindes for det i 1ste Instans mod ham anlagte Søgsmaal i det Hele mod at betale Indstævnte 85 Rdl., og at Indstævnte tilpligtes skadesløst at godtgjøre ham Sagens Omkostninger i 1ste Instans samt at tilsvare Omkostningerne ved Appellen efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til Citantens beskikkede Sagfører, hvilket Salair i alt Fald paastaas tilkjendt denne af det Offentlige.

Indstævnte har procederet til Underretsdommens Stadfæstelse med Tilkjendelse af Sagens Omkostninger for Overretten.

---

*) Jfr. dog D. i U. f. R. 1871, 759.

Det fremgaar af Sagen, at Parterne i samme i længere Tid have staaet i Handelsforbindelse med hinanden, og det maa navnlig efter Proceduren for Underretten anses for at være in confesso, at Citanten i Tidsrummet fra den 12te April 1872 til 7de Juni s. A. har fra Indstævnte modtaget de paa en af ham fremlagt Nota opførte Leverancer af Øl til en samlet Værdi af 722 Rdl. 2 ℔. Medens Indstævnte af dette Beløb kun vil have modtaget ialt 281 Rdl. 4 ℔ eller, tillagt den Citanten tilstaaede Rabat af ialt 74 Rdl. 4 ℔, tilsammen 356 Rdl. 2 ℔, saa at der endnu skulde tilkomme Indstævnte 366 Rdl., har Citanten, hvem Beviset for Beløbets Betaling, forsaavidt denne af Indstævnte er benægtet, maa paahvile, villet gjøre gjældende, at det hele Beløb af ham er betalt Indstævnte med Undtagelse af 85 Rdl., og han har forment, at dette skulde fremgaa deraf, at han i en Skrivelse fra Indstævnte af 26de Juni 1872 kun er debiteret for 5 Ølleverancer for Tiden fra 5te Mai til 7de Juni s. A. til et samlet Beløb af 413 Rdl. 2 ℔ eller, med Fradrag af den ham beregnede Rabat for 4 Sendinger, 376 Rdl., medens det anførte Beløb af 281 Rdl. 4 ℔ af ham, som ogsaa af Indstævnte erkjendt, er betalt i Tidsrummet fra den 13de Mai til 4de Juni s. A., saa at der, naar hertil lægges Rabat 9 Rdl. 2 ℔ for den 5te af de nævnte Sendinger, endnu kun skulde tilkomme Indstævnte Forskjellen mellem de anførte 376 Rdl. og 281 Rdl. 4 ℔ + 9 Rdl. 2 ℔ eller 85 Rdl. Men herimod har Indstævnte anført, at Citanten stadig er kommen tilbage med Betalingen for det modtagne Øl, og at de ovenanførte i Mai og Juni Maaned modtagne Beløb derfor ere afskrevne paa det i April og Mai leverede Øl, og medens det stemmer med den af ham fremlagte privat førte Regnskabsbog, kan der ikke af Indstævntes ovennævnte Skrivelse af 26de Juni 1872 udledes nogen her-

imod stridende Erkjendelse fra hans Side. Tværtimod kan denne Skrivelse i og for sig kun forstaas som en Opgjørelse af, hvad Citanten i Virkeligheden skyldte Indstævnte, og at denne Opgjørelse — fraregnet en mindre Unøjagtighed — har været rigtig, bestyrkes tilmed ved den af Indstævnte her i Retten fremlagte Skrivelse til ham fra Citanten af 18de Juli s. A., idet Sidstnævnte deri, uden med et Ord at remonstrere imod Opgjørelsen, har indskrænket sig til at meddele, at han endnu ikke saa sig istand til at afgjøre deres Mellemværende, da han ikke kunde faa Penge før Høsten.

Citanten maa derfor anses pligtig at betale Indstævnte det Beløb af 356 Rdl. 4 ℔, hvortil dennes Fordring for Ølleverancen ved Underretsdommen er ansat, idet der fra de ovenanførte 366 Rdl. er draget den af Citanten for Sendingen den 5te Mai paastaaede Rabat af 9 Rdl. 2 ℔, mod hvilken ingen særlig Erindring var fremsat fra Indstævntes Side.

Hvad angaar Paastanden om Udleveringen af eller Erstatningen for ej tilbageleverede Øltræer, findes det ogsaa at maatte paaligge Citanten at godtgjøre, at han har tilbageleveret, hvad han har modtaget, men han har Intetsomhelst fremført til Bevis herfor, medens derimod den ovennævnte af Indstævnte her for Retten fremlagte Skrivelse fra Citanten af 18de Juli 1872 heller ikke i Henseende til de af Indstævnte som ikke tilbageleverede, ogsaa i hans Skrivelse af 26de Juni s. A. opgivne Øltræer indeholder nogen Indsigelse imod Rigtigheden af Indstævntes Opgivende, der er lagt til Grund for hans Paastand.

Indstævntes Paastand om Underretsdommens Stadfæstelse vil derfor være at give Medhold, og findes Citanten at burde betale ham Appellens Omkostninger med 15 Rdl.

Efter Sagens Udfald vil der ikke kunne tilkjendes

den for Citanten beskikkede Sagfører, Overretsprocurator Casse, hvis Sagførelse har været forsvarlig, noget Salair.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Overretten betaler Citanten, forhenværende Brygger Anders Nielsen af Ringsted, til Indstævnte, Brygger N. Nielsen af Kjøbenhavn, med 15 Rdl.

At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. $\frac{641}{78}$ Afdøde Aftægtsmand Jens Olsens Intestatarvinger, Gaardmand Peder Jensen af Vallore og Ungkarl Lars Jensen af Kirkeskjensved ctr. Parcellist Anders Jørgensen af Hønske.

(I et Tilfælde, hvor en Gaardmand havde overdraget sin Gaard til en af sine 2 Sønner mod Aftægt og et Vederlag til den anden Søn, samt hvor det ved en af Sønnerne tiltraadt, samtidig med Gaardens Overdragelse oprettet, Arveforening var bestemt, at den anden Søn skulde ved Faderens Død have alle dennes Penge og Pengeeffecter, — antaget, at en af Faderen efterladt testamentarisk Disposition, hvorved han tillagde en Trediemand en vis Pengesum, maatte betragtes som ugyldig ligeoverfor den ommeldte Arveforening.)

(Paadømt den 1ste Juni 1874.)

I nærværende Sag foreligger der Overretten til Prøvelse en inden Ramsø Thune Herreders Skifteret den 12te Septbr. f. A. afsagt Decision.

Paa Skiftet efter afdøde Aftægtsmand Jens Olsen af Hønske have den Afdødes Sønner, Citanterne, Gaardmand Peder Jensen af Vallore og Ungkarl Lars Jensen af Kirkeskjensved, bestridt Gyldigheden af en den 3die

Januar f. A. i Boet produceret testamentarisk Disposition, hvorved den Afdøde til Indstævnte, Parcellist Anders Jørgensen af Hønske, har testamenteret 1000 Rdl., som han havde i Obligationer, samt hans derværende Vogn og Sele, idet Citanten Lars Jensen, næst at benægte Testamentets Ægthed, paastaar, at den Afdøde den 7de Februar 1863 i et tinglæst Skjøde paa Fædrenegaarden til hans Broder, Citanten Peder Jensen, har afsluttet en Arveforening med ham, hvorefter de Penge og Pengeeftecter, som Faderen ved sin Død maatte efterlade sig, skulde tilfalde ham, Lars Jensen. Citanten Lars Jensen har derfor paastaaet bemeldte testamentariske Disposition, som stridende mod Arveforeningen, kjendt ugyldig, samt derhos forment, at, selv om Testamentet maatte blive anset gyldigt, kunde dette ialtfald ikke statueres, forsaavidt der i samme disponeres over Mere end Trediedelen af den Afdødes Boeslod, og at denne, da Boet formentlig er et Fælledsbo, kun kan blive lig $\frac{5}{24}$ af det hele Bo, samt at det efterladte Løsøre af Værdi 200 Rdl., da dette efter det ovennævnte Skjøde er overdraget i Forening med Gaarden og kun af den Afdøde var udtaget til Brug under Aftægten, ikke henhører til den Afdødes Bo.

Efterat Indstævnte ved den afsagte Decision var kjendt berettiget som Arving efter Testamentet qvæstionis, forsaavidt angaar $\frac{1}{3}$ af den Afdødes Bo efter Fradrag af Boets lovlige Forpligtelser, er Decisionen efter Stævning af 13de Octbr. f. A. bragt ind for Overretten, hvor Citanterne have inhæreret deres Paastande i 1ste Instans og derhos fordret sig tillagt Appellens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, hvorimod Indstævnte har paastaaet Decisionen stadfæstet, at ialtfald den under Sagen omhandlede

Vogn og Sele tilkjendes ham og at derhos Sagens Omkostninger blive ham tillagte.

Foreløbigen bemærkes, at der under Sagen er fremlagt et af Indstævnte foranstaltet Tingsvidne, hvorved det ommeldte Testament maa anses tilstrækkeligt bevist at være den afdøde Jens Olsens Sidstevillie, saa at Spørgsmaalet i Sagen væsentligst kun bliver dette, om den paaberaabte saakaldte Arveforening maatte være til Hinder for Testamentets Gyldighed.

I Slutningen af det ovennævnte Skjøde af 7de Februar 1863, hvorved Jens Olsen til sin Søn, Citanten Peder Jensen, overdrog en Parcel af en Arvefæstegaard i Vallore By, hedder det: „Idet jeg saaledes afhænder samtlige mine faste og rørlige Ejendele til min Søn Peder Jensen, bemærker jeg tillige, at det er en Overenskomst mellem mig og begge mine Sønner, der ere mine eneste Arvinger — —, at de Penge og Pengeeffecter, som jeg ved min Død maatte efterlade mig, skulle alene tilfalde min Søn Lars Jensen, uden at min Søn Peder Jensen deri tager Lod eller Del, og ville mine Sønner, der begge ere myndige, ved deres Underskrift paa dette Skjøde bekræfte Rigtigheden af denne Overenskomst.“ — Der følger derefter paa Skjødet 2de særskilte Paategninger, den ene af Citanten Peder Jensen, hvori han vedtager Skjødets Bestemmelser som bindende for sig og Arvinger, den anden af Citanten Lars Jensen, hvorved han samtykker i den skete Overdragelse paa de i Skjødet indeholdte Betingelser.

Medens nu Citanterne paastaa, at de nysnævnte Bestemmelser i Skjødet i Forbindelse med disse Citanternes Paategninger constituere en Arveforening, som maa gjøre det i Faveur af Indstævnte senere oprettede Testament ugyldigt, har denne derimod gjort gjældende, at de i Skjødet indeholdte Udtalelser om, at Jens Olsens

Penge og Pengeeffecter efter hans Død skulde tilfalde ikke begge hans Sønner, men alene Citanten Lars Jensen, ikke sigte til at betage Jens Olsen hans Ret til ved Testament indenfor Lovens Grændser at disponere over hans Penge og Pengeeffecter, men kun til, at Citanten Peder Jensen, der havde faaet Gaarden overdraget, ikke skulde have nogen Del i disse.

Naar imidlertid henses til, efter hvad der i Sagen foreligger, at den af Faderen med Sønnerne indgaaede Overenskomst gaar ud paa at overlade Sønnen Peder Gaarden af over 9 Tdr. Hartkorn med Besætning, Inventarium, Ind- og Udbo eller, som det andetsteds i Documentet hedder, Faderens samtlige faste og rørlige Ejendele imod at svare Broderen Lars 7000 Rdl., og det derefter siges, at det er en Overenskomst, at de Penge og Pengeeffecter, som Faderen maatte efterlade sig, skulle tilfalde Sønnen Lars, skjønnes ikke rettere, end at Meningen hermed maa være, at Lars skulde som et Vederlag for det Broderen Tillagte have Pengene og Pengeeffecterne, saaledes som disse fandtes ved Faderens Død, men dette vilde ikke blive Tilfældet, naar en Del af Pengeeffecterne skulde ved en senere Disposition kunne tillægges Trediemand ved Jens Olsens Død. Paa Grund heraf findes det at maatte antages, at Faderen ved uden nogen Reservation at afslutte en saadan Overenskomst, som derhos i selve Documentet benævnes en Forening om Arv, og hvorom Documentets retskyndige Concipist, der under Sagen er ført som Vidne, har forklaret, at den i Documentet indeholdte Arveforening var et Hovedpunkt, har udelukket sig fra den ham ifølge Frd. af 21de Mai 1845 § 23, cfr. Lov af 29de Decbr. 1857, ellers tilkommende Dispositionsret over en Trediedel af sine efterladte Penge og Pengeeffecter. Men heraf følger, at det af Jens Olsen til Fordel for Indstævnte oprettede Testamente maa, lige-

overfor Arveforeningen, anses for ugyldigt, forsaavidt angaar de Indstævnte tillagte 1000 Rdl.

Forsaavidt Indstævnte in subsidium har paastaaet sig Vognen med Sele tilkjendt, bemærkes, at Decisionen har undladt at tage Spørgsmaalet herom under Paakjendelse, og da den ikke fra Indstævntes Side er contrapaaanket, vil den ikke i dette Punkt kunne forandres i hans Faveur, og han vil følgelig ikke under nærværende Appel kunne tilkjendes Vognen med Sele.

Processens Omkostninger her for Retten ville være at ophæve.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Thi kjendes for Ret:

Den ovenomhandlede af Aftægtsmand Jens Olsen af Hønske oprettede testamentariske Disposition bør, forsaavidt der ved samme er tillagt Indstævnte, Parcellist Anders Jørgensen af Hønske, 1000 Rdl., være ugyldig.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Sagen AS. $\frac{210}{74}$ Procurator Steinthal Actor ctr. de Tiltalte Peder Pedersen og Hans Hermansen.

(En Tiltalt, som da han modtog nogle af en Anden stjaalne Penge samt nogle af denne for en stjaalen Seddel indvexlede Penge, troede, at Pengene vare erhvervede paa ulovlig Maade, og som samme Dag hørte omtale, at der var begaaet et Penge-Tyveri, men som ikke destomindre vilde have beholdt de modtagne Penge, saafremt Tyven ikke var bleven anholdt, — anset for Hæleri efter § 238.)

(Paadømt den 2den Juni 1874.)

Under nærværende, fra Stævns-Faxe Herreders Extraret hertil indankede, Sag tiltales Tjenestedrengene Peder Pedersen og Hans Hermansen, Førstnævnte for

Tyveri og Sidstnævnte for Meddelagtighed i Tyveri, i hvilke Forbrydelser de ogsaa ved egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende, Tilstaaelse ere overbeviste at have gjort sig skyldige.

Tiltalte Peder Pedersen har saaledes en Eftermiddag i Januar Maaned d. A. omtrent Kl. 7, efter at han med sin Lommekniv havde aabnet et Vindue, hvorpaa Hasperne vare aftagne, til et Værelse i den hans Husbond, Gaardmand Ole Nielsen i Sierslev, tilhørende Gaard, og derpaa var stegen ind ad Vinduesaabningen, af et i Værelset staaende uaflaaset Syskrin stjaalet 35 Rdl. — bestaaende af en Tyve-, en Ti- og en Femdalerseddel —, der i en Convolut laa i Skrinet, hvilke Penge han derefter tildels har forbrugt.

Anledningen til Tyveriet var den, at en Søn af Tiltaltes Husbond et Par Dage iforveien, uden at han dog derved vil have gjort sig nogen videre Tanke, har vist Tiltalte, at Pengene henlaa i Syskrinet, og Tiltalte, der ved samme Leilighed havde bemærket, at Hasperne paa det ene Vindue vare aftagne, besluttede da, efter nogen Tids Vaklen, at tilvende sig disse Penge, som iøvrigt, forsaavidt de ikke ere komne tilstede, under Sagen ere erstattede Bestjaalne paa 1 ℔ 14 ß nær.

(Sluttes.)

☞ Af dette Ugeskrift udkommer 15 Nr. (Ark) i Qvartalet nemlig i Reglen et ugentligt og 2 Gange qvartaliter et Dobbeltnummer. Prisen er 7 Mk. 8 Sk. for Qvartalet, og Subskription, bindende for 30 Nr., modtages paa alle kongelige Postcontoirer, i Bogladerne og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. **Nyt** Nr. 38.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 22de August.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen AS. $\frac{210}{74}$. Procurator Steinthal Actor ctr. de Tiltalte Peder Pedersen og Hans Hermansen.

(Sluttet. — Se forrige Nr.)

Da Tiltalte nogle Dage efter Tyveriet ved at bytte Tyvedalersedlen var kommen i Besiddelse af en gammel Tidalerseddel, som han havde Vanskelighed ved at komme af med, gav han den til Tiltalte Hans Hermansen paa den Betingelse, at denne ikke maatte sige det til Nogen, ligesom han ogsaa paa Tiltalte Hermansens Anmodning laante denne 2 Rd. af det Beløb, han havde faaet indvexlet for den stjaalne Seddel, og skjønt Tiltalte Hermansen ved at modtage Pengene nok troede, at Tiltalte Pedersen var kommen i Besiddelse af dem paa ulovlig Maade, og samme Dag hørte om det begaaede Tyveri, har han vedgaaet, at han dog vilde have beholdt Pengene, saafremt Tiltalte Pedersen ikke var bleven anholdt.

Tiltalte Pedersen er født den 4de Januar 1858 og Tiltalte Hermansen den 27de Marts 1856, og er Ingen af dem tidligere straffet.

For sit ovennævnte Forhold er Tiltalte Pedersen ved den indankede Dom retteligen anset efter Straffelovens § 229 Nr. 4, 1ste Led, cfr. §§ 37 og 21, ligesom den valgte Straf af 60 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost findes passende.

Tiltalte Hermansen, der ved det ham overbeviste Forhold maa anses at have gjort sig skyldig i Hæleri, og som under Appellen er fyldt 18 Aar, vil være at anse efter Straffelovens § 238, cfr. § 37, og findes Straffen at kunne bestemmes til 2 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Overensstemmende hermed vil Underretsdommen, der har anset denne Tiltalte efter Straffelovens § 55, cfr. §§ 229, 37 og 21, og bestemt Straffen til 15 Rottingslag, være at forandre.

I Henseende til Erstatningen vil Underretsdommen være at stadfæste.

Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer, samt Salarium til Actor og Defensor for Overretten, der bestemmes til 5 Rdl. for hver, ville være at udrede af Tiltalte Pedersen, saaledes at Tiltalte Hermansen in solidum med ham heraf tilsvarer $\frac{1}{3}$ Del.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til den Tiltalte Peder Pedersen idømte Straf og Erstatning bør Underretsdommen ved Magt at stande.

Tiltalte Hans Hermansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage.

Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salarium til Procuratorerne Steinthal og Myhlertz for Overretten, 5 Rdl. til hver, udredes af Tiltalte Pedersen, saaledes at Tiltalte Hermansen in solidum med ham heraf tilsvarer $\frac{1}{3}$ Del.

Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. $\frac{246}{78}$ Proprietair W. Lunn ctr. Boelsmand Jørgen Olsen.

(Under et Vindicationssøgsmaal antaget, at Bevisbyrden for, at en omstridt Jordstrimmel var overdraget Indstævnte som en Del af den ham tilskjødede Ejendom, maatte paahvile Indstævnte, uanset at han var i Besiddelse af Jordstrimlen (5—5—3), — fordi Vindicanten, som Arving af det Gods, hvorfra Indstævntes Ejendom var solgt, maatte have erhvervet den hans Forgænger i Ejendomsretten til Godset som Sælger ifølge L. 5—3—14 tilkommende Ret til »at være nærmere til at vinde«. — Indstævnte antaget at have godtgjort, at det omtvistede Jordstykke var medindbefattet under det ham tilskjødede Areal.)

(Paadømt den 8de Juni 1874.)

Ifølge Stævning af 25de Marts f. A. paaanker Citanten, Proprietair W. Lunn, en inden Merløse og Tudse Herreders Ret, som 1ste Instans, den 3die Octbr. 1872 afsagt Dom, ved hvilken Indstævnte, Boelsmand Jørgen Olsen, der, som Ejer af Matr. Nr. 9 i Borup, af Citanten var sagsøgt til at kjendes uberettiget til et Jordstykke, han formentlig skulde have tilegnet sig og benyttet af den tilstødende, Citanten tilhørende Naboejendom, Matr. Nr. 8, hvilket Jordstykke Citanten derimod paastod sig tilkjendt som Ejendom, er frifunden for Citantens Tiltale og Sagens Omkostninger ophævede, og gaar Citantens Paastand her for Retten ud paa, at Underretsdommen forandres derhen, at Indstævnte kjendes uberettiget til det Jordstykke, som paa Situationsplanen — hvorved maa være sigtet til et under Sagen den 16de Mai 1872 fremlagt Situationskort — er angivet som liggende østlig for den der afsatte Vei, mellem denne og Linien a, b, c, d, e og sammes For-

længelse til det nordlige Skjel af Matr. Nr. 8, og at bemeldte Jordstykke, som henhørende til Matr. Nr. 8, tilkjendes Citanten som hans lovlige Ejendom uden anden Indskrænkning end den, Indstævntes Ret til at befare Veien medfører, saaledes at altsaa den udfor Indstævntes Gaardsplads liggende Del skal være til uhindret Passage for ham frem og tilbage fra Veien. Saa har Citanten ogsaa paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger for begge Instanser, her for Retten skadesløst.

Indstævnte, hvem der er meddelt Bevilling til fri Proces for Overretten, har derimod ved sin beskikkede Sagfører, Procurator Kalko, paastaaet Underretsdommen stadfæstet og Citanten tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Sagførersalair, hvilket sidste Procurator Kalko i hvert Fald har paastaaet sig tilkjendt af det Offentlige.

Det er under Sagen in confesso, at de 2 omhandlede Ejendomme, Matr. Nr. 9 og 8 i Borup, begge tidligere have været Fæstesteder under Knapstrup Gods, der tilhørte Citantens Fader; men ved Kjøbecontract af 28de Juli 1861, der fuldbyrdedes ved Skjøde af 2den Januar 1863, afhændede Citantens Fader Matr. Nr. 9 til Indstævnte, den tidligere Fæsters Svigersøn, hvorimod Matr. Nr. 8 tilligemed det øvrige usolgte Fæstegods i Borup er tilfalden Citanten som Arv efter Faderen.

Fremdeles har det for Underretten været in confesso, og fremgaar iøvrigt ogsaa tilstrækkeligt af den Maade, hvorpaa Sagen for Underretten efter Klage og Stævning har været anlagt, nemlig som et Vindicationssøgsmaal, at Indstævnte for Tiden er i factisk Besiddelse af den omhandlede Jordstrimmel, paa hvilken Citanten gjør Fordring som henhørende under Matr. Nr. 8, og der kan derfor, mod Indstævntes Protest,

intet Hensyn tages til Citantens her for Retten fremsatte Benægtelse af denne Indstævntes Besiddelsestilstand.

Naar imidlertid Indstævnte har anset det som en Følge heraf, at Bevisbyrden med Hensyn til Retten til den omhandlede Jordstrimmel i Henhold til L. 5—5—3 maatte paahvile Citanten, da skjønnes der dog ikke heri at kunne gives ham Medhold; thi det er med Føje herimod gjort gjældende af Citanten, at han som Arving af det Gods, hvorfra Indstævntes Ejendom er bortsolgt, tillige har erhvervet den Ret til „at være nærmere til at vinde“, som i Henhold til L. 5—3—14 tilkom hans Forgænger i Ejendomsretten til Godset som Sælger af Matr. Nr. 9 i Tilfælde af Tvistigheder om Grændserne af det Bortsolgte overfor det Tilbageblevne. Spørgsmaalet bliver da altsaa, om Indstævnte har ført Bevis for sin Adkomst til Jordstrimmelen.

I saa Henseende har Indstævnte paaberaabt sig, at det Solgte i Kjøbecontracten mellem ham og Citantens Fader betegnes som det Hus, som hidtil har været bortfæstet til Indstævntes Svigerfader med alt dets Tilliggende, og at Sidstnævnte udøvede Besiddelsen ogsaa over den omstridte Jordstrimmel, men navnlig, at der i Contracten udtrykkelig siges, at der skal blive leveret Indstævnte et Copikort fra Matrikulscontoret over Ejendommens Tilliggende, og i Skjødet, at Ejendommen skjødes ham med „Grændserne af Lodden, som de ere beskrevne i Kjøbecontracten, og som de findes paa medfølgende Copi af Matrikulskortet,“ og at paa det ham i Medfør heraf leverede Skjødekort Grændsen mellem Matr. Nr. 9 og Nr. 8 er angivet at være den østlige Grændse af Veien mellem disse Jordlodder, og da nu Veien ligger ganske saaledes, som den gjorde dengang, da Salget foregik, saavelsom da Kortet blev leveret ham, maa der altsaa antages at

være solgt ham, hvad der ligger østen for Veien, hvilket er Tilfældet med Strimmelen qvæstionis.

Herimod har Citanten — der iøvrigt hverken vil erkjende, at Indstævntes Svigerfader som Fæster besad Jordstrimmelen, eller at Veien nu ligger som den gjorde dengang — navnlig indvendt, at der ikke er solgt Indstævnte, hvad der ligger østen for Veien, som den findes at ligge i Marken, men hvad der ligger østen for Veien, som den er ansat paa Kortet, og at det Sidste ikke falder sammen med det Første, fremgaar klart af Forholdene, idet Veien paa Kortet er ansat i en lige Lige, men i Virkeligheden gaar i en noget buet Linie, og, saalænge Indstævnte ikke har bevist, at Jordstrimmelen qvæstionis ligger indenfor den paa Kortet angivne Grændse, har han altsaa formentlig ikke godtgjort nogen Ret dertil. Derhos har Citanten fremhævet, at Skjellet mellem de to Lodder formentlig i ældre Tider har været dannet af et gammelt Stengjærde, af hvilket der endnu findes Levninger ved de paa Kortet betegnede Steder fra a til b og c til d, samt af en gammel Pil, der staar paa det paa Kortet ved e betegnede Sted, og derfra være gaaet i lige Linie mod Nord indtil Grændsen for Matr. Nr. 8, i hvilken Henseende han har bemærket, at det altid skal have været Brug paa Knapstrup Gods, at Skjellet mellem Fæstelodderne dannedes af saadanne Stengjærder; og dette Skjel angiver saaledes Grændsen for Stedets „rette Tilliggende“, som ved Skjødet er overdraget Indstævnte.

Det skjønnes imidlertid ikke rettere end, at naar Sælgeren, Citantens Fader, har overleveret Indstævnte som Betegnelse for Grændsen af det ham Solgte et Kort, paa hvilket en Vei, der maa antages at have været Sælgeren bekjendt, er angiven som Grændse, maa det have været Meningen at fastsætte denne Vei,

saaledes som den dengang virkelig fandtes, som Grændse, og det saa meget mere som det — efter hvad der ogsaa tydelig fremgaar af Sagens Oplysninger — ikke vil være muligt af Kortet at udlede, hvor den paa samme ansatte Vei rettelig skal anses at ligge; og, da det nu ved de af Indstævnte førte Vidner er godtgjort, at Veien nu ligger, som den dengang laa, maa altsaa den nuværende Veis østlige Grændse være Skjellet, og Jordstrimmelen qvæstionis være overdragen Indstævnte. Dette er nu ogsaa saameget rimeligere, som Indstævntes Svigerfader, efter hvad der under Sagen er oplyst, udøvede en Besiddelsesraadighed over denne Strimmel, og Salget til Indstævnte naturligen maa antages at have omfattet, hvad Svigerfaderen factisk havde i Fæste. Men forøvrigt maatte Veiens factiske Beliggenhed i Modsætning til den paa Kortet angivne lige Linie snarest være i Indstævntes Disfaveur, idet Veiens Krumning gaar mod Øst. Imod hvad der saaledes maa antages at have været Parternes Mening kan det selvfølgelig ikke komme i Betragtning, hvad Citanten har anført om, at et Stengjærde og en Pil i Linien allerede i ældre Tid skulde have dannet Grændsen mellem Lodderne, Noget, der iøvrigt ikke imod Indstævntes Benægtelse er bevist, idet Vidnerne kun støtte deres Udsagn derom paa, at de ikke kunne forklare sig Tilstedeværelsen af disse Gjenstande paa anden Maade, end at de skulde være Skjeltegn.

Efter alt Anførte vil Indstævnte være at frifinde for Citantens Tiltale, og Underretsdommen, der har samme Resultat, kunne stadfæstes, hvorhos Sagens Omkostninger for Overretten efter Omstændighederne ville være at hæve. Procurator Kalko, hvis Sagførelse har været lovlig, tillægges der i Salair 20 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Thi kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Der tillægges Procurator Kalko i Salair 20 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Sagen $\frac{162}{74}$ Tømrer Mads Christian Jensen af Nakskov ctr. Louise Daugaard, ogsaa kaldet Faber, født Henningsen, med Mand og Værge, Skuespiller Jacob Daugaard, ogsaa kaldet Faber.

(I et Tilfælde, hvor en mindreaarig Kvinde uden Curators Medvirkning havde kjøbt en fast Ejendom og udstedt Panteobligation for en Del af Kjøbesummen, og hvor det efter Proceduren under en mod hende og hendes Mand anlagt Sag maatte antages, at Handelen var ratihaberet af denne, — Creditor ved Dom kjendt berettiget til at gjøre Udlæg i Pantet for Fordringens Beløb.)

(Paadømt den 8de Juni 1874.)

Citanten, Tømrer Mads Christian Jensen af Nakskov, har under nærværende Sag søgt Indstævnte, Louise Daugaard, ogsaa kaldet Faber, født Henningsen, med Mand og Værge, Skuespiller Jacob Daugaard, ogsaa kaldet Faber, tilpligtet principaliter at indfri en af hende forinden hendes Ægteskab, som daværende Mindreaarig, til ham, som en Del af Kjøbesummen for Ejendommen Matr. Nr. 143 b c b og Nr. 144 i Nakskov Bredgade, under 23de Februar 1871 udstedt og den 25de August f. A. tinglæst Panteobligation, hvorfor er givet oprykkende Panteret i bemeldte Ejendom med Leie, Interesse og Assurance næstefter 2620 Rdl., ved til Citanten at betale Obligationens Paalydende 380 Rdl. med Renter heraf, 4 pCt. aarlig, fra 11te Juni 1871, indtil Forligsklagens Dato, den 14de Febr. d. A., og derefter 5 pCt. p. a., indtil Betaling sker,

samt skadesløse Procesomkostninger, og in subsidium, at høre Citanten kjendt berettiget til at lade foretage Udlæg i den pantsatte Ejendom med Tilbehør til skadesløs Dækning af hans fornævnte Tilgodehavende med Renter og Omkostninger.

Indstævnte, der under Sagen har ladet møde ved sin Mand, har derimod under Fremsættelse af Mindreaarigheds-Indsigelsen procederet til Frifindelse for Citantens Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Den ommeldte Panteobligation, som paa Grund af Rentens Udeblivelse fra 11te Juni 1871 er forfalden til Betaling, blev udstedt samtidigt med, at Citanten overdrog Indstævnte den ham som Høistbydende paa en den 23de Decbr. 1869 afholdt Auction tilkommende Ret til at erholde Skjøde paa den anførte Ejendom, og af Sagens Oplysninger og Proceduren fremgaar det tilstrækkeligt, at Panteobligationen blev udstedt til Citanten til Berigtigelse af det for denne Overdragelse betingede Vederlag af 380 Rdl., og at Indstævnte i Henhold til samme Overdragelse under 16de August 1872 har modtaget et den 30te Juni f. A. tinglæst Auctionsskjøde paa Ejendommen.

Det er nu vel af Citanten indrømmet, at Indstævnte, der efter de under Sagen fremlagte Daabs- og Vielsesattester er født den 20de Decbr. 1852 og gift den 30te Novbr. f. A. med sin nuværende Mand, som mindreaarig og uden nogen Curators Medunderskrift har udstedt den omhandlede Panteobligation; men Citanten har imidlertid forment, at denne efter dens Forbindelse med fornævnte Overdragelse desuagtet maa være gyldig, og det skjønnes ej heller rettere, end at der, efter hvad der foreligger, heri maa gives ham Medhold. Det følger nemlig af sig selv, at Indstævnte, der ikkun under den Betingelse, at hun udstedte den paastævnte Panteobligation, blev sat istand til at faa Auctions-

skjøde paa den pantsatte Ejendom, ikke kan forblive i Besiddelse af denne og samtidig fritages for at betale den Gjæld, ved hvis Overtagelse Ejendommen blev hende tilstaaet; men at hun maa enten opfylde Forpligtelsen saaledes, som den efter de foreliggende Documenter er indgaaet, eller ogsaa renuncere paa Ejendommen. Efter det Foreliggende kan det nu ikke antages, at Indstævnte har villet benytte dette sidste Alternativ, idet hun under Sagen ikke har fremsat Noget om, at hun vil fravige Ejendommen og lade Handelen gaa tilbage, hvorimod hun alene har bestridt Obligationens Gyldighed paa Grund af hendes Mangel paa Evne til at forpligte sig ved samme; men naar det saaledes maa antages, at det er hendes og nu ogsaa hendes Mands Villie at opretholde Kjøbet, for at undgaa det Tab, der kunde opstaa for dem, saafremt de skulde fravige Ejendommen, maa det heraf og efter det Foranførte være en Følge, at hendes Mand maa anses at have godkjendt bemeldte af hende, som mindreaarig uden Curators Medvirkning, indgaaede Ejendomshandel og den som Berigtigelse af en Del af Kjøbesummen udstedte Obligation. Da Citanten nu paa Sagens sidste Tægtedag, paa Grund af Indstævntes Vægring ved at betale den paastævnte Fordring, udtrykkeligt har indskrænket sig til at fordre Dom efter sin subsidiaire Paastand, mod hvilken der af Indstævnte alene er exciperet, vil denne i Henhold til det Ovenanførte være at tage tilfølge, dog ville Sagens Omkostninger efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Citanten, Tømrer Mads Christian Jensen af Nakskov, bør i Mangel af Betaling være berettiget til, efter 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse, for sin Pantefordring ifølge den til ham af daværende

Louise Henningsen af Nakskov under 23de Februar 1871 udstedte og den 25de August f. A. tinglæste Panteobligation, stor 380 Rdl., med Renter heraf, 4 pCt. aarlig, fra 11te Juni 1871 til 14de Februar d. A., og derefter 5 pCt. p. a., indtil Betaling sker, at søge Dækning ved Udlæg i den pantsatte Ejendom Matr. Nr. 143 b c b og Nr. 144 i Nakskov Bredgade, saaledes som dette Pant ved Obligationen er stiftet.

Sagens Omkostninger ophæves.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{328}{72}$ Marskandiser F. Hansen ctr. Redacteur Steenberg.

(En Leier, der i en Ejendoms 1ste Salsetage havde leiet en Sal med 5 Fag Vinduer og »Altander«, anset uberettiget til at modsætte sig, at Leieren af Boutiksleiligheden i Ejendommens Stueetage fremdeles lod en i længere Tid paa Altanen anbragt Markise, som han samtidig med Leiemaalets Tiltrædelse havde kjøbt af Ejeren, fastgjøre paa Altanen, eftersom Markisens Anbringelse paa den ommeldte Maade stiltiende maatte anses indrømmet fra førstnævnte Leiers Side derved, at han i 3 Aar ingen Indsigelse havde reist derimod.)

(Paadømt den 8de Juni 1874.)

Citanten, Marskandiser F. Hansen, — der for nogle Aar siden leiede Boutiksleiligheden i Stuen i Ejendommen Nr. 41 paa Hjørnet af Skovbogade og Skindergade og samtidig af Ejeren kjøbte en til Boutiken hørende Markise, der fandtes anbragt paa en over Boutiksdøren værende Altan, — søger i nærværende Sag Indstævnte, Redacteur Steenberg, der beboer 1ste Sal i fornævnte Ejendom og egenmægtig har forhindret Markisens Fastgjørelse paa Altanen, til at lide Dom, saaledes: 1) at Citanten kjendes berettiget til at have den ommeldte Markise fastskruet paa nysnævnte Altan, 2) at Indstævnte tilpligtes under en daglig Mulkt at anbringe

Markisen paa sin Bekostning paa samme Maade, som den tidligere har været anbragt, 3) at Indstævnte fremdeles tilpligtes dels at erstatte Citanten det Tab, denne har lidt og fremdeles lider derved, at han ikke har kunnet benytte Markisen, som Indstævnte paastaas gjentagne Gange at have sønderslaaet, med 5 Rdl. daglig fra 3die Mai 1872, — da Citanten første Gang satte den op i nysnævnte Aar, — indtil den bliver opsat, eller i alt Fald efter uvillige Mænds Skjøn, dels at betale en passende Bøde for det imod Citanten øvede Ejendomsindgreb, endelig 4) at Indstævnte paalægges at udrede Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Derimod procederer Indstævnte til Frifindelse for samtlige Citantens Paastande med Tillæg af Sagens Omkostninger hos Citanten skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Indstævntes Indsigelse imod Søgsmaalet, som formentlig anlagt af en uret Sagsøger imod en uret Sagvolder, findes ubeføjet, da Spørgsmaalet i Sagen navnlig dreier sig om Grændsen for Indstævntes Leieret, hvad den omhandlede Altan angaar, ligeoverfor Citantens fleraarige Benyttelse af samme til, som anført, at have sin Markise fastskruet paa den.

Ved Leiecontract af 30te Decbr. 1871 har Indstævnte leiet fra April Flyttedag 1872 i ovennævnte Ejendom 1ste Salsetage, bestaaende — hedder det — af en Sal med 5 Fag Vinduer og Altandør, uden at Brugen af Altanen eller Adgangen til samme berøres. Nu maa det derhos anses givet i Sagen, at Citanten i Octbr. 1868 leiede Boutiksleiligheden og samtidig kjøbte Markisen, at Indstævnte, der tidligere beboede hele 1ste Sal, opgav denne og sluttede et nyt Leiemaal ved Contracten af 30te Decbr. 1871, at Markisen i en Række Aar har været anbragt paa Altanen, tidligere

af Stedets Ejer, og siden af Citanten i de 3 Sommerhalvaar fra 1868—71 uden nogensomhelst Indsigelse fra Indstævntes Side, samt at der af Citanten ikke er foretaget nogen Forandring ved den Maade, hvorpaa Markisen tidligere anbragtes. Efter disse Oplysninger om de factiske Forhold maa Citansen anses berettiget til den omstridte Afbenyttelse af Altanen uden Hinder af Indstævntes Leiemaal, og in specie kan der ikke gives Indstævnte Medhold deri, at han efter Ordene i Leiecontracten af 30te Decbr. 1871 maa have en uindskrænket Brug af Altanen, hvad hverken udtrykkeligen er udtalt i Contracten eller kan bestaa med Indstævntes stiltiende Indrømmelse af Markisens Anbringelse i Tidsrummet fra 1868—71. Indstævnte kan saaledes ej heller med Føje paaberaabe sig den Gene, som Markisen i flere Henseender skal have medført for ham efter den Brug, han nu vil gjøre af Hjørnesal og Altan, og, da det af ham er indrømmet, at han egenmægtigen har ladet Markisen nedbryde, hvorved han har paadraget sig Ansvar efter Straffelovens § 116, bliver Citantens Paastand forsaavidt at tage tilfølge, at Citanten kjendes berettiget til, ligeoverfor Indstævnte, at have Markisen fastskruet paa den ovenommeldte Altan, at Indstævnte tilpligtes paa sin Bekostning at anbringe Markisen paa samme Maade, som den tidligere har været anbragt, under en Bøde af 2 Rdl. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han i dette Punkt sidder nærværende Dom overhørig, at Indstævnte for sit Forhold ved at have nedbrudt Markisen til Statskassen bøder 10 Rdl. eller, saafremt Bøden ikke fuldt betales, hensættes i Fængsel i 3 Dage, og betaler til Citanten Processens Omkostninger med 25 Rdl., medens der ikke findes at kunne tilkjendes nogen Erstatning for det Tab, han vil have lidt ved ikke at have kunnet benytte Markisen, da

han ikke imod Indstævntes Benægtelse har godtgjort at have lidt saadant.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Thi kjendes for Ret:

Citanten, Marskandiser F. Hansen, bør ligeoverfor Indstævnte, Redacteur Steenberg, som Leier af 1ste Salsetage i Ejendommen Nr. 41 paa Hjørnet af Skovbogade og Skindergade, være berettiget til at have en Markise, som den her i Sagen omhandlede, fastskruet paa Altanen udenfor bemeldte Sal, og bør Indstævnte for sit Forhold ved at lade Markisen nedbryde bøde til Statskassen 10 Rdl. eller, hvis Bøden ikke fuldt betales, hensættes i Fængsel i 3 Dage. Saa bør Indstævnte og paa sin Bekostning lade Markisen anbringe paa samme Maade, som den tidligere har været anbragt, under en Mulkt af 2 Rdl. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han i dette Punkt sidder nærværende Dom overhørig, men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger betaler Indstævnte til Citanten med 25 Rdl.

At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Sagen $\frac{561}{73}$ Høker C. H. Schlichting ctr. Politidirecteuren i Kjøbenhavn, Etatsraad Crone, Ridder af Dbg. og Dbmd.

(I en Sag, der efter Citantens Begjæring blev hævet, Indstævnte ikke tillagt Kost og Tæring, da han ved at gaa ind paa et Forslag fra Citanten om at forlige Sagen, saaledes at den hævedes, ikke hertil havde knyttet noget Forbehold.)

(Paadømt den 8de Juni 1874.)

Efter Citanten, Høker C. H. Schlichting's, derom fremsatte Begjæring vil denne Sag blive at hæve, og vil den af Indstævnte, Politidirecteuren i Kjøbenhavn, Etatsraad Crone, Ridder af Dbg. og Dbmd., nedlagte Paastand om Kost og Tæring ikke imod Citantens Protest kunne tages tilfølge, da Indstævnte paa Citantens Forslag om at Sagen maatte forliges, saaledes at den hæves, har svaret, at han ikke vidste, at der fra hans Side var Noget til Hinder for at Sagen hævedes, uden at han dertil knyttede noget Forbehold.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag hæves.

Sagen 188/74 Underretssagfører C. Hansen ctr. C. F. Laurberg og Laura L. Laurberg.

(I et Tilfælde, hvor det Sted, hvor Stævningen var forkyndt, ikke var de Indstævntes Bopæl, og hvor den Person, som havde modtaget Forkyndelsen, ikke hørte til de Indstævntes Husstand eller af dem var bemyndiget til at modtage Forkyndelsen paa deres Vegne, Sagen afvist efter de Indstævntes Begjæring, uagtet disse vare mødte saavel under Forligsmæglingen efter en paa samme Sted forkyndt Klage som ved Sagens Incamination.)

(Paadømt den 8de Juni 1874.)

Under Benægtelse af, at det Sted, hvor Stævningen i nærværende Sag er forkyndt, er eller har været de Indstævntes Bopæl, samt af, at den Person, der har modtaget Forkyndelsen, enten hører til de Indstævntes Husstand eller af dem var bemyndiget til at modtage Forkyndelsen paa deres Vegne, have de Indstævnte, C. F. Laurberg og Laura L. Laurberg, paastaaet Sagen afvist med Tillæg af Kost og Tæring.

Stævningsmændenes Paategning er ikke i Modsigelse med disse Benægtelser, idet den alene gaar ud paa,

at Stævningen er forkyndt paa den i samme opgivne Bopæl og for en Person, der boede sammesteds, og, da ingen Afbevisning af Benægtelserne har fundet Sted, hvad navnlig ikke er sket derved, at de Indstævnte ses at have givet Møde under den i Sagen foretagne Forligsmægling efter en Klage, der var forkyndt paa den samme Bopæl, som opgivet i Stævningen, eller derved, at de have mødt ved Sagens Incamination, samt da den af Citanten, Underretssagfører C. Hansen, paaberaabte 1—2—27 ikke in casu findes anvendelig, vil den af de Indstævnte nedlagte Paastand være at tage tilfølge, saaledes at Kost og Tæring bestemmes til 5 Rdl.

Behørigt stemplet Papir er brugt i Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

I Kost og Tæring til de Indstævnte, C. F. Laurberg og Laura L. Laurberg, betaler Citanten, Underretssagfører C. Hansen, 5 Rdl., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

☞ Af dette Ugeskrift udkommer 15 Nr. (Ark) i Qvartalet nemlig i Reglen et ugentligt og 2 Gange qvartaliter et Dobbeltnummer. Prisen er 7 Mk. 8 Sk. for Qvartalet, og Subskription, bindende for 30 Nr., modtages paa alle kongelige Postcontoirer, i Bogladerne og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 48.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 39.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 29de August.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen AS. $\frac{180}{74}$ Procurator Raasløff Actor ctr. de Tiltalte, Kludekræmmer Peter Carl Ferdinand Kornbeck og Dagleier Niels Christensen, ogsaa kaldet Middelfart.

(Frifindelse under en Tiltale for at have lagt udcommanderede Militairpersoner Hindringer i Veien for Udførelsen af deres Hverv [Straffelovens § 99, jvf. § 101].)

(Paadømt den 9de Juni 1874.)

Under nærværende, fra Nyborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag actioneres de Tiltalte, Kludekræmmer Peter Carl Ferdinand Kornbeck og Dagleier Niels Christensen, ogsaa kaldet Middelfart, for Overtrædelse af Straffelovens §§ 99 og 101.

Det de Tiltalte imputerede Forhold bestaar efter det Oplyste deri, at da et Compagni af 25de Infanteribataillon den 7de Octbr. f. A. om Eftermiddagen efter endt Øvelse var vendt tilbage til dets Allarmplads i Slotsstræde i Nyborg, og vedkommende Captajn her vilde lade Compagniet foretage nogle Geværgreb forinden Aftrædningen, blev denne Exercits forstyrret

derved, at de Tiltalte i et af Tiltalte Kornbeck beboet Værelse i en Stueetage liggend for Allarmpladsen commanderede hinanden under Brugen af netop de samme Commandoord, som brugtes af Captainen udenfor, og da dette skete med høi Røst og i sædvanlig Commandotone, havde det den Følge, at den Fløi af Compagniet, der var nærmest ved de Tiltalte, foretog Geværgrebene tidligere end den anden Fløi, saa at der ikke blev nogen Samtidighed paa de to Fløie i Henseende til Udførelsen af de commanderede Geværgreb.

De Tiltalte have imidlertid stadigt under Forhørene nægtet, at det har været deres Hensigt at forstyrre den militaire Commando, saavelsom at fornærme eller haane Captainen eller nogen anden til Troppeafdelingen Henhørende, hvorimod de have forklaret, at de som gamle Militaire blot for Morskabs Skyld have exerceret hinanden indbyrdes, hvad de ofte gjøre og den omhandlede Dag var begyndt med, forinden de saa, at der udenfor i Strædet var opstillet Militaire, hvorpaa de først ville være blevne opmærksomme, da Captainen efter endt Exercits kom ind i Værelset til dem og foreholdt dem deres formentligen upassende Opførsel, hvorefter de ophørte dermed.

Da nu denne deres Forklaring efter samtlige foreliggende Oplysninger — hvorved navnlig bemærkes, at den af et tilstedeværende Fruentimmer afgivne Forklaring gaar ud paa, at de havde drevet Commers med at commandere hinanden, inden Compagniet blev opstillet udenfor Huset — ikke findes at kunne forkastes, ligesom det i alt Fald ikke kan statueres, at de i den halvberusede Tilstand, hvori de vare, maatte kunne have indset, at de ved deres Adfærd maatte virke forstyrrende ind paa de militaire Øvelser, findes de ikke ved det ovennævnte Forhold at have overtraadt nogen af de anførte Bestemmelser i Straffeloven,

og de ville derfor være at frifinde for Actors Tiltale, og Underretsdommen, hvorved de ere ansete efter Straffelovens § 99, jfr. § 98, med Fængsel — uden Angivelse af Arten — Tiltalte Kornbeck i 8 Dage og Tiltalte Christensen i 3 Dage, vil saaledes forsaavidt være at forandre. Derimod vil bemeldte Dom i Henseende til Actionens Omkostninger, som retteligen findes paalagte de Tiltalte, være at stadfæste, og ville de derhos in solidum have at betale i Salair til Actor og Defensor ved Overretten, 5 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

De Tiltalte, Kludekræmmer Peter Carl Ferdinand Kornbeck og Dagleier Niels Christensen, ogsaa kaldet Middelfart, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande.

I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Raasløff og Delbanco, betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 5 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{88}{74}$ Husejer R. J. Jørgensen ctr. Jernhandler og Marskandiser N. Marthinsen.

(En i en Vexelsag af Indstævnte begjært Anstand nægtet, fordi Modpartens Protocoltilførsel intet Tilsvar behøvede. Indstævnte, der havde fremsat Betalingsindsigelse, dømt, fordi Indsigelsens Rigtighed ikke var godtgjort.*)

(Paadømt den 15de Juni 1874.)

---

*) Naar den af Indstævnte begjærte Anstands Nægtelse i Dommen ikke er motiveret ved Hensynet til, at Sagen var en Vexelsag, hidrører dette formentlig fra, at Citanten under Sagens Drift dels selv havde taget forskjellige Anstande, dels havde indvilget i at Indstævnte fik flere Anstande, som ikke kunde forenes med den

Forsaavidt Indstævnte, Jernhandler og Marskandiser N. Marthinsen, under nærværende Sag, hvorunder han af Citanten, Husejer R. J. Jørgensen, søges til Betaling af 100 Rdl. som skyldige ifølge en af Indstævnte den 21de Marts 1872 til Citanten eller Ordre udstedt, Citanten tilhørende 3 Maaneders Sola-Vexel, stor 100 Rdl., med Renter heraf, 6 pCt. aarlig, fra 12te Januar d. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, ved Sagens sidste Foretagelse, den 11te Mai d. A., som det maa antages i Anledning af Citantens Protocoltilførsel samme Dag, har begjært Anstand i 14 Dage, vil denne Anstand imod Citantens Protest ikke kunne bevilges, da hin Tilførsel ikke indeholder Noget, der kan begrunde Sagens Udsættelse, hvorimod Sagen vil være endelig at paadømme; og da Indstævnte ikke mod Citantens Benægtelse har bevist at have — som af ham paastaaet — betalt Vexlen, vil Citantens Paastand være at tage tilfølge, saaledes at Betalingen betinges af Vexlens Udlevering i qvitteret Stand.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Mod Extradition i qvitteret Stand af den paastævnte Vexel bør Indstævnte, Jernhandler og Marskandiser N. Marthinsen, til Citanten, Husejer R. J. Jørgensen, betale 100 Rdl. med Renter heraf, 6 pCt. aarlig, fra 12te Januar d. A., til Betaling sker. Saa betaler Indstævnte og til Citanten Sagens Omkostninger skadesløst.

Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

---

i Vexelsager gjældende Procedure. — Ved den foreliggende Dom er Spørgsmaalet om, hvorvidt der overhovedet under en Vexelsag mod Citantens Protest kan fremsættes exceptio solutionis, uanset Bestemmelserne i Frd. 18de Mai 1825 § 69, ladet uafgjort, jvf. herom Hindenburgs Vexelret p. 154—55.

Sagen AS. $\frac{177}{74}$ Procurator Jacobsen Actor ctr. Tiltalte Maren Sørensdatter, Indsidder Søren Jensens Hustru.

(Straffelovens § 235 anset anvendelig i et Tilfælde, hvor et Fruentimmer, der tilligemed sin Datter havde faaet midlertidigt Ophold hos en Aftægtsmand, saaledes at hun under dennes Sygdom skulde forpleje ham og Søn samt sig selv og Datter ved Hjælp af de i Huset værende Fødemidler, havde, da der var Mangel paa Fødemidler i Huset, taget $\frac{1}{4}$ ℔ Uld af Værdi 24 β, som tilhørte Aftægtsmanden, og tildels anvendt de ved Salget af samme indvundne Penge til deres fælles Underhold.*) Samme Tiltalte efter Omstændighederne frifunden for Sigtelse for Bedrageri i Anledning af, at hun, uden udtrykkelig Bemyndigelse fra den sengeliggende Aftægtsmand, havde, under Foregivende af at være sendt fra ham, ladet sig udbetale et Forskud paa den ham tillagte Fattigunderstøttelse.)

(Paadømt den 16de Juni 1874.)

Under nærværende, fra Merløse-Tudse Herreders Extraret hertil indankede Sag actioneres Tiltalte Maren Sørensdatter, Indsidder Søren Jensens Hustru, for Tyveri og Bedrageri.

Efter Sagens Oplysninger — der iøvrigt for en væsentlig Del først ere tilveiebragte under et efter Overrettens Kjendelse optaget Reassumtionsforhør — havde Tiltalte tilligemed sin 10aarige Datter noget før Jul f. A. faaet et temporairt Ophold hos Aftægtsmand Hans Hansen i Jyderup, dog at hun selv skulde sørge for sit og Barnets Underhold; men efter at Hans Hansen omtrent ved Nytaar d. A. var bleven syg og sengeliggende, overtog Tiltalte Hans Hansens og dennes 13aarige Søns Forplejning, saaledes at hun maatte anvende, hvad der var i Huset af Fødemidler, til deres fælles Underhold.

Tiltalte har nu, hvad angaar Sigtelsen for Tyveri, vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med det iøvrigt Op-

*) Jvfr. en Dom i forr. Aarg. p. 737.

lyste, at hun en Dag, da Hans Hansen, efter hendes Forklaring, var meget syg, saaledes at det endog var vanskeligt at gjøre sig forstaaelig for ham, og da der ikke var Andet i Huset end det tørre Brød, og Børnene græd af Sult, af en uaflaaset Kiste har borttaget rigeligt ¼ ℔ Uld, der tilhørte Hans Hansen og er ansat til en Værdi af 24 ß, hvilken Uld hun tilligemed en ubetydelig Del Uld, der tilhørte hende selv, og maa antages at have havt en Værdi af 8 ß, solgte til en Kone for 2 ℞, saaledes at heri liqvideredes 1 ℞, som hun skyldte Konen, saa at hun kun fik 1 ℞ udbetalt, for hvilken ℞ hun vil have indkjøbt Fødemidler til hendes, Hans Hansens og Børnenes fælles Underhold, hvilket Hans Hansen har forklaret, at han ikke betvivler, da Tiltalte var omhyggelig for ham, medens han laa syg.

Da Hans Hansen senere, efter at være kommen op, opdagede Borttagelsen af Ulden, foreholdt han Tiltalte dette, og Tiltalte tilstod da ogsaa strax at have taget Ulden, som hun ved Leilighed lovede at erstatte ham med 2 ℞, hvormed han var tilfreds, og Tiltalte har ogsaa, dog først efter at Undersøgelsen i nærværende Sag var begyndt, skaffet Hans Hansen Ulden tilbage.

Efter samtlige Omstændigheder findes imidlertid Tiltaltes ovennævnte Forhold med Hensyn til Borttagelsen af Ulden at kunne henføres under Straffelovens § 235, og da Hans Hansen har erklæret, at han ikke ønsker hende straffet, vil hun, forsaavidt angaar Sigtelsen for Tyveri, være at frifinde for Justitiens Tiltale.

Med Hensyn til Sigtelsen for Bedrageri har Tiltalte vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med det iøvrigt Oplyste, at hun en Dag i Januar Maaned d. A., ligeledes under Hans Hansens Sygdom og da der, efter hendes Forklaring, manglede Fødevarer i Huset, har henvendt sig til vedkommende Sogneraad under Foregivende af, at hun var sendt af Hans Hansen for at hæve 3 ℞ af

dennes Fattigunderstøttelse for Januar Qvartal, da Hans Hansen ved Sygdom var hindret i personlig at møde og havde Pengene nødig til lidt Sul, hvilke 3 $ Tiltalte derpaa ogsaa modtog og efter sin Forklaring, hvis Rigtighed Hans Hansen har erklæret, at han ikke betvivler, anvendte til Indkjøb af Fødemidler til deres fælles Underhold.

Tiltalte har nu vel erkjendt, at hun ikke havde nogen udtrykkelig Bemyndigelse fra Hans Hansen til at hæve disse 3 $; men da det under Sagen er oplyst, at hun, forinden hun saaledes henvendte sig til Sogneraadet, har spurgt Hans Hansen, om han ikke troede, at Fattigvæsenet vilde udbetale ham et Forskud paa den ham tilstaaede Fattigunderstøttelse, og at Hans Hansen hertil alene har svaret, at det troede han ikke, samt da Hans Hansen derhos udtrykkelig har erkjendt, at Tiltalte paa Grund af sit Forhold til ham kunde havt rimelig Anledning til at antage sig stiltiende bemyndiget til at hæve Pengene, — skjønnes det ikke, at Tiltalte ved sit ovennævnte Forhold kan siges at have gjort sig skyldig i et strafbart Bedrageri, og hun vil derfor, hvad Sigtelsen for Bedrageri angaar, være at frifinde for Actors Tiltale, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at tilsvare Actionens Omkostninger.

Efter det Anførte vil Underretsdommen, ved hvilken Tiltalte, der er født i Aaret 1823 og ikke tidligere findes straffet, er anset efter Straffelovens § 228 og § 251 med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og paalagt at udrede Actionens Omkostninger, være dels at forandre, dels at stadfæste.

Tiltalte vil derhos have at betale i Salarium til Actor og Defensor for Overretten, 5 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Maren Sørensdatter, Indsidder Søren Jensens Hustru, bør dels for Justitiens, dels for Actors Tiltale i denne Sag fri at være.

I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande.

I Salarium til Procuratorerne Jacobsen og Westrup for Overretten betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen A8. $\frac{182}{74}$ Procurator Lehmann Actor ctr. de Tiltalte, Tjenestekarlene 1) Henrik Jørgensen af Rørbek og 2) Peter Ibsen af Saxkjøbing, samt 3) Husmand Christen Christensen, med Tilnavn Skaaring, af Olstrup.

(Straf for Vold mod Politibetjente under disses Virksomhed for at anholde Urostiftere. Undersøgelse af, hvorvidt en Tiltalt maatte have paadraget sig Strafansvar efter Straffelovens § 103 eller § 104.)

(Paadømt den 16de Juni 1874.)

Under nærværende fra Saxkjøbing Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, der for Underretten tillige omfattede endnu tvende Medtiltalte, for hvis Vedkommende Appel ikke har fundet Sted, tiltales Tjenestekarlene Nr. 1) Henrik Jørgensen af Rørbek og 2) Peter Ibsen af Saxkjøbing, for Modstand og Vold mod Politiet og Deltagelse i Opløb, og Nr. 3) Husmand Christen Christensen, med Tilnavn Skaaring, af Olstrup, ligeledes for Deltagelse i Opløb og navnlig som Hovedmand til en lovstridig Demonstration mod Øvrigheden, og ere Omstændighederne ifølge de Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste følgende:

Efterat Politiet om Aftenen efter Markedsdagen,

den 5te Novbr. f. A., havde set sig nødsaget til med Magt at fjerne nogle Personer, der ikke ved Lukningstiden vilde forlade et offentligt Beværtningssted, samlede der sig paa Gaden en Folkehob, der støiede og raabte blandt Andet: ned med Politiet. Da dette ikke kunde faa Sværmen til at fortrække, forsøgte den ene Politibetjent, Neesby, at anholde en af den, men blev heri forhindret af en af de ved Underretten Medtiltalte, Rasmus Petersen. Da Betjenten derefter vilde løbe efter Personen, der var undløben, greb paa en Gang, men uden foregaaende Aftale, bemeldte Rasmus Petersen ham i Armen og Tiltalte Henrik Jørgensen ham i Brystet for at hindre ham i at anholde Personen, som derved undslap. Neesby i Forening med en anden Politibetjent, Rasmussen, anholdt nu Rasmus Petersen, men Tiltalte Jørgensen forsøgte at befri ham, og der opstod nu en Kamp mellem Jørgensen og Politibetjent Rasmussen, hvorunder begge faldt til Jorden, og Jørgensen gjorde i det Hele saa stærk Modstand, at han kun ved tilkomne Borgeres Hjælp blev overvældet og bragt i Arrest. — Folkesværmen begav sig nu ned til Havnebroen, og efter at have passeret denne blev den staaende og nægtede at gaa bort, under Paaberaabelse af, at Politiet Intet der havde at sige — hvorved bemærkes, at den yderste Grændse af Havnebroen skal danne Byens Skjel. Da imidlertid Neesby forsøgte at anholde en af Urostifterne, der stod paa selve Broen, nemlig den for Underretten medtiltalte Hans Poulsen, trængte Hoben paany frem, og Tiltalte Nr. 2 greb med den ene Haand Hans Poulsen bagfra for at trække ham tilbage og samtidig med den høire Haand Neesby i Brystet, saaledes at denne faldt overende, hvilket Tiltalte Ibsen dog formener ikke at kunne være Følgen alene af at han, som bemærket, greb ham i Brystet, men at maatte være foraarsaget tillige ved et Skub

andetstedsfra. Efterat bemeldte Poulsen derpaa havde bibragt den ene Politibetjent et stærkt Slag over Øiet, trak Politibetjentene sig noget tilbage, og nu drog Folkehoben med Tiltalte Nr. 3 i Spidsen op til Politimesterens Bolig, hvor denne Tiltalte bankede paa Ruden og forlangte at tale med Politimesteren. En af Hoben — som efter Politimesterens Erklæring, der stemmer med en Deponents Forklaring, var Tiltalte Nr. 3 — fremsatte da en Begjæring om, at de den Aften Anholdte maatte blive løsladte; men, efterat Politimesteren havde forklaret Hoben, at Sagen vilde blive undersøgt, men at de Anholdte foreløbig ikke kunde løslades, og derpaa opfordret Hoben til at skilles, skete dette ogsaa strax.

For det saaledes udviste Forhold ville de Tiltalte Nr. 1 og 2 — der ere fødte henholdsvis den 17de Decbr. 1845 og den 9de Januar 1848, og af hvilke Nr. 1 tidligere ifølge Krigsretsdom af 5te Mai 1869 har været straffet med 5 Dages strængt Fængsel paa Vand og Brød, blandt Andet for Deltagelse i Gadeuorden samt for udvist Opsætsighed mod nogle af Byens Vægtere, medens Nr. 2 ikke findes forhen straffet — være at anse efter Straffelovens § 100, jvf. § 98, første Membrum, for Tiltalte Jørgensens Vedkommende tillige sammenholdt med § 46, jvf. § 108, sidste Membrum, hvorimod der ikke bliver Spørgsmaal om særlig at drage dem til Ansvar for Deltagelse i Opløb, da de ved Underretsdommen, der alene efter deres Begjæring er indanket, ikke ere ansete derfor. Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød for Tiltalte Nr. 1 i 2 Gange 5 Dage og for Tiltalte Nr. 2 i 5 Dage. Hvad Tiltalte Nr. 3 angaar, da findes hans Forhold ikke at kunne henføres under Straffelovens § 103, da det ikke efter samtlige Omstændigheder er antageligt, at han har havt en saadan Hensigt

til at tvinge Øvrigheden eller vise voldsom Modstand mod den, som denne § forudsætter, selv om han — hvad flere Deponenter have forklaret, men han vedholdende benægtet — har ladet falde en saadan Ytring, som at han vilde have Arrestanterne ud. Heller ikke vil han kunne anses efter Straffelovens § 104, da den i denne § ommeldte Opfordring, efter hvad der navnlig under et ifølge Overrettens Kjendelse optaget Reassumtionsforhør er oplyst, ikke er foregaaet, og da denne Tiltaltes Forhold heller ikke efter nogen anden Bestemmelse findes strafbart, vil han være at frifinde for Actors Tiltale, dog med Forpligtelse til at deltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger.

Som Følge heraf vil Underretsdommen, ved hvilken de Tiltalte Nr. 1 og 2 ere ansete efter Straffelovens § 98, 2det St., Nr. 1 tillige for Forsøg efter § 108, 2det St., med simpel Fængsel hver i 3 Uger, og Tiltalte Nr. 3 efter Straffelovens § 103, 2det St., sidste Punktum, med lige Fængsel i 14 Dage, være at forandre i Henseende til Straffen, hvorimod den med Hensyn til Actionens Omkostninger findes at kunne stadfæstes, saavidt paaanket er. I Salair til Actor og Defensor for Overretten ville de Tiltalte derhos in solidum have at betale 8 Rdl. til hver.

Sagens Behandling ved Underretten og den befalede Sagførelse ved begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Nr. 3, Husmand Christen Christensen, med Tilnavn Skaaring, af Olstrup, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Nr. 1, Henrik Jørgensen af Rørbek, og Nr. 2, Peter Ibsen af Saxkjøbing, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage, Sidstnævnte i 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Bytingsdommen, saavidt paaanket er, ved Magt at stande.

I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Lehmann og Berggreen, betale de Tiltalte, En for Alle og Alle for En, 8 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. $\frac{258}{74}$ Procurator Lange Actor ctr. Tiltalte Hans Jørgen Jensen.

(En criminel Sag ikke afvist fra Overretten, uagtet der ikke forelaa Retten nogen Beskrivelse i Actsform af det i Underinstansen ved Extraretten Passerede, men kun en — iøvrigt aldeles fuldstændig — Udskrift af Politiprotocollen.*) — Straffelovens § 235 anvendt paa en Arbejder i en Sukkerfabrik, der af en paa Gulvet i Sukkerhuset liggende Bunke Sukker havde tilegnet sig ½ ℔ af Værdi 10 ß, og som havde taget og beholdt en Øconomen tilhørende Tinske af Værdi 24 ß, fordi han havde bragt i Erfaring, at Arbejderne fremtidig selv skulde holde sig med Ske.)

(Paadømt den 19de Juni 1874.)

Under en i 1ste Instans ved Fuglse Herreds Extraret imod Tiltalte Hans Jørgen Jensen for Tyveri anlagt Sag er Tiltalte, der er født den 18de Februar 1857, og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, ved Underretsdommen efter Straffelovens § 228, cfr. §§ 21, 37 og 62, bleven anset med 15 Slag af en Rotting, hvorefter Sagen er bleven indanket her for Retten.

Vel kan det ikke billiges, at der ikke her til Retten er indsendt nogen Beskrivelse i Actsform af det ved Extraretten Passerede, men ikkun en Udskrift af Politiprotocollen, men da denne er aldeles fuldstændig, findes det dog ikke nødvendigt, efter Sagens Beskaffenhed som offentlig, af denne Grund at afvise Sagen herfra Retten.

Ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, medens han var antagen som Arbejder

*) Jvfr. en Dom ovfr. p. 511.

ved Sukkerfabrikken Lolland, i Januar Maaned d. A. ved Hjælp af et Vridbor har boret Hul i en bemeldte Fabrik tilhørende Tønde med Petroleum, hvoraf han derefter aftappede 1½ Pægl, vurderet til 7 ß, som han tildels har forbrugt, samt at han fra en Bunke med Sukker, der laa paa Gulvet i Sukkerhuset, har tilegnet sig ½ ℔ Sukker, vurderet til 10 ß, som han efterhaanden har fortæret, ligesom han endelig ogsaa, da han af de andre Arbejdere paa Fabrikken havde hørt, at de herefter selv skulde holde dem med Ske, i Borgstuen har taget og beholdt en Øconom Knudsen tilhørende og til 24 ß vurderet Tinske.

For dette Forhold vil Tiltalte være at anse efter de i Underretsdommen anførte Lovbestemmelser, dog at Borttagelsen af Sukkeret og Tinsken findes at maatte henføres under Straffelovens § 235, og findes Straffen i det Hele at kunne bestemmes til 10 Rottingslag. Med denne Modification i Henseende til Straffen vil Underretsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, saaledes kunne stadfæstes.

I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Lange og Engberg, vil Tiltalte have at betale 5 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande saaledes, at Slagenes Antal bestemmes til 10.

I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Lange og Engberg, betaler Tiltalte Hans Jørgen Jensen 5 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen A8. $\frac{197}{74}$ Procurator Rode Actor ctr. Tiltalte, Tjenestedreng Jens Peder Jensen af Mullerup.

(En Dreng, der havde begaaet et Bedrageri, forinden han fyldte 15 Aar, men som først dømtes efter at han havde opnaaet denne Alder, anset efter Straffelovens § 253, jvf. §§ 36 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost [ikke med simpelt Fængsel]. *)

(Paadømt den 19de Juni 1874.)

Da Tjenestedreng Jens Peder Jensen af Mullerup, der under nærværende fra Lehns Birks Extraret indankede Sag tiltales for Bedrageri, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist om, i forrige Sommer at have afhændet en ham af Drengen H. P. A. H. Hansen laant, denne tilhørende Pibe, uden Ejerens Samtykke, for en Sum af 3 Rd., vil Tiltalte, der er født den 23de Decbr. 1858, og ikke findes forhen straffet, være at anse efter Straffelovens § 253, jvf. §§ 36 og 21, med en Straf, der passende findes at kunne fastsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Dage. Underretsdommen, ved hvilken han er anset med simpelt Fængsel i samme Tid, vil altsaa forsaavidt være at forandre, hvorimod den i Henseende til Actionens Omkostninger vil være at stadfæste. I Salair til Actor og Defensor for Overretten bør Tiltalte derhos udrede 5 Rdl. til hver.

Sagens Behandling ved Underretten og den befalede Sagførelse ved begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte, Tjenestedreng Jens Peder Jensen af Mullerup, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør

---

*) Jvf. derimod med Hensyn til Tyveri Straffelovens § 233 sammenholdt med § 29, hvorefter Straffen, under Omstændigheder som de foreliggende, maatte have været fastsat til simpelt Fængsel.

Underretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Rode og Schack, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen A8. 485/73 Teglværksejer Lars Christensen af Skodsbøl i Slesvig ctr. Bygningsentrepreneur, Murmester J. L. Wedderkopps Fallitbo ved dets Curator, Procurator Buch i Kallundborg.

(I et Tilfælde, hvor en i Slesvig boende Creditor havde erhvervet Udlæg for sin Fordring i Henhold til et Forlig, hvis Afslutning faldt indenfor de i Concurslovens § 20 nævnte 8 Uger før Debitors Fallissement, antaget, at Creditors Ret efter Udlæget ikke i Henhold til bemeldte Lovs § 23 kunde afkræftes i Debitors Concursbo, eftersom det ifølge samtlige Omstændigheder skjønnedes at maatte antages, at Creditor, da Forliget blev afsluttet, ikke havde været vidende om Debitors Insolvents.)

(Paadømt den 22de Juni 1874.)

I Bygningsentrepreneur, Murmester J. L. Wedderkopps Bo, som den 3die Decbr. 1872 toges under Fallitbehandling af Kallundborg Kjøbstads Skifteret, anmeldte Citanten, Teglværksejer Lars Christensen af Skodsbøl i Slesvig, ifølge Forlig af 11te Octbr. og Udlægsforretning af 16de Novbr. s. A., en Fordring paa 1036 Rdl. 3 ℔ 3 ß med Renter, og paastod Citanten sig herfor i Boet tillagt forlods Betaling af Realisationsbeløbet for det Udlagte og, forsaavidt dette ikke maatte tilstrække, af Boets øvrige Masse. Herimod blev af Curator i Boet, Indstævnte Procurator Buch, bemærket, at den af bemeldte Udlæg flydende særlige Ret maatte anses bortfalden ved den i Concurslovens § 23 givne Bestemmelse, og at Fordringen følgelig maatte blive at henføre under de almindelige Gjældsfordringer, og til denne Curators Bemærkning have de i Boet mødte Creditorer henholdt sig. Imod det saaledes Fremførte nedlagde Citanten, der vedblev sin Paastand, Protest, men ved den den 14de Juli f. A. af Skifteretten afsagte Decision blev eragtet, at denne Citantens Protest ikke kunde tages tilfølge.

Bemeldte Decision har Citanten nu under nærværende Sag indanket her for Retten, hvor han har paastaaet sig kjendt berettiget til for sin Fordring med 5 pCt. Renter af Beløbets Hovedstol, 979 Rdl. 2 ℔ 7 ß,

fra den 25de Novbr. 1872 til Anmeldelsens Dato, den 8de Decbr. næstefter, samt med 5 pCt. Renter p. a. af hele det paastævnte Beløb fra sidsnævnte Dato, indtil Betaling sker, at nyde forlods Betaling af det ham Udlagtes Realisationsbeløb, efterat den det Udlagte tidligere paahvilende lovlige Pantegjæld af samme er dækket, samt, forsaavidt dette ikke skulde tilstrække, Betaling af Boets øvrige Masse i Concurs med de øvrige Creditorer.

Indstævnte Buch saavelsom Skifteforvalteren i Boet, Byfoged Wraae, der er stævnet til den afsagte Decision at til- og forsvare, procedere til Decisionens Stadfæstelse.

Det er in confesso i Sagen, at Wedderkopp var insolvent, da Forliget blev indgaaet, men Overretten skjønner ikke rettere, end at det ifølge samtlige Omstændigheder maa antages, at Citanten ved Forligets Indgaaelse ikke var vidende om Wedderkopps Insolvents, og hans Paastand, imod hvilken der iøvrigt ingen Indsigelse er gjort, vil saaledes efter Indholdet af foranførte Lovbestemmelse blive at tage tilfølge.

Processens Omkostninger, som begge Parter have paastaaet sig tilkjendte, blive efter Omstændighederne at ophæve.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Thi kjendes for Ret:

Citanten, Teglværksejer Lars Christensen af Skodsbøl i Slesvig, bør være berettiget til i Bygningsentrepreneur, Murmester J. L. Wedderkopps Fallitbo for sin Fordring, 1036 Rdl. 3 ℔ 3 ß, med 5 pCt. Renter af Beløbets Hovedstol, 979 Rdl. 2 ℔ 7 ß, fra den 15de Novbr. 1872 til 8de Decbr. næstefter, samt med 5 pCt. Renter p. a. af det hele Beløb fra sidstnævnte Dato, til Betaling sker, at nyde forlods Betaling af det ham ved Fogedforretning af 16de Novbr. 1872 Udlagtes Realisationssum, efterat den det Udlagte tidligere paahvilende lovlige Pantegjæld af samme er dækket, samt, forsaavidt dette ikke skulde tilstrække, Betaling af Boets øvrige Masse i Concurs med de øvrige Creditorer.

Processens Omkostninger ophæves.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 40.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 5te September.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen $\frac{358}{73}$ Papirhandler C. L. E. Schneider ctr. Jernstøber Chr. Mahler.

(Antaget, at Parterne under en ny Proces om samme Gjenstand, som har været omprocederet under en tidligere Sag, der er bleven afvist, ere bundne ved deres Procedure i den ældre Sag, saaledes at navnlig Indstævnte ikke imod Modpartens Protest kan fremsætte Indsigelser, der ikke ere fremkomne under den oprindelige Sag. — Undersøgelse af Betydningen og Omfanget af en Cautionsforpligtelse.)

(Paadømt den 22de Juni 1874.)

Under nærværende Sag, der tidligere har været anhængiggjort her ved Retten, men ved Dom af 9de Juni 1873 blev afvist, har Citanten, Papirhandler C. L. E. Schneider, paastaaet Indstævnte, Jernstøber Chr. Mahler, tilpligtet at betale 300 Rdl. som skyldige efter et Cautionsbevis, hvorved han skal have forpligtet sig til at indestaa for sin Broders, senere afdøde Rodemester J. G. Mahlers, Gjæld til Citanten indtil for det ovennævnte Beløb, med Renter, 5 pCt. aarlig, fra Klagens Dato, den 11te Juni f. A., og Sagens Omkostninger.

Indstævnte procederer derimod til Frifindelse med Tilkjendelse af Sagens Omkostninger.

Det er under Sagen in confesso, at Indstævnte efter en til ham og 3 andre Personer rettet Anmodning fra Rodemester Mahler om at indgaa Caution for ham med Hensyn til et Laan, der var lovet ham til Dækning af en forfalden Gjæld paa 2200 Rdl., hvilket Laan skulde afdrages med 200 Rdl. aarlig, men iøvrigt først ved hans Død kunde fordres helt udbetalt, den 26de Juni 1865 har udstedt et Bevis saalydende:

„For det Beløb, hvormed min Broder, J. G. Mahler, bliver forstrakt, som skal afdrages med 200 Rdl. aarlig, og som skal helt udbetales ved hans Død, indestaar jeg som Selvskyldner for 300 Rdl.“

Det er fremdeles in confesso, at det i Beviset ommeldte eventuelle Laan efter Bevisets Udstedelse er ydet Rodemester Mahler af Citanten, til hvem Mahler for Laanet har udstedt en den 18de Januar 1866 dateret Obligation, stor 2000 Rdl., at forrente med 5 pCt. aarlig og afdrage med 200 Rdl. aarlig, i hvilken Obligation Indstævnte og de andre 3 Personer, til hvem Mahler havde henvendt sig om at indgaa Caution, findes anførte som Cautionister, Indstævnte for 300 Rdl. og de Andre for ialt 1300 Rdl., men uden at Obligationen er underskreven af dem, der findes anførte som Cautionister.

Naar nu Indstævnte har villet gjøre gjældende, at Beviset af 26de Juni 1865 alene skulde kunne betragtes som indeholdende et Tilsagn om Caution, men derimod ikke som stiftende en Cautionsforpligtelse — hvilket han navnlig har villet støtte paa den Maade, hvorpaa Beviset efter det Ovenanførte er tilblevet, og at det alene har været overleveret til Mahler, der formentlig har været uberettiget til at levere det fra sig til Citanten, ligesom han ogsaa har henvist til det Indhold,

2 af de andre Personer, til hvem Mahler henvendte sig, have givet deres Erklæringer — kan der ikke gives ham Medhold i denne Forstaaelse af Beviset, der maa bedømmes efter dets eget Indhold, men dette gaar da ligefrem ud paa Overtagelsen af en Selvskyldnercaution indtil 300 Rdl. for det eventuelle Laan, og naar dette er stiftet, maa Cautionsforpligtelsen derfor eo ipso træde i Kraft, uden at der hertil kunde udfordres noget yderligere Skridt fra Creditors Side, og det maa derfor ogsaa være ligegyldigt, om det, som af Indstævnte paastaaet, men hvad Citanten dog ikke har villet erkjende, maatte kunne tilregnes Citanten, at Obligationen af 18de Januar 1866 ikke er bleven underskreven af Indstævnte, da denne, uden noget Hensyn hertil, maatte være forpligtet efter Beviset af 26de Juni 1865, saaledes som dette lyder.

Beviset af 26de Juni 1865 maa saaledes betragtes som et egentligt Cautionsbevis, der stifter en selvstændig Forpligtelse for Indstævnte.

Men selv under denne Forudsætning har Indstævnte forment, at han ikke skulde være bunden ved Beviset, da Cautionen formentlig skulde have mistet sin Gyldighed, i hvilken Henseende han har fremsat forskjellige Indsigelser.

Forsaavidt imidlertid flere af disse, efter hvad der er in confesso, ligge udenfor Proceduren i den ovennævnte tidligere Sag, der blev afvist, findes der ikke mod Citantens Protest at kunne tages noget Hensyn til dem under nærværende Sag, da Indstævnte ved at undlade at fremsætte dem under den tidligere Sag, uagtet Saadant havde staaet i hans Magt, maa antages at have renunceret paa at gjøre dem gjældende under Sagen, og der bliver herefter navnlig kun Spørgsmaal om de Indsigelser, som gaa ud paa, at det skulde være en Forudsætning for Cautionens Gyldighed, at

Rodemester Mahler blev forstrakt med 2200 Rdl., medens han kun har faaet 2000 Rdl., samt at Cautionen kun skulde være midlertidig, nemlig indtil nogle Livsforsikkringspolicer, der af Mahler skulde stilles til Sikkerhed for Laanet, vare bragte i Orden og komne Citanten i Hænde, hvilket, efter hvad der er in confesso, forlængst var sket inden Mahlers Død.

Ligesom imidlertid den første af disse Indsigelser savner enhver Hjemmel saavel i Forholdets Natur som i Indholdet af Beviset af 26de Juni 1865, saaledes er det, hvad den anden Indsigelse angaar, ikke bevist mod Citantens Benægtelse, at Cautionen kun skulde have en saadan midlertidig Karakter, som af Indstævnte paastaaet, hvad heller ikke kan udledes af Bevisets Indhold, og iøvrigt kunde der efter Forholdets Natur Intet være til Hinder for, at Laanet, som af Citanten paastaaet, blev sikkret baade ved Livsforsikkringspolicer og ved Caution, om end denne sidste, som af Citanten anført, navnlig skulde have Betydning for det Tilfælde, at Mahler skulde berøve sig selv Livet eller undlade at betale Præmierne af Policerne, idet Cautionen ikke herved mistede sin Gyldighed som Caution eller Sikkerhed for selve Fordringen.

Da det nu ved den af Citanten fremlagte Opgjørelse over hans Tilgodehavende hos Mahler ved dennes Død er tilstrækkeligt godtgjort, at der af selve Hovedstolen, 2000 Rdl., efter Obligationen af 18de Januar 1866, ved Mahlers Død resterede et større Beløb, end der kan dækkes ved Indstævntes Caution — i hvilken Henseende det findes tilstrækkeligt at bemærke, at Citanten, uanset at Indstævnte ikke har villet erkjende det, maatte være berettiget til i Provenuet af de 2 Livsforsikkringspolicer, der af Mahler vare stillede til Sikkerhed for Laanet, hvilket Provenu har udgjort 1782 Rdl., at fradrage saavel de af Mahler ikke be-

talte Renter af Obligationen af 18de Januar 1866, hvilke Renter efter Indstævntes egen Opgjørelse udgjøre 523 Rdl. „ ℔ 5 ß, som de af Citanten, hvad der navnlig efter Slutningen af Proceduren maa anses in confesso, udlagte Præmier for Policerne, da disse ellers vilde være traadt ud af Kraft, hvilke Præmier beløbe sig til 572 Rdl. 2 ℔ 10 ß, hvorefter der af Policernes Provenu kun vil komme et Beløb af 686 Rdl. 3 ℔ 1 ß til Afdrag i Obligationens Hovedstol, og af denne saaledes restere 1313 Rdl. 2 ℔ 15 ß, altsaa langt mere end Indstævntes Caution paa 300 Rdl. — samt da Indstævntes Formening, at han kun kunde være pligtig at tilsvare en forholdsmæssig Del af sin Caution er uden Hjemmel i Bevisets Indhold, — vil der være at give Dom efter Citantens Paastand, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve, og at Beviset af 26de Juni 1865 ved Betalingens Erlæggelse vil være at extradere Indstævnte i qvitteret Stand.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Thi kjendes for Ret:

Mod Extradition i qvitteret Stand af det ovennævnte Bevis af 26de Juni 1865 bør Indstævnte, Jernstøber Chr. Mahler, til Citanten, Papirhandler C. L. E. Schneider, betale de paastævnte 300 Rdl., med Renter heraf, 5 pCt. aarlig, fra den 11te Juni f. A., til Betaling sker.

Sagens Omkostninger ophæves.

At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

* * *

Hvad der i foranstaaende Dom er statueret om Forholdet mellem Proceduren i den afviste Sag og den nye Sag, stemmer formentlig bedst med den i

vor Procesmaade gjældende Eventualmaxime, idet Indstævnte, forsaavidt han ikke vil lade det komme an paa, om Retten tager hans Formalitetsindsigelser tilfølge og overensstemmende med hans Paastand afviser Sagen, men subsidiairt vil procedere Realiteten, ordentligvis er pligtig under Et at fremkomme med samtlige sine Indsigelser i Realiteten og altsaa maa anses at have frafaldet de Indsigelser, som han ikke fremsætter, saaledes at han ikke paa et senere Standpunkt af Sagen kan fremsætte dem mod Modpartens Protest. Prof. Nellemann har ogsaa i Procesmaaden p. 132 erklæret sig for det Resultat, der er gjort gjældende i Dommen, og det Samme gjælder om den af ham citerede, i J. U. 1856 p. 372 (jvf. p. 375) indførte Dom. — Aldeles utvivlsomt er Resultatet dog formentlig ikke, og navnlig kan til Støtte for det næppe anføres, hvad der gjælder i det Tilfælde, at en Citant paany anlægger Sag imod samme Person, efter at have hævet en ældre Sag om samme Gjenstand. Da det nemlig altid staar i Citantens Magt at hæve en anlagt Sag, maa han nødvendigvis være bunden ved sin Procedure i den hævede Sag, naar han atter anlægger Sag mod samme Indstævnte angaaende den samme Gjenstand, eftersom det ellers vilde staa i hans Magt ved sin vilkaarlige Handling at forrykke den processuelle Stilling, som Modparten havde vundet ved hans Indrømmelser og Erkjendelser, jvf. Nellemann l. c. p. 657. Hvor derimod Sagens Ophævelse er grundet i en af Indstævnte fremsat Begjæring, støttet paa Citantens Udeblivelse under Sagens Drift, synes Domstolene ikke tilbøjelige til at gjøre den samme Regel om Forholdet mellem Proceduren i den ældre og den senere anlagte Sag gjældende; idetmindste har en Dom i J. U. 1864, p. 716 (jvf. p. 718), antaget, at Citanten i dette Til-

fælde ikke var bunden ved sin Procedure i den ældre Sag, hvilket Resultat Dommen har støttet paa, at det havde staaet til Indstævnte, da Citanten udeblev, at forlange Sagen optagen til Doms og paakjendt i den Stand, hvori den var ved Citantens Udeblivelse, og at han derfor, naar han, istedetfor at vælge dette Alternativ, har foretrukket at forlange Sagen hævet, maa antages at have renunceret paa sin Berettigelse til at modsætte sig Forandring i Sagens Status.

Sagen AS. $\frac{2}{7}\frac{1}{4}{}^{2}$ Handelshuset Peter Baumgarten i Odense ctr. Skomager H. J. Petersen i Rudkjøbing.

(Udtalt, at det, hvor ingen Aftale er truffen om Prisen paa leverede Varer, maa paahvile Modtageren at bevise, at den af Sælgeren fordrede Pris er ubillig og ikke stemmende med Dagens Priser *). Antaget, at den Kjøbmandsbøger ved Frd. 1ste Juni 1832 § 8 tillagte Beviskraft kun angaar Spørgsmaalet om, hvilke Varer Kjøbmanden har leveret, men ikke om, hvilke Priser der skulle præsteres for de Varer, han modtager.)

(Paadømt den 29de Juni 1874.)

Under nærværende Sag søgte Citanten, Handelshuset Peter Baumgarten i Odense, ifølge Hoved- og Continuationsstævning Indstævnte, Skomager H. J. Petersen i Rudkjøbing, ved denne Kjøbstads Gjæsteret til at betale Citanten den ham formentlig tilkommende Saldo af deres Mellemværende, 27 Rdl. 3 $\not{\text{¥}}$ 9 ß, med Renter, 5 pCt., fra Hovedstævningens Dato, den 1ste Juli f. A., til Betaling skete, hvorimod Indstævnte paastod sig frifunden, og under et Contrasøgsmaal paastod sig hos Citanten tilkjendt den Indstævnte formentlig

---

*) Jfr. Noten ovfr. p. 319—20.

tilkommende Saldo af Mellemværendet, 62 Rdl. 4 ℔ 1½ ß, med Renter deraf, 5 pCt. p. a., fra Contrastævningens Dato, den 12te August f. A., til Betaling skete; i Contrasøgsmaalet gjorde Citanten Paastand paa Frifindelse; begge Parter paastode sig derhos tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst. Ved Gjæsterettens Dom af 17de Januar d. A. blev Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale, og denne derimod dømt til at betale til Indstævnte 43 Rdl. ½ ß med Renter fra den 12te August f. A., til Betaling sker, medens Sagens Omkostninger ophævedes. Denne Dom har Citanten ifølge Stævning af 24de s. M. indanket her for Retten, hvor han principaliter paastaar den forandret overensstemmende med hans for Gjæsteretten nedlagte Paastand, og sig tillagt Sagens Omkostninger i begge Instanser, in subsidium Sagens Udfald gjort afhængigt af Indstævntes Ed. Indstævnte har, skjønt lovlig varslet, hverken mødt eller ladet møde for Overretten, hvorfor Sagen i Medfør af L. 1—4—30 og Frd. 3die Juni 1796 § 2 vil være at paadømme efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, navnlig Underretsacten med Bilag.

Det fremgaar heraf, at Parternes Mellemværende hidrører fra, at Indstævnte har leveret Citanten Huder og Skind, for hvilke Betalingen i Reglen præsteredes i runde Summer, der undertiden erlagdes forinden Leveringen. Der er ikke mellem Parterne nogen Strid om, hvad Citanten har betalt, ej heller om, hvad Indstævnte har leveret, undtagen i et ganske uvæsenligt Punkt, hvorimod Tvisten mellem dem reiser sig af, at Indstævnte gjennemgaaende har beregnet høiere Priser end Citanten. Da det nu efter Proceduren, og navnlig efter hvad Citanten her for Retten har erkjendt, maa antages, at der ikke har været truffet nogen Overenskomst hver enkelt Gang om Prisen for de enkelte Le-

veringer, og det heller ikke er oplyst, at nogen anden Overenskomst har været truffet mellem dem i Henseende til Prisens Ansættelse, findes det at maatte paahvile Citanten, som Modtager af Varerne, at bevise, at de af Indstævnte fordrede Priser vare ubillige og ikke stemmende med Dagens Priser, idet der ikke kan gives Citanten Medhold i, at det skulde følge af Forholdet mellem Parternes Stilling og navnlig af Citantens Egenskab af Handelsmand, at det skulde tilkomme ham, som den med Markedspriserne bedst bekjendte, at bestemme Prisen for de Varer, han modtog. Da nu Citanten ikke har ført saadant Bevis, saa lidt som han imod Indstævntes Benægtelse har bevist, enten at han skulde have sendt Indstævnte aarlige Contocuranter, mod hvilke denne ingen Indsigelse havde gjort, eller — udenfor et enkelt Tilfælde, til hvilket Hensyn er taget ved Underretsdommens Resultat — at han har sendt Indstævnte Opgjørelser over de enkelte Sendelser, maa det billiges, at han ved Gjæsteretsdommen, med den ovennævnte enkelte Undtagelse, er bleven dømt til at tilsvare de af Indstævnte fordrede Priser, og navnlig er der ikke Føje til, som af Citanten subsidiairt paastaaet, i Henhold til Frd. 1ste Juni 1832 § 8 at lade Sagens Udfald blive afhængigt af Indstævntes Ed paa Grund af, at de af Citanten fordrede Priser findes opførte i hans Bøger, idet den Kjøbmandsbøger ved den nævnte Lovbestemmelse tillagte Beviskraft kun kan antages at have Hensyn til, hvad Kjøbmanden leverer, jvf. L. 5—14—49 og 50, men ikke til Priserne paa, hvad han modtager. Som Følge heraf vil Gjæsteretsdommen være at stadfæste, hvorhos Sagens Omkostninger her for Retten ville være at hæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Thi kjendes for Ret:

Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande.

Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{75}{78}$ Etatsraad Crone, Politidirecteur i Kjøbenhavn ctr. Boghandler S. J. Loria.

(Injuriesag.)

(Paadømt den 29de Juni 1874.)

I Slutningen af 1872 udkom paa Indstævnte, Boghandler S. J. Loria's, Forlag en anonym Pjece med Titel: „Louis Pio, en biografisk Skizze“, i hvilken der forekommer forskjellige Udtalelser, som Citanten, Etatsraad Crone, Politidirecteur i Kjøbenhavn, efter foregaaende Klage til Forligscommissionen af 16de Januar f. A. og efter dertil meddelt fri Proces, har gjort til Gjenstand for nærværende Injuriesag, hvori han har paastaaet Indstævnte for de i den ommeldte Pjece imod Citanten fremsatte fornærmelige Sigtelser anset med Straf efter Lovens Strænghed og tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, deriblandt Salair til Citantens beskikkede Sagfører, Overretsprocurator Gottschalch, samt de paagjældende Udtryk ved Rettens Dom mortificerede, saa at de ikke komme Citanten til Skade paa gode Navn og Rygte.

De af Citanten paaklagede Udtalelser ere disse:

S. 16 siges, at en større Politistyrke, som om Natten Kl. 2 arresterede Pio, samtidig beslaglagde Bladet (ɔ: „Socialisten“), der endnu ikke var trykt, sendte et Exemplar til Politidirecteuren til Censur og holdt

Trykkeriet besat hele næste Dag, hvorved Politiet altsaa gjorde sig skyldig i en ny Grundlovsovertrædelse.

Paa den følgende Side udtales det, at man chicanerede de Fængslede paa den hensynsløseste og smaaligste Maade, hvorhos Citanten betegnes som en Mand, der af Skjæbnen snarere synes at være bestemt til at være Bestyrer af Ladegaarden, men som Tilfældet har gjort til Politidirecteur, og endelig udtales Forbauselse over, at saa skammelige Krænkelser af vore helligste Love, som dem det kjøbenhavnske Politi har begaaet, kan hengaa upaatalte, medens de Tiltalte, der kun have vægret sig ved at adlyde en ulovlig Politiplacat, endnu uden Dom vansmægte i Fængslet.

Indstævnte har paastaaet sig frifunden under denne Sag, og Citanten tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger skadesløst eller dog med noget Tilstrækkeligt.

Hvad nu Udladelsen S. 16 angaar, formener Indstævnte, at Bemærkningen om „en ny Grundlovsovertrædelse“ har sin Rigtighed, idet Beslaglæggelse strider imod § 86 i Grundloven af 1866 som henhørende til de der forbudte forebyggende Forholdsregler, selv om den, — hvad Indstævnte har indrømmet nok at have været Tilfældet, — hidrørte fra en Misforstaaelse af en given Ordre.

Den paagjældende Nat havde to af Politiets Betjente nemlig faaet Ordre til at forhindre, at noget af ovennævnte Pios Tilhørende, navnlig Papirer, bragtes fra hans Leilighed, og opholdt sig til den Ende i det Trykkeri, hvor Bladet „Socialisten“ trykkedes, og hvortil der var let Adgang fra Pios Værelse, hvoraf Følgen blev, at saavel Bogtrykkeren som flere af de Tilstedeværende i et Par Timer antoge, at Bladet var lagt under Beslag. Denne Misforstaaelse blev dog fjernet fra Politiets Side, ligesom det ogsaa fremgaar af de

fremkomne Oplysninger, at ingen Beslaglæggelse af Bladet har fundet Sted eller har været tilsigtet, at intet Exemplar af samme blev sendt til Politidirecteuren til Censur, samt at Trykkeriet ikke med Føje kan siges at have været besat til nogen Tid af Politiet, i alt Fald ikke imod Bogtrykkerens Villie. Men, om det nu endog maatte kunne siges, at Bogtrykkeren og hans Folk ikke uden Anledning havde antaget, at der fandt en Beslaglæggelse Sted, havde Politiet i alt Fald ikke givet en tilstrækkelig Grund til en slig Antagelse, ligesom ikke heller Bladets Udgivelse til sædvanlig Tid ses at være bleven forhindret enten ved den omtalte Opfattelse eller derved, at Politiets Betjente opholdt sig i Trykkeriet, og i ethvert Tilfælde maatte det være Indstævntes Sag, forinden han offentliggjorde Beskyldningen, at forvisse sig om dens Sandhed, der selvfølgelig ikke kan søges deri, at Bladets Distribution dog factisk var forhindret i den korte Tid, Misforstaaelsen varede.

Naar Indstævnte fremdeles har paaberaabt sig, at hans Hensigt ikke har været at fornærme, er denne Indsigelse uden Betydning, da den paaklagede Udtalelse i sig selv er fornærmelig, ligesom og den af ham benyttede exceptio actoris incompetentis er ubeføjet, idet den imod Kjøbenhavns Politi rettede Beskyldning naturligvis vedkommer Citanten, da der ikke er udtalt Noget, der kan bringe Læseren til at gjøre en Adskillelse imellem Politiet i Almindelighed og dettes Directeur.

Som Exempler paa, at Pio, Brix og Geleff, efter at de vare blevne Arrestanter, bleve „chicanerede paa den hensynsløseste og smaaligste Maade“, har Indstævnte navnlig anført, at der nægtedes dem visse Friheder, t. Ex. at ryge Tobak, tale med Slægt og Venner, læse Bøger og Blade, in specie „Socialisten“, at

det nægtedes dem at tale i Enrum med deres privat engagerede Defensor og at offentliggjøre deres skriftlige Arbejder, hvilket Sidste skulde være stridende imod Grundlovens § 86, at de holdtes i daarlige Arrestlocaler, samt at Citanten skulde have truet Pio med Rottingslag, og har ladet c. 200 Rdl., som tilhørte „Socialisten", beslaglægge. De paaklagede Udladelser formener Indstævnte herefter at være beføjede, hvorhos han ogsaa under denne Del af Sagen paaberaaber sig, at de ikke ere rettede imod Citanten personlig.

Det maa imidlertid efter de her i Sagen fremkomne Oplysninger antages, at en Del af de Facta, hvortil der sigtes, ere usande, en Del i det Væsentlige usande, og at forøvrigt den imod Arrestanterne brugte Behandlingsmaade har fuldkommen Hjemmel i det gjældende Arrestreglement, uden at det paa nogen Maade fra Indstævntes Side er oplyst, at Citanten har ladet sig lede af Andet end Hensynet til, hvad han ansaa for sin Embedspligt ligeoverfor de Paagjældende efter Beskaffenheden af de Forbrydelser, hvorfor de vare tiltalte, hvad in specie maatte beføje til at udelukke dem fra Læsningen af Bladet „Socialisten" og fra Fortsættelsen af en Virksomhed, der havde antaget en forbryderisk Karakter, og saaledes i alt Fald ikke kunde tilstedes dem uden et særdeles besværligt Tilsyn, hvorhos tilføjes, at det ikke i nærværende Sag kan bestemmes, om Beslaglæggelsen af de ovenommeldte 200 Rdl. har været lovlig eller ikke. Udladelserne, der indeholde en Sigtelse for, at Citanten i Udførelsen af sin Embedsgjerning har ladet sig lede af personlig Uvillie imod Arrestanterne eller dog imod Socialisterne i Almindelighed, maa derfor betragtes som strafbare Injurier, der kunne paatales af Citanten.

Til Forsvar for den tredie af de paatalte Udladelser

har Indstævnte alene anført, at Ladegaarden er en autoriseret Statsindretning, hvis Bestyrer udnævnes af Statsmyndigheden og bør besidde de samme almindelige Egenskaber som enhver anden Embedsmand, samt at det, foruden at enhver Embedsbesættelse mere eller mindre afhænger af Tilfældet, udtrykkelig er blevet fortalt, at et Tilfælde gjorde Citanten til Politidirecteur. Det er imidlertid en Selvfølge, at Indstævntes Opfattelse af Citantens personlige Kvalificationer til Politidirecteurembedet ikke kan berettige ham til en Udtalelse, der efter den Forbindelse, hvori den forekommer, udtrykker Haan og Ringeagt, og Indstævnte vil derfor ikke kunne undgaa juridisk Ansvar for samme.

Hvad endelig angaar den sidste af de paaklagede Udtalelser, har Indstævnte anført, at deri sigtes dels til den ovenfor omhandlede formentlige Grundlovsovertrædelse ved Beslaglæggelsen af Bladet „Socialisten“, dels til Bekjendtgjørelse fra Kjøbenhavns Politi af 4de Mai 1872, hvorved ikke blot et af Bestyrelsen for den internationale Arbejderforening her i Staden berammet Møde paa Nørrefælled den 5te s. M., men ethvert andet offentligt Møde under aaben Himmel, der af den nævnte Bestyrelse eller af Andre paa dens Vegne maatte blive bestemt, blev forbudt i Henhold til Grundlovens § 88 og Lov angaaende Omordning af Kjøbenhavns Politi af 11te Febr. 1863 § 9 som farligt for den offentlige Fred og Sikkerhed.

Angaaende den formentlige Overtrædelse af Grundloven ved Beslaglæggelse af Bladet „Socialisten“ kan Retten henvise til, hvad ovenfor herom er anført, og hvoraf det fremgaar, at ingen Krænkelse af Grundloven da kan siges at være begaaet. Derimod maa der gives Indstævnte Medhold deri, at den ommeldte Bekjendtgjørelse af 4de Mai 1872, der efter sin Ordlyd forbyder ethvert fremtidigt offentligt Møde under

aaben Himmel, som maatte blive berammet af den paagjældende Bestyrelse eller paa dens Vegne, uden at dens midlertidige Karakter antydes med udtrykkelige Ord, ikke har Hjemmel i Grundlovens § 88 og altsaa kan kaldes en Krænkelse af samme eller en Ulovlighed, uden at noget Straffeansvar derfor vil kunne paahvile Indstævnte; men anderledes forholder det sig med Tillægsordet „skammelig", der i sig selv er et fornærmeligt Udtryk og saa meget mere ubeføjet, som Politiet under de givne Tidsomstændigheder ikke kunde have indskrænket sig til et Forbud imod det enkelte Møde, men maatte give det en midlertidig, efter disse Omstændigheder afpasset Varighed, hvoraf Lovligheden ikke med Føje kan bestrides, og da heller ej af Indstævnte er bestridt. Det er selvfølgelig uden Betydning, om animus injuriandi har været tilstede eller, som af Indstævnte anført, har manglet, naar dog et fornærmeligt Udtryk er bleven brugt.

Der vil derfor være at give Mortification paa de ovenfor anførte, for Citanten fornærmelige Udladelser, der findes at maatte henføres dels under Straffelovens § 216, jvf. § 217, dels under bemeldte Lovs § 217, og skjønnes Straffen at kunne bestemmes til en Bøde af 200 Rdl., der tilfalder Statskassen, eller, saafremt Bøden ikke fuldt betales, til simpelt Fængsel i 60 Dage.

Indstævnte vil derhos have at betale Processens Omkostninger efter de for beneficerede Sager gjældende Regler og deriblandt Salair til Procurator Gottschalch med 15 Rdl.

Det til Sagen, forsaavidt den ikke har været beneficeret, hørende stemplede Papir har været forbrugt.

Den befalede Sagførelse har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

De ovenfor som fornærmelige for Citanten, Etatsraad Crone, Politidirecteur i Kjøbenhavn, betegnede

Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, Boghandler S. J. Loria, til Statskassen betale en Bøde af 200 Rdl., eller, saafremt den ikke fuldt udredes, hensættes i simpelt Fængsel i 60 Dage.

Til det Offentlige betaler Indstævnte det Retsgebyr og det stemplede Papir, som i Sagen, hvis den ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, skulde have været erlagt og forbrugt, samt til Procurator Gottschalch i Salair 15 Rdl.

At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Meddelelser.

Den 7de August og 3die Septbr. d. A. er Cand. juris R. C. Cortsen autoriseret som Fuldmægtig henholdsvis hos Overretsprocurator J. Kalko og Overretssagfører Heine, hvorved de til Cand. juris Wegener udstedte Fuldmagter ere tilbagekaldte.

☞ Af dette Ugeskrift udkommer 15 Nr. (Ark) i Qvartalet nemlig i Reglen et ugentligt og 2 Gange qvartaliter et Dobbeltnummer. Prisen er 7 Mk. 8 Sk. for Qvartalet, og Subskription, bindende for 30 Nr., modtages paa alle kongelige Postcontoirer, i Bogladerne og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 41.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 12te September.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen AS. $\frac{277}{74}$ Procurator H. Jacobsen Actor ctr. Arrestanten Hans Larsen.

(En af en Underret afsagt ældre Tyvsdom, ved hvilken Tiltalte havde akkviesceret, ikke tillagt Iterationsvirkning under en til Overretten indanket senere Tyvssag, da det Forhold, hvorfor Tiltalte under den ældre Sag var straffet*), efter Overrettens Skjøn burde have været henført under Straffelovens § 235.)

(Paadømt den 30te Juni 1874.)

Under nærværende fra Kronborg vestre Birks Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Hans Larsen ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have den 30te Marts d. A. i den Staten tilhørende Skov, Valdby Hegn, afskaaret og tilegnet sig 118 Stkr. i Væxt værende smaa Træer i en Alder af omtrent 7 à 8 Aar, af Længde 2 à 3 Alen og af Tykkelse i Rodenderne imellem c. ¼ og c. 1 Tomme, nemlig 14 Stkr. Ask, 9 Stkr. Skovhyld, 11 Stkr. Ahorn, 1 Stk. Hassel og 83 Stkr. Røn. Af disse Træer vare

*) nemlig at han om Natten fra en med Lægter indhegnet Kaalhave paa Marken havde taget 8 Kaalhoveder af Værdi 18 β.

6 Stkr. Ask, 5 Stkr. Ahorn og omtrent Fjerdedelen af Rønnene paa selvstændig Rod voxende, til Udplantning andetsteds tjenlige Træer, der ere vurderede, Askene og Ahornene til 4 ß pr. Stk. og Rønnene til 3 ß pr. Stk., medens de øvrige Træer vare Rodskud og under Et ere vurderede som Kjæppe til 2 ℔.

Arrestanten, der er født den 26de Juni 1799, er forhen anset ved Kronborg Districts Extraretsdom af 12te April 1848 efter Frd. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Kronborg vestre Birks Extraretsdom af 2den Januar 1868 efter Straffelovens § 228, cfr. § 23, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, og ved samme Birks Extraretsdom af 13de Decbr. 1870 efter Straffelovens § 230, cfr. § 234 og § 23, med lignende Fængsel i 60 Dage. Men ligesom Dommen af 1848 ikke kan tillægges Gjentagelsesvirkning, cfr. Straffelovens § 61, 2det Led, er dette ogsaa Tilfældet med Hensyn til Dommen af 1868, da det Arrestanten dengang overbeviste Forhold findes at burde være henført under Straffelovens § 235. Som Følge heraf vil Arrestanten nu være at anse efter Straffelovens § 230, cfr. § 23, og skjønnes Straffen passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, hvorved Arrestanten er anset efter Straffelovens § 231 med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde, være at forandre, medens den bliver at stadfæste med Hensyn til Actionens Omkostninger.

I Salair til Actor og Defensor for Overretten vil Arrestanten have at betale 5 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Arrestanten Hans Larsen bør hensættes i Fængsel

paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Birketingsdommen ved Magt at stande.

I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne H. Jacobsen og Westrup, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. $\frac{497}{78}$ Oldermanden for Helsingørs Færgelaug A. Backe ctr. Fisker J. Knoblauch.

(Antaget, at det maatte betragtes som Indgreb i Helsingør Færgelaugs Eneret, at en Baadejer uden Betaling havde landsat en Skibsfører fra et paa Helsingør Rhed beliggende Skib. — Spørgsmaal om, hvorvidt en Sag om Indgreb i Laugets Eneret var appellabel til Overretten.*)

(Paadømt den 6te Juli 1874.)

Under nærværende fra Helsingørs Politiret hertil indankede Sag har Citanten, Oldermanden for Helsingørs Færgelaug A. Backe, paastaaet Indstævnte, Fisker J. Knoblauch, tilpligtet at udrede Mulkt for første Gang begaaet Indgreb i bemeldte Færgelaugs Rettigheder, og godtgjøre Lauget Fragten efter Taxten for den udførte Befordring med 4 Rdl., samt betale Sagens Omkostninger. Indstævnte derimod paastod Frifindelse og Procesomkostninger. Ved den inden Politiretten den 9de Juni f. A. afsagte Dom blev Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale, medens Omkostningerne ophæves. Efter meddelt Opreisningsbevilling af 1ste August

*) Naar dette Spørgsmaal i Dommen er besvaret bekræftende, maa Retten være gaaet ud fra, at Mulkten, der efter Anordn. 10de Mai 1836 § 4 udgjør 8 Rdl., kunde sammenlægges med Erstatningen for at udgjøre summa appellabilis, jvf. Bang og Larsens Proces V. p. 342, Larsens saml. Skrifter 3die Afd. 2det Bind p. 279.

f. A. og Stævning af 6te s. M. har Citanten derefter indbragt Sagen for Overretten, hvor han har paastaaet Politiretsdommen forandret i Overensstemmelse med hans i 1ste Instans nedlagte Paastand, medens Indstævnte paastaar den stadfæstet. Begge Parter gjøre derhos Paastand paa Appellens Omkostninger.

Det er in confesso under Sagen — der ikke, som Indstævnte formener, mangler summa appellabilis for Overretten — at Indstævnte, der den 24de Mai f. A. med sin Baad kom paa Siden af Barkskibet „Fädernes-landet“, som laa til Ankers paa Helsingørs Rhed, har tilladt Skibets Fører, Captain Bergstrøm, som kort Tid forinden havde afvist en Færgebaad, der tilbød at bringe ham iland, at følge med Indstævntes Baad, og derefter har landsat ham ved Helsingørs Havn, uden at Indstævnte herfor fik Betaling eller andet Vederlag. Selv om nu Indstævnte ikke herved kan siges at have „udlaant“ sin Baad til Befordring, hvilket udtrykkelig er forbudt i § 1 af Anordning for Færgelauget i Helsingør af 10de Mai 1836, har Indstævnte dog „medtaget“ Captain Bergstrøm i Baaden; men i § 3 af Pl. 12te August 1820, angaaende nærmere Bestemmelser af Færgestedernes Eneret til Færgefarten i Almindelighed i Danmark, er det forbudt Kystbeboere og andre Ejere af Fartøier paa disse „at medtage Andres Gods og Creaturer eller nogensomhelst Reisende for eller uden Betaling“, og bemeldte Placat maa, som indeholdende Bestemmelser for Færgefarten i Almindelighed, ogsaa være gjældende for Helsingørs Færgelaug, forsaavidt ikke Anordningen for sidstnævnte giver modstridende Bestemmelser, hvilket ikke er Tilfældet. Da der nu heller ikke kan gives Indstævnte Medhold i, at hans Forhold i alt Fald har Hjemmel i Undtagelsesbestemmelsen i 2det Stykke af bemeldte Anordnings § 1 — idet der ikke her forelaa noget Nødstilfælde,

og der, som bemærket, kort iforveien havde været en Færgebaad ved Skibet, hvilken var bleven afvist af Captain Bergstrøm — maa Indstævnte antages ved den omhandlede Leilighed at have gjort Indgreb i Helsingørs Færgelaugs Rettigheder, og han vil saaledes ikke kunne undgaa i Medfør af § 4 i den citerede Anordning af 1836 at bøde 8 Rdl., der efter § 29 tilfalde Færgelaugets Kasse, og derhos godtgjøre Lauget Fragten med 4 Rdl.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve for begge Retter.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Fisker J. Knoblauch, bør til Helsingørs Færgelaugs Kasse bøde 8 Rdl. og derhos til samme Kasse betale 4 Rdl.

Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. $\frac{325}{74}$ Procurator Simonsen Actor ctr. Arrestanten Peder Pedersen.

(Frifindelse under en Action, forsaavidt denne angik en Sigtelse for Løsgængeri.)

(Paadømt den 7de Juli 1874.)

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Fremdeles er Arrestanten ved den indankede Dom funden skyldig i Overtrædelse af et ham efter hans seneste Løsladelse fra Straffeanstalten ved Frederiksborg Birks Politiprotocol under Trusel med Løsgængerstraf givet Tilhold om, saalænge han forblev her i Landet, som det hedder, „at skaffe sig fast Arbejde og lovligt Erhverv, og at anmelde for Sognefogden, Sogneraadets Formand eller i Nødstilfælde Politimeste-

ren, hvis han ikke selv kan forskaffe sig saadant“ —, idet Arrestanten, efter at være hjemkommen fra Sverig, hvor han forgjæves havde søgt Arbejde, ikke har havt fast Arbejde, men efter sin Forklaring reist om paa sin Profession — Glarmesterhaandværket — uden at gjøre nogen Anmeldelse til de ovennævnte Myndigheder. Det skjønnes imidlertid, at Meningen af dette Tilhold ikke er saa klar, at Arrestanten maatte kunne indse, at han overtraadte det ved at søge lovligt Erhverv paa den Maade, paa hvilken han vil have gjort det, og han vil derfor ikke herfor være incurreret noget Straffeansvar.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Thi kjendes for Ret:

Birketingsdommen bør ved Magt at stande.

I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Simonsen og Gottschalch, betaler Arrestanten Peder Pedersen 5 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{8}{7}\frac{2}{4}{}^{1}$ Procurator B. Christensen Actor ctr. Tiltalte Peder Danielsen eller Niels Peder Danielsen.

(En Tiltalt anset efter Straffelovens § 247 for mislig Omgang med Hittegods med Hensyn til nogle ved Stranden fundne Brændestykker m. v., idet det udtaltes, at Straffelovens § 249 ikke ansaas anvendelig in casu, da Underslaaen af strandet Gods forudsætter et Strandingstilfælde, hvorom Intet forelaa i Sagen.)

(Paadømt den 7de Juli 1874.)

Da Tiltalte Peder Danielsen eller Niels Peder Danielsen, der er født den 10de Novbr. 1839, og ikke efterat have opnaaet criminel Lavalder findes straffet, under nærværende mod ham ved Vallø Birks Extraret for mislig Omgang med strandet Gods anlagte Sag ved egen af de iøvrigt oplyste Omstændigheder bestyrkede

Tilstaaelse er overbeviist at have gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, idet han har tilegnet sig og tildels forbrugt 6 Stkr. Birkebrænde, hvis Værdi han har ansat til 3 ℔, nogle 5 à 6 Tommer lange og c. 2 Tommer tykke Plankestumper, tilligemed nogle Stykker Kork, ialt ansatte til en Værdi af 1 ℔, og nogle Brændestumper, ansatte til 8 ß, hvilket han Alt har fundet ved Stranden, medens han ikke findes at have paadraget sig noget Straffeansvar med Hensyn til nogle nye Planker, som han ligeledes vil have fundet ved Stranden, men ikke tilegnet sig, vil han være at anse efter Straffelovens § 247 for mislig Omgang med Hittegods, hvortil Drivgods maa henregnes, medens Tiltaltes Forhold ikke kan henføres under § 249, da Underslaaen af strandet Gods forudsætter et Strandingstilfælde, og da den i Underretsdommen valgte Straf af en Bøde til Statskassen af 5 Rdl. eller Hensættelse i simpelt Fængsel i 2 Dage billiges, saavelsom Bestemmelserne om Actionens Omkostninger, vil den indankede Dom i det Hele blive at stadfæste.

I Salair til Actor og Defensor her for Retten bliver Tiltalte pligtig at betale 5 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans og Sagførelsen ved begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande.

I Salair til Procuratorerne B. Christensen og Lassen for Overretten betaler Tiltalte Peder Danielsen eller Niels Peder Danielsen 5 Rdl. til hver.

At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen A8. $\frac{309}{74}$ **Procurator Delbanco Actor ctr. Tiltalte Johanne Lisbeth Jørgensen, Væversvend Niels Larsens Hustru.**

(Udtalt, at der ikke fandtes Anledning til under en Appel af en criminel Sag at opholde Sagen efter Tilvejebringelsen af yderligere Oplysninger med Hensyn til en ikke tilstrækkelig oplyst Sigtelse for Hæleri, da dette vilde være uden Betydning med Hensyn til Tiltaltes Straf. — Antaget, at den i Straffelovens § 23 foreskrevne Convertering af Vand og Brøds Straffen for Fruentimmer, der ere frugtsommelige eller give Die, ikke bliver at foretage i selve Dommen, men først at iværksætte ved Dommens Fuldbyrdelse.)

(Paadømt den 10de Juli 1874.)

Under nærværende fra Kjøge Kjøbstads Extraret hertil Retten indankede Sag, der i 1ste Instans tillige angik en anden Tiltalt, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er appelleret, tiltales Johanne Lisbeth Jørgensen, Væversvend Niels Larsens Hustru, for Tyveri, bedrageligt Forhold, Hæleri eller Meddelagtighed i Tyveri.

Ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i følgende Tyverier. Den 11te Marts d. A. har hun frastjaalet Arbejdsmand Poul Hegner 1½ Snes til 48 ß vurderede Sild, som hun derefter har solgt; i Løbet af afvigte Vinter har hun af Medtiltalte for Underretten i 2 Gange modtaget 8 ℔ Kjød, vurderede til 2 Rdl., som denne, der hos Tiltalte havde kjøbt endel Klædningsstykker paa Credit, efter Tiltaltes Opfordring til at skaffe hende noget Sul — hvorom Tiltalte derhos nærmere har forklaret, at hun nok tror at have sagt til Medtiltalte, at hun kunde faa en Hat for 7 ⅌, naar hun vilde give Tiltalte et Stykke Kjød, naar hendes Husbond skulde slagte — har frastjaalet sin Husbond, ligesom hun, efterat have rettet en lignende Opfordring til en anden Tjenestepige, ogsaa af

denne har modtaget endel Levnetsmidler, som denne frastjal sin Husbond, der har ansat Værdien af det ham Frastjaalne til ialt 8 ℔.

Hvad dernæst angaar Sigtelsen for bedrageligt Forhold er det paa lige Maade godtgjort, at Tiltalte omtrent 1 Aar før Undersøgelsens Paabegyndelse i nærværende Sag af Ane Petersen, Jens Larsens Enke, har modtaget til Forhandling et Par Sko, som hun skulde sælge imod contant Betaling, og for hvilke hun skulde søge at opnaa en Pris af 7 ℔. Disse Sko solgte Tiltalte til Medtiltalte for Underretten paa Credit for 15 ℔, paa hvilke hun dog i Afdrag modtog 1 ℔ Uld, som hun solgte for 3 ℔ 8 ß eller 4 ℔; derefter har Tiltalte imidlertid for Jens Larsens Enke foregivet, at der kun var budt hende 6 ℔ for Skoene, ligesom hun ogsaa for denne fortaug det paa Betalingen skete Afdrag, og da denne efter flere Udflugter fra Tiltaltes Side omtrent 1 Maanedstid før Undersøgelsens Begyndelse henvendte sig til hende om Pengene for Skoene, bankede hun endog Jens Larsens Enke ud af Døren. Tiltalte har derhos vedgaaet, at hun, dersom hun havde faaet Salgsprisen som aftalt af Medtiltalte, kun vilde have betalt Jens Larsens Enke 7 ℔, uagtet det ikke var omtalt imellem dem, at Tiltalte maatte beholde, hvad hun fik over denne Pris for Skoene, og hun selv har erkjendt, at hun kun havde Fordring paa Sælgepenge, efter hendes eget Opgivende 2 ß af Marken.

Forsaavidt Tiltalte endelig er sigtet for, at hun af Økonomens Hustru paa Fattighuset i Kjøge har modtaget c. 2 ℔ Flæsk, vurderede til 48 ß, i Betaling for 2 ℔ eller 2 ℔ 8 ß, samt en halv Snes Spegesild, vurderede til 8 ß, skjøndt hun selv antog, at denne ikke maatte bortgive disse Gjenstande, der tilhørte Fattigvæsnet, foreligger der ikke tilstrækkelige Oplysninger til at bedømme, om og da hvorledes Tiltaltes Forhold

er strafbart, og det findes ikke fornødent at opholde Sagen derefter, da dette ikke vil faa Indflydelse paa hendes Straf.

For de oven omtalte Forhold vil Tiltalte, der er født den 21de Mai 1835, og ifølge Kjøge Kjøbstads Politiretsdom af 26de April 1866 har været anset efter Lov 3die Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, være at anse efter Straffelovens § 228, tildels sammenholdt med § 52 og § 257, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Underretsdommen, ved hvilken Tiltalte, paa Grund af at hun var frugtsommelig, under Paaberaabelse af Straffelovens § 23 er anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, vil altsaa med Hensyn til Straffen være at forandre, idet det vil være at bedømme efter hendes Tilstand ved Straffens Iværksættelse, om denne vil være at forvandle overensstemmende med bemeldte § 23, hvorimod Dommens Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger for Tiltaltes Vedkommende billiges, hvorfor den i disse Henseender vil, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste.

I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Delbanco og Juel, vil Tiltalte have at betale 5 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Johanne Lisbeth Jørgensen, Væversvend Niels Larsens Hustru, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til den Tiltalte paalagte Erstatning og Actionens Omkostninger bør Underretsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande.

I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Pro-

curatorerne Delbanco og Juel, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver.

Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{515}{74}$ Jomfru Marie Jørgensen ctr. Meubelhandler P. Jørgensen.

(Antaget, at en Domfældt, der var tilpligtet enten at udlevere en Deel Meubler og Effecter efter en en Obligation vedheftet Specification, eller at betale et vist Pengebeløb, ikke kunde være beføjet til at opfylde Dommens 1ste Alternativ ved en delviis Udlevering af Effecterne og en Betaling af den i Specificationen satte Værdi for de Effecter, som han ikke saa sig istand til at udlevere.

(Paadømt den 13de Juli 1874.)

Ved nærværende Rets Dom af 4de August f. A. blev Indstævnte, Meubelhandler P. Jørgensen, under en mod ham af Citanten, Jomfru Marie Jørgensen, anlagt Sag, der paa Grund af hans Udeblivelse blev optaget til Dom, uden at han havde svaret i Realiteten, i Overensstemmelse med Citantens i Sagen nedlagte Paastand tilpligtet til hende enten at udlevere nogle til hende af Skomager Carl Vilhelm Halvorsen ved Obligation af 9de Januar f. A., tinglæst den 20de s. M. til Sikkerhed for et Laan, oprindelig stort 350 Rdl., pantsatte og af Indstævnte af bemeldte Halvorsen senere kjøbte Meubler og Effecter, over hvilke Specification var vedheftet Obligationen, dog med Undtagelse af 2 Stole, eller imod Extradition i kvitteret Stand af den anførte Panteobligation at betale sammes Restpaalydende 326 Rdl. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 28de Mai s. A., indtil Betaling skeer, samt i begge Tilfælde at tilsvare hende skadesløst Omkostningerne ved Pro-

cessen og et denne forudgaaende og ved Dommen stadfæstet Forbud mod, at Indstævnte disponerede over den hos ham beroende Deel af de paagjældende Effecter.

Allerede forinden Dommen — men efterat Indstævnte af Kjøbenhavns Politi var sat i Kundskab om, at Tingene vare pantsatte til Citantinden — havde Indstævnte solgt de fleste af de omhandlede Meubler og Effecter, men da han antog, at de havde en ikke ubetydelig mindre Værdi end 326 Rdl., bestemte han sig til at opfylde Dommens 1ste Alternativ, og efter at have tilbagekjøbt, som han paastaaer, de rette Meubler og Effecter, tilbød han den 1ste September f. A. Citantinden disse, idet han dog erkjendte, at der efter Specificationen manglede nogle, som han ikke havde sét sig istand til at skaffe tilveie, nemlig en Kaffekande, en Morter, to Skilderier, Porcellain og Kjøkkentøi; men med Hensyn til disse Gjenstande paastod han, at da han ikke havde kjøbt dem af Halvorsen, kunde han heller ikke efter Dommen være forpligtet til at udlevere dem. Citantinden vægrede sig imidlertid ved at modtage det hende gjorte Tilbud, idet hun dels paastod, at Indstævnte efter Dommen var forpligtet til at udlevere samtlige paa Specifikationen anførte Meubler og Effecter med Undtagelse af 2 Stole, dels gjorde Indsigelse imod flere af de hende tilbudte Meubler m. v. hvoraf de fleste erkjendtes for rigtige; navnlig anførte hun, at en Chiffoniere og 4 Stole, som bleve hende foreviste, ikke vare identiske med de pantsatte, samt at der var udtaget Fjer af de pantsatte Dyner. Indstævnte lod hende derpaa under 11te s. M. notarialiter tilbyde Udlevering af de hende den 1ste September paaviste Meubler m. v. og Betaling af de ham ved Dommen paalagte Omkostninger, og dette Tilbud gjentog han senere under den efter Citantindens Begjæring om Execution af Dommen den 13de s. M. af Kongens

Foged heri Staden paabegyndte Fogedforretning, idet han dog ved denne Leilighed tillige tilbød, — hvis Fogden ansaa ham forpligtet dertil — at betale de manglende Effecters Værdi efter den paa dem i Specificationen satte Pris med 21 Rdl. 2 ß; men heller ikke herpaa vilde Citantinden indlade sig, og da Indstævnte efter hendes Formening ikke i rette Tid havde gjort hende noget lovligt Tilbud om Opfyldelse af Dommens 1ste Alternativ, forlangte hun Forretningen fremmet efter dens 2det Alternativ.

Ved Fogdens Kjendelse af 16de Septbr. f. A. blev Citantindens Opfattelse af Dommen forsaavidt givet Medhold, at Indstævnte efter samme ansaas forpligtet til at udlevere hende samtlige paa Specificationen anførte Effecter med Undtagelse af 2 Stole, uden Hensyn til om han virkelig havde kjøbt dem af Halvorsen eller ikke; men iøvrigt eragtede Fogden, at Indstævnte, naar han foruden de ham ved Dommen paalagte Omkostninger endvidere betalte Citantinden 21 Rdl. 2 ß i Erstatning for de anførte manglende Effecter samt Fogedforretningens Omkostninger, vilde han være berettiget til i Overensstemmelse med sit Tilbud at udlevere til hende de øvrige paa Specifikationen anførte Effecter med Undtagelse af 2 Stole og dermed se Dommen opfyldt.

Denne Kjendelse har Citantinden derefter ved Stævning af 26de Septbr. f. A. indanket her for Retten, hvor hun i Overensstemmelse med sin Procedure for Fogedretten har paastaaet Kjendelsen forandret derhen, at den af hende begjærte Udlægsforretning bliver at fremme efter Dommens 2det Alternativ, i alt Fald mod at hun med sin Ed bekræfter, at den hende den 1ste September f. A. paaviste Chiffoniere og 4 Stole ikke vare de rette Gjenstande og derfor ikke identiske med de hende under et under Appellen optaget Tingsvidne

paaviste. Hun har derhos paastaaet Indstævnte tilpligtet skadesløst at betale hende saavel en for Fogedretten fremlagt Regning til Beløb 50 Rdl. 1 ß, Fogedforretningens og Appellens Omkostninger som Omkostningerne ved en Notarialbeskikkelse af 29de Septbr. f. A., hvorved hun protesterede imod, at Indstævnte ved Salg af de i Kjendelsen omhandlede Effecter eller paa anden Maade forandrede den ved Fogedforretningens Begyndelse foreliggende Status, hvad hun ifølge en fra Indstævnte modtaget Notarialbeskikkelse af 22de s. M. maatte antage, at han agtede at gjøre, saafremt hun ikke acquiescerede ved Kjendelsen.

Ved sidstnævnte Notarialbeskikkelse underrettede nemlig Indstævnte Citantinden om, at han var villig til at efterkomme Fogedkjendelsen i alle Maader, men at han, hvis hun ikke inden 4 Dage enten afhentede Effecterne eller angav ham, hvor hun ønskede dem henbragte, agtede at stille dem til offentlig Auction for hendes Regning, saa at Nettoudbyttet af Auctionen traadte istedetfor Effecterne eller dem af disse, *som* han lod bortsælge; og har han ogsaa, efterat Citantinden havde ladet Appelstævningen forkynde for ham, ladet samtlige før Fogedforretningen Citantinden tilbudte Meubler og Effecter med Undtagelse af den omhandlede Chiffoniere og 4 Stole, bortsælge ved en Auction heri Byen den 7de October f. A. til et Nettobeløb af 106 Rdl. 5 ℔ 1 ß. Indstævntes Paastand her for Retten gaar nu ud paa, at Fogedkjendelsen stadfæstes, dog med følgende Modificationer:

1. at de 106 Rdl. 5 ℔ 1 ß træde istedetfor de Effecter, hvis Salgsprovenu de udgjøre;
2. at det Beløb, der skal træde istedetfor de manglende Fffecter, kun bliver 5 Rdl. 2 ℔, idet Citantinden, efter hvad der efter Fogedkjendelsens Afsigelse er bleven Indstævnte bekjendt, hos Politiet

heri Byen vil kunne erholde det til hende pantsatte Porcellain og Kjøkkentøi, der i Specifikationen er ansat tilsammen til en Værdi af 16 Rdl., og

3. at Indstævnte ikke tilpligtes at udrede Fogedforretningens Omkostninger.

Han har derhos paastaaet sig tillagt Omkostningerne ved de to Notarialbeskikkelser af 11te og 22de Septbr. f. A. med henholdsvis 4 Rdl. 1 ℔ 8 ß og 3 Rdl. 5 ℔ 4 ß og ved nærværende Sag med et tilstrækkeligt Beløb.

Sin Paastand har Citantinden begrundet paa de allerede under Fogedforretningen fra hendes Side fremkomne Indsigelser mod Indstævntes Tilbud om Opfyldelse af Dommens 1ste Alternativ. Hun har nemlig vel erkjendt, at Indstævnte efter Dommen havde Valget imellem de to i samme fastsatte Alternativer, men derimod har hun gjort gjældende, at ligesom han ikkun havde disse to Alternativer at vælge imellem og ikke kunde skabe et tredie ved tildels at udlevere Meubler m. v. og tildels at betale for dem, som han ikke var istand til at udlevere, saaledes havde han kun Ret til at vælge, indtil Executionen fordredes paabegyndt, men paa dette Tidspunkt havde han ikke tilbudt at erstatte de manglende Effecters Værdi, og hans Tilbud om Opfyldelse af Dommens 1ste Alternativ havde saaledes under alle Omstændigheder ved Forretningens Begyndelse været ulovligt, endog afset fra hendes Paastand om, at den hende foreviste Chiffoniere og 4 Stole ikke vare identiske med de pantsatte, og at Dynerne ikke vare i den Tilstand, hvori de skulde udleveres.

Det skjønnes nu heller ikke rettere end, at Citantindens Paastand maa gives Medhold. Forsaavidt Indstævnte for Fogedretten har fremsat og her for Retten fastholdt den Indsigelse, at det ved Dommens første

Alternativ kun skulde være paalagt ham at udlevere de til Citantinden pantsatte Effecter, forsaavidt han havde kjøbt dem, og at det formentlig skulde være givet, at han ikke har kjøbt eller været i Besiddelse af de ved Executionen manglende Effecter, maa nærværende Ret med Fogedretten være enig i, at Dommens 1ste Alternativ er saaledes at forstaa, at Indstævnte tilpligtedes at udlevere samtlige de til Citantinden pantsatte, paa den vedkommende Fortegnelse anførte Effecter, paa 2 Stole nær, hvorhos det forøvrigt ikke under hin Sag er givet, men netop modsagt af Citantinden, at Indstævnte ikke ogsaa skulde have været i Besiddelse af de manglende Effecter. Naar Indstævnte derhos har villet gjøre gjældende, at i alt Fald en saadan mindre betydelig Mangel i Henseende til de i Dommens 1ste Alternativ omhandlede Effecter ikke kunde udelukke ham fra at fyldestgjøre Citantinden efter dette Alternativ, naar han tilbød de manglende Effecters i Specificationen angivne Værdi, da kan denne Formening ikke forenes med Dommen, der paabyder ham enten at udlevere samtlige Effecter eller at præstere et Pengebeløb af 326 Rdl., hvorved navnlig maa bemærkes, at dette Beløb ingenlunde falder sammen med Totalbeløbet af Effecternes i Specificationen angivne Priser, som var 254 Rdl. 4 ß eller, med Fradrag af de to Stoles Værdi, 246 Rdl. 4 ß.

Da Indstævnte saaledes ikke ved Executionens Iværksættelse kan anses at have gjort lovligt Tilbud med Hensyn til Dommens 1ste Alternativ, vil Citantinden efter sin Paastand være at kjende berettiget til at nyde Udlæg efter det andet Alternativ. I Overensstemmelse hermed vil Fogedkjendelsen være at forandre, hvorimod dens Resultat med Hensyn til Omkostningerne vil være at stadfæste. Sagens Omkostninger her for Retten ville efter Omstændighederne være at hæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Thi kjendes for Ret:

Citantinden, Jomfru Marie Jørgensen, bør være berettiget til at erholde Udlæg hos Indstævnte, Meubelhandler P. Jørgensen, efter den omhandlede Doms 2det Alternativ. I Henseende til Omkostningerne bør den paaankede Kjendelse ved Magt at stande. Processens Omkostninger her for Retten ophæves.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. **Nyt** Nr. 42—43.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 19de September.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen 84/70 Skomager Carl Thornam af Sundbyvester ctr. Redaktør F. Büchler.

(Spørgsmaal om Misligholdelse af en Kontrakt om Overdragelsen af en Handelsforretning, samt om Fortolkningen af den omhandlede Kontrakt. Antaget, at en mora med Betalingen af skyldigt Afdrag paa Afstaaelsessummen for Handelsforretningen ikke kunde beføje Overdrageren til at at lade Kjøberen udsætte af Forretningen, da Kjøberen paa Grund af den Sandsynlighed, som var tilstede for, at Overdrageren ikke kunde hjemle ham Besiddelsen af det Lokale,*) hvori Handelen skulde drives, maatte være berettiget til at tilbageholde de yderligere Afdrag paa Afstaaelsessummen.)

(Paadømt den 13de Juli 1874.)

Citanten, Skomager Carl Thornam af Sundbyvester, hvem der er meddelt fri Proces, søger under denne Sag Indstævnte, Redaktør Büchler, til at betale ham i Erstatning for Misligholdelse af en mellem Parterne den 17de August indgaaet Kontrakt en Sum af 1500 Rdl. eller et ved uvillige, af Retten udmeldte Mænds Skjøn fastsat Beløb, med Renter 5 pCt. p. A. fra Forligs-

*) Jfr. Ewaldsen om mora p. 31—32, 108 f.

klagens Dato, den 28de November 1868, indtil Betaling skeer. Indstævnte paastaar sig frifunden og har derhos under et Contrasøgsmaal paastaaet Hovedcitanten tilpligtet at betale principaliter 172 Rdl. 5 ℔ 6 ß, subsidialiter 132 Rdl. 5 ℔ 6 ß, begge Dele med Renter 5 pCt. p. A. fra Contraklagens Dato den 16de Maj 1870, til Betaling skeer, dels for udlagt Husleie, dels som Omkostninger ved en hos Hovedcitanten foretagen Udsættelsesforretning, hvorimod Hovedcitanten, efterat en af ham nedlagt Paastand om Contrasøgsmaalets Afvisning var forkastet ved Rettens Kjendelse af 29de Septbr. f. A., under dette procederer til Frifindelse. Begge Parter have derhos paastaaet Modparten tilpligtet at betale Omkostningerne i begge Søgsmaal, for Contracitantens Vedkommende navnlig efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til Hovedcitantens beskikkede Sagfører, Prokurator Leth, hvilket i alt Fald paastaas tilkjendt hos det Offentlige.

Efter hvad der er dels in confesso, dels oplyst under Sagen, er dennes Sammenhæng følgende: Contracitanten havde af en Mand, ved Navn Anders Larsen, leiet en Leilighed med Boutik i Sundbyvester paa et Tidsrum af 6 Aar fra April Flyttedag 1866 og for en Leie, der efterhaanden bestemtes til 80 Rdl. halvaarlig, og som skulde erlægges med 1/4 Del, som det hedder, „8 Dage forud St. Hansdag, 8 Dage forud Nytaar, 8 Dage forud 3die Maaneds Udgang“, og i denne Leilighed havde Contracitanten etableret en Handel. Under 17de August 1867 blev der mellem ham og Hovedcitanten oprettet en Contract, hvorved han, som det hedder, antog Sidstnævnte til at bestyre den af ham i den nævnte Leilighed etablerede Handel, saaledes at Hovedcitanten skulde paatage sig alle en saadan Bestyrelse paahvilende Forpligtelser og Forretninger, saavel med Hensyn til Indkjøb af Varer som disses For-

handling; Indkjøbet af Varer skulde ske for Hovedcitantens egen Regning; Forholdet skulde tage sin Begyndelse den 16de Octbr. 1867, og Hovedcitanten skulde betale Contracitanten 300 Rdl. ved Contractens Underskrift, 50 Rdl. den 11te Juni 1868 og saa fremdeles 50 Rdl. i hver paafølgende Termin indtil 11te Juni 1872; naar dette sidste Afdrag var betalt, og Hovedcitanten saaledes i Alt havde betalt 700 Rdl., blev Inventariet og Varebeholdningen hans egen uindskrænkede Ejendom, men indtil da havde han kun Benyttelsesretten deraf, og var som Følge heraf forpligtet til stedse at have Varelageret og Inventariet assureret for 1000 Rdl. Det hedder fremdeles i Contracten:

„Leien af bemeldte Locale betales af mig, Thornam, og er Büchler aldeles uvedkommende.

Udebliver nogen Leiebetaling mere end 8 Dage efter Terminens Begyndelse, er Thornam pligtig uden Varsel eller Opsigelse strax, under Udsættelsesret, at fratræde det Leiede og uden at have nogetsomhelst Krav paa den allerede erlagte Leiebetaling."

Efter hvad der er in confesso, var Meningen med denne Contract — som er underskreven af Hovedcitanten „som Kjøber" og af Contracitanten „som Sælger" —, at Sidstnævnte til Førstnævnte afhændede sin Handel og sin Ret til at drive denne i det i Anders Larsens Ejendom leiede Locale for den tilbagestaaende Del af Leietiden. De 300 Rdl., der skulde betales ved Contractens Underskrift, erholdt Contracitanten ved Liqvidation i Kjøbesummen for et ham af Hovedcitanten solgt Sted i Kjøbenhavn, og paa samme Maade fik han af Hovedcitanten 40 Rdl. til dermed at betale den først forfaldende Leie til Anders Larsen. Den 11te Octbr. s. A. opsagde imidlertid Sidstnævnte Contracitanten Leiemaalet, som det maa antages til Fraflytning ved samme Maaneds Flyttedag, fordi den nævnte

Leie ikke var betalt, og da Contracitanten den 14de Octbr. — som var Dagen før Flyttedagen — tilbød ham den ved Notarius, vægrede han sig ved at modtage den. Han anlagde derefter Sag mod Contracitanten til Fravigelse af det Leiede, og ved Amager Birks Rets Dom af 30te April 1868 blev der givet denne Paastand Medhold, saaledes at Contracitanten paa Grund af mora med Leiebetalingen i Henhold til Leiecontractens Indhold blev dømt under en daglig Bøde af 2 Rdl. til at fraflytte og ryddeliggjøre Leiligheden. Contracitanten udtog Stævning til Paaanke af denne Dom, men fremmede ikke Sagen, udtog saa og Appelstævning, der dog ikke synes at være bleven incamineret, hvorefter Anders Larsen udtog Appelstævning til Stadfæstelse, hvilken faldt i Rette den 10de August 1868. Da Hovedcitanten imidlertid ikke havde betalt Contracitanten det i Juni Termin s. A. forfaldende Afdrag efter Contracten af 17de August 1867, reqvirerede Contracitanten under 29de Juli 1868 ham ved Fogden udsat af Leiligheden, og denne Reqvisition blev ved Kjendelse af 31te s. M. tagen tilfølge. Den 28de Septbr. s. A. lod nu Contracitanten under Appelsagen mod Anders Larsen tilføre Retsprotocollen, at da de Hindringer, der havde stillet sig for hans Opfyldelse af Underretsdommen, vare hævede, var han villig til strax at opfylde denne, hvorfor han forpligtede sig til paa Anfordring at overlevere A. Larsen den omhandlede Leilighed og betale Sagens Omkostninger samt endvidere den fra Octbr. Flyttedag 1867 til Octbr. Flyttedag 1868 ifølge Leiecontracten skyldige Husleie med 160 Rdl. Under 12te Octbr. begjærte Anders Larsen derpaa Sagen hævet med Bemærkning, at Contracitanten havde betalt Sagens Omkostninger og afleveret Leiligheden, men at han, hvad den tilbudte Erstatning af 160 Rdl. angik, ikke kunde nøjes med dette Beløb,

men maatte forbeholde sig al sin Ret i saa Henseende; dog modtog han senere, under 21de s. M., de 160 Rdl. „som fuld Erstatning“, fordi Leiligheden ikke var afleveret til Octbr. Flyttetid 1867.

Hvad nu først angaar det under nærværende Sag anlagte Hovedsøgsmaal, har Hovedcitanten gjort gjældende, at Contracitanten i flere Henseender har væsenlig misligholdt den mellem dem indgaaede Contract, nemlig dels derved, at han ved Overdragelsen af Forretningen ikkun leverede Hovedcitanten Inventarium til Værdi 65 Rdl. og Varer til Værdi 15 Rdl., i Stedet for at han formentlig var pligtig at levere Inventarium og Varer til et Beløb af 1000 Rdl., for hvilket det var paalagt Hovedcitanten at have tegnet Assurance, eller i alt Fald 700 Rdl., som Hovedcitanten skulde svare i Vederlag, dels derved, at Contracitanten borttog det Skilt, der havde været ophængt udenfor Boutikken, dels derved, at han ved ikke at betale Anders Larsen i rette Tid den fra Hovedcitanten modtagne Leie bevirkede, at Leieretten blev forbrudt, dels ved, at han uden Hjemmel lod Hovedcitanten udsætte af Leiligheden.

Med Hensyn til det førstnævnte Punkt er det imidlertid med Føje fremhævet af Contracitanten, at Contracten ikke indeholder nogen Bestemmelse om, at der skulde leveres Hovedcitanten Inventarium eller Varer til nogen bestemt Værdi, ligesom denne i alt Fald ved at tiltræde Leiligheden og Forretningen uden Indsigelse maa antages at have godkjendt Leveringens Rigtighed.

Hvad det andet Punkt angaar, har Contracitanten gjort gjældende, at han maatte være berettiget til at borttage det ommeldte Skilt, hvorpaa hans Navn stod, da Hovedcitanten ved ulovligen at handle med Brændevin udsatte ham for Strafansvar. Ved et af Contracitanten optaget Tingsvidne maa det nu ogsaa anses

godtgjort, at Hovedcitanten har handlet med Brændevin. Vel har denne tillige under nærværende Sag paaanket dette Tingsvidne til Annullation, fordi det formentlig skulde være i Strid med Frd. 3die Marts 1741 § 1, at der ved Vidnestævningen ikke blev indstævnet Vidner under Falsmaalsstraf, men Hovedcitanten alene stævnet til at høre stævnte og ustævnte Vidners Forklaringer. Men denne Paastand kan ikke gives Medhold, da det citerede Lovbud, som Contracitanten rigtigen har bemærket, kun befaler, at naar Vidner stævnes, skal det ske under Falsmaalstvang, men ikke, at en Vidnestævning er ugyldig, ved hvilken ingen Vidner ere stævnede. Da nu den omtalte Handling fra Hovedcitantens Side vel kunde give Contracitanten Anledning til det paaklagede Skridt, vil intet Erstatningskrav kunne støttes derpaa.

Ligeoverfor Hovedcitantens tvende sidste Anker har Contracitanten anført, at han ikke kan erkjende, at han ikke har tilbudt Anders Larsen den omhandlede Leie i rette Tid; navnlig formener han, at Underretsdommen ved Vidner, som han kunde føre, vilde kunne være bleven forandret ved Overretten; men i ethvert Fald var Hovedcitanten uberettiget til at undlade at betale det forfaldne Afdrag, og denne Forsømmelse maatte ifølge Contractens Indhold berettige ham til Udsættelse.

Hovedcitanten har nu for det Første bestridt, at Contracten hjemlede hans Udsættelse i Tilfælde af et Afdrags Udeblivelse, idet den ovenfor citerede Bestemmelse efter sit udtrykkelige Indhold skulde sigte til Leiebetalingen til Anders Larsen og ikke til Afdragene til Contracitanten; men i ethvert Fald formener han at have været berettiget til under de forhaanden værende Omstændigheder at tilbageholde Afdraget, da det ved den afsagte Underretsdom, der vel var paa-

anket, men ikke forandret, og ved hvilken Contracitanten senere har ladet det forblive, var blevet i høi Grad uvist, om Contracitanten vilde kunne hjemle ham Brugen af Leiligheden. Vel er der nu overvejende Grund til at antage, at den omhandlede Bestemmelse i Contracten mellem Parterne, uagtet den efter sit Ordlyd angaar Leiepræstationerne, dog sigter til Afdragene, idet den fastsatte Frist af „8 Dage efter Terminens Begyndelse“ kun passer paa disse, men ikke paa Leiebetalingerne til A. Larsen, for hvilke der gjaldt ganske andre Betalingstider; men desuagtet skjønnes Contracitanten ikke under de foreliggende Omstændigheder at have været beføjet til at benytte denne Bestemmelse til Hovedcitantens Udsættelse. Den høie Grad af Sandsynlighed, der, navnlig efter den Contracitanten overgaaede Dom, var for, at Contracitanten vilde være ude af Stand til at hævde Besiddelsen af det Leiede, maatte nemlig for Hovedcitanten, der allerede havde erlagt en saa betydelig Del af den hele betingede Vederlagssum, afgive en rimelig Grund til at tilbageholde yderligere Afdrags Erlæggelse, indtil det viste sig, om Contracitanten kunde fremkalde et andet Resultat end det, der foreløbig var fremkommet, og i ethvert Fald findes Contracitanten, der Intet har kunnet oplyse til Støtte for sin Paastand om, at han ikke var in mora med Leien til A. Larsen, og som heller ikke senere har faaet Underretsdommen underkjendt, men tvertimod har ladet det forblive derved, at have været uberettiget til at betragte Hovedcitantens Tilbageholdelse af Afdraget som et saadant Vidnesbyrd om Uvillighed eller Mangel paa Evne til at opfylde Contracten, som maatte være Forudsætningen for, at denne Tilbageholdelse kunde afgive Grund til Udsættelse af Leiligheden. Idet denne Udsættelse saaledes maa anses at have været uberettiget — hvorved bemærkes, at Contra-

citantens Formening om, at Spørgsmaalet herom ikke skulde kunne afgjøres under denne Sag, fordi Udsættelsesforretningen ikke er paaanket, er ubeføjet. — vil Contracitanten ikke kunne undgaa at yde Hovedcitanten Erstatning for den deri liggende Misligholdelse af den mellem dem indgaaede Contract. Vel har Contracitanten herimod anført, at Hovedcitanten i alt Fald ikke har lidt nogen retsstridig Skade enten ved Contracitantens mora med Betalingen til A. Larsen, eller ved Udsættelsen, da Hovedcitanten, som formentlig selv havde undladt at betale eller tilbyde Leien for de følgende Fjerdingaar til A. Larsen, alligevel af denne Grund havde forskjertset Leieretten; men, foruden at Hovedcitanten har ført et efter Omstændighederne fyldestgjørende Bevis for, at han netop har tilbudt A. Larsen disse Leiepræstationer, hvilke Larsen afslog at modtage, foreligger der i ethvert Fald Intet om, at Larsen har paaberaabt sig denne Omstændighed *som* Grund til at hæve Forholdet, eller at han vilde have gjort dette gjældende. Da imidlertid Contracitanten har protesteret mod den principalt forlangte Erstatning af 1500 Rdl. som overdreven, vil Erstatningen, overensstemmende med den subsidiaire Paastand, være at ansætte ved uvillige Mænds Skjøn, dog ikke over 1500 Rdl., hvorhos der af det, der tilkjendes, bør svares Renter som paastaaet.

Under Contrasøgsmaalet indtales tvende Poster, nemlig dels 12 Rdl. 5 ℔ 6 ß, som Contracitanten skal have betalt for den omhandlede Udsættelsesforretning, dels 160 Rdl., som han ved Afslutningen af Forholdet til A. Larsen har betalt denne, efter sin Fremstilling, i Leie for Tiden fra Octbr. 1867 til Octbr. 1868. Den første af disse Poster vil, efter hvad der ovenfor er statueret om Udsættelsesforretningens Mangel paa Berettigelse, ikke kunne tilkjendes. Den anden Post kan

vel heller ikke i dens Helhed anses begrundet; men det skjønnes ikke rettere, end at Hovedcitanten maa være pligtig at betale Leie for de Fjerdingaar, i hvilke han har benyttet Leiligheden, altsaa, overensstemmende med den subsidiaire Paastand, mod hvilken forsaavidt ingen Indsigelse er gjort, 120 Rdl. med Renter deraf som paastaaet.

Processens Omkostninger i begge Søgsmaal ville efter Omstændighederne være at hæve, og det Procurator Leth, hvis Sagførelse har været lovlig, tilkommende Salair, der bestemmes til 30 Rdl., at udrede af det Offentlige.

Efter hvad der ovenfor er bemærket med Hensyn til den af Hovedcitanten iværksatte Paaanke af et under Sagen optaget Tingsvidne, vil hans Paastand om at tilkjendes Kost og Tæring under Tingsvidnesagen ikke kunne tages tilfølge.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Contracitanten, Redacteur F. Büchler, bør til Hovedcitanten, Skomager Carl Thornam af Sundbyvester, betale et saadant Beløb, som uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte skjønne, at der tilkommer Hovedcitanten i Erstatning for den 31te Juli 1868 at være bleven udsat af det ved Contracten af 17de August 1867 mellem Parterne stiftede Retsforhold, dog ikke over 1500 Rdl., med Renter af det, der tilkjendes Hovedcitanten, 5 pCt. p. a., fra den 28de Novbr. 1868, til Betaling sker. Derimod bør Hovedcitanten til Contracitanten betale 120 Rdl. med Renter deraf, 5 pCt. p. a., fra den 16de Mai 1870, til Betaling sker, men forøvrigt for Contracitantens Tiltale i denne Sag fri at være. Den af Hovedcitanten nedlagte Paastand om Annullation af det ovennævnte Tingsvidne og den derunder afsagte Kjendelse kan ikke tages tilfølge.

Processens Omkostninger ophæves.

Der tillægges Procurator Leth i Salair 30 Rdl., der udredes af det Offentlige.

At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Overretssager.

Sagen $\frac{129}{74}$ Landsoverretsprocurator Fasting Actor ctr. Tiltalte Hans Poulsen Nielsen.

(Antaget, at fornærmelige Udtalelser om et Fattigvæsensudvalg og navnlig dettes Formand, fremførte i et Brev til Sidstnævnte, ikke kunde paadrage Ansvar efter Straffelovens § 101, men alene gjøres til Gjenstand for privat Søgsmaal.*)

(Paadømt den 1ste Juni 1874.)

Under denne Sag tiltales Garver Hans Poulsen Nielsen for Fornærmelser mod Formanden for Ebeltoft Fattigvæsensudvalg.

Efter Sagens Oplysninger har Tiltalte, der maa antages i længere Tid at have modtaget Fattigunderstøttelse gjennem Udvalget for Fattigvæsenet i Ebeltoft, under 23de August f. A. tilskrevet Formanden for bemeldte Udvalg, Kjøbmand Lundberg, et Brev, hvori han, næst at besvære sig over at Udvalget skulde have nægtet ham al Hjælp, uagtet han var i høi Grad trængende dertil, fremsætter forskjellige Beskyldninger og Insinuationer mod Udvalgets Medlemmer og særlig Kjøbmand Lundberg, idet han blandt Andet sigter disse for at ville „drive ham til at stjæle eller betle eller muligen dræbe sig selv og sin Familie," at handle „af ren Ondskab," at have „Lyst nok til alt Ondt med ham" m. m.

---

*) Jvf. H. R. Tid. 1872 p. 629. Mærk dog Dom i H. R. Tid. 1873 p. 296.

Efterat Tiltalte i denne Anledning var stillet for Forhør, har han derhos i Retten yttret den Formening, at Grunden til at Lundberg havde nægtet ham Understøttelse var den, at han vist havde Noget imod Tiltalte, fordi denne ikke havde villet hjemkjøre Tørv for ham for en Betaling, der efter Tiltaltes Mening var uforholdsmæssig lav, og da Tiltalte derefter har nægtet at tilbagekalde sine i det ovenommeldte Brev brugte Udladelser, har Kjøbmand Lundberg forlangt ham draget til Ansvar saavel for disse som for hans nysommeldte mundtlige Yttringer i Retten.

Der findes imidlertid ikke under nærværende Justitssag at kunne paalægges Tiltalte Straf for nogen af de omhandlede Udladelser, idet der navnlig ikke med Hensyn til nogen af dem foreligger en saadan personlig Tiltale, som Straffelovens § 101 maa antages at forudsætte, og forsaavidt iøvrigt navnlig de i Brevet brugte Udladelser maa antages at være fremsatte af Tiltalte i den Hensigt at fornærme Udvalgets Medlemmer og særlig Kjøbmand Lundberg, maa det i alt Fald efter Straffelovens § 223 være de Paagjældendes egen Sag ved privat Søgsmaal at drage Tiltalte til Ansvar.

Tiltalte vil saaledes være at frifinde for Justitiens Tiltale i denne Sag, hvorhos Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor for Underretten, 5 Rdl., til Defensor sammesteds, 4 Rdl., samt til Actor og Defensor for Overretten, 5 Rdl. til hver, ville være at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Hans Poulsen Nielsen bør for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være.

Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor for Underretten, 5 Rdl., til Defensor sammesteds, 4 Rdl., samt til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Fasting og Justitsraad Neckelmann, 5 Rdl. til hver, udredes af det Offentlige.

Sagen $\frac{248}{72}$ Mogens Jepsens Enke, Ane Margrete Jørgensen af Egholt, ctr. Værgerne for Leirskov Kirke, Gaardejerne Peder Jensen m. Fl.

(Antaget, at et ved et i og for sig ugyldigt Document stiftet Arvefæsteforhold til et Stykke Kirkejord maatte ved uafbrudt at være fortsat i over Hævdstid anses at have faaet en saadan Befæstelse, at det derefter maatte betragtes som retsgyldigt.)

(Paadømt den 8de Juni 1874.)

Under denne Sag have de Indstævnte, Gaardejerne Peder Jensen af Vraa, Laurids Terkildsen af Høirup og Jørgen Pedersen af Uhre, som beskikkede Værger for Leirskov Kirke, der maa antages at ejes af Sognets Beboere ifølge Auctionsskjøde af 27de Juni 1791, i 1ste Instans paastaaet Citantinden, Mogens Jepsens Enke, Ane Margrete Jørgensen af Egholt, under Dagmulkt tilpligtet til Fordel for Leirskov Kirke at fravige Besiddelsen og Brugen af det bemeldte Kirke formentlig tilhørende Jordstykke, Matr. Nr. 20 b i Egholt, eller lade bemeldte Jordstykke udskille af den i Fællesskab drevne Ejendom, Matr. Nr. 20 a og 20 b i Egholt, og udlægge til Leirskov Kirke, samt derhos betale Erstatning for Afsavnet af Jordstykket, og da denne Paastand ved Underretsdommen er taget tilfølge saaledes, at Citantinden er tilpligtet inden 1ste Mai 1872 under en daglig Bøde af 4 Rdl. at fravige og til de Indstævnte, som Værger for Leirskov Kirke, overgive Jordlodden Matr. Nr. 20 b af Egholt samt erstatte de Indstævnte i deres anførte Egenskab Afgrøden af denne Jordlod

fra Forligsklagens Dato, den 8de Juni 1870, efter uvillige Mænds Skjøn, har Citantinden nu indanket Sagen her for Retten, hvor hun, ligesom i 1ste Instans, har paastaaet sig frifunden for de Indstævntes Tiltale, medens disse derimod have paastaaet Underretsdommen stadfæstet.

Citantinden — der ikke her for Retten har gjentaget sin for Underretten fremsatte Indsigelse mod de Indstævntes Competence til i Egenskab af Værger for Leirskov Kirke at anlægge denne Sag — har til Støtte for sin Frifindelsespaastand gjort gjældende, at Kirken ingensinde skal have havt Ejendomsret til men alene Ret til at hæve en aarlig Afgift af Jordlodden Matr. Nr. 20 b, der fra Arilds Tid uafbrudt og upaatalt skal have udgjort en integrerende Del af Citantindens Ejendom og nu ikke skal kunne paavises med bestemte Grændser, samt at Kirkeejerne i alt Fald, idet de, efterat der under 28de Juni 1838 var af de daværende Kirkeværger meddelt en af Citantindens Ejendomsformænd Arvefæsteskjøde paa det paagjældende Jordstykke, ere vedblevne at oppebære den i bemeldte Skjøde bestemte aarlige Landgilde samt den ved Forandring af Arvefæster fastsatte Kjendelse, ligesom Skatterne af Jordstykket have været udredede af Citantinden og hendes Formænd, maa være uberettigede til at tilbagesøge Jordlodden fra Citantinden, der i hvert Fald efter Forholdets Natur og Lovbestemmelserne om Hævd maatte være beskyttet i Arvefæsteretten til samme paa de hidtil gjældende Vilkaar.

Ved det ommeldte saakaldte Arvefæsteskjøde af 28de Juni 1838 overdroge sex navngivne Mænd af Leirskov Sogn, der betegne sig som Kirkeværger for Leirskov Kirke, til Smeden Anders Pedersen som Arvefæsteejendom, med Ret til at sælge og pantsætte samme, et til Leirskov Kirke hørende Stykke Kirkejord af Hart-

korn 3 Skpr. 1 Fkr., der siges at være beliggende i Kjøberens Ejendoms Toft i Egholt og at være det samme Stykke Jord, som Kjøberens Formand efter Contract af 9de Juni 1795 hidtil havde havt i Fæste for Livstid, — mod en aarlig Afgift af 1 Rdl. Sølv samt en Betaling af 6 Rdl. til Kirken ved hver Forandring af Arvefæster. Efterat bemeldte A. Pedersen derpaa havde indgivet et Andragende til Stiftsøvrigheden om Sanction paa det ham saaledes meddelte Arvefæsteskjøde, paa hvilket Andragende Stiftsøvrigheden imidlertid under 22de August 1838 resolverede, at det udstedte Arvefæsteskjøde ikke egnede sig til at approberes, da den paagjældende Jordlod havde en ganske anden Værdi for Kirken end den betingede aarlige Afgift, overdrog han ved Mageskiftecontract af 12te Decbr. 1838 sine Ejendomme i Egholt og deriblandt — som det i Contracten hedder — et ham tilhørende Stykke Kirkejord fra Leirskov Kirke, efter Skjøde af 28de Juni s. A., med Hartkorn 3 Skpr. 1 Fkr., hvoraf betales aarlig Landgilde til Kirken 1 Rdl. og for hver Forandring af Fæster 6 Rdl., men paa hvilken Jord Adkomst ikke kan blive tinglæst — til Enken Maren Clemmensdatter, efter hvis Død han derpaa atter ved den over hendes Boes Ejendele den 9de Septbr. 1839 afholdte Auction — ved hvilken der blandt Andet fremlagdes en Skrivelse fra Stiftsøvrigheden af 7de s. M., hvorved Kirkens eventuelle Ret i Anledning af det tidligere stedfundne og nu igjen paatænkte Salg søgtes reserveret i paakommende Tilfælde — tilkjøbte sig de bortbyttede Ejendomme,, hvilke han derefter ved Skjøde af 25de Juni 1841 — i hvilket den heromhandlede Jordlod betegnes som „et Stykke Kirkejord fra Leirskov Kirke, som haves i Arvefæste, af Hartkorn 3 Skpr. 1 Fkr., hvoraf betales aarlig Landgilde til Kirken 1 Rdl. og ved hver Forandring af Arvefæster 6 Rdl.“ — af-

hændede til Niels Sørensen Post. Denne overdrog ved Skjøde af 2den April 1850 samme Ejendom — der i dette Skjøde betegnes som Matr. Nr. 20 a og 20 b i Egholt og siges at bestaa af a) et Sted i Egholt af Hartkorn gl. Matr. 2 Fkr. 1 Alb., b) „et Stykke Kirkejord hørende under Leirskov Kirke af Hartkorn gl. Matr. 3 Skpr. 1 Fkr. og hvoraf blev svaret en aarlig Afgift af 2 ℔, der imidlertid ved den nye Matrikels Indførelse er bortfalden," — til Citantindens nærmeste Ejendomsformand Mikkel Pedersen, der derefter ved Magelægsskjøde af 11te Januar 1868 har overdraget Ejendommen Matr. Nr. 20 a og 20 b i Egholt, hvorunder der — som det i Skjødet hedder — „hører et Stykke Kirkejord af Hartkorn 3 Skpr. 1 Alb., som haves i Arvefæste fra Leirskov Kirke imod en aarlig Landgilde af 1 Rdl. og en Recognition af 6 Rdl. ved hver Forandring af Besiddelsen," til Citantinden.

Medens det nu efter Sagens Oplysninger maa antages, at den i de anførte Overdragelsesdocumenter ommeldte saakaldte Kirkejord af Hartkorn gl. Matr. 3 Skpr. 1 Fkr. tidligere har været af alle Vedkommende betragtet som Kirkens egentlige Ejendom, paa hvilken navnlig ovennævnte A. Pedersens nærmeste Formand havde taget Livsfæste, ligesom der maa gives de Indstævnte Medhold i, at det oftmeldte Arvefæsteskjøde af 28de Juni 1838 i og for sig ikke kunde være retsgyldigt uden høiere Approbation, hvilken maa antages ikke senere at være bleven meddelt, findes derimod Bevarelsen af det derved stiftede Arvefæsteforhold, der efter Proceduren — navnlig for Overretten — maa antages derefter uden anden Afbrydelse end det ved den ovenommeldte Auction af 9de Septbr. 1839 tagne Forbehold at være fortsat indtil nærværende Sags Paaklage, altsaa i et Tidsrum af over 30 Aar, at maatte anses ved Hævd at have faaet en saadan Befæstelse,

at det derefter maa anses for retsgyldigt og befriet for den Mangel, der oprindelig klæbede ved Adkomsten som Følge af den manglende Approbation paa Arvefæsteskjødet af 28de Juni 1838, i hvilken Henseende den af de Indstævnte herimod paaberaabte Omstændighed, at Kirkejorden ved de ovenommeldte Skjøder ikke er overdraget til fuldkommen Ejendom, og at det i det Citantinden meddelte Skjøde af 11te Januar 1868 udtrykkelig forudsættes, at den muligen vilde kunne fravindiceres hende, ikke kan tillægges nogen Betydning.

Idet Citantinden efter det Anførte ikke vil kunne tilpligtes at fravige den omtvistede Jordlod eller at udrede Erstatning for Afsavnet af samme, vil hun saaledes efter sin Paastand være at frifinde for de Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Sagens Omstændigheder være at ophæve, og det de Indstævntes beskikkede Sagfører for Underretten ved Underretsdommen tillagte Salair at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet Ophold, som vil bevirke Ansvar, fundet Sted, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Thi kjendes for Ret:

Citantinden, Mogens Jepsens Enke, Ane Margrete Jørgensen af Egholt, bør for Tiltale af de Indstævnte, Gaardejerne Peder Jensen, Laurids Terkildsen og Jørgen Pedersen, som Værger for Leirskov Kirke, i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, og det de Indstævntes beskikkede Sagfører i 1ste Instans ved Underretsdommen tillagte Salair udredes af det Offentlige.

Sagen $\frac{122}{74}$ Landsoverretsprocurator Isaacsen Actor ctr. Arrestanten Niels Mortensen og Tiltalte Ellen Kirstine Christensen.

(En Tiltalt, der hemmelig havde sat sig i Besiddelse af en Farveseddel og i sammes Sted henlagt en anden Seddel, der skulde have Udseende af at være den rigtige Farveseddel, samt derefter indløst og beholdt det paagjældende Tøi, alene anset efter Straffelovens § 251.)

(Paadømt den 15de Juni 1874.)

Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Niels Mortensen for Falsk og Bedrageri og hans Hustru Ellen Kirstine Christensen for Meddelagtighed i sidstnævnte Forbrydelse.

Det er ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig godtgjort, at han — efterat hans medtiltalte Hustru havde for Husmand Anders Andersens Kone, med hvem de boede i Hus sammen, bragt et Stykke hvidt Stampetøi af Værdi 2 Rdlr., som Sidstnævnte havde tilbyttet sig af Arrestanten, til Farver Nielsen i Skive for at farves, samt leveret Anders Andersens Kone Farvesedlen herfor, hvilken hun lagde i sin Portemonnaie — har, i den Hensigt at indløse Tøiet fra Farveren og selv beholde det, udtaget den ommeldte Farveseddel af Portemonnaien, der efter Arrestantens Forklaring laa paa Bordet, og istedetfor samme i Portemonnaien lagt en anden Seddel, hvorpaa han, som det maa antages kort efter Nytaar d. A., selv har skrevet nogle iøvrigt meget utydelige Tal og Bogstaver. Efter Arrestantens Forklaring skete dette for at forebygge, at Anders Andersens Kone, forinden han havde forladt Huset — hvilket han kort derefter gjorde — skulde opdage, at han havde taget Farvesedlen, og da han hos Farveren havde indløst Tøiet, leverede han dette til sin medtiltalte Hustru, der har erkjendt, at hendes Mand da fortalte hende,

at han paa den ommeldte Maade havde tilegnet sig det farvede Tøi, hvilket hun modtog, uagtet hun var vidende om, at det var bortbyttet til Anders Andersens Kone og saaledes tilhørte denne. Arrestanten har iøvrigt benægtet, at han ved at skrive den fremkomne falske Seddel har villet efterskrive den rigtige Farveseddel eller at have villet efterligne Nielsens Underskrift paa denne, ligesom han end ikke vil kunne erindre, om det har været hans Hensigt med de under Sedlen anbragte, for største Delen ulæselige Skrifttegn at skrive Navnet Nielsen, hvorimod det efter hans Forklaring blot har været hans Hensigt at skrive noget Krimskrams, der kunde se ud som en Farveseddel, for at Anders Andersens Kone ikke skulde opdage, at den var borte, og Farver Nielsen har ogsaa erklæret, at Underskriften ikke lignede hans, og at han i det Hele ikke kunde forstaa Sedlens Indhold.

Ligesom det nu i og for sig nærmest maa forudsættes, at Arrestanten ikkun har tilsigtet at frembringe en Seddel, der ved sin blotte ydre Lighed kunde bibringe Anders Andersens Hustru den Forestilling, at hun endnu var i Besiddelse af den rigtige Farveseddel, saaledes findes det navnlig efter selve Beskaffenheden af den af Arrestanten frembragte Seddel i Forbindelse med hans ovenanførte Forklaring, der ikke findes at kunne forkastes, betænkeligt at betragte de under Sedlen anbragte utydelige Skrifttræk som et Navn eller særligt som Navnet „Nielsen“. Der findes som Følge heraf ikke tilstrækkelig Føje til at anse Sedlen som et med falsk Underskrift forsynet Document, hvorimod Arrestanten, der er født i Aaret 1850, og som med Undtagelse af, at han i Militairtjenesten har været straffet for Disciplinairforseelser, ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil for sit Forhold ved, som anført, paa en bedragerisk Maade at fravende Anders

Andersens Hustru Tøiet, være at anse efter Straffelovens § 251, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Ligeledes vil Tiltalte Ellen Kirstine Christensen for hendes Forhold ved at modtage Tøiet være at anse efter samme Lovbestemmelse, sammenholdt med Straffelovens §§ 55 og 56, med en Straf, der ved Underretsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage. Bemeldte Dom, ved hvilken Straffen for Arrestantens Vedkommende er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil saaledes med den ommeldte Straffenedsættelse for Arrestantens Vedkommende være at stadfæste, hvorhos Arrestanten og Tiltalte, En for Begge og Begge for En, ville have at betale i Salair til Actor og Defensor for Overretten, 5 Rdl. til hver.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet Ophold, som vil bevirke Ansvar, fundet Sted.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden for Arrestanten Niels Mortensens Vedkommende bestemmes til 2 Gange 5 Dage.

I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaacsen og Fasting, betale Arrestanten og Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 5 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{88}{74}$ Sogneraadet for Hornstrup Sogn ctr. Grev S. Knuth til Store Grundet.

(Spørgsmaal, om et Ophold i en Landcommune kunde antages at have været af den Beskaffenhed, at den Paagjældende maatte anses rettelig inddraget under Hovedligningen til Communeskat, samt om han i alt Fald maatte være pligtig at svare Skatten for det sidste Halvaar, skjøndt der ikke var forfattet nogen Tillægsligning.)

(Paadømt den 22de Juni 1874.)

Efterat Contracitanten, Grev S. Knuth til Store Grundet, ved den i December 1870 i Hornstrup Sogn, hvor Store Grundet er beliggende, forfattede communale Ligning for Aaret 1871 var ansat til Skat efter Formue og Lejlighed, og en af ham mod denne Ansættelse fremsat Indsigelse, der var støttet paa, at han ikke i Aaret 1870 havde taget fast Ophold i Communen, var forkastet af Sogneraadet, paaankede Contracitanten i Henhold til Lov om Landcommunernes Styrelse af 6te Juli 1867 § 20 den foretagne Skatteansættelse for Amtsraadet, som derpaa — efter først at have henvist Contracitanten til overensstemmende med den citerede Lovs § 22 at bringe Spørgsmaalet, om Sogneraadet overhovedet havde været uberettiget til at inddrage ham under Ligningen, under Domstolenes Paakjendelse, medens Amtsraadet iøvrigt tilkjendegav, at det ikke fandt tilstrækkelig Anledning til at nedsætte det ham efter Formue og Lejlighed paalignede Beløb, — i Henhold til en af Indenrigsministeriet under 2den Novbr. 1871 afgiven Resolution erklærede, at Contracitanten maatte anses med Rette at være opført paa Hovedligningen efter Formue og Lejlighed for Aaret 1871 i Hornstrup Sogn.

Under nærværende mod Hovedcitanterne, Hornstrup Sogneraad, anlagte Sag har nu Contracitanten, der i

Løbet af Aaret 1871 har betalt den ham saaledes paalignede Formue- og Lejlighedsskat, paastaaet sig kjendt ikke at være skattepligtig i Hornstrup Commune efter Formue og Lejlighed for Aaret 1871, samt Hovedcitanterne tilpligtede at tilbagebetale ham det af ham efter den foretagne Ligning erlagte Beløb, ialt 243 Rdl. 2 ß, med Renter, hvorimod Hovedcitanterne, efterat en af dem nedlagt Afvisningspaastand var forkastet ved Rettens Kjendelse, paastode sig frifundne for Contracitantens Tiltale.

Ved Underretsdommen ere Hovedcitanterne tilpligtede at tilbagebetale Contracitanten 121 Rdl. 4 ß med Renter, 5 pCt. aarlig, fra den Dag, da Betaling til Hovedcitanterne er erlagt, men iøvrigt frifundne for Contracitantens Tiltale, og Sagen er derefter fra begge Parters Side indanket her for Retten, hvor Hovedcitanterne, idet de tillige særlig have paaanket den ovenfor ommeldte Kjendelse, principaliter have paastaaet Sagen afvist fra Underretten og subsidiairt Frifindelse for Contracitantens Tiltale, medens Sidstnævnte har gjentaget sin ovennævnte for Underretten nedlagte Paastand i det Hele.

Til Støtte for deres principale Paastand have Hovedcitanterne villet gjøre gjældende, at Spørgsmaalet om Contracitanten rettelig har været inddraget under den paagjældende Ligning i Henhold til Landcommunalloven af 6te Juli 1867 § 20 maatte anses endelig afgjort af Amtsraadet, for hvilket Contracitanten selv havde paaanket Ligningen, og hvis Resolution saaledes, idet Amtsraadet ikke ved at afgive samme har overskredet den det tilkommende Myndighed, formentlig ikke skulde kunne underkastes Domstolenes Prøvelse, men da der efter Indholdet af den citerede Lovbestemmelse og efter den der givne Henvisning til Lovens § 22 ikke kan gives Hovedcitanterne Medhold i, at Contracitanten ved

at appellere Sogneraadets Beslutning om hans Inddragelse under Ligningen til Amtsraadet skulde anses at have afskaaret sig fra eventuelt at gjøre Brug af den ham efter den sidstnævnte Lovbestemmelse tilkommende Ret til at bringe Spørgsmaalet, om han overhovedet har været skattepligtig i Hornstrup Commune paa den Tid, Ligningen foretoges, under Domstolenes Paakjendelse, kan den nedlagte Afvisningspaastand ikke tages til Følge.

Hvad dernæst angaar Sagens Realitet, da fremgaar det af Proceduren og Sagens Oplysninger, at efterat Contracitanten, der havde Bopæl i Sorø, i Henhold til et af den tidligere Ejer af Store Grundet oprettet Testament ved Testators Død havde arvet denne Ejendom, hvis Drift han, medens Testators Bo stod under Behandling, efter Overenskomst med sine Medarvinger og vedkommende Skiftecommissairer overtog den 14de April 1870, indfandt han sig den 18de Septbr. s. A. med Familie og Tjenestefolk paa Store Grundet og opholdt sig samt førte Husholdning her til den 29de Novbr. s. A., hvorefter han atter med sin Familie tog tilbage til Sorø, hvor han forblev boende, indtil han i April 1871 solgte sin Ejendom sammesteds og derpaa tog fast Ophold paa Store Grundet.

Efter hvad der under Sagen er oplyst angaaende Contracitantens Ophold i Hornstrup Sogn i Septbr.— Novbr. 1870, er der ingen Føje til at betragte dette anderledes end som midlertidigt, eller til at antage, at han ved i September 1870 at tage Ophold paa Store Grundet skulde have havt til Hensigt at opgive sit Domicil i Sorø, i hvilken sidste Commune han derfor ogsaa i Medfør af Lov om Kjøbstadcommunernes Styrelse af 26de Mai 1868 § 26 maa anses rettelig inddraget under Skatteligningen for 1871, og der findes som Følge heraf, samt idet han efter det Anførte ikke kan anses

at have havt fast Ophold i Hornstrup Commune før fra April 1871, ikke at have været tilstrækkelig Føje til at inddrage ham under den i Decbr. 1870 foretagne Ligning til Skat efter Formue og Lejlighed til Hornstrup Commune.

Derimod findes der ikke at kunne gives Contracitanten Medhold i, at den saaledes begaaede Fejl maatte medføre, at han, idet der ikke overensstemmende med Landcommunallovens § 23 har i Aaret 1871 været forfattet en Tillægsligning, paa hvilken han har været optaget, heller ikke skulde være pligtig at betale Skat til Hornstrup Commune for 2det Halvaar 1871, skjøndt han, som meldt, siden April Maaned 1871 har havt fast Ophold i denne Commune, i hvilken Henseende Hovedcitanterne med Føje have gjort gjældende, at da det paa den Tid, en saadan Tillægsligning skulde være affattet, var uafgjort, om ikke Contracitanten med Rette var inddraget under Hovedligningen, medens iøvrigt Størrelsen af den Formue- og Lejlighedsskat, hvortil Contracitanten i sidstnævnte Ligning havde været ansat, var endelig godkjendt af Amtsraadet, var der ikke Anledning for Sogneraadet til at optage ham paa en Tillægsligning, idet den i Hovedligningen skete Ansættelse i hvert Fald maatte træde i Kraft fra den Tid, Tillægsligningen kunde have været gjældende.

Efter det saaledes Anførte, og idet den af Hovedcitanterne endvidere fremsatte Indsigelse imod, at det under nærværende Sag afgjøres, for hvilken Del af Aaret 1871 Contracitanten har været skattepligtig efter Formue og Lejlighed i Hornstrup Commune, maa anses ubegrundet, maa det have sit Forblivende ved den indankede Dom, forsaavidt Hovedcitanterne derved ere tilpligtede at tilbagebetale Contracitanten den af ham for første Halvaar 1871 erlagte Formues- og Lejlighedsskat, 121 Rdl. 4 ß, men iøvrigt frifundne for Contra-

citantens Tiltale, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger for Underretten rettelig ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste, dog med den Forandring, at Hovedcitanterne ikkun ville have at svare Renter af det idømte Beløb fra Forligsklagens Dato.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at der af det idømte Beløb først svares Renter fra den 24de April 1872.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{127}{74}$ Gaardejer J. A. Haastrup af Aagaard ctr. Fredericia Skifteret, som behandler Entrepreneur N. P. Thomsens Dødsbo.

(Spørgsmaalet om en Parts Forpligtelse til at indfri et i et Dødsbo forefundet, af ham udstedt Gjældsbevis, som han paastod at være afgjort ved en af ham til en Trediemand for Creditors Regning sket Indbetaling, gjort afhængigt af hans Ed.)

(Paadømt den 22de Juni 1874.)

Under denne Sag har Indstævnte, Fredericia Kjøbstads Skifteret, der behandler Boet efter den den 29de Marts 1873 afdøde Entrepreneur N. P. Thomsen, i 1ste Instans sagsøgt Citanten, Gaardejer J. A. Haastrup af Aagaard, til at indfri et i Boet forefundet skriftligt Bevis, der er dateret den 13de Decbr. 1869, og ved hvilket Citanten forpligter sig til paa Opfordring at betale bemeldte N. P. Thomsen for contant Laan 200 Rdl., og

da Citanten ved Underretsdommen er tilpligtet, mod at erholde Beviset udleveret i kvitteret Stand, at betale Indstævnte sammes Beløb med Renter, 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 11te August 1873, indtil Betaling skeer, har han nu indanket Sagen for Overretten, hvor han ligesom for Underretten har paastaaet sig frifunden for den indstævnte Skifterets Tiltale, eller at Sagens Udfald i alt Fald gjøres afhængigt af hans Ed. Den indstævnte Skifteret har ikke givet Møde for Overretten.

Citanten har erkjendt at have underskrevet det ommeldte Gjældsbevis, men han har anbragt, at han allerede før N. P. Thomsens Død har efter dennes Opfordring indbetalt Beløbet til Kjøbmand Bertel Petersen i Fredericia, der imidlertid ikke var i Besiddelse af Beviset, uagtet han efter sit Anbringende havde affordret N. P. Thomsen samme, og denne, der som oftest var paa Reiser, havde lovet at sende ham det. Citanten har derhos fremlagt dels et Brev fra N. P. Thomsen til ham af 13de April 1870, i hvilket Thomsen anmoder ham om en af de første Dage at sende ham — som det hedder — „mit Tilgodehavende" med Tilføjende, at Citanten kan sende Pengene til Bertel Petersen i Fredericia, dels en af Sidstnævnte den 27de Juni 1870 udstedt Kvittering, hvori han erkjender samme Dag at have modtaget 200 Rdl. for N. P. Thomsens Regning, og endvidere har bemeldte Bertel Petersen under et af Citanten optaget Tingsvidne edelig forklaret, at han efter mundtlig Anmodning fra N. P. Thomsen modtog de ommeldte 200 Rdl., der bleve ham bragte af en navngiven Mand som Befuldmægtiget for Citanten, at han har betalt Beløbet til N. P. Thomsen, samt at han ikke erindrer nogensinde uden i det ommeldte Tilfælde at have modtaget Penge fra Citanten for at betale dem til Thomsen.

Den indstævnte Skifteret har nu vel, idet den har anbragt, at Thomsens Arvinger, der alle ere Udarvinger, ikke kjende noget til hans og Citantens Mellemværende, nægtet at ville erkjende, at det Gjældsforhold, der omhandles i Beviset af 13de Decbr. 1869, er afgjort paa den af Citanten angivne Maade, men iøvrigt har Skifteretten ikke særlig bestridt Ægtheden af Thomsens ovenommeldte Skrivelse af 13de April 1870 eller af Bertel Petersens Kvittering af 27de Juni s. A., eller modsagt de af Sidstnævnte under Tingsvidnet afgivne Forklaringer, og der maa saaledes under Proceduren gaas ud fra, at Citanten, efter under 13de April 1870 af Thomsen at være opfordret til en af de første Dage at indbetale Thomsens daværende Tilgodehavende hos ham til Bertel Petersen, har under 27de Juni s. A. ladet indbetale til denne paa Thomsens Vegne 200 Rdl. Der bliver herefter alene Spørgsmaal om, hvorvidt disse 200 Rdl. kunne antages at være indbetalte som Dækning for den Citanten ifølge Beviset af 13de Decbr. 1869 paahvilende Gjæld til Thomsen, men at dette har været Tilfældet, findes — uanset at Indbetalingen ikke, saaledes som Thomsen i sin Skrivelse havde begjært, fandt Sted „en af de første Dage" derefter — efter Sagens samtlige Omstændigheder, og idet der navnlig Intet er fremkommet under Sagen, der kunde tyde paa, at Thomsen, enten da han skrev Brevet til Citanten, eller da denne indbetalte de 200 Rdl., har havt noget yderligere Tilgodehavende hos Citanten udover de 200 Rdl. ifølge Beviset af 13de Decbr. 1869, at maatte have en høj Grad af Formodning for sig, og der findes derfor at være Føje til at gjøre Sagens Udfald afhængigt af Citantens Ed, saaledes at han, saafremt han edelig bekræfter, at den for hans Regning til Kjøbmand Bertel Petersen i Fredericia gjorte Indbetaling af 200 Rdl., hvorfor denne har udstedt den under Sagen fremlagte

Kvittering af 27de Juni 1870, er sket til Afgjørelse af den Gjæld, hvori han stod til Entrepreneur N. P. Thomsen ifølge Gjældsbeviset af 13de Decbr. 1869, vil være at frifinde for den indstævnte Skifterets Tiltale i denne Sag og Processens Omkostninger for Underretten at ophæve, medens Underretsdommen, saafremt han ikke aflægger Eden, vil være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter ses ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Thi kjendes for Ret:

Naar Citanten, Gaardejer J. A. Haastrup, efter foregaaende lovlig Omgang inden Retten med Ed bekræfter, at den for hans Regning til Kjøbmand Bertel Petersen i Fredericia gjorte Indbetaling af 200 Rdl., hvorfor denne har udstedt den under Sagen fremlagte Kvittering af 27de Juni 1870, er sket til Afgjørelse af den Gjæld, hvori han stod til Entrepreneur N. P. Thomsen ifølge det af ham til denne udstedte Gjældsbevis af 13de Decbr. 1869, bør han for Indstævntes, Fredericia Skifterets, Tiltale i denne Sag fri at være og Processens Omkostninger for Underretten være ophævede. Trøster Citanten sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør Underretsdommen ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{21}{74}$ Skræder Christen Pedersen af Østbirk ctr. Læredreng Peder Pedersen Hald med Værge Laurs Pedersen Hald af Torp.

(En Læredreng, der maatte anses uden lovlig Grund at være bortgaaet af sin Lære, tilpligtet under Dagmulkt at vende tilbage i samme, og den Paagjældendes Værge, der havde gjort sig medansvarlig for det stedfundne Contractsbrud, tilpligtet i den Anledning at udrede Erstatning til Principalen.)

(Paadømt den 29de Juni 1874.)

Under denne Sag har Citanten, Skræder Christen Pedersen af Østbirk, under Paaberaabelse af, at hans Læredreng, Indstævnte Peder Pedersen Hald, den 9de Juni f. A. imod Citantens Villie er bortgaaet af sin Lære, i 1ste Instans ved Politiretten paastaaet Indstævnte Laurs Pedersen Hald, som bemeldte Læredrengs Fader og Værge, tilpligtet enten under en daglig Mulkt at føre Drengen tilbage i sin Lære samt derhos at betale Citanten en Erstatning af 2 ß for hver Dag, Drengen har været borte fra Læren, eller at betale Citanten en Erstatning af 50 Rdl., saaledes at Contracten dermed anses for hævet, og da Indstævnte L. Pedersen Hald ved Politiretsdommen er frifunden for Citantens Tiltale, har Sidstnævnte nu indanket Sagen for Overretten, hvor han — næst principaliter at paastaa Sagen hjemvist til ny Paakjendelse, hvortil der imidlertid ikke findes at være nogen Føje — har gjentaget sine for Politiretten nedlagte Paastande samt derhos paastaaet Indstævnte Peder Pedersen Hald — forsaavidt det sidstnævnte Alternativ ikke vælges — tilpligtet under Dagmulkt at vende tilbage i Læren og forblive i samme, indtil han paa lovlig Maade kan forlade den. De Indstævnte have derimod paastaaet Politiretsdommen stadfæstet.

Det er in confesso under Sagen, at Indstævnte L. Pedersen Halds Hustru i sin Tid med sin Mands Minde

har sluttet mundtlig Accord med Citanten om, at hendes ovennævnte Søn Peder Pedersen Hald skulde staa i Lære hos Citanten i 3½ Aar, fra 1ste Marts 1872 — paa hvilken Tid Drengen var omtrent 16 Aar gammel — saaledes, at han skulde have fri Kost i Citantens Hus men intet Vederlag, hvorhos han skulde have Høstmaaneden fri og have Leilighed til selv at sy sine Klædningsstykker, samt at Drengen i Henhold hertil har været hos Citanten, indtil han den 8de Juni f. A. — efterat have tilbragt Pintsedagene den 1ste og 2den s. M. i sit Hjem og derpaa i de følgende Dage tilligemed Citanten opholdt sig hos dennes Svoger, hvor han deltog i at reise Tørv og udføre forskjelligt Landarbejde — atter begav sig hjem til sine Forældre og ikke senere har indfundet sig i sin Lære, ligesom Forældrene, da Citanten den 11te Juni f. A. i den Anledning henvendte sig til dem, erklærede, at Drengen ikke kom tilbage.

Indstævnte L. Pedersen Hald har nu villet gjøre gjældende, at han skal have været berettiget til at betragte den indgaaede Contract som misligholdt fra Citantens Side, i hvilken Henseende han navnlig har paaberaabt sig, at Citanten ikke i den forløbne Del af Læretiden skal have bragt Drengen saa vidt i Professionen, som han burde være kommen, at han har givet Drengen Lusinger, og at han, som meldt, i flere Dage i Træk har ladet Drengen forrette uvedkommende Arbejde.

Ligesom det imidlertid ikke mod Citantens Benægtelse er oplyst, at han i det Hele har vist Forsømmelse med Hensyn til Drengens Oplærelse eller iøvrigt behandlet Drengen utilbørligt og navnlig misbrugt den ham tilkommende Revselsesret, saaledes findes den Omstændighed, at Drengen i de nærmeste Dage efter Pintsen f. A. har været anvendt til Landarbejde, — hvilket efter Citantens Anbringende skete med Drengens Indvilgelse og var foranlediget ved at Citanten

paa den Tid, efterat der havde været meget travlt til Pintsen, intet Skræderarbejde havde til Lærlingen, — efter Forholdets Natur ikke at kunne betragtes som en saadan Misligholdelse af den Citanten ifølge den indgaaede Contract paahvilende Forpligtelse til at sørge for Drengens Oplærelse i Skræderhaandværket, at Indstævnte L. Pedersen Hald skulde have været berettiget til paa Grund deraf at tage Drengen af Læren.

Som Følge af det Anførte, og da Indstævnte P. Pedersen Hald maa antages nu at have fyldt sit 18de Aar, vil denne Indstævnte være at tilpligte under en Bøde til Jurisdictionens Politikasse af 2 ℔ for hver Dag, han i saa Henseende sidder nærværende Dom overhørig, at vende tilbage i sin Lære hos Citanten og forblive i samme, indtil han paa lovlig Maade kan forlade den, hvorhos Indstævnte L. Pedersen Hald, der maa anses at have gjort sig medansvarlig for det stedfundne Contractsbrud, vil have at betale Citanten Erstatning for den Tid, hans Søn har været borte fra Læren, hvilken Erstatning bliver at bestemme ved uvillige dertil af Retten udmeldte Mænds Skjøn, dog saaledes, at den ikke kommer til at overstige 2 ℔ for hver Dag, — Alt dog kun medmindre Indstævnte L. Pedersen Hald betaler Citanten en Erstatning af 50 Rdl., i hvilket Tilfælde den indgaaede Contract vil være at anse for hævet.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der tillægges Citantens befalede Sagfører for Overretten i Salair 20 Rdl., der blive at udrede af det Offentlige.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet Ophold, som vil bevirke Ansvar, fundet Sted, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte Peder Pedersen Hald bør under en Bøde til Jurisdictionens Politikasse af 2 ℳ for hver Dag, han i saa Henseende sidder nærværende Dom overhørig, vende tilbage i sin Lære hos Citanten, Skræder Christen Pedersen, og forblive i samme, indtil han paa lovlig Maade kan forlade den, hvorhos Indstævnte Laurs Pedersen Hald bør betale Citanten Erstatning for hver Dag, Peder Pedersen Hald har været borte fra Læren, efter uvillige dertil af Retten udmeldte Mænds Skjøn, dog ikke over 2 ℳ daglig, — Alt dog kun medmindre Indstævnte Laurs Pedersen Hald til Citanten betaler 50 Rdl., i hvilket Tilfælde den indgaaede Lærecontract bliver at anse for hævet.

Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves, og Citantens befalede Sagfører for Overretten, Cancelliraad Møller, tillægges i Salair 20 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $^{314}/_{78}$ Kjøbmand C. Juhl i Hamborg ctr. Kjøbmand Chr. S. Krøldrup i Kolding.

(Spørgsmaal, om en Handlende, der havde modtaget nogle Partier Smør til Forhandling, kunde anses at have paadraget sig Erstatningsansvar ved den Maade, hvorpaa Forhandlingen var sket, og navnlig ved at en Del af Smørret havde henligget usolgt i henved 2 Aar.)

(Paadømt den 6te Juli 1874.)

Under denne Sag har Hovedcitanten, Kjøbmand C. Juhl i Hamborg, i 1ste Instans ved Gjæsteretten sagsøgt Contracitanten, Kjøbmand Chr. S. Krøldrup i Kolding, til efter fremlagt Contocourant af 1ste Juli 1869 at betale sig sammes Saldo Bℳ 337—12 med 358

Rdl. 3 ℔ eller i alt Fald dette Beløb med Fradrag af 109 Rdl. 8 ß, altsaa til Rest 249 Rdl. 2 ℔ 8 ß, Alt med Renter, hvorimod Contracitanten, idet han har gjort Indsigelse dels mod de Priser, hvortil Udbyttet af nogle Partier Smør, som han havde sendt Hovedcitanten til Forhandling, paa Contocouranten ere ham godskrevne, dels mod, at han paa samme er belastet med Renter, har paastaaet sig frifunden for Hovedcitantens Tiltale, hvilken Paastand han tillige under et subsidiairt anlagt Contrasøgsmaal har begrundet derpaa, at Hovedcitanten i alt Fald maa være pligtig, saafremt Noget tilkjendes ham, at yde Contracitanten en tilsvarende Erstatning for den Prisforringelse, der har været en Følge af, at Smørret ikke var blevet solgt saa hurtigt og godt, som det efter hans Formening burde. Ved Gjæsteretsdommen er Hovedcitanten frifunden for Contracitantens Tiltale og denne tilpligtet at betale til Hovedcitanten 358 Rdl. 3 ℔ med 6 pCt. aarlige Renter heraf fra Gjæsteretsstævningens Dato, den 12te Febr. 1872, indtil Betaling sker, og Sagen er derefter af begge Parter indanket for Overretten, hvor Hovedcitanten har paastaaet Gjæsteretsdommen stadfæstet, medens Contracitanten har gjentaget sine i 1ste Instans nedlagte Paastande.

(Sluttes.)

☞ Af dette Ugeskrift udkommer 15 Nr. (Ark) i Qvartalet nemlig i Reglen et ugentligt og 2 Gange qvartaliter et Dobbeltnummer. Prisen er 7 Mk. 8 Sk. for Qvartalet, og Subskription, bindende for 30 Nr., modtages paa alle kongelige Postcontoirer, Bogladerne og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. **Nyt** Nr. 44—45.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 26de September.

Viborg Overretssager.

Sagen $\frac{8}{7}\frac{14}{8}$ Kjøbmand C. Juhl i Hamborg ctr. Kjøbmand Chr. S. Krøldrup i Kolding.

(Sluttet. — Se forrige Nr.)

Ifølge Sagens Oplysninger har Contracitanten under 25de Marts, 9de August, 7de og 27de Septbr. samt 25de Decbr. 1865 sendt Hovedcitanten til Forhandling ialt $18\frac{3}{4}$ Tdr. Smør, hvoraf en Del blev solgt i Sommeren og Efteraaret 1865, en Del i Foraaret og Sommeren 1866, og Resten først i Efteraaret 1867; men da Nettoprovenuet heraf ikkun er godskrevet Contracitanten med ialt B$ 2058—11 ß, medens Contracitanten efter en af ham opstillet Beregning, hvori han iøvrigt endog har forbigaaet at medtage det af ham senest, som meldt, den 25de Decbr. 1865 afsendte Parti, der udgjorde $1\frac{3}{8}$ og $\frac{3}{4}$ Tdr. Smør, har forment, at de øvrige 4 Partier Smør efter Dagens Priser paa de Tidspunkter, da Hovedcitanten modtog dem, ifølge dennes egne trykte Markedsberetninger, som han havde tilstillet Contracitanten, og som denne har fremlagt under Sagen, burde været udbragt til i det Mindste

B$\frac{r}{d}$ 2523—8, har Contracitanten gjort gjældende, at der som Følge heraf bør afgaa Forskjellen eller B$\frac{r}{d}$ 464—13 ß i det paastævnte Beløb, og idet han derhos har paaberaabt sig, at Smørret var sendt Hovedcitanten med Ordre til at sælge det strax efter Modtagelsen til Dagens høieste Priser, og at Hovedcitanten allerede i Aaret 1865 burde have crediteret hans Conto for sammes Værdi, hvilket vilde havt tilfølge, at Hovedcitanten, uanset de Contracitanten ydede Forskud, intet Beløb vilde have havt tilgode hos Contracitanten ved Udgangen af Aaret 1865, har han endvidere forment, at det Beløb, B$\frac{r}{d}$ 113—11 ß, hvormed Hovedcitanten i Aarene 1866 69 har belastet hans Conto for Renter, bør bortfalde, men med Hensyn til at disse 2 Posters samlede Beløb B$\frac{r}{d}$ 578—8 ß overstiger det paastævnte Beløb med B$\frac{r}{d}$ 40—12 ß, har han iøvrigt erklæret, at han ikke under Sagen forlanger sig Noget tilkjendt hos Hovedcitanten. Ved under Contrasøgsmaalet at gjøre gjældende, at Hovedcitanten imod den ham med Hensyn til Smørrets Forhandling givne bestemte Ordre har ladet Smørret henligge usolgt i længere Tid, en Del deraf endog i 1 à 2 Aar, og at han i alt Fald herved har udvist et Forhold, der maa forpligte ham til at erstatte det derved foranledigede Tab, har Contracitanten, hvis Procedure angaaende flere væsentlige Punkter overhovedet har været i høi Grad uklar, derhos opgjort en anden Beregning, hvorefter dette Tab skulde udgjøre, ikke som ovenanført B$\frac{r}{d}$ 464—13 ß, men netop det foranførte Beløb B$\frac{r}{d}$ 578—8 ß, der er fremkommet ved Tillægget af B$\frac{r}{d}$ 113—11 ß for Renter.

Det følger imidlertid af Forholdets Natur, at Contracitanten, for hvis Regning Smørret skulde sælges, og som selv havde anmodet Hovedcitanten om at creditere ham for det ved Salget indkommende Beløb, maatte være pligtig at svare Renter af de Forskud, hvori

Hovedcitanten stod for ham, idet han ikke kunde fordre sig crediteret for Smørrets Værdi, forinden dette var solgt, eller overhovedet, idet de i Hovedcitantens Markedsberetninger anførte Prisnoteringer ikke uden videre kunne anses forbindende for Hovedcitanten, for noget større Beløb end Smørrets Nettoprovenu, og vel maatte Contracitantens Anmodning til Hovedcitanten om at sælge Smørret ved eller efter Ankomsten til Dagens høieste Priser anses at gaa ud paa, at Smørret skulde forhandles uden Ophold og navnlig uden at der afventedes fordelagtigere Prisforhold end de øjeblikkelige, ligesom Contracitanten ogsaa i en Skrivelse til Hovedcitanten af 7de Septbr. 1865 besværede sig over, at et Parti havde henligget usolgt i over en Maaned i Hovedcitantens Besiddelse, uagtet han ingen Salgspris havde limiteret; men da Contracitanten ogsaa efter den Tid tilstillede Hovedcitanten Smør til Forhandling, og Hovedcitanten — indtil han under 11te August 1866 ved at sende Afregning for et solgt Parti opfordrede Contracitanten til selv at disponere over de endnu usolgte 4 Tdr. — stedse har holdt Contracitanten underrettet om, hvorledes det gik med Salget, samt om Grundene til, at dette trak i Langdrag, samt derhos, efterhaanden som han solgte Noget af Smørret, har tilstillet Contracitanten Salgsregninger, uden at denne har gjort nogen Indsigelse imod disse eller yderligere besværet sig over den Maade, hvorpaa Hovedcitanten røgtede det ham overdragne Hverv, findes de indtil den 11te August 1866 stedfundne Forhandlinger af Smørret at maatte anses saaledes godkjendte af Contracitanten, at han ikke nu vil kunne gjøre noget Ansvar gjældende mod Hovedcitanten for det i saa Henseende Passerede. Hvad angaar de nysanførte den 11te August 1866 endnu usolgte 4 Tdr. Smør, ses der derimod ikke at være efter bemeldte Dag foregaaet Noget mellem Parterne,

forinden Hovedcitanten ved Skrivelse af 27de Octbr. 1867 tilstillede Contracitanten Salgsregning for disse 4 Tdr., der ikkun havde udbragt et Nettoprovenu af B$\text{\textyen}$ 240—1, i hvilken Anledning Contracitanten under 2den Novbr. s. A. tilskrev Hovedcitanten, at han ikke kunde anerkjende det for rigtigt, at Hovedcitanten for dette Parti Smør ikkun havde crediteret ham for det nævnte Beløb, eftersom han ved Indsendelsen havde forlangt Salg strax, men Hovedcitanten ikkedestomindre havde undladt Salg og nu efter 2 Aars Forløb ikkun opnaaet ⅓ af den ved Indsendelsen noterede Pris, og med Hensyn til den af Contracitanten mod dette Salg fremsatte særlige Indsigelse er den af Hovedcitanten — som ovenanført — nedlagte subsidiaire Paastand om i hvert Fald at tilkjendes 249 Rdl. 2 $\text{\textyen}$ 8 ß fremsat. Det maa nu vel i denne Henseende antages, at Hovedcitanten ikke behørigt har varetaget Contracitantens Interesse ved uagtet den givne Salgsordre at lade det ommeldte Parti Smør henligge usolgt i henimod 2 Aar, hvorved Smørrets Beskaffenhed maa forudsættes at være blevet i en væsentlig Grad forringet, saa at det har maattet sælges til den anførte lave Pris, men efter Sagens Omstændigheder findes der dog ikke aldeles tilstrækkelig Føje til i denne Anledning at paalægge Hovedcitanten noget Ansvar. I denne Henseende bemærkes navnlig, at Hovedcitanten allerede i Skrivelse af 3die Febr. 1866 havde opfordret Contracitanten til snarest mulig at sende ham det Beløb, han dengang havde tilgode, med Tilføjende, at det havde været ham umuligt at faa den da resterende Del af Smørret solgt til en nogenlunde Pris, men at han var villig til at udlevere dette, hvis Contracitanten ved andre Forbindelser kunde faa det bedre realiseret, og at Contracitanten da under 6te Marts s. A. tilskrev Hovedcitanten, at han vilde lade en Ven tage Smørret i Øjesyn for om

mulig at faa det realiseret og, hvis dette ikke skete, var villig til at omsætte Beløbet paa Hovedcitanten i 3 Maaneders Tratte, men ikkedestomindre og uagtet Hovedcitanten derefter først under 17de April 1866 opfordrede Contracitanten til at træffe sine Dispositioner over det usolgte Smør, og senere den 11te August s. A. særligt udtalte Ønsket om at Contracitanten vilde disponere over de 4 Tdr. Smør, som da vare usolgte, hverken sendte Nogen for at tage Smørret i Øjesyn eller overhovedet lod høre fra sig, førend han, som meldt, tilskrev Hovedcitanten det ovenommeldte Brev af 2den Novbr. 1867, og navnlig i dette Tidsrum ganske undlod efter den dertil givne Anledning at meddele Hovedcitanten nogen bestemt Ordre om, hvorledes der under de forhaanden værende Omstændigheder skulde forholdes med Smørret. Som Følge heraf vil saaledes ingen af Contracitantens Indsigelser mod Søgsmaalet kunne tages tilfølge, og det maa derfor billiges, at Contracitanten ved Gjæsteretsdommen er tilpligtet at betale Hovedcitanten 358 Rdl. 3 ℔ med Renter som ovenanført, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans ere ophævede, vil derfor være at stadfæste.

I Procesomkostninger for Overretten findes Contracitanten at burde til Hovedcitanten betale 30 Rdl.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Documenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Thi kjendes for Ret:

Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande.

I Procesomkostninger for Overretten betaler Contracitanten, Kjøbmand Chr. S. Krøldrup, til Hovedcitanten, Kjøbmand Juhl, 30 Rdl.

Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{172}{74}$ Landsoverretsprocurator Fasting Actor ctr. Tiltalte, Postcontrahent S. Møller.

(En Postcontrahent, der tiltaltes for uforsvarlig Kjørsel og fornærmeligt Forhold mod de Reisende, anset efter Frd. 27de Januar 1804 § 67, sammenholdt med Pl. 1ste April 1834 § 5 e.)

(Paadømt den 6te Juli 1874.)

Under denne Sag, der i 1ste Instans er behandlet som offentlig Politisag, tiltales Snedker og Postcontrahent S. Møller i Holstebro for uforsvarlig Kjørsel og fornærmeligt Forhold mod de Reisende, medens han den 10de Octbr. f. A. fremførte en Bivogn med Diligencen fra Holstebro til Ringkjøbing.

Sagen er foranlediget ved en af Tømmermester Boesen til Generaldirectoratet for Postvæsenet indsendt Klage, der ligesom hans derefter under Sagen afgivne edelige Forklaring gaar ud paa, at da han den 10de Octbr. f. A. om Aftenen befandt sig i en af de flere med den ommeldte Diligence følgende Bivogne, blev den Vogn, hvorpaa han befandt sig, indhentet af en anden Bivogn, der kjørtes af Tiltalte, som derpaa kjørte udenom samme paa en saa uforsvarlig Maade, at den var nær ved at blive trængt ned i Veigrøften, og da Boesen, medens Vognene derefter holdt ved Ulvkjær Kro, foreholdt Tiltalte det Utilbørlige i hans Adfærd, blev han overøst med Grovheder af Tiltalte, der blandt Andet udskjeldte ham for en „Dreng“.

Tiltalte har ogsaa erkjendt, at han ved den omhandlede Leilighed, for at komme til at følge umiddelbart efter Diligencen, hvortil han ansaa sig berettiget, da hans Bivogn var den først afgaaede, kjørte udenom en lige efter Diligencen kjørende Vogn, uden at han dog dengang vidste, hvad det var for en Vogn; men han har benægtet, at dette skete paa en saadan Maade, at han derved udsatte den anden Vogn for Fare, lige-

som han ogsaa har benægtet at have ved Ulvkjær Kro brugt Ukvemsord mod Boesen, om hvem han derhos ikke vil have vidst, at han var Passager med Diligencen.

Ligesom det imidlertid efter Sagens samtlige Oplysninger maa antages, at den Maade, hvorpaa Tiltalte ved den paagjældende Leilighed kjørte udenom den anden Vogn, lettelig kunde have medført Fare for de Personer, der befandt sig paa samme, saaledes maa det ogsaa ved de under Sagen afgivne edelige Vidneforklaringer imod Tiltaltes Benægtelse anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, da Boesen i en rolig Tone foreholdt ham hans uforsvarlige Kjørsel, har gjort sig skyldig i en usømmelig og fornærmelig Optræden mod Boesen og navnlig brugt Ukvemsordet „Dreng“ imod ham.

For sit Forhold i de anførte Henseender vil Tiltalte, til hvis Foregivende om ikke at have vidst, at Boesen var Passager med Posten, der efter Sagens Omstændigheder ikke vil kunne tages noget Hensyn, være at anse efter Frd. 27de Januar 1804 § 67, sammenholdt med Pl. 1ste April 1834 § 5 e, med Bøder, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til i det Hele 10 Rdl., som ville tilfalde vedkommende Politikasse, hvorhos han vil have at udrede Sagens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, 5 Rdlr. til hver.

Under Sagens Behandling ved Politiretten og den befalede Sagførelse for Overretten har intet Ophold, som findes at maatte bevirke Ansvar, fundet Sted.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte, Snedker og Postcontrahent S. Møller, bør til Jurisdictionens Politikasse bøde 10 Rdl.

Saa betaler han og Sagens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten,

Procurator Fasting og Justitsraad Neckelmann, 5 Rdl. til hver.

Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{140}{74}$ Kjøbmand Peter Baumgarten i Odense ctr. Detaillist H. P. Carstensen i Kolding.

(Spørgsmaal om, hvorvidt en indgaaet Handel om et Parti Skind kunde anses misligholdt fra Sælgerens Side.)

(Paadømt den 27de Juli 1874.)

Ved et den 28de Juli f. A. oprettet Document erkjendte Indstævnte, Detaillist H. P. Carstensen i Kolding, at han den 2den s. M. til Citanten, Kjøbmand Peter Baumgarten i Odense, havde solgt alle de Uldskind, der samledes til Mikkelsdag, som det hedder, i tørre Varer uden Hovedlag og Fodlapper at levere c. 4000 til 6000 Stkr. til 3 𝔐 6 ß pr. ℔; det tilføjes derhos, at Skindene skulde modtages i Kolding hver 14de Dag, at de 2 første Leveringer vare foregaaede den 8de og 21de s. M., samt at der endvidere maatte leveres 400 slesvigske Skind til den foranførte Pris, men at hvad der samledes mere, skulde leveres til 3 𝔐 pr. ℔. Da Indstævnte i Overensstemmelse hermed efter Citantens Formening maatte være pligtig at levere mindst 4000 Uldskind til Mikkelsdag eller 29de Septbr. f. A., men han ikkun har leveret 2569 Skind, har Citanten under denne Sag ved Gjæsteretten paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale sig Erstatning for den stedfundne Misligholdelse med 12 ß for hvert af de manglende 1431 Skind, ialt 178 Rdl. 5 𝔐 4 ß, eller efter uvillige Mænds Skjøn, med Renter, og da Indstævnte ved Gjæsteretsdommen er frifunden for Citantens Tiltale, har Citanten nu indanket Sagen for Overretten, hvor

han har gjentaget sine nysanførte Paastande. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Indstævnte har ikke bestridt, at han har været pligtig at levere Citanten mindst 4000 Uldskind, ligesom han har erkjendt, at heraf ikkun af Citanten er modtaget 2569 Stkr., men han har navnlig villet gjøre gjældende, at Citanten selv maa bære Ansvaret for at han ikke har modtaget det hele betingede Antal, idet hans Reisende den 1ste Septbr. f. A. vægrede sig ved at modtage et ham tilbudt Parti paa c. 1600 Skind, paa Grund af, at disse vejede 41 ℔ pr. 10 Stkr., hvilken Vægring Citanten — efterat Indstævnte strax samme Dag i en Skrivelse til Citanten havde fremsat Indsigelse herimod og opfordret Citanten til uden Ophold at modtage Skindene, da han ellers betragtede Handelen som hævet — i sin Svarskrivelse af 2den s. M. fastholdt. Det ovenommeldte Document indeholder nu vel ingen udtrykkelig Tilkjendegivelse angaaende den Vægt, Skindene maatte holde, idet det alene med Hensyn til Beregningen af det stemplede Papir er anført, at hvert Skind antages at veje gjennemsnitligt 3 ℔, og Citanten kan ej heller anses at have tilvejebragt noget tilstrækkeligt Bevis for, at de Skind, som Indstævnte vilde levere den 1ste Septbr. f. A. — og hvis Antal efter Citantens Anbringende iøvrigt ikke var 1600 men i det høieste 600 Stkr. — ikke vare af antagelig Beskaffenhed, eller at navnlig den større Vægt, de holdt, skulde, som af ham anført, hidrøre fra, at de vare vaade og ikke befriede fra Hoved- og Fodlapper; men ifølge Forholdets Natur maatte det nærmest paahvile Indstævnte at tilvejebringe Bevis saavel for Antallet som for Beskaffenheden af de Skind, som Citanten vægrede sig ved at modtage, samt i det Hele at godtgjøre, at Citantens Vægring ved at modtage dem var ubeføjet, og da Indstævnte, uden at foretage noget videre Skridt i An-

ledning af Citantens ovenommeldte Skrivelse af 2den Septbr. f. A., hvori denne blandt Andet nægtede at indgaa paa Indstævntes Forslag om at ophæve Handelen, tværtimod fremdeles den 15de og 29de Septbr. fortsatte Leverancen, maa han ved dette sit Forhold anses at have godkjendt Citantens Indsigelse mod Beskaffenheden af det den 1ste Septbr. tilbudte Parti Skind. Dette Tilbud kan derfor ikke komme i nogen Betragtning, og da Indstævnte saaledes har leveret Citanten 1431 Uldskind færre, end han har erkjendt sig pligtig til, vil han som Følge heraf efter Citantens Paastand have at betale denne Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn, dog ikke over 178 Rdl. 5 ℳ 4 ß, for det Tab, han maatte have lidt derved, at disse Skind ikke ere blevne ham leverede til den betingede Pris 3 ℳ 6 ß pr. ℔, ligesom han, idet ingen særlig Indsigelse i saa Henseende fra hans Side er fremsat, vil være pligtig at tilsvare Citanten 7 pCt. aarlig Rente af Erstatningsbeløbet fra Gjæsteretsstævningens Dato, den 14de Octbr. 1873, indtil Betaling sker.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Sagens Omstændigheder være at ophæve.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Detaillist H. P. Carstensen i Kolding, bør til Citanten, Kjøbmand Peter Baumgarten i Odense, betale Erstatning efter uvillige inden Retten udmeldte Mænds Skjøn, dog ikke over 178 Rdl. 5 ℳ 4 ß, for det Tab, Citanten maatte have lidt derved, at 1431 Stkr. Uldskind ikke i Tidsrummet fra den 2den Juli til den 29de Septbr. f. A. ere blevne ham leverede til en Pris af 3 ℳ 6 ß pr. ℔, med 7 pCt. aarlig Rente af Erstatningsbeløbet fra den 14de Octbr. 1873, indtil Betaling sker.

Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Sagen $\frac{198}{74}$ Landsoverretsprocurator Morville Actor ctr. Tiltalte Christen Pallesen.

(En Tiltalt anset efter Straffelovens § 225 for falsk Angivelse, men derimod ikke anset at have paadraget sig Ansvar for falsk Forklaring for Retten ved derefter yderligere at forklare sig i Retning af at bestyrke den fremsatte Sigtelse.)

(Paadømt den 27de Juli 1874.)

Under denne Sag tiltales Indsidder Christen Pallesen for falsk Forklaring for Retten samt for falsk Angivelse af Klagemaal.

Efter Sagens Oplysninger var der, efterat Anders Jensen i Rye henimod Midten af Marts Maaned d. A. var afgaaet ved Døden, opstaaet et Rygte paa Stedet om, at han ikke var død en naturlig Død, om hvilket Rygtes Tilværelse Sognefogden gjorde Indberetning til Politimesteren, og da den af Districtslægen efter Politimesterens Foranstaltning den 16de Marts foretagne Undersøgelse af Liget ikke bekræftede Rygtets Sandhed, paalagde Politimesteren Sognefogden at indberette, om Formodningen om A. Jensens Dødsmaade havde Andet at støtte sig til end Rygte, hvorefter Sognefogden under 20de s. M. blandt andre Personer, der skulde kunne give Forklaring om, at der kort før A. Jensens Død var blevet tilføjet ham Vold af hans Stifsøn Peter Sørensen, opgav Tiltalte, der navnlig skulde have udtalt sig i denne Retning for Sognefogden. Under 28de s. M. indgav Tiltalte imidlertid til Amtet et Andragende, hvori han, næst blandt Andet at angive, at ovennævnte Peder Sørensen havde mishandlet sin Stiffader, saa at det formodedes, at dennes 5 Dage efter paafølgende Død var

en Følge deraf, i denne Anledning begjærede retslig Undersøgelse indledet, idet han derhos bemærkede, at de Anmeldelser, der vare gjorte til Stedets nærmeste Øvrighed, hidtil havde været uden Virkning. Da Tiltalte derpaa den 31te Marts blev stillet for Forhør, forklarede han blandt Andet, at han omtrent for 3 Uger siden, da han stod udenfor det af ham saavelsom af Anders Jensen og Peder Sørensen beboede Hus, havde hørt Anders Jensen udstøde et Skrig, og at Peder Sørensen strax efter var kommen ud fra A. Jensens Lejlighed, idet P. Sørensens Kone da sagde til denne, at det skulde han ikke have gjort; samme Dag gik A. Jensen tilsengs og laa i 5 à 6 Dage derefter og stod ikke mere op, hvorhos han i den sidste Tid, han levede, i hvilken Tid Tiltalte oftere var hos ham, og navnlig ogsaa i Tiltaltes Paahør, klagede over, at Sygdommen hidrørte fra, at P. Sørensen havde stukket ham i Siden med knyttet Næve, og da der den næstsidste Nat bragtes A. Jensen Noget at drikke fra P. Sørensen, skjød A. Jensen det, efterat have smagt derpaa, fra sig, idet han sagde, at det var salt og efterlod en græsselig Smag, men at Tiltalte dog ikke bestemt vilde sige, at det var Gift. Efterat Peder Sørensen imidlertid i samme Forhør havde forklaret, at han en af de sidste Dage, medens A. Jensen levede, havde af en Fejltagelse rakt ham et Krus Saltlage istedetfor Ølkrukken, men strax, da den Syge sagde, at det var salt, havde opdaget sin Fejltagelse og bragt ham Øl, erkjendte Tiltalte Rigtigheden heraf, og i et senere samme Dag optaget Forhør forklarede han endvidere, at han med Hensyn til den Mishandling, der skulde være overgaaet A. Jensen Søndagen før han døde, vel troede at have hørt et Skrig fra Huset, men at han dog ikke vidste, hvorfra det kom, og ligeledes kun havde hørt et Rygte om, at P. Sørensens Kone skulde

have sagt til denne, at det skulde han ikke have gjort, ligesom Tiltalte ejheller havde hørt A. Jensen i de sidste Dage af sit Liv udtale sig om, at Stifsønnen havde slaaet ham, eller selv erfaret, hvorvidt A. Jensen havde ligget stadig tilsengs siden den ommeldte Søndag — hvilket efter Sagens Oplysninger ikke har været Tilfældet, idet det navnlig er oplyst, at han den paafølgende Onsdag var paa Arbejde i Skoven — men at han alene havde hørt Saadant af et kvindeligt Fattiglem, der passede A. Jensen i den sidste Tid, og hvis Upaalidelighed iøvrigt var Tiltalte bekjendt. Under den nærmere Afhøring forklarede Tiltalte fremdeles, at han slet ikke havde befattet sig med de ommeldte Rygter før den 22de Marts, da han i Kroen havde et Sammenstød med P. Sørensen, der ved denne Lejlighed efter Tiltaltes Formening havde søgt at gjøre ham latterlig i Fleres Paahør, hvorefter Tiltalte i den Hensigt at skade P. Sørensen havde faaet det ommeldte Andragende til Amtet affattet hos en Sagfører. Tiltalte har derhos erkjendt, at forinden han afgav sin førstanførte Forklaring i Retten, blev Edsformaningstalen tydelig oplæst for ham, samt at han blev gjort opmærksom paa, at han skulde føres som Vidne, og af Dommeren indtrængende opfordret til kun at sige, hvad han havde hørt og set, og ikke bryde sig om løse Rygter, men iøvrigt har han paastaaet, at han, saafremt han var bleven opfordret til at beedige sin ommeldte Forklaring, ikke vilde have gjort dette.

Efter hvad saaledes er anført, maa Tiltalte anses at have, i den Hensigt at skade ovennævnte Peder Sørensen, angivet denne for Øvrigheden som skyldig i et voldeligt Forhold mod sin nævnte Stiffader, der efter Angivelsen formodedes at have medført dennes Død, og ligesom denne Sigtelse efter Sagens Oplysninger maa betragtes som aldeles ubeføjet, saaledes kan Til-

talte, hvem der ikke var Noget bekjendt, der væsentlig kunde begrunde nogen Mistanke mod Peder Sørensen, ej heller antages at have troet paa Angivelsens Rigtighed.

For det ommeldte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 225, hvorimod der i Henhold til Straffelovens § 147 ikke vil kunne idømmes ham noget Ansvar for at have afgivet den ovenommeldte urigtige Forklaring i det første Forhør den 31te Marts d. A., idet han, der dengang havde indsendt sin falske Angivelse til Amtet, havde Føje til at antage, at Sagen gjaldt ham selv, og Straffen for ham, der er født 1810 og som med Undtagelse af, at han har været mulkteret dels for ulovlig Jagt, dels for politistridigt og fredsforstyrrende Forhold ved at affyre en Bøsse, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Tiltalte vil derhos have at udrede Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser, og derunder i Salair til Actor og Defensor 8 Rdl. til hver.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet Ophold fundet Sted.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Christen Pallesen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Justitsraad Neckelmann, 8 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen AS. $\frac{80}{74}$ Gaardejer P. Christensen i Brøndbyvester ctr. Cand. polit. A. Hage og Dr. phil. Heibergs Fallitbo.

(En Protest fra Vidneindstævntes Side mod en Vidneførsel, der skulde gaa ud paa nærmere at oplyse Punkter, som i alt Fald tildels havde været omhandlede under en afhjemlet Skjønsforretning, ikke givet Medhold, da Citanten maatte have Adgang til at fremskaffe de Beviser, som han anser hensigtsmæssige, og Instævntes Tarv maa anses tilstrækkelig beskyttet derved, at Dommeren i Hovedsagen afgjør, hvilken Betydning der kan tillægges Vidneførslen udenfor og imod Skjønsforretningen. Den Omstændighed, at Vidneforklaringerne mulig ikke vilde faa nogen Betydning under Hovedsagen, ej heller tillagt Vægt, da Protesten ikke skrev sig fra Vidnerne selv.)

(Paadømt den 20de Juli 1874.)

Den 30te Juni 1867 udstedte Citanten, Gaardejer P. Christensen i Brøndbyvester, som Kjøber af 20 Tdr. Land af den inddæmmede Tjæreby Vejle, et Document, hvorved han erklærede sig villig til efter Størrelsen af det ham overdragne Areal i Forhold til Størrelsen af den hele inddæmmede Vejle at bidrage til de Udgifter, som Vedligeholdelsen af Inddæmningsforetagendet maatte føre med sig. I Henhold til dette Document er han af Dr. phil. Heiberg og Cand. polit. A. Hage ved Kjøbenhavns Amts søndre Birkeret søgt til at betale 1157 Rdl. 3 ℔ 6 ß m. m. som den paa ham faldende Andel af de Udgifter, der, efter at Dæmningen uden om Vejlen var gjennembrudt af Havet, efterhaanden indtil 1ste Octbr. 1871 skulle være medgaaede til Istandsættelsen og Vedligeholdelsen af det ommeldte Inddæmningsforetagende, og have Sagsøgerne i 1ste Instans til Oplysning om Nødvendigheden eller Hensigtsmæssigheden af de forskjellige Anlæg, Arbejder og Anskaffelser, som de i den Tid, hvori enten den ene eller begge have

besiddet Tjæreby Vejle, have foretaget ved samme, ladet optage en Skjønsforretning, der er afhjemlet den 10de Febr. f. A. inden Korsør Byting. Citanten har derefter til Oplysning i Sagen paastævnet til samme Ting et Tingsvidne, under hvilket Vidnedommeren ved sin Kjendelse af 1ste Decbr. f. A. har taget Indsigelsen imod Nr. 4, 5, 6, 9, 11—14, 16 og 17 af de fremlagte Vidnekvæstioner til Følge, og saaledes nægtet Vidnesagen Fremme, forsaavidt angaar disse Kvæstioner, der lyde saaledes:

4. „Kunde denne Aabning“ ɔ: en Aabning, der efter det foregaaende Spørgsmaal skulde være fremkommen derved, at en i Dæmningen anbragt Sluse af Vandets Tryk blev ført ind i Vejlen — „være bleven lukket og Slusen anbragt igjen, og i det Hele den samme Tilstand som før Gjennembruddet være bragt tilveje, og kunde dette være udført for en Bekostning af omtrent 1000 Rdl., i alt Fald under 2000 Rdl.?“

5. „Var Dæmningen tilstrækkelig, baade lang nok, høj nok og bred nok, og anser Vidnet den senere foretagne Forhøjelse og Forlængelse og Gjøren bredere for unødvendig?“

6. „Kunde den frembragte Aabning være lukket, uden at det havde været nødvendigt at bygge en længere Dæmning udenom samme i Bueform, saaledes som sket?“

9. „Veed Vidnet, at det strax kunde ses, at dette“ ɔ: at Indstævnte Heiberg, der først flere Aar efter Gjennembruddet skal have anbragt en Sluse, nemlig den nuværende, paa et andet Sted end den tidligere, i disse Aar uden Sluse søgte at udmale Vandet ved Hjælp af en Dampmaskine og Centrifugalpompe — „ikke kunde lade sig gjøre, idet Vandet løb lige fort ind igjen, som det blev ud-

malet, og at det hele fleraarige Forsøg paa saaledes uden Sluse med Dampmaskinen at udmale Vandet har været til ingen Verdens Nytte?"

11. „Veed Vidnet, at den tilstedeværende Vindmølle havde været tilstrækkelig til at borttage Vandet, efterat den ved Gjennembruddet frembragte Aabning var bleven lukket og en Sluse anbragt?"

12. „Veed Vidnet, at de Kanaler og Grøfter, som Indstævnte Heiberg har gravet, kun ere gavnlige til Kultivering af hans egen Andel af Vejlen, men uden Nytte for de til Citanten i sin Tid solgte 20 Tdr. Land?"

13. „Vilde en Tilbageførelse af Tilstanden før Gjennembruddet have været en „Vedligeholdelse" af Foretagendet, og maa de af Indstævnte Heiberg foretagne Foranstaltninger, der efter hans Anbringende skulde have kostet over 15000 Rdl., siges at gaa langt videre end til en blot Vedligeholdelse?"

14. Havde Vejlen været tilstrækkelig sikkret mod Havet ved en Tilbageførelse af Tilstanden før Gjennembruddet?"

16. „Antager Vidnet, at en blot Tilbageførelse af Tilstanden før Gjennembruddet vilde have bragt de til Citanten i sin Tid solgte 20 Tdr. Land i samme Stand som nu?"

17. „Til hvormeget anslaar Vidnet den nuværende Værdi af de nævnte 20 Tdr. Land?"

Denne Kjendelse — der er støttet derpaa, at Forelæggelsen af de nævnte Kvæstioner for Vidnerne vil være irrelevant, eftersom de paagjældende Spørgsmaal gaa ud paa et rent Skjøn, hvis Momenter have været Gjenstand for det tidligere optagne Skjøn, der alene kunde omstødes ved en Overskjønsforretning, under hvilken det, forsaavidt Spørgsmaalene skulle benyttes til at oplyse faktiske Omstændigheder, hvorpaa

det ommeldte Skjøn er bygget, maatte staa Parterne frit for at gjøre saadanne Punkter til Gjenstand for særlige Spørgsmaal til Overskjønsmændene, — er af Citanten paaanket her til Retten, hvor han har paastaaet den underkjendt, tilsidesat og forandret saaledes, at Underdommeren tilpligtes, naar Vidnesagen derefter foretages, at forelægge Vidnerne de ommeldte Spørgsmaal eller dog de af disse Spørgsmaal, som Overretten maatte bestemme, og har han tillige paastaaet de Indstævnte, Cand. polit. A. Hage og Dr. phil. Heibergs Fallitbo, tilpligtede in solidum at betale ham Appellens Omkostninger skadesløst.

Det indstævnte Bo har derimod paastaaet den indankede Kjendelse stadfæstet og Citanten tilpligtet at godtgjøre Boet Sagens Omkostninger med et tilstrækkeligt Beløb, til hvilken Paastand Indstævnte Hage har sluttet sig med den Bemærkning, at han er udtraadt af Ejendomsforholdet til Tjæreby Vejle, der nu ene ejes af det indstævnte Fallitbo, hvem denne Sag derfor alene vedkommer, og hvem eventuelle Omkostninger alene maa paahvile.

Om det nu end maa erkjendes, at de omhandlede Kvæstioner i alt Fald for Størstedelen forudsætte et Skjøn, og at det af den fremlagte Skjønsforretning fremgaar, at Skjønsmændene allerede have udtalt sig i alt Fald tildels om de samme Punkter, som Vidnekvæstionerne angaa, maa der dog gives Citanten Medhold i, at Dommeren i Vidnesagen ikke derfor havde Grund til at nægte Vidnesagens Fremme med Hensyn til de omhandlede Kvæstioner, idet de anførte Omstændigheder ikke kunne være til Hinder for, at Citanten, der maa have Adgang til at producere de Beviser, som han anser for hensigtsmæssige til sin Sags Tarv, ved Vidneførsel søger det Omspurgte oplyst, og de Indstævntes Interesse maa anses tilstrækkeligen beskyttet

derved, at det er Dommeren i Hovedsagen, der skal afgjøre, hvilken Betydning der skal tillægges Vidneførselen udenfor og imod Skjønnet. Da nu heller ikke den Omstændighed, at der muligen ikke vil kunne tillægges Vidnernes Forklaring nogen Vægt under Hovedsagen, kan være nogen lovlig Indsigelse imod deres Afhørelse, hvorimod det maa overlades til Vidnerne selv at afgjøre, om og hvorvidt de ville besvare de dem forelagte Spørgsmaal, findes den ikke af Vidnerne men ikkun af de Indstævnte nedlagte Protest mod Vidnesagens Fremme ikke at burde være taget tilfølge.

I Henhold hertil vil den paaankede Kjendelse i Overensstemmelse med Citantens Paastand være at forandre saaledes, at Underdommeren tilpligtes, naar Vidnesagen atter foretages, at forelægge Vidnerne de ommeldte Spørgsmaal.

Sagens Omkostninger for Overretten blive efter Omstændighederne at ophæve.

Behørigt stemplet Papir er her for Retten bleven brugt.

Thi kjendes for Ret:

Underdommeren bør, naar den af Citanten, Gaardejer C. Christensen i Brøndbyvester, den 3die Novbr. f. A. paastævnte Vidnesag paany foretages, forelægge Vidnerne de ovennævnte Nr. 4, 5, 6, 9, 11--14, 16 og 17 af de den 1ste Decbr. næstefter af Citanten fremlagte Kvæstioner.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Sagen AS. $\frac{301}{74}$ Karen Larsdatter ctr. Tjenestekarl Hans Johansen.

(Politiretsdommen i en Alimentationssag — men ikke den foregaaende Behandling — annulleret, fordi Forlig ikke var prøvet.*)

(Paadømt den 20de Juli 1874.)

Da der i nærværende, fra Nyborg Kjøbstads Politiret hertil indankede Paternitetssag mellem Citantinden, Karen Larsdatter, og Indstævnte, Tjenestekarl Hans Johansen, ikke sees at være prøvet Forlig, jfr. Frdn. af 25de Marts 1791 § 23 og 10de Juli 1795 § 10 samt Pl. 28de Mai 1825, vil Politiretsdommen være ex officio at annullere.

Den for Citantinden, Karen Larsdatter, der har faaet fri Proces for Overretten, beskikkede Sagfører, Procurator Leth, har fremmet Sagen med behørig Hurtighed.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Thi kjendes for Ret:

Politiretsdommen bør uefterrettelig at være.

Sagen AS. $\frac{308}{74}$ Procurator Lassen Actor ctr. Tiltalte, Vognmand Lorentz Lorentzen af Taarbæk.

(Frifindelse under en Sag om Overtrædelse af Bestemmelserne i Brandpolitiloven af 2den Marts 1861 § 1 imod at opføre Bygninger i for nær Afstand ved Naboejendommen.)

(Paadømt den 21de Juli 1874.)

Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Politiret indankede Sag tiltales Vognmand Lorentz Lorentzen for Overtrædelse af Afstandsbestemmelserne

---

*) Retten maa saaledes være gaaet ud fra, at Forlig i Politisager kan prøves paa ethvert Stadium af Sagens Behandling, ikke nødvendigvis in limine processus, jfr. ovenfor p. 280.

i Brandpolitilov for Landet af 2den Marts 1861 ved uden Tilladelse i Aaret 1872 at have opført en ikke-brandfarlig Staldbygning paa sin Ejendom i Taarbæk, beliggende i en Afstand af 2 Alen 9 Tommer og 1 Alen 4 Tommer fra Fisker Niels Johansens, henholdsvis Nord for samme beliggende, ikke-brandfarlige Beboelsesbygning og Øst for samme beliggende brandfarlige Halvtagsbygning.

Tiltalte har vel erkjendt, at han uden Tilladelse har opført den omhandlede Staldbygning i de anførte Afstande fra Naboens Bygninger, men da det af det Oplyste fremgaar, at bemeldte Staldbygning er adskilt med behørig Brandgavl fra den Nord for liggende ikke-brandfarlige Beboelsesbygning, og at Tiltalte har opført Staldbygningen imedens den mod Øst beliggende Halvtagsbygning, der i 1873 er bleven ombygget og forsynet med Ildsted, endnu var i en saadan Tilstand, at den maatte henregnes under Undtagelsesbestemmelsen i bemeldte Lovs § 1 næstsidste Punktum, der maa antages at indeholde en almindelig Regel og derfor ikke, som Actor har forment, blot refererer sig til det umiddelbart foregaaende Punktum og Punkt 3, men til hele Paragraphen, har Tiltalte ikke behøvet nogen Dispensation fra bemeldte Lov til det omhandlede Byggeforetagende, og idet det derfor maa billiges, at han ved Politiretsdommen af 21de April d. A. er frifunden for det Offentliges Tiltale i denne Sag, vil bemeldte Dom være at stadfæste, hvorhos Sagens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor for Overretten, 5 Rdl. til hver, findes at burde udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Politiretsdommen bør ved Magt at stande.

Sagens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Lassen og Herforth, 5 Rdl. til hver, udredes af det Offentlige.

Sagen $\frac{589}{73}$ Grosserer F. Dithmer contr. Vognfabrikant Elof Jensen.

(**Antaget, at en Protest de non solutione af en Vexel ikke lovlig kan foregaa, uden at Vexlen bliver forevist, og at Vexelejeren derfor, hvor dette ikke har kunnet ske, fordi Vexlen var brændt, maa have tabt sin Ret mod Endossenten.**)

(Paadømt den 27de Juli 1874.)

Under nærværende Sag søger Citanten, Grosserer F. Dithmer, Indstævnte, Vognfabrikant Elof Jensen, tilpligtet at indfri en af Grosserer Johs Olsen den 8de Januar 1872 til Indstævnte efter Ordre udstedt, af denne in blanco endosseret 3 Maaneders Solavexel, stor 480 Rdl., der skal være tilintetgjort ved en Citanten Natten mellem den 8de og 9de Febr. 1872 overgaaet Ildebrand, og som, efter at der for den under 17de og 18de April næstefter var bleven optaget Protest de non solutione, ved nærværende Rets Dom af 22de Septbr. f. A. blev kjendt død og magtesløs, ved til Citanten at betale Vexlens Paalydende, 480 Rdl. med 6 pCt. Renter p. A. fra Stævningens Dato, den 12te Novbr. f. A., indtil Betaling sker, samt Sagens Omkostninger skadesløst. — Indstævnte procederer til Frifindelse og paastaar Citanten tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger skadesløst efter Regning.

Indstævnte har nu vel erkjendt at have endosseret in blanco en af Grosserer Johs. Olsen til ham efter Ordre udstedt 3 Maaneders Solavexel, stor 480 Rdl., men benægter, at det er denne, der har været Gjenstand for den stedfundne Mortification, idet han dels tror at kunne erindre, at den af ham endosserede Vexel var udstedt den 5te Januar 1872 og dels bestemt inhærerer, at dens Ordlyd var forskjellig fra hvad i Mortificationsdommen angives, idet den navnlig lød paa „Valuta i Varer annammet", hvorhos han i ethvert Fald formener, at den ovennævnte den 17de og 18de April

1872 stedfundne Notarialforretning, ved hvilken Notarius publicus her i Staden efter Citantens Begjæring henvendte sig paa det Sted, der af denne var opgivet som den for Tiden udenlands værende Vexeludsteders sidste Bopæl her i Landet, og efter at have forgjæves afkrævet en der Tilstedeværende enten Betaling af den brændte Vexels Beløb eller en ny ligelydende og lige endosseret Vexel, protesterede de non solutione, ikke kan anses for nogen behørig Protest af den paagjældende Vexel, da denne ikke har kunnet præsenteres til Betaling.

Om der nu end maa gives Citanten Medhold i, at det ved at Indstævnte, dengang bemeldte Notarialforretning blev forkyndt ham, erklærede, „at saasnart Reqvirenten (Citanten) forskaffede ham en anden Vexel, udstedt af Johs. Olsen for det samme Beløb til hans (Indstævntes) Ordre, vilde han betale den omhandlede Vexels Beløb“, maa anses tilstrækkelig godtgjort, at det er den Vexel, Indstævnte erkjender at have endosseret, der er bleven mortificeret, idet den er betegnet i Citantens Reqvisition til Notarius paa samme Maade som i Mortificationsdommen, saa skjønnes det derimod ikke rettere, end at det ifølge Frd. af 18de Mai 1824 §§ 32 og 56 jfr. Frd. af 7de April 1843 § 4 er nødvendigt, for at en Protest de non solutione kan foregaa lovformeligt, at Vexlen bliver forevist, og at Citanten, da dette ikke er sket, ifølge bemeldte Forordnings § 35 maa have forbrudt sin Vexelret og derved al Tiltale mod Indstævnte som Vexlens Endossent, idet selvfølgelig den senere stedfundne Mortification ikke kan kalde den tabte Vexelret tillive igjen.

Citantens Paastand vil saaledes ikke kunne tages til Følge, hvorhos Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Under Sagen foreligger ingen Overtrædelse af Lovgivningen om det stemplede Papirs Brug.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte Vognfabrihant Elof Jensen bør for Citantens, Grosserer F. Dithmers, Tiltale i denne Sag fri at være. — Sagens Omkostninger ophæves.

Sagen AS. $\frac{242}{74}$ Odense Kjøbstads Skifteret, som behandl er Kjøbmnd Julius Gammeltofts Fallitbo ctr. Samsø Birks Skifteret, der behandler Kjøbmand Joh. E. Rømlers Fallitbo, samt H. S. Quist af Pillemark paa Samsø, Kjøbmand C. W. Petersen af Brundby paa Samsø og Kjøbmand Spøhr af Odense.

(Antaget, at Kommittenten i Kommissarii Fallitbo maa betragtes som Separatist med Hensyn til de i Boet forefundne ved Salg af Varer, henhørende til Kommissionslageret, erhvervede Fordringer, der endnu ikke ere indkasserede.)

(Paadømt den 27de Juli 1874.)

I Kjøbmand Joh. E. Rømlers, ved Samsø Birks Skifteret behandlede Fallitbo har Odense Kjøbstads Skifteret, som behandler Kjøbmand Julius Gammeltofts Fallitbo, paastaaet sidstnævnte Bo tillagt et Beløb, stort 1113 Rdl. 3 ß, hidrørende fra en Rømler af Gammeltoft overdragen Kommissions- eller Konsignationsforretning, saaledes at heraf udlægges Boet:

1, forlods som Separatist:

a. Contant som indkommet paa udestaaende Fordringer for solgte Kommissionsvarer		120 Rdl. 20 ß
b. Udestaaende Fordringer for deslige Varer	298 Rdl. 73 ß	
efter Fradrag af nysnævnte	120 — 20 -	
		178 — 53 -
		298 Rdl. 73 ß

Transport . . .	298 Rdl. 73 ß
eller det derfor indkomme Netto-provenu,	
2, i Konkurrence med Boets øvrige uprivlegerede Kreditorer	814 — 26 -
	1113 Rdl. 3 ß.

Ved den den 17de Decbr. f. A. i Rømlers Bo afsagte Decision blev Gammeltofts Bo nægtet det paastaaede forlods Udlæg saavel af de 120 Rdl. 20 ß som af de 178 Rdl. 53 ß, hvorhos den i det Hele paastaaede Fordring 1113 Rdl. 3 ß nedsattes til 1031 Rdl. 1 ß, for hvilken Sum Boet kjendtes berettiget til som simpel Kreditor at konkurrere i Rømlers Bo, dog saaledes, at der i den udlæggende Dividende afkortes i Forhandlingsprovision 10 pCt. til Fordel for sidstnævnte Bo.

Denne Decision have Citanterne, Odense Kjøbstads Skifteret, som behandler Kjøbmand Julius Gammeltofts Fallitbo, under nærværende Sag indanket her for Retten, hvor de have paastaaet Decisionen forandret overensstemmende med deres for Skifteretten nedlagte Paastande.

De Indstævnte Samsø Birks Skifteret, der behandler Kjøbmand Joh. E. Rømlers Fallitbo, samt H. S. Quist af Pillemark paa Samsø, Kjøbmand C. W. Petersen af Brundby paa Samsø og Kjøbmand Spøhr af Odense ere, skjøndt lovligen stævnede, ikke mødte eller have ladet møde for Overretten, og Sagen vil derfor i Medfør af L. 1—4—30, cfr. Frd. af 3die Juni 1796 § 2, være at paakjende efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, navnligen Underretsacten.

Hvad nu angaar den ommeldte Fordrings Størrelse

i det Hele	1113 Rdl. 3 ß,
da er det ved Decisionen antaget, at heri bør afgaa	82 — 2 -,
saa at Gammeltofts Bos Fordring følgelig nedsættes til	1031 Rdl. 1 ß,

idet der formenes, at maatte gaas ud fra, at Gammeltofts Bo af Kommissionslageret har erholdt Varer tilbageleverede til Beløb . . . . 2037 Rdl. 47 ß;
medens Citanterne kun ville erkjende
at have modtaget Varer for en Sum af 1955 — 45 -

Difference førommeldte . . . 82 Rdl. 2 ß.

Da de Indstævnte, hvem Beviset i saa Henseende maa paahvile, ikke imod Citanternes Benægtelse have bevist, at Gammeltofts Bo har erholdt Varer tilbageleverede til et større Beløb, — hvorved bemærkes, at Facturapriserne skulle være Normen, — end af Citanterne indrømmet, findes de 82 Rdl. 2 ß ikke at kunne afdrages, og Gammeltofts Bos Fordring vil altsaa blive at ansætte til det paastaaede Beløb 1113 Rdl. 3 ß.

Af denne Sum skjønnes Citanternes Bo at maatte være berettiget til forlods at udlægges de for crediterede Kommissionsvarer udestaaende Fordringer. Det er nemlig in confesso mellem Parterne, at de Rømler af Gammeltoft til Forhandling leverede Varer vedbleve at være Gammeltofts Ejendom, indtil Salg foregik; men naar det saaledes alene var paa Gammeltofts Vegne, at Rømler besad Varerne, maa det efter Forholdets Natur nærmest antages, at det ogsaa kun var paa dennes Vegne, at han ved at foretage Salg erhvervede de Fordringer paa Kjøberen, som traadte i de solgte Varers Sted, saaledes at disse Fordringer, saalænge de ikke vare indkasserede af Rømler og de altsaa endnu vare tilstrækkeligen individualiserede, vare at anse som Gammeltoft tilhørende, og herimod vil det ikke kunne komme i Betragtning, at Rømler solgte Varerne i sit eget Navn og saaledes ligeoverfor Kjøberne stod som Kreditor for de disse krediterede Kjøbesummer, idet dette dog ikke kunde forandre Beskaffenheden af Retsforholdet mellem ham og Gammeltoft.

Da det nu af Sagen fremgaar, at Citanterne i Decbr. 1872 havde gjennem Skifteretten paa Samsø begjært sig Kommissionslagerets Varer og en Fortegnelse over udestaaende Fordringer tilsendt, og at Rømler, hvis Bo først toges under Behandling den 28de Marts 1873, alt den 11te Decbr. 1872 havde forfattet og til bemeldte Skifteforvalter, for at tilstilles Gammeltofts Bo, afleveret en til Samsø Birks Skifteprotocol den 12te s. M. fremlagt Fortegnelse over udestaaende Fordringer paa Kjøberne af Gammeltofts Kommissionslagers Varer med specificeret Angivelse af hver enkelt Debitor og hver enkelt Gjældspost, tilsammen til Beløb 298 Rdl. 73 ß, vil denne her under Sagen producerede, detaillerede Fortegnelse, der er afgiven paa en Tid, da Rømler var fuldraadig over sit Bo, og hvori derhos de Indstævnte ikke have paavist nogen Urigtighed, blive at tage til Følge ved Afgjørelsen af denne Del af Sagen.

Derimod vil Gammeltofts Bo ikke kunne blive forlods at udlægge, hvad der paa de nævnte Fordringer maatte være indbetalt til Rømler forinden Fallitens Udbrud, og saaledes paa den Tid som contante Penge beroede hos Rømler, cfr. Lov af 30te Decbr. 1858 § 10, og dette gjælder navnlig ogsaa om de ovennævnte 120 Rdl. 20 ß, om hvilket Beløb det er oplyst, at samme Dagen før Rømlers Fallit af denne indbetaltes til Birkedommeren paa Samsø, idet Rømler angav, at de vare indkomne i Afbetaling paa de udestaaende Fordringer for Gammeltofts Varer, og anmodede om, at de maatte blive tilstillede dennes Bo, hvad jo imidlertid ikke skete paa Grund af Rømlers Dagen efter, nemlig den 28de Marts s. A., indtraadte Fallissement. Bemeldte 120 Rdl. 20 ß vare saaledes ikke ved Fallittens Udbrud komne ud af Rømlers Besiddelse, idet Birkedommeren kun som Rømlers Fuldmægtig havde Pengene i sit Værge,

og de maa følgelig antages at være en Del af Rømlers Bos Masse.

I Henhold til alt Foranførte, og med Bemærkning, at Citanterne ikke kunne antages at have frafaldet deres ved Anmeldelsen af deres Fordring i Boet gjorte Paastand paa 6 pCt. Renter p. a. af det Gammeltofts Bo tilkommende Beløb, ville Citanterne altsaa være berettigede til forlods Udlæg i de paa den under Sagen fremlagte Fortegnelse anførte udestaaende Fordringer, til Beløb 298 Rdl. 73 ß, forsaavidt de ikke før den 28de Marts 1873 ere indbetalte til Rømler, eller i det derfor indkomne Nettoprovenu, hvorhos Citanterne endvidere ville være berettigede til som simpel Creditor at concurrere i Rømlers Bo for et Beløb af 814 Rdl. 26 ß samt for den Del af de nysnævnte 298 Rdl. 73 ß, som ikke erholdes forlods betalt, med 6 pCt. Renter deraf p. a. fra 24de April 1873, indtil Betaling sker, dog saaledes, at der i den udlæggende Dividende vil være at afkorte 10 pCt. i Forhandlingsprovision, imod hvilken Afkortning Citanterne ingen Indsigelse have gjort.

Processens Omkostninger for Overretten, som Citanterne have paastaaet sig tillagte, ville efter Omstændighederne være at hæve.

Det fornødne stemplede Papir er her for Retten forbrugt.

Thi kjendes for Ret:

Citanterne, Odense Kjøbstads Skifteret, som behandler Kjøbmand Julius Gammeltofts Fallitbo, bør være berettigede:

dels til forlods Udlæg i de paa den under Sagen fremlagte Fortegnelse anførte udestaaende Fordringer til Beløb 298 Rdl. 73 ß, forsaavidt de ikke før den 28de Marts 1873 ere indbetalte til Kjøbmand paa Samsø Joh. C. Rømler, — eller i det derfor indkomne Nettoprovenu,

dels til som simpel Creditor at concurrere i Rømlers Bo for et Beløb af 814 Rdl. 26 ß samt for den Del af de nysnævnte 298 Rdl. 73 ß, som ikke erholdes forlods betalt, med 6 pCt. Renter deraf p. a. fra den 24de April 1873, til Betaling sker,

dog saaledes, at der i den udlæggende Dividende afkortes 10 pCt. i Forhandlingsprovision.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Sagen AS. $\frac{288}{74}$ Generaldirectoratet for Skattevæsenet ctr. Gaardejer Lars Christensen af Herstedvester.

(Antaget, at Skifteextracter, som tinglæses for at sikkre Børns Arvelodder, der indestaa mod Pant i deres Forældres Ejendele, ikke behøve at skrives paa stemplet Papir, naar fornødent stemplet Papir er brugt til Skifteacten.*)

(Paadømt den 27de Juli 1874.)

Under nærværende i 1ste Instans ved Kjøbenhavns Amts søndre Birketing anlagte Sag har Citanten, Generaldirectoratet for Skattevæsenet, søgt Indstævnte, Gaardejer Lars Christensen af Herstedvester, til at betale et ved bemeldte Amts Stempelresolution Nr. 37 $\frac{183}{74}$ bestemt Stempelgebyr 35 Rdl. 52 ß af en i Boet efter Indstævntes Hustru Kirsten Pedersdatter paa ustemplet Papir udfærdiget, den 20de Novbr. 1872 tinglæst Skifteextract, med Renter, 5 pCt. p. a., fra Stævningens Dato, den 8de Januar d. A., indtil Betaling sker, samt Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Salair til den constituerede Kammeradvocat, der har givet Møde for Citanten. Efterat denne Sag, hvorunder Indstævnte paastod sig frifunden, saavel hvad Sagen selv som hvad dens Omkostninger angaar, ved Birketingets Dom af 11te Febr. d. A. var paakjendt derhen, at Indstævnte

---

*) Jfr. Dom i J. U. 1872 p. 586.

frifandtes og Sagens Omkostninger ophævedes, har Citanten efter Stævning af 30te April bragt den ind for Overretten og her inhæreret den i 1ste Instans nedlagte Paastand saaledes, at Indstævnte tillige tilpligtes at betale Appellens Omkostninger skadesløst, derunder Salair til den constituerede Kammeradvocat. Indstævnte har henholdt sig til, hvad han for Underretten har anført.

Foreløbigen bemærkes, at hvad der i det ovennævnte Bo kom til Deling mellem Arvingerne — Indstævnte samt hans og hans afdøde Hustrus 2de umyndige Fællesbørn — blev beregnet til 9700 Rdl. 1 ℔ 6 ß, hvoraf der tillagdes Indstævnte ¼ = 2425 Rdl. 5½ ß og Børnene til Deling 7275 Rdl. 1 ℔ ½ ß, hvilket sidste Beløb det blev vedtaget ikke at skulle udbetales Børnene, men sikkres dem ved Udlæg i Boets Ejendele efter tinglæst Skifteextract. Denne derefter udfærdigede og, som ovenanført, tinglæste Extract har Amtet forment i Henhold til Stempellovens § 28, cfr. §§ 52 a, 3 og 31, at maatte forsynes med Stempel til 35 Rdl. 52 ß, og, da Indstævnte ei ansaa sig pligtig til at udrede dette, har Citanten, som godkjendte Amtets Resolution, søgt ham ved Dom tilpligtet dertil.

Overretten maa imidlertid med Dommeren i 1ste Instans give Indstævnte Medhold i hans Paastand om Frifindelse, i hvilken Henseende det bemærkes, at, ligesom der ikke ved den i Boet udfærdigede Skifteact er sket nogen Overdragelse til Indstævnte af Børnenes Arvepart, men denne kun er bleven indestaaende i det forhenværende Fællesbo og sikkret dem i dette, saaledes er der selvfølgelig ikke ved den omhandlede Skifteextract stiftet nogen anden eller større Ret end den, der allerede var hjemlet i Skifteacten, der ses at være forsynet med de behørige Stempler til et Beløb af 65 Rdl. 4 ℔ 12 ß. Til nu ogsaa at fordre den ommeldte Extract-Afskrift forsynet med Stempel findes

der ikke i Stempelloven tilstrækkelig Hjemmel, hvorimod den i Henhold til bemeldte Lovs § 15 skjønnes at kunne skrives paa ustemplet Papir.

Underretsdommen vil derfor være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne blive at ophæve.

For Overretten har der ikke været Brug for stemplet Papir under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande.

Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Sagen AS. $\frac{268}{74}$ Gaardfæster og Landstingsmand Jens Andersen af Skjelby ctr. Skolelærer Hansen af Kagstrup.

(Undersøgelse af, hvorvidt en Retorsion af Æreformærmelser havde overskredet Grændserne for det Lovlige.)

(Paadømt den 27de Juli 1874.)

Ifølge Stævning af 20de Marts d. A. paaanker Citanten, Gaardfæster og Landstingsmand Jens Andersen af Skjelby, en den 28de Januar d. A. inden Tybjerg Herreds Ret afsagt Dom, ved hvilken under en af Citanten mod Indstævnte, Skolelærer Hansen af Kagstrup, anlagt Injuriesag forskjellige af Sidstnævnte om Førstnævnte brugte Udladelser mortificeredes, men Indstævnte iøvrigt frifandtes for Citantens Tiltale, medens Sagens Omkostninger ophævedes, og gaar Citantens Paastand her for Retten, i Overensstemmelse med hans Procedure for Underretten, ud paa, at denne Dom principaliter forandres saaledes, at Indstævnte i Medfør af Straffelovens § 218 og 216, eller dog § 217 anses med Straf af mindst 100 Rdl. Bøde, foruden at de nedenfor nævnte Udtryk mortificeres, subsidiairt at Dommen

stadfæstes, dog at i begge Tilfælde Indstævnte tilpligtes at betale Citanten Omkostningerne i begge Instanser.

Indstævnte har, skjønt lovlig varslet, hverken mødt eller ladet møde for Overretten, hvorfor Sagen i Medfør af L. 1—4—30 og Frd. 3die Juni 1796 § 2 vil være at paadømme efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, navnlig Underretsacten.

Af denne fremgaar, at Citanten, der som Medlem af Skjelby Communes Skolekommission havde overværet en Examen i Kagstrup Skole, — ved hvilken Indstævnte var ansat som Skolelærer, — men som var forhindret i at overvære et af Skolekommissionen den 1ste Mai f. A. afholdt Møde, tilstillede denne en Skrivelse, hvori han udtaler sig misbilligende om Underviisningens, navnlig Retskrivningens Tilstand i Skolen, og derefter yttrer sig saaledes: „Den eneste Grund“ — nemlig til den mindre gode Kundskab hos Børnene — „jeg kan see er den jeg troer, Skolelæren anvender for megen af Hans Tid udenfor Skoletiden ved Kortspil og hermed er forbunden Natvaagen, hvorved Hans Aandelige og legemlige Kræfter svækkes, saaledes at Han ikke er istan til at offre det fornødne paa Skoles Gjerning, ligesom Hans Agtelse hos Børnes Forældre har lidt betydelig, Naar jeg kunde møde i Skolecommissionen vilde jeg have foreslaaet, at Skolelærer Hansen var bleven opfordret til at anstrænge sig lit mere i de manglende Fag, — maaske m. m.“ — hvilken Skrivelse Citanten derhos beder forelæst Indstævnte, hvis han er tilstede ved Mødet, og derefter vedlagt Kommissionens Forhandlingsprotocol.

(Sluttes.)

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk

1874. Nyt Nr. 46.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 3die October.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen AS. $\frac{268}{74}$ Gaardfæster og Landstingsmand Jens Andersen af Skjelby ctr. Skolelærer Hansen af Kagstrup.

(Sluttet. — Se forrige Nr.)

Skrivelsen blev ogsaa overgivet Indstævnte til Gjennemlæsning af Kommissionens Formand, dog, som det maa antages, med Bemærkning, at Kommissionens øvrige Medlemmer ikke tiltraadte dens Indhold eller erkjendte det enkelte Medlems Berettigelse til paa egen Haand at censurere Lærerens Forhold og Virksomhed. Den 8de Mai 1873 fandtes imidlertid denne Skrivelse — alene med Forandring af de deri indeholdte Retskrivningsfeil og med Udeladelse af Navne og uden Betegnelse af hvilken Skole, der tilsigtedes — indrykket i Bladet „Folketidende for Midtsjælland“ under Overskrift: „Et Skolekommissionsmedlem har yttret sig saaledes.“ Efterat denne Artikel havde fremkaldt fra en ustævnt Trediemand en Indsigelse i „Nestved Tidende“ af 21de s. M., i hvilken det forudsættes, at Artiklen angaar Kagstrup Skole og er indrykket af

Citanten, svarede denne i samme Blad for 23de Mai, at hverken hans Navn eller Kagstrup Skole fandtes nævnt i den tidligere Artikel i „Folketidende for Midtsjælland“, at han ikke vidste, hvad der berettigede til at sige, at han havde ladet denne indrykke, og at Andre, endogsaa uden hans Tilladelse, kunde have gjort dette. Indstævnte, der i denne Udtalelse fra Citanten vil have set en Fragaaelse af Forfatterskabet til Artiklen, lod nu i samme Blad for 30te Mai under sit Navn indrykke den under nærværende Sag paaklagede Artikel, i hvilken det hedder, at da Citanten fralægger sig Forfatterskabet til den ovennævnte Artikel i „Folketid. for Midtsjælland“, saa fristes man til at antage, at han har set den og kopieret den, førend den blev indrykket, eftersom Indstævnte den 1ste Mai i Skjelby Skolekommissionsmøde havde læst et af Citanten underskrevet Brev, der var ordlydende som Artiklen, kun med bestemt Henvisning paa Indstævnte og hans Skole. Der siges derefter, at det ikke kan synes underligt, at Flere antoge Citanten for Forfatter; „thi“ — hedder det dernæst — „det faldt naturligvis Ingen ind, at Hr. Andersen (Citanten) behøvede at kopiere Andre for at være ondskabsfuld. — Hr. Andersens Skrivelse indeholder forøvrigt en Del Usandheder og hans hele Færd i denne Sag er baade lovstridig og skandaløs; men da hans Agtelse og Omdømme er mig temmelig ligegyldig, agter jeg ikke at indlade mig i Avisskriveri med ham.“ Da Citanten fandt sig fornærmet ved disse Udladelser, anlagde han nærværende Sag mod Indstævnte.

Det er vel ikke imod Citantens Benægtelse bevist, at han enten har anmodet om eller engang udtrykkelig samtykket i Skrivelsens Offentliggjørelse i „Folketid. for Midtsjælland“, hvis Artikel heller ikke bærer hans Navn; men det er indrømmet af ham, at han har le-

veret en Gjenpart af sin Skrivelse til Redacteuren for det nævnte Blad, uden i alt Fald at forbyde dens Offentliggjørelse. Indstævnte formener nu, at Citanten, ved saaledes at meddele Skrivelsen til Personer udenfor Skolekommissionen, ikke har handlet som Medlem af denne men som privat Person, og at han maa staa inde for sine Udtalelser, og, da disse efter Indstævntes Paastand ere usande, formener han at have været berettiget til den Tilbagevisning deraf, som han har givet i den paaklagede Artikel, og han har alene subsidiairt paastaaet Ordet „ondskabsfuld“ mortificeret.

Selv om det nu maatte forholde sig — som Citanten har anført, men Indstævnte ikke villet erkjende — at Citantens Motiv til at overgive den nævnte Redacteur en Afskrift af hans Skrivelse nærmest var det, at afværge Publikationen af en Klage, der skulde være indgiven, som det synes, til bemeldte Redacteur over Skolekommissionens mangelfulde Tilsyn med Kagstrup Skole — findes Citantens Forhold ved at overlevere en Uvedkommende Afskrift af den ommeldte, ikke af Kommissionen tiltraadte Skrivelse under ingen Omstændigheder at kunne betragtes anderledes end som en rent privat Handling, og uden Hensyn til, om Citanten kan drages til retligt Ansvar herfor — hvilket ikke foreligger til Afgjørelse under denne Sag — maatte den afgive en Berettigelse for den, som deri var fornærmet, til at rette mod Citanten en Tilbagevisning af de Udtalelser deri, som ikke maatte være sande. Indstævnte, for hvem Skrivelsen maa anses ærefornærmende, vilde derfor kun kunne straffes, naar enten hans Udtalelser væsentligt overskred Grændserne for den lovlige Tilbagegivelse af Fornærmelsen, eller Citanten havde bevist sine Beskyldningers Sandhed. Det Sidste har nu Citanten end ikke forsøgt, og vel maa Indstævnte siges Noget at have overskredet den lov-

lige Tilbagegivelses Grændser ved at antyde — i alt Fald forudsætningsvis — at Citantens Adfærd var udgaaet af Ondskab, og ved at betegne den ikke blot som lovstridig — hvilket vel kunde siges, naar Citanten ikke kunde bevise sine Beskyldninger — men ogsaa som skandaløs; men det findes dog, at Overskridelsen ikke er af saadan Karakter, at der er Grund til at belægge Indstævnte med Straf. Som Følge heraf vil Underretsdommen — hvis Bestemmelser, forsaavidt den har mortificeret samtlige de paaklagede Udtryk, der efter Sagens processuelle Stilling ikke bliver Spørgsmaal om at undergive Prøvelse — være at stadfæste, idet ogsaa dens Bestemmelser om Sagens Omkostninger billiges.

Processens Omkostninger for Overretten ville ligeledes være at hæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Thi kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Gjældscommissionssager.

Sagen $\frac{666}{74}$ Enken Botilde Nielsen ctr. Bødkersvend Fr. Ferd. Hansen.

(Antaget, at der ikke kunde opstilles nogen Formodning for, at en Person, som havde modtaget nogle Klæder af en Klæderhandlerske, medens han var forlovet med hende, skulde betale disse.)

(Paadømt den 18de Juni 1874.)

Under Anbringende af, at Indstævnte, Bødkersvend Fr. Ferd. Hansen, med hvem Citantinden, Enken Botilde Nielsen, tidligere har været forlovet, skulde skylde hende følgende Beløb:

1)	for en Frakke, Vest og Benklæder	28 Rdl.	„ ß	
2)	— Vest og Benklæder	13 —	„ -	
3)	— contant Laan	12 —	2 -	
4)	— hans Datter Cathrines Pleje i 14 Uger	14 —	„ -	samt
5)	— Klædningsstykker til Barnet .	10 —	1 -	
	ialt	77 Rdl.	3 ß,	

og herpaa alene have afdraget 11 Rdl., har Citantinden under nærværende Sag paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale hende 66 Rdl. 3 ß med Renter og Omkostninger, hvorimod Indstævnte har paastaaet sig frifunden med Tilkjendelse af Sagens Omkostninger.

Indstævnte har, næst at benægte at have betalt Citantinden Noget som Afdrag paa Gjæld, med Hensyn til Post 1 og 2 indrømmet at have modtaget de der ommeldte Klædningsstykker, men han har paastaaet, at Citantinden har foræret ham Klæderne, medens de vare forlovede. Dette har Citantinden, der uimodsagt har anført, at hun driver Handel med Klæder, vel benægtet, og derimod paastaaet, at det var en Aftale, at Indstævnte skulde afdrage Klæderne — som hun iøvrigt har erkjendt, at Indstævnte modtog medens han var forlovet med hende — med 1 Rdl. ugentlig; men da Citantinden ikke har set sig istand til at bevise en saadan Aftale, og da den Formodning, som ellers er for, at den, der modtager Varer af en Handlende, skal betale dem, ikke findes in casu at kunne gjøres gjældende mod Indstævnte, naar henses til det personlige Forhold, der efter det Ovenanførte fandt Sted mellem Parterne, da han modtog Klæderne, vil Indstævnte, forsaavidt Post 1 og 2 angaar, være at frifinde.

Det Samme findes at maatte statueres med Hen-

syn til Post 3, da det ikke mod Indstævntes Benægtelse er bevist, at han har modtaget det ommeldte Laan.

Hvad Post 4 og 5 angaar, har Indstævnte vel erkjendt, at hans ovennævnte Datter, der er i en Alder mellem 10 og 11 Aar, har været i Huset hos Citantinden i den angivne Tid, ligesom han heller ikke har benægtet, at Citantinden, som af hende paastaaet, i denne Tid har forsynet Barnet med de under Post 5 ommeldte Klædningsstykker; men han har paastaaet, at det var efter Citantindens eget Ønske, at Barnet saaledes var i Huset hos hende, for at Barnet kunde hjælpe hende, og han har i hvert Fald nægtet at have forpligtet sig til at betale for det, ligesom han ogsaa har nægtet at have anmodet Citantinden om at skaffe Klæder til Barnet eller at have forpligtet sig til at betale dem; og da Urigtigheden af disse Benægtelser ikke er afbevist af Citantinden, som derhos har erkjendt, at hun ellers ikke giver sig af med at have Børn i Pleje, vil Indstævnte ogsaa med Hensyn til Post 4 og 5 være at frifinde.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Bødkersvend Fr. Ferd. Hansen, bør for Citantinden, Enken Botilde Nielsens, Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger ophæves.

Sagen 154/74 Fleischer ctr. C. A. Ritter.

(I et Tilfælde, hvor en Person blandt Andet søgtes til Betaling af nogle tomme Flasker, som han paastod efterhaanden at have tilbageleveret, Sagens Udfald for disses Vedkommende gjort afhængig af hans Ed. *)

(Paadømt den 2den Juli 1874.)

*) Jvfr. J. U. 1872 p. 590 og ovfr. p. 584.

Under nærværende efter Klage af 8de Januar d. A. her ved Retten anlagte Sag søger Citanten, Fleischer, Indstævnte, C. A. Ritter, til for leverede Varer og tomme Flasker at betale 44 Rdl. 9 ß med Renter og Omkostninger skadesløst. Af dette Beløb fordrer Citanten 20 Rdl. 8 ß for Varer og 24 Rdl. 1 ß for tomme Flasker, de sidste leverede i Tidsrummet fra Mai 1869 til Mai 1873, idet han til Støtte herfor har fremlagt 2de detaillerede Regninger eller Opgjørelser.

Indstævnte har indrømmet at skylde Citanten de ommeldte 20 Rdl. 8 ß for Vand og Limonader, men benægtet at være ham Noget skyldig for Flasker, idet han paastaar, at Citanten hver Gang, han leverede fyldte Flasker, erholdt et ligesaa stort Antal tomme tilbage, hvorfor han har nedlagt Paastand om Frifindelse mod at betale 20 Rdl. 8 ß. Saa har han og paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger hos Citanten.

Efter det Ovenanførte vil Indstævnte i ethvert Tilfælde være at tilpligte at betale Citanten 20 Rdl. 8 ß med Renter, 5 pCt. p. a., fra Klagens Dato, den 8de Januar d. A., til Betaling sker. Hvad derimod de paastaaede 24 Rdl. 1 ß angaar, findes Sagens Udfald, da Citanten ved de af ham førte Vidners Forklaringer ikkun har tilvejebragt en høi Grad af Formodning for Rigtigheden af den af ham fremlagte Opgjørelse over hans Tilgodehavende hos Indstævnte for Flasker, at burde gjøres afhængig af Indstævntes Ed, saaledes at Indstævnte, naar han inden Retten med Ed bekræfter, at han ikke i det ovenangivne Tidsrum er bleven Citanten 461 tomme Flasker skyldig, idet han, hver Gang han modtog fyldte Flasker, leverede et ligesaa stort Antal tomme Flasker tilbage, i alt Fald med en enkelt Undtagelse — iøvrigt vil være at frifinde for Citantens Tiltale i denne Sag, hvorimod han, hvis han ikke trøster sig til at aflægge denne Ed, endvidere vil

have at betale Citanten disse 24 Rdl. 1 ß med Renter som nysanført.

Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

Behørigt stemplet Papir er under Sagen forbrugt.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, C. A. Ritter, bør til Citanten, Fleischer, betale 20 Rdl. 8 ß med Renter deraf, 5 pCt. p. a., fra den 8de Januar d. A., indtil Betaling sker. Iøvrigt bør Indstævnte, naar han efter foregaaende lovlig Omgang inden Retten med Ed bekræfter, at han ikke i Tidsrummet fra Mai 1869 til Mai 1873 er bleven Citanten 461 tomme Flasker skyldig, — idet han, hver Gang han modtog fyldte Flasker, leverede et ligesaa stort Antal tomme Flasker tilbage, i alt Fald med en enkelt Undtagelse, — for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være; trøster han sig derimod ikke til at aflægge denne Ed, bør han til Citanten endvidere betale 24 Rdl. 1 ß med Renter som nysanført.

Processens Omkostninger ophæves.

At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{1697}{73}$ Justitsraad C. Glud ctr. Overretsprocurator Steinthal.

(En condictio indebiti efter Omstændighederne ikke indrømmet.)

(Paadømt den 2den Juli 1874.)

Citanten, Justitsraad C. Glud, søger under nærværende Sag Indstævnte, Overretsprocurator Steinthal, tilpligtet at betale ham 37 Rdl. 1 ß, som Citanten formener at Indstævnte ved urigtige Foregivender har formaaet ham til at betale Indstævnte, med Renter, 5 pCt. p. a., fra Klagens Dato, den 9de August f. A., og Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget

Tilstrækkeligt, hvorimod Indstævnte paastaar sig frifunden og tilkjendt Sagens Omkostninger.

Citanten har anført, at efterat det paa Skiftet af Cand. Jespersens Fallitbo ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Skifteret var kommet under Ventilation, om Boet skulde anlægge Sag imod Generalcommandointendanturen, og det var uvist, om Boet ejede de dertil fornødne Midler, tilbød Citanten og en ustævnt Mand paa en den 8de August 1870 i Boet afholdt Skiftesamling selv at bære Omkostningerne ved saadant Søgsmaal, hvis Boet ikke var istand til at afholde dem. Sagen blev udført men tabt og Omkostningerne beløb sig til 74 Rdl. 2 ß. Derefter henvendte Indstævnte sig til Citanten ved en Skrivelse af 19de August 1872, hvori han yttrer: „at da Boets Status nu er denne, at „der langtfra er Dækning for de privilegerede Fordringer, maa Skifteretten antage, at han — Citanten „— maa tilsvare Halvdelen af nævnte Sags Omkost„ninger, og idet jeg vedlægger Gjenpart af Regningen „over Sagen, tillader jeg mig derefter paa Skifterettens „Vegne at anmode Dem om at foranledige Halvdelen „af sammes Paalydende indbetalt til samme. En lig„nende Anmodning er rettet til den ovennævnte ustævnte „Mand."

Da Indstævnte intet Svar erholdt herpaa, meddelte han under 10de Septbr. 1872 Citanten Gjenpart af bemeldte Brev med Bemærkning, „at Boet henstaar efter „Berigtigelsen af den omskrevne Sag og at jeg af Skifte„retten er anmodet om snarest at bringe den i Orden." Citanten lod derefter Beløbet indbetale til Indstævnte, men erfarede senere, at den nævnte ustævnte Mand havde vægret sig ved at betale sin Part, idet han paa Skifteforvalterens Contoir var bleven gjort opmærksom paa, at han ikke behøvede det, fordi Regningen som Administrations Udgift maatte gaa forud for privilege-

rede Fordringer og paa denne Maade kunde dækkes. Da Indstævnte nu paa Citantens Forlangende om at faa Beløbet tilbagebetalt, har vægret sig derved, og Citanten mener, at Skifteretten kun har bemyndiget Indstævnte til at indhente Erklæringer fra Citanten og den ustævnte Mand, om de vilde afholde de nævnte Omkostninger, men langtfra udtalt, som af Indstævnte Citanten paasagt, nogen Forpligtelse dertil, anser Citanten Indstævnte forpligtet til at tilbagebetale det modtagne Beløb uden Hensyn til, hvad han har gjort dermed.

Indstævnte har derimod gjort gjældende, at han som Curator i Boet kun har handlet efter Paalæg af Skifteretten og paa dennes Vegne, hvorfor han ogsaa i sin Skrivelse til Citanten anmodede ham om at indbetale Beløbet til Skifteretten, og efterat Citanten havde ladet det udbetale til ham, har indbetalt det til Skifteretten, hvorfor han formener, at det ikke er ham men Skifteretten, der maatte søges til Tilbagebetaling; og forsaavidt Citanten har villet støtte sin Ret til at fordre Beløbet tilbage paa, at Indstævnte ved urigtige Foregivender har formaaet ham til at betale, har Indstævnte anført, at han alene paa Skifterettens Vegne har anmodet Citanten om at betale, og ikkun angivet overensstemmende med det da Foreliggende, at Skifteretten antog, at Citanten maatte tilsvare Halvdelen af den omspurgte Regning, idet han oplyste, at der efter Status i Boet ikke var Dækning for de privilegerede Fordringer, hvorefter det maatte blive Citantens egen Sag at afgjøre, om han vilde tilsvare Beløbet eller ansaa sig forpligtet dertil.

Der findes nu at maatte gives Indstævnte Medhold i det af ham saaledes Anførte; og at det senere i en Skiftesamling, hvor Indstævnte ses at have fremlagt Gjenpart af sin Skrivelse til Citanten, uden at nogen

Bemærkning er gjort derved; efter en Henstilling fra Indstævnte som Curator i Boet blev vedtaget af Skifteretten og de mødte Creditorer at frafalde Kravet paa den anden Halvdel af den her omhandlede Udgift, fordi den oftnævnte ustævnte Mand vægrede sig ved at betale den og Udfaldet af en Retssag var tvivlsomt, for at faa Boet sluttet, istedetfor at lade det henstaa længere Tid efter Udfaldet af en saadan Proces — kan ikke give Citanten nogen Ret til at erholde det omtvistede Beløb tilbagebetalt, som han i Henhold til sit Løfte havde betalt og Skifteretten i Henhold til dette modtaget, og det saa meget mindre, som der i Skifterettens Beslutning om af den anførte Grund at frafalde Kravet paa den anden Halvdel ingenlunde ligger nogen Erkjendelse af, at Fordringen ikke var berettiget.

Indstævntes Paastand om Frifindelse vil derfor være at give Medhold, og vil Citanten blive pligtig at betale ham Sagens Omkostninger med 2 Rdl. 60 ß.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Overretsprocurator Steinthal, bør for Tiltale af Citanten, Justitsraad C. Glud, i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte med 2 Rdl. 60 ß, der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen 875/74 Skrædermester H. J. Petersen ctr. Jfr. Bang.

(Udtalt, at autoriserede Handelsbøger ikke have nogen særlig Beviskraft med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Nogen som Cautionist eller Lignende har indestaaet for Betalingen af Varer, som ere leverede til Andre.)

(Paadømt den 23de Juli 1874.)

Indstævnte, Jfr. Bang, — der af Citanten, Skrædermester H. J. Petersen, i nærværende Sag er søgt til at betale som Rest for leverede Klædningsstykker 71 Rdl. 1 ℔ med Renter og Omkostninger, — har paastaaet sig frifunden for Citantens Tiltale og tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst, idet hun har benægtet at skylde eller nogensinde at have skyldt ham det Beløb, hvorpaa den i Sagen fremlagte Regning lyder, eller nogetsomhelst andet Beløb, saa lidt som hun nogensinde havde faaet Tøi fra Citanten eller Reparation udført hos ham, og hertil har Indstævnte, — med Hensyn til at det af Regningen fremgaar, at det var Sallingbo, en Søstersøn af hende, der havde faaet Tøiet og Reparationerne hos Citanten, — føjet en Benægtelse af at have lovet Betaling eller at have som Cautionist eller paa nogen anden Maade indestaaet for Betalingen af, hvad bemeldte hendes Søstersøn maatte komme til at skylde Citanten. Derefter har Citanten fremlagt en Udskrift af sin Hovedbog, hvilken Udskrift af Notarius publicus er attesteret at være stemmende med Indstævntes Conto i Citantens autoriserede Hovedbog, og i Henhold hertil har han subsidiairt paastaaet, at Sagen gjøres afhængig af Indstævntes Ed i Medfør af Frd. 1ste Juni 1832.

Da Citanten iøvrigt intet Bevis har tilvejebragt for sin Fordrings Rigtighed, vil der ikke kunne gives Dom efter hans principale Paastand, og da Indstævnte har benægtet før Sagens Anlæg at have modtaget nogen Regning hos Citanten over det paastævnte Beløb, vil Sagen ifølge den citerede Frdgs. § 8, jvf. D. Ls. 5—14—50, kun kunne falde ud til Ed, forsaavidt angaar Betalingen for de Klædningsstykker m. v., der ere leverede indenfor Grændserne af det i sidstnævnte Lovbestemmelse ommeldte Tidsrum af Aar og Dag, regnet

til Stævningens Forkyndelse, den 30te Marts d. A., altsaa kun med Hensyn til, hvad der er leveret fra den 26de Febr. f. A., ialt til Værdi 35 Rdl. 5 ℔, hvori derhos maa fragaa de i samme Tidsrum betalte 20 Rdl. Det følger tillige af Indholdet af de anførte Lovbestemmelser, at Gjenstanden for Eden alene kan være, om Indstævnte har bestilt eller modtaget de omhandlede Klædningsstykker m. v., idet der ikke er hjemlet autoriserede Handelsbøger nogen særlig Beviskraft med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Nogen som Cautionist eller Lignende maatte have indestaaet for Betalingen af Varer, som ere leverede til Andre.

Som Følge heraf vil Sagen være at afgjøre saaledes, at Indstævnte, saafremt hun med sin Ed benægter at have bestilt eller modtaget de af Citanten ifølge den fremlagte Regning fra den 26de Febr. f. A. leverede Klædningsstykker m. v., i det Hele frifindes for Citantens Tiltale, men i modsat Fald tilpligtes at betale Citanten 15 Rdl. 5 ℔ med Renter deraf, 5 pCt. aarlig, fra Paaklagens Dato, den 27de Marts d. A., indtil Betaling sker, medens hun iøvrigt frifindes for Citantens Tiltale.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Behørigt stemplet Papir er under Sagen forbrugt.

Thi kjendes for Ret:

Saafremt Indstævnte, Jfr. Bang, efter foregaaende lovlig Omgang inden Retten med sin korporlige Ed benægter, at hun har bestilt eller modtaget de af Citanten, Skrædermester H. J. Petersen, ifølge den fremlagte Regning fra den 26de Febr. f. A. leverede Klædningsstykker m. v., bør hun for Citantens Tiltale i denne Sag i det Hele fri at være. Trøster hun sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør hun til Citanten

betale 15 Rdl. 5 ß med Renter deraf, 5 pCt. aarlig, fra den 27de Marts d. A., indtil Betaling sker, men iøvrigt for Citantens Tiltale i Sagen fri at være.

Sagens Omkostninger ophæves.

At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{201}{74}$ Vognmand Lars Rasmussen ctr. Forstædernes Sporveisselskabs administrerende Directeur, fhv. Vognmand Bruun, paa Selskabets Vegne.

(I et Tilfælde, hvor en Sporvogn havde paakjørt en Drosche, det indstævnte Sporveisselsab paalagt Bevisbyrden for, at Paakjørslen var begrundet i casus.)

(Paadømt den 23de Juli 1874.)

Citanten, Vognmand Lars Rasmussen, søger under nærværende Sag Indstævnte, Forstædernes Sporveisselskabs administrerende Directeur, fhv. Vognmand Bruun, paa Selskabets Vegne tilpligtet at betale ham for en Beskadigelse, der ved en af Selskabets Vogne er tilføjet en Citanten tilhørende Drosche, i Reparationsudgifter 1 Rdl. 1 ß og for Afsavn af Droschen i 1½ Dag 5 Rdl., ialt 6 Rdl. 1 ß, med Renter deraf, 5 pCt. p. a., fra Klagens Dato, den 15de Januar d. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger, hvorimod Indstævnte paastaar sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger.

Det er in confesso, at en af Selskabets Vogne den 14de Septbr. f. A. har paakjørt Citantens Drosche — der holdt stille paa Niels Ebbesens Vei udenfor Sporet og efter Vidneforklaringerne i saadan Afstand derfra, at den ikke kunde kollidere med Sporvognen — og derved beskadiget Droschen, men Indstævnte paastaar, at dette var begrundet i casus og ikke i nogen Kud-

sken eller Selskabet tilregnelig Omstændighed. Da det imidlertid ikke af Indstævnte er bevist — hvad der under de forhaanden værende Omstændigheder maatte paahvile ham — at Paakjørslen, der efter det Oplyste ikke skete ved, at Sporvognen kom ud af Sporet, men ved dens Bestræbelser for at komme ind i Sporet igjen, skulde være grundet i nogen særegen, Kudsken utilregnelig Omstændighed, maa det antages, hvad ogsaa det ene af de afhørte Vidner har bekræftet, at Aarsagen laa i Uforsigtighed ved Kjørslen. Som Følge heraf vil Indstævnte være pligtig at erstatte den ved Paakjørslen lidte Skade. Imod det for Reparationen opførte Beløb af 1 Rdl. 1 ℔ er der nu ingen Indsigelse fremsat, hvorimod Indstævnte ikke har villet erkjende, at Reparationen nødvendiggjorde et Afsavn af 1½ Dag, og da det efter de af Citanten tilveiebragte Oplysninger heller ikke kan antages, at den har medtaget mere end 1 Dag, vil der kun for et saadant Afsavn være at tilkjende Erstatning med det af Citanten ansatte Beløb, hvorimod ingen Indsigelse er gjort, af 3 Rdl. 4 ℔ pr. Dag. Indstævnte vil altsaa være at tilpligte at betale Citanten 4 Rdl. 5 ℔ med Renter som paastaaet, men forøvrigt være at frifinde for hans Tiltale, og Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde hæves.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Forstædernes Sporveisselskabs administrerende Directeur, fhv. Vognmand Bruun, paa Selskabets Vegne, bør til Citanten, Vognmand Lars Rasmussen, betale 4 Rdl. 5 ℔ med Renter deraf, 5 pCt. p. a., fra den 15de Januar d. A., til Betaling sker, men forøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger ophæves.

Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Meddelelser.

Den 16de og 17de Septbr. er exam. juris V. S. Bonne autoriseret som Fuldmægtig henholdsvis hos Overretsprocurator Lehmann og Overretssagfører J. R. Lund, hvorved de til cand. juris Klein udstedte Fuldmagter ere tilbagekaldte.

Den 26de Septbr. er cand. juris C. A. Olsen autoriseret som Fuldmægtig hos Overretssagførerne Schytte og Damkier.

S. D. er cand. juris E. E. Elmquist autoriseret som Fuldmægtig hos Overretssagfører Sinding.

☞ Af dette Ugeskrift udkommer 15 Nr. (Ark) i Qvartalet nemlig i Reglen et ugentligt og 2 Gange qvartaliter et Dobbeltnummer. Prisen er 7 Mk. 8 Sk. for Qvartalet, og Subskription, bindende for 30 Nr., modtages paa alle kongelige Postcontoirer, i Bogladerne og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 47.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,
Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 10de October.

Gjældscommissionssager.

Sagen $\frac{188}{74}$ Generaldirectoratet for Skattevæsenet ctr. Bankdirecteur M. Levy.

(Antaget, at en afskediget Embedsmand er fritaget for at svare Skat af den ved Afskedigelsen beholdte Embedsrang.*)

(Paadømt den 20de August 1874.)

Det Spørgsmaal, som foreligger til Afgjørelse i nærværende Sag, hvorunder Citanterne, Generaldirectoratet for Skattevæsenet, søge Indstævnte, Bankdirecteur M. Levy, til at betale resterende Rangskat for ½ Aar, fra 1ste April til 30te Septbr. f. A., med 35 Rdl., samt Renter og skadesløse Sagsomkostninger, derunder den constituerede Kammeradvocats Salair, medens Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, er, hvorvidt Indstævnte, efterat han paa Ansøgning under 19de Marts f. A. i Naade er entlediget, fra 31te s. M. at regne, fra sit Embede som Statsgjældsdirecteur og Departementschef samt Chef for Koloniernes centrale Bestyrelse, er pligtig at svare Rangskat af den

*) Jvfr. forr. Aarg. p. 136, 143 og 482.

med dette Embede forbundne Rang (2den Klasse Nr. 12), som overensstemmende med Frd. 14de Octbr. 1746 ogsaa efter Afskeden tilkommer ham.

Dette Spørgsmaal findes imidlertid at maatte besvares benægtende.

Ligesom nemlig Resolutionen af 19de Marts f. A. Intet indeholder om den Rang, der efter Entledigelsen skulde tilkomme Indstævnte, eller tillægger ham nogen Titel, saaledes kan det heller ikke — som Kammeradvocaten har villet gjøre gjældende — antages, at Indstævnte efter sin Entledigelse skulde have beholdt sit tidligere Embedes Titel som en personlig Rangtitel, hvorimod han kun i Henhold til Frd. 14de Octbr. 1746, der bestemmer, „at de, som i Naade fra deres Bestillinger forløves, nyde fremdeles den Rang, som de have havt", har bevaret den hans tidligere Embede tillagte Rang, og da nu Loven af 26de Marts 1870 § 7 udtrykkelig har fastsat, at Rangskatten bortfalder for den med selve Embedet eller Bestillingen forbundne Rang, uden at der er givet mindste Antydning om, at dette kun skulde gjælde, saalænge den Vedkommende beklæder Embedet eller Bestillingen, men ophøre, naar han entlediges, skjønnes Indstævnte ikke at være pligtig at svare Rangskat af den af ham bevarede Embedsrang, hvorfor han vil være at frifinde for Citanternes Tiltale, medens Sagens Omkostninger findes at burde ophæves, og vil der efter Sagens Udfald ikke kunne tillægges den constituerede Kammeradvocat noget Salair.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Bankdirecteur M. Levy, bør for Tiltale af Citanterne, Generaldirectoratet for Skattevæsenet, i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger ophæves.

Den 20de August blev Sagen, Nr. $\frac{1820}{74}$, ifølge Indstævntes Paastand afvist, da Stævningen var forkyndt paa hans Forretningslocale og ikke paa hans Bopæl.

Sagen $\frac{631}{74}$ Urtekræmmer W. Orth ctr. Enke C. Marx og Grosserer, Fabrikant D. E. Funch.

(Antaget, at den faste Lavværges Samtykke ikke er nødvendigt til Enkens Indkjøb af almindelige Husholdningsvarer.)

(Paadømt den 20de August 1874.)

Indstævnte, Enke C. Marx, — der i Forening med hendes faste Lavværge, Indstævnte, Grosserer og Fabrikant D. E. Funch, af Citanten, Urtekræmmer W. Orth, i nærværende Sag er søgt til at betale 92 Rdl. 4 ℔ 4 ß, som hun ifølge Contrabog skal være Citanten skyldig for leverede Varer, med Renter af Beløbet, 5 pCt. aarlig, fra Paaklagens Dato, den 5te Marts d. A., indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, — har paastaaet sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger, fordi hun formentlig ikke er pligtig til at betale den heromhandlede Gjæld, der er stiftet uden den faste Lavværges Samtykke.

Det er nu ogsaa oplyst under Sagen, at der under 13de Marts 1867 gjennem Kjøbenhavns Magistrat er udfærdiget Beskikkelse for Indstævnte D. E. Funch som Lavværge for Indstævnte C. Marx, saaledes at intet af hende udstedt Document skal have nogen Retsgyldighed uden af ham at være ratihaberet, samt at denne Beskikkelse er bekjendtgjort i den Berlingske, politiske og Avertissementstidende for 29de s. M., foruden at den er bleven læst ved nærværende Ret den 7de Marts 1870 og noteret paa Foliet over Matr. Nr. 126 i Stadens Kjøbmager Kvarter; men, da det ikke vilde have tilstrækkelig Hjemmel enten i Beskikkelsens Indhold eller i den om Enkers Stilling gjældende Lovgiv-

ning, at Indstævnte C. Marx's Mangel paa Raadighed over hendes Formue uden Lavværgens Samtykke skulde omfatte en Gjæld som den herombandlede, der maa antages at have sin Oprindelse fra Førelsen af hendes daglige Husvæsen og ikke at have overskredet de tilbørlige Grændser for dette, findes Citantens Paastand, imod hvilken forøvrigt ingen Indsigelse fra de Indstævntes Side er fremsat, at maatte tages tilfølge, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 3 Rdl. 58 ß.

Behørigt stemplet Papir er brugt i Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Enke C. Marx, i Forening med hendes Lavværge, Indstævnte, Grosserer og Fabrikant D. E. Funch, bør til Citanten, Urtekræmmer W. Orth, betale de paastævnte 92 Rdl. 4 ℔ 4 ß med Renter deraf, 5 pCt. aarlig, fra den 5te Marts d. A., indtil Betaling sker, samt Sagens Omkostninger med 3 Rdl. 58 ß.

Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen $\frac{48}{74}$ Gaardejer Lars Jensen af Frersløv ctr. Herløv Sogneraad.

(Undersøgelse af, hvorvidt der af et til Skoleforstander valgt Sogneraadsmedlem maatte være udvist Forsømmelse med Hensyn til Oplægningen af et Skolelæreren tilkommende Tørvedeputat, saaledes at Kommunen hos ham kunde fordre Erstatning, fordi Tørven ved at blive oplagt for sent paa Aaret var bleven ubrugelig. Spørgsmaalet efter Omstændighederne besvaret benægtende.)

(Paadømt den 3die August 1874.)

Under en af de Indstævnte, Herløv Sogneraad, i 1ste Instans ved Frederiksborg Districts Birketing imod Citanten, Gaardejer Lars Jensen af Frersløv, anlagt Sag er denne ved den i Sagen den 14de August f. A.

afsagte Dom bleven tilpligtet at betale de Indstævnte et Beløb af 10 Rdl., — som disse have betalt Skolelæreren i Frersløv som Erstatning for 6 Læs Tørv, der af Kommunen skulde have været leverede ham in natura for Aaret 1872, men som han ikke havde modtaget, da Tørvene paa Grund af Regn vare blevne ødelagte, fordi de ved Citantens formentlige Forsømmelse ikke vare blevne oplagte til Tørring i rette Tid, — tilligemed Renter, 5 pCt. p. a., fra Klagens Dato, den 30te Decbr. 1872, indtil Betaling sker, medens Søgsmaalets Omkostninger bleve ophævede, og de Indstævntes beskikkede Sagfører, Procurator Wodschow, tillagt i Salair af det Offentlige 10 Rdl.

Ved Stævning af 19de Decbr. f. A. har Citanten derefter indbragt denne Sag her for Retten, hvor han har gjentaget sin for Underretten nedlagte Frifindelsespaastand, samt paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger i begge Instanser skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, hvorimod de Indstævnte, hvem der ogsaa her for Retten er meddelt fri Proces, ved deres beskikkede Sagfører, Procurator B. Christensen, have paastaaet Underretsdommen stadfæstet, dog saaledes, at Sagens Omkostninger i begge Instanser, derunder Salair til Procurator Christensen, udredes af Citanten.

Det er in confesso, at Massen til disse 6 Læs Tørv, som af Herløv Kommune aarlig skulle leveres til Skolelæreren i Frersløv, hvert Aar i Mai Maaned udvises af Forstvæsenet, men at Kommunen, der selv maa besørge Tørven oplagt, tilberedt og hjemkjørt til Skolelæreren, i bemeldte Aar ingen Meddelelse har modtaget om den skete Udvisning, samt at Citanten, der i Januar Maaned 1872 var indtraadt i Sogneraadet og bleven valgt til Skoleforstander, først i et Sogneraadsmøde, efter de Indstævntes Angivelse den 27de Juli og efter Citantens den 3die August s. A., er bleven opfordret til

at besørge Tørven oplagt. Det maa endvidere anses givet, at Oplægningen af slige Tørv i Reglen bør ske forinden Høsten, men at Citanten, der i Høsttiden havde Vanskelighed ved at faa Arbejdere, først i Slutningen af August har ladet Tørven oplægge, hvilket Arbejde muligen endog først er blevet endt i de første Dage af September, men at Tørv, som i Aaret 1872 bleve oplagte endog i den første Halvdel af August, paa Grund af det fugtige Veir i denne og September Maaned ikke bleve tørre, men aldeles opblødte og uskikkede til Brug. De Indstævnte have imidlertid forment, at Tørvens Ødelæggelse udelukkende maa tilskrives Forsømmelse fra Citantens Side med at besørge Tørven oplagt i rette Tid, hvad der paahvilede ham som Skoleforstander, med hvilken Pligt han ogsaa havde været bekjendt, ligesom det ialfald maatte have været hans egen Sag at skaffe sig fornøden Underretning om, hvad der paahvilede ham som Skoleforstander. Imod Citantens Benægtelse er der imidlertid hverken fremkommet Bevis eller nogen til Eds Paalæg tilstrækkelig begrundet Formodning for, at Citanten har været vidende om, at Massen til disse Tørv blev udvist af Forstvæsnet, eller at det paahvilede ham at besørge den oplagt, førend han blev underrettet herom i det ovennævnte Sogneraadsmøde, hvad der navnlig hverken kan, som af de Indstævnte paastaaet, udledes deraf, at Citanten har erkjendt oftere at have deltaget i at hjemkjøre Tørv fra Forstvæsnets Mose til Frersløv Skole eller Skolelæreren, eller deraf, at han, som han har anbragt, foranlediget ved en Forespørgsel fra Skolelærerens Side, i hint Sogneraadsmøde selv reiste det Spørgsmaal, om der ikke ogsaa i hint Aar skulde oplægges Tørv til Skolen. Det er derhos givet, at Citanten ved sit Valg til Skoleforstander ikke har modtaget nogen Underretning om det heromhandlede, som

af ham uimodsagt paastaaet, aldeles særegne Forhold, ligesom det af Citanten her for Retten fremlagte Overslag over Herløv Sognekommunes Indtægter og Udgifter for 1872 heller ikke kunde give ham nogen Anledning til at søge Oplysning om et saadant Forhold, og da Resultatet efter det ovenfor Anførte vilde være blevet det samme, selv om Tørven var bleven oplagt i de nærmeste Dage efter Sogneraadsmødet, vil der være at tillægge Citanten den paastaaede Frifindelse.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil der efter dette Sagens Udfald ikke kunne tillægges Procurator Christensen noget Salair, hvorimod det vil have sit Forblivende med Hensyn til det Procurator Wodschow tillagte Salair af det Offentlige.

Sagens Behandling i 1ste Instans, forsaavidt Sagen for samme har været beneficeret, saavelsom den befalede Sagførelse for begge Retter, har været lovlig.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Thi kjendes for Ret:

Citanten, Gaardejer Lars Jensen af Frersløv, bør for de Indstævnte, Herløv Sogneraads Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Procurator Wodschow tillægges i Salair 10 Rdl. af det Offentlige.

Sagen AS. $\frac{476}{73}$ Trine Pedersen, Enke efter Gaardmand Peter Lage af Bjergesø, og Chr. Christensen, Gaardmand i Bjergesø ctr. 1) Birkedommer i Dragsholms Birk Muus, som Skifteforvalter i Boet efter afdøde Gaardmand Peter Lage af Bjergesø paa dette Bos Vegne, 2) Rasmus Lage og 3)

Henrik Lage, begge forhen af Bjergesø, 4) Arbejdsmand Anders Jacobsen af Sorø Amts Syge- og Fattighus, 5) Arbeidsmand Hans Peter Lage af Kjøbenhavn, 6) Else Lage sammesteds, Enke efter Arbejdsmand Henrik Jørgensen, og 7) Gartner Holmberg af Brede.

(Antaget, at der havde været Føje for Skifteretten i en afdød Fæstegaardmands Dødsbo til at inddrage under Boet nogle Løsøreeffecter, som beroede i den af Afdødes Svigersøn beboede Stue i Fæstegaarden, men at der var tilvejebragt Bevis for, at Effecterne ifølge en af Afdøde kort før hans Død afgiven Erklæring tilhørte Svigersønnen, og at de derfor maatte udlægges denne som Separatist. — Udtalt, at det ikke er nødvendigt — for at en Part ved Overretten kan gjøre en Indsigelse gjældende, som har været anbragt for Skifteretten i 1ste Instans, men som sammesteds ikke er tagen tilfølge, — at han contrapaaanker Decisionen, hvis Resultat han for det paagjældende Punkts Vedkommende ikke vil angribe.)

(Paadømt den 3die August 1874.)

Efterat Gaardmand Peter Lage af Bjergesø den 15de August 1870 var afgaaet ved Døden, og hans Bo samme Dag taget under Behandling af Skifteretten i Dragsholm Birk, og der var afholdt Registrering over Boets Ejendele, blev der ifølge en indløben Meddelelse om, at der skulde tilhøre Boet flere Ejendele, tildels beroende i den af Afdødes Svigersøn, Citanten, Gaardmand i Bjergesø Chr. Christensen, beboede Øverstestue i den Afdødes Fæstegaard, under 31te August og 15de Octbr. s. A. afholdt Continuations-Registrerings-Forretninger, hvorved ogsaa disse Ejendele inddroges under Boet. Paa Skiftet fremsatte imidlertid Citanten Christensen Paastand om, at forskjellige af de registrerede Ejendele, deriblandt navnlig de under Nr. 298—379 registrerede, vare hans Ejendom, og paastod sig derfor disse udlagte, eller — da de ifølge en paa Skiftet

truffen Overenskomst var bortsolgt ved Auction — det for dem indkomne Auctionsprovenu udbetalt til ham som Separatist. Fremdeles paastod han sig tillagt som Tilgodehavende for den af ham besørgede Administration af Boets Ejendele, navnlig Fæstegaarden, i Tiden efter Dødsfaldet den ham i Henhold til et af ham fremlagt Regnskab tilkommende Saldo, 358 Rdl. 15¾ ß, hvilken han dog senere maa anses at have nedsat med 25 Rdl., altsaa til 333 Rdl. 15¾ ß. Mod disse Paastande, som tiltraadtes af den Afdødes Enke, Citantinden Trine Pedersen, blev der imidlertid fremsat Indsigelse fra de øvrige Arvinger i Boet, de Indstævnte, Nr. 2 Rasmus Lage, Nr. 3 Henrik Lage, begge forhen af Bjergesø, Nr. 4 Arbejdsmand Anders Jacobsen af Sorø Amts Syge- og Fattighus, Nr. 5 Arbejdsmand Hans Peter Lage af Kjøbenhavn, Nr. 6 Else Lage sammesteds, Enke efter Arbejdsmand Henrik Jørgensen, og Nr. 7 Gartner Holmberg af Brede, og ved den under 16de Novbr. 1871 i Boet afsagte Decision blev Citanten Christensens Paastand om som Separatist at erholde Auctionsprovenuet af de under Nr. 298—379 anførte Gjenstande udbetalt forkastet, og da der endvidere fandtes at burde fragaa i de af ham i Administrationsregnskabet i hans Faveur beregnede Beløb Poster til et samlet Beløb af 339 Rdl. 2 ℳ 1 ß, altsaa mere end den hele af ham paastaaede Saldo, blev der heller ikke i denne Del af Sagen tilkjendt ham Noget.

I Henhold til Opreisningsbevilling af 7de Juni 1872 har derefter Citanten Christensen, i Forening med afdøde Peter Lages Enke, Trine Pedersen, ifølge Stævning af 3die Juli s. A. til de ovennævnte Indstævnte, samt til Birkedommer i Dragsholm Birk Muus, som Skifteforvalter i Boet paa dettes Vegne, paaanket dels de ovennævnte Registreringsforretninger af 31te August og 15de Octbr. 1870 og en under sidstnævnte afsagt

Kjendelse, dels den nævnte Decision, og gaar deres Paastand her for Retten ud paa, at disse Retshandlinger ophæves og underkjendes saaledes, at Citanten Christensen kjendes berettiget til at erholde udbetalt af den indstævnte Skifteret dels som Separatist Auctionsprovenuet af de under Nr. 298—376 — hvilket sidste Nr. dog maa anses som en Skrivfejl istedetfor Nr. 379 — registrerede Gjenstande, dels som hans Administrationstilgodehavende 253 Rdl. 15⅞ ß, eller subsidiairt dette Beløb med visse nærmere angivne Fradrag. Derhos have de paastaaet sig tilkjendt Appellens Omkostninger. Indstævnte Muus har, skjønt han findes lovlig stævnet, ikke mødt eller ladet møde her for Retten, hvorimod de øvrige Indstævnte have paastaaet Decisionen stadfæstet, i alt Fald med visse nærmere angivne Modificationer, og Boet tilkjendt Appellens Omkostninger hos Citanterne.

Hvad nu først angaar den første Del af Citanten Christensens Paastand, da kan vel hans Formening om, at det har været urigtigt af Skifteretten at inddrage de her omhandlede Gjenstande under Boet, og at hans Ejendomsret dertil uden videre maa erkjendes, fordi de beroede i den af ham beboede Stue i Svigerfaderens Gaard, ikke billiges, eftersom det var givet, hvad ogsaa under Sagen er in confesso, at disse Effecter i alt Fald indtil kort Tid før Peter Lages Død havde tilhørt denne; men derimod maa det ved de af Christensen førte Vidner anses bevist, at afdøde Peter Lage den 9de August 1870 udtrykkeligt har erklæret, at samtlige de i Øverstestuen beroende Gjenstande vare Christensens Ejendom. Naar de Indstævnte desuagtet bestrede dennes Paastand om Ejendomsret dertil, da var dette støttet dels paa en, som det synes, ikke her for Retten fastholdt og i ethvert Fald ikke tilstrækkelig begrundet Indsigelse imod, at Peter Lage paa hin

Tid var ved sin Fornufts fulde Brug, dels paa, at hans ovennævnte Erklæring i alt Fald ikke kunde afgive Bevis for Christensens Ejendomsret til de dengang i Øverstestuen værende Gjenstande, fordi han ikke havde specificeret dem, og der altsaa intet Bevis forelaa for, at det var de samme Gjenstande, som forefandtes i bemeldte Stue den 9de August 1870 eller da Peter Lage blev syg, og at ikke Christensen eller Andre havdeført andre Gjenstande derind. Denne sidste Indsigelse kan der imidlertid ikke tillægges nogen Betydning, da Peter Lages Erklæring, der maa antages at have refereret sig til de ved dens Afgivelse den 9de August i Øverstestuen værende Gjenstande, maa afgive tilstrækkelig Hjemmel for Christensens Ejendomsret til dem, med mindre det var bevist, at denne Erklæring beroede paa en Vildfarelse med Hensyn til deres Identitet, hvorimod den blotte Mulighed, der kunde være derfor, ikke kan komme i nogen Betragtning. Da der nu derhos maa gives Citanterne Medhold i, at der ikke, saaledes som i den indankede Decision antaget, for Skifteretten er fra de Indstævntes Side fremsat nogen eller i hvert Fald ikke nogen tilstrækkelig bestemt Indsigelse imod Identiteten af de den 9de August 1870 i Øverstestuen værende Gjenstande med de under Nr. 298—379 registrerede, hvorfor Citanterne med Føje have protesteret mod, at en slig Indsigelse kom i Betragtning her for Retten, vil Citanternes Paastand under denne Del af Sagen være at tage tilfølge.

Hvad dernæst den anden Del af Sagen angaar, da ere de Poster i Administrationsregnskabet, med Hensyn til hvilke det i Decisionen er antaget, at Citanten Christensen ganske eller tildels maatte være uberettiget til at beregne dem sig til Gode, og som Anken her for Retten angaar, følgende:

1. For Hø til Fodring af Boets Kreaturer har han opført 218 Rdl. 3 ₰ 12 ß, nemlig fra 1ste Octbr. 1870 til 26de Febr. 1871 1129 L℔ 6 ℔ à 20 ß. Hermod have de Indstævnte saavel for Skifteretten som her for Retten indvendt, dels at Høet fandtes i Gaarden, da Christensen efter Peter Lages Død overtog dens Bestyrelse, og saaledes tilhørte selve Boet, hvorfor han maa være uberettiget til at føre dette Noget til Udgift derfor, dels at Prisen er beregnet overdrevent høit. Den første af disse Indsigelser er ikke omtalt i Decisionen, hvorimod denne har taget den anden tilfølge og nedsat Christensens Krav under denne Post til det Halve eller 109 Rdl. 1 ₰ 14 ß. Naar nu Citanterne have villet gjøre gjældende, at de Indstævnte ikke her for Retten skulde kunne fremsætte den førstnævnte Indsigelse, fordi Decisionen, ved hvilken den maa antages ikke at være tagen tilfølge, ikke er contrapaaanket fra deres Side, da er dette ubeføjet; thi der kan ingen Grund anføres for, at de Indstævnte, for at gjøre en af dem for Skifteretten anbragt Indsigelse gjældende ogsaa for Overretten, skulde være nødte til at paaanke den Decision, hvis Resultat i dette Punkt de ikke vilde angribe. Da det nu maa anses givet efter Proceduren, at det omhandlede, til Boets Kreaturers Fodring anvendte Hø er avlet paa Gaarden og fandtes paa denne førend dens Overgang til Christensens Administration, vil der ikke i dette Punkt kunne opnaas noget for Appellanterne gunstigere Resultat end det i Decisionen antagne.

2—3. For „Skatter til 1ste Octbr. 1870“ er der opført 51 Rdl. 1 ₰ 6½ ß og i Brandkontingent 11 Rdl. 3 ₰ 10 ß. Mod disse Poster er der fra de Indstævnte navnlig indvendt, at, da de først forfaldt efter den Tid, da Christensen selv havde overtaget Gaarden som Fæster, maa de falde ham selv til Last. Det skjønnes imidler-

tid ikke rettere, end at disse Udgifter, uden Hensyn til Forfaldstiden, bør falde Boet til Last, forsaavidt som de ere ydede for den Tid, i hvilken Gaarden bestyredes for Boets Regning, og da nu, efter hvad der er in confesso, Skattebeløbet for den halve Del falder paa Boets Besiddelsestid, vil den halve Del deraf, overensstemmende med de fra begge Sider nedlagte subsidiaire Paastande, falde Boet til Udgift med 25 Rdl. 3 ℔ 11¼ ß, hvorimod Citanterne Intet kan fordre for Brandpræmien, da det ikke blot ikke er oplyst, at denne gjaldt nogen Del af Boets Besiddelsestid, men det meget mere er indrømmet, at den angik Tiden fra 1ste Octbr. 1870 - 31te Marts 1871.

4. Endelig har Christensen beregnet sig i „Bestyrelsesgodtgjørelse“ 100 Rdl. Da det imidlertid er givet, at han ikke blot ikke har betinget sig saadant Honorar, men at han end ikke af Skifteretten eller nogen Anden har erholdt nogen Beskikkelse til den paagjældende Administration, er der protesteret imod denne Post fra de Indstævntes Side, og denne Protest findes at maatte nyde Medhold; thi, selv om det maatte forholde sig, som af ham paastaaet, at Skifteretten har været vidende om, at han havde overtaget Bestyrelsen — hvad dog ikke kan anses givet — kunde denne Omstændighed i alt Fald ikke under de forhaandenværende Forhold i og for sig være tilstrækkelig til at begrunde Fordring paa Honorar.

Efter det Anførte vil der fra Citanten Christensens Fordring under denne Del af Sagen, 253 Rdl. 15¾ ß, være at fradrage 246 Rdl. 3 ℔ 3¼ ß, saa at det Beløb, for hvilket han bør nyde Fyldestgjørelse af Boet, bliver 6 Rdl. 3 ℔ 12½ ß.

Processens Omkostninger for Overretten blive efter Omstændighederne at hæve.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Thi kjendes for Ret:

Citanten, Gaardmand i Bjergesø, Chr. Christensen, bør være berettiget til at erholde udbetalt af Skifteretten i afdøde Gaardmand af Bjergesø Peter Lages Dødsbo som Separatist Auctionsprovenuet for de under Nr. 298—379 registrerede Gjenstande, og som Administrationstilgodehavende 6 Rdl. 3 ℔ 12½ ß, hvorimod hans her for Retten nedlagte Paastande forøvrigt ikke kunne tages tilfølge.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Sagen $\frac{270}{73}$ Entrepreneur C. Brede af Randers ctr. Tømmermester Unmack.

(I et Tilfælde, hvor en Contract om Udførelsen af et betydeligere Arbejde, efterat en Del af samme var udført, blev opsagt af Arbejdsgiveren, fordi Arbejdets Udførelse paa Grund af senere indtrufne Omstændigheder ikke havde nogen Interesse, antaget, at der ikke kunde tilkomme Entrepreneuren den tilsagte fulde Restbetaling, fordi han erklærede sig villig til at præstere det hele af ham overtagne Arbejde, men at der i Contractsummen maatte afgaa det Beløb, som efter uvillige Mænds Skjøn maatte antages at ville medgaa i Udgifter til Arbejdets Fuldførelse, naar Hensyn toges til de til det alt udførte Arbejde medgaaede Udgifter.)

(Paadømt den 3die August 1874.)

Under nærværende Sag søger Citanten, Entrepreneur C. Brede af Randers, Indstævnte, Tømmermester Unmack, til Betaling af 13,997 Rdl. 3 ℔ 9 ß, som han ifølge Contract, dateret den 12te Septbr. 1872, om Opførelse af en Dæmning over Kolindsund, skal skylde ham, med Renter af Beløbet, 5 pCt. aarlig, fra Forligsklagens Dato, den 7de Mai f. A., og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har derimod principaliter paastaaet sig frifunden i det Hele, subsidiairt har han paastaaet, at

der i det fordrede Beløb fradrages, hvad der efter et Skjøn af uvillige inden Retten udmeldte Mænd, under Hensyn til de inden den 18de Januar f. A. til det omhandlede Dæmningsarbejde medgaaede Udgifter, maatte antages at ville medgaa i Udgifter til Arbejdets Fuldførelse saavelsom et passende Beløb for Befrielsen for Risicoen, eller mere subsidiairt, at Fordringen i alt Fald nedsættes til 13,625 Rdlr. 5 ℔ 13 ß. Indstævnte har derhos paastaaet Citanten tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Ved den ovennævnte imellem Indstævnte, der er Hovedentrepreneur for Tørlægningen af den vestlige Del af Kolindsund, og Citanten under 12te Septbr. 1872 oprettede Contract har Citanten forpligtet sig til at opføre en Dæmning over Kolindsund paa det i Contracten nærmere angivne Sted og under de i samme fastsatte Betingelser mod et Vederlag af 26,000 Rdl., hvoraf en Del skulde udbetales efterhaanden som Arbejdet skred frem, medens Resten skulde erlægges senest 14 Dage efterat Dæmningen var afleveret. I Henhold hertil paabegyndte Citanten ogsaa Dæmningsarbejdet og erholdt, efterhaanden som dette skred frem, udbetalt ialt 12,002 Rdl. 2 ℔ 7 ß, men efterat omtrent $\frac{1}{8}$ af Dæmningen var opført, vedtog Actieselskabet for Kolindsunds Udtørring en Udvidelse af den oprindelige Plan, hvorved Dæmningen vilde kunne falde bort, og Indstævnte gav da i Marts Maaned f. A. Ordre til at Arbejdet ved den skulde standses strax. Dette skete ogsaa, men Citanten formener nu, at han, da Arbejdet, som han fremdeles er villig til at fortsætte, er standset ifølge en vilkaarlig Beslutning fra Actieselskabets Side, maa have Krav paa ogsaa at erholde udbetalt hele den øvrige Del af det betingede Vederlag eller de paastævnte 13,997 Rdl. 3 ℔ 9 ß.

Indstævnte har imidlertid herimod først gjort gjæl-

dende, at den ommeldte Contract allerede nogen Tid før Arbejdets Standsning var ophævet, idet Citanten, da det viste sig, at han ikke kunde føre Arbejdet til Ende efter de vedtagne Betingelser, i Januar Maaned f. A. skal have truffet Overenskomst med Indstævnte om at fortsætte Arbejdet for dennes Regning og som hans Formand, hvorefter der altsaa ikke vilde kunne blive Tale om nogensomhelst Beføjelse for Citanten til ét Søgsmaal som det af ham nu reiste. Men det er af Citanten benægtet, at der af ham er truffet en saadan Overenskomst, og Tilstedeværelsen af samme er ikke mod dennes Benægtelse godtgjort af Indstævnte, hvorved særlig bemærkes, at det ikke kan anses bevist, at Citanten skulde af Indstævnte have modtaget Løn som Formand, og at der ikke er tilstrækkelig Føje til at forkaste Citantens Forklaring om Grunden til, at han, der tidligere kun havde givet simple Kvitteringer for de modtagne Forskud, fra Midten af Januar Maaned f. A. har tilstillet Indstævnte specificerede Regnskabslister for hver 14 Dage over alle Udgifter i det forløbne Tidsrum og derefter har erholdt et tilsvarende Beløb udbetalt af Indstævnte.

(Sluttes.)

Meddelelse.

Den 6te October er cand. juris G. V. Tegner autoriseret som Fuldmægtig hos Overretsprocurator J. L. Simonsen, hvorved den til cand. juris Simonsen udstedte Fuldmagt er tilbagekaldt.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 48.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 17de October.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen $\frac{270}{73}$ Entrepreneur C. Brede af Randers ctr. Tømmermester Unmack.

(Sluttet. — Se forrige Nr.)

Men, selv naar det oprindelige Contractsforhold antages at have været bestaaende endnu ved Arbejdets Standsning, formener Indstævnte, at Citantens Søgsmaal dog i det Hele maa anses for ubeføjet. Forsaavidt han imidlertid har villet støtte dette derpaa, at Standsningen af Arbejdet var en umiddelbar Følge af den af Actieselskabet fattede Beslutning om at udvide Planen for Kolindsunds Udtørring, og at der saaledes var for Indstævnte en virkelig, ham utilregnelig Umulighed for at lade Dæmningens Opførelse fortsætte, hvorfor ogsaa Citanten maatte finde sig i denne Casus, da er det aabenbart, at hele denne Betragtning er urigtig; thi Actieselskabets Beslutning, der tilmed efter Indstævntes egen Erkjendelse ej engang ubetinget var til Hinder for Dæmningens Fuldførelse, maa, efter hvad der foreligger, antages at have været aldeles frivillig, og maa blive uden al Indflydelse paa de Rettigheder, som ere

hjemlede Citanten ved den imellem ham og Indstævnte afsluttede Contract, der aldeles Intet indeholder om, at den skulde kunne modificeres eller endog hæves ved saadanne vilkaarlige Beslutninger fra Actieselskabets Side. Indstævnte har endvidere forment, at Standsningen af Arbejdet i alt Fald maatte være fuldt berettiget, fordi Citanten forud skal have misligholdt Contracten, idet han langtfra skal have fremmet Arbejdet med den Kraft, som ved Contractens Post 3 var betinget, men da ingen saadan Opmaaling, som i Contracten er vedtagen, har fundet Sted, er der ikke tilvejebragt noget Bevis derfor, og det ses heller ikke, at Indstævnte, da han beordrede Arbejdet standset, har paaberaabt sig en formentlig Misligholdelse fra Citantens Side som Grund til Standsningen, og Betydningen heraf forøges i høi Grad derved, at selve Contracten i Post 6 indeholder en særlig positiv Bestemmelse om, hvorledes der vilde være at forholde, dersom Arbejdet ikke af Entrepreneuren blev fremmet med den i Post 3 bestemte Kraft, idet Citanten da, uden at der iøvrigt blev Tale om en egentlig Ophævelse af Contracten, skulde være pligtig til under visse Betingelser at afgive Ledelsen af hele Arbejdet til Indstævnte.

Idet det saaledes maa antages, at Citanten ikke er pligtig at taale Følgerne af Arbejdets Standsning, findes dette dog ikke at kunne lede til, at der gives Dom overensstemmende med den af ham nedlagte Paastand. Det er nemlig klart, at det ham i Contracten tilsagte Vederlag omfatter foruden den forhaabede Gevinst og Vederlag for hans eget Arbejde tillige Godtgjørelse for hans Udgifter ved Foretagendets Udførelse og Erstatning for Risicoen, og dersom der nu tilkjendtes ham det fulde Vederlag, uagtet han er fritaget for den større Del af Arbejdet og af Risicoen, saa vilde han derved paa Modpartens Bekostning opnaa en aldeles

uforholdsmæssig Fordel, som der ikke skjønnes at være tilstrækkelig Grund til at tilkjende ham, alene fordi han erklærer sig villig til at fortsætte et Arbejde, som der ikke længer haves Brug for, og som der endog er Mulighed for, at han ikke vilde kunne føre til Ende uden Tab. Hvad han kan fordre er efter Rettens Formening alene at stilles paa samme Fod, som om Arbejdet af ham virkelig var ført til Ende og det betingede Vederlag fuldt udbetalt ham, og herefter vil Sagen da, nærmest overensstemmende med Indstævntes subsidiaire Paastand, være at afgjøre saaledes, at Indstævnte tilpligtes at betale Citanten et saadant Beløb, som maatte udkomme, naar der fra det paastævnte Beløb, der dog, da Citanten efter sin egen Erkjendelse skulde betale ⅜ af Udgifterne til Faskinerne, maa nedsættes med 359 Rdl. 4 ℔ 8 ß, altsaa til 13,637 Rdl. 5 ℔ 1 ß, drages hvad der efter et Skjøn af uvillige inden Retten udmeldte Mænd, under Hensyn til de inden den 18de Januar f. A. til det omhandlede Dæmningsarbejde medgaaede Udgifter, maa antages at ville medgaa i Udgifter til Arbejdets Fuldførelse. Til, som af Indstævnte forment, at paabyde et yderligere Afdrag for Befrielsen for Risicoen skjønnes der ikke at være Føje, da der ikke vil kunne bortses fra Risicoen ved Ansættelsen af den samlede Udgift. Paa den anden Side findes der ej heller tilstrækkelig Anledning til, som af Citanten paastaaet, at fastsætte, at Skjønsmændene ved Afgivelsen af det omhandlede Skjøn skulde gaa ud fra, at der til Dæmningens Opførelse i det Hele kun vilde medgaa omtrent det Kvantum Fyld, som Indstævnte, før Citanten overtog Arbejdet, havde opgivet, at Dæmningen efter de af ham foranstaltede omhyggelige Peilinger vilde udkræve; thi vel er det antageligt, at Citanten ved Arbejdets Overtagelse væsentlig har støttet sig til dette Opgivende, hvis Paa-

lidelighed han iøvrigt selv kunde have undersøgt, og vel indeholder Contractens Post 3 selv en Forudsætning om, at Arbejdet vilde kunne fuldføres omtrent med dette Kvantum Fyld; men det kan dog ikke siges at være vedtaget af Parterne, at Citanten skulde anses fra sin Side at have fyldestgjort Contracten, naar blot det paagjældende Kvantum Fyld var forbrugt, hvorimod han meget mere har paataget sig en ubetinget Forpligtelse til at fuldføre Dæmningen, og ved Arbejder af den Natur som det foreliggende vil det være ugjørligt forud at tilvejebringe et aldeles nøiagtigt Overslag, hvorfor der ogsaa ved Vederlagets Fastsættelse tillægges den Risico, Entrepreneuren løber, en større Betydning.

Af hvad Indstævnte herefter vil have at betale Citanten, vil han tillige have at svare Renter, 5 pCt. aarlig, fra den 7de Mai f. A. at regne, indtil Betaling sker.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Under Sagen foreligger der ingen Stempelovertrædelse.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Tømmermester Unmack, bør til Citanten, Entrepreneur C. Brede af Randers, betale et saadant Beløb, som maatte udkomme, naar der fra 13,637 Rdl. 5 ℔ 1 β drages, hvad der efter et Skjøn af uvillige inden Retten udmeldte Mænd, under Hensyn til de inden den 18de Januar f. A. til det omhandlede Dæmningsarbejde medgaaede Udgifter, maa antages at ville medgaa i Udgifter til Arbejdets Fuldførelse, tilligemed Renter af Beløbet, 5 pCt. aarlig, fra den 7de Mai f. A. at regne, indtil Betaling sker.

Processens Omkostninger ophæves.

At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. $\frac{384}{74}$ Procurator Nissen Actor ctr. Arrestanten, Gaardmand Christen Christensen.

(En Tiltalt straffet efter Straffelovens § 202 for Mishandling af sin Hustru.)

(Paadømt den 4de August 1874.)

Under nærværende fra Bregentved-Gisselfeldt Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten, Gaardmand Christen Christensen, for at have mishandlet sin Hustru, udsat hendes Liv for Fare og foranlediget sit Barns Død.

Foreløbigen bemærkes, at Arrestanten, der er født den 15de August 1814, i Aaret 1853 indgik Ægteskab med Ane Marie Christensen, der da var i det 18de Aar, at han uagtet det indgangne Ægteskab fortsatte et utilladeligt Forhold til en paa Gaarden tjenende Pige, og at han, efter i April 1855 af denne at være udlagt som Fader til et af hende født Barn, ved Amtets Resolution blev dicteret en Straf af 2 Gange 4 Dages Vand og Brød, hvilken Straf dog, paa hans Hustrus Forbøn og da hun erklærede sig villig til at vedblive Samlivet med ham, eftergaves ham ved kgl. Resolution.

Arrestantens Forhold imod bemeldte hans Hustru maa, efter hvad der foreligger, anses i en lang Række af Aar at have været slet. Det er saaledes dels ved Vidners Udsagn og dels ved hans egen Indrømmelse oplyst, at han idelig haanede og krænkede hende, endog i de paa Gaarden værende Folks Paahør, at han aflukkede Levnetsmidlerne for hende og kun gav hende ligesom Folkene bestemte Portioner Mad, at han nægtede hende saadan Føde, som hun, der Tid efter anden fødte ham 9 Børn, behøvede navnlig under hendes Svangerskaber, ligesom han, naar hun var syg, ikke vilde tillade hende at blive liggende i Sengen, ofte har lagt Haand paa hende, engang slaaet hende med en Jern-Ildrager over Armene og oftere slaaet

hende, naar de om Aftenen vare komne tilsengs, saaledes at hun maatte staa op og lægge sig i Pigekammeret hos en af Pigerne. Arrestanten indrømmer ved Siden heraf, at hun ikke havde givet ham Anledning til slig slet Behandling, idet hun aldrig fremkaldte Strid eller engang svarede ham igjen, men taug til Alt.

De hyppige Barnefødsler og de deraf følgende Svækkelser — rimeligvis i Forbindelse med de legemlige og sjælelige Lidelser, som Arrestantens haarde Adfærd paaførte hende — nedsænkede hende i en stedse tiltagende Melankoli, der tilsidst gik over til en, efter Erklæring fra Overlægen paa Oringe Sindssygeanstalt, hvor hun i længere Tid har været under Behandling, uhelbredelig Afsindighed.

Med Hensyn til den Del af Actionen, hvorunder Arrestanten tiltales for at have udsat sin Hustrus Liv for Fare og for at have foranlediget sit Barns Død, er det oplyst, at, da hun i Januar 1871 skulde føde sit næstsidste Barn og Fødselsveerne alt vare begyndte om Morgenen Kl. 4, vægrede han sig ved at lade Jordemoderen hente, uagtet hun, hvis Smerter og Skrig stedse bleve stærkere, anmodede om Lægehjælp, og den voxne Datter indstændig bad ham om at kjøre efter Jordemoderen eller om at der idetmindste maatte hentes nogle Koner til Hjælp, hvilket Sidste han ogsaa afslog, indtil han endelig Kl. 4 Eftermiddag kjørte efter Jordemoderen, ligesom han nu tillod, at der maatte hentes 2de af ham opgivne Koner, der imidlertid vare yngre og kun lidet erfarne, medens han forbød at hente en ældre og erfaren Kone Ane Ring, som boede umiddelbar i Nærheden og som benyttedes i Tilfælde, hvor Jordemoderen ej betimelig kunde komme. Da Tjenestepigen, efterat have hentet den ene af bemeldte 2 yngre Koner, blev opmærksom paa, at Arrestantens Hustrus Skrig vare ophørte, gik hun ind til denne og

saa da, at hun havde født et Barn, der laa mellem hendes Ben paa Ryggen og var levende, men ikke adskilt fra Moderen. Dels af Angst og dels fordi hun ej forstod at yde sin Madmoder Hjælp, forlod Pigen Værelset efter at have tildækket den Syge, der klagede over Kulde, med Dynen. Da nu kort efter den ovennævnte Ane Ring uagtet Arrestantens Forbud var bleven hentet, fordi den tilstedekomne yngre Kone ikke havde dristet sig til alene at gaa ind til Barnemoderen, befandtes Barnet, der ifølge den noget senere ankomne Jordemoders Forklaring var et fuldbaaret stort Pigebarn, at være død. Arrestanten har erkjendt, at han vel vidste, at en Barselkone er udsat for Livsfare ligesom det nyfødte Barn, naar der ej haves kyndig Hjælp ved Fødselen, og har han intet rimeligt Motiv kunnet opgive til den af ham udviste Ligegyldighed og Uvillie, idet han dog har benægtet, at han herved har havt til Hensigt at opnaa Konens eller Barnets Død.

Ved Alt, hvad der saaledes er oplyst om Arrestantens, gjennem en Række af Aar fortsatte, oprørende Forhold mod Hustruen, findes han med Føje at maatte betegnes som den, der har mishandlet sin Ægtefælle, og han, der ikke tidligere har været tiltalt eller dømt, vil følgelig være at anse efter Straffelovens § 202, hvorimod der, efter hvad der i Sagen foreligger, ikke findes Anledning til, som ved Underretsdommen antaget, tillige in casu at anvende Straffelovens § 197 og § 203. Iøvrigt vil det have sit Forblivende ved den af Underdommeren valgte Straf af 2 Aars Forbedringshusarbejde, der efter den i bemeldte § 202 givne Bestemmelse ikke af Overretten vil kunne skjærpes.

Underretsdommen, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, vil derfor i Henhold til det Ovenanførte i det Hele være at stadfæste.

I Salair til Actor og Defensor ved Overretten vil Arrestanten derhos være pligtig at betale 8 Rdl. til hver.

Behandlingen i 1ste Instans saavelsom den befalede Sagførelse ved begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande.

I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Nissen ogBöcher, betaler Arrestanten, Gaardmand Christen Christensen, 8 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{158}{74}$ Overretsprocurator C. Juel Actor ctr. Tiltalte, Godsejer Malling til Stensbygaard.

(En Tiltalt straffet for ulovlig Behandling af en Bondegaard efter Frd. 6te Juni 1769 § 5, jvf. Pl. 7de Juni 1806. Mulkten regnet fra det Tidspunkt, da det af Indenrigsministeriet blev paalagt Tiltalte at retablere Gaarden som selvstændigt Jordebrug, og ikke fra den Dag, da den ham forelagte Frist til Retableringen udløb.)

(Paadømt den 4de August 1874.)

Under nærværende fra Vordingborg nordre Birks Extraret hertil indankede Sag actioneres Tiltalte, Godsejer Malling til Stensbygaard, i Henhold til Frd. 6te Juni 1769 for ulovlig Behandling af Bondegaarden Matr. Nr. 6 a i Vestenbæk.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med de iøvrigt tilvejebragte Oplysninger er det ogsaa tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, som under 8de Juli 1858 af sin Fader erholdt Skjøde paa den nysnævnte Bondegaard af Hartkorn 2 Tdr. 5 Skpr. 1 Fdkr. ½ Alb., og som siden Faderens Død, den 30te Marts 1868, har drevet Ejendommen Stensbygaard som Forpagter, indtil han under 29de Octbr. f. A. af sin Moder erholdt Skjøde paa denne Ejendom, har fra Efteraaret 1871 nedlagt den oftnævnte Bondegaard som selvstændigt

Agerbrug, idet alle Gaardens Jorder da bleve udlagte til en Brakmark, der blev pløjet og behandlet ved Arbejdskraft og Hestebesætningen fra Stensbygaard, medens Hestebesætningen paa Bondegaarden blev bortført samtidig og Kvægbesætningen i Løbet af Vinteren eller Foraaret, hvorhos alle Gaardens Jorder i Efteraaret 1872 bleve besaaede med Vintersæd.

I denne Anledning blev der ifølge Indenrigsministeriets Resolution af 28de Febr. 1872 givet Tiltalte Paalæg om, saafremt han vilde undgaa Ansvar, at berigtige det omhandlede Forhold ved at retablere den ommeldte Bondegaard som selvstændigt Jordebrug inden 1ste Januar 1873, men desuagtet lod Tiltalte Forholdet bestaa uforandret, indtil han under 16de Juni f. A. har bortfæstet Gaarden til Grosserer Malling af Aalborg.

Da det af de efter Foranledning herfra Retten tilvejebragte Oplysninger fremgaar, at Ejendommen Stensbygaard ikke kan betragtes som nogen Hovedgaard, eftersom der ikke under samme hører fri Hovedgaardstaxt, vil Tiltaltes Forhold allerede paa Grund heraf ikke, som ved Underretsdommen antaget, kunne henføres under Straffebestemmelsen i Frd. 6te Juni 1769 § 2, hvorimod han, der er født den 4de Decbr. 1842, vil for sit Forhold være at anse efter samme Frdgs. § 5, cfr. Pl. 7de Juni 1806, med en Bøde til Statskassen af 30 Rdl. for hver Td. Hartkorn af Gaardens Tilliggende, regnet for hvert Aar, hvori det ulovlige Forhold har bestaaet, d. e. for Tidsrummet fra den 28de Febr. 1872, da Indenrigsministeriets fornævnte Resolution afgaves, indtil den 16de Juni f. A., da han som anført bortfæstede Gaarden, altsaa med en Bøde af ialt 103 Rdl. 4 ℔ 2 ß. Overensstemmende hermed vil Underretsdommen altsaa for Straffens Vedkommende være at forandre, hvorimod den i Henseende til Sagens

Omkostninger, som rettelig findes paalagte Tiltalte, vil være at stadfæste.

I Salair til Actor for Overretten vil Tiltalte derhos have at udrede 8 Rdl.

Sagens Behandling i 1ste Instans og Sagførelsen for begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte, Godsejer Malling til Stensbygaard, bør til Statskassen bøde 103 Rdl. 4 ℔ 2 ß. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande.

I Salair til Actor for Overretten, Procurator C. Juel, betaler Tiltalte 8 Rdl.

Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. $\frac{117}{74}$ Hjul- og Karetmager Christen Larsen Winther af Holbæk ctr. Fuldmægtig Orla Lehmann Hansen.

(En Udtalelse om, at en Mand, der, forinden han fyldte 14 Aar, var bleven straffet for Tyveri, ikke kunde vælges til Folketinget, fordi han ikke var uberygtet, anset injurierende og derfor mortificeret, men Vedkommende dog ikke anset med Straf for sin Udladelse, da han ikke kunde antages at have havt nogen fornærmelig Hensigt.)

(Paadømt den 10de August 1874.)

I Anledning af, at Citanten, Hjul- og Karetmager Christen Larsen Winther af Holbæk, ved et Vælgermøde Onsdagen den 5te Novbr. f. A. paa en Gjæstgivergaard i Holbæk skulde have brugt følgende Udladelse om Indstævnte, Fuldmægtig Orla Lehmann Hansen:

„Hvorledes kan 5te Juni Folkeforening forsvare at stille den unge Mand? Grundloven fordrer en ube-

rygtet Mand, og det er den Person ikke; vi vil have en ærlig Mand",

anlagde Indstævnte Sag mod Citanten ved Holbæks Kjøbstads Politiret til Straf efter det 21de Kapitel i Straffeloven, Mortification af de paaklagede Udladelser og Idømmelse af Sagens Omkostninger.

Ved Politirettens den 19de Januar d. A. afsagte Dom blev det ikke anset bevist, at Citanten havde brugt Yttringen „en ærlig Mand" i den ovennævnte Forbindelse og i Modsætning til Indstævnte, men derimod kun, at Citanten havde udtalt sig enten saaledes: „Grundloven fordrer en uberygtet Mand, og det er den Person (Indstævnte) ikke", eller, hvad Citanten selv har erkjendt: „at der stod i Grundloven, at en Mand kun kunde vælges til Rigsdagsmand, som var uberygtet, og at Klagerens Fortid ikke var uberygtet", hvilke Udladelser ved Dommen bleve mortificerede, forsaavidt i samme insinueres, at Indstævnte ikke skulde være valgbar til Folketinget som ikke uberygtet, hvorhos Citanten for sit Forhold blev anset efter Straffelovens § 217 med en Bøde til Statskassen af 15 Rdl. eller, i Mangel af fuld Betaling, simpelt Fængsel i 5 Dage, samt tilpligtet at betale Indstævnte Sagens Omkostninger med 3 Rdl. 55 ß.

Denne Dom har Citanten derefter indanket her for Retten, hvor han har paastaaet den forandret derhen, at han frifindes for Indstævntes Tiltale og hos denne tilkjendes Sagens Omkostninger for begge Retter, hvorimod Indstævnte procederer til Underretsdommens Stadfæstelse med Tilkjendelse af Sagens Omkostninger her for Retten.

Herefter bliver der for Overretten saaledes ikkun Spørgsmaal om, hvorvidt Citanten maatte have paadraget sig Ansvar efter Injurielovgivningen ved at betegne Indstævnte eller dennes Fortid som ikke uberygtet,

hvilket, som ogsaa i Underretsdommen antaget, maa komme ud paa Et, da det er paa denne Udtalelse at Citanten har støttet sin Formening om, at Indstævnte ikke skulde være valgbar til Folketinget, hvilket forudsætter, at Indstævnte ogsaa nu maa anses for ikke uberygtet. At en saadan Udtalelse maa anses fornærmelig, selv om den kun er brugt med Hensyn til Betingelserne for Indstævntes politiske Rettigheder, kan ikke med Føje betvivles, da den, dens Rigtighed forudsat, maa medføre en Nedsættelse i Indstævntes borgerlige Agtelse, og da nu Citanten ikke, som af ham forment, har været berettiget til at betegne Indstævnte, som sket, paa Grund af at der, efter hvad der er in confesso, er overgaaet Indstævnte forinden han fyldte sit 14de Aar en Dom for Tyveri, idet denne Dom henføres til de Straffedomme, som efter Lov om Æresopreisning af 3die April 1868 § 6 ikke medføre nogen Indskrænkning i de Rettigheder, der betinges af uplettet Rygte, — maa det have sit Forblivende ved den ved Underretsdommen givne Mortification, hvorimod den idømte Straf findes at maatte bortfalde, da Citanten ikke kan antages at have fremsat Udladelsen i nogen ærefornærmelig Hensigt, men alene i den feilagtige Formening, at Udladelsen paa Grund af den ovennævnte Dom var hjemlet ved den gjældende Lovgivning, og Citanten vil altsaa forsaavidt være at frifinde.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til den givne Mortification bør Politiretsdommen ved Magt at stande.

Iøvrigt bør Citanten, Hjul- og Karetmager Christen

Larsen Winther af Holbæk, for Indstævnte, Fuldmægtig Orla Lehmann Hansens, Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Sagen AS. $\frac{488}{73}$ Kommissionair og Feldbereder S. Evald i Odense ctr. Kjøbmand Alfred Baumgarten i Aarhus.

(Undersøgelse af Omfanget af den Forpligtelse, som paahvilede en Mand, der havde afkjøbt en Anden de Lammeklipskind, som denne maatte samle i den paagjældende Saison; derunder navnlig i Henhold til et Responsum fra Grosserersocietetet antaget, at Saisonen for Lammeklipskind vedvarer til 30te Decbr. og ikke til 1ste Novbr. — Spørgsmaal om Fastsættelsen af den Erstatning, som tilkom Sælgeren for det Tab, han havde lidt ved, at Kjøberen imod Contracten havde vægret sig ved at modtage de efter 1ste Novbr. samlede Skind.)

(Paadømt den 10de August 1874.)

Under nærværende Sag paaanker Citanten, Kommissionair og Feldbereder S. Evald i Odense, en inden Odense Kjøbstads Gjæsteret den 5te Mai f. A. afsagt Dom, ved hvilken Citanten i en mod ham af Indstævnte, Kjøbmand Alfred Baumgarten i Aarhus, anlagt Sag, betræffende Betaling for leverede Lammeklipskind og Erstatning for formentlig Misligholdelse af en imellem Parterne om Leverance af saadanne Skind den 24de Septbr. 1872 afsluttet Contract, er bleven tilpligtet at betale Indstævnte 270 Rdl. samt et saadant Beløb, hvortil uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte ansætte det Tab, som Indstævnte vil have lidt derved, at Citanten har vægret sig ved at modtage de af Indstævnte indtil Udgangen af Decbr. Maaned 1872 samlede Lammeklipskind, dog ikke ud over 1500 Rdl., med Renter af disse Beløb, 5 pCt. aarlig, fra den 12te

Novbr. s. A., til Betaling sker, medens Sagens Omkostninger bleve ophævede.

Citantens Paastand her for Retten gaar nu ud paa, at bemeldte Dom forandres derhen, at han frifindes for Indstævntes Tiltale, imod at han betaler ham for 300 Skind, som han har modtaget, 270 Rdl., og in subsidium tillige Erstatning for det Tab, som Indstævnte maatte befindes at have lidt derved, at Citanten vægrede sig ved at modtage 900 Stkr. Skind, som Indstævnte tilbød ham den 6te Novbr. 1872. Indstævnte har derimod procederet til Underretsdommens Stadfæstelse med den Forandring, at Citanten tilpligtes at betale ham Sagens Omkostninger, eller i alt Fald uden denne Modification, og in subsidium har han sluttet sig til Citantens subsidiaire Paastand, dog saaledes, at Tabet fastsættes af uvillige Mænd. Enhver af Parterne har derhos i ethvert Tilfælde paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger her for Retten hos Modparten.

Citanten har nu vel erkjendt, at han ved Slutseddel af 24de Septbr. 1872 har afkjøbt Indstævnte „alle de Lammeklipskind, han (Indstævnte) samler i „denne Saison, til en Pris af 9 Rdl. pr. Dægger, at „modtage paa Aarhus Banegaard i originale Varer, „efterhaanden som Indstævnte samler dem“, at han derefter fra Indstævnte har modtaget flere Partier Skind, som han har betalt med Undtagelse af de senest modtagne 300 Stkr., for hvilke han endnu skylder 270 Rdl., samt at han, da Indstævnte den 6te Novbr. s. A. tilbød ham en ny Sending paa 900 Skind, nægtede at modtage saavel dette Parti som overhovedet flere Skind; men han har forment, at han hertil har været berettiget, da han efter Udtrykkene i Slutsedlen: „samler i denne Saison“ kun kunde være forpligtet til at modtage de Skind, som Indstævnte opkjøbte i sin Boutik

af Landboere og Slagtere i Tiden indtil 1ste Novbr., til hvilken Tid Lammeslagtningen og Saisonen for Lammeklipskind formentlig ophører, altsaa ikke de Skind, som Indstævnte opkjøbte til et senere Tidspunkt, eller som han afkjøbte Samlere eller andre Handlende.

I Slutsedlen er der imidlertid ikke nogen Antydning af, at Ordene: „samler" og „Saison" ere brugte i en fra den sædvanlige afvigende Betydning, og ligesom Indstævnte derfor ikke ved det førstnævnte Udtryk er udelukket fra at fordre, at Citanten i Henhold til Contracten, hvorefter deres Mellemværende alene vil være at afgjøre, skulde modtage de Skind, som han kjøbte af Andre end Landboere og Slagtere eller andetsteds end i sin Boutik, saaledes kan det ikke antages, at Citanten efter det sidstnævnte Udtryk ikkun var forpligtet til at modtage de Skind, som Indstævnte samlede inden 1ste Novbr., da Saisonen for Lammeklipskind, ifølge en fra Grosserersocietetets Komite heri Staden afgiven, for Underretten fremlagt Erklæring af 30te Decbr. 1872, i Reglen vedvarer indtil Udgangen af Decbr. Maaned, hvilken Erklærings Betydning ikke, som af Citanten paastaaet, kan svækkes derved, at Sagens Documenter ikke have været forelagte bemeldte Komite, da Slutsedlens Ord ses at have været refererede for den, og der ikke foreligger Noget om, at der er Forskjel paa Saisonen for at handle med Lammeklipskind og paa Saisonen for at samle saadanne, eller forskjellige Saisoner for Groshandel og for Detailhandel med slige Skind.

Men naar det saaledes maa antages, at Citanten efter Slutsedlen har været forpligtet til at modtage alle de Skind, som Indstævnte samlede indtil Udgangen af Decbr. Maaned 1872, og til at betale dem, forsaavidt de iøvrigt vare contractmæssige, med en Pris af 9 Rdl.

pr. Dægger, er det en ligefrem Følge af Citantens Vægring ved at opfylde denne sin contractmæssige Forpligtelse, at der in casu foreligger et Contractsbrud fra hans Side, som i Almindelighed og i og for sig berettiger Indstævnte til Skadeserstatning.

Men forsaavidt Indstævnte, der efter den 6te Novbr. 1872 ophørte med at samle Skind, har villet have sig tilkjendt Erstatning for de Skind, han maatte kunne have samlet fra den nævnte Dag til 30te Decbr. s. A., vil saadan Erstatning ikke kunne tilkjendes, aldenstund Indstævnte ikke har ført nogetsomhelst Bevis for, om og hvormange Skind der i det ommeldte Tidsrum have været ham tilbudte eller af ham kunde have været indkjøbte eller samlede, og det derhos ligger i Sagens Natur, at det ikke ved uvillige Mænds Skjøn lader sig afgjøre, hvormange Varer af en given Slags en enkelt Mand i en given Tid kunde have kjøbt eller samlet.

(Sluttes.)

☞ Af dette Ugeskrift udkommer 15 Nr. (Ark) i Qvartalet nemlig i Reglen et ugentligt og 2 Gange qvartaliter et Dobbeltnummer. Prisen er 7 Mk. 8 Sk. for Qvartalet, og Subskription, bindende for 30 Nr., modtages paa alle kongelige Postcontoirer, i Bogladerne og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 49—50.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 31te October.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen AS. $\frac{448}{73}$ Kommissionair og Feldbereder S. Evald i Odense ctr. Kjøbmand Alfred Baumgarten i Aarhus.

(Sluttet. — Se forrige Nr.)

Derimod vil der blive at tilkjende Indstævnte Erstatning for de 900 Stkr. Skind, der af ham vare samlede og tilbudte Citanten den 6te Novbr. 1872, hvilken Erstatning, overensstemmende med Indstævntes subsidiaire Paastand, vil være at bestemme ved uvillige Mænds Skjøn, og bemærkes i saa Henseende, at Accorden, som anført, gik ud paa 9 Rdl. pr. Dægger, og at Indstævnte paastaar, at hans Tab pr. Dægger udgjør mindst 1 Rdl., saa at det vil bero paa Mændenes Skjøn over, hvad Prisen i Aarhus paa den nævnte Slags Skind pr. Dægger kunde ansættes til den 1ste Novbr. 1872, om og da hvilken Erstatning der maatte kunne tilkjendes Indstævnte, dog i intet Tilfælde over 1 Rdl. pr. Dægger.

Efter alt Foranførte vil Citanten have at betale Indstævnte 270 Rdl. samt endvidere en saadan Sum,

hvortil uvillige Mænd maatte ansætte det Tab, som Indstævnte har lidt ved Citantens Nægtelse af at modtage de ham den 6te Novbr. 1872 tilbudte 900 Stkr. Skind, dog ikke over 1 Rdl. pr. Dægger, af hvilke Beløb Citanten derhos vil have at svare 5 pCt. Renter p. a. fra den 12te Novbr. 1872 til Betaling sker, men iøvrigt vil Citanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Under Sagen er ingen Stempelovertrædelse begaaet her for Retten.

Thi kjendes for Ret:

Citanten, Kommissionair og Feldbereder S. Evald i Odense, bør til Indstævnte, Kjøbmand Alfred Baumgarten i Aarhus, betale 270 Rdl. samt endvidere et saadant Beløb, hvortil uvillge af Retten udmeldte Mænd maatte ansætte det Tab, som Indstævnte har lidt derved, at Citanten har vægret sig ved i Henhold til Slutseddelen af 24de Septbr. 1872 at modtage de ham den 6te Novbr. 1872 tilbudte 900 Stkr. Lammeklipskind, dog ikke over 1 Rdl. pr. Dægger. Af disse Beløb betaler Citanten derhos til Indstævnte Renter med 5 pCt. aarlig fra den 12te Novbr. 1872 og indtil Betaling sker. Men forøvrigt bør Citanten for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger i begge Instanser ophæves.

At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. $\frac{264}{74}$ Gaardmand Lars Larsens Enke, Kirsten Jensen af Veddeløv ctr. Hjul- og Karethmager C. E. Christensen af Roskilde.

(En ensidig Ophævelse af en Lærecontract anset beføjet, fordi Lærlingens Helbred ifølge Lægeattest var saa svagt, at han ikke egnede

sig for den paagjældende Profession. — I et Tilfælde, hvor en Dreng var anbragt i Lære for et Tidsrum af 2 Aar mod en Betaling af 50 Rdl. ved Læretidens Begyndelse, den 1ste Marts 1873, og af 50 Rdl. den 1ste Januar 1874 samt et lige Beløb den 1ste Januar 1875, antaget, at der, da Læreforholdet ophørte den 1ste Januar 1874, ikke tilkom Læremestren det bemeldte Dag forfaldende Beløb af 50 Rdl., men derimod en forholdsmæssig Del af den samlede Pengebetaling, 150 Rdl., beregnet efter det Antal Maaneder, hvori Læreforholdet havde bestaaet.)

(Paadømt den 17de August 1874.)

I Begyndelsen af 1873 oprettedes en Contract, hvorved Indstævnte, Hjul- og Karethmager C. E. Christensen af Roskilde, modtog afdøde Gaardmand i Veddeløv Lars Larsens Søn, Jens Larsen, i Lære for i 2 Aar, nemlig fra 1ste Marts s. A. til 1ste Marts 1875, at lære ham Hjul- og Karethmager-Professionen; Jens Larsen skulde i Læretiden have Kost og Logi hos Indstævnte, hvorimod Jens Larsens Moder, Citantinden Kirsten Jensen, skulde i Vederlag betale Indstævnte 50 Rdl. ved Læretidens Begyndelse, 50 Rdl. den 1ste Januar 1874 og 50 Rdl. den 1ste Januar 1875 samt 16 ℔ Smør hvert Efteraar i Læretiden. Foruden af Indstævnte er Contracten underskreven af Citantinden samt af Lærlingens Farbroder, Niels Larsen. Efterat Lærlingen den 31te Decbr. 1873 havde begivet sig hjem til Citantinden, meddelte hun den næste Dag, altsaa den 1ste Januar, Indstævnte, at hun nu vilde beholde Sønnen hjemme, ligesom hun vægrede sig ved at betale Indstævnte de 50 Rdl., som efter Contracten samme Dag skulde forfalde til Betaling.

Paa Grund af den efter Indstævntes Formening heri liggende Misligholdelse af Contracten indgav han Klage til Leire Herreds Politiret og paastod Citantinden dømt til at betale sig de nævnte 50 Rdl. samt i Erstatning for Skade og Tab ved Contractens Misligholdelse et Beløb af mindst 50 Rdl. eller Saameget. som

Retten eller uvillige Mænd maatte skjønne passende, med Renter af begge disse Beløb, 5 pCt. p. a., fra Klagens Dato, den 15de Januar 1874, og efterat Sagen ved Politirettens Dom af 15de April var afgjort derhen, at Citantinden til Indstævnte skulde betale de den 1ste Januar d. A. forfaldne 50 Rdl. med Renter deraf som paastaaet, men iøvrigt frifandtes for hans Tiltale, hvorhos Søgsmaalets Omkostninger ophævedes, har hun nu ifølge Stævning af 21de April bragt Sagen ind for Overretten. Her har hun paastaaet sig frifunden eller dog kun tilpligtet at betale Indstævnte 11 Rdl. 32 ß med Renter fra den 15de Januar d. A., men at han kjendes pligtig at erstatte hende Sagens Omkostninger for Overretten, hvorimod Indstævnte procederer til Politiretsdommens Stadfæstelse med Tillæg af Søgsmaalets Omkostninger for Overretten.

Forsaavidt Citantinden har villet gjøre gjældende, at Contracten ej kunde være bindende for hende, idet hun kun vil have underskrevet den til Vitterlighed, da kan hun ikke heri gives Medhold, da hun i Contracten udtrykkelig er anført som den, der forpligtede sig til at betale de deri nævnte Beløb, hvorhos det ogsaa er in confesso, at hun til Indstævnte har erlagt de den 1ste Marts 1873 ifølge Contracten forfaldne 50 Rdl. samt i sidstafvigte Efteraar har ydet de omcontraherede 16 ℔ Smør. Spørgsmaalet bliver da kun om, hvilken Virkning der kan tillægges den fra Citantindens Side skete Afbrydelse af Contracten, navnlig om hun kan fritages for at betale Indstævnte de den 1ste Januar 1874 forfaldne 50 Rdl., som det ved den indankede Dom er paalagt hende at udrede. Efter hvad der foreligger, er Contractens Afbrydelse fremkaldt derved, at Citantindens Søn ifølge en af Districtslægen, Dr. med. Ryge, afgiven Erklæring har et saa svagt Helbred, „at han aldrig burde have været anbragt i

en saa svær Profession som Hjulmageriet, og at han af Hensyn dertil under ingen Omstændigheder eller Betingelser bør fortsætte samme." Under disse Omstændigheder findes Citantinden den 1ste Januar 1874 at have havt Føje til ikke at lade Sønnen, som alt Dagen forinden var kommen hjem til hende, vedblive at arbejde hos Indstævnte. Men da de i Contracten bestemte 150 Rdl. for Kost og Logi ses ikke at være Betaling forud for visse bestemte ligestore Tidsrum, idet der den 1ste Januar 1875 skulde betales 50 Rdl., skjønt der da kun var 3 Maaneder tilbage af Læretiden, findes bemeldte 150 Rdl. at maatte fordeles paa de 24 Maaneder, Drengens Ophold hos Indstævnte skulde have varet, hvilket udgjør 6 Rdl. 1 ℔ 8 ß maanedlig, og da nu Drengen har været i Indstævntes Lære i 10 Maaneder, bliver følgelig det denne tilkommende Beløb 62 Rdl. 3 ℔, hvoraf er betalt 50 Rdl., saa at Citantinden bliver pligtig at betale Indstævnte 12 Rdl. 3 ℔ med Renter, hvorimod hun forøvrigt vil være at frifinde, idet Leveringen af Smør er ydet i 1873 og maa ved Contractens Ophævelse bortfalde for Fremtiden.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Under Sagen er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Thi kjendes for Ret:

Citantinden, Gaardmand Lars Larsens Enke, Kirsten Jensen af Veddeløv, bør til Indstævnte, Hjul- og Karethmager C. E. Christensen af Roskilde, betale 12 Rdl. 3 ℔ med 5 pCt. Renter p. a. fra 15de Januar 1874 til Betaling sker, men iøvrigt for hans Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. $\frac{605}{73}$ Gaardejer Jens Eliasen i Eskildstrup ctr. Sognefoged og Gaardejer Christian Koch sammesteds.

(Antaget, at Alderstidshævd ikke var vunden med Hensyn til et Vandløbs Fortsættelse over en Nabos Mark, eftersom det var oplyst, at en uafbrudt Vedvaren af Forholdet gjennem Alderstid ikke havde fundet Sted, idet Vandløbet til sine Tider i flere Aar ad Gangen havde været ledet en anden Vej.)

(Paadømt den 17de August 1874.)

Under nærværende i 1ste Instans ved Falster vestre Herreds Ret anlagte Sag søgte Citanten, Gaardejer Jens Eliasen i Eskildstrup, ifølge Stævning af 21de Febr. 1873 Indstævnte, Sognefoged og Gaardejer Christian Koch sammesteds, som da for omtrent 8 Aar siden havde tilkastet en paa sin Mark værende Grøft, der paastodes at lede Vandet fra et Vandløb paa Citantens Lod, tilpligtet dels at taale, at Vandet fra bemeldte Vandløb, der paa et under Sagen fremlagt Situationskort er betegnet med Linien a. b. c., afledes gjennem Indstævntes Mark i lige Fortsættelse af den nævnte Linie eller der, hvor den gamle Vandgrøft har været, dels paa egen Bekostning under en daglig Mulkt at udføre de i saa Henseende fornødne Foranstaltninger.

Indstævnte, der paastod, at den nedlagte Vandgrøft paa hans Mark alene havde tjent som Afløb for Vandet fra hans egne Jorder, og som benægtede, at Grøften var bestemt til at optage eller havde optaget Vandet fra Vandløbet a. b. c., procederede derimod til Frifindelse.

Denne Indstævntes Paastand blev ogsaa tagen tilfølge ved den den 16de Octbr. f. A. afsagte Underretsdom, ved hvilken derhos Processens Omkostninger, som begge Parter havde paastaaet sig tillagte, ophævedes.

Denne Dom har Citanten derefter ved Stævning af 20de Octbr. f. A. indanket her for Retten, hvor han

har paastaaet Dommen forandret efter hans i 1ste Instans nedlagte Paastand, medens Indstævnte procederer til Dommens Stadfæstelse.

Naar Citanten har paaberaabt sig Bestemmelsen i Anordn. af 29de Juli 1846 § 2 som hjemlende hans Paastand paa Bevaringen af den gamle Vandgrøft paa Indstævntes Mark, saa at alene den Omstændighed, at dette Vandløb har existeret og at Indstævnte har nedlagt samme, maatte medføre Indstævntes Forpligtelse til at tilvejebringe den gamle Tilstand, da vil Citanten ikke heri kunne gives Medhold, aldenstund bemeldte Lovbestemmelse gjør det til en udtrykkelig Betingelse for dens Anvendelse, at et saadant Vandløb er et „gammelt Vandløb“, hvorved maa forstaas et Vandløb, som har bestaaet i Alderstid, cfr. Anordningens § 1, saa at det følgelig først maa afgjøres, om Citanten imod Indstævntes Benægtelse har bevist at have en Ret til Benyttelse af den nedlagte Grøft paa Indstævntes Mark, enten paa Grund af, at der in casu existerer en synbar Servitut, eller paa Grund af en ved Alders Tids Brug erhvervet Ret til det omhandlede Vandløb, og herom er det netop at Striden mellem Parterne in casu dreier sig.

Det er nu ikke under Sagen oplyst, at Grøften paa Indstævntes Lod var indrettet eller existerede for at optage Vandet fra Vandløbet a. b. c., hvorved ogsaa kan mærkes, at Grøften, efter hvad der i Sagen foreligger, først begyndte noget fjernet fra Grændsepunktet c. Der vil følgelig ikke her i Sagen kunne blive Tale om nogen synbar Servitut eller om en for Citanten ved 20aarig Hævd erhvervet Ret til Afledning af Vandet fra a. b. c. ind over Indstævntes Mark, navnligen i den nedlagte Vandgrøft, hvorved skal bemærkes, at Indstævnte ikke, som Citanten har forment, ved sin Procedure i 1ste Instans kan antages at have vedtaget,

at et Bevis for 20aarig Hævd in casu maatte være tilstrækkeligt til at godtgjøre Citantens Ret.

Sagens Afgjørelse vil følgelig bero paa, om Citanten maatte have godtgjort, at Vandløbet a. b. c. fra Arildstid har havt Afløb til den paa Indstævntes Mark værende, nu tilkastede Grøft, saa at han ved Alderstidshævd har erhvervet en Ret til at fordre den tidligere bestaaende Tilstand retableret.

I saa Henseende have nu vel flere Vidner forklaret, at Grøften paa Indstævntes Lod var indtil Tilkastningen i Aaret 1865 en Fortsættelse af Vandløbet a. b. c. og optog Vandet fra dette; men om disse Vidners Forklaringer, der angaa forskjellige Tidsrum i de før 1865 sidst forløbne 50 à 40 Aar, end kunne antages at omfatte en saa lang Aarrække, som ellers maatte være tilstrækkelig til Aldertidshævd, findes Citanten dog ikke at have ved umindelig Tids Brug vundet Hævd paa den heromhandlede Servitut, idet det ved andre under Sagen førte Vidner er oplyst, at der har været Tider, og navnligen flere Aar ad Gangen, i det ovennævnte Tidsrum, i hvilke Aar Vandløbet fra a. b. c. ikke har havt Afledning over Indstævntes Jorder, men derimod er ledet andetsteds hen. Saaledes har den Mand, der fra 1857 til 1869 ejede Citantens Gaard, og denne Mands Søn forklaret, at Indstævntes Grøft ikke var en Fortsættelse af Vandløbet a. b. c., hvilket Vandløb derimod havde andet Afløb, nemlig dels til en Mergelgrav og dels til en Mose, og et tredie Vidne, der er født 1808 i Citantens Gaard, som dengang ejedes af Vidnets Forældre, og som vil kunne erindre Forholdene fra sin Barndom, har forklaret, at det aldrig har hørt, at Grøften paa Indstævntes Lod havde været bestemt til at optage Vandet fra a. b. c., ligesom det ejheller véd, om dette fandt Sted. Fremdeles har et fjerde Vidne, der tjente hos Indstævnte i Aarene 1853—1856,

forklaret, at det hverken i disse Aar eller tidligere har bemærket, at Vandløbet a. b. c. fortsattes ind paa Indstævntes Jorder, og en Husmand, der i Aarene 1856—1860 boede umiddelbart op til Vandløbet a. b. c., har som Vidne erklæret, at, skjøndt han ofte havde passeret Gangstien langsmed Vandløbet, havde han dog ikke sét, at Vandet fra samme er gaaet ind paa Indstævntes Mark og er optaget af den derværende Grøft.

Under disse Omstændigheder findes der at mangle Bevis for, at Vandet fra a. b. c. fra Alderstid og uden Afbrydelse er indtil Aaret 1865 afledet ind i den nedlagte Grøft paa Indstævntes Lod eller af denne Grøft er optaget, og det vil følgelig have sit Forblivende ved den indankede Dom, ved hvilken Processens Omkostninger skjønnes retteligen at være hævede.

Processens Omkostninger for Overretten, som hver især af Parterne har paastaaet sig tillagte, blive efter Omstændighederne at ophæve.

Det fornødne stemplede Papir er her for Retten forbrugt.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Sagen AS. $\frac{183}{74}$ Husmand Cornelius Ingemansen af Kikhavn ctr. Thorup-Sogneraad.

(En Udpantningsforretning, som et Sogneraad havde ladet foretage hos en Lodsejer, hvem der i Henhold til L. 14de April 1865 var tildelt en Vejpart til Istandsættelse, for Udgifterne til den af Lodsejeren ikke besørgede Istandsættelse, — ophævet, da Sogneraadet i flere Punkter havde tilsidesat Bestemmelserne i fornævnte Lov. Erstatning for Tort og Creditspilde nægtet den Udpantede.)

(Paadømt den 17de August 1874.)

I Anledning af en fra Rørvig Toldsted i Henhold til L. 14de April 1865 § 2 til Thorup-Sogneraad rettet

Klage over den fra Kikhavn til Spodsbjerg førende private Vejs Beskaffenhed, blev der, efter en den 1ste Juni 1871 afholdt Aastedsforretning, den 7de s. M. af Sogneraadet afsagt en Kjendelse, hvorved der tildeltes Citanten, Husmand Cornelius Ingemansen af Kikhavn, en Kvotapart af Vejen til Istandsættelse, hvilket Vejstykke ved en af Sogneraadet den 3die Novbr. s. A. iværksat Fordeling ansattes til 49 Favne. Paa senere Klage fra ovennævnte Toldsted over, at de Paagjældende ej havde holdt sig de i Kjendelsen givne Bestemmelser efterrettelige, lod Sogneraadet — efter den 12te Juli 1872 at have afholdt et Møde for at træffe Overenskomst med de Forsømmelige — Citantens Vejpart istandsætte og for de dermed forbundne Omkostninger, 57 Rdl. 1 ℔, foruden Gebyr til Sognefogden m. M., 1 ℔ 12 ß, efter Amtets Udpantningsordre af 22de Novbr. 1872, foretage Udpantning hos Citanten den 23de Decbr. næstefter overensstemmende med L. 14de April 1865 § 11.

Idet nu Citanten har bestridt Udpantningsforretningens Gyldighed ved at paavise forskjellige Mangler ved den af de Indstævnte, det ommeldte Sogneraad, fulgte Fremgangsmaade og forment, at Udpantningsforretningen som Følge deraf er ulovlig, har han under nærværende i 1ste Instans ved Halsnæs- og Frederiksværk Birketing anlagte Sag paastaaet Forretningen ophævet samt de Indstævnte tilpligtede i Erstatning for Tort og Creditspilde a tbetale ham 200 Rdl. eller et saadant Beløb, som maatte bestemmes ved uvillige af Retten udmeldte Mænds Skjøn, med Renter deraf, 5 pCt. p. a., fra Forligsklagens Dato, indtil Betaling sker, og Søgsmaalets Omkostninger skadesløst, ligesom han, efterat der ved Birketingets Dom af 26de Novbr. f. A. var efter de Indstævntes derom nedlagte Paastand tillagt dem Frifindelse, hvorhos Processens Omkostninger

ophævedes, efter Stævning af 17de Febr. d. A. har bragt Sagen ind for Overretten, hvor han har inhæreret sin i 1ste Instans nedlagte Paastand med Tillæg af Appellens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte have derimod principaliter paastaaet Underretsdommen stadfæstet og Citanten tilpligtet at betale dem Appellens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, in subsidium Dommen derhen forandret, at Udpantningsforretningen ophæves, men Dommen forøvrigt stadfæstet og Citanten tilpligtet at betale Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, aldeles subsidiairt Erstatningen fastsat efter uvillige inden Retten udmeldte Mænds edelige Skjøn og Underretsdommen stadfæstet for Omkostningernes Vedkommende samt Appellens Omkostninger ophævede.

Som det af det Ovenstaaende fremgaar er Spørgsmaalet i nærværende Sag ikke, om Citanten overhovedet efter hans Forhold til det omhandlede Vejstykke maatte være pligtig til at deltage i Istandsættelsen af samme, men om de Indstævnte i Medfør af L. 14de April 1865 have været berettigede til paa den Tid, da Saadant skete, at lade hans Vejpart istandsætte paa hans Bekostning samt til at lade gjøre Udpantning hos ham for det derpaa anvendte Beløb. Dette Spørgsmaal finder Overretten at maatte besvares benægtende, idet de i L. 14de April 1865, navnlig dens §§ 2 og 3, som Betingelse for den mod Citanten brugte Fremgangsmaade foreskrevne Regler ikke ses at være fulgte, i hvilken Henseende blandt Andet bemærkes, at Citanten ikke kan anses at have været behørigen varslet til den af Sogneraadets Delegerede den 1ste Juni 1871 afholdte Aastedsforretning, der er Basis for Sogneraadets Kjendelse af 7de s. M., og at hverken Kjendelsen eller den under 3die Novbr. s. A. foretagne Fordelings-

forretning, saaledes som i den citerede Lov er foreskrevet, har været forkyndt for ham.

I Henhold til det Ovenanførte vil den paastævnte Udpantningsforretning være at ophæve. Forsaavidt Citanten tillige har fordret Erstatning for den formentlige Tort og Creditspilde, han vil have lidt ved Udpantningen, findes der, da Citanten ikke imod de Indstævntes Benægtelse har bevist at have lidt nogen Tort og Creditspilde ved den skete Udpantning, ikke Anledning til at tage denne Paastand tilfølge.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger der ikke.

Thi kjendes for Ret:

Den paastævnte Udpantningsforretning bør være ophævet, men iøvrigt bør de Indstævnte, Thorup-Sogneraad, for Tiltale af Citanten, Husmand Cornelius Ingemansen af Kikhavn, i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Sagen AS. $\frac{835}{74}$ Procurator Rode Actor ctr. Kordegn, Klokker og Lærer ved den borgerlige Friskole i Middelfart, Petersen.

(Antaget, at en Kordegn og Klokker ved en Kjøbstadkirke maatte henregnes til Gejstligheden og saaledes efter Kjøbstadens Brandvedtægt være fritagen for Tjeneste i Brandkorpset.)

(Paadømt den 18de August 1874.)

Under nærværende fra Middelfart Kjøbstads Politiret hertil af Justitien indankede Sag er Kordegn, Klokker og Lærer ved den borgerlige Friskole i Middelfart, Petersen, tiltalt for Undladelse af at give Møde ved en den 17de Marts d. A. afholdt Mønstring af det derværende Brandkorps, og er han herfor ved Politiret-

tens Dom af 21de s. M. anset med en Bøde af 2 Rdl. til Kjøbstadens Kommunekasse.

Det er oplyst, at Tiltalte er bleven ansat ved det ommeldte Brandkorpses Redningsafdeling, ligesom han har erkjendt, at han, skjønt tilsagt af Brandinspecteuren til Møde ved den nævnte Mønstring, er udebleven; men da Tiltalte paa Grund af sin Stilling som Kordegn og Klokker ved Middelfart Kirke maa henregnes til „Gejstlige“, og disse ifølge § 3 af den af Fyens Stiftamt i Henhold til L. 21de Marts f. A. § 1 approberede Brand-Vedtægt for bemeldte Kjøbstad udtrykkelig ere fritagne for at gjøre Tjeneste i Byens Brandkorps, er Tiltalte uretteligen bleven ansat ved det nævnte Korps, og han findes derfor ikke at have paadraget sig noget Ansvar ved den ommeldte Udeblivelse.

Paa Grund heraf vil Tiltalte være at frifinde, og det Actor og Defensor ved Overretten, hvis Sagførelse har været lovlig, tilkommende Salair, 5 Rdl. til hver, blive at udrede af det Offentlige.

Behandlingen i 1ste Instans har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte, Kordegn, Klokker og Lærer ved den borgerlige Friskole i Middelfart, Petersen, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være.

Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Rode og Winther, tillægges i Salair hver 5 Rdl., som udredes af det Offentlige.

Sagen $\frac{83}{74}$ Firmaet J. Bech & Co., Tømmerhandlere ctr. forhenværende Brygger, nu Generalagent for Cunard Linien, C. D. Friedel.

(En Sag betræffende Betaling for Varer, der i Henhold til en af et Handelsfirma ført Bog over diverse Debitorer for henimod 20 Aar siden vare leverede til en Mand, som kort efter Varernes Mod-

tagelse var udvandret til Amerika, men nu atter var vendt tilbage hertil, afgjört saaledes, at det tillodes Kreditor at godtgjøre Fordringens Rigtighed med sin Sigtelsesed.)

(Paadømt den 24de August 1874.)

Under nærværende Sag søge Citanterne, Firmaet J. Bech & Co., Tømmerhandlere, Indstævnte, forhenværende Brygger, nu Generalagent for Cunard Linien, C. D. Friedel, til Betaling af 1116 Rdl. 3 ₰ 14 ß, som han skal skylde dem til Rest for i Aaret 1855 bekomne Tømmermaterialier, med Renter af Beløbet, 5 pCt. aarlig, fra Klagens Dato, den 20de Januar d. A., indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst; in subsidium have Citanterne paastaaet, at Sagens Udfald gjøres afhængig af Ed, Indstævntes eller Grosserer M. Bechs, der er eneste Ihændehaver af Firmaet J. Bech & Co., og den, ved hvem alle Forretningens Bøger ere førte, hvorhos Citanterne ogsaa i dette Tilfælde have paastaaet Indstævnte tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger.

Indstævnte har procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Til Begrundelse af deres Søgsmaal have Citanterne anført, at Indstævnte, der begyndte at handle med dem i 1852, har i Tiden fra den 15de Januar 1855 til den 31te Juli s. A. modtaget de paa en fremlagt Regning, der er udskreven af en af Firmaet ført Bog over „diverse Debitorer", opførte Varer til et samlet Beløb af 1216 Rdl. 3 ₰ 14 ß, hvorpaa han under 14de Juni s. A. betalte à conto de paa Regningen afskrevne 100 Rdl., for hvilket Beløb Indstævnte ogsaa i April Kvartal 1855 findes krediteret i Firmaets autoriserede Journal, i hvilken Indstævnte ligeledes ved Balancen ult. Decbr. s. A. er debiteret for det angivne Beløb af 1216 Rdl. 3 ₰ 14 ß. Kort efterat Indstævnte saaledes

var bleven Citanterne det paastævnte Beløb skyldig, forlod han imidlertid, efter hvad han selv har forklaret, Landet og rejste til Amerika, hvorfra han først kort før Anlæget af nærværende Sag er vendt tilbage. Forinden Citanterne gjorde Skridt til Sagens Anlæg, lode de Indstævnte affordre Beløbet efter Regning, og Indstævnte har da, efter deres Sigende, meget godt kunnet mindes, at han skyldte Beløbet, saa at Grunden til Sagens Anlæg ikke var Tvist om Gjældens Størrelse eller om Tiden, hvorpaa den var stiftet, men alene den, at Indstævnte ikke vilde være istand til at gjøre noget Tilbud om Gjældens Betaling.

Indstævnte har imidlertid herimod anført, at det er urigtigt, at han, da han efter sin Tilbagekomst affordredes det omprocederede Beløb, meget godt skulde have kunnet mindes, at han skyldte Beløbet. Han har kun erindret at have staaet i Mellemværende med Citanterne, og han tør vel ikke ligefrem benægte Muligheden af Gjældens Rigtighed, men han har dog heller ikke kunnet erkjende denne, idet han, da det, som anført, er henved en Snes Aar siden, at han forlod Landet, hverken véd eller kan efter saa lang Tids Forløb erindre, om Citanterne virkelig have leveret ham, medens han endnu var Brygger her i Staden, de omhandlede Varer til de anførte Priser, uden at de ere betalte, eller om de ere leverede til de anførte Tider og ikke tidligere, saa at Fordringen i ethvert Fald maatte være præskriberet.

Da der nu ikke findes tilstrækkelig Føje til at forkaste Indstævntes Forklaring om, at han efter saa lang Tids Forløb ikke kan mindes, hvorvidt Forholdet i det Hele har været som fra Citanternes Side anbragt, vil han ikke kunne dømmes efter disses principale Paastand og heller ikke kunne paalægges at afgjøre Sagen ved Ed, men da Fordringens Rigtighed i høj Grad er

bestyrket ved Citanternes Bogføring, og det efter Indstævntes Fremstilling ikke kan tilregnes Citanterne, at de ikke tidligere ere fremkomne med deres Krav, findes der at være Føje til efter Citanternes subsidiaire Forslag at gjøre Sagens Udfald afhængigt af, om Grosserer M. Bech edeligen bekræfter, at Indstævnte har modtaget de paa Regningen opførte Tømmermaterialier og er den opgivne Saldo skyldig, idet Indstævnte i saa Fald vil blive at tilpligte at betale det paastævnte Beløb med Renter som paastaaet, men i modsat Fald at frifinde.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Naar Grosserer M. Bech efter foregaaende lovlig Omgang inden Retten med sin Ed bekræfter, at Indstævnte, forhenværende Brygger, nu Generalagent for Cunard Linien, C. D. Friedel, har modtaget de paa den fremlagte Regning anførte Varer og er Citanterne, Firmaet J. Bech & Co., Tømmerhandlere, den opgivne Saldo skyldig, bør han til Citanterne betale de paastævnte 1116 Rdl. 3 ℔ 14 ß med Renter deraf, 5 pCt. p. a., fra den 20de Januar d. A., til Betaling sker. Men trøster han sig ikke til saadan Ed at aflægge, bør Indstævnte for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger ophæves.

At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. $\frac{485}{74}$ Skibskaptain Schytt af Svendborg ctr. Navigationslærer Eisenreich sammesteds.

(I et Tilfælde, hvor der mellem Parterne ikke havde været oprettet nogen skriftlig Lejekontrakt, men hvor der i et Udkast til en saadan havde været stipuleret $\frac{1}{2}$ Aars Opsigelse, antaget, at Ejeren ialfald ved at modtage Nøglerne og disponere over Lejligheden, der var fratraadt af Lejeren efter $\frac{1}{4}$ Aars Opsigelse, havde fortabt Retten til Husleje for Tiden efter Fratrædelsen.)

(Paadømt den 24de August 1874.)

Citanten, Skibskaptain Schytt af Svendborg, der fra Efteraaret 1869 til Octbr. Flyttedag 1873 har boet tilleje i Indstævnte, Navigationslærer Eisenreichs Gaard paa Skattesgade i Svendborg, er under nærværende i 1ste Instans ved bemeldte Kjøbstads Bytingsret anlagte Sag af Indstævnte, der paastod, at Lejligheden ikke er bleven opsagt med behørigt Varsel til den nævnte Flyttedag, søgt til at betale Lejen for Halvaaret til April Flyttedag 1874 med 42 Rdl. 3 ß samt for Reparationer ved Lejligheden 10 Rdl. med Renter og Omkostninger, og ved den den 11te Mai d. A. afsagte Underretsdom er Indstævntes Paastand tagen tilfølge, saaledes at Reparationerne ere ansatte til 5 Rdl. og Omkostningerne bestemtes til 4 Rdl.

Denne Dom har Citanten nu indanket her for Retten, hvor han har paastaaet Dommen derhen forandret, at han kun tilpligtes at betale de 5 Rdl. for Reparationer, men at han iøvrigt frifindes.

Indstævnte er, skjønt lovligen stævnet, hverken mødt eller har ladet møde for Overretten, og Sagen vil derfor i Medfør af L. 1–4–30, cfr. Frd. 3die Juni 1796 § 2, være at paakjende efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, navnligen Underretsacten.

Det er in confesso mellem Parterne, at der ikke har existeret nogen underskreven Kontrakt om det nævnte Lejeforhold, men Citanten har erkjendt, at

han i sin Tid af Indstævnte har modtaget et Udkast til en Leiekontrakt, — i hvilket Udkast Opsigelse ses at skulle ske med et halvt Aars Varsel, — og at han har remitteret Indstævnte dette med et Par gjorte Tilføjninger, der forøvrigt ikke vedkom Opsigelsesbestemmelsen. Herefter mener nu Indstævnte, at Citanten er bunden ved det ommeldte Udkast, og da Citanten først den 21de Juni 1873 har opsagt Lejligheden til Fraflyttelse den paafølgende Octbr. Flyttedag, er der følgelig ikke givet ½ Aars Varsel, saa at Citanten altsaa maa være pligtig at betale Lejen for det paafølgende Halvaar. Citanten paastaar derimod, at Forholdet maa, da ingen Lejekontrakt existerer, bedømmes efter Lovgivningens almindelige Regler om Leje af Hus i Kjøbstæderne, og at der følgelig ved ¼ Aars Opsigelse er givet Indstævnte behørigt Varsel.

Men om det end ifølge det med Hensyn til det forannævnte Udkast mellem Parterne — som anført — Passerede turde antages, at Citanten havde forbundet sig til at efterkomme Udkastets Bestemmelser, altsaa ogsaa til at give Opsigelse med ½ Aars Varsel, saa findes det dog, at Indstævnte, efter hvad der af Sagen fremgaar, ved sit senere Forhold har frafaldet Krav paa en saadan Opsigelse. Det er nemlig ikke oplyst, at Indstævnte enten ved Opsigelsens Forkyndelse eller senere har taget nogen Reservation eller gjort nogen Indsigelse, og han har derhos erkjendt, saavel at han ved Citantens Fraflyttelse i Octbr. 1873 har modtaget Nøglerne til Lejligheden, som at han selv tildels har benyttet Lejligheden i det paafølgende Halvaar, hvortil han, naar han vilde gjøre Krav paa Lejen for bemeldte Halvaar, har savnet Hjemmel, selv om det oftnævnte Udkast, — der vel har en Bestemmelse om Ejerens Dispositionsret i et Tilfælde, nemlig

naar Lejeren af Mangel paa Betaling paa Ejerens Forlangende maa fravige Lejligheden, men som ikke kan finde Anvendelse in casu — maatte kunne tillægges nogen Betydning.

Under disse Omstændigheder findes der ikke at paahvile Citanten nogen Forpligtelse til at betale den paastævnte Husleie for Halvaaret fra Octbr. 1873 til April 1874, og han vil altsaa forsaavidt være at frifinde.

Derimod vil Citanten have at betale Indstævnte 5 Rdl. for udførte Reparationer, og da han ikke har oplyst at have gjort Indstævnte lovligt Tilbud af dette Beløb, vil han ikke — som han har forment — kunne fritages for at svare Renter heraf, 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 22de Januar d. A., indtil Betaling sker.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Det fornødne stemplede Papir er herfor Retten forbrugt.

Thi kjendes for Ret:

Citanten, Skibskaptain Schytt af Svendborg, bør til Indstævnte, Navigationslærer Eisenreich sammesteds, betale 5 Rdl. med 5 pCt. Renter deraf fra 22de Januar d. A., til Betaling sker, men iøvrigt for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen A. S. $\frac{322}{741}$. Procurator Gottschalch, Actor, ctr. Arrestanten Lars Pedersen og Tiltalte Peder Larsen.

(En Arrestant dømt efter det indirekte Tyvebevis som Hæler. Et Ejendomsbevis ikke anset gyldigt, da det ene Vidne var Bestjaalnes Hustru*); en Tilhjemlingsed ikke tillagt Betydning, da Bestjaalne tidligere var straffet efter Frd. 11 April 1840 § 58 for ulovlig Omgang med Hittegods med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.**)

(Paadømt den 25de August 1874.)

Under nærværende fra Kronborg vestre Birks Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Lars Pedersen og Tiltalte Peder Larsen, actioneres for Tyveri og Førstnævnte tillige for Hæleri, bliver der efter den Maade, hvorpaa Sagen efter den passerede Indstævning foreligger Overretten til Paakjendelse, her for Retten ikkun Spørgsmaal om følgende Forhold, i hvilke Arrestanten og Tiltalte ved den indankede Dom ere fundne skyldige, for Arrestantens Vedkommende navnlig ikkun om hans Forhold til en grønfarvet Klædesnor, vurderet til 3 Rd, en Jernvægge, vurderet til 2 Rd, og en til samme Værdi ansat Halmsæk, af hvilke Gjenstande han har været i uhjemlet Besiddelse.

Med Hensyn til Klædesnoren har vel Gaardejer Lars Christiansen af Unnerup edelig bekræftet, at den er ham tilhørende og frakommen ham mod hans Vidende og Villie samtidigt med at der Natten imellem den 27de og 28de Novbr. f. A. blev stjaalet et 3/4 Aar gammelt Gimmerlam fra hans udenfor Gaarden liggende ikke aflaasede Faarehus, ligesom Tiltalte ogsaa har

---

*) Jfr. Nellemanns Proces p. 376 og de der citerede Domme i H. R. T. 1858 294; 1860 47 jfr. 50; 1861 p. 281.

**) Jfr. Nellemanns Proces p. 357.

afgivet en af det iøvrigt Oplyste bestyrket Tilstaaelse om, at han efter Opfordring af Arrestanten, der er hans Fader, har deltaget med ham i Udførelsen af dette Tyveri; men da Arrestanten, der vil have kjøbt bemeldte Snor for flere Aar siden i en Handlendes Boutik i Helsinge, vedholdende har nægtet at have udført eller deltaget i dette Tyveri, og det af fornævnte Lars Christiansen førte Ejendomsbevis ikke er fyldestgjørende, idet det ene af de to Vidner, der med Bestemthed har gjenkjendt Snoren som ham tilhørende, er hans Hustru, hvilken Mangel i Beviset ikke findes at kunne suppleres ved Hvad der iøvrigt under Sagen er fremkommet, vil Arrestanten hverken kune dømmes som Tyv eller, som ved Underretsdommen antaget, som Hæler for sin uhjemlede Besiddelse af bemeldte Snor.

Hvad dernæst angaar den ovennævnte Jernvægge, har Arrestanten erkjendt at have været i Besiddelse af samme, som han vil have fundet i sin Mødding Dagen før St. Hansdag f. A., og Parcellist Ole Olsen af Helsinge har tilvejebragt Bevis for sin tidligere Besiddelse og med Ed bekræftet, at den i Vinteren 1871—72, medens Arrestanten var ham behjælpelig med Udflækning af Brænde, er ham frakommen mod hans Vidende og Villie, men naar henses til, at Ole Olsen i Aaret 1866 har været straffet efter Frd. 11te April 1840 § 58 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, skjønnes det ikke, som i Underretsdommen statueret, at et indirecte Tyvsbevis kan støttes paa Ole Olsens Tilhjemlingsed, hvorfor Arrestanten heller ikke, som i Dommen sket, vil kune dømmes for sin uhjemlede Besiddelse af denne Jernvægge.

Derimod findes Betingelserne for det i D. L. 6—17—10 og 11 jfr. Frd. 8de Septbr. 1841 § 6 hjemlede indirecte Bevis at være tilstede med Hensyn til den an-

førte Sæk, idet Arrestanten har erkjendt, at Sækken, med Hensyn til hvilken Gaardejer Anders Hansens Enke, Lovise Frederiksdatter af Laugø, har aflagt Tilhjemlingseden, er hende tilhørende, og der ikke efter den af hendes Søn, Gaardbestyrer Peder Andersen, afgivne edelige Forklaring kan tages noget Hensyn til Arrestantens ubestyrkede Foregivende om, at bemeldte Peder Andersen i forrige Aars Foraar har laant ham Sækken for at hjembringe nogle Kartofler, som han havde kjøbt paa Gaarden. Det maa derfor billiges, at Arrestanten ved Underretsdommen er anset i Medfør af de først anførte Bestemmelser som Hæler med Hensyn til den ommeldte Sæk.

Arrestanten, der er født den 25de Decbr. 1825 og har været straffet ifølge Høiesteretsdom af 20de Febr. 1862 efter Frd. 11te April 1840 § 1, 6, 22 og 58 samt § 77 jfr. § 58 med Forbedringshusarbeide i 2 Aar og ifølge samme Rets Dom af 20de Marts 1866 for ulovlig Omgang med Hittegods efter samme Frd.s § 79 og § 58 jfr. §§ 22 og 25 som for 2den Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, vil derfor nu være at anse — idet sidstnævnte Dom ikke kan tillægges Iterationsvirkning, og der efter det Oplyste ikke var forløbet 10 Aar, efter at han havde udstaaet den ham ved den førstnævnte Dom idømte Straf, inden han gjorde sig skyldig i det Forhold, hvorfor han under denne Sag dømmes, — efter Straffelovens § 238 for 2den Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og Underretsdommen, hvorefter han er anset efter samme Lovs § 241 cfr. § 238, 57, 61 og 62 som for 3die Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbeide i 18 Maaneder, vil forsaavidt være at forandre.

Hvad dernæst Tiltalte angaar, da er han, der er født den 8de Januar 1857 og ved nærværende Rets Dom af 21de Septbr. 1872 har været anset efter Straffelovens § 228 cfr. §§ 21, 29 og 37 samt efter Lov af 3die Marts 1860 § 3 med 15 Rottingslag, som anført, ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist om at have været Arrestanten behjælpelig med Udførelsen af det ovennævnte Tyveri hos Gaardeier Lars Christiansen af Klædesnoren og Lammet, der er vurderet til 8 Rdl. Han har vel tillige tilstaaet, at han efter Tyveriets Udførelse paa forskjellig Maade har deltaget i samme, og er derfor ved Underretsdommen bleven anset efter Straffelovens § 228 jfr. §§ 47, 55, 57, 21, 29, 37 og 61; men da han ikke kan straffes baade for samtidig og efterfølgende Meddelagtighed i samme Forbrydelse, vil han ikkun være at anse efter bemeldte Lovs § 228 jfr. § 47, sammenholdt med §§ 37 og 21, med den i Underretsdommen fastsatte Straf af 20 Rottingslag, som findes passende.

I Henhold hertil vil Underretsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, saaledes være dels at forandre, dels at stadfæste.

I Salair til Actor og Defensor ved Overretten ville Arrestanten og Tiltalte have at betale 10 Rdl. til hver, der udredes paa samme Maade som Actionens øvrige Omkostninger.

Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Arrestanten Lars Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, men iøvrigt bør Underretsdommen ved Magt at stande.

I Salair til Actor og Defensor ved Overretten,

Procuratorerne Gottschalch og Justitsraad Nyegaard, betale Arrestanten og Tiltalte Peder Larsen 10 Rdl. til hver, der udredes paa samme Maade som Actionens øvrige Omkostninger.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. $\frac{397}{74}$ Justitsraad Procurator Petersen Actor ctr. Tiltalte Skomager Jørgen Jørgensen af Middelfart.

(En Tiltalt straffet efter Indiciebevis for Overtrædelse af Jagtloven af 1 April 1871 § 11 og 17.

(Paadømt den 1ste September 1874.)

Under nærværende mod Tiltalte, Skomager Jørgen Jørgensen af Middelfart, for Overtrædelse af Jagtloven af 1ste April 1871 § 11 og § 17 ved Vends Herreds Politiret anlagte og nu hertil indankede Sag har Tiltalte vel erkjendt, at han, da han den 26de Juni d. A. blev antruffen i Haug, var i Besiddelse af en ganske frisk skudt Hare, men idet han paastaar at have fundet den paa Veien ved Haug, og at det var hans Bestemmelse at aflevere den til Politiet, nægter han at have gjort sig skyldig i nogen Jagtforseelse.

Naar imidlertid henses til, at Jagtbetjent paa Stamhuset Hindsgavl Hansen edeligen har forklaret, at han — som samme Dag om Morgenen Kl. 2, idet man nærede Mistanke mod Tiltalte om, at han begik ulovlig Jagt, efter Ordre havde begivet sig til Fænø og i Nærheden af Skoven Hesselmosen hørte 2 Skud falde — da han skyndte sig i Retning af Skuddene og var kommen ned ved Stranden, tydelig ved Hjælp af en Kikkert saa Tiltalte i en kort Afstand fra Land og i hans Baad en brun Plet, som han antog for et Dyr eller en Hare, at Fisker Oelrich og Hustru ligeledes under

Ed have bevidnet, at de, da de den omhandlede Dag tidlig om Morgenen fiskede i Gamborg Fjord, hørte et Skud falde fra Skoven paa Fænø og kort efter saa en Mand, hvem de paa Grund af Afstanden ikke bestemt kunde kjende, men dog antog for Tiltalte, komme ud af Skoven og gaa ned i Jollen, med hvilken han roede i Retning af Fønsskov, at Tiltalte efter Skovrider Hvalsøs og Politibetjent Holcks Forklaringer, da han samme Morgen omtrent Kl. 9 blev antruffen ved Haug og eftersporedes af dem, efterat være gaaet i Land forsøgte paa at undløbe, hvorfor Hvalsø greb ham om Livet, at Tiltalte, da han ikke kunde slippe, efter Hvalsøs Forklaring bad om at lade ham løbe for denne Gang, at Tiltalte fandtes i Besiddelse af en almindelig Jagtbøsse, der ikke var ladet, men paa hvis Piston endnu fandtes fugtigt Krudtslam, saa at det var øjensynligt, at den for nylig var affyret, at der i Skindet af Haren er forefundet Hagel af samme Størrelse som de Hagel, der fandtes hos ham, da han blev antruffen, samt endelig, at de friske Spor af Fodtrin, som fandtes ved Stranden paa Fænø paa det Sted, hvor Jagtbetjent Hansen antog at Tiltalte var gaaet i og fra Land, og som han eftermaalte, hvad Længden angaar, nøjagtigt passe til Tiltaltes Fod, — skjønnes der efter Omstændighederne at være tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte den omhandlede Dag har skudt en Hare paa Stamhuset Hindsgavls Jagtdistrikt.

Det maa derfor billiges, at Tiltalte ved Politiretsdommen herfor er anset efter fornævnte Lovs § 11 og § 17, 1ste og 2det Punktum, og da de valgte Bøder, der ialt ere bestemte til 25 Rdl., findes passende, vil Dommen i det Hele være at stadfæste. Tiltalte bør derhos betale Sagens Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor og Defensor for Overretten med 5 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instants og Sagførelsen herfor Retten har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Politiretsdommen bør ved Magt at stande, og betaler Tiltalte, Skomager Jørgen Jørgensen af Middelfart, Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Petersen og Procurator H. Jacobsen, 5 Rdl. til hver.

Den idømte Mulkt at udredes inden 8 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{281}{74}$ Procurator M. Møller som Actor ctr. Arrestanten Jens Simonsen.

(En Tiltalt, der havde afskudt et ladt Gevær mod en Skovbetjent, dømt for Forsøg paa Drab.)

(Paadømt den 1ste September 1874.)

Under nærværende fra Bregentved Gisselfeldt Birks Extraret hertil indankede Sag actioneres Arrestanten, Tjenestekarl Jens Simonsen, for Forsøg paa Drab.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger er det godtgjort, at han, da han den 1ste Januar d. A. havde begivet sig ind i den Gisselfeldt Kloster tilhørende Skov, Nygaards Vænge kaldet, for at øve ulovlig Jagt i den Hensigt derved at tilvende sig en Fordel, og han der lidt over Middag blev overrasket og forfulgt af Klosterets Jagtbetjente, har, efter forgjæves at have forsøgt at undfly, vendt sig imod den nærmeste af disse, og i en Afstand af ca. 10 Alen fra ham lagt sin Bøsse, der var ladet med 23 tildels meget store Hagel samt et Stykke firkantet Jern af Størrelse som et Hagel, an paa ham, idet han sigtede efter hans Overkrop, samt

derefter trykket Hanen af, hvorefter ogsaa Fænghætten exploderede, medens Skuddet selv ikke gik af. Han forsøgte derefter igjen at undløbe, men, da Betjenten indhentede ham, vendte han sig efter begge Betjentenes Forklaring atter om og slog med Bøssen efter den samme Betjents Hoved, hvilket Slag denne dog med sin Bøsse afbødede, saa at det kun ramte hans venstre Arm uden at gjøre Skade, hvorefter Betjenten med sin Bøsse slog Arrestanten, som det derefter lykkedes at anholde. Arrestanten har vel erkjendt, at han, der ikke tidligere vil have forsøgt at drive Krybskytteri, forud havde tænkt paa, at han mulig kunde blive forfulgt, og han havde da tænkt paa at søge at redde sig ved Flugten; men derimod vil han ikke have tænkt paa, hvad han vilde gjøre, hvis Flugt blev ham umulig. Han vidste, at Bøssen var ladt, og efter hans Formening maatte Skuddet gaa af, naar han trykkede løs, da det ikke tidligere var hændtes ham, at den slog Klik; men iøvrigt vil han, da han forsøgte at skyde paa Betjenten, ikke have havt nogen klar Tanke om, hvad han gjorde. Vel mindes han, at han sigtede saaledes paa Betjenten, at Skuddet, hvis det var gaaet af, vilde have truffet denne i Overkroppen, og at han har sét hen over Sigtekornet, ligesom han ogsaa var sig bevidst, at naar Skuddet traf Betjenten i Overkroppen, var der al Sandsynlighed for, at han vilde blive dræbt eller livsfarlig saaret, men han har dog vedblivende paastaaet, at det er ham umuligt at angive, hvad han tænkte paa i det Øjeblik, og navnlig om han havde i Sinde at dræbe Betjenten eller blot saare ham for at standse hans Forfølgelse, hvorimod han antager, at det er Skrækken, der har været Aarsag til hans Handlemaade, uden at det dengang stod klart for ham, at han, naar han vilde lade sig paagribe, kun vilde paadrage sig en Mulkt, hvilken

han vidste var Straffen for Krybskytteri. Ej heller vil han kunne mindes, at han efter det mislykkede Forsøg paa at skyde paa Betjenten har slaaet efter denne eller er blevet slaaet af Betjenten, der iøvrigt derved tilføjede Arrestanten navnlig én betydeligere Læsion i Hovedet, som dog senere er helbredet.

For det af Arrestanten udviste Forhold skjønnes han, der er født den 5te Febr. 1850, og som ikke er befunden tidligere at være tiltalt eller straffet, rettelig af Underdommeren at være anset efter Straffelovens § 188, jfr. § 46, men naar Underdommeren tillige har antaget, at Straffelovens § 39 kunde være at bringe til Anvendelse til Fordel for Arrestanten, da finder Overretten, efter hvad der foreligger, Betænkelighed ved at tiltræde denne Anskuelse.

Straffen for Arrestanten findes imidlertid under Hensyn til samtlige Omstændigheder at kunne ansættes, som ved Underretsdommen bestemt, til 1 Aars Forbedringshusarbejde, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger, derunder de Actor og Defensor ved Underretten tillagte Salairer, ligeledes billiges, vil saaledes i det Hele være at stadfæste.

I Salair til Actor og Defensor ved Overretten vil Arrestanten have at udrede 8 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse ved begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande.

I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne M. Møller og N. P. Sørrensen, betaler Arrestanten Jens Simonsen 8 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. $\frac{116}{74}$ Proprietair P. L. Jensen til Borrevang ctr. Sogneraadet for Høiby Sogn.

(Da Indsigelser mod de kommunale Ligninger i Henhold til Landkommunalloven af 6te Juli 1867 § 20 henhøre under Amtsraadets Afgjørelse, antaget, at en Anke over en foretagen Udpantningsforretning for et en Hartkornsejer paalignet Skolebidrag, som alene var støttet paa, at Ligningen urigtigen var lagt særligt paa vedkommende Skoledistrikts Hartkornsbrugere, medens den paagjældende Udgift burde have været inddraget under den almindelige Ligning paa hele Kommunens Hartkorn, — ikke kunde tages under Paakjendelse af Domstolene.*)

(Paadømt den 7de September 1874.)

Citanten, Proprietair P. L. Jensen til Borrevang, paaanker under nærværende Sag efter Bevilling til Appel uden Hensyn til summa appellabilis en inden Dragsholms Birketing den 17de Octbr. f. A. afsagt Dom, hvorved de Indstævnte, Sogneraadet for Høiby Sogn, som af Citanten vare sagsøgte i Anledning af en hos ham efter deres Rekvisition for 1 Rdl. 41 ß foretagen Udpantningsforretning, ere frifundne for hans Tiltale og tillagte Sagens Omkostninger med 20 Rdl., og gaar Citantens Paastand her for Retten ud paa, at Dommen overensstemmende med hans for Underretten nedlagte Paastand derhen forandres, at bemeldte, den 10de Januar f. A. foretagne, Udpantning, som grundet paa en formentlig lovstridig Ligning over Kommunebidrag, ophæves, samt at de Indstævnte tilpligtes dels at tilbagelevere i uskadt Stand den Stol, hvori Udpantning gjordes, eller erstatte dens Værdi, dels at betale for Tort og Creditspilde 50 Rdl. og Sagens Omkostninger i begge Instanser.

De Indstævnte, der ere meddelte fri Proces for Overretten, have ved deres beskikkede Sagfører, Auditeur Mundt, paastaaet Underretsdommen stadfæstet

*) Jvfr. Dom i J. U. 1861 p. 577.

og Citanten paalagt Sagens Omkostninger, derunder Sagførersalair.

Under Sagen er det oplyst, at de Indstævnte, i Lighed med, hvad der havde fundet Sted siden Aaret 1851, have pr. 1872—1873 indkjøbt en Favn Brænde til Skolen i Staarup og derefter lignet Udgiften paa Hartkornsejerne i Staarup Skoledistrikt, i hvilken Ligning Citanten er opført med 1 Rdl. 41 ß, samt at de Indstævnte, da Citanten vægrede sig ved at betale, have ladet den ommeldte Udpantning foretage, og det er over den saaledes foretagne Ligning Citanten besværer sig. Det er nemlig hans Formening, at de Indstævnte ifølge Bestemmelsen i Lov af 6te Juli 1867 § 18 have været uberettigede til at foretage den nævnte særskilte Ligning paa Staarup Skoledistrikt, idet han antager, at de Indstævnte burde have optaget det nævnte Brændselsbidrag i Hovedligningen over Kommunens Udgifter, og at Bidraget derefter burde have været reparteret paa Hartkornsejerne i hele Kommunen, og da den affattede Ligning saaledes efter Citantens Anskuelse ingen Gyldighed har, er det efter hans Paastand heraf en Følge, at Udpantningen efter Ligningen ogsaa er ugyldig.

Da det heraf fremgaar, at Citanten, der ikke har havt Noget at erindre imod de Indstævntes Indkjøb af Brændet, og som erkjender sig forpligtet til at deltage i Udredelsen af de med Brændets Indkjøb forbundne Udgifter, alene anker over Maaden, hvorpaa disse Udgifter ere lignede, idet han ingen Indsigelse har gjort imod Udpantningsforretningen i og for sig, men Indsigelser imod de kommunale Ligninger efter § 20 i Loven af 6te Juli 1867 henhøre under Amtsraadets endelige Afgjørelse, findes Domstolene at savne Competence til at tage nærværende Sag under Paakjendelse.

Som Følge heraf vil den indankede Dom være ex officio at kjende uefterrettelig og Sagen at afvise fra Underretten.

Processens Omkostninger her for Retten ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil Auditeur Mundt efter dette Sagens Udfald intet Salair kunne tillægges.

Den befalede Sagførelse har været lovlig, og det fornødne stemplede Papir er her for Retten forbrugt.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør uefterrettelig at være og afvises Sagen fra Underretten.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesteretsdomme.

Den 29de Juni d. A. stadfæstedes Dommen i Justitssagen mod Rasmus Rasmussen og Hustru Caroline Charlotte Røhr (ovenfor p. 438).

Den 30te Juli blev i Sagen: Gaardejer P. Nielsen ctr. Pastor Schjøtt (forr. Aarg. p. 555) afsagt følgende

Højesteretsdom.

Efter de i Frd. 2den Juni 1830 § 6 indeholdte Bestemmelser, der maa komme til Anvendelse, uanset at Citantens Anke over den under Sagen omhandlede, af vedkommende Sognefoged foretagne Udpantningsforretning væsentlig er begrundet paa, at der efter Fordringens Beskaffenhed skal have manglet Hjemmel til at lade den inddrive ved Udpantning, maatte det paaligge Citanten inden 8 Uger efter Udpantningens Afholdelse ikke blot at indklage Sagen for Forligelseskommissionen, men i alt Fald ogsaa at udtage Stævning i Sagen. Da dette, som i den indankede Dom anført, ikke af Citanten er iagttaget, samt iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil Citantens for Højesteret nedlagte Paastand om saavel Underrets- som Overretsdommens Annullation samt Sagens Hjemvisning ikke kunne tages tilfølge, hvorimod Overretsdommen, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger billiges, vil være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den 2den September blev i Sagen: Krigsraad, Læge Prieme og Bygningsinspecteur F. Jensen ctr. forhenv. Commandersergeant Maack (forr. Aarg. p. 839) afsagt følgende

Højesteretsdom.

Af de Vidnespørgsmaal, der ere fremsatte under det i den indankede Dom omhandlede Tingsvidne, men som Citanterne have paastaaet sig fritagne for at be-

svare, findes de under Nr. 1, 2, sidste Del af 3 b og 4 anførte ikke at være af saadant Indhold, at den fremsatte Indsigelse kan anses tilstrækkelig begrundet. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Tilstedeligheden af de øvrige Kvæstioner bemærkes, at Citanterne findes at maatte være fritagne for som Vidner at besvare Kvæstioner, der ikke gaa ud paa at erfare, hvad de ved den i Dommen ommeldte Undersøgelse havde iagttaget, men til hvilke Meninger de vare komne, navnligen om Aarsagerne til og Indflydelsen af den forefundne factiske Tilstand, samt hvorledes denne kunde forandres, og hvilken Dom de fældede over den indgivne Klage, hvorved de maatte gjøre Rede for den af dem i Bestillings Medfør i et offentligt Anliggende udviste Virksomhed og meddele, hvilke Anskuelser de havde dannet sig og gjort gjældende under Raadslagningerne med deres Kolleger i vedkommende Sundhedskommission. Ligesom Saadant vilde være i Strid med de Grundsætninger, hvorfra Lov om Erklæringers Meddelelse af 2den Febr. 1866 kun indenfor visse Grændser tilsteder Afvigelse, saaledes maa Besvarelsen af Spørgsmaal, der gaa ud paa at erhverve et sagkyndigt Skjøn, i Reglen være Gjenstand for en Skjønsforretning.

I Henhold til det Anførte vil Citanternes Protest være at give Medhold med Hensyn til de under Nr. 3 a, første Del af 3 b, 5, 6, 7, 8 og 9 opstillede Kvæstioner, hvorved endnu bemærkes, at det ikke kan komme i Betragtning, om Indstævnte maatte have forsømt betimeligen at sikkre sig andet Bevis.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Advocat Henrichsen tilkommende Salarium vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Den paastævnte Vidneførsel kan alene nyde Fremme med Hensyn til de under Nr. 1, 2, sidste Del af 3 b og 4 anførte Vidnespørgsmaal.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves.

Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

Advocat Henrichsen tillægges i Salarium for begge Retter 60 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk

1874. Nyt Nr. 51.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 7de November.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen AS. $\frac{387}{74}$ Tjenestepige Karen Rasmussen af Alsted ctr. Gaardmand Jacob Jacobsen af Hømb.

(En Mand, som havde indrømmet i Slutningen af October Maaned 1872 at have havt Samleje med Moderen til et den 7de Juni 1873 født uægte Barn, i Henhold til Sundhedscollegiets Skrivelse af 22de August 1840 ubetinget tilpligtet at svare Underholdningsbidrag til Barnet.)

(Paadømt den 7de September 1874.)

Ved Ringsted Herreds Politirets Dom af 30te Juli f. A. blev Indstævnte, Gaardmand Jacob Jacobsen af Hømb, under en mod ham af Citantinden, Tjenestepige Karen Rasmussen af Alsted, anlagt Paternitetssag frifunden for Citantindens Tiltale, saafremt han edeligen bekræftede, at han ikke har havt legemlig Omgang med Citantinden til en saadan Tid, at han kunde være Fader til det af hende den 7de Juni f. A. fødte Barn, Ane Marie Rasmussen, hvorimod han, naar han ikke dristede sig til at aflægge saadan Ed, blev tilpligtet til bemeldte Barns Underhold, fra dets Fødsel til dets fyldte 14de Aar, at erlægge et saadant aarligt Alimen-

tationsbidrag, som af Overøvrigheden nærmere maatte blive bestemt.

Efterat Citantinden, hvem der er meddelt fri Proces og Opreisningsbevilling af 4de Novbr. f. A., ved en tidligere Stævning havde paaanket denne Dom for Overretten, men Sagen paa Grund af en Mangel ved Indstævningen ved Rettens Dom af 11te Mai d. A. var bleven afvist, har hun nu ved Stævning af 21de s. M. paany indbragt Sagen herfor Retten, hvor hun under Paaberaabelse af, at Indstævnte for Underretten har erkjendt, at han har plejet legemlig Omgang med hende i Slutningen af October Maaned 1872, har paastaaet Underretsdommen forandret derhen, principaliter at Indstævnte pure dømmes til at udrede det omhandlede Alimentationsbidrag, og in subsidium at han dømmes hertil, hvis han ikke med Ed tør bekræfte, at han ikke tidligere end i Slutningen af October Maaned 1872 har havt legemlig Omgang med Citantinden til en saadan Tid, at han kan være Fader til det omspurgte Barn, hvorhos hun i begge Tilfælde har paastaaet Indstævnte tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger for begge Instanser efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til hendes beskikkede Sagfører, Procurator Leth, hvilket Sidste denne i ethvert Fald forlanger sig tillagt af det Offentlige.

Indstævnte har derimod paastaaet Underretsdommen stadfæstet og sig tillagt Appellens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, hvorhos han med Hensyn til at det ikke udtrykkeligt i første Instans har været releveret, at Barnet qvæstionis var fuldbaaret, hvilket han har søgt at godtgjøre ved for Overretten at fremlægge en af vedkommende Districtslæge bekræftet Jordemoderattest, in subsidium har paastaaet Underretsdommen og den foregaaende Behandling annulleret og Sagen hjemvist til ny Behandling

ved Politiretten, saaledes at Indstævnte vejledes til at fremsætte bemeldte Indsigelse, samt at han i dette Tilfælde tillægges Kost og Tæring.

Hvad nu Indstævntes sidst anførte Paastand, mod hvilken Citantinden har protesteret, angaar, da vil der intet Hensyn kunne tages til samme, da Indstævnte ikke har contraappelleret Underretsdommen, og Overretten efter den Maade, hvorpaa private Politiretssager procederes under Appellen, ikke ex officio kan hjemvise nærværende Sag.

Med Hensyn til Underretssagens Realitet, som altsaa vil komme under Paakjendelse, er det in confesso, at Indstævnte, som anført, i Slutningen af October Maaned 1872 har havt Samleje med Citantinden, at han ikke i første Instans har gjort den Indsigelse gjældende, at Barnet var fuldbaaret, samt at der for Politiretten overhovedet ikke er oplyst Noget om Barnets Udvikling ved dets Fødsel, saa at deraf kan sés, om det har været fuldbaaret eller ikke. Da der nu ikke imod Citantindens Protest kan tages noget Hensyn til det af Indstævnte først for Overretten fremsatte Anbringende, at han ikke kan være Fader til det omhandlede Barn, fordi det ved Fødselen var fuldbaaret, samt da det ifølge det Kgl. Sundhedscollegiums Skrivelse af 22de August 1840 er givet, at Barnet kan være en Frugt af det af Indstævnte indrømmede Samleje, findes han i Medfør af Frd. 14de Octbr. 1763, jfr. Pl. 6te Decbr. 1839, at maatte dømmes efter Citantindens principale Paastand, dog at Sagens Omkostninger for Overretten efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Citantindens beskikkede Sagfører, Procurator Leth, hvis Sagførelse har været forsvarlig, vil der være at tillægge i Salair 15 Rdl., som udredes af det Offentlige.

Under Sagen har der ikke været Brug for stemplet Papir.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Gaardmand Jacob Jacobsen af Hømb, bør til det af Citantinden, Tjenestepige Karen Rasmussen af Alsted, den 7de Juni f. A. udenfor Ægteskab fødte Barn Ane Marie Rasmussens Underhold og Opdragelse, fra dets Fødsel til det har fyldt sit 14de Aar, betale et saadant Bidrag, som Overøvrigheden nærmere bestemmer.

Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Procurator Leth tillægges i Salair 15 Rdl., der udredes af det Offentlige.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen 172/74 Underretsprocurator Kristian E. Jørgensen ctr. Overretsprocurator Heckscher, i hans Egenskab af Administrator af W. Haagensens Anliggender.

(I et Tilfælde, hvor Debitor, efterat der i Henhold til passeret Udlæg var afholdt 3 Auctioner over en ham tilhørende fast Ejendom, tilbød at fyldestgjøre Udlægshaveren forinden Afholdelsen af en berammet 4de Auction, — antaget, at der ikke kunde tilkomme den Sagfører, som paa Udlægshaverens Vegne havde foranstaltet Auctionernes Afholdelse, det fulde i Auctionsconditionerne stipulerede Salair for Ejendommens Bortsalg, men ikkun et mindre i Forhold til hans havte Ulejlighed af Retten fastsat Salair.)

(Paadømt den 7de September 1874.)

Efterat der paa Rekvisition af 9 forskjellige Creditorer ifølge en fælles Panteobligation og 9 særskilte Forlig var givet Udlæg i den W. Haagensen tilhørende Ejendom Taarbækskro med Tilliggende for et Beløb af ialt 10,681 Rdl. 5 ℳ 6 ß, blev der af Citanten, til hvem samtlige Fordringshavere havde overgivet Inkassationen af deres Tilgodehavende, rekvireret Tvangs-

auction over den nævnte Ejendom i Henhold til Conditioner, efter hvis § 4 den eventuelle Kjøber blandt Andet skulde betale Citanten et Salair af 1 pCt. af Kjøbesummen. Der blev derpaa afholdt 3 Auctioner over den nævnte Ejendom, og da der ved den sidste af disse kun opnaaedes et Bud af 51,000 Rdl., medens Ejendommens Vurderingssum udgjorde 90,000 Rdl., blev der paa Begjæring af Ejeren, der selv gav Møde ved Auctionen, berammet og tillyst en 4de Auction, men før denne blev afholdt, tilbød Indstævnte paa Ejerens Vegne at betale de paagjældende Fordringer med Renter og Omkostninger, dog med Undtagelse af det ovennævnte Salair til Citanten efter Conditionernes Post 4, idet Indstævnte formente, at Citanten ikke kunde være berettiget til at fordre et saa højt Salair men kun et saadant, som maatte kunne anses som et passende Vederlag for hans Ulejlighed i Anledning af de forgjæves afholdte Auctioner. Da Citanten imidlertid ved den derefter med Indstævnte stedfundne Opgjørelse ikke har villet indgaa paa de af denne med Hensyn til Salairet gjorte Tilbud, har han nu under nærværende Sag efter Overenskomst med Indstævnte sagsøgt denne, som Administrator af W. Haagensens Anliggender, til at betale ham i Salair 510 Rdl. med Renter heraf, 5 pCt., fra Klagens Dato, den 17de Marts d. A., indtil Betaling sker, og Sagens skadesløse Omkostninger; in subsidium har han paastaaet sig tilkjendt et Salair efter Rettens Skjøn, i ethvert Fald ikke lavere end 200 Rdl., med Tillæg af Renter og Sagsomkostninger.

Sin principale Paastand har Citanten støttet paa, at der ikke af nogen af de ved de afholdte Auctioner mødte Personer, derunder Rekvisitus selv, der, som anført, gav Møde ved 3die Auction, er fremsat Indsigelse mod den i Auctionsconditionernes § 4 opstillede Salairberegning, og at det fordrede Salair saaledes

lovlig maatte have tilkommet ham, dersom der ved 3die Auction var blevet givet Hammerslag. Da nu imidlertid den Virksomhed fra hans Side, som saaledes skulde fordres, var fuldt tilendebragt, da Indstævnte optraadte, idet Citanten selv Intet vilde have havt at gjøre med Hammerslagets Meddelelse, saa formener han, at han maatte kunne betragte de 510 Rdl. som et allerede da fortjent Salair, der ikke kan nedsættes, fordi Sagen ved Indstævntes Optræden har faaet en anden Afgjørelse, hvorimod Debitor, der ved Panteobligationen har forbundet sig til at betale skadesløse Sagsomkostninger, formentlig maa betale ham det omhandlede Salair uden nogen Afkortning.

Retten maa imidlertid give Indstævnte Medhold i, at der ikke ved de af Citanten releverede Omstændigheder kan være hjemlet ham nogen umiddelbar Berettigelse til at fordre det samme Salair af Debitor, som ifølge Auctionsconditionerne vilde have tilkommet ham af vedkommende Kjøber, dersom Ejendommen virkelig var bleven bortsolgt. Størrelsen af det omprocederede Salair maa derfor udelukkende bestemmes efter Omfanget og Betydningen af det Arbejde, som derved skal vederlægges, og idet der herefter ikke skjønnes at være Grund til at ansætte Salairet efter et bestemt Procentforhold til det paa Ejendommen ved 3die Auction gjorte Bud eller til Ejendommens Vurderingssum, finder Retten, at det af Indstævnte tilbudte Salair af 200 Rdl., navnlig ogsaa under Hensyn til det temmelig betydelige Beløb, som Citanten, efter hvad der under Sagen er oplyst, har oppebaaret i Salair for den Tvangsauctionerne forudgaaede Retsforfølgning, maa anses passende, og Indstævnte vil saaledes ikkun være at tilpligte at betale Citanten dette Beløb med Renter som paastaaet og -- ifølge hans eget Tilbud — Sagens

Omkostninger efter Regning, hvorimod han iøvrigt vil være at frifinde for Citantens Tiltale.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Overretsprocurator Heckscher, i hans Egenskab af Administrator af W. Haagensens Anliggender, bør til Citanten, Underretsprocurator Kristian E. Jørgensen, betale 200 Rdl. med Renter deraf, 5 pCt. aarlig, fra den 17de Marts d. A. at regne, indtil Betaling sker, men iøvrigt bør han for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger betaler Indstævnte til Citanten efter Regning.

Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Sagen $\frac{295}{74}$ Appellationsretsraad, Procurator Juel Actor ctr. Tiltalte, Boelsmand Peder Madsen af Læstrup.

(En Tiltalt dømt efter Indicier for Vold og Legemsbeskadigelse [Straffelovens § 203].)

(Paadømt den 11te September 1874.)

I nærværende fra Dragsholm Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Boelsmand Peder Madsen af Læstrup for Vold og Legemsbeskadigelse.

Husmand Niels Christensens Hustru, Ane Larsdatter, har i saa Henseende edelig forklaret, at hun om Middagen den 5te Decbr. f. A. efter Tiltaltes Anmodning gik over til ham, der bor tætved hendes Hus, for at malke hans Køer, hvad hun oftere havde gjort, og at hun efter endt Gjerning bragte Mælken ind i hans Kjøkken med den Yttring, at han selv maatte sie den, da hun havde lovet at komme over til hendes anden

Nabo Morten Jensen for at rense Korn, men at Tiltalte nu lukkede Kjøkkendøren for hende, og, efter at have beskyldt hende for at have frastjaalet ham et Beløb af 300 Rdl., hvad hun nægtede, overfaldt hende med Hug og Slag paa Hovedet, Skulder og hvor han kunde træffe, dels med knyttet Næve, dels med et Brændestykke og et Kosteskaft, ligesom han og greb en i Kjøkkenet henstaaende Øxe og truede hende med denne, alt under Opfordring til at bekjende Tyveriet, indtil han endelig efter flere forgjæves Forsøg fra hendes Side paa at slippe ud af Døren, lod hende gaa.

Tiltalte har vel indrømmet, at han ved den omhandlede Lejlighed har foreholdt hende sin Mistanke om, at hun havde gjort sig skyldig i det ovennævnte Tyveri, — som forøvrigt har vist sig ikke at være begaaet af hende, — men han har vedholdende benægtet at have udøvet nogen Tvang imod hende, at have mishandlet hende eller truet hende, som af hende omforklaret.

Ved den den paafølgende Dag foretagne Lægeundersøgelse fandtes paa Ane Larsdatters Hoved og Krop flere Mærker af Slag, Svulst, Haardhed og Ømhed, samt røde og blaa Pletter paa Ansigtets venstre Side, navnlig ogsaa paa Øjelaaget, hvor en, dog ikke meget betydelig Blodudtrædning havde fundet Sted, og paa venstre Skulderblad, hvorhos Armens Bevægelser vare noget indskrænkede og smertefulde, og gaar Lægens Betænkning ud paa, at alle Læsionerne saa ud til at være fremkomne samtidigen, at de med Sikkerhed tør antages at være Ane Larsdatter tilføjede til den Tid og paa den Maade, hun har angivet, samt at det er utroligt, at de skulde kunne være Følger af et Fald, enten tilfældigt eller — hvad Tiltalte har yttret — ved et Krampeanfald. Efter Lægeskjønnet var det øvrigt lette Beskadigelser, der sandsynligvis i Løbet

af 2 à 3 Uger vilde forsvinde uden at efterlade skadelige Indvirkninger paa Ane Larsdatters senere Helbredstilstand, og Sidstnævnte har ogsaa under Sagen erklæret, at hun var fuldstændig bleven helbredet for den hende tilføjede Mishandling.

Det er fremdeles oplyst, at Ane Larsdatter, efter at have forladt Tiltaltes Hus, strax begav sig til Morten Jensens Hus, der kun ligger et Par hundrede Skridt fra Tiltaltes Boelssted, og hvor hun da af Morten Jensen og Hustru blev sét i en saa lidende Tilstand, at hun i det første Øjeblik var ude af Stand til at tale, samt med forpjusket Haar og Klædedragt, hvorhos Morten Jensen særlig har forklaret, at hun var forslaaet i Ansigtet, og at Blodet stod hende ud af Munden, medens hans Hustru ikke lagde Mærke til at Ane havde Saar eller Beskadigelser i Ansigtet, men kun, at hun saa ud, som om hun havde været oppe at slaas.

Da der nu efter det Ovenstaaende ingen Tvivl kan være om, at den lidende Tilstand, hvori Ane Larsdatter befandtes, var en Virkning af en imod hende udøvet personlig Vold, da det under Samtalen med hende i hans Hus umulig kunde have undgaaet hans Opmærksomhed, hvis hun var kommet til ham i den ovenfor beskrevne forslaaede Tilstand, og det — da der efter hans egen Forklaring intet Usædvanligt var at bemærke ved hendes Udseende eller Maade at være paa ved deres Møde i hans Kjøkken — saaledes maa antages, at hun er bleven bragt i denne Tilstand i den Tid, der medgik til deres Samtale i Kjøkkenet og hendes Gang fra hans Hus til Morten Jensens Hus, da Tiden, der medgik til denne Gang, kun kan have været meget kort, og der hverken af Tiltalte selv, der dog fulgte hende med Øjnene noget af Tiden og tilraabte hende nogle Ord, eller af Morten Jensen og Hustru er sét eller hørt til nogen Fremmed i denne

Del af Tiden, og da den af Ane Larsdatter afgivne edelige Forklaring er bestyrket ved, hvad Tiltaltes Søn Lauritz — der dog er under det fyldte femtende Aar, og hvis Forklaring ogsaa har været noget vaklende — under Forhøret har udsagt om, at Faderen, ved at omtale sin Mistanke til Ane Larsdatter, tillige har sagt, at han havde slaaet hende samt truet hende med en Øxe uden at faa hende til at bekjende Tyveriet af de 300 Rdl., skjønnes Underdommeren med Føje at have antaget, at der er ført et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for Rigtigheden af Ane Larsdatters Sigtelse. Ligeledes bifaldes den i Underretsdommen i Henhold til Straffelovens § 203 valgte Straf af 14 Dages simpelt Fængel, og, da Overretten fremdeles billiger Dommens Bestemmelser angaaende Erstatningen til Ane Larsdatter og Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at udrede Salair til Actor og Defensor ved Overretten med 8 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans og Sagførelsen ved begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande.

I Salair til Procuratorerne ved Overretten, forhenværende Appellationsretsraad Juel og Hvalsøe, betaler Tiltalte, Boelsmand Peder Madsen af Læstrup, 8 Rdl. til hver.

Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen AS. $^{382}/_{74}$ Gaardejer Rasmus Pedersen Suder af Gjedesby ctr. Sogneraadet for Skjelby-Gjedesby Kommune.

(En imod et Sogneraad, som ikke havde givet Møde for Overretten, udtagen Appelstævning afvist, da der manglede Legitimation for, at den, der paa Sogneraadets Vegne var stævnet, var dettes Formand.)

(Paadømt den 14de September 1874.)

Da det ikke i nærværende Sag, hvorunder Citanten, Gaardejer Rasmus Pedersen Suder af Gjedesby, paaanker herfor Retten en inden Nykjøbing Herredstings Ret den 30te Januar d. A. afsagt Dom i en af ham mod de Indstævnte, Sogneraadet for Skjelby-Gjedesby Kommune, anlagt Sag, betræffende Tilbageleveringen af et Jordareal, som skal være ham frataget ved Reguleringen af en Vej i Gjedesby m. v., kan ses, hvorvidt de Indstævnte, der ikke have ladet møde herfor Retten, ere lovlig stævnede, idet Sogneraadet er stævnet, som det i Appelstævningen hedder, ved dets nuværende Formand, Gaardejer Jørgen Tønnesen af Skjelby, medens Gaardejer Rasmus Poulsen sammesteds under Sagen i 1ste Instans er optraadt som Formand, og Overretsstævningen end ikke er forkyndt for bemeldte Jørgen Tønnesen som Formand for Sogneraadet eller paa Sogneraadets Vegne, men alene for „Gaardejer Jørgen Tønnesen“, saa at der for Overretten savnes behørig Legitimation for, at Jørgen Tønnesen er Sogneraadets Formand, vil Sagen ex officio være at afvise.

Stempelovertrædelse foreligger ikke herfor Retten.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

Sagen A8. $\frac{252}{74}$ Procurator Raasløff Actor ctr. Tiltalte, Husmand Hans Frederik Mortensen af Bukkerup Mark.

En Tiltalt, der havde taget Heste under Kur, skjøndt han ikke var examineret Dyrlæge, derved vel antaget at have gjort Indgreb i den de examinerede Dyrlæger ved Fundats 23de Juli 1777 § 9 forbeholdte Eneret, men dog fritagen for Straf, fordi Amtet i Henhold til Udtalelser fra Indenrigsministeriet havde tilkjendegivet ham, at han maatte tage Husdyr under Kur, naar Sygdommen ikke var smitsom. Tiltalte derimod efter Frd. 8de Mai 1795 § 18 straffet for at have kastreret Grise, Lam og Væddere med en Mulkt af 2 Rdl. for hvert Dyr.*)

(Paadømt den 15de September 1874.)

Under nærværende fra Baag Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Husmand Hans Frederik Mortensen af Bukkerup Mark for ulovlig Dyrlægepraxis, dels ved at tage Heste under Kur, dels ved at kastrere mindre Husdyr.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, der bestyrkes af det iøvrigt Oplyste, maa det anses godtgjort, at han, der ikke er examineret Dyrlæge, i en Række af Aar har behandlet Heste for allehaande almindelige Sygdomme, navnlig for mild Kværke, Forstoppelse og andre Mave- og Tarmsygdomme, samt Boldenskab og udvortes Skade; fremdeles for Mundsyge og mildere Tilfælde af Tungekræft, hvorimod han vil have henvist saavel heftige Tilfælde af denne Sygdom som kværkagtig Strængel til de examinerede Dyrlæger. Fremdeles er det paa samme Maade oplyst, at Tiltalte har kastreret Grise og Lam og nogle Væddere.

(Sluttes.)

---

*) Jfr. Dom i J. U. 1861, p. 249, hvor Mulkten antoges at burde fastsættes til 1 Rdl. for hvert Dyr, idet Dommen gik ud fra, at Halvdelen af det i Frd. nævnte Beløb af 2 Rdl. vilde være at paalægge Dyrets Ejer.

Kjendelse

i

Sagen AS. $\frac{146}{74}$ Høker Chr. Olsen heraf Staden ctr. borteblevne Skipper Poul Larsens Hustru af Nyborg tilligemed Værge, Mægler H. Friis sammesteds.

(I et Tilfælde, hvor en Domhaver havde indanket en afsagt Underretsdom til Stadfæstelse, og hvor Modparten, istedetfor at contraappellere Dommen under samme Sag, havde under en særskilt Sag indanket den til Forandring, — antaget, at Retten ikke kunde dekretere, at sidstnævnte Sag skulde inddrages under den første og paakjendes under Et med denne.)

(Afsagt den 20de Juli 1874.*)

Citanten, Høker Chr. Olsen heraf Staden, paaanker under nærværende Sag til Stadfæstelse en den 19de Januar d. A. inden Nyborg Bytingsret afsagt Dom i en af ham imod Indstævnte, borteblevne Skipper Poul Larsens Hustru af Nyborg tilligemed Værge, Mægler H. Friis sammesteds, angaaende skyldige 1500 Rdl. anlagt Sag.

Indstævnte lod møde ved Sagens Incamination herfor Retten den 16de Marts og begjærte Anstand til 18de Mai, til hvilken Dag der af hende var udtagen Appelstævning til Dommens Forandring. Af Indstævntes derefter den 18de Mai til Protocollen gjorte Tilførsel ses, at hun samme Dag havde incamineret den af hende udtagne Appelstævning under en særskilt med Nr. $\frac{257}{74}$ betegnet Sag, og gik hendes Begjæring nu ud paa, at bemeldte Sag maatte inddrages under nærværende Sag som Contrasag. Da Citanten modsatte sig denne Inddragning, har Indstævnte nedlagt Paastand om, at Retten ved Kjendelse afgjør, at de to Sager paakjendes under Et, — in subsidium har Indstævnte paa-

---

***) Sagen blev paadømt den 14de September 1874.**

staaet nærværende Sag udsat, indtil Sagen Nr. $\frac{157}{74}$ er paadømt, hvortil hun foreløbigen har begjært Anstand i 12 Uger, — og mest in subsidium, at der gives hende en Udsættelse af 6 Uger, for at udtage en ny Contrastævning.

Imod samtlige disse Indstævntes Paastande har Citanten protesteret og derhos gjort følgende Protocoltilførsel: „Han indlod saaledes foreløbig Formaliteten til Afgjørelse af Vederpartens Indsigelser, eller og Sagen til endelig Dom, forbeholdende sig i ethvert Fald nærmere Tilsvar i Sagen selv og dertil 14 Dages Anstand," hvorefter Indstævnte exciperede og indlod.

Da Indstævnte den ovennævnte 18de Mai ikke her i Sagen har produceret den af hende udtagne Appelstævning og saaledes ikke heller har incamineret samme som Contrastævning, men derimod bemeldte Dag har i Henhold til denne Stævning anlagt en særskilt Sag, vil Retten ikke kunne eragte, at den under Nr. $\frac{157}{74}$ anlagte Sag skulde inddrages under nærværende Sag og paakjendes under Et med denne, eftersom dette forudsætter en Virksomhed fra Rettens Side — navnlig med at skaffe de til Sagens Paakjendelse fornødne Documenter tilstede — som ikke kan bestaa med de gjældende Procesregler. Ej heller vil Retten imod Citantens Protest kunne bevilge nogen af de af Indstævnte begjærte Anstande, hvorved bemærkes, at Citanten, efter den af Indstævnte brugte Fremgangsmaade, ikke findes pligtig at taale nærværende Sag efter Indstævntes Begjæring for Tiden yderligere udsat; men da Citanten ved sin ovenanførte Protocollation har endt med, at forbeholde sig „i ethvert Fald" nærmere Tilsvar, vil der ikke nu kunne gaa Dom i Sagen.

Thi eragtes:

Den af Indstævnte, borteblevne Skipper Poul Lar-

sens Hustru af Nyborg tilligemed Værge, Mægler H. Friis sammesteds, nedlagte Paastand om, at den for Overretten staaende Sag Nr. $\frac{267}{74}$ inddrages under nærværende Sag og paakjendes under Et med denne, kan ikke tages tilfølge.

De af Indstævnte in subsidium begjærte Anstande kunne ikke bevilges.

Højesteretsdomme.

Den 5te October d. A. stadfæstedes Dommen i Sagen: Grosserer Schwartz m. Fl. ctr. Bestyrelsen for Stiftelsen for gamle Haandværksmestre og deres Enker i trange Kaar (ovenfor p. 129).

Den 6te October blev der i Sagen: Hofbagermester, Dampmøller A. E. Bruun ctr. Urtekræmmer M. Østberg (ovenfor p. 119) afsagt følgende

Højesteretsdom.

Den mellem Citanten og Bager Meinung den 9de Septbr. 1871 oprettede Contract, hvorefter Sidstnævnte, der forud var Svend i „Kongens Bageri", indtil April Maaned 1873 forestod dettes Drift, maa efter den Maade, hvorpaa Forholdet deri betegnes, og efter de Forskrifter, som derom ere givne — saaledes som i den indankede Dom fremstillet — anses ikke som en Forpagtningscontract, men som en Contract om Bageriets Bestyrelse paa Citantens Vegne. Som Følge heraf, og da de Oplysninger, der iøvrigt under Sagen ere fremkomne om den i det ommeldte Tidsrum brugte Fremgangsmaade, ikke lede til at antage, at der ved Meinungs Overtagelse af Bageriets Drift foregik en saadan Forandring i Citantens Stilling med Hensyn til den ved Driften foranledigede Gjæld, at han kan undgaa at tilsvare Indstævnte det omtvistede Tilgodehavende for de af denne til Bageriet leverede og der forbrugte Varer, vil den indankede Dom være at stadfæste,

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den 7de October blev der i Justitssagen mod Hans Poulsen Nielsen (ovenfor p. 666) afsagt følgende

Højesteretsdom.

Efter Beskaffenheden af de af Tiltalte mod Formanden for Ebeltoft Fattigvæsens-Udvalg fremførte Fornærmelser, der indeholdes i et Sidstnævnte tilstillet Brev og i det Væsentlige ere anførte i den indankede Dom, maa Tiltalte antages at have paadraget sig Ansvar efter Straffelovens § 101, og hans Straf findes at kunne bestemmes, saaledes som i Bytingsdommen sket, til simpelt Fængsel i 6 Dage. Denne Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Actionens Omkostninger, vil saaledes kunne stadfæstes med den af Overretten bestemte Forandring i Salarierne. Derhos vil Tiltalte have at udrede de Sagførerne for Overretten tilkjendte samt de Advocaterne for Højesteret tilkommende Salarier.

Thi kjendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande.

Saa bør Tiltalte udrede de i Landsoverrettens Dom bestemste Salarier samt i Salarium til Advocaterne Nellemann og Henrichsen for Højesteret 10 Rdl. til hver.

☞ Af dette Ugeskrift udkommer 15 Nr. (Ark) i Qvartalet nemlig i Reglen et ugentligt og 2 Gange qvartaliter et Dobbeltnummer. Prisen er 7 Mk. 8 Sk. for Qvartalet, og Subskription, bindende for 30 Nr., modtages paa alle kongelige Postcontoirer, i Bogladerne og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. **Nyt** Nr. 52.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 14de November.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen AS. $\frac{252}{74}$ Procurator Raasløff Actor ctr. Tiltalte, Husmand Hans Frederik Mortensen af Bukkerup Mark.

(Sluttet. — Se forrige Nr.)

Hvad nu først angaar Tiltaltes Forhold ved at tage Heste under Kur, da maa det vel statueres, hvad ogsaa i Politiretsdommen er antaget, at Tiltalte ved sit i saa Henseende udviste Forhold har gjort Indgreb i den de examinerede Dyrlæger ved Fundats for Veterinærskolen af 23de Juli 1777 § 9 forbeholdte Eneret til at ernære sig ved Hestekure; men da Fyens Stiftamt paa et af Tiltalte i sin Tid til Stiftamtet indgivet Andragende om Tilladelse til at helbrede syge Kreaturer under 3die August 1865 har ladet ham tilkjendegive, at han efter flere af Indenrigsministeriet afgivne Resolutioner maatte anses berettiget til at tage syge Husdyr under Kur, naar Sygdommen ikke var smitsom, og det ikke er oplyst, at dette har været Tilfældet med Hensyn til de Sygdomme, hvorom der her i Sagen er Spørgsmaal, findes Tiltalte efter Sagens Natur og Analogien af

Frd. 26de Marts 1845 § 17 ikke for det heromhandlede Forhold at burde anses med Straf, og han vil derfor forsaavidt være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag.

Forsaavidt Tiltalte derimod har givet sig af med at castrere Dyr af den ovennævnte Art, vil han ikke kunne undgaa Ansvar efter Frd. 8de Maj 1795 § 18, da han ikke har Beskikkelse som Hesteskærer, og Defensors Formening om, at der ved de „andre Kreaturer", som det i bemeldte Lovbud forbydes Uberettigede at skære, kun skulde være sigtet til større Husdyr, der kunde sættes i Klasse med Heste, er ubegrundet, hvilket navnlig tydeligt fremgaar af den ældre Bestemmelse i Pl. 19de Septbr. 1781 § 3, der netop forklarer Udtrykket »andre Kreaturer" ved Tilføjningen: „saasom Kalve, Lam, Svin og Grise", ligesom det heller ikke vil kunne fri Tiltalte for Straf, at han ikke har taget Betaling herfor. Tiltalte, der er født den 22de April 1816 og ikke forhen funden straffet, vil altsaa herfor være at anse med en Bøde af 2 Rdl., der tilfalder Sognets Fattigkasse og Angiverne, hver med det Halve, for hvert Kreatur, han har castreret, og, da det Antal, han har behandlet, efter de under et ifølge Overrettens Kjendelse optaget Reasumtionsforhør fremkomne Oplysninger maa antages at udgjøre mindst 50, vil Bøden saaledes være at fastsætte til 100 Rdl.

Den indankede Politiretsdom, hvorved Tiltalte er ansét efter Fundats af 23de Juli 1777 §§ 8 og 9, Frd. 8de Maj 1795 § 18 og Analogien af Næringsloven af 29de Decbr. 1857 med en arbitrair Straf af 10 Rdl. til Amtsfattigkassen, vil saaledes forsaavidt være at forandre, hvorimod den vil være at stadfæste i Henseende til Sagens Omkostninger, der retteligen findes paalagte Tiltalte. I Salair til Actor og

Defensor ved Overretten vil Tiltalte have at betale 5 Rdl. til hver.

Sagens Behandling ved Politiretten og den befalede Sagførelse for Overretten har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte, Husmand Hans Frederik Mortensen af Bukkerup Mark, bør til lige Deling mellem Søllested Sogns Fattigkasse og Angiverne bøde 100 Rdl., men iøvrigt for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Raasløff og J. Meyer, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver.

I Henseende til Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande.

Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sø- og Handelsretssager.

Sagen $\frac{124}{74}$ Kapitain Norlund ctr. Actieselskabet „de danske Sukkerfabrikker.

(I et Tilfælde, hvor en Skipper paa Grund af Vandstanden i Havnen blev forhindret i at indtage den ved Certepartiet betingede fulde og complette Ladning, antaget, at Skipperens Fordring paa død Fragt hos Ladningsmodtagerne i ethvert Fald var bortfalden derved, at disse ved at betale den øvrige Fragt bestemt havde vægret sig ved at betale den døde Fragt, og Skipperen derefter paa Kvitteringen kun havde reserveret sin Ret mod Afladeren og Befragteren.)

(Afsagt den 1ste Juli 1874.)

Ved Certeparti af 29de October f. A. blev Briggen „Clio“, ført af Kapt. Norlund, fragtet af Handelshuset A. Schramm i Hamborg til at gaa til Rio Janeiro eller

en anden Havn mellem denne Plads og Pernambuco, begge inclusive, eller saa nær dertil, som Skibet med Sikkerhed kan komme, der indlade bestandig frit flydende „en fuld og komplet Ladning“ Kaffe eller Sukker og dermed gaa, efter den Ordre, der gives ved Conossementernes Underskrift, til en Havn i Europa og udlosse imod at erholde udbetalt Fragt efter den vedtagne Taxt. I Slutningen af Certepartiet hedder det, at Ejeren af Skibet eller Kaptainen forbeholder sig Retentionsret i den indehavende Ladning for Udredelsen af og Betalingen af al Fragt, død Fragt, Overliggedage og alle Afgifter, af hvad Art de end ere. Da Kaptain Norlund kom til Rio Janeiro, modtog han Ordre til at gaa til Havnen Maroim, men da Briggen „Clio“ med fuld Last stikker 13 Fod, medens en i Indløbet til Havnen Maroim værende Barre ikke kan passeres af Skibe med større Dybgaaende end ca. 11 Fod, erklærede Kaptain Norlund strax for Befragternes Agenter, at han ikke ansaa sig pligtig at indtage Ladding der, da Skibet ikke med Sikkerhed kunde forlade Havnen med fuld Ladning, og han nedlagde Protest overensstemmende hermed. Da Agenterne, der ansaa Vægringen for ubeføjet, imidlertid fastholdt deres Forlangende, sejlede han til Maroim og indtog der en saa stor Ladning, som Vandstanden over Barren tillod, hvorved der, efter hvad der er in confesso, kom til at mangle mindst 83 Kasser Sukker i fuld Ladning. Efterat Ladningen var indskibet, udstedte Kaptain Nordlund Connossementer, hvori det, efterat det er angivet, hvor meget Sukker der var indskibet og med hvilke Mærker, hedder, at Modtageren betaler Fragten for de nævnte Varer efter Reglerne og Betingelserne i Certepartiet. Ved Ankomsten hertil vægrede imidlertid Ladningsmodtagerne, Aktieselskabet „de danske Sukkerfabrikker“ sig ved at betale, foruden Fragt for de i

Connossementet nævnte Varer, endvidere den af Kapt. Norlund forlangte Fragt for hvad der manglede i fuld Ladning, hvilken Fragt med Tillæg af Kaplak er beregnet til 1538 Rdl. 2 ℔ 3 ß, og Kaptain Norlund søger derfor under nærværende Sag de Indstævnte tilpligtede at betale det ommeldte Beløb med Renter heraf 6 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 18de April d. A. og skadesløse Omkostninger.

De Indstævnte derimod paastaa sig frifundne og tillagte Sagens Omkostninger, idet de gjøre gjældende, at da Maroim er en af de betydeligste Pladser paa den i Certepartiet omhandlede Kyststrækning, og da Befragteren ikke kjendte Skibets Dybgaaende, medens derimod Sagsøgeren maatte vide, at Skibet ikke med fuld Ladning kunde gaa ud fra Maroim, burde denne Havn i Certepartiet være undtaget, og naar dette ikke er sket, maa Skipperen selv bære Følgerne. Men i ethvert Fald formene de Indstævnte, at Sagsøgeren intet Krav har paa dem, da de ifølge Connossementet kun skulde betale Fragten for de i Connossementet nævnte Varer efter Betingelserne i Certepartiet, men derimod ikke for andre Varer, som Skibet kunde have havt inde, og de havde derfor ved Kjøbet af Connossementet ingen Anledning til at undersøge, om Skibet havde fuld og komplet Ladning, hvilket hverken fremgik af Conossementet eller af Certepartiet, skjøndt det formentlig havde været Kaptainens Sag, naar han vilde rejse Krav paa død Fragt mod Ladningsmodtagerne, at gjøre en udtrykkelig Bemærkning herom paa Connossementet, hvortil der havde været saa meget mere Anledning, som han paa Certepartiet udtrykkelig havde bemærket, at Liggedagenes Tal ikke var overskredet, hvorfor de Indstævnte havde Grund til at tro, at Sagsøgeren ikke havde noget særligt i Certepartiet og

Connossementet uberørt Krav mod Landningsmodtagerne.

At Sagsøgeren intet Krav har paa de Indstævnte, har denne ogsaa efter de Indstævntes Formening erkjendt derved, at han har rettet Protesten i Anledning af de Indstævntes Vægring ved at betale den her omspurgte Fragt mod Befragternes herværende Befuldmægtigede, og at han paa Kvitteringen til de Indstævnte for den betalte Fragt har reserveret sin Ret saavel mod Aflader som mod Befragter til at erholde yderligere Fragt ifølge Certepartiets Bestemmelser, men derimod ikke taget nogen Reservation imod de Indstævnte. Det skjønnes nu ikke rettere, end at de Indstævnte i hvert Fald paa Grund af den af Sagsøgeren givne Kvittering og det derpaa mod Aflader og Befragter tagne Forbehold ville være at frifinde; thi det er givet, at de Indstævnte have nægtet at betale den her omspurgte Fragt, og naar da Sagsøgeren modtager af de Indstævnte den øvrige Del af Fragten og kun reserverer sin Ret imod Aflader og Befragter, kan dette ikke forstaas anderledes, end at han frafalder sin eventuelle Ret mod de Indstævnte. De Indstævnte ville derfor, uden at det bliver nødvendigt at undersøge Betydningen af de andre af dem anførte Frifindelsesgrunde, være at frifinde for Sagsøgerens Tiltale, hvorhos Sagsøgeren efter Omstændighederne vil have at betale dem Sagens Omkostninger med 80 Rdl. — Det stemplede Papir er rigtig forbrugt under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte, Aktieselskabet „de danske Sukkerfabrikker“ bør for Tiltale af Sagsøgeren, Kaptain Norlund, i denne Sag fri at være, hvorhos Sagsøgeren til de Indstævnte bør betale Sagens Omkostninger med 80 Rdl. inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{95}{74}$ Fritsche & Co. ctr. H. Hansen & Co.

(Et Assuranceselskab, som, for at faa Raadighed over et hos samme forsikkret, brandfrit Lager, under Reservation havde betalt en Fordring paa Pakhusleje for Lageret, kjendt berettiget til at faa tilbagebetalt hos Udlejerne et Beløb, som disse uden tilstrækkelig Hjemmel havde oppebaaret udover den vedtagne Leje.)

(Afsagt den 2den Juli 1874.)

Sagsøgerne, Fritsche & Co., der som Befuldmægtigede for Assuranceselskabet „Svea“ have for at faa Raadighed over et Grosserer J. C. Nielsen tilhørende og i bemeldte Assuranceselskab forsikkret Lager af Klæde, der var blevet dels tilintetgjort dels beskadiget ved en Ildebrand i Ejendommen Nr. 8 i Gothersgade, betalt de Indstævnte, H. Hansen & Co., der ere Auktionsholdere, og hos hvem Klædet, der muligen skulde bortauctioneres, indtil Videre opbevaredes, deres Fordringer i den Anledning, dog under Reservation — paastaa under nærværende Sag de Indstævnte tilpligtede at tilbagebetale dem 95 Rdl. 2 ß, nemlig 65 Rdl. 2 ß, som de efter Sagsøgerens Formening have beregnet formeget i Leje af det Pakrum, hvori Varerne opbevaredes, idet det var en Aftale, at de Indstævnte skulde have 4 ß daglig i Leje, medens de for Tidsrummet fra den 11te Januar til den 28de Februar d. A. have beregnet 2 Rdl. daglig, endvidere 15 Rdl. for Assistance af de Indstævntes Compagnon, Ingerslev, samt 15 Rdl. i Erstatning for Opsættelse af en Auction, da Publikum ikke kunde passere gjennem Gaarden, hvor de heromhandlede Varer vare henlagte. Saa paastaa de og Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 8de April d. A., indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger. De Indstævnte paastaa sig derimod frifundne og tillagte Sagens Omkostninger. Det maa anses for tilstrækkelig oplyst, at der var truffet Aftale

mellem Parterne om en maanedlig Leje af 20 Rdl. eller 4 $ daglig for et Pakrum til Opbevaring af de ombandlede Varer, og at det Pakrum, hvori Varerne henlagdes ikke godt kunde aflukkes, men Adgangen til samme var gjennem et større Pakrum, hvori dengang Intet fandtes, og hvortil Nøglen leveredes Sagsøgerne eller Grosserer Nielsen. Grunden til at de Indstævnte anse sig berettigede til fra den 11e Januar at kræve en højere Leje, er, at Toldvæsenet, da Varerne heftede for Grosserer Nielsens Toldkredit, for at sikkre sig Varernes Tilstedeblivelse, den nævnte Dag forseglede Adgangen til det større Pakrum og herved forhindrede de Indstævnte i at benytte dette. Da de Indstævnte imidlertid allerede iforvejen vare indskrænkede i Benyttelsen af det større Pakrum, idet denne kun kunde ske i Overværelse af Sagsøgerne eller Nielsen, der havde Nøglen, da Toldvæsenets Segl ikke udelukkede dem fra al Benyttelse, men kun gjorde denne vanskeligere, idet der nu tillige fordredes, at Toldvæsenet skulde være tilstede, samt da det er givet, at de Indstævnte ikke, da Forseglingen skete, forlangte en højere Leje af Sagsøgerne eller Nielsen, i hvilket Fald disse kunde have flyttet Varerne eller anbragt et Lukke for det mindre Pakrum — skjønnes de Indstævntes Fordring om forhøjet Leje ikke at være tilstrækkelig begrundet. — Da det nu heller ikke mod Sagsøgernes Benægtelse er oplyst, at Ingerslev har i Sagsøgernes Interesse udvist nogen Virksomhed, hvorfor der kan tilkomme ham nogen Betaling, eller at det har været i Sagsøgernes eller Nielsens Interesse, at Auktionen er bleven opsat, vil Sagsøgernes Paastand i det Hele være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Det stemplede Papir er rigtig forbrugt under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte, H. Hansen & Co, bør til Sagsøgerne, Fritsche & Co., betale de paastævnte 95 Rdl. 2 ℳ med Renter 5 pCt. p. a. fra den 8de April d. A., indtil Betaling sker.

Sagens Omkostninger ophæves.

At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{180}{74}$ Die Rheinische Spiegelmanufactur zu Aachen und Herzogenrath von Steinebrügge, David & Co. ctr. Spejlfabrikant C. F. E. W. Holgersen.

(En solidarisk ansvarlig Interessent i et ophævet Firma tilpligtet at betale nogle af Firmaet bestilte, men først efter sammes Ophævelse af det nye Firma modtagne Varer.)

(Afsagt den 6te August 1874.)

Sagsøgerne, die Rheinische Spiegelmanufactur zu Aachen und Herzogenrath von Steinebrügge, David & Co., paastaa under nærværende Sag Indstævnte, Spejlfabrikant C. F. E. W. Holgersen, der har været solidarisk ansvarlig Interessent af Firmaet N. Hansen & Co., som den 28de Januar d. A. er hævet, tilpligtet at betale Restbeløbet 1265 Frcs. 31 Cts. eller 457 Rdl. 4 ℳ 2 ß for et Parti ubelagt Spejlglas, som Firmaet i Decbr. f. A. har bestilt hos Sagsøgerne, og som af disse er afsendt til dem den 21de Februar d. A. Saa paastaa de og Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 3. Juli d. A. og Sagens Omkostninger. — Indstævnte paastaar sig derimod frifunden og tillagt Sagens Omkostninger, idet han gjør gjældende, at hverken han eller Firmaet eller Nogen paa hans Vegne har modtaget Spejlglasset, men at dette er modtaget af den anden Interessent i Firmaet, N. Hansen, der i eget

Navn har tilskrevet Sagsøgerne om Modtagelsen og gjort en yderligere Bestilling, saa at det maatte være Sagsøgerne klart, at det var N. Hansen personlig og ikke Firmaet, der havde modtaget Varerne. Indstævnte mener derhos, at Varerne ere for sent leverede, da de skulde leveres saa snart som muligt og først ere afsendte den 21de Februar og at der i hvert Fald kun paahviler ham et subsidiairt Ansvar. In subsidium har han paastaaet, at et Beløb af 250 Rdl., som N. Hansen har betalt til Sagsøgeren, og hvoraf kun 16 Rdl. 6 ß ere afskrevne paa nærværende Fordring, afskrives paa Gjælden enten i det Hele, hvorved Restgjælden kun bliver 368 Rdl. 4 ℔ 8 ß, eller pro rata i Forhold til N. Hansens øvrige Gjæld til Sagsøgerne, hvorefter Restgjælden bliver 399 Rdl. 62 ß. — Det er en Selvfølge, at naar et Firma har gjort en Bestilling, kunne Interessenterne i Firmaet ikke, fordi Firmaet i Tiden mellem Bestillingen og Varernes Modtagelse ophæves, fritages for Forpligtelsen til at modtage og betale Varerne, men i nærværende Tilfælde var der end ikke givet Sagsøgerne nogen Underretning om Firmaets Ophævelse, og de i Lov om Firmaer af 23de Jan. 1862 § 14 ommeldte 6 Uger fra Anmeldelsen og Bekjendtgjørelsen om Firmaets Ophævelse vare ikke forløbne, da Varerne den 21de Febr. d. A. afsendtes af Sagsøgerne til Firmaet, ligesom det heller ikke er oplyst, at de ere forløbne, da Varerne ankom her til Kjøbenhavn. Da nu Varerne ifølge de vedtagne Betingelser skulde afsendes for Firmaets Regning og Risico, maa Bestillingen anses for at være rettelig effectueret allerede ved Varernes Afsendelse til Firmaet, og Indstævnte maa derfor som Interessent i Firmaet være pligtig at betale Varerne, uden at han med nogen Grund kan fordre, at Sagsøgerne først skulde holde sig til den anden Interessent. Da fremdeles hans Indsigelse om, at Varerne ikke ere

afsendte saa hurtigt som muligt, ikke findes begrundet og desuden ikke nu, saa længe efter Varernes Modtagelse, kan komme i Betragtning, samt da Sagsøgerne have Ret til at afskrive det yderligere Afdrag, som de havè modtaget af N. Hansen, paa dennes særlige Gjæld til dem, vil Sagsøgernes Paastand i det Hele være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 30 Rdl.

Det stemplede Papir er rigtig forbrugt under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Spejlfabrikant C. F. E. W. Holgersen, bør til Sagsøgerne, die rheinische Spiegelmanufactur zu Aachen und Herzogenrath von Steenebrügge, David & Co., betale de paastævnte 1265 Frs. 31 Cts. eller 457 Rdl. 66 ß med Renter heraf 5 p. A. fra den 3die Juli d. A., indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 30 Rdl.

At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Overretssager.

Sagen $\frac{263}{78}$ Stines Larsen af Vester Nebel ctr. Selveier Peder Ramsing af Aagaard Mark.

(Spørgsmaal, om der ved Afslutningen af en mundtlig Handel kunde antages at have været Enighed tilstede mellem Parterne angaaende Handelens Gjenstand.)

(Paadømt den 3die August 1874.)

Under denne Sag har Citanten, Stines Larsen af Vester Nebel, i 1ste Instans søgt Indstævnte, Selveier Peder Ramsing af Aagaard Mark, tilpligtet enten under Dagsmulkt at opfylde en efter Citantens Paastand den 7de November 1871 mellem Parterne indgaaet mundtlig Handel om 2 Indstævnte tilhørende Parceller Matr.-

Nr. 11 c og Nr. 53 af Vester Nebel, eller at udrede Erstatning for Handelens Misligholdelse, og da Indstævnte ved Underretsdommen er frifunden for Citantens Tiltale, har Sidstnævnte nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sine i 1ste Instans nedlagte Paastande, medens Indstævnte derimod har paastaaet Underretsdommen stadfæstet.

Det fremgaaer af Sagens Oplysninger, at der den ommeldte Dag fandt Forhandlinger Sted mellem Parterne om Kjøbet af den Indstævnte tilhørende Parcel Matr.-Nr. 11 c samt hans Andel i Parcellen Matr.-Nr. 53, — hvilken sidste Parcel han ejede i Fællesskab med en Tredienmand, — og at Indstævnte da for sine Rettigheder til disse Ejendomme forlangte 1000 Rdl., medens Citanten bød 800 Rdl., hvilket Bud Indstævnte imidlertid ikke vilde modtage. Samtidig med disse Forhandlinger førtes der mellem Indstævnte og hans ommeldte Medejer mundtlige Forhandlinger om Kjøbet af dennes Andel i Parcellen Nr. 53, og efter at disse sidste Forhandlinger – ved hvilke Citanten maa antages at have været tilstede — havde ledet til at Indstævnte afkjøbte sin Medejer hans Andel i bemeldte Parcel for 600 Rdl., spurgte Citanten Indstævnte, hvad „det Hele“ nu skulde koste; Indstævnte svarede da „1000 Rdl.“, paa hvilket Forlangende Citanten, efter først at have budet 800 Rdl., ogsaa gik ind, hvorpaa der blev givet Haandslag paa Handelen, men medens Citanten har forment, at han herefter for en Sum af 1000 Rdl. har tilkjøbt sig saavel hele Lodden Matr.-Nr. 53 som Lodden Matr.-Nr. 11 c, hvilke Indstævnte saaledes maa være pligtig at overdrage ham, har Indstævnte gjort gjældende, at Handelen kun angik hele den tidligere Fælleslod Matr.-Nr. 53, paa hvilken han ikke har villet nægte at meddele Skjøde for en Kjøbesum af 1000 Rdl.

Vel have nu tre ved Forhandlingerne tilstedeværende Vidner under et af Citanten ført Tingsvidne udtalt, at den afsluttede Handel efter deres Opfattelse ikke alene angik Lodden Nr. 53, men ogsaa omfattede Lodden Matr.-Nr. 11 c, idet dog kun det ene Vidne har forklaret, at Citanten ved Forhandlingerne udtrykkelig erklærede, at han ved „det Hele“ forstod saavel hvad Indstævnte tidligere ejede af de paagjældende Parceller som den Andel, han nu havde tilkjøbt sig, og at Vidnet er overbevist om, at Indstævnte var sig bevidst, at han tillige solgte Lodden Nr. 11 c, medens derimod et af de andre Vidner har støttet sin anførte Opfattelse paa, at der skal være blevet aftalt et Vilkaar, der alene kunde have Hensyn til den sidstnævnte Lod, men iøvrigt har erklæret ikke at turde afgjøre, om Indstævnte opfattede Handelen saaledes, at den tillige angik denne Lod, og det tredie Vidne har udsagt, at det i den Formening, at en Misforstaaelse maatte finde Sted fra Indstævntes Side, vægrede sig ved efter Opfordring at lægge Haanden paa Parternes Hænder, da disse gave hinanden Haandslag, indtil Indstævnte yttrede, at Vidnet frit kunde gjøre det, uden at der dog sés at være foregaaet Noget, der kunde opklare den formodede Misforstaaelse, — men ligesom det er in confesso, at Indstævnte kort efter Haandslaget, medens Parterne endnu vare samlede paa Forhandlingsstedet, udtalte, at det kun var den tidligere Fælleslod, han havde solgt, saaledes maatte det i og for sig være Citanten indlysende, at Indstævnte ved paa Citantens Spørgsmaal om, hvad „det Hele“ nu skulde koste, at opgive den samme Sum, som han samme Dag havde forlangt for Lodden Nr. 11 c samt Andel i Lodden Nr. 53, uden at ville gaa ind paa det af Citanten gjorte Bud 800 Rdl., ikke kunde have tænkt sig Spørgsmaalet som omfattende saavel disse Ejendele som den af ham umiddel-

bart i Forvejen for en Kjøbesum af 600 Rdl. erhvervede Andel i Lodden Nr. 53, og at der saaledes, selv om Citanten utvetydigt maatte have tilkjendegivet, at han ved Spørgsmaalet ikke sigtede alene til den hele tidligere Fælleslod, maatte foreligge en Misforstaaelse fra Indstævntes Side, der derhos maatte bestyrkes ved, at Citanten, som meldt, i Begyndelsen kun bød den samme Sum, som han under de tidligere Forhandlinger havde budt for hvad Indstævnte besad af de paagjældende Lodder, forinden han havde tilkjøbt sig hele Lodden Nr. 53, og idet Citanten som Følge heraf maatte være uberettiget til paa det givne Haandslag at støtte en Fordring paa Opfyldelse af en Handel, angaaende hvis Gjenstand der ikke var Enighed tilstede mellem Parterne, eller om Erstatning for Handelens Misligholdelse, maa det have sit Forblivende ved den Indstævnte ved Underretsdommen tillagte Frifindelse for Citantens Tiltale. Den indankede Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instans ere ophævede, vil saaledes efter Indstævntes Paastand være at stadfæste, hvorhos Citanten efter Omstændighederne vil have at erstatte Indstævnte Processens Omkostninger for Overretten med 25 Rdl.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Documenter sés ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande.

I Procesomkostninger for Overretten betaler Citanten, Stines Larsen af Vester Nebel, til Indstævnte, Selveier Peder Ramsing af Aagaard Mark, 25 Rdl., der udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{100}{74}$ Gaardmand Christian Jørgen Simonsen af Aistrup ctr. Husmand Christian Peder Christensten af Aistrup Hede.

(Antaget, at en en Husfæster i Henhold til Frd. 27de Maj 1848 § 2 a af Ejeren given Advarsel om at betale resterende Afgift — der tildels udgjorde Gjenstanden for en mellem Parterne verserende Retssag — efter Forholdets Natur ikke kunde medføre den i den citerede Lov bestemte Retsvirkning.)

(Paadømt den 3die August 1874.)

Under en af Citanten, Gaardmand Christian Jørgen Simonsen af Aistrup, i Aaret 1871 mod Indstævnte, Husmand Christian Peder Christensen, anlagt Sag, paastod Citanten Indstævnte tilpligtet at fraflytte det Citanten tilhørende Hus Matr.-Nr. 21 c af Aistrup, der efter hans Anbringende var leiet Indstævnte paa 5 Aar fra den 1ste Mai 1866 at regne for en aarlig Afgift af 25 Rdl., samt at betale sig resterende Leieafgift med 95 Rdl. 5 ߾ m. v., men da Indstævnte under Sagen gjorde gjældende at have fæstet det ommeldte Hus paa sin og sin Enkes Livstid og at have fyldestgjort Citanten saavel for Indfæstningen som for den indtil 1ste Maj 1871 forfaldne Landgilde, lod Citanten under 3die Juli 1871 Indstævnte tilkjendegive, at saafremt han ikke inden 16 Uger derefter betalte de Leieafgifter af Huset, hvormed han stod til Restance, vilde han blive opsagt til at fraflytte samme til 1ste Maj 1872, overensstemmende med Frd. 27de Maj 1848, idet det i Tilkjendegivelsen tilføjes, at den kun gaves for det Tilfælde, at Leieren mod Formodning under den mellem ham og Citanten verserende Retssag skulde blive kjendt berettiget til fremdeles at besidde Huset. Indstævnte tog imidlertid ikke noget Hensyn til denne Tilkjendegivelse, ligesom han heller ikke efter den for ham under 26de Oktober næstefter i Henhold til samme forkyndte Op-

sigelse fraflyttede Huset, og efter at det derpaa ved den i den ommeldte Sag under 19de Juli 1872 afsagte Dom var afgjort, at Indstævnte i Medfør af Frd. 27de Maj 1848 § 11 vilde være at betragte som Fæster af Huset paa de af ham opgivne Vilkaar, men at han til Citanten vilde have at betale 20 Rdl. 5 ℔, som han imod sin Benægtelse blev ansét at være Citanten skyldig for resterende Landgilde, har Citanten nu under nærværende Sag i 1ste Instans paastaaet ham tilpligtet under Dagmulkt at fraflytte Huset og at betale sig en Erstatning af 30 Rdl. eller efter uvillige Mænds Skjøn for den Tid, han har beboet samme efter den 1ste Maj 1872, samt anset med en Bøde for sit ulovlige Forhold. Ved Underretsdommen er Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale, og denne har derefter indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjenoptaget sine i 1ste Instans nedlagte Paastande, hvorimod Indstævnte har procederet til Underretsdommens Stadfæstelse.

(Sluttes.)

☞ Af dette Ugeskrift udkommer 15 Nr. (Ark) i Qvartalet nemlig i Reglen et ugentligt og 2 Gange qvartaliter et Dobbeltnummer. Prisen er 7 Mk. 8 Sk. for Qvartalet, og Subskription, bindende for 30 Nr., modtages paa alle kongelige Postcontoirer, i Bogladerne og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 48.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 53.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 21de November.

Viborg Overretssager.

Sagen $\frac{100}{74}$ Gaardmand Christian Jørgen Simonsen af Aistrup ctr. Husmand Christian Peder Christensten af Aistrup Hede.

(Sluttet.)

Det følger nu af Forholdets Natur, at Citanten ikke samtidigt med at han under en mod Indstævnte anlagt Sag ligesom ogsaa i selve den ovenmeldte Tilkjendegivelse bestred, at Indstævnte kunde betragtes som Fæster af Huset, kunde mod Indstævnte benytte den i Frd. 27de Maj 1848 § 2 hjemlede Ret til at opsige den Fæster, der efter foregaaet Advarsel ikke inden 16 Uger betaler sin Restance, og da Citanten derhos under bemeldte Sag paastod sig tilkjendt forfalden Afgift hos Indstævnte med 95 Rdl. 5 ß, medens Indstævnte bestred at være ham noget skyldig og ved Dommen kun blev tilpligtet at betale ham 20 Rdl. 5 ß, maa Spørgsmaalet om Restancens Tilværelse og Størrelse i alt Fald ogsaa anses at have været paa en saadan Maade uvis og omtvistet mellem Parterne, at en behørig Advarsel om Restancens Betaling, som i Frd. 27de Maj

1848 § 2 a foreskrevet, overhovedet ikke af Citanten forinden Dommens Afsigelse med Retsvirkning har kunnet gives Indstævnte. I den for Indstævnte den 3die Juli 1871 forkyndte Tilkjendegivelse har Citanten eiheller opgivet Størrelsen af den Restance, om hvis Betaling Indstævnte advaredes, hvorimod Tilkjendegivelsen ikkun i Almindelighed omtaler de „Leieafgifter“, som Indstævnte stod til Restance med, hvorved nærmest maatte antages sigtet til det Beløb 95 Rdl. 5 ß, hvorpaa Citanten under den af ham anlagte Sag havde gjort Paastand, men til i Mangel af dette Beløbs Betaling at opsige Indstævnte til at fraflytte Huset har Citanten ifølge Dommen af 19de Juli 1872 i hvert Fald været uberettiget. Som Følge heraf maa det billiges, at Indstævnte ved Underretsdommen er frifunden for Citantens Tiltale, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans ere ophævede, og Indstævntes befalede Sagfører sammesteds tillagt i Salair 10 Rdl. af det Offentlige, vil saaledes være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at kunne ophæves, og der bliver at tillægge Indstævntes befalede Sagfører sammesteds et Salair af 20 Rdl., der ville være at udrede af det Offentlige.

Under den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves, og der tillægges Indstævntes befalede Sagfører sammesteds, Prokurator Morville, i Salair 20 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Sagen $\frac{8}{7}\frac{9}{4}$ Husmand Ole Hansen af Ødsted ctr. Selvejer Jeppe Nielsen sammesteds.

(Spørgsmaal, om Brugeren af en Jordlod ved at overskride den contractmæssige Betalingstid for den vedtagne aarlige Leieafgift kunde anses at have gjort sig skyldig i en saadan Misligholdelse, at Contractsforholdet kunde fordres hævet.)

(Paadømt den 10de August 1874.)

Ved en saakaldet Fæstecontract af 1ste April 1863, tinglæst den 1ste Decbr. s. A., overdrog den daværende Ejer af det Indstævnte, Selvejer Jeppe Nielsen, nu tilhørende Sted for et Tidsrum af 49 Aar et Jordstykke til Hans Christensen og Arvinger mod en Betaling af 10 Rdl. — som det hedder — „i Indfæste“ og siden 3 ℛ aarlig, der skulde erlægges paa Ejerens Bopæl inden hvert Aars 1ste Maj, idet Fæstet — som det i Contracten hedder — i modsat Fald skulde være forbrudt.

Da den den 1ste Maj 1872 forfaldne Afgift ikke betaltes til den i Contracten bestemte Tid, lod Indstævnte den 31te Maj s. A. ved Stævnevidnerne en den 22de s. M. dateret Tilkjendegivelse forkynde for Citanten, Husmand Ole Hansen, der ved Giftermaal med ovennævnte Hans Christensens Enke var indtraadt i det paagjældende Retsforhold, ved hvilken Tilkjendegivelse det under Paaberaabelse af den anførte Bestemmelse i Contracten paalagdes Citanten at bortføre det paa det ommeldte Jordstykke opførte Hus og fratræde Jordstykket den 1ste Novbr. s. A., og da dette Paalæg ikke blev efterkommet, har Indstævnte anlagt nærværende Sag mod Citanten og paastaaet ham tilpligtet under Dagmulkt at ryddeliggjøre det omhandlede Jordstykke for det paa samme opførte Hus, samt fratræde og overlevere Indstævnte Jordstykket. — Ved Underretsdommen er den saaledes af Indstævnte nedlagte Paastand

i det Hele taget til Følge, og Sagen er derefter af Citanten indanket her for Retten, hvor han har paastaaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale, medens Sidstnævnte derimod har paastaaet Underretsdommen stadfæstet.

Citanten har erkjendt, at han ikke inden den 1ste Maj 1872 har betalt den til denne Dag forfaldne Afgift, hvilken han derimod maa antages i Løbet af den nævnte Maaned — efter Indstævntes Anbringende dog først en af de sidste Dage i Maaneden — gjentagne Gange at have tilbudt Indstævnte, uden at denne vilde modtage den; men han har til Støtte for sin Frifindelsespaastand paaberaabt sig, at det ved Contracten af 1ste April 1863 stiftede Retsforhold efter Contractens Indhold formentlig maa betragtes som et Fæsteforhold, og at han saaledes i Medfør af Bestemmelserne i Frd. 9de Marts 1838 og Frd. 27de Maj 1848 ikke paa Grund af Udeblivelse med den aarlige Afgift kunde udsættes af Fæstet, uden at der først var givet ham en Advarsel og en vis Frist med Betalingen, hvorhos han har forment, at Indstævnte i hvert Fald ved tidligere uden Indvending at have modtaget Afgiften efter den i Contracten fastsatte Tid, maa have afskaaret sig fra uden foregaaende Advarsel at gjøre den ovenomtalte Bestemmelse i Contracten gjældende mod ham.

Vel kan der nu efter Beskaffenheden af det mellem Parterne bestaaende Contractsforhold ikke blive Spørgsmaal om at bringe de af Citanten paaberaabte Bestemmelser i Fæstelovgivningen i Anvendelse i nærværende Tilfælde, men da det maa anses in confesso under Sagen, at Indstævnte ikke tidligere har lagt Vægt paa, at den ubetydelige aarlige Afgift blev erlagt nøiagtigt ved Forfaldstid, hvad han udtrykkelig har erkjendt aldrig at være sket, ligesom han ikke bestemt har benægtet at have ved en tidligere Leilighed sagt til Citanten, at det ikke gjorde Noget, naar den aarlige Afgift

blev betalt, findes Citanten at have havt saa megen Føje til at forudsætte, at Afgiften, da han nogle faa Uger efter Forfaldstiden indfandt sig med den, vilde blive modtaget af Indstævnte som betimelig erlagt, at den stedfundne Overskridelse af den contractmæssige Betalingstid maa blive uden Virkning. — Som Følge heraf vil Citanten efter sin Paastand være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorhos det Citantens befalede Sagfører i 1ste Instans ved Underretsdommen tillagte Salair saavel som Salairet til hans befalede Sagfører for Overretten, der bestemmes til 25 Rdl., vil være at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet Ophold, som vil bevirke Ansvar, fundet Sted, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter, sés ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Thi kjendes for Ret:

Citanten, Husmand Ole Hansen af Ødsted, bør for Indstævntes, Selvejer Jeppe Nielsens, Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, og det Citantens befalede Sagfører i 1ste Instans ved Underretsdommen tillagte Salair, saavelsom Salairet til den for Citanten beskikkede Sagfører for Overretten, Cancelliraad Møller, der bestemmes til 25 Rdl., udredes af det Offentlige.

Sagen $\frac{193}{74}$ Gaardeier Morten Andersen af Emb ctr. Husmand Jens Peter Nielsen.

(Spørgsmaal, om en Sag kunde anses rettelig afvist fra Underretten paa Grund af manglende Situationskort.)

(Paadømt den 10de August 1874.)

Under denne Sag har Citanten, Gaardeier Morten Andersen af Emb — under Paaberaabelse af, at Indstævnte, Jens Peter Nielsen sammesteds, ifjor Sommer uberettiget havde slaaet og tilegnet sig Græsafgrøden i en Bredde af omtrent 3 Alen langs hele den søndre Side af et til Citantens Ejendom Matr. Nr. 10 hørende Stykke Jord af 1 Td. Lands Størrelse, der ved Udskiftningen i Aaret 1799 var udlagt til fælles Sandgrav, saaledes at Græsningen paa samme skulde tilhøre Ejeren af Citantens Ejendom — i 1ste Instans sagsøgt Indstævnte til herfor at betale Bøder og Erstatning, samt til at høre Citanten kjendt ejendomsberettiget eller dog udelukkende benyttelsesberettiget til Græsningen paa bemeldte Areal m. m.; og da Sagen efter Paastand af Indstævnte, der alene har procederet Formaliteten, ved Underretsdommen er afvist, hvorhos Citanten er tilpligtet at betale Indstævnte 2 Rdl. i Kost og Tæring, fordi der ikke af Citanten var fremlagt noget Situationskort, har denne derefter indanket Sagen for Overretten, hvor han har paastaaet Underretsdommen annulleret og Sagen henvist til Behandling og Paakjendelse i Realiteten. — Indstævnte har ikke givet Møde her for Retten.

— Det er ved Underretsdommen rettelig antaget, at nærværende Sag, hvor der tvistes mellem Parterne om Beliggenheden af det Areal, hvor Indstævnte har slaaet Græs, og navnlig om, hvorvidt det ligger indenfor Citantens eller indenfor Indstævntes Skjel, maa henregnes til de Aastedstrætter, med Hensyn

til hvilke Frd. 31te Marts 1719 § 4 foreskriver Fremlæggelse af Situationskort, og vel har Citanten for Underretten til Oplysning om Situationen fremlagt et Rids af hans og Indstævntes til hinanden grændsende Ejendomme, der angives at være kopieret efter Matrikelskortet, og hvorefter hele den under Sagen omhandlede Sandgrav ligger indenfor Citantens Skjel, men da Indstævnte ikke har villet erkjende Rigtigheden af dette Rids, kan Forskriften i Frd. 31. Marts 1719 § 4 ikke derved anses fyldestgjort. — Som Følge heraf maa det billiges, at Sagen ved Underretsdommen er afvist, og bemeldte Dom, ved hvilken der, som meldt, er tillagt Indstævnte 2 Rdl. i Kost og Tæring, vil saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen, og idet Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkjendelse af Procesomkostninger her for Retten.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter sés ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Thi kjendes for Ret:

Underrettens Dom bør ved Magt at stande.

Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Kjendelse

i Sagen 235/74 Tjenestekarl Iver Christensen i Bræsten ctr. Forpagter Andersen af Balle Præstegaard.

(Forkastelse af en Hjemvisningspaastand, der var støttet paa, at Appellanten ikke skulde af Underdommeren have faaet fornøden Vejledning til at varetage sit Tarv under Sagen.)

(Afsagt den 10de August 1874.)

Ved Politiretsdommen i nærværende Sag, under hvilken Citanten, Tjenestekarl Iver Christensen i Bræ-

sten, i 1ste Instans ved Politir tten har paastaaet Indstævnte, Forpagter Andersen af Balle Præstegaard, tilpligtet at betale sig tilgodehavende Løn med 10 Rdl., samt Kostpenge for 8 Uger, er Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale, og Citanten har derefter indanket Sagen for Overretten, hvor han under Paaberaabelse af, at han, der mødte personlig for Politiretten, ikke af Politidommeren har faaet fornøden Vejledning til at varetage sit Tarv under Sagen, og navnlig at fremkomme med de Bevisligheder, som han efter sit Anbringende er istand til at tilveiebringe, har paastaaet Politiretsdommen annulleret og Sagen hjemvist til ny Behandling ved Politiretten, idet han derhos for det Tilfælde, at denne Paastand ikke tages til Følge, har forbeholdt sig at erholde Anstand for at behandle Sagens Realitet. — Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Ved Sagens Incamination for Politiretten fremlagde Citanten Klagen, hvori han bl. A. anførte, at han havde været fæstet til at tjene Indstævnte i 1 Aar fra 1ste Novbr. 1873 til 1ste Novbr. 1874 for 90 Rdl., hvoraf de 30 Rdl. regnedes for Vinterhalvaaret, og at han derefter var bleven enig med Indstævnte om at fratræde Tjenesten til 1ste Maj 1874, men at Indstævnte senere, uden at Citanten dog gav sit Samtykke dertil, erklærede, at Citanten kunde rejse den 1ste Marts, og paa denne Dag udbetalte ham 20 Rdl. som den Del af Lønnen, der kunde tilkomme ham; men at Citanten da erklærede ikke at ville være tilfreds dermed, hvorefter han forlod Tjenesten. — Hertil bemærkede Indstævnte, at Citanten den 1ste Marts havde forladt Tjenesten med hans Samtykke, og at han samme Dag udbetalte Citanten — som det hedder — forholdsvis hvad han skulde have havt i Løn til den 1ste Maj med 20 Rdl., samt gav ham Tilladelse til at kjøre sit Tøj bort med Indstævntes Befordring, hvilket Citanten derpaa gjorde, og

Indstævnte gjorde i Henhold hertil, samt idet han iøvrigt benægtede Klagens Rigtighed, gjældende, at han ikke var pligtig at betale Citanten mere, end han havde betalt ham. — Idet Citanten derefter henholdt sig til sin Klage, blev Sagen samme Dag optagen til Dom. — Vel ses det nu ikke af Politiretsakten, at Dommeren har vejledet Citanten til særlig at erklære sig over Indstævntes Procedure, forsaavidt denne maatte anses at gaa ud paa, at Citanten ingen Indsigelse havde gjort mod Størrelsen af den Sum, Indstævnte udbetalte ham, og saaledes maatte anses stiltiende at have samtykket i, at Tyendeforholdet hævedes fra den 1ste Marts mod at han erholdt det nævnte Beløb for den forløbne Tid, men en saadan Vejledning skjønnes ej heller at have været fornøden, da Klagen, som meldt, allerede indeholdt, at Citanten strax havde erklæret ikke at ville være tilfreds med den ham udbetalte Sum, og da Citanten ikke iøvrigt nærmere har oplyst, hvilke Anbringender han af Mangel paa Vejledning fra Politiretsdommerens Side maatte have forsømt at fremføre, samt idet han, forsaavidt han maatte være istand til at føre Bevis navnlig for Rigtigheden af sit Anbringende om strax at have gjort Indsigelse mod at ville lade sig nøje med den ham udbetalte Sum, i alt Fald i Medfør af Lov af 14de Juni 1850 § 4 vil kunne føre saadant Bevis under Proceduren for Overretten, hvor der er bevilget ham fri Proces og beskikket ham en Sagfører — findes der ikke at være Føje til at tage hans ommeldte Paastand om Politiretsdommens Annullation og Sagens Hjemvisning til Følge.

Thi eragtes:

Den af Citanten, Tjenestekarl Iver Christensen, nedlagte Paastand om Politiretsdommens Annullation og Sagens Hjemvisning til ny Behandling ved Politiretten kan ikke tages til Følge.

Sagen $\frac{11}{74}$ Tjenestekarl Christen Christiansen af Rakkeby ctr. Forpagter Severin Segelcke af Seilstrupgaard.

(En Husbond, der ved at værge sig mod Haandgribeligheder af nogle hos ham tjenende Karle havde tilføjet en af dem nogle Slag med et i og for sig farligt Redskab, ikke anset herved at have overskredet Grændserne for Nødværgeretten.)

(Paadømt den 24de August 1874.)

Under nærværende Sag har Citanten, Tjenestekarl Christen Christiansen af Rakkeby, i 1ste Instans ved Politiretten paastaaet Indstævnte, Forpagter Severin Segelcke af Sejlstrupgaard, til hvis Tjeneste han var fæstet fra 1ste Novbr. 1871 til 1ste Maj 1872 paa Akkord og fra sidstnævnte Dag til 1ste Novbr. s. A. for en Løn af 34 Rdl., for den 26de Maj 1872 at have brugt Vold imod ham og uden lovlig Grund bortvist ham af Tjenesten, anset med en Bøde og tilpligtet at betale ham 2 Rdl. for en Lægeattest, samt resterende Løn til Fardag og Kostpenge i 8 Uger, og da Parterne, af hvilke Indstævnte under et Contrasøgsmaal havde paastaaet Citanten straffet efter Tyendelovens § 26, ved den afsagte Dom ere frifundne for hinandens Tiltale, har Citanten nu indanket Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sin ommeldte Paastand, medens Indstævnte har procederet til Politiretsdommens Stadfæstelse. —

Efter Sagens Oplysninger havde Citanten og to andre i Indstævntes Tjeneste værende Karle, som vare misfornøjede, fordi Lagenerne paa deres Senge i længere Tid ikke vare blevne skiftede, den ommeldte 26. Maj, efterat have nydt endel Brændevin, begivet sig fra Gaarden, hvor der først var blevet raabt og skreget, uden at det dog mod Citantens Benægtelse er oplyst, at han har deltaget heri, op i en til Indstævntes Kjøkken hørende Gang, hvor navnlig de to andre Karle

med deres Træsko bankede stærkt paa Kjøkkendøren; og da Indstævnte aabnede denne og paabød Rolighed, trængte den ene af dem ind paa ham og greb ham i Skulderen, hvorefter Indstævnte, der tilkjendegav dem og Citanten, at de alle skulde forlade Tjenesten næste Morgen, slog om sig med en Tamp, der var tyk i begge Ender og forsynet med en Blykugle i hver, og med hvilken han navnlig bibragte Citanten — tildels efter at denne atter var kommen ud i Gaarden — flere Slag gaa Kroppen, som efterlod Hævelse, og et i Hovedet, der frembragte et Saar, hvoraf Blodet flød, og som ifølge en under Sagen fremlagt Lægeattest dannede en stjerneformig Figur oven i Issen, bestaaende af 4 ca. en halv Tomme lange Radier, der havde gjennemtrængt Huden, og hvis Centrum af ca. 1 Linies Diameter var trængt igjennem baade Hud og Senehinde, saa at en Sonde derigjennem kom ind til Benet, der dog intetsteds var blottet for Beenhinden.

Vel er det nu ikke godtgjort under Sagen, at Citanten ved den omhandlede Lejlighed har udøvet personlig Vold mod Indstævnte eller fremsat egentlige Trudsler om saadan Vold imod ham, i hvilken Henseende det dog maa anses oplyst, at Citanten, efterat Indstævnte, som meldt, var blevet greben i Skulderen af en af de andre Karle og havde slaaet denne med det ovennævnte Redskab, har istedetfor at forlade Kjøkkengangen henvendt sig til Indstævnte, og forlangt af ham at faa rene Lagener, hvorhos et Vidne har forklaret, at Citanten, efter at være sat ud i Gaarden, havde en oplukket Kniv i Haanden; men da Citanten efter det Ovenanførte maa anses at være optraadt i Fællesskab med de to andre Karle ligeoverfor Indstævnte, følger det af Forholdets Natur, at han maa bære Ansvaret for Følgerne af deres saaledes udviste fælles Virksomhed; Indstævnte maatte efter Beskaffen-

heden af denne være berettiget til at anvende Magt for at værge sig mod Haandgribeligheder og fjerne de paagjældende Urostiftere fra sin Lejlighed, og om det ovenomtalte Redskab endog i og for sig maatte betragtes som farligt, findes Indstævnte dog efter samtlige foreliggende Omstændigheder, og idet navnlig den Citanten tilføjede Beskadigelse ikke kan antages at have været af videre alvorlig Natur, ikke at have overskredet Grændserne for Nødværgeretten. — Det maa derfor billiges, at Indstævnte ved Politiretsdommen ikke er anset at have paadraget sig noget Strafansvar ved sit omhandlede Forhold, og om det end, efter hvad der i saa Henseende er oplyst, ikke kan antages, at Citanten, da han samme Dags Aften, som det Omhandlede forefaldt, forlod Tjenesten, har paa en bindende Maade tilkjendegivet, at han vilde være tilfreds med den da fortjente Løn, vil hans her under Sagen nedlagte Paastand om at erholde sig tilkjendt Løn til 1ste Novbr. 1872 m. V. dog ikke kunne gives Medhold, idet den af Citanten i Forening med de to andre paagjældende Karle udviste fredsforstyrrende Adfærd, hvorunder der, som meldt, blev lagt Haand paa Indstævnte, i ethvert Fald maatte berettige denne til at bortvise alle Deltagerne af sin Tjeneste og deriblandt ogsaa Citanten. — Politiretsdommen, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger billiges, vil saaledes efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet saadant Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Thi kjendes for Ret:

Politirettens Dom bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Sagen $\frac{281}{74}$ Landsoverretsprokurator Isaacsen Actor ctr. Tiltalte Johanne Marie Pedersen.

(Et tiltalt Fruentimmer, der — som det maatte antages, under et pludseligt opstaaet forbigaaende Anfald af virkelig Afsindighed — havde ombragt sit Barn, i Henhold til Straffelovens § 38 frifundet og Sagens Omkostninger paalagte det Offentlige.)

(Paadømt den 24de August 1874.)

Under denne Sag tiltales Johanne Marie Pedersen for at have ombragt sit Barn.

Efter Sagens Oplysninger blev Tiltalte — der er født den 2den Januar 1853, og som, efter i et Par Aar oftere at have havt legemlig Omgang med sin Kjæreste, var, som hun efter sit Udsagn antager, i Begyndelsen af Januar Maaned f. A. blevet besvangret — den 20de Septbr. f. A. om Morgenen af sin Moder, for hvem hun omtrent 6 a 8 Uger forud havde vedgaaet at være frugtsommelig, fundet liggende i sit Sovekammer paa Knæ paa Gulvet ved Sengen, efter Moderens Udsagn aldeles hvid i Ansigtet, meget lidende og tilsyneladende ligesom lidt forvirret i Blikket, og paa Gulvet ved Siden af hende laa Liget af et nyfødt Drengebarn, der bar Spor af at være i høj Grad mishandlet. — Ved den derefter den 25de s. M. foretagne Obductionsforretning fandtes der, foruden andre betydelige Læsioner, paa Barnets Hoved 2 dybe Stiksaar, der gik ind i Hjernen, og midt paa Halsen et 3½ Tomme langt gabende Saar, der paa Midten gik lige ind til Musklerne paa Halshvirvlerne, og hvorved navnlig Luftrøret og Spiserøret vare overskaarne, hvorhos vedkommende Læger have erklæret, at Barnet har været født levende og fuld-

tændig har draget Aande efter Fødselen, samt at de to Saar paa Hovedskallen saavelsom Overskjæringen af Halsen have hver for sig været tilstrækkelige til at bevirke Døden.

Tiltalte har nærmere forklaret, at hun ikke havde ventet sin Nedkomst før noget ind i Octbr. Maaned f. A., og derfor endnu ikke var begyndt at sy Børnetøj, og at hun vel Dagen forinden Fødselen havde, medens hun var i Marken, befundet sig mindre vel, og navnlig følt Mavesmerter, hvorfor hun ogsaa, da hun var kommen hjem og havde spist til Aften, strax gik tilsengs, men at hun dog ikke dengang anede, at Fødselen var nærforestaaende, og at hun ej heller strax tænkte derpaa, da hun henad Morgenstunden vaagnede og følte sig i høj Grad lidende, hvorimod det først lidt efter, da hun fik saa heftige Smerter, at hun ikke kunde udholde at ligge i Sengen, faldt hende ind, at hun vist nu skulde føde. Efter sit Udsagn sprang hun da ud af Sengen for at søge Hjælp hos Moderen, der tilligemed Faderen laa i et Værelse, der var adskilt fra Tiltaltes ved en lille Gang og en Stue, men umiddelbart efter at hun var kommen ud af Sengen, kastede hun sig, saavidt hun erindrer, paa Grund af Smerter ned paa Gulvet, hvor Fødselen da strax foregik, uden at hun bestemt vil kunne erindre, hvorledes hun blev skilt fra Barnet, og hvorvidt hun, hvad hun dog ikke tror, raabte om Hjælp. Efter hendes Forklaring paakom der hende strax efter Fødselen en uovervindelig Trang til at ombringe Barnet, og i dette Øjemed rejste hun sig og traadte flere Gange paa det, og da det, uden at skrige, rørte sig, tænkte hun, at det skulde hun nok faa det til at lade være med, og gik derfor til et Vindue og tog en der liggende Pren, hvormed hun stak Barnet 2 Gange i Hovedet og derpaa en eller flere Gange ind i Struben saa dybt hun kunde, hvor-

paa hun med sine Fingre vil have splittet Halsen aldeles ad, ligesom hun ogsaa har forklaret, at hun, skjøndt hun ikke kan erindre det, ikke tør benægte ogsaa at have slaaet Barnets Hoved mod Gulvet eller en anden Gjenstand, samt at hun, efter at have revet Halsen over paa Barnet, vilde have splittet det endnu mere ad, saafremt hun ikke var bleven bevidstløs, og da hun nogen Tid derefter begyndte at komme til sig selv igjen, laa hun paa Knæ foran sin Seng, og hun var just i Begreb med et søge at komme op i Sengen, da Moderen kom tilstede og hjalp hende tilsengs. Tiltalte har derhos vedholdende forklaret, at hun ingensinde tidligere har tænkt paa at ombringe sit Barn, og at hun gjorde dette efter en pludselig og uovervindelig Indskydelse, uden at hun er istand til at angive nogen Bevæggrund for hende til at dræbe Barnet, idet hun efter sit Udsagn ikke havde taget sig det nær, at hun var bleven frugtsommelig, og hun derhos vidste, at hendes Forældre, der efter at være blevne bekjendte med hendes Tilstand havde været ligesaa kjærlige og gode ved hende som tidligere, vilde have behandlet hende og hendes Barn kjærligt, ligesom hun ogsaa, skjøndt der ikke mellem hende og hendes Kjæreste havde været nogen udtrykkelig Aftale om at de skulde ægte hinanden, dog stedse vil have troet, at de engang skulde giftes. —

Efter de iøvrigt under Sagen fremkomne Oplysninger, mangler der Føje til at forkaste Tiltaltes Forklaring om at være bleven overrasket af Fødselen og om ingensinde tidligere at have tænkt paa at ombringe sit Barn, og forsaavidt Tiltalte har nægtet ved den omhandlede Mishandling af Barnet at have benyttet andet Redskab end den ovenommeldte Pren, har det kgl. Sundhedscollegium, hvem Sagens Akter have været tilstillede, i Skrivelse af 10. April d. A. erklæret, at Beskaffenheden af de to Saar i Barnets Hoved ikke giver Grund til at betvivle, at de kunne være bibragte ved Stik af en Pren, at det, om end Halssaaret ikke kan antages at være frembragt ganske paa den af Tiltalte angivne Maade, nemlig alene med Fingrene efter forudgaaende Stik med Prenen, dog ved et i Collegiet foretaget Forsøg er blevet godtgjort, at et Saar, som i alt Væsentligt svarer til det af Obducenterne beskrevne og i skuffende Grad har Udseendet af at være bibragt med et skjærende Redskab, uden Vanskelighed kan

frembringes ved den forenede Brug af Fingrene og en almindelig Pren, og at der derfor saameget mindre er Grund til at antage, at Tiltaltes ommeldte Forklaring indeholder nogen bevidst Usandhed, som det efter de anstillede Efterforskninger ikke synes rimeligt, at hun kan have havt et andet Vaaben end Prenen til sin Raadighed. Ligesom der derhos ikke under Sagen er oplyst nogen Omstændighed, der i og for sig kunde vække Formodning for, at Tiltalte med fri Villie skulde forsætlig have ombragt sit Barn, saaledes er det kongelige Sundhedscollegium ogsaa i sin ovennævnte Skrivelse, under Paaberaabelse af hvad der er oplyst om Tiltaltes Karakter, hendes godmodige og lette Sind og hendes gode Forhold til hendes Forældre og øvrige Omgivelser, samt navnlig den stærkt udtalte Disposition til Sindssygdom, der har vist sig saavel i hendes Faders som i hendes Moders Slægt, erklæret, at Sagens Omstændigheder unægteligt tale for, at Tiltalte har ombragt sit Barn under et pludseligt opstaaet forbigaaende Anfald af virkelig Afsindighed, og det med saadan Vægt, at Collegiet, hvormeget det end anerkjender, at man maa være varsom med at antage en saadan Tilstand, ikke kan Andet end mene, at man maa lægge denne Antagelse til Grund for Dommen.

Idet der herefter samt efter Sagens Oplysninger i det Hele maa gaas ud fra, at Tiltalte har ombragt sit Barn under et Anfald af Afsindighed, maa det ifølge Straffelovens § 38 billiges, at hun ved Underretsdommen er frifunden for Aktors Tiltale, og bemeldte Dom, hvorved det rettelig er paalagt det Offentlige at udrede Aktionens Omkostninger, og hvis øvrige Bestemmelser med Hensyn til disse ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste, hvorhos der vil være at tillægge Aktor og Defensor for Overretten i Salair hver 8 Rdl., der ville være at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter, har intet Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande.

Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Isaacsen og Fasting, tillægges i Salair hver 8 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 54.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 28de November.

Viborg Overretssager.

Sagen $\frac{170}{74}$ Gaardejer Peder Christensen af Store Løgtved ctr. Tjenestepige Maren Larsen af Ørsø.

(En Tjenestepige i Henhold til L. 10. Maj 1854 § 43 Nr. 4 anset berettiget til uden Opsigelse at forlade sin Tjeneste paa Grund af, at Husbonden havde beskyldt hende for at have paasat en i hans Gaard udbrudt Ild. — Sigtelsen derfor mortificeret, og Husbonden i den Anledning anset efter Straffelovens § 215.)

(Paadømt den 31te August 1874.)

Under nærværende Sag har Indstævnte, Tjenestepige Maren Larsen af Ørsø, der var fæstet til at tjene Citanten, Gaardejer Peder Christensen af Løgtved, i Tidsrummet fra 28. Febr. 1873 til 1. Novbr. s. A. for en Løn af 20 Rdl., men den 8. Septbr. s. A. forlod sin Tjeneste, efter hendes Anbringende fordi Citanten havde beskyldt hende for at have sat Ild paa hans Gaard, der afbrændte den 31. August 1873, i 1ste Instans ved Politiretten paastaaet Citanten dels tilpligtet at betale hende hendes tilgodehavende Løn 10 Rdl. 4 ß med Renter, dels anset med en Bøde for den saaledes brugte Udladelse og idømt Erstatning for den hende herved

tilføjede Skade, samt den ommeldte Beskyldning mortificeret, medens Citanten, der under Hovedsagen har procederet til Sagens Afvisning fra Politiretten eller i alt Fald til Frifindelse for Indstævntes Tiltale, under et Contrasøgsmaal har paastaaet hende for uberettiget at have forladt sin Tjeneste anset med Bøde, samt tilpligtet at have sin fortjente Løn forbrudt og betale halvt saa meget, som Lønnen for den vedtagne Tjenestetid udgjør. — Ved Politiretsdommen er den fornærmelige Sigtelse mortificeret og Citanten anset med en Bøde af 20 Rdl. til Statskassen eller i Mangel af sammes fulde Betaling med simpelt Fængsel i 5 Dage, samt tilpligtet at betale Indstævnte 10 Rdl. 4 ℔ med 5 p Ct. aarlige Renter heraf fra Hovedklagens Dato, den 25. Septbr. 1873, indtil Betaling skeer, og Hovedsagens Omkostninger med 4 ℔ 4 ß, hvorimod Indstævnte under Contrasagen er frifunden for Citantens Tiltale og Omkostningerne forsaavidt ophævede, og Sagen er derefter af Citanten indanket her for Retten, hvor han har paastaaet Hovedsagen afvist fra Politiretten, hvortil der dog ikke findes nogen Grund, og iøvrigt har gjentaget sine for Politiretten nedlagte Paastande. Indstævnte har paastaaet Politiretsdommen stadfæstet.

Det maa ved flere under Sagen afhørte Vidners edelige Forklaring anses tilstrækkeligt godtgjort, at Citanten, der ved den ommeldte Lejlighed maa antages at have været noget beruset, har under eller umiddelbart efter den ovenmeldte Ildebrand i Vidnernes Paahør yttret, at Pigen — hvorved han efter Sagens Omstændigheder maa have sigtet til Indstævnte — havde paasat Ilden, ligesom han efter to Vidners Udsagn senere for disse har udtalt, at han havde Indstævnte mistænkt derfor, og forsaavidt Citanten har villet gjøre gjældende, at han, dersom han har brugt de ovenmeldte Yttringer, hvad han iøvrigt ikke vil være sig bevidst, i alt Fald

ikke har villet sigte Indstævnte for forsætlig Brandstiftelse, men kun har villet antyde, at han havde Mistanke om, at hun havde foranlediget Branden ved Uforsigtighed, findes der ikke at kunne tages noget Hensyn til dette Anbringende.

Idet nu den ommeldte af Citanten mod Indstævnte fremsatte Sigtelse, til hvis Bestyrkelse han Intet har anført, maa henregnes til de i Tyendeloven af 10. Maj 1854 § 43 Nr. 4 ommeldte grove Beskyldninger, der berettige Tyendet til uden Ophold at forlade sin Tjeneste, maa Indstævnte blive at frifinde for Citantens Tiltale i Contrasøgsmaalet, og han i Medfør af Tyendelovens § 44 tilpligtes at betale hende hendes tilgodehavende Løn, hvorhos han for sine fornærmelige Yttringer vil være at anse efter Straffelovens § 215 med en Straf, der ved Politiretsdommen findes passende bestemt til en Bøde til Statskassen af 20 Rdl., eller i Mangel af fuld Betaling heraf til simpelt Fængsel i 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser med Hensyn til Mortificationen og Sagens Omkostninger i 1ste Instans ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos Citanten efter Omstændighederne findes at burde betale Sagens Omkostninger for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager og derunder i Salair til Indstævntes befalede Sagfører sammesteds 16 Rdl.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Thi kjendes for Ret:

Politirettens Dom bør ved Magt at stande.

Til det Offentlige betaler Citanten, Gaardejer Peder Christensen af Store Løgtved, Retsgebyr og Skriversalair, forsaavidt disse Udgifter skulde have været

erlagte af Indstævnte, Tjenestepige Maren Larsen af Ørsø, saafremt Sagen ikke for hendes Vedkommende havde været beneficeret for Overretten. Saa betaler han og i Salair til Indstævntes befalede Sagfører sammesteds, Prokurator Morville, 16 Rdl.

Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{191}{74}$ Sognepræst Høgsbro i Farup ctr. Gaardejer Søren J. Jepsen i Kjærbøl.

(En Sag, der drejede sig om den rette Skjellinie mellem Parternes Englodder, ex officio afvist fra Underretten, idet Skjelliniens Retning paa den paagjældende Strækning efter Reglerne i D. L. 5-10-42 maatte blive afhængig af Midtstremalinien, hvilken i Mangel af mindelig Overenskomst alene vilde kunne fastsættes ved en Landvæsenskommission.)

(Paadømt den 31te August 1874.)

Under denne Sag har Citanten, Sognepræst Høgsbro i Farup, i 1ste Instans paastaaet Indstævnte, Gaardejer Søren J. Jepsen i Kjærbøl, tilpligtet til fremtidigt at afholde sig fra at bjerge Græs og Rør paa eller at udøve nogensomhelst Brug af den Tilvæxt i den saakaldte Tanderup- eller Vestersø, der har lagt sig eller fremtidigt lægger sig til Præsteembedets Lod, Udskiftnings Nr. 33, Matr.-Nr. 183 af Farup Udenge, Nord for en Linie, der danner Fortsættelsen mod Øst af den ved Udskiftningen bestemte Skjellinie mellem Præsteembedets nævnte Lod og Indstævntes Syd for samme beliggende Lod, Udskiftnings Nr. 31, Matr.-Nr. 163, og da Indstævnte ved Underretsdommen er frifunden for Citantens Tiltale, har Sidstnævnte nu indanket Sagen for Overretten, hvor han principaliter har gjentaget sin nysnævnte Paastand og in subsidium har paastaaet Indstævnte kjendt uberettiget til at udøve nogen Brug af

den nuværende eller fremtidige Tilvæxt til Lodden Matr.-Nr. 183 efter den rette Midtstrømslinie. — Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Efter Sagens Oplysninger er den ommeldte, Farup Sognekald tilhørende Lod, Matr.-Nr. 183, Præstholm kaldet, beliggende paa den vestlige Side af Tanderup- eller Vestersø, til hvilken den grændser umiddelbart op, og denne Lod blev, efter tidligere i det Hele, eller i alt Fald forsaavidt den østlige Del af samme angaar, at have udgjort en Del af nogle i Fællig henliggende Engstrækninger, ved den i Aaret 1848 foregaaede Udskiftning tillagt Sognekaldet til udelukkende Ejendom, idet dens sydlige Grændse bestemtes efter en lige Linie, der mod Øst førtes umiddelbart til Søens daværende vestlige Rand. — Ifølge et under Sagen fremlagt Kort, der er forfattet i Henhold til Opmaalinger i Aarene 1871 og 1872, har der i Tiden efter Udskiftningen dannet sig en ikke ubetydelig Tilvæxt i Søens vestlige Side, og det er in confesso, at de tilgrændsende Lodsejere efterhaanden have sat sig i Besiddelse af og benyttet denne Tilvæxt, og at navnlig ogsaa Sognepræsterne i Farup paa denne Maade have benyttet en nydannet Engstrimmel udfor Matr.-Nr. 183; men efter at Citanten i Aaret 1871 havde ladet opkaste en Grøft gjennem den nydannede Engstrimmel i umiddelbar Fortsættelse mod Øst af den ovenomtalte ved Udskiftningen fastsatte Skjellinie, hvorved det maa antages at have været hans Hensigt at tilkjendegive, at hvad der laa Nord for Grøften tilhørte Sognekaldet, har Indstævnte atter ladet denne Grøft tilkaste, idet han har gjort Paastand paa, at ikke Forlængelsen af det ved Udskiftningen fastsatte Skjel, men derimod Forlængelsen af en ældre i nordlig Retning krummende Grøft, der forinden Udskiftningen har begrændset Præstholmen mod Syd, skal danne Skjellet mellem Sognekaldets og Indstævntes Andel af

det nydannede Areal, og nærværende Sag drejer sig saaledes om Retten til det kileformede Jordstykke af bemeldte Areal, der begrændses mod Syd af Fortsættelsen af Skjellinien efter Udskiftningen og mod Nord af Fortsættelsen af hin ældre krumme Grøft. — Indstævnte har nu gjort gjældende, at han har taget dette Jordstykke i Besiddelse og faktisk benyttet det, medens der derimod ikke fra Sognekaldets Side skal være blevet udøvet nogen Benyttelse deraf, men iøvrigt gaar hans Procedure ud paa, at Søen i dens Helhed efter de Grændser, som den havde, da Udskiftningen i 1848 foregik, er en særskilt Ejendomsgjenstand, der i en lang Aarrække før Udskiftningen og endnu flere Aar derefter blev udlejet til Rørskjær m. V. af Kjærbøl By eller Grandelag for Bykassens Regning, og som derhos har sit særskilte Matrikulsnummer og særskilt Hartkorn, samt at Byen eller Grandelaget ingensinde har opgivet sin Ret til Søen i dens Helhed, men han maa derhos anses at have erkjendt, at hans formentlige Ret til det omtvistede Jordstykke ikke grunder sig paa Overdragelse fra Grandelaget, og at han ikke har anden Adkomst dertil end den samme, som de øvrige Lodsejere, hvis Grunde støde til Søen, have med Hensyn til de Dele af Tilvæxten, som de benytte, nemlig den faktiske Besiddelse.

Det følger nu af Forholdets Natur, at det ikke under nærværende Sag, hvorunder Kjærbøl By eller Grandelag ikke er Part, vil kunne afgjøres, hvorvidt Indstævntes nysnævnte Arbringende om, at Søen skulde være en særskilt Ejendom, tilhørende Kjærbøl By eller Grandelag, forholder sig rigtigt, og da Indstævnte, som meldt, ikke støtter sin Paastand paa en Overdragelse til ham fra Byen eller Grandelaget, bliver det nævnte Spørgsmaal ogsaa uden Betydning for Retsforholdet mellem Sagens Parter, hvilket derimod, uden Hensyn til

om Indstævnte — som han har anbragt, men hvad iøvrigt ikke kan anses erkjendt af Citanten — først maatte have sat sig i Besiddelse af det paagjældende Jordstykke, maa bedømmes efter Lovgivningens almindelige Regler angaaende slige Indsøer og ferske Vande, hvortil flere Lodsejeres Ejendomme grændse op, og navnlig efter L. 5—10—42. — Herefter kan det imidlertid ikke uden Videre antages, at Forlængelsen af Skjellinien mellem Parternes Englodder i lige Linie mod Øst gjennem det nydannede Areal skulde komme til at danne Skjellet mellem hvad der heraf rettelig vilde tilfalde enhver af Parterne, idet Skjelliniens Retning paa denne Strækning maa blive afhængig af Midtstrømslinien, hvilken i Mangel af mindelig Overenskomst alene vil kunne fastsættes ved en Landvæsenskommission, og ligesom det heraf er en Følge, at Citantens ovenanførte principale Paastand ikke vil kunne tages til Følge, saaledes findes der i Henhold til L. 1—5—12 ej heller at kunne gives Dom efter hans subsidiære Paastand, saalænge den rette Midtstrømslinie endnu ikke er paa lovlig Maade endelig fastsat, og det saaledes end ikke er givet, at Indstævnte har gjort sig skyldig i noget Overgreb ligeoverfor Citanten.

Idet den mellem Parterne opstaaede Tvist saaledes ikke for Tiden egner sig til Afgjørelse ved sædvanlig Rettergang, men derimod maa anses at henhøre under Landvæsenskommissionens Paakjendelse, vil Sagen være at afvise fra Underretten.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, og det Citantens for Underretten beskikkede Sagfører ved Underretsdommen tillagte Salair at udrede af det Offentlige. —

Under Sagens Behandlig i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet Ophold, der

vil bevirke Ansvar, fundet Sted, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises fra Underretten.

Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, og det Citantens i 1ste Instans beskikkede Sagfører ved Underretsdommen tillagte Salair udredes af det Offentlige.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen $\frac{278}{74}$ Prokurator Sørrensen, Aktor ctr. de Tiltalte Gaardejer Jørgen Andersen af Voldby og Forretningsfører Charles Johannes Alexander Flint af Helsinge.

(En Tiltalt anset efter Straffelovens § 252 for mod bedre Vidende at have ladet indtale en Fordring, som allerede var afgjort. Frifindelse med Paalæg af Aktionens Omkostninger tillagt en Medtiltalt under samme Sag.)

(Paadømt den 25de Septbr. 1874.)

De med nærværende fra Kronborg vestre Birks Extraret hertil indankede Sag, hvorunder de Tiltalte, Gaardejer Jørgen Andersen af Voldby og Forretningsfører Charles Johannes Alexander Flint af Helsinge aktioneres for Bedrageri, forbundne Omstændigheder ere i det Væsentlige følgende.

Ved Kjøbecontract af 22. Jan. 1869 solgte Tiltalte Andersens Broder, Lars Andersen, til Slagter Peder Mortensen af Kagerup Ejendommen, Tornebakkelodden kaldet, i Endrup By for en Kjøbesum, der i Contracten opgives til 1675 Rdl., men, efter hvad der senere er oplyst, udgjorde 2175 Rdl., idet Mortensen ved Hande-

lens Afslutning strax udbetalte contant 200 Rdl. med Fradrag af en Douceur til Kjøberen og for 300 Rdl. udstedte et den 11. Juni s. A. dateret Revers. — Af den opgivne Kjøbesum skulde 669 Rdl. 1 ß afgjøres ved Overtagelse af Prioritetsgjæld, medens Resten 1005 Rdl. 95 ß skulde betales inden 4 Aar fra 11. Juni 1869 at regne. Den 8. August s. A. blev der mellem Lars Andersen og Tiltalte Andersen oprettet en Aftægtscontract, hvorved Førstnævnte, mod frit Ophold hos Sidstnævnte og 40 Rdl. contant aarlig, overlod denne samtlige sine Ejendele og derunder ogsaa Restkjøbesummen efter Kjøbecontracten 1005 Rdl. 95 ß, der blev ham overdraget ved en paa en Gjenpart af Contracten tegnet Transport af s. D., forfattet af Tiltalte Flint og medundertegnet af denne som Vitterlighedsvidne. — Denne Transport blev efter Foranstaltning af Tiltalte Flint uden Tiltalte Andersens Vidende under 25. Novbr. 1869 forkyndt for Slagter Mortensen.

Da imidlertid Lars Andersen ved Kjøbecontracten havde indestaaet for, at Tornebakkelodden skulde indeholde 5 Tdr. 6 Skpr. Land, og Mortensen ved en af ham foranstaltet Opmaaling havde bragt i Erfaring, at Ejendommens Areal var betydeligt mindre, indklagede han ved en den 13. Novbr. 1869 udtagen Klage Lars Andersen for vedkommende Forligskommission, hvorfra Sagen, efter at være foretaget den 19de s. M., den 10. Decbr. næstefter henvistes til Retten, men her blev Sagen ved dens første Foretagelse den 21. Decbr. s. A. forligt saaledes, at Lars Andersen forpligtede sig til at erstatte Mortensen 300 Rdl. pr. Td. Land af det Areal, som der efter en navngiven Landmaalers Opmaaling maatte befindes at mangle. — Efter at det ved denne Opmaaling havde vist sig, at Arealet i Virkeligheden kun udgjorde $3\frac{13650}{14000}$ Tdr. Land, vare Mortensen, Lars og Jørgen Andersen den 23. Febr. 1870 samlede ved

et Møde hos Prokurator Holch i Helsinge, hvor Handelen i det Hele blev endelig ordnet, og Kjøbecontracten forsynet med trende Paategninger. Ved de tvende første af disse kvitterede Lars Andersen dels for 534 Rdl. 3 ₰ 9 ß, der i Henhold til Forliget skulde afkortes som Erstatning for det manglende Areal, dels for Resten af de 1005 Rdl. 95 ß eller 471 Rdl. 38 ß, for hvilket Beløb Mortensen samtidig til Tiltalte Andersen som Transporthaver paa Restkjøbesummen udstedte et Gjældsbevis, som er indfriet i Juni Termin 1871. — Ved den tredie Paategning erklærede Tiltalte Andersen, at han som Transporthaver paa de 1005 Rdl. 95 ß var fyldestgjort for dette Beløb ved det nysnævnte Gjældsbevis, og at han fremdeles var fuldkommen enig i den af hans Broder ifølge Forlig stedfundne Afskrivning i hans Tilgodehavende som Erstatning for den manglende Jord, og saaledes ingen Indsigelse havde mod det trufne Arrangement.

Imidlertid forblev Tiltalte Andersen i Besiddelse af den ovennævnte Gjenpart af Kjøbecontracten, hvorpaa Lars Andersen havde skrevet Transporten paa Restkjøbesummen til ham, og har den 24. April f. A. ved en af Tiltalte Flint skreven Paategning paa Gjenparten, næst at bemærke, at han af den ham tiltransporterede Kapital 1005 Rdl. 95 ß har erholdt udbetalt 475 Rdl., transporteret Kapitalens Restpaalydende tilligemed de ham tilkommende Renter til Tiltalte Flint, med Tilføjende, at denne har fyldestgjort ham for Beløbet. Da Tiltalte Flint, som forgjæves saavel skriftlig som mundtlig havde anmodet Mortensen om at forevise sig de Sagen vedkommende Dokumenter, af hvilke Mortensen maatte være i Besiddelse, sagsøgte denne til at betale de ham efter Transporterne fra Brødrene Andersen skyldige 530 Rdl. 95 ß med Renter og Omkostninger, blev nær-

værende criminelle Undersøgelse paa Anledning fra Mortensens Sagfører indledet.

Under denne har Tiltalte Andersen vedgaaet, at han, der var misfornøjet over, at der for den manglende Jord var afskrevet saa Meget paa Kjøbesummen, og vilde forsøge paa, om han ikke kunde faa flere Penge, foreviste Dokumentet for Tiltalte Flint, og at han, da denne yttrede, at der efter samme tilkom ham et større Beløb end de 475 Rdl., der vare betalte, har overdraget Fordringen til Flint til Incassation, uagtet han var sig bevidst, at Fordringen efter Forhandlingerne hos Prokurator Holch var aldeles afgjort paa en for ham forbindende Maade, men da der nu var hengaaet saa lang Tid, og da der var skrevet til Mortensen om at komme frem med Papirerne, uden at han havde gjort dette, antog Tiltalte, at Mortensen havde forkommet det Papir, hvorpaa de 534 Rdl. af Kjøbesummen vare afskrevne, og derfor ikke vilde være istand til at bevise, at der var gjort Rigtighed for Beløbet, som han saaledes vilde komme til at betale. — Da Tiltalte Andersen efter det Fremkomne er overbevist, at have mod bedre Vidende ladet indtale en Fordring, som allerede var afgjort, maa det billiges, at han, der er født den 24. Maj 1831 og ikke findes tidligere straffet, herfor er anset ved Underretsdommen efter Straffelovens § 252, og findes den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage passende.

Hvad dernæst angaar Tiltalte Flint, har denne paastaaet, at Tiltalte Andersen, som frygtede for, at et Søgsmaal vilde medføre for store Omkostninger, har overdraget ham Fordringen til Ejendom uden Vederlag, idet Flint dog lod falde nogle Ord om, at han skulde have ham i Erindring, dersom det gik godt med Fordringens Inddrivelse, og han har derhos vedholdende

benægtet, at han vidste eller havde Formodning om, at Fordringen var afgjort.

Der er under Forhørene fremkommet forskjellige Data, som tyde paa, at han har havt saadan Kundskab. — Tiltalte har saaledes været bekjendt med Sagen angaaende Erstatningen for det manglende Jordareal, i hvilken Lars Andersen havde anmodet Tiltalte om at skrive for sig, og han har ogsaa erkjendt at have hørt omtale, at der var afsluttet et Forlig, men nægtet, at han kjendte dettes Indhold; men efter den Maade, hvorpaa han er optraadt, og da han navnlig uden Conference med Tiltalte Andersen har ladet Transporten af 8. August 1869 forkynde for Mortensen den 25. Novbr. s. A., altsaa efter at Erstatningssagen om Jordarealet den 19de s. M. havde været foretaget i Forligskommissionen, er det usandsynligt, at han ikke skulde have søgt Oplysning om det i Retten den 21. Decbr. s. A. indgaaede Forligs Indhold. Hertil kommer, at Tiltalte Andersen har forklaret, at han enten samtidig med, at han i Foraaret 1873 overleverede ham Gjenparten af Kjøbecontracten eller i alt Fald tidligere har underrettet Flint om, at Forlig var indgaaet mellem Lars Andersen og Mortensen, og at det gik ud paa, at der i Kjøbesummen skulde afkortes 300 Rdl. pr. Td. Land for den manglende Jord.

Slagter Mortensen har endvidere under Ed afgivet, at han, da han efter en Skrivelse fra Flint indfandt sig hos denne og blev underrettet om, at han skulde betale nogle flere Penge af Kjøbesummen, erklærede, at han ikke troede sig forpligtet hertil, da han — som han udtrykker sig — havde betalt baade Contracten og Reverset, og anførte for Flint, at han havde indgaaet Forlig med Lars Andersen om, at der for den manglende Jord skulde kvittes et Beløb i Kjøbesummen, og at han for Resten af denne havde udstedt til Jørgen

Andersen et Revers, som han senere havde indfriet. — Da Flint hertil bemærkede, at Mortensen ikke havde faaet sine Papirer i Orden og derfor blev nødt til at betale, og forlangte at se Papirerne, svarede Mortensen, at han vilde betænke sig herpaa, og da han med et Par Mænd havde raadført sig, om han behøvede at gjøre det, gjorde han sig ingen Umage med at tilvejebringe dem, tilmed da han ikke mere var i Besiddelse af Kjøbecontracten, som han allerede for lang Tid siden havde overleveret til den nye Kjøber af Tornebakkelodden, hvorfor Flint ikke fik Dokumenterne at se.

Da det derhos i Kjøbecontractens § 3, med hvilken Tiltalte Flint var bekjendt, idet han var i Besiddelse af den med Transporten forsynede Gjenpart, er bestemt, at der senest 2 Aar fra Contractens Udstedelse den 22. Jan. 1869 skulde udfærdiges Skjøde, og for den til den Tid resterende Del af Kjøbesummen udstedes Obligation med Prioritet i Ejendommen, og disse 2 Aar forlængst vare udløbne i Aaret 1873, maatte Flint formentlig vide, at enten Kjøbesummen i det Hele var betalt, eller at der for Restbeløbet var udstedt en Panteobligation, som saaledes vilde være det rette Grundlag for et Søgsmaal mod Mortensen.

Endelig kan endnu anføres, at det, naar henses til Flints Stilling som Forretningsfører og Tiltalte Andersens juridiske Consulent, er usandsynligt, at Flint, hvis han ikke allerede havde været bekjendt med Sagens sande Sammenhæng, og hvis det havde været ham magtpaaliggende at komme til Kundskab herom, ikke fra vedkommende Protokoller havde søgt Underretning eller henvendt sig navnligen til Lars Andersen og den nye Kjøber af Lodden, hos hvem han vilde have kunnet faa Oplysning om, hvorledes der ved Udstedelsen af Skjødet var forholdt med Kjøbesummens Berigtigelse.

Men naar det paa den anden Side tages i Betragtning, at Tiltalte Andersen end ikke har paastaaet, at han fuldstændig har underrettet Tiltalte Flint om Sagens Sammenhæng, og at det navnlig var hans Agt at gjøre en uretmæssig Fordring gjældende i den Tanke, at Mortensen havde forkommet Beviset for Fordringens Afgjørelse, og at Tiltalte Flint, forinden han paabegyndte Retssagen, baade mundtlig og skriftlig forgjæves har henvendt sig til Mortensen for at blive bekjendt med de Salget vedkommende Dokumenter, hvorfor han først under et Søgsmaal kunde tvinge ham til at komme frem med dem, findes der dog at være Betænkelighed ved at statuere, at Tiltalte har været fuldstændig bekjendt med Sagens Sammenhæng, og at han har handlet i bedragerisk Øjemed ved at anlægge Sag mod Mortensen, og det maa derfor billiges, at der er tillagt Tiltalte Flint, der er født den 26. Febr. 1828 og ved Højesterets Dom af 23. Novbr. 1863 under en mod ham for Bedrageri og Forsøg paa denne Forbrydelse anlagt Sag er frifunden, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger for Under- og Overretten, Frifindelse for Aktors Tiltale.

Hvad endelig angaar Underretsdommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, derunder Salair til Aktor, Prokurator Langkilde 30 Rdl., og til Defensorerne, Prokuratorerne Lund og Wodschou, 20 Rdl. til hver, er Tiltalte Andersen tilpligtet at betale 2 Trediedele og Tiltalte Flint 1 Trediedel; men de Tiltalte findes at burde in solidum udrede Omkostningerne, derunder Salairet til Aktor, hvorimod de Enhver for sit Vedkommende bør betale Salairet til deres Defensor. — Med denne Modification vil Underretsdommen være at stadfæste. —

I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Sørrensen og Alberti, ville derhos de Til-

talte have En for Begge og Begge for En at betale 15 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans og Sagførelsen for begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at de Tiltalte, Gaardejer Jørgen Andersen af Voldby og Forretningsfører Charles Johannes Alexander Flint af Helsinge in solidum udrede Aktionens Omkostninger, derunder det Aktor for Underretten, Prokurator Langkilde, tillagte Salair 30 Rdl., men hver for sit Vedkommende Salairerne til deres Defensorer, Prokuratorerne Lund og Wodschou, 20 Rdl. til hver.

I Salair til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Sørrensen og Alberti, betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 15 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{4}{7}$ Ungkarl Poul Knudsen ctr. Besidderen af Baroniet Holstenshus Gehejmekonferentsraad Kammerherre Baron A. C. Holsten-Carisius.

(Under en Jagtsag statueret, at den Jagtberettigede maatte kunne paatale Jagtovertrædelsen, uanset at denne efter Proceduren maatte antages at være begaaet paa den Maade, at Dyret var skudt, medens saavel dette som Jægeren befandt sig paa en offentlig Bivej, som paa begge Sider omgaves af Grunde, der hørte til den Jagtberettigedes Jagtdistrikt.)

(Paadømt den 28de Septbr. 1874.)

Citanten, Ungkarl Poul Knudsen, paaanker under nærværende Sag en ved Lunde og Skam Herreders Poltitiret den 2. Decbr. f. A. i en Sag, der af Indstævnte, Gehejmekonferentsraad, Kammerherre Baron A. C. Holsten-Carisius, var anlagt imod ham for ulovlig

Jagt, afsagt Dom, hvorved han er tilpligtet til Indstævnte at erlægge en Bøde af ialt 30 Rdl. og at udrede en Erstatning af 5 Rdl., foruden Sagens Omkostninger skadesløst, idet han paastaar Dommen forandret saaledes, at han frifindes for Indstævntes Tiltale, og at Indstævnte tilpligtes at betale ham Sagens Omkostninger skadesløst efter Regning.

(Sluttes.)

Meddelelse.

Den 26. Novbr. er cand. jur. E. Nyholm autoriseret som Fuldmægtig hos Overretsprokurator Bøcher, hvorved den til cand. jur. Hørring udstedte Fuldmagt er tilbagekaldt.

☞ Af dette Ugeskrift udkommer 15 Nr. (Ark) i Qvartalet nemlig i Reglen, et ugentligt og 2 Gange qvartaliter et Dobbeltnummer. Prisen er 7 Mk. 8 Sk. for Qvartalet, og Subskription, bindende for 30 Nr., modtages paa alle kongelige Postcontoirer, i Bogladerne og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nr. 55.

Nyt Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 5te December.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen $\frac{19}{74}$ Ungkarl Poul Knudsen ctr. Besidderen af Baroniet Holstenshus, Gehejmekonferentsraad Kammerherre Baron A. C. Holsten-Carisius.

(Sluttet. — Se forrige Nr.)

Indstævnte, der procederer til Stadfæstelse af Politiretsdommen med Tilkjendelse af Sagens Omkostninger for Overretten, har paaklaget, at Citanten den 19. Octbr. f. A. tilligemed sin Broder med 2 Hunde har jaget paa Husmand Peder Jensens Fæstelod i Taagerød, hvor Indstævnte udelukkende er jagtberettiget, og der skudt og tilegnet sig et Raadyr, og Citanten har erkjendt, at han ved den paaklagede Lejlighed har, staaende paa en Bivej paa et Sted, hvor denne løber imellem en hans Fader tilhørende Ejendom og Stamhuset Dallunds Skov, skudt et Raadyr, som hans Hund drev ud af denne, og som derfra løb ind paa ovennævnte Peder Jensens Lodder, og da Indstævnte formentlig ikke har Jagtret paa bemeldte offentlige Bivej,

antager Citanten, at han maa blive at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Om der nu end paa Grund af Indstævntes Procedure i 1ste Instans og efter den fra Citantens Side nedlagte Protest intet Hensyn vil kunne tages til et for Overretten fremlagt Tingsvidne, ifølge hvilket det efter 2 Vidners Forklaringer maa antages, at Dyret blev skudt paa og bortført fra Peder Jensens Eng ved Siden af Vejen og ikke paa denne, saa skjønnes Citanten dog ligefuldt at have gjort sig skyldig i ulovlig Jagt ved at skyde Dyret paa Vejen, idet det ved Politiretsdommen findes med Føje antaget, at en Vej som den paagjældende maa henhøre under det Jagtdistrikt, hvortil de omliggende Grunde høre, saa at den, der har Jagtretten paa disse, ogsaa maa være berettiget til at paatale ulovlig Jagt paa Vejen, hvorfor den paaankede Dom, imod hvis Bestemmelser iøvrigt ingen Erindring er gjort, findes at maatte stadfæstes, og findes Citanten efter Indstævntes derom nedlagte Paastand at burde betale ham Sagens Omkostninger her for Retten med 20 Rdl.

For stemplet Papir har der under Sagen ikke været Brug.

Thi kjendes for Ret:

Politiretsdommen bør ved Magt at stande.

Sagens Omkostninger for Overretten betaler Citanten, Ungkarl Poul Knudsen, til Indstævnte, Gehejmekonferentsraad Kammerherre Baron A. C. Holsten-Carisius, med 20 Rdl.

Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{62}{74}$ N. N. ctr. N. N.

(En offentlig erklæret Forlovelse stillet lige med Ægteskabsløfte i Henseende til de til et saadant Løfte ved Frd. 5. Marts 1734 knyttede Forpligtelser.*) Det besvangrede Fruentimmer derfor tilkjendt en Pengeerstatning hos Mandspersonen.)

(Paadømt den 5te Octbr. 1874.)

Citantinden, N. N., søger efter meddelt fri Proces under nærværende Sag Indstævnte, N. N., til i Anledning af brudt Ægteskabsløfte, forbunden med Besvangrelse, at betale hende en Erstatning af 2000 Rdl. med 5 pCt. Renter fra Klagens Dato den 20. Decbr. 1873, hvorimod Indstævnte procederer til Frifindelse.

Det er in confesso mellem Parterne, at Indstævnte i Febr. 1869 forlovede sig med Citantinden, og at han omtrent 6 Uger efter besvangrede hende, samt at han paa den Tid var over 25 Aar, og at hun var uberygtet; men Indstævnte paastaar, at Forlovelsen hævedes i Maj 1872 med Citantindens Samtykke, saa at hun derved efter Indstævntes Formening har renonceret paa sin Ret til Reparation.

Da Indstævnte imidlertid ikke mod Citantindens Benægtelse har tilvejebragt Bevis eller endog blot nogen Formodning for, at Forlovelsen blev hævet med Citantindens Samtykke, og en offentlig erklæret Forlovelse maa sættes lige med det i Frd. 5. Marts 1734 § 3 nævnte Ægteskabsløfte, vil Citantindens Paastand være at tage til Følge, dog at Erstatningen, mod hvis Størrelse Indstævnte har protesteret, vil være at bestemme ved Skjøn af uvillige Mænd saaledes, at samme ikke overstiger 2000 Rdl.

---

*) Jfr. Højesteretstid. 1873, p. 418.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve.

Det fornødne stemplede Papir er i Sagen forbrugt.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, N. N., bør for under Ægteskabsløfte at have besvangret Citantinden, N. N., til hende betale i Erstatning et saadant Beløb, som uvillige inden Retten udmeldte Mænd maatte bestemme, dog ikke over 2000 Rdl., med 5 pCt. Renter p. a. af det fastsatte Beløb fra den 20de Decbr. 1873, indtil Betaling sker.

Processens Omkostninger ophæves.

At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{408}{74}$ Petrine Caroline Pedersen ctr. hendes Mand, Arbejdsmand N. Pedersen.

(Under en Sag om Ægteskabsskilsmisse propter desertionem, der paa Grund af Citantindens imidlertid indtraadte Død blev hævet, Kost og Tæring af Citantindens Bo ikke tilkjendt Indstævntes Forsvar.)

(Paadømt den 5te Octbr. 1874.)

Da Prokurator Engberg som beskikket Sagfører for Citantinden, Petrine Caroline Pedersen, der efter meddelt Bevilling til fri Proces under nærværende Sag søgte det imellem hende og Indstævnte, Arbejdsmand N. Pedersen, indgaaede Ægteskab paa Grund af Rømning ophævet, har begjært Sagen hævet paa Grund af Citantindens under Sagens Drift indtrufne Dødsfald, vil Sagen blive at hæve, men den af Prokurator Alberti, der i Henhold til Frd. 29. Maj 1750 har været beskikket som Forsvar for Indstævnte, nedlagte Paastand om at tilkjendes Kost og Tæring af Citantindens Bo, vil efter Sagens Beskaffenhed ikke kunne tages til Følge.

Den befalede Sagførelse har været lovlig.
Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag hæves.

Sagen AS. 477/73 Ritmester J. G. C. Døcker af Odense ctr. Sagfører Kaaber som Mandatarius for Kjøbmand P. J. Petersen (Firma C. A. Petersen) i Haderslev.

(En Kautionist ikke antagen løst fra sin Forpligtelse, fordi Kreditor, uden at indrømme Debitor nogen bestemt contractmæssig Henstand med Gjældens Afgjørelse, ikke strax, da denne forfaldt, havde benyttet sig af sin Ret til at fordre Beløbet udbetalt. Derimod antaget, at Kautionsforpligtelsen maatte bortfalde, fordi Kreditor, hvis Fordring var sikkret ved Pant i en fast Ejendom med Besætning og Inventarium, havde samtykket i, at ommeldte Besætning og Inventarium solgtes til Forpagteren af Ejendommen.)

(Paadømt den 12te Octbr. 1874.)

I Anledning af Kjøbet af den Citanten, J. G. C. Døcker af Odense, tilhørende Gaard, Bovgaarden eller Baugaarden, i Hertugdømmet Slesvig, udstedte Kjøberen, J. N. Becker, under 22. Maj 1860 for endel af Kjøbesummen, 7000 Rdl., en Panteobligation til Citanten, ved hvilken Obligation der til Sikkerhed for skadesløs Betaling af Hovedstolen, 7000 Rdl., med Renter, eventuelle Opsigelses-, Søgsmaals- og Inkassations-Omkostninger gaves Pant i samtlige Beckers Ejendele, nuværende og tilkommende, Intet i nogen Maade undtaget, og navnlig ogsaa i den ovennævnte Gaard med Tilhørende og Tilliggende i alle Maader, næstefter 14000 Rdl., der alt indestod i Gaarden. — I Obligationen bestemtes det derhos, at Kapitalen var uopsigelig fra Kreditors Side til 11. Juni 1865, men dog saaledes, at hele Kapitalen eller Restbeløbet — ved Obligationen

var det nemlig tilladt Debitor at betale Afdrag, dog ikke under 100 Rdl. — forfaldt til Betaling, saasnart Renterne udeblev over 14 Dage efter Betalingsdagen, eller naar Restance af Renter af de foranstaaende Prioriteter eller Skatter for længere Tid end et halvt Aar paadroges.

Den 26. Maj 1860 blev denne Obligation protokolleret i Flensborg Amts Skyld- og Panteprotokol.

Under 15. April 1861 cederede Citanten af Hovedstolen, 7000 Rdl., Halvdelen eller 3500 Rdl. til Kjøbmand P. J. Petersen (Firma C. A. Petersen) i Haderslev, saaledes at Petersen herefter skulde være Ejer af dette Beløb og nyde alle Fordringshaveren oprindeligt tilkommende Rettigheder, baade med Hensyn til Hovedstol, Renter og Sikkerhed, dog at han, hvad Prioriteten angik, skulde staa tilbage for den anden Halvdel af de 7000 Rdl., hvilken Halvdel Citanten ved Transport af samme Dato havde overdraget til en Trediemand. —

I Transporten eller — som Dokumentet ogsaa er kaldet — Cessionsacten af 15. April 1861 hedder det dernæst: „Til Sikkerhed for at Fordringen er god, overtager jeg, Døcker, mig Kaution for Beløbet med Renter og Omkostninger, idet jeg dog udtrykkelig forbeholder mig beneficium ordinis eller at Debitor skal søges først". Paa denne Transport, der af Becker er paategnet, at han anerkjender Kjøbmand Petersen som sin nye Kreditor for de 3500 Rdl., Transporten angaar, er der under 6. Marts 1866 afskrevet som et betalt Afdrag 300 Rdl., medens Resten, 3200 Rdl., ifølge en Transporten given Paategning af 1. Juni 1870 af den kgl. Amtsret II i Flensborg er gaaet tabt under Beckers Fallit, der indtraadte i Aaret 1869, og udslettet i Pantebogen.

Efter at Transporthaveren, Kjøbmand Petersen, derpaa under 30. Jan. 1872 havde faaet Dom ved

Fuglse Herreds Gjæsteret over Hoveddebitor, Becker — der i Sommeren 1868, efter at have bortforpagtet Baugaarden paa 12 Aar fra 1. Maj 1868, var flyttet her til Landet — til Betaling af Restkapitalen, 3200 Rdl., med Renter og Omkostninger, og Dommen under 12. Febr. 1872 forgjæves var søgt exekveret hos Becker, der Intet ejede, hvori Udlæg kunde ske, anlagde Indstævnte Sagfører Kaaber i Kolding som Mandatarius for Kjøbmand Petersen Sag mod Citanten ved Odense Kjøbstads Gjæsteret til Betaling af 3695 Rdl. 5 ℔ 15 ß — til hvilket Beløb Restkapitalen, 3200 Rdl., med Renter og Omkostninger var bleven opgjort under Udlægsforretningen den 12. Febr. 1872 — og ved Gjæsterettens Dom af 19. Maj f. A. blev Citanten ogsaa tilpligtet at betale Indstævnte i hans ovennævnte Egenskab de paastaaede 3695 Rdl. 5 ℔ 15 ß med Renter, 5 pCt. aarlig, fra den 12. Febr. 1872, indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, Alt mod Extradition af Transporten eller Cessionsakten af 15. April 1861 i kvitteret Stand.

Denne Dom har Citanten derpaa indanket her for Retten, hvor han foruden nogle subsidiære Paastande principaliter har paastaaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale og hos denne tillagt Sagens Omkostninger i begge Instanser skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, hvorimod Indstævnte procederer til Underretsdommens Stadfæstelse med Tilkjendelse af Sagens Omkostninger for Overretten skadesløst. —

Citantens Paastand om Frifindelse er navnlig støttet paa, at Indstævntes Mandant, Kjøbmand Petersen, dels ved at give Hoveddebitor, Becker, Henstand med Kapitalens Betaling, uagtet denne paa Grund af Rentens Udeblivelse forlængst var forfalden, dels ved vilkaarligen at have forringet Pantesikkerheden, væsentlig skal have deterioreret Citantens Stilling som Kautionist, og

at Citanten derfor maa være løst fra sin Kautions forpligtelse. —

Indstævnte har nu vel herimod, navnlig for Overretten, villet gjøre gjældende, at Citanten, der, efter hvad der er in confesso, har erholdt fuld Valuta for Transporten, ikke skulde kunne betragtes som en almindelig Kautionist, men derimod som en Cedent, der har givet skadesløs Transport, da det udelukkende skal være i egen Interesse, at Citanten har overtaget Garantien for Fordringens Godhed; men selv om dette Sidste statueres, er det dog efter det ovenfor citerede Indhold af Transporten af 15. April 1861 alene under Form af en simpel Kaution, at Citanten har paataget sig denne Garanti, og det maa derhos ogsaa antages at have været Parternes Mening, at det er de for dette Retsinstitut gjældende Regler, der skulle lægges til Grund for en Bedømmelse af Retsforholdet mellem dem, hvorved bemærkes, at Indstævnte selv under Proceduren for Overretten oftere har henvist Citanten til, at han kunde have varetaget sine Interesser overensstemmende med L. 1—23—15, altsaa som Kautionist.

At der nu, som af Citanten paaberaabt, efter at Kapitalen paa Grund af Renternes Udeblivelse i Juni Termin 1864 — hvilke Renter, efter hvad der er in confesso, først bleve erlagte i Decbr. Termin s. A. — var forfalden til Betaling, skulde være givet Hoveddebitor nogen bestemt contractmæssig Henstand med Kapitalens Betaling, er ikke mod Indstævntes Benægtelse bevist, og ligesaa lidt, at der, efter at der, som bemærket, i Marts 1866 var betalt et Afdrag af 300 Rdl., skulde være truffet nogen ny Overenskomst mellem Kreditor og Debitor om Restkapitalens Henstaaen udover hvad selve Obligationen hjemlede; og den Omstændighed, at Kreditor, efter at Kapitalen var forfalden, ikke strax har benyttet sig af sin Ret til at fordre Ka-

pitalen udbetalt, kan — som ogsaa i Underretsdommen antaget — ikke bevirke, at Kreditor skulde have fortabt sin Ret ligeoverfor Kautionisten.

Derimod maa der gives Citanten Medhold i, at hans Stilling som Kautionist — navnlig ogsaa, naar hensées til Pantets secundaire Beskaffenhed — er bleven væsentlig forringet ved, at den til den pantsatte Gaard hørende Besætning og Inventarium, der efter Forpagtningscontracten mellem Becker og Forpagteren af denne skulde have været overtaget efter Taxation, senere — efter hvad der er in confesso og hvorom der under 1. Maj 1868 er givet Forpagtningscontracten en Paategning af Becker — af Sidstnævnte er afhændet til Forpagteren til Ejendom.

Indstævnte har nu vel nægtet, at hans Mandant har givet sit Samtykke til denne Afhændelse; men ligesom dette edeligen er forklaret af Becker — hvis Troværdighed som Vidne ikke findes at kunne svækkes ved hvad herimod af Indstævnte er paaberaabt — saaledes er det i hvert Fald givet, at Afhændelsen senere, nemlig ved Behandlingen af Beckers Fallitbo, er godkjendt og ratihaberet af Kjøbmand Petersen, idet denne — der paa Skiftet gav Møde ved en Fuldmægtig, ved hvis Handlinger han selvfølgelig maa være bunden, med mindre han kunde godtgjøre, at Fuldmægtigen havde overskredet sin Fuldmagt, hvad han imidlertid end ikke har paaberaabt — tilligemed de andre Kreditorer paa en Session i Boet den 16. Decbr. 1869 har indgaaet en Overenskomst med Forpagteren, ved hvilken Kreditorerne, som det hedder: „overlade Forpagteren den af ham kjøbte Besætning og Inventarium, idet de renoncere paa alle de Rettigheder, der muligvis tilkomme Boet til samme."

Indstævnte har vel herimod villet gjøre gjældende, at der ikke skulde have tilkommet Boet eller hans Man-

dant nogensomhelst Ret med Hensyn til Besætningen og Inventariet, da Underpant i Løsøre efter slesvigsk Ret skal ophøre i samme Øjeblik, som Løsøret af Pantsætteren afhændes, og Afhændelsen allerede var sket i Maj 1868; men efter de foreliggende Oplysninger, og navnlig efter Indholdet af den ovennævnte Overenskomst, der i alt Fald forudsætter Muligheden af saadanne Rettigheder, kan det dog ikke anses givet, at en saadan Regel har nogen ubetinget Gyldighed og særlig kunde gjælde i nærværende Tilfælde; og naar Indstævnte endvidere har paaberaabt, at Provenuet af disse Gjenstande ikke vilde have kommet til Dækning af hans Mandants Fordring, da der paa den foranstaaende Prioritet ved Boets Slutning resterede over 878 Rdl., da er det selvfølgeligt nu aldeles umuligt at oplyse, til hvilket Beløb Besætning og Inventarium kunde have været udbragte, hvad Indstævnte heller ikke har forsøgt at gjøre.

Dette Forhold fra Indstævntes Mandants Side maa i og for sig være tilstrækkeligt til at løse Citanten fra hans Kautionsforpligtelse; men hertil kommer, at Kjøbmand Petersen, efter at Becker i Sommeren 1868 var flyttet her til Landet, om hvilken Flytning Petersen, om han end ikke, hvad han har nægtet, specielt er bleven underrettet herom, dog efter Alt hvad der foreligger ikke kan antages at have været uvidende, har undladt at foretage nogetsomhelst Skridt, for at conservere Panteretten i de Ejendele, som af Becker medtoges hertil, eller som han muligen senere maatte erhverve her, og naar Indstævnte har forment, at Frd. 28. Juli 1841 ikke in casu skulde være anvendelig, fordi Obligationen er udstedt i Hertugdømmet Slesvig, kan der ikke heri gives ham Medhold, og det maatte i ethvert Fald have staaet i hans Mandants Magt at lade Becker forny Pantsætningen ved en Ratihabition af denne. —

Efter det Anførte vil Citanten, overensstemmende med sin principale Paastand, være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag, hvorhos Sagens Omkostninger i begge Instanser efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Med Hensyn til Processualia bemærkes, at Citantens Sagfører for Underretten, Jørgensen, ved Dommen er anset efter Frd. 3. Juni 1796 § 10 med en Mulkt af 30 Rdl. til Odense Kjøbstads Fattigkasse, fordi det — som det i Dommen hedder — ved Sagens Paadømmelse har vist sig, at endel af de af ham begjærte Anstande kun have sigtet til Sagens Forhaling, hvilket navnlig gjælder med Hensyn til de fra 8. April til 1. Juli 1872 erholdte Anstande til at indhente Oplysninger og erhverve Protokoludskrifter i Slesvig, af hvilke senere ingen ere fremlagte, og har Sagfører Jørgensen paa Grund heraf ogsaa paaanket Dommen her for Retten, hvor han har paastaaet, at Mulkten bortfalder, og at Sagens Omkostninger tillægges ham hos Indstævnte, der for Underretten har paastaaet ham anset efter den ovennævnte Lovbestemmelse, men hvilken Appel iøvrigt maa anses for at have været ufornøden, da Retten ogsaa uden saadan har kunnet paakjende denne Del af Sagen som henhørende under Sagførelsen, og der vil af denne Grund intet Hensyn kunne tages til Paastanden om Tilkjendelse af Sagens Omkostninger.

Da det nu af de for Overretten fremlagte Breve, der iøvrigt have været foreviste for Underretten, samt af det ligeledes fremlagte Telegram og den fremlagte Extractudskrift af Akterne i Beckers Fallitbo fremgaar, at de af Sagfører Jørgensen begjærte Anstande virkelig have været benyttede i det af ham angivne Øjemed, og at det — som ogsaa af Jørgensen paaberaabt — har været forbundet med endel Vanskelighed at faa de øn-

skede Oplysninger fra Autoriteterne i Slesvig, — findes den idømte Mulkt at maatte bortfalde.

Thi kjendes for Ret:

Citanten, Ritmester J. G. C. Døcker af Odense, bør for Indstævnte, Sagfører Kaaber som Mandatarius for Kjøbmand P. J. Petersen (Firma C. A. Petersen) i Haderslev, hans Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Den Sagfører Jørgensen idømte Mulkt bortfalder.

Sagen 486/73 Grosserer I. B. Melchior ctr. Værtshusholder S. Nielsen.

(Antaget, at tvende af en Lejer fremsatte Paastande om Likvidation i en skyldig Lejesum, nemlig for Indlæggelsen af en Gasledning i Lejligheden og for Opsættelsen af et Komfur, kunde paakjendes uden at gjøres gjældende ved Kontrasøgsmaal, da det efter Lejerens Angivende var Aftalen, at Bekostningerne ved disse Arbejder skulde likvideres i Lejen for det sidste Halvaar. Derimod antaget, at en Fordring paa Erstatning, fordi Udlejeren havde berøvet Lejeren nogle Værelser, maatte gjøres gjældende ved Kontrasøgsmaal, da den angik en anden Tidsperiode end det Halvaar, for hvilket Lejebetalingen søgtes.)

(Paadømt den 12te Octbr. 1874.)

Citanten, Grosserer I. B. Melchior, har under nærværende Sag paastaaet Indstævnte, Værtshusholder S. Nielsen, tilpligtet at betale i Husleje for Tiden fra October Flyttedag 1872 til April Flyttedag f. A. 350 Rdl. med 5 pCt. Renter fra Forligsklagens Dato, den 30. Juli f. A., indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Indstævnte principaliter har paastaaet Sagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring, og in subsidium paastaaet Frifindelse imod at betale 64 Rdl. eller i alt Fald 164 Rdl., dog uden Renter, samt sig tillagt Sagens Omkostninger.

Afvisningspaastanden er støttet paa, at Citanten ikke skulde have tilbørlig deduceret Sagen, eller i alt Fald ikke tilstrækkeligt have godtgjort, at han var berettiget til at optræde som Sagsøger. — Naar Indstævnte imidlertid har forment, at Sagen ikke var tilbørlig deduceret, fordi Citanten ved Sagens Inkamination ikke havde fremlagt den Lejecontract, hvorefter det paastævnte Beløb skulde skyldes, er denne Paastand ubeføjet allerede af den Grund, at Citanten hverken i Klage eller Stævning har paaberaabt sig nogen skriftlig Lejecontract som Grundlag for sit Søgsmaal, og naar Indstævnte har villet gjøre gjældende, at Citanten ikke kunde betragtes som kompetent Sagsøger, da han ikke havde legitimeret sin Ret til den paastævnte Leje ved Fremlæggelsen af den mellem Indstævnte og den tidligere Ejer af Citantens Ejendom, Matr.-Nr. 98, Gade-Nr. 4 paa Gammeltorv, oprettede Lejecontract — som Citanten har erklæret ikke at kunne tilvejebringe — med Transport fra den tidligere Ejer, maa denne Paastand, der dog maatte betragtes som en Indsigelse i Realiteten, og derfor i intet Tilfælde kunde medføre Sagens Afvisning, anses ubegrundet, da Citantens Ret til at oppebære den omspurgte Leje er tilstrækkelig hjemlet ved Indholdet af det ham af den tidligere Ejer meddelte Skjøde.

Det maa anses in confesso, at Indstævnte i det nævnte Tidsrum har havt til Leje en Lejlighed i Citantens Ejendom, og at Lejen for denne androg det paastævnte Beløb. — Heri har Indstævnte imidlertid paastaaet sig berettiget til at fradrage dels 100 Rdl. for en i Lejligheden indlagt Gasledning, dels 86 Rdl. for et af ham i Lejligheden opsat Komfur, dels endelig 100 Rdl. for to Værelser, som Citanten skal have frataget Lejligheden, og over hvilke han skal have disponeret ét Aar, inden Fraflytningen fandt Sted.

Naar Citanten har forment, at ingen af disse Indsigelser mod hans Protest kunde tages under Paakjendelse, da Indstævnte ikke har anlagt Kontrasøgsmaal, findes denne Paastand dog kun at kunne tages tilfølge, forsaavidt angaar Indstævntes Fordring for Tab af Værelser, som — da den refererer sig til en anden Tid end det paastævnte Halvaar — maa betragtes som en Erstatningsfordring, og hvis Rigtighed Citanten iøvrigt har benægtet, hvorimod Paastanden ikke kan anses tilstrækkelig begrundet for de to andre af Indstævnte fremsatte Fordringers Vedkommende, med Hensyn til hvilke Indstævnte har anbragt, at den tidligere Ejer, da Indstævnte lod Gasledningen og Komfuret anbringe i Lejligheden, havde lovet ham, at Bekostningen af disse skulde, naar Lejemaalet ophørte, refunderes ham ved Likvidation i Lejen for det sidste Halvaar — der saaledes tildels skulde være forudbetalt — hvorom Lejecontracten ogsaa havde faaet en Paategning; men da Indstævnte imod Citantens Benægtelse intetsomhelst Bevis har tilvejebragt for Rigtigheden af dette sit Anbringende, vil der heller intet Hensyn kunne tages til samme, hvorfor Indstævnte vil være at dømme efter Citantens Paastand saaledes, at Omkostningerne bestemmes til 25 Rdl.

Der vil være at forelægge Overretssagfører H. Jensen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at foranstalte de af ham den 23. Marts og 20. Juli d. A. fremlagte Indlæg behørigen stemplede. — Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Værtshusholder S. Nielsen, bør til Citanten, Grosserer I. B. Melchior, betale de paastævnte 350 Rdl. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 30. Juli f. A., indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 25 Rdl. —

Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Der forelægges Overretssagfører H. Jensen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at foranstalte de af ham den 23. Marts og 20. Juli d. A. fremlagte Indlæg behørigen stemplede.

Sagen $\frac{461}{74}$ Politibetjent ved Kjøbenhavns 2den Politistation Theodor Vilhelm Westergaard ctr. hans Hustru Ane, født Pedersdatter.

(Antaget, at en Skilsmissesag, som en Mand anlægger mod sin Hustru propter desertionem, maa anlægges ved Hustruens sidste Værneting her i Landet, hvilket ikke ubetinget er det samme som det, Manden har i det Øjeblik, han anlægger Sagen.*)

(Paadømt den 12te Octbr. 1874.)

Det for Indstævnte, Politibetjent Westergaards Hustru Ane, født Pedersdatter, beskikkede Forsvar, Prokurator Salomonsen, har paastaaet nærværende af Citanten, Politibetjent Theodor Vilhelm Westergaard, til Erhvervelse af Skilsmissedom formedelst Rømning fra bemeldte hans Hustru ved Citantens beskikkede Sagfører, Prokurator Beyer, anlagte Sag afvist og sig tilkjendt Kost og Tæring, fordi Sagen efter hans Formening burde have været anlagt ved den Jurisdiktion i Jylland, hvor Indstævnte senest havde havt Bopæl heri Riget, inden hun, efter Citantens Paastand imod hans Vidende og Villie, skal være rømmet til Amerika, ligesom begge Ægtefæller derhos ogsaa, saavidt ham bekjendt, havde havt Bopæl sammesteds, da Indstævntes Bortrejse skal have fundet Sted under et midlertidigt Ophold af Citanten heri Staden, hvorhen han var rejst fra den fælles Bolig i Jylland.

---

*) Jfr. dog Bang og Larsens Proces 3. Bind p. 164.

Denne Paastand findes ogsaa at maatte tages tilfølge. Efter L. 1—2—4 findes det nemlig ikke at kunne statueres. at Hustruen ubetinget følger Mandens Hjemting, uanset hvor hun selv maatte bo, hvad der saameget mindre kan antages i et Tilfælde som nærværende, hvor Søgsmaal er anlagt af Manden imod Hustruen paa Grund af, at hun skal have forladt ham, hvorimod Lovgivningen i et med det foreliggende analogt Tilfælde — Frd. 11. Septbr. 1839 § 16 cfr. § 9 — foreskriver, at Sagen skal anlægges ved den Udeblevnes sidste Værneting heri Landet.

Sagen vil saaledes være at afvise, hvorhos Citanten vil have at betale Prokurator Salomonsen i Kost og Tæring 5 Rdl.

Det attesteres, at den befalede Sagførelse har været fremmet med fornøden Hurtighed, samt at ingen Stempelovertrædelse foreligger under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

I Kost og Tæring betaler Citanten, Politibetjent Theodor Vilhelm Westergaard, til Overretsprokurator Salomonsen 5 Rdl., som udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. —

Meddelelser.

Den 23. Novbr. er cand. jur. J. F. Simony autoriseret som Fuldmægtig hos Overretssagfører Strøm, hvorved den til cand. jur. Heckscher udstedte Fuldmagt er tilbagekaldt. —

Den 2. Decbr. er cand. jur. C. V. Kraft autoriseret som Fuldmægtig hos Overretsprokurator Bøcher, hvorved den til cand. jur. Elmqvist udstedte Fuldmagt er tilbagekaldt. —

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. **Nyt** Nr. 56.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af
F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 12te December.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen $^{846}/_{74}$ Prokurator Myhlertz Aktor ctr. de Tiltalte Husmand Christen Pedersen og Snedker Peder Pedersen.

(Anvendelse af Straffelovens § 294.)

(Paadømt den 13de Octbr. 1874.)

Under nærværende imod de Tiltalte, Husmand Christen Pedersen og Snedker Peder Pedersen, for forsætlig at have ødelagt eller beskadiget et offentligt Vandløb, og imod Sidstnævnte tillige for fornærmelig Tiltale imod en Forhørsdommer i Retten anlagte og ved Korsør Kjøbstads Extraret af den dertil beskikkede Sættedommer paakjendte Sag, er det ved de Tiltaltes egen Tilstaaelse — der er stemmende med det iøvrigt Oplyste — godtgjort, at de den 6. Jan. d. A. have tilkastet en Del af en Grøft og lukket for en under en Vej-Overkjørsel lagt Vandledning, hvorved de have afdæmmet for Vandledningen, saa at Vandet blev tvunget ud i Gadekjæret, uagtet bemeldte Grøft og Rørledning i af-

vigte Efteraar var anlagt efter vedkommende Sogneraads Foranstaltning netop for at forhindre, at Vandet, der tildels var Møddingvand, ligesom tidligere løb ud i Gadekjæret, der tillige er Byens Branddam.

Tiltalte Snedker Peder Pedersen er derhos ved de af Retsvidnerne, Pumpemager Wulff og Murmester Paulsen, afgivne beedigede Forklaringer overbevist at have under det over ham optagne Forhør tiltalt Forhørsdommeren, Byfoged Rump, paa en stødende og fornærmelig Maade.

Det maa derfor billiges, at de Tiltalte, der begge ere langt over kriminel Lavalder, og af hvilke Christen Pedersen ved nærværende Rets Dom af 18. Novbr. f. A. er anset efter Straffelovens § 101 med en Bøde af 10 Rdl., medens Peder Pedersen ikke findes tidligere straffet, ved den paaankede Dom ere ansete efter Straffelovens § 294, og Tiltalte Peder Pedersen tillige efter samme Lovs § 101, og da de valgte Straffe af Bøder til Statskassen af 10 Rdl. for Tiltalte Christen Pedersen og 30 Rdl. for Tiltalte Peder Pedersen, eller i Mangel af sammes fulde Betaling simpelt Fængsel i henholdsvis 4 og 11 Dage, findes passende, og Dommens Bestemmelser om Erstatning og Aktionens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil Dommen i det Hele blive at stadfæste.

I Salair til Aktor og Defensor for Overretten blive de Tiltalte pligtige in solidum at betale 5 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans og Sagførelsen for begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande.

I Salair til Prokuratorerne Myhlertz og Kaas som Aktor og Defensor her for Retten betale de Tiltalte, Husmand Christen Pedersen og Snedker Peder Pedersen, En for Begge og Begge for En 5 Rdl. til hver.

De idømte Bøder og Erstatningen at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. —

Sagen AS. $\frac{514}{78}$ Tømmermester T. E. Kyhl af Kjøbenhavn ctr. Teglværksejer O. Bruun af Jægersborg.

(En Skjønsforretning, mod hvis Gyldighed en Part havde protesteret, fordi de udmeldte Mænd skulde have manglet Evne til at afgive det dem afæskede Skjøn, tillagt fuld Gyldighed, da vedkommende Part havde undladt at fremsætte sin Anke ved Mændenes Udmeldelse, og ej heller ved Forretningens Foretagelse eller dens Afhjemling havde foretaget det Fornødne for at værne om sit Tarv.)

(Paadømt den 19de Octbr. 1874.)

Nærværende ved Kjøbenhavns Amts nordre Birketing den 27. Aug. f. A. paakjendte Sag angaar Betalingen af 900 Rdl. som Rest paa Regning af 7. Juli 1872 over Tømmerarbejde, udført i 1871 af Tømmermester T. E. Kyhl her af Staden, ved 4 for Teglværksejer O. Bruun ved Jægersborg Allé opførte nye Bygninger og Udhuse m. M. — Regningen indeholder 19 Poster; af disse havde Bruun under Sagen erkjendt det i den 16de Post beregnede Beløb, men med Hensyn til Posterne 1—15 samt 18 gjort den Indsigelse, at han for de derunder anførte Arbejder havde truffet Akkord med Kyhl om en betydelig ringere Betaling, hvilken Indsigelse dog, da den ikke mod Sidstnævntes Benægtelse blev bevist, forkastedes, ligesom og den, at de beregnede Priser vare overdrevne. — Rigtigheden af Regningens 17de Post, nemlig 26 Rdl., blev imod Bruuns Benægtelse anset bevist, medens dens 19de Post, stor 1 Rdl., blev forkastet som ubevist.

— Efter at Bruun i Henhold hertil ved den ommeldte Dom var dømt til at betale Citanten 899 Rdl., samt Sagens Omkostninger med 20 Rdl., er Sagen fra begge Parters Side forelagt Overretten, idet Kyhl efter Hovedstævning af 2. Septbr. f. A. har paastaaet Underretsdommen stadfæstet og sig tilkjendt Appellens Omkostninger skadesløst, hvorimod Bruun efter en den 18. s. M. udtagen Stævning, der var bestemt til at falde i Rette den 22. Decbr. som Hovedstævning, men nu er benyttet som Contrastævning, har paastaaet Dommen derhen forandret, at han frifindes mod at betale Forskjellen mellem de idømte 899 Rdl. og det Beløb 299 Rdl., hvormed Regningen ved et af Contracitanten foranstaltet, med Hovedcitantens Samtykke her for Retten fremlagt Skjøn er nedsat, altsaa 600 Rdl. med Fradrag af de i Regningens 18de Post opførte 9 Rdl. 3 ß, som Contracitanten formener allerede at være beregnet under Posterne 12 og 13, altsaa 590 Rdl. 3 ß, deri yderligere fratrukket det Beløb, hvormed Post 17 maatte blive nedsat, in subsidium 600 Rd. alene med Fradrag af det Beløb, hvormed nysnævnte 17. Post maatte blive nedsat. Endelig har han paastaaet Hovedcitanten tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger i 1ste Instans eller at disse i alt Fald ophæves, og ligeledes at det paalægges Hovedcitanten at betale saavel Hoved- som Contrasagens Omkostninger, derunder ogsaa Omkostningerne ved den — som ovennævnt — optagne Skjønsforretning.

Her for Retten drejer Disputen mellem Parterne sig væsentlig om Betydningen af denne Forretning. Medens nemlig Hovedcitanten har paastaaet, at Skjønnet er uden Betydning som optaget ikke af kjøbenhavnske Tømmermestre, men af tvende respective i Taarbæk og Ordrup etablerede, altsaa Landhaandværkere, der maa antages at have havt Stedets Priser for

Øje og formentlig mangle Habilitet til at skjønne over de af en kjøbenhavnsk Mester for sit Arbejde beregnede Priser, har Contracitanten været af modsat Formening, og har han i saa Henseende — idet han specielt har benægtet, at de in casu udmeldte Skjønsmænd skulde mangle den til at foretage Skjønnet fornødne Habilitet — fremhævet, at Hovedcitanten lod møde ved Udmeldelsen, uden at fremsætte nogen Indsigelse mod Mændene, og at han endog personlig var tilstede, da Skjønnet foretoges, uden da at gjøre nogen Erindring, saa at det ikke gaar an nu at bestride deres Habilitet. Og heri finder Overretten, at Contracitanten maa gives Medhold. Selvfølgeligt havde det staaet i Hovedcitantens Magt ved Mændenes Udmeldelse at fremsætte de Erindringer, han maatte have mod dem, ligesom det og var hans Sag under Forretningen at gjøre Mændene bekjendte med alle særlige Omstændigheder, som kunde influere paa deres Bedømmelse af de beregnede Priser. Da han nu ligeledes lod møde ved Forretningens Afhjemling, hvor der endnu havde været Lejlighed til ved Spørgsmaal til Mændene at faa saadanne Punkter besvarede, hvorpaa han maatte lægge Vægt, uden at denne Lejlighed blev benyttet, ligesom han heller ikke — saaledes som hans Sagfører ved Afhjemlingen bebudede — har iværksat noget Overskjøn, maa den producerede Forretning tillægges fuld Betydning. —

Af denne sees det nu, at det samlede Beløb af Regningens første 14 Poster, samt af dens 16de Post er nedsat med 299 Rdl. Dette Beløb bliver da at decourtere i de Hovedcitanten ved Underretsdommen tilkjendte 899 Rdl., i hvilken Sum de under Posterne 17 og 18 — om hvilke Skjønsmændene have ment ikke at kunne erklære sig — beregnede Beløb af 26 Rdl. og 9 Rdl. 3 ß, hvis Ubillighed Contracitanten ikke har

godtgjort, ere indbefattede, uden at det heri kan gjøre Forandring, at Skjønsmændene have forhøjet 15de Post med 16 Rdl., da der selvfølgeligt ikke i nogen Post kan tillægges Hovedcitanten mere, end han selv har paastaaet. — I det Hele bliver der altsaa at tilkjende Hovedcitanten 600 Rdl., medens Contracitanten iøvrigt bliver at frifinde for hans Tiltale.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves for begge Retter.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Thi kjendes for Ret:

Contracitanten, Teglværksejer O. Bruun, bør til Hovedcitanten, Tømmermester T. E. Kyhl, betale 600 Rdl., men iøvrigt for hans Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Sagen 61/1874 Administrationen for Ringsted Klosters Fideicommis ctr. Kjøbenhavns Magistrat.

(Afvisning ex officio af en Sag, fordi der under samme ikke var Spørgsmaal om at afgjøre, hvad der var Ret i et allerede indtruffet Tilfælde, men kun om Fortolkningen af et Dokument for det mulige Tilfælde, at der engang i Fremtiden skulde opstaa Trist mellem Parterne.*)

(Paadømt den 19de Octbr. 1874.)

Da der under denne Sag — hvorunder Citanterne, Administrationen for Ringsted Klosters Fideicommis, have nedlagt Paastand om, at Ringsted Klosters Fidei-

*) Jfr. Højesteretstid. 1871, p. 206 og 646 (jfr. Jur. Ugeskrift 1867, p. 884 og 887), Jur. Ugeskrift 1874, p. 497; see dog Nellemanns Proces, alm. Del p. 269.

commis ved Dom kjendes berettiget til at afhænde eller at bortarvefæste det til Fideicommisset hørende Bondergods i Overensstemmelse med L. 21. Juni 1854 uden at være pligtig at afstaa til St. Hans Hospital nogen Del af de eventuelle Salgssummer, samt at de Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, tilpligtes at betale Sagens Omkostninger skadesløst, hvorimod de Indstævnte have paastaaet Frifindelse for Citanternes Tiltale og disse tilpligtede at betale Sagens Omkostninger — alene er Spørgsmaal om Fortolkningen af det den 9. Marts 1815 konfirmerede Erectionsbrev af 27. Dec. 1814 for Ringsted Klosters Fideicommis, navnlig dets Post 8, for det mulige, men endnu ikke indtraadte Tilfælde, at Fideicommissets Administration engang i Fremtiden skulde sælge eller bortarvefæste det til Fideicommisset hørende Bøndergods overensstemmende med L. 21. Juni 1854, og der derefter i den Anledning skulde opstaa Strid mellem Sagens Parter om de eventuelle Kjøbesummers Deling, hvorimod der ikke er Spørgsmaal om at afgjøre, hvad der mellem Parterne skal anses for Ret i et allerede indtruffet Tilfælde, kan der ikke anses at foreligge nogen Retstrætte, som egner sig til Paakjendelse af Domstolene, hvorfor Sagen vil være at afvise ex officio.

Stempellovgivningen er ikke overtraadt under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

Sagen $\frac{364}{71}$ Generalmajor J. H. Fensmark ctr. Finantsministeren paa Statskassens Vegne.

(Antaget, at en midlertidig Bortlejen af enkelte Dele af en Hovedgaardsbygning, der vedblivende bevarer sin Karakter som værende til for Agerbrugets Skyld, ikke kan medføre Forpligtelse til at svare Bygningsafgift for disse Deles Vedkommende, samt at det Samme gjælder om en Indretning af Lokaler i Hovedgaardsbygningen til en af

Ejeren selv dreven industriel Virksomhed.*) Tilbagesøgning af den urettelig affordrede Afgift tilladt, da Skatteyderen maatte antages at være gaaet ud fra, at den udgjorde en Del af den ham retlig paahvilende Bygningsafgift.)

(Paadømt den 19de Octbr. 1874.)

Da den af Citanten, Generalmajor J. H. **Fensmark**, som Ejer af Ejendommen Farumgaard i Farum Sogn, Frederiksborg Amt, i en længere Aarrække med 59 Rdl. 62 ß halvaarlig erlagte Bygningsafgift for 2den Termin 1869 blev afkrævet ham med 62 Rdl. 17 ß, fandt han sig foranlediget til nøjere at undersøge Sammenhængen med denne Afgift, og viste det sig da, at der siden 1. April 1857 var opkrævet og af ham erlagt Afgift, ikke blot af den under Farumgaard hørende Dampmølle og nogle i Farum By beliggende bortlejede Huse, men ogsaa af Farumgaards Hovedfløjs Sals- og Kjælderetage, af forskjellige Dele af sammes Sidefløje og af en ved Ejendommen beliggende særskilt Bygning. Da Citanten antog, at der med Urette var afkrævet ham Bygningsafgift af disse Dele af Farumgaards Hovedbygning, indgav han et Andragende til Generaldirectoratet for Skattevæsenet om at erholde tilbagebetalt den af ham for Tidsrummet fra 1. April 1857 til 1. Octbr. 1869 efter hans Formening for meget erlagte Bygningsafgift til et samlet Beløb af 1057 Rdl. 78 ß, hvorefter Finantsministeriet i Skrivelse af 2. Marts 1871 resolverede, at der kunde tilbagebetales 123 Rdl. 87½ ß af det nævnte Beløb, og tillige tilkjendegav Citanten, at Ministeriet, saafremt han efter Omstændighederne maatte finde sig foranlediget til at gjøre det omhandlede Spørgsmaal til Gjenstand for Domstolenes Afgjørelse, Intet

---

*) Jfr. Note til Kirke- og Undervisnings-Ministeriets Skrivelse af 7. Juni 1855.

kunde have at erindre imod at modtage Stævning i Sagen til nærværende Ret.

Citanten — i hvis Sted senere paa Grund af hans Dødsfald er indtraadt hans i uskiftet Bo hensiddende Enke — har derefter ved Stævning af 8. Juli 1871 paastaaet Indstævnte, Finantsministeren paa Statskassens Vegne, tilpligtet at tilbagebetale ham Restbeløbet af den formentlig for meget erlagte Bygningsafgift med 934 Rdl. 7 ß med Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato og Sagens Omkostninger, hvorimod den constituerede Kammeradvokat, der efter Ordre har givet Møde for Indstævnte, har paastaaet denne frifunden, subsidiært mod at tilbagebetale Citanten, hvad Retten maatte finde, at der tilkom ham, og for begge Tilfælde Citanten tilpligtet at betale Sagens Omkostninger, derunder Kammeradvocatens Salair.

Det af Citanten paastævnte Beløb udkommer paa følgende Maade:

a.	Afgift af Hovedfløjens Salsetage for 11 Aar	262 Rdl.	1 𝔐	„ ß.
b.	Afgift af Hovedfløjens Kjælderetage for 11 Aar	262 -	1 -	„ -
c.	Afgift af den sydlige Del af den vestre Sidefløj for 11 Aar	143 -	4 -	13 -
d.	Afgift af den sydlige Del af den østre Sidefløj for 11 Aar	103 -	„ -	12 -
e.	Afgift af den nordlige Del af den østre Sidefløj for 11½ Aar	92 -	„ -	„ -
f.	Afgift af en særskilt Bygning for 11 Aar	70 -	4 -	14 -
	Tilsammen . . .	934 Rdl.	„ 𝔐	7 ß.

Samtlige disse Afgifter formener Citanten ere opkrævede med Urette, da de til Farumgaard — hvis Jorder ere ansatte til 16 Tdr. 1 Skp. 1 F. 2 Alb. Hartkorn

— hørende Bygninger i Medfør af Frd. 1. Octbr. 1802 § 35 maa være fri for Bygningsafgift, saalænge der ikke foreligger særegne Omstændigheder, der kunne gjøre Forordningens § 36 anvendelig. Vel indrømmer nu Citanten, at den under a. anførte Salsetage og to Femtedele af den under b. anførte Kjælderetage i Tidsrummet fra October Flyttedag 1857 til April Flyttedag 1859 have været bortlejede til Beboelse af Sognepræsten i Farum, at den under c. anførte Bolig fra den 9. Septbr. 1857 til den 31. Juli 1858 har været beboet af en Vognmand, der i det angivne Tidsrum havde forpagtet Farumgaards Avling, at de under d. og e. anførte Vaaningsrum fra den 17. Juli 1859 til Octbr. Flyttedag 1864 have været bortlejede til en praktiserende Læge i Farum, og at de under e. og f. anførte Bygninger have været indrettede til Bageridrift, uden dog at være benyttede paa denne Maade i det Tidsrum, for hvilket Afgiften er opkrævet; men Citanten formener, at denne Bygningernes forskjellige Benyttelse, der har medført, at de i sin Tid ere blevne opmaalte og ansatte til Bygningsafgift, ikke har kunnet betage Bygningerne den Skattefrihed, der tilkommer dem, saalænge de fremtræde som Accessorier til de under Farumgaard matrikulerede Jorder. Under alle Omstændigheder formener Citanten, at der ikke har kunnet opkræves Afgift for de Tidsrum, i hvilke de ommeldte Bygninger ikke have været benyttede paa den angivne Maade.

Hvad angaar den af Citanten givne Fremstilling af de faktiske Forhold, som er bleven benægtet af Indstævnte, der ikke har kunnet indrømme, at Farumgaards Bygninger i det omspurgte Tidsrum ikke ere blevne benyttede paa anden Maade, der kunde give Anledning til Ansættelse til Bygningsafgift, end den af Citanten ovenfor paapegede, — da skjønnes det ikke rettere, end at Citanten har efter Omstændighederne tilstrækkeligt

godtgjort sammes Rigtighed. — Da der nu maa gives Citanten Medhold i, at den midlertidige Bortlejen af enkelte Dele af en Hovedgaardsbygning, der vedblivende bevarer sin Karakter som værende til for Agerbrugets Skyld, ikke kan medføre nogen Forpligtelse til at udrede Bygningsafgift for disse Deles Vedkommende, samt da det heller ikke kan antages, at Indretningen af Lokaler i Hovedgaardsbygninger til en af Ejeren selv dreven industriel Virksomhed kan berettige til at opkræve Bygningsafgift for disse Lokaler, maa det herefter statueres, at den in casu stedfundne Skatteansættelse har manglet Hjemmel i Lovgivningen.

Indstævnte har nu vel og anbragt, at Citanten ved uden Reservation at betale de ommeldte Afgifter, hvis Oprindelse ikke kunde være ham ubekjendt, selv maa have næret den Anskuelse, at de opkrævedes med Rette, og saaledes maa have forspildt ethvert Krav paa Tilbagebetaling; men ligesom det — efter hvad der foreligger — maa antages, at den Opmaaling, i Henhold til hvilken Skatteansættelsen fandt Sted, er foregaaet, uden at Citanten eller Nogen i hans Sted overværede samme, eller dertil var varslet, — saaledes er der heller ingen Anledning til at betvivle, hvad der af Citantens Sagfører er inhæreret, at Citanten i hele det Tidsrum, for hvilket de erlagte Afgifter tilbagefordres, er gaaet ud fra, at de udgjorde en Del af den Bygningsafgift, som han var pligtig at svare af den med Farumgaard forbundne ovennævnte Mølle og de under Gaarden hørende bortlejede Huse, idet hele Afgiftsbeløbet opkrævedes uspecificeret under Et.

Citantens Paastand findes derfor i det Hele at burde tages til Følge, idet dog Sagens Omkostninger blive at ophæve, og som Følge deraf kan der ikke tilkjendes den konstituerede Kammeradvocat noget Salair.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Thi kjendes for Ret:

Citanten, Generalmajor J. H. Fensmark — eller nu dennes Enke, — bør være berettiget til efter Udløbet af 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse af Indstævnte, Finantsministeren paa Statskassens Vegne, at erholde udbetalt de paastævnte 934 Rdl. 7 ß med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 8. Juli 1871, indtil Betaling sker.

Sagens Omkostninger ophæves.

Sagen $\frac{403}{74}$ Proprietær N. Petersen eller Pedersen til Frederiksyndest ved Fredensborg ctr. Prokurator C. J. Jensen i Helsingør som Curator i Lieutenant og Telegraphist C. P. M. Petersens Konkursbo paa bemeldte Bos Vegne, samt Kjøbmand Soldan i Helsingør.

(Antaget, at der til Sikkerhed for en Creditors Fordring var stiftet en Haandpanteret i nogle Debitor tilhørende Gjældsfordringer derved, at de disse vedkommende Gjældsbreve vare af Debitor tilstillede en Prokurator med en Skrivelse, hvori det hed, at de skulde tjene til Sikkerhed for Creditor. — En i Henhold til Konkurslovens § 21 fremsat Afkræftelsespaastand med Hensyn til den omhandlede Pantesikkerhed i Henhold til samme Lovs § 30 forkastet som for silde fremsat.)

(Paadømt den 19de Octbr. 1874.)

Efter Stævning af 15. Juli d. A. har Citanten, Proprietær N. Petersen eller Pedersen, under nærværende Sag paaanket en af Helsingør Skifteret — der behandler Lieutenant og Telegraphist C. P. M. Petersens Konkursbo — den 7. Juni d. A. afsagt Decision, hvorved Citantens Paastand om for sin i Boet anmeldte Fordring at erholde forlods Fyldestgjørelse af nogle i Boet beroende, af Prokurator Alsted, Grønthandler Petersen og

Detailhandler Ørstrøm udstedte Værdipapirer er forkastet, og gaar Citantens Paastand her for Retten ud paa, at den indankede Decision forandres derhen, at Citanten for sin nævnte Fordring — 500 Rdl. med Renter 5 pCt. p. a. fra Anmeldelsesdagen, indtil Betaling sker — erholder forlods Fyldestgjørelse af de fornævnte Værdipapirer, og for den Del af Fordringen, som ikke herigjennem dækkes, Udlæg af Boet efter dettes og Fordringens Beskaffenhed; saa har Citanten ogsaa paastaaet sig Sagens Omkostninger for Overretten tilkjendt skadesløst hos det indstævnte Bo.

Af de Indstævnte, Prokurator C. J. Jensen i Helsingør som Kurator i Lieutenant og Telegraphist C. P. M. Petersens Konkursbo paa bemeldte Bos Vegne og Kjøbmand Soldan i Helsingør, have Ingen givet Møde, skjøndt de findes lovligt stævnede, og Sagen vil derfor i Medfør af L. 1—4—30 og Frd. 3. Juni 1796 § 2 blive at paakjende efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, navnlig Skifteakten.

Det fremgaar af denne, at Citanten under 18. Febr. f. A. laante Fallenten 500 Rdl. mod et af denne udstedt Gjældsbevis, som forfaldt til Betaling 8 Dage efter dets Udstedelse, at Citanten, da Betalingen udeblev, afkrævede Fallenten Gjælden; at Fallenten under 15de Marts næstefter tilstillede Prokurator Alsted i Fredensborg de ovennævnte 3 Værdipapirer, af hvilke i alt Fald det ene kort iforvejen havde været i Indstævnte Kjøbmand Soldans Besiddelse, ved en Skrivelse, hvori det bl. A. hedder: „Herved sender jeg til Sikkerhed for Petersen, der forgjæves søgte mig igaar, ... Deres Obligation samt 2 andre Papirer“, samt at Papirerne, der derefter forbleve i Prokurator Alsteds Besiddelse, indtil de efter dennes Død af Skifteretten i hans Bo udleveredes Kurator i Lieutnant Petersens Konkursbo,

dog med Samtykke af Citanten og under Forbehold af dennes Ret i enhver Henseende.

Skjøndt det nu under Proceduren for Skifteretten er in confesso, at der ved Navnet Petersen i Brevet af 15. Marts er sigtet til Citanten, har Konkursboets Kurator dog nægtet, at Citanten har erhvervet nogen Haandpanteret i de ommeldte 3 Dokumenter; han har paastaaet, at Dokumenterne ved Skrivelsen af 15. Marts ikke ere sendte Prokurator Alsted som Citantens Repræsentant og for at tjene som Sikkerhed for det allerede stiftede Laan af 500 Rdl., men kun for at forsøge ved Hjælp af dem at rejse et nyt større Laan, saa at Alsted indesad med Dokumenterne som Repræsentant for Fallenten, der til enhver Tid kunde fordre dem tilbageleverede. De ovenciterede Ord i Skrivelsen af 15. Marts skjønnes imidlertid ikke at kunne forstaas anderledes, end at Dokumenterne sendes Alsted til Sikkerhed for Fallentens allerede existerende Gjæld til Citanten, nemlig efter Gjældsbevis af 18. Febr. f. A., og Skrivelsen indeholder iøvrigt Intet, der tyder paa, at Dokumenterne skulde tjene til Sikkerhed for et nyt Laan, eller at Alsted skulde besidde dem paa Fallentens Vegne; men hertil kommer, at Fallenten i Skrivelse til Citanten af 21. Marts f. A., hvis første Del maa antages at indeholde en Undskyldning for, at hans heromhandlede Gjæld ikke var betalt, ender med de Ord: „Alsted har jo imidlertid Depositum, saa De er jo sikkret,“ hvilket end ikke er bestridt at sigte til de heromhandlede 3 Dokumenter, og endelig har Fallenten i Skiftesamlingen den 24. Maj f. A. erkjendt, at disse 3 Dokumenter „bero i Prokurator Alsteds Dødsbo i Fredensborg og hæfte for 500 Rdl., som fhv. Ejer af Leerbjerggaard N. Petersen (Cit.) har laant Komparenten.“ Under disse Omstændigheder skjønnes der ikke at kunne være nogen Tvivl om, at Dokumenterne ere tilstillede Prokurator Alsted

af Fallenten for at tjene til Sikkerked for dennes Gjæld til Citanten, og da denne Sikkerhed efter det Foreliggende ikke kunde bestaa i Andet end en Haandpanteret, hvilket heller ikke specielt er modsagt, maa det statueres, at Prokurator Alsted havde Dokumenterne i Haandpant paa Citantens Vegne til Sikkerhed for hans heromhandlede Fordring.

Men selv under Forudsætning af, at der maatte findes stiftet en lovlig Haandpanteret for Citanten, har Boets Kurator forment, at denne maatte være ugyldig i Henhold til Konkurslovens § 21, idet Panteretten som indrømmet for en ikke samtidig stiftet Gjæld ikke kunde gjøres gjældende mod Boet, da den er stiftet den 15. Marts f. A., medens Fallenten opgav sit Bo den paafølgende 6. Maj, altsaa inden 8 Uger efter. — Herimod har Citanten imidlertid gjort gjældende, at denne Indsigelse maa anses præcluderet ved Konkurslovens § 30, og heri findes at maatte gives ham Medhold. Det er nemlig in confesso, at Boet slet intet Skridt har foretaget mod Citanten for at afkræfte den foregaaede Pantsætning, og de Grunde Kurator har anført til Hjemmel for denne Undladelse, kunne ikke tillægges nogen Betydning. Naar Kurator saaledes har ment, at Pantsætningen i og for sig var ugyldig efter Konkurslovens § 21, hvorefter de der omhandlede Pantsætninger „ikke kunne gjøres gjældende," da strider dette mod samme Lovs § 30, hvorefter det under den der omhandlede Sag netop skal afgjøres, om Pantsætningen er gyldig eller ikke; og naar Kurator fremdeles har ment, at den Omstændighed, at Boet var i Besiddelse af de 3 Dokumenter, maatte fritage det for en saadan Sags Anlæg, da kan dette ikke anses for rigtigt, idet Boet var bekjendt med Citantens Paastand med Hensyn til Dokumenterne, og derhos kun var kommet i Besiddelse af disse under Forbehold af Citantens Ret.

Da Boets Indsigelser mod den stiftede Haandpanteret saaledes maa anses for sent fremsatte, maa allerede som Følge heraf — og uden at det bliver nødvendigt at undersøge, hvad Proceduren for Skifteretten endvidere har drejet sig om, nemlig om Panteretten kunde staa ved Magt i Henhold til Konkurslovens § 22 — den indankede Decision i Henhold til det Ovenanførte være at forandre og Citantens Paastand være at tage til Følge, dog saaledes, at Sagens Omkostninger her for Retten efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

Citanten, Proprietær N. Pedersen eller Petersen til Frederiksyndest ved Fredensborg, bør være berettiget til for sin i Lieutenant og Telegraphist C. P. M. Petersens Konkursbo anmeldte Fordring, 500 Rdl. med Renter 5 pCt. p. a. fra Anmeldelsesdagen indtil Betaling sker, at erholde forlods Fyldestgjørelse af de i Boet beroende, af Prokurator Alsted, Grønthandler Petersen og Detailhandler Ørstrøm udstedte Værdipapirer, og for den Del af Fordringen, som ikke herigjennem dækkes, Udlæg af Boet efter dettes og Fordringens Beskaffenhed.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Rettelse. Under »Meddelelser« i forr. Nr. er cand. jur. Kraft fejlagtig opført som autoriseret Fuldmægtig hos Overretsprokurator Becher istedetfor hos Overretssagfører Sinding.

☞ Af dette Ugeskrift udkommer 15 Nr. (Ark) i Qvartalet nemlig i Reglen et ugentligt og 2 Gange qvartaliter et Dobbeltnummer. Prisen er 7 Mk. 8 Sk. for Qvartalet, og Subskription, bindende for 30 Nr., modtages paa alle kongelige Postcontoirer, i Bogladerne og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. **Nyt** Nr. 57.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 19de December.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen $\frac{227}{74}$ Sorø Kjøbstads Skifteret, som behandler Kjøbmand Folmer D. Smiths Fallitbo, og Grossererne A. Schlichtkrull, Julius Bentsen, Jørgen Jensen, C. Augustinus og S. Seidelin i Kjøbenhavn og Isenkræmmer H. E. Halberg sammesteds ctr. Overretsprokurator J. B. F. H. Kalko og Underretsprokurator Deichmann i Slagelse, der som Executores testamenti behandle Kjøbmand af Sorø Niels Christian Christensens og Hustru Ane Christensens Dødsbo, paa dettes Vegne, Kjøbmændene Folmer D. Smith og Søren Smith, Begge i Sorø, Overretssagfører Bay som Mandatarius for: 1) Marie Rasmussen, f. Smith, en Søster til afdøde Enkefru Christensen; — 2) Børnene efter afdøde Niels Dyrlund Smith, nemlig: a. Kjøbmand Søren Smith, b. Bager

Bruhns i Tølløse, i Ægteskab med Inger Smith, c. Skolelærer Poulsen, i Ægteskab med Maren Smith, d. Claus Smith, e. Gaardbestyrer Mansa, i Ægteskab med Bolette Smith, f. Arbejdsmand Hans Andersen, i Ægteskab med Ane Smith, og g. Skolelærer Johannes Smith; — 3) Børnene efter afdøde Jens Smith, nemlig: a. Søren Smith, b. Mølleforpagter Johannes Smith, c. Jens Gotfred Smith, d. Lods Johansen, i Ægteskab med Stine Smith, e. Møller Niels Hansen, i Ægteskab med Line Smith, og f. Bryggeribestyrer Olsen, i Ægteskab med Anna Smith.

(Spørgsmaal om en udstedt Deklaration, hvorved der disponeredes over en betinget Arv, skulde betragtes som en dispositiv eller som en renunciativ Arvepagt; det Sidste antaget. — Forskjellige Indsigelser af Kreditorerne i Udstederens Fallitbo imod Afkaldets Gyldighed forkastede.)

(Paadømt den 19de Octbr. 1874.)

Under 13. Aug. 1846 oprettede Ægtefolkene, Kjøbmand Niels Christian Christensen af Sorø og Hustru Ane Christensen, født Smith, i Forening et Testament, hvorefter den Længstlevende af dem ved den Andens Død som uindskrænket Ejer skulde beholde deres hele fælles Bo, men dette, dersom den Længstlevende giftede sig, deles mellem denne og visse nærmere opgivne Arvinger, medens det, naar den Længstlevende forblev ugift, skulde deles mellem forskjellige ved Testamentet indsatte Arvinger, og navnlig var det bestemt, at tvende af Hustruens Brodersønner, de Indstævnte Kjøbmænd Folmer D. Smith og Søren Smith, skulde have nogle af Boets faste Ejendomme i Sorø, Nr. 31 med Tilliggende og Nr. 5, ligeledes med Tilliggende, fri for Behæftelser for en Værdi af resp. 18000 Rdl. og 6000 Rdl.,

saaledes at Søren Smith havde Ret til at vælge, hvilken han vilde overtage, og at, dersom Nogen af disse skulde være afgaaet ved Døden før den Længstlevende af Ægtefolkene og efterlade sig Livsarvinger, disse da skulde træde i Stedet, men i Tilfælde af, at han ikke efterlod sig Livsarvinger, den Længstlevende være berettiget til at indsætte en Anden i den Afdødes Sted. — Den 23. April 1854 afgik Kjøbmand Christensen ved Døden, og Enken overtog da i Henhold til Testamentet det fælles Bo.

Af en under Sagen fremlagt Deklaration fra Indstævnte Folmer D. Smith af 18. Jan. 1861 ses det, at han er bleven enig med Indstævnte Søren Smith om, at han i Tiden skulde overtage Ejendommen Nr. 31, og at Enken Ane Christensen, for at hjælpe ham til en Driftskapital, optog et Laan af 10000 Rdl. i bemeldte Ejendom, hvilket Beløb Indstævnte Folmer D. Smith forpligtede sig til at tilsvare som en ham alene paahvilende Gjæld, naar han tiltraadte Ejendommen, uden mindste Ansvar for Enken Christensen eller hendes Bo, og saaledes, at Bestemmelsen i Testamentet om, at Ejendommen skulde overdrages ham gjældfri for 18000 Rdl., ikke skulde gjælde de anførte 10000 Rdl.

Efter at dernæst Indstævnte Folmer D. Smiths Bo var kommet under Fallitbehandling og denne var sluttet den 21. Juni 1872 ved en Repartition, hvorved kun en ringe Del af den anmeldte Gjæld blev dækket, udstedte bemeldte Indstævnte den 26. Juni 1872 et saakaldet Afkald paa alle de Rettigheder, der vare ham tillagte ved det ovennævnte Testament med senere Paategninger, saavel til den faste Ejendom med Tilhørende som til den ham ved Testamentet endvidere tillagte Arveret som Arving efter Enken, saa at hun skulde have fri Raadighed til ved Testament at disponere over enhver ham tillagt Ret og Andel, saa og til at sælge den

faste Ejendom og disponere over, hvad der ved Salg maatte indkomme over den Sum, han efter Testamentet skulde tilsvare de der nævnte Arvinger, Alt dog under Betingelse af, at han maatte overleve Enken, og at de Dispositioner, hun maatte foretage over de ham tillagte Arveparter, ikke angribes af Medarvingerne og omstødes ved Dom, i hvilket Fald han forbeholdt sig at indtræde i den fulde ham ved Testamentet tillagte Ret.

Under 7. Juli 1872 oprettede Enken Christensen endelig et Testament, hvorved hun, der erklærer i Henhold til Testamentet af 13. Aug. 1846 som Eneejer at have overtaget hendes Mands og hendes hele Fællesbo, bestemmer, at da hendes Brodersøn Folmer D. Smith har givet Afkald paa de ham ved Testamentet tillagte Rettigheder, skal saavel den Arv, der vilde være tilfaldet ham som Arving paa Grund af Slægtskabet, som det Beløb, der ved Salget af den oftnævnte Ejendom maatte udkomme over 25200 Rdl., ved hendes Død tilfalde hans Børn.

Efter Enken Christensens Død have de indstævnte Executorer i Henhold til allerhøjeste Bevilling af 6. Aug. 1872 taget Fællesboet efter hendes Mand og hende under Skiftebehandling, og under denne er opstaaet Dispute om Gyldigheden eller Betydningen af forskjellige af de ommeldte Transaktioner, idet navnlig Citanterne Grossererne A. Schlichtkrull, Jul. Bentsen, Jørgen Jensen, C. Augustinus og S. Seidelin i Kjøbenhavn og Isenkræmmer H. E. Halberg sammesteds, til hvem Skifteretten i Sorø Kjøbstad, som — efter at Indstævnte Folmer D. Smiths Fallitbo er blevet reassumeret — behandler dette, har sluttet sig, have paastaaet de foran ommeldte, af Enken Christensen udstedte testamentariske Bestemmelser til Forandring i Testamentet af 13. Aug. 1846 og det ommeltde Afkald fra Indstævnte Folmer D. Smith kjendte ugyldige og denne Indstævnte

anerkjendt som Arving i Boet efter Testamentet af 1846, samt den Arv, der saaledes vil tilfalde ham, udlagt til hans Fallitbo uden Afkortning af det Beløb, han maatte skylde Kjøbmand Christensens og Enkes Bo efter Deklarationen af 18. Jan. 1861. Subsidiært have de paastaaet, at der i hvert Fald til Fallitboet udlægges Halvdelen af den Folmer D. Smith efter Testamentet af 1846 tilkommende Arv, og at den af de Indstævnte paastaaede Likvidation kun sker i Halvdelen af den ham tilfaldende Universalarv.

Indstævnte Folmer D. Smith har derimod dels paa egne Vegne, dels som Værge for sine umyndige Børn, paastaaet, at samtlige af Enken Christensen udstedte testamentariske Bestemmelser og det af ham udstedte Afkald kjendes gyldige, saa at der udlægges Arv til hans Børn i Henhold til Testamentet af 1872. Subsidiært har han paastaaet, at Testamentet af 1846 kun for en Trediedel af den ham ved samme tillagte Arv kjendes gyldigt, saa at kun denne Trediedel udlægges til hans Fallitbo, og dette kun efter Fradrag af den fulde det paahvilende Gjæld til Stervboet, samt at iøvrigt de af Enken Christensen senere end Testamentet af 1846 oprettede Dispositioner og det ovennævnte Afkald kjendes gyldige, saa at der udlægges den fulde Arv i Henhold til Testamentet af 1872 til hans Børn efter Fradrag af hvad der, naar ommeldte Compensation har fundet Sted, maatte blive udlagt til Fallitboet.

For de øvrige Indstævnte med Undtagelse af Executorerne har Overretssagfører Bay paastaaet det Tilgodehavende, som Christensens og Enkes Bo har i Folmer D. Smiths Fallitbo, afkortet i den Arv, der maatte findes at tilkomme dette.

Ved den den 5. Jan. d. A. af Skifteretten i Sorø afsagte Decision er eragtet, at de af Citanterne nedlagte Paastande ikke kunne tages til Følge, hvorefter Citan-

terne ved Stævning af 11. Marts d. A. have paaanket denne Decision herfor Retten, hvor de paastaa den forandret derhen, at deres i 1ste Instans nedlagte Paastande tages til Følge, samt at de Indstævnte med Undtagelse af Executorerne i Christensens og Enkes Bo tilpligtes in solidum at betale Appellanterne Appellens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt. —

De Indstævnte Kjøbmand Folmer D. Smith og dennes Børn have derimod paastaaet Decisionen stadfæstet og Appellanterne tilpligtede at betale Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

For de øvrige Indstævnte med Undtagelse af Executorerne, der kun ere stævnede til at til- og forsvare deres Behandling, har Overretssagfører Bay givet Møde og henholdt sig til de for Executorerne nedlagte Paastande, samt paastaaet Appellanterne tilpligtede at betale nærværende Sags Omkostninger.

Naar Citanterne til Støtte for deres Paastand have villet gjøre gjældende, at Decisionen allerede af den Grund maa forandres, at de samme Spørgsmaal skulle være afgjorte ved Sorø Skifterets Decision af 22. Febr. 1873 i Indstævnte Folmer D. Smiths Fallitbo, der skal give deres Paastand Medhold, og som, da den ikke er paaanket, maatte være bindende for den samme Skifteret ved Afgjørelsen i nærværende Bo, — er det klart, at denne Formening er uden Grund, idet Decisionen af 22. Febr. 1873 alene forkaster Indstævnte Folmer D. Smiths Protest imod den stedfundne Reassumtion af Fallitboet, for at dettes mulige Rettigheder i Kjøbmand Christensens og Enkes Bo kunne gjøres gjældende, uden at Udtalelserne i Decisionen om de Grunde, hvorpaa den støttes, kunne være bindende for sidstnævnte Bo, der end ikke ses at være repræsenteret i Fallitboet,

eller for de øvrige i Christensens og Enkes Bo Interesserede.

Hovedspørgsmaalet bliver da herfor Retten ligesom i 1ste Instans, hvilken Betydning der skal tillægges den ovennævnte af Indstævnte Folmer D. Smith under 26. Juni 1872 udstedte Deklaration. Forsaavidt nu Citanterne have forment, at denne maa bedømmes som en dispositiv Arvepagt, skjønnes det dog ikke rettere, end at Arven i Forhold til Folmer D. Smith kun kan betragtes som „falden“ ved Enken Christensens Død, eftersom hans Arveret i Testamentet var betinget af, at han overlevede Testatrix, og bemeldte hans Disposition findes derfor med Føje af den paaankede Decision ansét for at være — hvad den ogsaa benævner sig — et Arveafkald. Selv om der nu kunde gives Citanterne Medhold i deres Paastand om, at den, der er under Fallit, ikke gyldigt kan disponere over en ham eventuelt tilkommende Arvelod, saa er dette in casu uden Betydning, da Indstævnte ved den umiddelbart forinden foregaaede Slutning af Fallitboet, havde erholdt den til Afkaldets Udstedelse fornødne frie Raadighed over sit Gods, og denne kan ikke være bleven ham betagen ved den senere stedfundne Reassumtion af Boet, der ej heller kan stilles lige med en ny Fallit-erklæring, og saaledes, som af Citanterne yderligere paastaaet, medføre Anvendelse af L. 5—14—46; og forsaavidt endelig Citanterne have forment, at Afkaldet i alt Fald i Følge Bestemmelsen i Frd. 25. Maj 1845 § 14 maatte være ugyldigt, da det ikke er indgaaet med begge Testatorerne, da maa der ogsaa i saa Henseende gives den paaankede Decision Medhold i, at det er tilstrækkeligt, at Afkaldet er udstedt til den hele Arvemassen repræsenterende Enke.

Idet Afkaldet saaledes maa anses for fuldgyldigt, bortfalder Undersøgelsen om, hvilken Betydning der,

naar Afkaldet omstødes, maa tillægges det nye Testamente, og dette, der kun er blevet bestridt under den modsatte Forudsætning, maa altsaa ogsaa staa ved Magt. Som Følge heraf vil den indankede Decision i det Hele være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Statskassens Ret vil være at forbeholde, forsaavidt den fremlagte Skifteakt ikke skulde befindes skrevet paa behørigt stemplet Papir; men iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Decision bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt den fremlagte Skifteakt ikke skulde befindes skrevet paa behørigt stemplet Papir.

Sagen 323/74 Prokurator H. Jacobsen som Aktor ctr. Tiltalte Margrethe Pedersdatter af Gundsømagle.

(Frifindelse under en Tiltale for Fostermord eller dog uløvlig Omgang med Barnefødsel.)

(Paadømt den 20de Octbr. 1874.)

Under nærværende Sag tiltales Margrethe Pedersdatter af Gundsømagle for Overtrædelse af Straffelovens § 192 eller § 195.

Efter at der i Anledning af en mod Tiltalte fremkommen Sigtelse for at have udvist uforsvarligt Forhold i Anledning af sit Svangerskab var blevet indledet Undersøgelse, nægtede hun først overhovedet at have været frugtsommelig, men vedgik senere — efterat have været underkastet Lægeundersøgelse — at have bragt

et Foster til Verden den 29. April f. A. Hun forklarede i saa Henseende først, at hun, der er ugift, fra Novbr. 1872 og indtil Jul næstefter oftere har havt legemlig Omgang med en navngiven Mandsperson, hvad denne imidlertid har benægtet, og at hendes maanedlige Forandringer udeblev den 20. Decbr. s. A. Da hun i Marts Maaned f. A. mærkede, at hun blev før, tænkte hun sig det nok muligt, at hun var frugtsommelig, men omtalte det ikke til Nogen, og navnlig ikke til en senere afdød Læge i Kjøbenhavn, hos hvem hun søgte Raad, da hun havde Besværlighed ved at lade Vandet, og som efterat have undersøgt hende gav hende Midler mod dette Onde. Ligesom hun imidlertid hverken brugte eller tænkte paa at bruge fosterfordrivende Midler, saaledes vilde hun, naar hun var kommet noget længere hen i Svangerskabet, have aabenbaret sin Tilstand for sin Moder, hos hvem hun opholdt sig, og bedet hende om at maatte komme til Kjøbenhavn og føde. — Efterat hun om Natten mellem den 28. og 29. April havde havt Diarrhoe og Dagen efter følt heftige Smerter i Maven, stod hun om Middagen op og gik ud i en Port i hendes Moders Gaard, som hun senere har udsagt, for at lade sit Vand. Kort efter at hun var kommen derud, gik der en Mængde Vand fra hende, og strax derefter kom Fosteret, der formentlig var dødt, idet det ikke rørte sig eller gav nogen Lyd fra sig, ligesom hun ej heller før Fødselen havde mærket Liv i det. Efter at det var blevet skilt fra hende, uden at hun mærkede, hvorledes dette skete, bar hun det bort under sin Kjole og skjulte det under noget Jord ved et Havegjærde, hvor det imidlertid ved de senere foretagne Undersøgelser ikke er fundet. Hun begav sig derpaa tilsengs uden at omtale det Passerede, og var syg nogle Dage derefter.

Denne Forklaring forandrede hun vel i flere Hen-

seender, navnlig efter at hun var bleven arresteret, og udsagde saaledes blandt Andet, at hun allerede i Sædhøsten 1872 havde havt legemlig Omgang med den nævnte Mandsperson, at hendes maanedlige Forandringer allerede udeblev første Gang den 20. Septbr. 1872 — hvilket hun dog senere forandrede til den 20. Jan. f. A. — at hun i Tiden nærmest før hun søgte Raad hos den ovennævnte Læge i Kjøbenhavn syntes, at hun mærkede Noget, der ligesom kunde vise Bevægelse af et Foster, hvilket dog ophørte de sidste 14 Dage før Fødselen, at hun, efter at Fosteret var født, syntes, at det bevægede Hovedet og frembragte en rallende Lyd, samt at hun — forinden hun bar det bort — et Øjeblik holdt dets Hoved ned mod Jorden; men senere har hun atter erklæret disse Anbringender for urigtige og angivet, at de kun fremkom, fordi hun mærkede, at hendes første Forklaringer ej fandt Tiltro og ønskede at slippe ud af Arresten. Hun har saaledes tilsidst i det Væsentlige fastholdt sin tidligere Forklaring, idet hun dog har erkjendt, at forsaavidt angaar Tiden, paa hvilken hun begyndte at have legemlig Omgang med den nævnte Mandsperson, er hendes sidste Forklaring rigtig. Med Hensyn til Fosterets Udseende har hun angivet, at det var blaat, ikkun 12 Tommer langt og havde ikke Negle paa Fingrene eller Haar paa Hovedet.

Under Sagen er der derhos fremlagt Erklæringer fra de tvende Læger, der have undersøgt Tiltalte i Anledning af den mod hende fremkomne Sigtelse. Af disse gaar den af Professor Overaccoucheur Stadfeldt afgivne ud paa, at Tiltalte vel har været svanger, og at Svangerskabet maa have passeret den halve Tid, men at der formentlig ikke kan være Tale om Fødselen af et fuldbaarent eller nær fuldbaarent Barn. Ligeledes udtales det i den af Distriktslæge Ryge afgivne Erklæring, at Forholdene tale for, at der har været en Abort, og

denne Anskuelse har den nævnte Læge, efter at have havt Lejlighed til at gjennemgaa de optagne Forhør, i en senere Erklæring fastholdt, idet han særlig har fremhævet, at efter de fremkomne Oplysninger i Grunden ingen af Tiltaltes Omgivelser eller andre Besøgende — deriblandt en Jordemoder — har anset hende for at være synderlig langt henne i Svangerskabet. I en Skrivelse af 16. Octbr. f. A. har endvidere det kgl. Sundhedskollegium — næst at bemærke, at et Foster først omtrent 2 Maaneder efter Midten af den normale Svangerskabstid naaer en saadan Udvikling, at det er istand til at fortsætte Livet efter ved Fødselen at være adskilt fra Moderen — yttret, at efter Resultaterne af de foretagne Lægeundersøgelser af Tiltalte, lader sig kun saa meget sige, at hendes Svangerskab sandsynligvis maa have naaet frem til Midten af den normale Tid, uden dog paa den anden Side at have været ganske nær ved sin normale Afslutning, men at de ved Undersøgelserne oplyste Omstændigheder alene ikke afgive tilstrækkeligt Grundlag for en nogenlunde sikker Afgjørelse af, om hendes Foster kan have naaet det til Livets Fortsættelse efter Fødselen nødvendige Udviklingstrin eller ikke. — Bemeldte Kollegium har endelig paa Foranledning af Overretten i en Skrivelse af 11te Septbr. d. A. udtalt, at efter Resultaterne af Lægeundersøgelsen er der kun liden Sandsynlighed for, at Barnet kan være undfanget til noget af de Tidspunkter, om hvilke der efter Tiltaltes Forklaringer kan være Spørgsmaal, nemlig Slutningen af August eller Slutningen af Novbr. 1872, uden at noget af dem fra Lægevidenskabens Standpunkt dog afgjort tør forkastes, samt tilføjet, at — forsaavidt der gaas ud fra, at Barnet først er undfanget i Slutningen af Novbr. bemeldte Aar — maa Fødselen i ethvert Tilfælde betragtes som en Abort.

Ligesom Tiltalte nu ikke, efter hvad der i Sagen

foreligger, kan antages at have villet ombringe det Foster, hun har bragt til Verden, og der derfor allerede af den Grund ikke bliver Spørgsmaal om Anvendelse af Straffelovens § 192, saaledes turde det ogsaa være betænkeligt at gaa ud fra, at Fosteret er undfanget paa et andet, og navnlig paa et tidligere Tidspunkt end det, hvortil Tiltaltes baade første og sidste Forklaringer føre, nemlig Slutningen af Novbr. 1872, og da Barnets Fødsel under denne Forudsætning kun kan betragtes som en Abort, kunne ej heller Betingelserne for at anvende Straffelovens § 195 paa Tiltaltes Forhold anses tilstede. — Det maa derfor billiges, at hun ved Underretsdommen er frifunden for Aktors Tiltale, og da bemeldte Doms Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes i det Hele være at stadfæste. — I Salair til Aktor her for Retten vil Tiltalte have at betale 10 Rdl., hvorimod der ikke bliver Spørgsmaal om at fastsætte noget Salair for Defensoratet her for Retten, da Tiltalte har ladet møde ved en engageret Sagfører.

Sagens Behandling ved Underretten og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen bør ved Magt at stande.

I Salair til Aktor for Overretten, Prokurator H. Jacobsen, betaler Tiltalte, Margrethe Pedersen af Gundsømagle 10 Rdl.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{241}{71}$ Prokurator Bøcher som Aktor ctr. de Tiltalte Pigen Ane Margrethe Christensen og Gaardejer Jørgen Frederiksen af Hyllested.

(En Tiltalt, der sigtedes for at have forlokket en Medtiltalt til falsk Udlæggelse af Barnefader, frifunden, da han ikke havde tænkt sig,

at den urigtige Barnefaders Navn skulde opgives til Indførelse i Kirkebogen.)

(Paadømt den 20de Octbr. 1874.)

Under nærværende, fra Holsteinborg Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Pigen Ane Margrethe Christensen og Gaardmand Jørgen Frederiksen af Hyllested, den Første paa Grund af falsk Udlæggelse af Barnefader, og den Sidste for at have forlokket hende til denne Forseelse.

Hvad Tiltalte Pigen Christensen angaar, er hun ved egen — med det iøvrigt Oplyste stemmende — Tilstaaelse overbevist om, til Indførelse i Kirkebogen at have udlagt Ungkarl Ole Peter Larsen — hvis Navn iøvrigt fejlagtig var indført som Ole Pedersen — som Fader til det af hende den 28. Septbr. f. A. fødte Drengebarn, Peter Christensen, uagtet bemeldte Ole Peter Larsen, med hvem hun vel tidligere har havt legemlig Omgang, men dog ikke til en saadan Tid, at han kunde være Fader til Barnet, saaledes ikke var Barnefader, og anlagde hun derefter Alimentationssag mod Ole Peter Larsen, hvilken Sag hun dog, efter at have vedgaaet Sigtelsens Urigtighed, frafaldt.

Efter Tiltalte Christensens Forklaring er hun til den falske Udlæggelse af Barnefader bleven forledet af sin daværende Husbond, Tiltalte Gaardejer Frederiksen, med hvem hun siden Sommeren 1872 havde staaet i utugtigt Forhold og jevnlig plejet legemlig Omgang.

For sit ovennævnte Forhold vil Tiltalte Christensen, der er født i Aug. 1854, og ikke tidligere tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 179, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Hvad angaar Tiltalte Gaardejer Frederiksen, har han vel vedgaaet at have opfordret Pigen Christensen til at udlægge Ole Peder Larsen som Barnefader, uagtet

han, efter hvad der foreligger, ingen rimelig Anledning havde til at antage, at denne skulde være Fader til Barnet. men da han under et efter Overrettens Kjendelse optaget Forhør har paastaaet, at han — da han stillede denne Opfordring til Pigen Christensen — slet ikke tænkte over, at det var til Indførelse i Kirkebogen, at Ole Peter Larsen skulde opgives som Barnefader — hvori det Strafbare efter Lovgivningen maa antages at ligge — og denne hans Forklaring ikke findes at kunne forkastes, vil han, der er født i Aaret 1838, og ikke tidligere tiltalt eller straffet, være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Overensstemmende hermed vil Underretsdommen, der har anset begge de Tiltalte efter Straffelovens §§ 179, 52 og 30, og bestemt Straffen for hver af dem til en Bøde til Statskassen af 30 Rdl. eller simpelt Fængsel i 8 Dage, være at forandre, hvad Straffen angaar, hvorimod den vil være at stadfæste i Henseende til Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte de Tiltalte in solidum, dog at Salairerne til Sagførerne for Underretten, Prokuratorerne Simmelhag og Larsen, bestemmes til 5 Rdl. for hver.

De Tiltalte ville derhos, ligeledes in solidum, have at betale Salarium til Aktor og Defensor for Overretten med 6 Rdl. til hver.

Det kan ikke billiges, at Underdommeren, istedetfor paa sædvanlig Maade at lade Dommen forkynde for de Tiltalte ved Stævningsmændene, har ladet dem paategne Akten, at de vare tilfredse med Dommen og frafaldt Forkyndelse ved Stævningsmændene, ligesom ogsaa Forhørsudskriften, hvori der er mange forstyrrende Skrivfejl, burde have været omhyggeligere konfereret.

Iøvrigt har under Sagens Behandling for Underretten intet ulovligt Ophold fundet Sted. — Den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Gaardejer Jørgen Frederiksen af Hyllested bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. — Tiltalte Pigen Ane Margrethe Christensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage.

I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande, dog at Salairerne til Prokuratorerne Simmelhag og Larsen bestemmes til 5 Rdl. for hver.

I Salarium til Prokuratorerne Bøcher og Leth for Overretten betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 5 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Sagen $\frac{520}{74}$ Prokurator P. A. Petersen som Aktor ctr. Arrestantinden Maren Sophie Frederiksen og Arrestanten Jøns Persson.

(Straffelovens § 235 anset anvendelig paa gjentagne Tyverier af Mælk til et samlet Beløb af 70 Sk., da det hver Gang stjaalne Kvantum kun var ubetydeligt *). — Dens Anvendelse ikke anset udelukket derved, at Tiltalte tidligere havde været straffet som Tyv**). — En Tiltalt, som havde gjort sig medskyldig i Tyveriet ved efterfølgende Meddelagtighed, straffet efter samme Lovs § 235 cfr. § 55.)

(Paadømt den 27de Octbr. 1874.)

Under nærværende, i 1ste Instans ved Stevns og Faxe Herreders Extraret paakjendte Sag, hvorunder Arrestantinden Maren Sophie Frederiksen tiltales for Tyveri og Arrestanten Jøns Persson for Meddelagtighed

---

*) Jfr. D. i Jur. Ugeskrift 1873, p. 113 (stadfæstet af Højesteret, se p. 238 samme Aarg.)

**) Jfr. D. i Højesteretstid. 1868, p. 163; 1869, p. 174, 403; 1870, p. 84, 119; 1871, p. 567; 1873, p 105.

heri eller Hæleri, er det ved egen Tilstaaelse godtgjort, at Arrestantinden i omtrent 14 Dage i Juli Maaned d. A. dagligen har fravendt sin Husbond omtrent 1 Pot Mælk, som hun hældte op i en Arrestanten tilhørende Krukke, og at han derefter — skjøndt han vidste, hvorledes hun havde tilvendt sig Mælken — fortærede denne, der ialt er ansat til en Værdi af 70 Sk. —

(Sluttes.)

Meddelelse.

Den 14. Decbr. er cand. jur. H. C. Bennetzen autoriseret som Fuldmægtig hos Overretsprokurator Kaas, hvorved den til cand. jur. Thaae udstedte Fuldmagt er tilbagekaldt.

☛ I næste Uge udkommer intet Nr. af »Nyt Juridisk Ugeskrift«; derimod udkommer Nr. 58 — 60, indeholdende Real-Register etc. i Slutningen af indeværende Maaned.

☛ Af dette Ugeskrift udkommer 15 Nr. (Ark) i Qvartalet nemlig i Reglen et ugentligt og 2 Gange qvartaliter et Dobbeltnummer. Prisen er 7 Mk. 8 Sk. for Qvartalet, og Subskription, bindende for 80 Nr., modtages paa alle kongelige Postcontoirer, i Bogladerne og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

1874. Nyt Nr. 58—60.

Juridisk Ugeskrift.

Redigeret

af

F. Friis,

Assistent under den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret.

Den 31te December.

Lands-Over- samt Hof- og Stadsretssager.

Sagen $\frac{620}{74}$ Prokurator P. A. Petersen som Aktor ctr. Arrestantinden Maren Sophie Frederiksen og Arrestanten Jøns Persson.

(Sluttet. — Se forrige Nr.)

Da det af Arrestantinden udviste Forhold — navnlig naar henses til det ved hvert Tyveri Borttagnes ringe Værdi — findes at maatte henføres under Straffelovens § 235, vil hun, der er født den 15. Decbr. 1841, og foruden oftere at være straffet for Overtrædelse af Polititilhold og for bedrageligt Forhold, ved nærværende Rets Dom af 10. Jan. 1865 er anset for 2den Gang begaaet Tyveri efter Frd. 11. April 1840 § 13 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, nu være at anse med simpelt Fængsel i 14 Dage, og findes Arrestanten, der er langt over kriminel Lavalder og ikke tidligere straffet, at maatte anses efter samme Paragraph cfr. § 55 med simpelt Fængsel i 8 Dage.

Den indankede Dom, hvorved Arrestantinden er anset efter Straffelovens § 231 med Forbedringshus-

arbejde i 8 Maaneder og Arrestanten efter samme Lovs § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, bliver derfor forsaavidt at forandre, medens den i Henseende til dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der bifaldes, bliver at stadfæste.

Arrestantinden og Arrestanten ville blive at tilpligte in solidum at udrede Salair til Prokuratorerne P. A. Petersen og H. Nyegaard som Aktor og Defensor her for Retten med 5 Rdl. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans og Sagførelsen ved begge Retter har været lovlig.

Thi kjendes for Ret:

Arrestantinden Maren Sophie Frederiksen og Arrestanten Jøns Persson bør hensættes i simpelt Fængsel, Førstnævnte i 14 og Sidstnævnte i 8 Dage.

I Henseende til Sagens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande.

I Salair til Prokuratorerne P. A. Petersen og H. Nyegaard for Overretten betale Arrestantinden og Arrestanten in solidum 5 Rdl. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Fortegnelse

over de i Real-Registret benyttede Rubra.

Aager.
Aftægt.
Appel.
Arrest (se Fogedforretninger).
Arv (jfr. Testament).
Assurance.
Auction.
Bedrageri.
Bestikkelse.
Betaling.
Bevis (i Almindelighed).
Brandvæsen.
Caution.
Communalvæsen.
Contract (i Almindelighed).
Domstolene (deres Competence.)
Drab.
Dyrlæge.
Eftertryk.
Ejendom.
Embeds- og Bestillingsmænd.
Eneret.
Erstatning (udenf. Contractsforhold).
Execution, se Fogedforretninger.
Fallit, se Skiftevæsen.
Falsk.
Falsk Angivelse.
Falsk Klagemaal.
Falsk Udlæggelse af Barnefader.
Familieforhold.
Fattigvæsen.
Fogedforretninger.
Forebyggelsestvang.
Forening.
Forlig og Forligsvæsen.
Fortov.
Forældre og Børn.
Fuldmagt.
Fæstevæsen.
Gave.
Gjæld og Gjældsbreve.
Gjæsteret.
Hæleri, se Tyveri.
Hævd.
Interessentskab.
Jagt.
Kirker og kirkelige Forhold.
Kjøb og Salg samt Bytte og Mageskifte.
Kost og Tæring.
Krænkelse af Husfreden.
Laan.

Real-Register.

Aager.

Antaget, at Modtagelse af Skadesløsbrev i fast Ejendom til Sikkring af Gjæld efter Vexler, der lyde paa et højere Beløb end den givne Valuta, ikke medfører Strafansvar for Aager efter L. 6te April 1855 § 1. p. 62.

Antaget, at Straffebestemmelsen i Lov 6te April 1855 § 1 for Aager ikke kommer til Anvendelse paa en ved Skadesløsbrev i fast Ejendom sikkret Vexelfordring, af hvilken i Disconto er indvunden mere end 4 pCt. Rente. p. 83.

Aftægt.

Spørgsmaal om en i en Aftægtscontract, der var indgaaet for et bestemt begrændset Tidsrum, indeholdt Forpligtelse for Yderen til ved Udløbet af dette Tidsrum at betale en vis Pengesum, kunde bortfalde ved Aftægtnyderens forinden indtrufne Død. p. 532.

Appel.

En Del af en Sag af Overinstantsen afvist ex officio fra Underretten som liggende udenfor Forligsklagen, uanseet at vedkommende Part ingen Indsigelse havde rejst mod den under denne Del af Sagen nedlagte Paastand. p. 3.

Efter Omstændighederne antaget, at Intet kunde være til Hinder for, at der under Appellen af en ifølge Krigsministeriets Reqvisition foretagen Forretning, hvorved Ministeriet var indsat i Besiddelse af en Del af en Bygning, der stod paa en exproprieret Grund, med vedkommende Parters Samtykke afgjordes et udenfor bemeldte Forretning liggende Spørgsmaal om Bygningsejerens Ret til Erstatning for selve den i det Hele nedrevne Bygning. p. 88.

I en Appelsag, hvor Appellanten udeblev Sagens 1ste Tægtedag, Kost

og Tæring tillagt ikke Indstævnte, men Indstævntes beskikkede Sagfører, der var mødt og derom havde nedlagt Paastand. p. 150.

En Sag, hvis Gjenstand ikke udgjorde summa appellabilis, afvist fra Overretten, da Appelstævningen var udtagen forinden Bevilling til Sagens Indbringelse for Overretten var erhvervet. p. 174.

Statueret, at Spørgsmaalet om Lovligheden af en i Henhold til et Arrestdecret iværksat Anholdelse af en Person for Gjæld maa henhøre under Overdomstolenes Afgjørelse og altsaa ikke kan paakjendes af Fogden selv, om det end fremkommer under én Relaxationsforretning. p. 211.

En Sag om en Tiltalts Forpligtelse til at feje en Gadestrækning tagen under Paakjendelse af Overretten, uanseet at den idømte Bøde og Erstatning ikke androg summa appellabilis. p. 215.

En offentlig Politisag, der var anlagt mod en Tiltalt for at have opplejet en offentlig Gangsti, og hvorunder han ved Underrettens Dom var tilpligtet at retablere den tidligere Tingenes Tilstand, men ikke ikjendt nogen Bøde, afvist fra Overretten som manglende summa appellabilis. p. 279.

En Sag angaaende Forseelse mod Vejpolitiet antaget ikke at kunne paakjendes i Overinstantsen, medmindre en Repræsentant for det Offentlige var indstævnet som Modpart; at Politimesteren, som havde afsagt Dommen i 1ste Instants, var stævnet som Modpart, ikke anseet fyldestgjørende. p. 303.

I et Tilfælde, hvor en Underdommer havde nægtet en af Indstævnte begjært Anstand og derefter paadømt Sagen, uagtet dens til Indstævnte udlaante Documenter ikke vare tilstede, Dommen annulleret og Underdommeren paalagt at bevilge Anstanden, da det var in confesso, at de Indstævnte tidligere tilstaaede Anstande vare benyttede i de opgivne Øjemed, og det ikke var modsagt, at han endnu ikke havde modtaget nogle fra Trediemand begjærte Oplysninger, som vare nødvendige for at han kunde give Tilsvar. p. 330.

En paa Grund af manglende Situationskort fra Underretten afvist Sag hjemvist til Paakjendelse i Realiteten, idet Situationskort efter Sagens Beskaffenhed ikke kunde anses ubetinget nødvendigt, og de Fordringer, der i saa Henseende kunde stilles, maatte anses fyldestgjorte ved et under Sagen fremlagt Rids. p. 483.

Forkastelse af en om en Underretsdoms Annullation nedlagt Paastand. p. 489.

En Politisag afvist fra Overretten paa Grund af manglende Documentation. p. 511.

Under en Arvesag, hvor det ikke var oplyst, at Arveladerinden havde Hjem paa Dødsstedet, antaget, at dette maatte have Formodningen for sig, da hendes Ægteskab var indgaaet og hendes Børn fødte der. p. 454.

I et Tilfælde, hvor der var gjort Execution i en Arv, som ifølge confirmeret og tinglæst Testament skulde indsættes i Overformynderiet til Rentenydelse for Arvingen, saaledes at der ikke i Capitalen eller Renterne maatte gjøres Arrest eller Execution, Executionsforretningen kjendt ugyldig, uagtet den sluttede sig til Arrest og Forlig, der var foretaget og indgaaet forinden Testamentets Confirmation og Tinglæsning. Den Omstændighed, at Capitalen efter Rentenyderens Død skulde udbetales til dennes Arvinger, ikke antaget at kunne medføre, at Executionen kunde opretholdes som først trædende i Kraft ved Rentenyderens Død. p. 505.

I et Tilfælde, hvor en Gaardmand havde overdraget sin Gaard til en af sine 2 Sønner mod Aftægt og et Vederlag til den anden Søn, samt hvor det ved en af Sønnerne tiltraadt, samtidig med Gaardens Overdragelse oprettet Arveforening var bestemt, at den anden Søn skulde ved Faderens Død have alle dennes Penge og Pengeeffecter, — antaget, at en af Faderen efterladt testamentarisk Disposition, hvorved han tillagde en Trediemand en vis Pengesum, maatte betragtes som ugyldig ligeoverfor den ommeldte Arveforening. p. 587.

Spørgsmaal om en udstedt Deklaration, hvorved der disponeredes over en betinget Arv, skulde betragtes som en dispositiv eller som en renunciativ Arvepagt; det Sidste antaget. p. 898.

Assurance.

Den af en Brandlidt under et criminelt Forhør afgivne Erkjendelse af, at den ham udbetalte Branderstatning oversteg, hvad der rettelig kunde tilkomme ham, antaget ikke uden videre at kunne lægges til Grund som et retsstiftende Samtykke under en af Forsikkringsselskabet anlagt civil Sag til Tilbagebetaling af det formeget Oppebaarne. Derimod efter Omstændighederne antaget, at denne Erkjendelse og Brandlidtes i Forbindelse dermed afgivne Erklæringer om Skadens Størrelse maatte kunne lægges til Grund som Bevis i denne Henseende. p. 151.

Uagtet Branderstatningen efter vedkommende Forsikkringsselskabs Love vilde være at udfinde saaledes, at de reddede Gjenstandes Taxationsværdi fradroges Assurancesummen, — antaget, at der dog, naar det var givet, at den lidte Skade var mindre end det herved

udkommende Beløb, efter Forholdets Natur kun kunde tilkomme den Forsikkrede den virkelig lidte Skades Beløb. ibid.

Antaget, at den større Mangel paa Kjendskab til Tabets virkelige Størrelse, som Forsikkringsyderen maa have, sammenlignet med Forsikkringstageren, maa medføre, at et Forsikkringsselskab ikke paa Grund af Reglerne om retentio soluti kan være udelukket fra at søge tilbagebetalt, hvad det ved en nøjagtigere Opgjørelse maatte befindes at have erlagt formeget i Branderstatning. ibid.

Et Brandforsikkringsselskabs Fordring, at Brandlidte skulde afgive en specificeret Fortegnelse over det Brændte med Angivelse af Gjenstandenes Værdi, anset uhjemlet, hvorimod det ansaas tilstrækkeligt, at Brandlidte med Ed bekræftede Rigtigheden af sin Angivelse af Skadens Størrelse, overensstemmende med Octroj 4de April 1798 § 12. p. 268.

Antaget, at Skaden maatte, naar Eden aflagdes, anses bevist den Dag, da Brandlidte havde tilbudt saadan Eds Aflæggelse, og at Branderstatningen derfor ifølge Octrojens § 11 maatte anses forfalden til Betaling 3 Maaneder efter denne Dag. ibid.

En Bestemmelse i et Kreaturforsikkringsselskabs Love, at Erstatning ikke ydes, naar det forsikkrede Dyr paa den Tid, Forsikkringen begynder, allerede har lidt af den Sygdom, som Følge af hvilken Døden er indtraadt, ikke anset anvendelig i et Tilfælde, hvor Sygdommen vel først var kommen ti Udbrud efter Forsikkringen, men hvor Oprindelsen til samme maatte antages at have været Arv. p. 311.

En Brandlidt, som først Dagen efter Branden havde indfriet et Prolongationsbevis for den af ham paany tegnede Forsikkring hos Brandforsikkringsselskabets om Branden uvidende Agent, ikke kjendt berettiget til Erstatning, da hans Paastand om, at Agenten havde givet ham Henstand med Betalingen, ikke kunde komme i Betragtning mod Selskabets i Beviset og den oprindelige Police optagne Bestemmelser. p. 342.

En Agent for et Livsforsikkringsselskab, der søgtes personlig til at tilbagebetale en erlagt Præmie, fordi kan ikke, som lovet, havde kunnet skaffe Selskabets originale Kvittering eller sammes Ratihabition af den af ham interimistisk meddelte, efter Omstændighederne frifunden. p 397.

Auction.

Antaget, at en Prioritetshaver i en fast Ejendom maatte være uberettil ved den over Ejendommen efter Rekvisition af en bedre prio-

riteret Udlægshaver afholdte Auction at forlange, at den Højstbydende skulde stille Sikkerhed for, hvad Buddet muligen maatte overstige Rekvirentens Fordring. p. 28.

I et Tilfælde, hvor Debitor, efterat der i Henhold til passeret Udlæg var afholdt 3 Auctioner over en ham tilhørende fast Ejendom, tilbød at fyldestgjøre Udlægshaveren forinden Afholdelsen af en berammet 4de Auction, — antaget, at der ikke kunde tilkomme den Sagfører, som paa Udlægshaverens Vegne havde foranstaltet Auctionernes Afholdelse, det fulde i Auctionsconditionerne stipulerede Salair for Ejendommens Bortsalg, men ikkun et mindre i Forhold til hans havte Ulejlighed af Retten fastsat Salair. p. 804.

Bedrageri.

Analogien af Straffelovens § 253 anvendt paa 2de Tiltalte, der havde borttaget et Stykke Oxekjød, som de i det Øjeblik, de satte sig i Besiddelse deraf, ikke havde til Hensigt at tilegne sig, hvilket de derimod først senere bestemte sig til. (H. R. D. p. 220). p. 1.

En Tiltalt, der havde disponeret over nogle til 5 ß vurderede Gjenstande, som hun uberettiget havde udtaget af et Dødsbos Effecter, anset efter Straffeovens § 256. p. 109.

Straf efter Analogien af Straffelovens § 251 anvendt paa en Tiltalt, der havde forbrugt en Del Penge, som han havde faaet en Anden til at udlevere sig for at anbringe dem i en Forretning, idet det mod hans Benægtelse statueredes, at han havde handlet svigagtig i den Hensigt at tilvende sig Pengene. p. 184.

Frifindelse for bedrageligt Forhold. p. 235.

En Tiltalt, der sigtedes for paa forskjellig Maade at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold, dels frifunden, dels anset efter Straffelovens § 257. p. 248.

En Tiltalt, der var ansat som Postarbejdsmand eller som Reservepostbud paa Kjøbenhavns Postgaard, og som havde aabnet og udtaget Penge af Breve, med hvis Samling, Sortering og Stempling han havde at gjøre, straffet for Bedrageri efter Straffelovens § 258 og ikke for Tyveri efter § 229 Nr. 3. p. 381.

Tvende Tiltalte, som ved Underretten vare dømte for Assurancesvig, frifundne ved Overretten. (H. R. D. p. 799). p. 438.

En Tiltalt, der actioneredes for Forfalskning af Documenter, ikkun anset overført at have gjort sig skyldig i et Forhold, der maatte henføres under Straffeloveus § 257. p. 479.

En Tiltalt, der i et af ham i ugevis leiet Logi havde af den ham til

Bestikkelse.

Betaling.

Hensyn til en Fordring paa Renter af den Debitor paahvilende Varegjæld, som han ifølge Kreditors ikke paa anden Maade støttede Fremstilling ved særlig Overenskomst skulde have paataget sig at svare. p. 305.

Antaget, at en bortrejst Hoveddebitors Insolvents ikke fremgik af den Omstændighed, at der til Fyldestgjørelse af den ham overgaaede Dom Intet fandtes paa det Sted, hvor han sidst havde Bopæl heri Riget, og hvor det heller ikke under Forretningen blev oplyst, at han noget andet Sted heri Landet havde efterladt sig Noget, hvori Execution kunde gjøres. Cautionisten derfor frifunden. p. 309.

I et Tilfælde, hvor der protesteredes mod Størrelsen af de for leverede Kjørsler beregnede Priser, antaget, at det maatte være Vognmandens Sag at bevise Billigheden af de fordrede Priser. p. 319.

En Afskrift af en Haandværkers autoriserede Hovedbog ikke tillagt Beviskraft, da der ikke var gjort Rigtighed med Skyldneren inden den i L. 5—14—50 foreskrevne Tid. p. 388.

I et Tilfælde, hvor nogle paa Assistentshuset pantsatte Gjenstande vare forkomne, Ejeren paalagt Bevisbyrden for, at Gjenstandene havde den af ham opgivne, med Laanets Størrelse ikke stemmende Værdi. p. 391.

Antaget, at Bevisbyrden for Tilbageleveringen af de Beholdere, paa hvilke solgte Drikkevarer have været fyldte, maa paahvile Modtageren af Varerne. p. 584.

Under et Vindicationssøgsmaal antaget, at Bevisbyrden for, at en omstridt Jordstrimmel var overdraget Indstævnte som en Del af den ham tilskjødede Ejendom, maatte paahvile Indstævnte, uanset at han var i Besiddelse af Jordstrimlen (5—5—3), — fordi Vindicanten som Arving af det Gods, hvorfra Indstævntes Ejendom var solgt, maatte have erhvervet den hans Forgjænger i Ejendomsretten til Godset som Sælger ifølge L. 5—3—14 tilkommende Ret til »at være nærmere til at vinde.« — Indstævnte antaget at have godtgjort, at det omtvistede Jordstykke var medindbefattet under det ham tilskjødede Areal. p. 595.

Udtalt, at det, hvor ingen Aftale er truffen om Prisen paa leverede Varer, maa paahvile Modtageren at bevise, at den af Sælgeren fordrede Pris er ubillig og ikke stemmende med Dagens Priser. p. 631.

Antaget, at den Kjøbmandsbøger ved Frd. 1. Juni 1832 § 8 tillagte Beviskraft kun angaar Spørgsmaal om, hvilke Varer Kjøbmanden

Brandvæsen.

Caution.

En Ejer af et Bageri tilpligtet at betale nogle til Bageriet leverede Varer, da hans Indsigelse, at Ordinatøren var Forpagter af Bageriet og ikke hans Bestyrer af samme, ikke kunde gives Medhold (H. R. D. p. 815). p. 119.

Intet Hensyn taget til et Anbringende om, at en paa Regningen over en Haandværksmesters Tilgodehavende blandt Andet opført Tegning var bestilt ikke hos Citanten selv men hos dennes Søn, da Indstævnte overhovedet kun havde contraheret med Citanten gjennem dennes Søn, og Sønnen havde erklæret, at han ogsaa i denne Henseende kun havde modtaget Bestillingen paa Faderens Vegne. p. 319.

Et ubevist Assertum om, at Tegningen ifølge udtrykkelig Aftale kun skulde betales, naar Opførelsen af den vedkommende Bygning erholdt Øvrighedens Approbation, ikke taget i Betragtning, da Formodningen maatte være for, at der tilkommer en Haandværker Betaling for alt det Arbejde, der bestilles hos ham. ibid.

I et Tilfælde, hvor der protesteredes mod Størrelsen af de for leverede Kjørsler beregnede Priser, antaget, at det maatte være Vognmandens Sag at bevise Billigheden af de fordrede Priser. ibid.

En Mangel ved nogle ifølge Bestilling leverede Rullegardiner ikke betragtet som en væsentlig Misligholdelse af Contracten. p. 392.

Tvist om Forstaaelse af Vilkaarene ved en indgaaet Tømmerhandel. p. 535.

Antaget, at der ikke kunde gjøres Indsigelse imod en indgaaet Bjergningscontract, fordi den anordnede Betaling i Forhold til det udførte Bjergningsarbejde maatte befindes ubillig. p. 564.

Erstatning idømt for Misligholdelsen af en Contract om Leverancen af endel Kul. p. 568.

Spørgsmaal om Misligholdelsen af en Contract om Overdragelsen af en Handelsforretning, samt om Fortolkningen af den ombandlede Contract. Antaget, at en mora ved Betalingen af skyldigt Afdrag paa Afstaaelsessummen for Handelsforretningen ikke kunde beføje Overdrageren til at lade Kjøberen udsætte af Forretningen, da Kjøberen paa Grund af den Sandsynlighed, som var tilstede for, at Overdrageren ikke kunde hjemle ham Besiddelsen af det Lokale, hvori Handelen skulde drives, maatte være berettiget til at tilbageholde de yderligere Afdrag paa Afstaaelsessummen. p. 657.

Spørgsmaal om en Handlende, der havde modtaget nogle Partier Smør til Forhandling, kunde anses at have paadraget sig Erstatnings-

Domstolene (deres Competence).

Drab.

et Kvarter, straffet efter Straffelovens § 198, da Arbejdsmanden døde efterat have tømt Flasken i halvandet Minut. p. 57.

En Tiltalt, der havde afskudt et ladt Gevær mod en Skovbetjent, dømt for Forsøg paa Drab. p. 794.

Et tiltalt Fruentimmer, der — som det maatte antages, under et pludseligt opstaaet forbigaaende Anfald af virkelig Afsindighed — havde ombragt sit Barn, i Henhold til Straffelovens § 38 frifundet og Sagens Omkostninger paalagte det Offentlige. p. 845.

Frifindelse under en Tiltale for Fostermord eller dog ulovlig Omgang med Barnefødsel. p. 904.

Dyrlæge.

En Tiltalt, der havde taget Heste under Kur, skjøndt han ikke var examineret Dyrlæge, derved vel antaget at have gjort Indgreb i den de examinerede Dyrlæger ved Fundats af 23. Juli 1777 § 9 forbeholdte Eneret, men dog fritagen for Straf, fordi Amtet i Henhold til Udtalelser fra Indenrigsministeriet havde tilkjendegivet ham, at han maatte tage Husdyr under Kur, naar Sygdommen ikke var smitsom. Tiltalte derimod efter Frd. 8. Maj 1795 § 18 straffet for at have kastreret Grise, Lam og Væddere med en Mulkt af 2 Rdl. for hvert Dyr. p. 812.

Eftertryk.

Antaget, at bevislig Kundskab om, at det ulovlige Skrift er udkommet, uden at dette har været offentligt bekjendtgjort til Salg, ikke kan bevirke, at den i Eftertrykslovens § 22 ommeldte Præscriptionsfrist begynder at løbe. p. 138.

Ejendom.

En Sag, der drejede sig om den rette Skjellinie mellem Parternes Englodder, ex officio afvist fra Underretten, idet Skjelliniens Retning paa den paagjældende Strækning efter Reglerne i D. L. 5—10—42 maatte blive afhængig af Midtstrømslinien, hvilken i Mangel af mindelig Overenskomst alene vilde kunne fastsættes ved en Landvæsenskommission. p. 852.

Embeds- og Bestillingsmænd.

En Portner ved en Tvangsarbejdsanstalt antaget ikke at kunne henregnes til de i Straffelovens § 100 ommeldte Bestillingsmænd. p. 72.

Anvendelse af Straffelovens § 101 i et Tilfælde, hvor Fornærmelserne vare fremførte mod en i Embedsmedfør paa Politistationen værende Politiassistent, uden at denne dog var i særlig Funktion som saadan. p. 378.

klaring for Retten ved derefter yderligere at forklare sig i Retning af at bestyrke den fremsatte Sigtelse. p. 699.

Falsk Klagemaal.

Anvendelse af Straffelovens § 226 paa en Hjælpelærer og endel Medtiltalte for Klage over Sognepræsten. p. 103.

Falsk Udlæggelse af Barnefader.

En Tiltalt, der sigtedes for at have forlokket en Medtiltalt til falsk Udlæggelse af Barnefader, frifunden, da han ikke havde tænkt sig, at den urigtige Barnefaders Navn skulde opgives til Indførelse i Kirkebogen. p. 908.

Familieforhold.

Udtalt, at der mangler Hjemmel til analogisk at anvende Bestemmelsen i Straffelovens § 223 om visse Slægtninges Ret til at paatale Fornærmelser mod deres afdøde Beslægtede paa Forholdet mellem Stedforældre og Stedbørn. p. 332.

Fattigvæsen.

Antaget, at det ikke kunde paahvile en Politimester, der havde forsynet en til ham som blottet for Subsistentsmidler afleveret Person med Tvangspas til Kjøbenhavn, hvorhen Personen selv ønskede at komme tilbage, at erstatte Kjøbenhavns Fattigvæsen de Omkostninger, som bleve en Følge af at Politiet i Kjøbenhavn efter hans Ankomst hertil overgav ham til Forsørgelse af Fattigvæsenet. p. 85.

Antaget, at Spørgsmaalet om, paa hvilken Maade en Sygehjælp retteligt bør ydes af Fattigvæsenet, henhører under Øvrighedens — i sidste Instans Indenrigsministeriets — Afgjørelse. p. 475.

Antaget, at selv om Bestemmelserne om Fattigvæsenets Fortrinsret til Erstatning af Fattiglemmers Efterladenskaber (Pl. 1. Juli 1799 § 185) endnu kunne anses bestaaende, saa kunne de kun komme til Anvendelse paa »Fattige« og ikke paa Personer, som for Betaling indlægges til Kur og Pleje i et Hospital. p. 559.

Fogedforretninger.

Annullation af en Fogedforretning i ventendes Arv (H. R. D. p. 815). p. 129.

Antaget, at resterende Renter til Statskassen ifølge Selvejendomsloven af 3. April 1851 ikke længere efter Emanationen af L. 29. Marts 1873 kunne inddrives ved Udpantning, da Bestemmelsen i L. 27. April 1853 § 2 ikke er optagen i bemeldte Lov (H. R. D. p. 576). p. 209.

desløs Betaling i Tilfælde af dets Misligholdelse ved Afdrags Udeblivelse. p. 389.

En af en Indstævnt fremsat Afvisningspaastand, støttet paa, at han som fraværende fra Byen ikke havde modtaget lovligt Varsel til Forligsprøven, ikke givet Medhold, da nemlig denne Omstændighed, selv om den var bevist, ikke kunde være til Hinder for Sagens Paakjendelse i Realiteten, men alene kunde medføre, at Indstævnte fritoges for det processuelle Ansvar for Udeblivelse fra Forligelseskommissionen. p. 411.

Antaget, at en Sagfører, der i Henhold til en ham meddelt Fuldmagt havde paaklaget og forfulgt en Sag i eget Navn som Mandatarius, ogsaa havde været berettiget til at give Møde under Forligsmæglingen i Sagen, uanset at hans Mandants Bopæl var beliggende indenfor vedkommende Forligskommissions Grændser. p. 411.

I en Sag, hvor Indstævnte var udebleven fra Forligsprøven, men under Sagens Henstand for Retten var afgaaet ved Døden, Sagens Omkostninger paalagte Indstævntes Bo, hvorimod Strafansvaret for Udeblivelsen bortfaldt. p. 542.

Politiretsdommen i en Alimentationssag, men ikke den foregaaende Behandling annulleret, fordi Forlig ikke var prøvet. p. 708.

Fortov.

Udtalt, at det ikke kan antages, at et Fortov ifølge L. 5-10-56 som Betingelse for en Vinduesret skal have en vis bestemt Bredde og at in casu en Bredde af 12½-17 Tommer maatte være tilstrækkelig. Antaget, at der ikke kan opstilles nogen Formodning for, at Ejerne af Naboejendommene eje hver det Halve af Fortovet, men at Vedkommende maa bevise sin Ejendomsret. p. 498.

Forældre og Børn.

En Mand, som havde indrømmet i Slutningen af October Maaned at have havt Samleje med Moderen til et den 7. Juni 1873 født uægte Barn, i Henhold til Sundhedskollegiets Skrivelse af 22. Aug. 1840 ubetinget tilpligtet at svare Underholdningsbidrag til Barnet. p. 801.

Fuldmagt.

En Ejer af et Bageri tilpligtet at betale nogle til Bageriet leverede Varer, da hans Indsigelse, at Ordinatøren af disse var Forpagter af Bageriet og ikke hans Bestyrer af samme, ikke kunde gives Medhold (H. R. D. p. 815). p. 119.

Spørgsmaal om, hvilken Retsvirkning der kunde tillægges et af en Interessent i en Ligkasse til en Trediemand udstedt Dokument,

hvorved der gaves bemeldte Tredjemand — som det hed — Fuldmagt til paa Udstederens Vegne at hæve de denne tilkommende Ligkassepenge, samt derefter besørge Begravelsen. p. 232.

I et Tilfælde, hvor et herværende Handelshus havde solgt et Parti Korn frit ombord ab Lissabon leveret, og Kjøberne derefter havde sendt den modtagne Udleveringsseddel endosseret til Afskiberen, antaget, at Kjøberne derved havde gjort Afskiberen til deres Befuldmægtigede paa Modtagelsesstedet, og at de derfor ikke senere efter Varernes Ankomst til Bestemmelsesstedet kunde gjøre Sælgerne ansvarlige for Varernes ringere Kvalitet. p. 365.

Spørgsmaal, om en Kjøbmand ved Afslutningen af en Kornhandel kunde anses at være optraadt som Sælger eller alene som den, der paa Sælgerens Vegne søgte at bringe en Handel istand, og om han i sidste Fald havde gjort sig skyldig i nogen Forsømmelse, der kunde paadrage ham Ansvar ligeoverfor Kjøberen. p. 540.

Fæstevæsen.

Antaget, at et ved et i og for sig ugyldigt Dokument stiftet Arvefæsteforhold til et Stykke Kirkejord, maatte ved uafbrudt at være fortsat i over Hævdstid anses at have faaet en saadan Befæstelse, at det derefter maatte betragtes som retsgyldigt. p. 668.

En Tiltalt straffet for ulovlig Behandling af en Bondegaard efter Frd. 6. Juni 1769 § 5, jvf. Pl. 7. Juni 1806. Mulkten regnet fra det Tidspunkt, da det af Indenrigsministeriet blev paalagt Tiltalte at retablere Gaarden som selvstændigt Jordebrug, og ikke fra den Dag, da den ham forelagte Frist til Retableringen udløb. p. 760.

Antaget, at en en Husfæster i Henhold til Frd. 27. Maj 1848 § 2 a af Ejeren given Advarsel om at betale resterende Afgift — der tildels udgjorde Gjenstanden for en mellem Parterne verserende Retssag — efter Forholdets Natur ikke kunde medføre den i den citerede Lov bestemte Retsvirkning. p. 831.

Gave.

Antaget, at der ikke kunde opstilles nogen Formodning for, at en Person, som havde modtaget nogle Klæder af en Klædehandlerske, medens han var forlovet med hende, skulde betale disse. p. 724.

Gjæld og Gjældsbreve.

En ved en skriftlig Contract hjemlet Fordring paa Husleje ikke antaget at kunne henregnes til de ensidige Erkjendelser af at være en Præstation skyldig, hvorpaa Frd. 9. Febr. 1798 er anvendelig. p. 258.

Antaget, at Alderstidshævd ikke var vunden med Hensyn til et Vandløbs Fortsættelse over en Nabos Mark, eftersom det var oplyst, at en uafbrudt Vedvaren af Forholdet gjennem Alderstid ikke havde fundet Sted, idet Vandløbet til sine Tider i flere Aar ad Gangen havde været ledet en anden Vej. p. 774.

Jagt.

Under en Sag om ulovlig Jagt antaget, at den Omstændighed, at de Tiltalte ikke havde manglet Føje til at betvivle Gyldigheden af den Adkomst, hvorpaa den Jagtberettigede støttede sin Ret til at jage paa deres Grund, ikke kunde diskulpere dem, eftersom de, naar de, uanset hvad der forelaa om Jagtberettigelsen, vilde jage paa Grunden, maatte gjøre dette paa eget Ansvar, saafremt Jagtretten blev befunden ikke at tilkomme dem. — Udtalt, at der ikke haves Hjemmel til i en Jagtsag at tilkjende skadesløse Sagsomkostninger. p. 158.

En Tiltalt straffet efter Indiciebevis for Overtrædelse af Jagtloven af 1ste April 1871 § 11 og 17. p. 792.

Under en Jagtsag statueret, at den Jagtberettigede maatte kunne paatale Jagtovertrædelsen, uanset at denne efter Proceduren maatte antages at være begaaet paa den Maade, at Dyret var skudt, medens saavel dette som Jægeren befandt sig paa en offentlig Bivej, som paa begge Sider omgaves af Grunde, der hørte til den Jagtberettigedes Jagtdistrikt. p. 863.

Interessentskaber.

Spørgsmaal om, hvilken Retsvirkning der kunde tillægges et af en Interessent i en Ligkasse til en Trediemand udstedt Document, hvorved der gaves bemeldte Trediemand — som det hed — Fuldmagt til paa Udstederens Vegne at hæve de denne tilkommende Ligkassepenge samt derefter besørge Begravelsen. p. 232.

En Begravelsesforenings Vægring ved at udbetale Begravelseshjælp til et Æresmedlems Begravelse efter Omstændighederne ikke givet Medhold. p. 317.

En solidarisk ansvarlig Interessent i et ophævet Firma tilpligtet at betale nogle af Firmaet bestilte, men først efter sammes Ophævelse af det nye Firma modtagne Varer. p. 825.

Kirker og Kirkelige Forhold.

Antaget, at en et Præsteembede tilkommende aarlig Kornydelse kunde ligesom Tiendevederlaget fordres leveret i nærmeste Kjøbstad eller Ladested, samt at vedkommende Sognepræst istedetfor den ikke

ved Forfaldstid præsterede Ydelse kunde fordre sig sammes Pengeværdi betalt, navnlig efter Capitelstaxten. p. 521.

Antaget, at en Kordegn og Klokker ved en Kjøbstadkirke maatte henregnes til Geistligheden og saaledes efter Kjøbstadens Brandvedtægt være fritagen for Tjeneste i Brandcorpset. p. 780.

Kjøb og Salg samt Bytte og Mageskifte.

Undersøgelse af, hvorvidt en Handel om nogle Parceller af en Præstegaardslod for en af Parcellernes Vedkommende angik hele Parcellen eller kun en Del af samme indtil et Parcellen gjennemskjærende Vandløb, som af Parterne var antaget at falde sammen med Parcelskjellet. Efter Omstændighederne antaget, at det havde været Parternes Mening, at Afhændelsen kun skulde omfatte Parcellen indtil Vandløbet. — Udtalt, at den Omstændighed, at vedkommende Ministeriums Approbation paa Udstykningen angik hele den paagjældende Parcel, ikke kunde medføre nogen Forandring i, hvad der efter Parternes Viljebestemmelse maatte antages at være Gjenstand for Handelen. — Antaget, at den yderligere Udstykning af den delvis solgte Parcel, som maatte blive en Følge af det i Dommen saaledes antagne Resultat, maatte være at foranstalte af Sælgeren og paa hans Bekostning, uden Hensyn til, at det efter Contracten paalaa Parterne hver med det Halve at bekoste Udstykningen, — eftersom derved kun kunde være tænkt paa den for Salgets Skyld i og for sig nødvendige Udstykning, men ikke paa den, som nødvendiggjordes ved Mangler i denne, for hvilke Sælgeren ifølge sin Hjemmelspligt bar Ansvaret. p. 3.

En Bestemmelse i et Skjøde, at Kjøberen skulde betale Skatter og Afgifter af Gaarden fra 1ste Octbr., indtil hvilken Tid de skulde udredes af Sælgeren, forstaaet saaledes, at ikke Forfalds- elle Betalingstiden skulde være det Afgjørende, men derimod om det Tidsrum, for hvilket Skatterne skulde svares, faldt før eller efter 1ste Octbr. p. 49.

I et Tilfælde, hvor et herværende Handelshus havde solgt et Parti Korn frit ombord ab Lissabon leveret, og Kjøberne derefter havde sendt den modtagne Udleveringsseddel endosseret til Afskiberen, antaget, at Kjøberne derved havde gjort Afskiberen til deres Befuldmægtigede paa Modtagelsestedet, og at de derfor ikke senere efter Varernes Ankomst til Bestemmelsestedet kunde gjøre Sælgerne ansvarlige for Varernes ringere Kvalitet. p. 365.

Sælgeren af et Hus tilpligtet at indfri en i samme prioriteret Obliga-

Kost og Tæring.

Krænkelse af Husfreden.

Laan.

Udtalt, at et Laan, naar ingen Betalingstid er vedtaget, skal betales, naar Creditor forlanger det. p. 44.

Landboforhold. (jvfr. Fæstevæsen, Skov- og Vejvæsen m. fl. St.).

Antaget, at en Landejendomsbesidder ikke kunde være pligtig at rette sig efter en af vedkommende Vandsynsmænd afgiven Kjendelse, forsaavidt disse ved samme maatte have overskredet deres Competence, eller at søge Kjendelsen omstødt ved en Appel til Landvæsenscommissionen, men maatte være berettiget til ved ordinair Rettergang at søge constateret, at Kjendelsen ikke var forbindende for ham. — Sagen, der var afvist fra Underretten, som Følge heraf hjemvist til ny Behandling og eventuel Paakjendelse i Realiteten. p. 244.

Antaget, at Lovgivningens Bestemmelser om Landvæsenscommissionernes Competence i Vandløbssager ikke medføre, at Spørgsmaal om en Lodsejers paa særlig privatretlig Adkomst støttede Ret til Vandets Afbenyttelse skulde være unddragne fra Domstolenes Afgjørelse. p. 283.

En Landsbybødker, der oftere benyttede flere Svende i sit Haandværk, og som havde kvindeligt Tyende til Hjælp i sin Husstand, ikke antaget at kunne henføres under de i Frd. 27. Mai 1848 § 11 ommeldte Husmænd. p. 415.

Antaget, at det maatte paahvile Lejeren af et Hus paa Landet at bevise sin Paastand om, at den for et Aar oprettede skriftlige Lejecontract ved mundtlig Aftale var fornyet for et længere Tidsrum, end Udlejeren vilde erkjende, og at der navnlig ikke i og for sig kunde være nogen Formodning for, at Lejemaalet var forlænget netop for et lige saa langt Tidsrum som det, hvorpaa det oprindelig var indgaaet. p. 472.

En Sag, der drejede sig om den rette Skjellinie mellem Parternes Englodder, ex officio afvist fra Underretten, idet Skjelliniens Retning paa den paagjældende Strækning efter Reglerne i D. L. 5—10—42 maatte blive afhængig af Midtstrømslinien, hvilken i Mangel af mindelig Overenskomst alene vilde kunne fastsættes ved en Landvæsenscommission. p. 852.

Leje (herunder Forpagtning).

Antaget, at en Kjøber af en fast Ejendom ikke kunde være pligtig at respectere i det fulde Omfang en ikke tinglæst Lejecontract af længere Varighed end den ordinære, da hans Adkomstdocumenter vel viste, at Lejeforholdet existerede, men ikke indeholdt Noget

der var fratraadt af Leieren efter ¼ Aars Opsigelse, havde fortabt Retten til Husleie for Tiden efter Fratrædelsen. p. 785.

Spørgsmaal om Brugeren af en Jordlod ved at overskride den contractmæssige Betalingstid for den vedtagne aarlige Leieafgift kunde anses at have gjort sig skyldig i en saadan Misligholdelse, at Contractsforholdet kunde fordres hævet. p. 835.

Løsgjængeri og Betleri.

Frifindelse under en Action, forsaavidt denne angik en Sigtelse for Løsgjængeri. p. 645.

Medicinalvæsen.

En Provisor paa et Apothek, der af en Feiltagelse ved Tilberedningen af en Medicin havde benyttet en Gift, hvorved Patienten vel paaførtes Ulemper og udsattes for Fare, men ikke tilføjedes nogen Skade, som kunde henføres under Straffelovens § 204, frifunden for Ansvar efter bemeldte Lovs § 207. Antaget, at Lovens § 290 eller dens Analogi ikke heller kunde anvendes paa det foreliggende Tilfælde. p. 202.

Mened (herunder falsk Forklaring for Retten).

Nogle Fragtmænd, der under en Undersøgelse om Overtrædelse af Forbudet i Jagtloven af 1ste April 1871 § 11 havde afgivet falsk Forklaring for Retten, straffede herfor, idet deres efter Sagens Indankning til Overretten fremsatte Foregivende om, at de, da de skulde afgive Forklaring, nærede Frygt for, at de selv kunde have paadraget sig Strafansvar ved det Forhold, hvorom deres Forklaring afæskedes dem, blev forkastet. p. 188.

En Tiltalt, der under en af ham edelig afgiven Vidneforklaring havde givet usandfærdigt Svar paa et ham forelagt Spørgsmaal om hans tidligere Levnet, efter Omstændighederne anset efter Straffelovens § 148. p. 228.

Frifindelse tillagt en Tiltalt, der sigtedes for bedrageligt Forhold samt for at have forledet sin Hustru til at afgive usand Forklaring for Retten. p. 235.

En Tiltalt anset efter Straffelovens §§ 225 for falsk Angivelse, men derimod ikke anset at have paadraget sig Ansvar for falsk Forklaring for Retten ved derefter yderligere at forklare sig i Retning af at bestyrke den fremsatte Sigtelse. p. 699.

Mestre og Lærlinge se Tyendeforhold.

Militairvæsen.

En Officer kjendt berettiget til at fordre tilbagebetalt en for Aarets 1ste Kvartal erlagt Communeskat, da han paa Grund af Forflyt-

telse atter forlod Communen, forinden han i Skatteaaret havde havt 4 Maaneders Ophold i samme. p. 145.

Antaget, at Officerer à la suite, som ikke nyde Gage fra Militairetaten, ere fritagne for Rangskat saavel af deres militaire Rang som af den dem i anden Stilling tillagte Rang. p. 162.

Frifindelse under en Tiltale for at have lagt udcommanderede Militairpersoner Hindringer i Veien for Udførelsen af deres Hverv. p. 609.

Myndighed. (Curatel, Værgemaal; om Hustruens Myndighed, se Ægteskab; jvfr. Overformynderi).

En Sag mod et mindreaarigt Tyende, betræffende dets fra Tyendeforholdet hidrørende Forpligtelser, afvist, da Tyendet var stævnet uden Curator. p. 60.

Antaget, at en af en Umyndig efter Bemyndigelse af Værgen indgaaet Tyendecontract — uanset Ordene i Tyendelovens § 1 — ikke kan have større forbindende Kraft end en af Værgen paa den Umyndiges Vegne stiftet Tyendecontract. ibid.

En af en forladt Hustru uden Medvirkning af Værge anlagt Alimentationssag afvist ex officio. p. 173.

En Justitssag, hvorunder en Tiltalt sigtedes for at have forført et Pigebarn under 16 Aar til Utugt, afvist fra Underretten, idet der ikke kunde antages at være enten fra det paagjældende Pigebarns Forældre eller fra nogen for hende særlig beskikket Værge fremkommet Begjæring om offentlig Tiltale. p. 239.

I et Tilfælde, hvor en mindreaarig Kvinde uden Kurators Medvirkning havde kjøbt en fast Ejendom og udstedt Panteobligation for en Del af Kjøbesummen, og hvor det efter Proceduren under en mod hende og hendes Mand anlagt Sag maatte antages, at Handelen var ratihaberet af denne — Creditor ved Dom kjendt berettiget til at gjøre Udlæg i Pantet for Fordringens Beløb. p. 600.

En Læredreng, der maatte anses uden lovlig Grund at være bortgaaet af sin Lære, tilpligtet under Dagmulkt at vende tilbage i samme, og den Paagjældendes Værge, der havde gjort sig medansvarlig for det stedfundne Contractsbrud, tilpligtet i den Anledning at udrede Erstatning til Principalen. p. 684.

Antaget, at den faste Lavværges Samtykke ikke er nødvendigt til Enkens Indkjøb af almindelige Husholdningsvarer. p. 739.

Næringsvæsen (jvfr. Eneret).

En paa Landet bosat Bager, der tillige havde Borgerskab som Bager i en Kjøbstad, ikke anset at have gjort sig skyldig i uberettiget

Næringsbrug ved at lade det af ham selv paa Landet tilberedte Rug- og Sigtebrød sælge i Kjøbstaden ved Forhandlere. p. 27.

Antaget, at det ikke paa Grund af Henvisningen i Lov af 29de December 1857 § 37 til Frd. 23de April 1845 § 1 kan anses som en Betingelse for den ved Næringsloven hjemlede Afsætningsret af Landmandens Husflidsproducter, at Raastoffet, hvoraf disse ere forfærdigede, er taget af Landets Naturalproducter. (H. R. D. p. 383). p. 166.

Antaget, at den af en Forbrugsforening drevne Afsætning af Varer til Foreningens egne Medlemmer ikke kan anses som Næringsdrift, men at derimod Afsætningen til Ikke-Medlemmer er betinget af, at Foreningen erhverver Næringsbevis, og at den i modsat Fald paadrager sig Ansvar for uberettiget Næringsbrug, uden Hensyn til at den har været stiftet før Emanationen af L. 23. Mai 1873 og til at Virksomheden har været drevet ved Udsælgere, der vare forsynede med Næringsbevis. p. 168.

En Person, der havde Borgerskab som Glarmester og Forgylder, anset berettiget til at sælge folieret Speilglas uden Ramme. (H. R. D. p. 575). p. 419.

Antaget, at et Næringsbevis paa Høkerhandel endnu maatte være i Kraft, efterat et senere meddelt Næringsbevis paa Detailhandel, som var traadt istedetfor det paa Høkerhandelen, var erklæret for ugyldigt og kasseret. p. 443.

Antaget, at en til Krohold Berettiget ikke kunde overdrage til en Anden den til Kroholdet knyttede Ret til Brændevinshandel, da denne ikke hvilede paa noget selvstændigt Fundament. p. 513.

Under en Sag mod en Tiltalt for uberettiget Forauctionering antaget, at det i Lov om Forandring i Næringsloven af 23 Mai 1873 § 6 ommeldte 1 Aar, hvori Vedkommende skal have drevet Næring paa Stedet, ikke behøver at være det sidste Aar. p. 551.

Nødværge.

En Husbond, der ved at værge sig mod Haandgribeligheder af nogle hos ham tjenende Karle havde tilføjet en af dem nogle Slag med et i og for sig farligt Redskab, ikke anset herved at have overskredet Grændserne for Nødværgeretten. p. 842.

Overformynderi.

I et Tilfælde, hvor vedkommende Kjøbstad-Overformynderi var blevet underrettet om, at en Person, der eventuelt var berettiget til en Del af en i Overformynderiet indestaaende Kapital, havde borttransporteret denne sin Ret til en Trediemand, antaget, at Ansvar

ikke kunde gjøres gjældende af Transporthaveren mod Overformynderiet i Kjøbenhavn — som imidlertid var traadt istedetfor det locale Overformynderi — fordi dette havde udbetalt Beløbet til Cedenten. p. 78.

Pant.

Spørgsmaal om, hvorvidt nogle til et Farveri henhørende dels mur- og nagelfaste dels løse Inventariegjenstande kunde anses indbefattede under det ved en til en Kjøbstadscreditforening udstedt Panteobligation givne Pant. p. 22.

Antaget, at en Prioritetshaver i en fast Ejendom maatte være uberettiget til ved den over Ejendommen efter Rekvisition af en bedre prioriteret Udlægshaver afholdte Auction at forlange, at den Højstbydende skulde stille Sikkerhed for, hvad Buddet muligen maatte overstige Rekvirentens Fordring. p. 28.

Spørgsmaal om en 2den Prioritetshaver ved Realisationen af den pantsatte Ejendom havde Ret til Fyldestgjørelse for nogle resterende Renter af sin Capital til Skade for 3die Prioritetshaver. p. 313.

En Prioritetshaver, som havde taget den pantsatte Ejendom til Brug, kjendt pligtig til ligeoverfor en senere Prioritetshaver, der som Højstbydende ved Tvangsauctionen havde ladet sig Ejendommen udlægge, at fravige Ejendommen mod at faa udbetalt sin forfaldne Capital med 1 Aars Rente, samt mod at der blev stillet Sikkerhed for de omtvistede yderligere Renter og Omkostninger. p. 369.

I et Tilfælde, hvor en Debitor havde givet en Creditor for hans Fordring «skadesløs Erstatning» i en paa sit Liv tegnet Police, som han havde givet en anden Creditor til haandfaaet Pant, antaget, at den førstnævnte Creditor derved i Forbindelse med Recipissens Modtagelse havde erhvervet en secundair Haandpanteret i Policen. p. 372.

I et Tilfælde, hvor der gaves Pant i »Leie, Interesse, Sæd og Afgrøde, Besætning og Inventarium m. V.«, dette forstaaet saaledes, at Pantsætningen skulde omfatte saadanne Gjenstande, forsaavidt de vare eller i Tiden kom tilstede, men derimod ikke, at der nødvendigvis vare saadanne Objecter for Pantsætning tilstede. p. 543.

Antaget, at der til Sikkerhed for en Creditors Fordring var stiftet en Haandpanteret i nogle Debitor tilhørende Gjældsfordringer derved, at de disse vedkommende Gjældsbreve vare af Debitor tilstillede en Prokurator med en Skrivelse, hvori det hed, at de skulde tjene til Sikkerhed for Creditor. p. 892.

Parts Ed.

Politisager.

Politivæsen.

synet en til ham som blottet for Subsistentsmidler afleveret Person med Tvangspas til Kjøbenhavn, hvorhen Personen selv ønskede at komme tilbage, at erstatte Kjøbenhavns Fattigvæsen de Omkostninger, som bleve en Følge af, at Politiet i Kjøbenhavn efter hans Ankomst hertil overgav ham til Forsørgelse af Fattigvæsenet. p. 85.

Spørgsmaal om Ansvar for et Medlem af en Forenings Bestyrelse med Hensyn til en af Bestyrelsens Formand, de andre Medlemmer uafvidende, foretagen Overtrædelse af et Politiforbud mod at benytte en Fane ved en af Foreningen foranstaltet Fest. p. 111.

Straf for Vold mod Politibetjente under disses Virksomhed for at anholde Urostifterne. Undersøgelse af, hvorvidt en Tiltalt maatte have paadraget sig Strafansvar efter Straffelovens § 103 eller 104. p. 616.

Postvæsen.

En Postcontrahent, der tiltaltes for uforsvarlig Kjørsel og fornærmeligt Forhold mod de Reisende, anset efter Frd. 27. Januar 1804 § 67, sammenholdt med Placat 1. April 1834 § 5 e. p. 694.

Presseforhold.

Presselovens § 4 bragt til Anvendelse paa de enkelte Leveringer af 6 Ark og derunder af et udkommende større Skrift. p. 376.

Procedure (jfr. Appel. Gjæsteret og Sø- og Handelsretssager m. fl. St.).

En Sag mod et mindreaarigt Tyende, betræffende dets fra Tyendeforholdet hidrørende Forpligtelse, afvist, da Tyendet var stævnet uden Curator. p. 60.

En Sag, hvorunder Indstævnte, der søgtes til at indfri en Vexel, udeblev, afvist paa Grund af Uoverensstemmelse mellem Stævningens Angivelse af Datoen for Vexlens Protest og den i selve Protesten angivne Dato. p. 149.

En af en forladt Hustru uden Medvirkning af en Værge anlagt Alimentationssag afvist ex officio. p. 173.

Antaget, at Spørgsmaalet om Nedsættelse af enkelte Poster i en for Underretten fremlagt Regning maatte, efterat Regningens Beløb var afgjort ved Betaling af en Intervenient, betragtes som alene verserende mellem Intervenienten og Debitor og derfor at maatte afvises fra Underretten, da Intervenienten ikke var stævnet. p. 211.

En Sag angaaende Forseelse mod Veipolitiet antaget ikke at kunne godkjendes i Overinstantsen, medmindre en Repræsentant for det Offentlige var indstævnet som Modpart; at Politimesteren, som

havde afsagt Dommen i 1ste Instants, var stævnet som Modpart, ikke anset fyldestgjørende. p. 303.

Antaget, at et under en Anstandsprocedure fremsat Anbringende vedkommende selve Sagens Realitet, maa anses betimelig imødegaaet, naar det er benægtet i det første efter Anstandsspørgsmaalets Afgjørelse fremkomne Indlæg. p. 305.

En Part, der havde brugt kjendelige Udflugter for at skille Modparten ved sin Ret anset med Mulkt efter Frd. 11. August 1819 § 1 og ikjendt Søgsmaalets Omkostninger. p. 319.

Spørgsmaal om en Sagsøger ved sin Procedure havde fortabt sin Ret til efter Sø- og Handelsretslovens § 25 at fordre Indstævnte, som kun mundtlig havde meddelt ham sine Indsigelser, betragtet som udebleven; ikke antaget. p. 345.

Spørgsmaal om en Indstævnt havde fortabt sin Ret til at gjøre Paastand paa Salair for en Reise, og om han derfor kunde gjøre Contrakrav gjældende i det paastævnte Beløb. p. 394.

Intet Hensyn taget til en Begjæring om Anstand, som var fremsat af en til at møde incompetent Person, der mundtlig anmeldte en Parts Sygdomsforfald. p. 407.

En paa Grund af manglende Situationskort fra Underretten afvist Sag hjemvist til Paakjendelse i Realiteten, idet Situationskort efter Sagens Beskaffenhed ikke kunde anses ubetinget nødvendigt, og de Fordringer, der i saa Henseende kunde stilles, maatte anses fyldestgjorte ved et under Sagen fremlagt Rids. p. 483.

Spørgsmaal om en af en Indstævnt, der søgtes til at betale et Regningskrav, ved Sagens Incamination fremsat Benægtelse af nogensinde at have handlet med Sagsøgeren kunde anses at indeholde en udtømmende Benægtelse af, hvad der var fremkommet til Støtte for Søgsmaalet. p. 487.

En Sag angaaende de norske Undersaatters Berettigelse til at nyde Godt af de under en Stiftelse henlagte Midler afvist, da der ikke kunde antages at foreligge nogen Retstrætte. p. 497.

Forkastelse af en paa Bestemmelsen i L. 1—5—15 støttet Afvisningspaastand. p. 532.

En i en Vexelsag af Indstævnte begjært Anstand nægtet, fordi Modpartens Protocoltilførsel intet Tilsvar behøvede. Indstævnte, der havde fremsat Betalingsindsigelse, dømt, fordi Indsigelsens Rigtighed ikke var godtgjort. p. 611.

Antaget, at Parterne under en ny Proces om samme Gjenstand, som har været omprocederet under en tidligere Sag, der er bleven af-

vist, ere bundne ved deres Procedure i den ældre Sag, saaledes at navnlig Indstævnte ikke imod Modpartens Protest kan fremsætte Indsigelser, der ikke ere fremkomne under den oprindelige Sag. p. 625.

I et Tilfælde, hvor en Domhaver havde indanket en afsagt Underretsdom til Stadfæstelse, og hvor Modparten istedetfor at contraappellere Dommen under samme Sag, havde under en særskilt Sag indanket den til Forandring, - antaget, at Retten ikke kunde dekretere, at sidstnævnte Sag skulde inddrages under den førsteog paakjendes under Et med denne. p. 813.

Spørgsmaal om en Sag kunde anses rettelig afvist fra Underretten paa Grund af manglende Situationskort p. 838.

Procesomkostninger.

En Part, der havde brugt kjendelige Udflugter for at skille Modparten ved sin Ret, anset med Mulkt efter Frd. 11. Aug. 1819 § 1 og ikjendt Søgsmaalets Omkostninger. p. 319.

I et Tilfælde, hvor Indstævnte var udebleven fra Forligsprøven, men under Sagen for Retten var afgaaet ved Døden, Sagens Omkostninger paalagt Indstævntes Bo, hvorimod Straffeansvaret for Udeblivelsen bortfaldt. p. 542.

Præscription.

I et Tilfælde, hvor en Vexel var anmeldt i Debitors Fallitbo, men Creditor havde ladet 5 Aar forløbe efter Fallitboets Extradition uden paany at paatale Fordringen, antaget, at Vexelkravet overensstemmende med Frd. 18de Mai 1825 § 73 var præscriberet, samt at ejheller Fordringen, for hvilken ingen anden Skyldaarsag laa til Grund end Pengelaan, kunde være holdt i Kraft som Regningskrav i 20 Aar fra Anmeldelsen i Fallitboet. p. 141.

Rente.

Antaget, at resterende Renter til Statskassen ifølge Selvejendomsloven af 8. April 1851 ikke længere efter Emanationen af L. 29. Marts 1873 kunne inddrives ved Udpantning, da Bestemmelsen i L. 27. April 1853 § 2 ikke er optagen i bemeldte Lov. p. 209.

Antaget, at den autoriserede Handelsbøger ved Frd. 1. Juni 1832 § 8 hjemlede Beviskraft ogsaa maatte komme til Anvendelse med Hensyn til en Fordring paa Renter af den Debitor paahvilende Varegjæld, som han ifølge Creditors ikke paa anden Maade støttede Fremstilling ved særlig Overenskomst skulde have paataget sig at svare. p. 305.

Spørgsmaal, om en 2den Prioritetshaver ved Realisation af den pant-

Røveri.

Sagførere.

tilbød at fyldestgjøre Udlægshaveren forinden Afholdelsen af en berammet 4de Auktion, — antaget, at der ikke kunde tilkomme den Sagfører, som paa Udlægshaverens Vegne havde foranstaltet Auktionernes Afholdelse, det fulde i Auktionskonditionerne stipulerede Salair for Ejendommens Bortsalg, men ikkun et mindre i Forhold til hans havte Ulejlighed af Retten fastsat Salair. p. 804.

Servitut.

Antaget, at en Bygnings Henstaaen i over 20 Aar ikke paa Grund af Reglerne om Hævd kunde medføre, at de ved Forbudsbestemmelmelserne i Pl. 13. Octbr. 1824 hjemlede Indskrænkninger i Byggefriheden paa Demarkationsterrainet maatte betragtes som hævede for dens Vedkommende. p. 88.

Udtalt, at det ikke kan antages, at et Fortov ifølge L. 5-10-56 som Betingelse for en Vinduesret skal have en vis bestemt Bredde, og at in casu en Bredde af 12½ - 17 Tommer maatte være tilstrækkelig. p. 498.

Antaget, at der ikke kan opstilles nogen Formodning for, at Ejerne af Naboejendomme eje hver det Halve af Fortovet mellem disse, men at Vedkommende maa bevise sin Ejendomsret. ibid.

Skatter (Stats- og Commune-; Arveafgifter, se Arv; Tiende og Degnetrave, se Kirker).

En Bestemmelse i et Skjøde, at Kjøberen skulde betale Skatter og Afgifter af Gaarden fra 1. Octbr., indtil hvilken Tid de skulde udredes af Sælgeren, forstaaet saaledes, at ikke Forfalds- eller Betalingstiden skulde være det Afgjørende, men derimod om det Tidsrum, for hvilket Skatterne skulde svares, faldt før eller efter den 1. Octbr. p. 49.

Antaget, at der ikke skulde svares Afgift af noget til Refshaleøen indført Sand. p. 51.

Antaget, at det ikke kan anses som en Betingelse for den Bøndergaarde indrømmede Frihed for Bygningsafgift, at Ejeren udelukkende skal ernære sig af Avlsbrug. p. 54.

Antaget, at en ved en i en Kjøbstad garnisonerende Bataillon ansat Chef, der havde taget Ophold paa et Hotel i Byen, medens hans Familie forblev paa dens tidligere Opholdssted, hvortil Bataillonschefen efter nogle Maaneders Ophold i Kjøbstaden ligeledes begav sig med Orlov, med Rette var inddragen under den første efter hans Tilflytning i Kjøbstaden foretagne communale Skatteligning. Derimod statueret, at han paa Grund af Bestemmelserne i L. 26.

Maj 1868 § 26 maatte være berettiget til at fordre den for Aarets første Kvartal erlagte Skat tilbagebetalt, da han paa Grund af Forflyttelse atter forlod Kjøbstaden, forinden han i Skatteaaret havde havt 4 Maaneders Ophold i samme. p. 145.

Antaget, at Officerer à la suite, som ikke nyde Gage fra Militæretaten, ere fritagne for Rangskat, saavel af deres militære Rang som af den dem i anden Stilling tillagte Rang. p. 162.

Afvisning af en Sag, hvorunder Statskassen søgtes til Erstatning af det Tab, som var paaført Citanterne derved, at en Vare ifølge en formentlig upaalidelig Undersøgelse af Toldvæsenet var henført under en Position i Toldloven, der medførte en højere Toldsats end den, Citanterne ansaa for den rigtige. p. 274.

Spørgsmaal, om et Ophold i en Landcommune kunde antages at have været af den Beskaffenhed, at den Paagjældende maatte anses rettelig inddragen under Hovedligningen til Communeskat, samt om han i alt Fald maatte være pligtig at svare Skatten for det sidste Halvaar, skjøndt der ikke var forfattet nogen Tillægsligning. p. 676.

Antaget, at en afskediget Embedsmand er fritaget for at svare Skat af den ved Afskedigelsen beholdte Embedsrang. p. 737.

Antaget, at en midlertidig Bortlejen af enkelte Dele af en Hovedgaardsbygning, der vedblivende bevarer sin Karakter som værende til for Agerbrugets Skyld, ikke kan medføre Forpligtelse til at svare Bygningsafgift for disse Deles Vedkommende, samt at det Samme gjælder om en Indretning af Lokaler i Hovedgaardsbygningen til en af Ejeren selv dreven industriel Virksomhed. Tilbagesøgning af den urettelig affordrede Afgift tilladt, da Skatteyderen maatte antages at være gaaet ud fra, at den udgjorde en Del af den ham retlig paahvilende Bygningsafgift. p. 887.

Skiftevæsen (herunder Fallit).

En Skiftedecision ophævet, forsaavidt Skifteforvalteren ved samme havde afgjort en mellem ham og en anden Skifteforvalter opstaaet Tvist, om hvem af dem der maatte være competent til at behandle det paagjældende Bo, hvilket Spørgsmaal formentlig maatte henhøre under administrativ Afgjørelse. p. 15.

I et Tilfælde, hvor en Husbond 17 Dage forinden sit Fallissement havde overdraget nogle Befordringsgjenstande til sin Kudsk som Betaling for et af denne ydet contant Laan, Overdragelsen ikke afkræftet i Husbondens Concursbo, da Kudsken efter samtlige Omstændigheder ikke kunde antages at have været vidende om

Husbondens Insolvents og Overdragelsen nærmest fremtraadte som en Opfyldelse af Fallentens paa et langt tidligere Tidspunkt overtagne Forpligtelse. p. 216.

Ved en Udskrift af Rettens Skiftecommissions Protokol for Anmeldelse af Dødsfald, hvorefter ingen Skifteforretning foretoges, antaget tilstrækkeligt godtgjort, at en Enke hensad i uskiftet Bo efter sin afdøde Mand. p. 255.

Spørgsmaal om en Creditor, som 4 Uger før Debitors Fallit var bleven dækket med extraordinaire Betalingsmidler, havde afkræftet Formodningen efter Concurslovens § 22 for at have været vidende om Skyldnerens Insolvents; efter Omstændighederne antaget. Dissentierende Votum i Sagen. p. 347.

Antaget, at selv om Bestemmelsen om Fattigvæsenets Fortrinsret til Erstatning af Fattiglemmers Efterladenskaber, endnu kunne anses bestaaende, saa kunne de kun komme til Anvendelse paa »Fattige«, og ikke paa Personer, som for Betaling indlægges til Kur og Pleje i et Hospital. p. 559.

Afkræftelse af en Retshandel i Henhold til Concurslovens § 20. p. 561.

I et Tilfælde, hvor en i Slesvig boende Creditor havde erhvervet Udlæg for sin Fordring i Henhold til et Forlig, hvis Afslutning faldt indenfor de i Concurslovens § 20 nævnte 8 Uger før Debitors Fallissement, antaget, at Creditors Ret efter Udlæget ikke i Henhold til bemeldte Lovs § 23 kunde afkræftes i Creditors Concursbo, eftersom det efter samtlige Omstændigheder skjønnedes at maatte antages, at Creditor, da Forliget blev afsluttet, ikke havde været vidende om Debitors Insolvents. p. 623.

Antaget, at Remittenten i Kommissarii Fallitbo maa betragtes som Separatist med Hensyn til de i Boet forefundne, ved Salg af Varer henhørende til Kommissionslageret erhvervede Fordringer, der ikke endnu ere indkrævede. p. 712.

Antaget, at Skifteextracter, som tinglæses for at sikkre Børns Arvelodder, der indestaa som Pant i deres Forældres Ejendele, ikke behøve at skrives paa stemplet Papir, naar fornødent stemplet Papir er brugt til Skifteacten. p. 717.

Antaget, at der havde været Føje for Skifteretten i en afdød Fæstegaardmands Dødsbo til at inddrage under Boet nogle Løsøreeffecter, som beroede i den af den Afdødes Svigersøn beboede Stue i Fæstegaarden, men at der var tilvejebragt Bevis for, at Effecterne ifølge en af den Afdøde kort før hans Død afgiven Erklæ-

Skjøn.

Skovvæsen.

i den ham tilhørende Skovlod, alene idømt Ansvar i sidstnævnte Henseende, men iøvrigt frifunden. p. 225.

Spil.

Udtalt, at den i L. 6. Marts 1869 i Forholdet mellem Staten og Spillerne opstillede Regel, hvorefter den, der, efterat et Lotteris Trækninger ere begyndte, vil indtræde i Spillet, maa betale det fulde Indskud ogsaa for de foregaaende Classer i Lotteriet, ikke uden udtrykkelig Aftale kan antages at komme til Anvendelse i det private Forhold mellem en Spiller i Lotteriet og den, der under Spillet bliver enig med ham om i et vist Forhold at fortsætte det af ham paabegyndte Spil. p. 177.

I et Tilfælde, hvor en Person havde holdt en Lotteriseddel til de 3 første Classer af Lotteriet, og derefter havde spillet paa Sedlen i Fællesskab med vedkommende Collecter til 4de og 5te Trækning, samt havde anmodet sin Medspiller om at lægge Pengene ud til Fornyelse af Sedlen til 6te Trækning, uden at denne forinden Trækningen havde tilkjendegivet hende, at han dertil var uvillig, — antaget, at Sedlens Fornyelse til 6te Trækning, i hvilken der faldt en Gevinst, maatte være sket for Begges Regning, saaledes at Collecteren ikke kunde tilegne sig den hele Gevinst. ibid.

Spørgsmaal, om en Indstævnt kunde anses at have paataget sig en særlig Forpligtelse til at betale en ham affordret Spillegjæld. p. 524.

Stempel.

Antaget, at Skifteextracter, som tinglæses for at sikkre Børns Arvelodder, der indestaa mod Pant i deres Forældres Ejendele, ikke behøve at skrives paa stemplet Papir, naar fornødent stemplet Papir er brugt til Skifteacten. p. 717.

Strafferetsforhold.

Antaget, at den i Straffelovens § 23 foreskrevne Convertering af Vand og Brøds Straffen for Fruentimmer, der ere frugtsommelige eller give Die, ikke bliver at foretage i selve Dommen, men først at iværksætte ved Dommens Fuldbyrdelse. p. 648.

Stævning.

Stadfæstelse af en Arrestforretning, uagtet Kongens Foged ikke var stævnet, eller Stævningen var anmeldt for ham. p. 258.

En Sag angaaende Forseelse mod Vejpolitiet antaget ikke at kunne paakjendes i Overinstansen, medmindre en Repræsentant for det Offentlige var indstævnet som Modpart; at Politimesteren, som havde afsagt Dommen i 1ste Instans, var stævnet som Modpart, ikke anset fyldestgjørende. p. 303.

En Sag afvist, hvor Indstævnte var udebleven, og hvor det ved Klagens Forkyndelse var tilkjendegivet, at han laa syg paa Hospitalet. p. 387.

En Justitssag afvist, da Indstævningen til Overretten var foretagen af den ordinaire Underdommer og ikke af den beskikkede Sættedommer. p. 550.

Antaget, at Stævningen i en Vexelsag ikke lovlig kan forkyndes for Debitor paa den i Vexlen og i Protesten angivne Bopæl, medmindre Debitor virkelig ved Stævningens Forkyndelse bor paa det opgivne Sted. p. 583.

I et Tilfælde, hvor det Sted, hvor Stævningen var forkyndt, ikke var de Indstævntes Bopæl, og hvor den Person, som havde modtaget Forkyndelsen, ikke hørte til de Indstævntes Husstand eller af dem var bemyndiget til at modtage Forkyndelsen paa deres Vegne, Sagen afvist efter de Indstævntes Begjæring, uagtet disse vare mødte saavel under Forligsmæglingen efter en paa samme Sted forkyndt Klage som ved Sagens Incamination. p. 607.

En imod et Sogneraad, som ikke havde givet Møde for Overretten udtagen Appelstævning afvist, da der manglede Legitimation for, at den, der paa Sogneraadets Vegne var stævnet, var dettes Formand p. 811.

Sædeligheden.

En Justitssag, hvorunder en Tiltalt sigtedes for at have forført et Pigebarn under 16 Aar til Utugt, afvist fra Underretten, idet der ikke kunde antages at være enten fra det paagjældende Pigebarns Forældre eller fra nogen for hende særlig beskikket Værge fremkommet Begjæring om offentlig Tiltale. p. 239.

Straffelovens § 178 anvendt paa tvende Tiltalte, der, efter i Aaret 1871 at have erholdt Advarsel imod at fortsætte deres forargelige Samliv og i samme Aar at være blevne straffede for Overtrædelse af det dem forkyndte Entholdelsesdekret, fremdeles efter nogen Tids Afbrydelse havde fortsat deres Samliv, uden at nogen ny Advarsel var dem forkyndt. p. 254.

Anvendelse af Straffelovens § 184 paa Opslag af tvende Bekjendtgjørelser af utugtigt Indhold. p. 555.

Søfart.

Spørgsmaal om Gyldigheden af et af en Skibsfører indgaaet Forlig, hvorved han til Dækning af Udgifterne i Anledning af et Skibet overgaaet Havari havde indrømmet Creditor Ret til at gjøre Execution saavel i Ladningen som i Skibet med Tilbehør, uagtet han

af Ladningsejeren havde modtaget et betydeligt Fragtforskud og Ladningens Andel af Havariudgifterne ikke kunde overstige dette Beløb. Antaget, at Skibsføreren havde været berettiget dertil, da han ikke paa anden Maade, enten ved Bodmerilaan eller ved at henvende sig til Rhederen, Ladningsejeren eller Assurandørerne eller ved at sælge af Rhederens Gods, havde kunnet skaffe Penge for at fortsætte Rejsen. Udtalt, at Skibsføreren paadrager sig Ansvar ved at udlevere Ladningen i en Mellemhavn til Ihændehaveren af enkelte blandt flere udstedte ligelydende Connossementer. p. 354.

I et Tilfælde, hvor et i Strømmen uforsvarligt fortøjet Barkskib var kommet i Drift og havde stødt mod et ved Bolværket liggende Dampskib, hvis Mast derved knækkede og i sit Fald ødelagde en paa Land staaende Dampkran, antaget, at Fordringen paa Erstatning for den Kranen tilføjede Skade maatte være fortrinsberettiget for et af en Havaricreditor i Barkskibet gjort Udlæg. p. 361.

Antaget, at der ikke kunde gjøres Indsigelse mod en indgaaet Bjergningscontract, fordi den accorderede Betaling i Forhold til det udførte Bjergningsarbejde maatte befindes ubillig. p. 564.

I et Tilfælde, hvor en Skipper paa Grund af Vandstanden i Havnen blev forhindret i at indtage den ved Certepartiet betingede fulde og complette Ladning, antaget, at Skipperens Fordring paa død Fragt hos Ladningsmodtagerne i ethvert Fald var bortfalden derved, at disse ved at betale den øvrige Fragt bestemt havde vægret sig ved at betale den døde Fragt, og Skipperen derefter paa Kvitteringen kun havde reserveret sin Ret mod Afladeren og Befragteren. p. 819.

Sø- og Handelsretssager.

En Sag afvist fra Gjæsteretten som henhørende under Sø- og Handelsretten, da den paagjældende, en Dampkran tilføjede Skade var bevirket ved tvende Skibes Paadrivning. p. 136.

Spørgsmaal om en Sagfører ved sin Procedure havde fortabt sin Ret til efter Sø- og Handelsretslovens § 25 at fordre Indstævnte, som kun mundtlig havde meddelt ham sine Indsigelser, betragtet som udebleven; ikke antaget. p. 345.

Tilbageholdesret.

Udtalt, at Hus- eller Grundejeren ikke som saadan kommer i eller overtager Besiddelsen af de Effecter, en Lejetager indflytter i hans Ejendom, hvorfor der ikke tilkommer ham nogen Tilbageholdelsesret i Effecterne for Huslejen. p. 556.

Tinglæsning.

Statueret, at en Overenskomst mellem tvende Lodsejere med Hensyn til et deres Ejendomme berørende Vandløb, som efter sit Indhold var bestemt til ogsaa at gjælde for de efterfølgende Ejere af de paagjældende Jorder, ikke kunde anses forbindende for en senere Ejer, da den ikke var tinglæst paa Ejendommens Folium og det ikke var godtgjort, at han ved Ejendommens Erhvervelse havde havt Kundskab om den. p. 283.

Transport.

I et Tilfælde, hvor vedkommende Kjøbstad-Overformynderi var blevet underrettet om, at en Person, der eventuelt var berettiget til en Del af en i Overformynderiet indestaaende Kapital, havde bort-transporteret denne sin Ret til en Trediemand, antaget, at Ansvar ikke kunde gjøres gjældende af Transporthaveren mod Overformynderiet i Kjøbenhavn, som imidlertid var traadt istedetfor det lokale Overformynderi, fordi dette havde udbetalt Beløbet til Cedenten. p. 78.

En ved en skriftlig Contract hjemlet Fordring paa Husleje ikke antaget at kunne henregnes til de ensidige Erkjendelser af at være en Præstation skyldig, hvorpaa Frd. 9. Febr. 1798 er anvendelig. p. 258.

Tyendeforhold (herunder Forhold mellem Mestre og Lærlinge).

En Sag mod et mindreaarigt Tyende betræffende nogle fra Tyendeforholdet hidrørende Forpligtelser afvist, da Tyendet var stævnet uden Curator. p. 60.

Antaget, at en af en Umyndig, efter Bemyndigelse af Værgen indgaaet Tyendecontract ikke kan have større forbindende Kraft end en af Værgen paa den Umyndiges Vegne stiftet Tyendecontract. ibid.

Antaget, at en Husbond ikke har Ret til at fordre at være i Besiddelse af Tyendets Skudsmaalsbog. p. 199.

Antaget, at den et Tyende tilkommende halvaarsvise Løn er forfalden paa selve Fardag og ikke først forfalder bemeldte Dags Midnat. ibid.

I et Tilfælde, hvor en Mester havde indvilliget i at indeholde af sine Svendes Arbejdsfortjeneste Afdrag til Betaling af nogle af Svendene bestilte Klædningsstykker, statueret, at Mesteren maatte tilsvare Leveranderen af Klæderne hele Beløbet for disse, da han havde erkjendt, at der ved Indeholdelse i Lønnen var indkommet Noget, uden at han vilde kunne angive Hvormeget, og ikke havde godtgjort, at det saaledes Indkomne var kommet Klædeleveranderen til Gode. p. 305.

Antaget, at et Tyende, der i Decbr. Maaned var fæstet til at tjene i Tidsrummet til den paafølgende 1ste Novbr. for en for den hele Tjenestetid fastsat Løn, maatte være berettiget til den 1ste Maj at forlange en forholdsmæssig Del af den accorderede Løn udbetalt. p. 468.

I et Tilfælde, hvor en Handelslærling, istedetfor at bringe et Brev paa Frederiksberg, havde lagt det i Postkassen, og hvor det ikke var oplyst, at Brevet havde nogen særlig Vigtighed, eller at Principalen havde lidt nogen Skade, antaget, at Lærlingen af den Grund urettelig var bortvist af Tjenesten. p. 567.

En Læredreng. der maatte anses uden lovlig Grund at være bortgaaet af sin Lære, tilpligtet under Dagmulkt at vende tilbage i samme, og den Paagjældendes Værge, der havde gjort sig medansvarlig for det stedfundne Contractsbrud, tilpligtet i den Anledning at udrede Erstatning til Principalen. p. 684.

En ensidig Ophævelse af en Lærecontract anset beføjet, fordi Lærlingens Helbred ifølge Lægeattest var saa svagt, at han ikke egnede sig for den paagjældende Profession. p. 771.

I et Tilfælde, hvor en Dreng var anbragt i Lære for et Tidsrum af 2 Aar mod en Betaling af 50 Rdl. ved Læretidens Begyndelse, den 1ste Marts 1873, og af 50 Rdl. den 1ste Januar 1874 samt et lige Beløl. den 1ste Januar 1875, antaget, at der, da Læreforholdet ophørte den 1ste Januar 1874, ikke tilkom Læremestren det bemeldte Dag forfaldende Beløb af 50 Rdl., men derimod en forholdsmæssig Del af den samlede Pengebetaling, 150 Rdl., beregnet efter det Antal Maaneder, hvori Læreforholdet havde bestaaet. ibid.

En Tjenestepige i Henhold til L. 10. Maj 1854 § 43 Nr. 4 anset berettiget til uden Opsigelse at forlade sin Tjeneste paa Grund af, at Husbonden havde beskyldt hende for at have paasat en i hans Gaard udbrudt Ild. p. 849.

Tyveri.

En Tiltalt, der var ansat som Postarbeidsmand eller Reservepostbud paa Kjøbenhavns Postgaard, og som havde aabnet og udtaget Penge af Breve, med hvis Samling, Sortering og Stempling han havde at gjøre, straffet for Bedrageri efter Straffelovens § 258 og ikke for Tyveri efter § 229 Nr. 3. p. 381.

Spørgsmaal om der forelaa Indbrudstyveri eller simpelt Tyveri; det Sidste antaget. p. 413.

del for deres Ejendomme maatte være erhvervet en særlig Ret til Stiens Benyttelse. p. 526.

En Udpantningsforretning, som et Sogneraad havde ladet foretage hos en Lodsejer, hvem der i Henhold til L. 14de April 1865 var tildelt en Vejpart til Istandsættelse, — ophævet, da Sogneraadet i flere Punkter havde tilsidesat Bestemmelserne i fornævnte Lov. Erstatning for Tort og Creditspilde nægtet den Udpantede. p. 777.

Vexel.

I et Tilfælde, hvor en Vexel var anmeldt i Debitors Fallitbo, men Creditor havde ladet 5 Aar forløbe efter Fallitboets Extradition uden paany at paatale Fordringen, antaget, at Vexelkravet overensstemmende med Frd. 18de Mai 1825 § 73 var præscriberet, samt at ejheller Fordringen, for hvilken ingen anden Skyldaarsag laa til Grund end Pengelaan, kunde være holdt i Kraft som Regningskrav i 20 Aar fra Anmeldelsen i Fallitboet. p. 141.

En Sag, hvorunder Indstævnte, der søgtes til at indfri en Vexel, udeblev, afvist paa Grund af Uoverensstemmelse mellem Stævningens Angivelse af Datoen for Vexlens Protest og den i selve Protesten angivne Dato. p. 149.

Udtalt, at der mangler Hjemmel i den af Notarius publicus ved Forkyndelse af Vexelprotester beregnede Udgift til Befordring, og at denne derfor ikke kan paalægges en udeblivende Indstævnt. p. 161.

En efter L. 1—4—30 dømt Indstævnt ikke paalagt de af Notarius ved Vexelprotesten beregnede Befordringsudgifter. Arrestforretningens Omkostninger i en Vexelsag skadesløst paalagte Vexeludstederen, hos hvem Arrestforretningen var foretagen, og ikke tillige Endossenten. p. 198.

Trassatus efter en indfriet Vexel frifunden, da Citanten ikke tilstrækkelig havde legitimeret sin Adkomst til at indtale Beløbet. p. 277.

Spørgsmaal om der forelaa et Proformaværk med en Vexel og nogle sig dertil sluttende Retshandler; ikke antaget. p. 431.

Spørgsmaal om, hvilken Betydning, der kunde tillægges en en Vexel paa Foden meddelt Domicilieringspaategning, der efter Acceptantens Paastand ikke fandtes paa Vexlen, da han forsynede den med Accept. p. 529.

Antaget, at Stævningen i en Vexelsag ikke lovlig kan forkyndes for Debitor paa den i Vexlen og i Protesten angivne Bopæl, medmindre Debitor virkelig ved Stævningens Forkyndelse bor paa det opgivne Sted. p. 583.

En i en Vexelsag af Indstævnte begjært Anstand nægtet, fordi Modpartens Protocoltilførsel intet Tilsvar behøvede. Indstævnte, der havde fremsat Betalingsindsigelse, dømt, fordi Indsigelsens Rigtighed ikke var godtgjort. p. 611.

Antaget, at en Protest de non solutione af en Vexel ikke lovlig kan foregaa, uden at Vexlen bliver forevist, og at Vexelejeren derfor, hvor dette ikke har kunnet ske, fordi Vexlen var brændt, maa have tabt sin Ret mod Endossenten. p. 710.

Vidne.

Antaget, at den Omstændighed, at en Person havde overværet Afhøringen af nogle tidligere Vidner, ikke kunde udelukke ham fra at føres som Vidne under Sagen. p. 137.

Formodning for at en Cautionist havde været vidende om, at Hoveddebitricis Ægteskab endnu bestod, da han indgik Forpligtelsen, tilvejebragt ved Hoveddebitricis Vidneforklaring, idet hun ikke paa Grund af L. 1—18—16 ansaas som inhabilt Vidne. p. 195.

Antaget, at en Præst ikke under en civil Sag kan være pligtig til at afgive Forklaring om Noget, der i Anledning af et Barns Confirmation er betroet ham eller kommet til hans Kundskab angaaende Barnets moralske Forhold og Vandel. p. 308.

En Protest fra Vidneindstævntes Side mod en Vidneførsel, der skulde gaa ud paa nærmere at oplyse Punkter, som i alt Fald tildels havde været omhandlede under en afhjemlet Skjønsforretning, ikke givet Medhold, da Citanten maatte have Adgang til at fremskaffe de Beviser, som han anser hensigtsmæssige, og Indstævntes Tarv maa anses tilstrækkelig beskyttet derved, at Dommeren i Hovedsagen afgjør, hvilken Betydning der kan tillægges Vidneførslen udenfor og imod Skjønsforretningen. Den Omstændighed, at Vidneforklaringerne mulig ikke vilde faa nogen Betydning under Hovedsagen, ej heller tillagt Vægt, da Protesten ikke skrev sig fra Vidnerne selv. p. 703.

Vindication.

Under et Vindicationssøgsmaal antaget, at Bevisbyrden for, at en omstridt Jordstrimmel var overdraget Indstævnte som en Del af den ham tilskjødede Ejendom, maatte paahvile Indstævnte, uanset at han var i Besiddelse af Jordstrimlen (5—5—3), — fordi Vindicanten, som Arving af det Gods, hvorfra Indstævntes Ejendom var solgt, maatte have erhvervet den hans Forgjænger i Ejendomsretten til Godset som Sælger ifølge L. 5—3—14 tilkommende Ret til »at være nærmere til at vinde«. Indstævnte antaget at

Øvrighed.

Navne-Register

over de civile Sager.